

06-07
March
2026
Ankara

21st International Medicine and Health Sciences Researches Congress

www.utsakcongress.com

**CONFERENCE
ABSTRACTS
ÖZET KİTAPÇIĞI**

21th UTSK, 06-07 March 2026, Ankara

21th International Medicine and Health Sciences Researches Congress

*21. Uluslararası
Tıp ve Sağlık Bilimleri Araştırmaları Kongresi*

UTSAK

06 - 07 Mart 2026

Ankara

*Medicine and Health Sciences
Tıp ve Sağlık Bilimleri*

*Abstracts Book
Özet Kitabı*

ISBN: 978-625- 854-35-7

Editor
Prof. Dr. Sibel AKYOL

Ankara 2026

21th UTSAK, 06-07 March 2026, Ankara

Publishing Director / Yayın Yönetmeni

Muhammet ÖZCAN

Editor / Editör

Prof. Dr. Sibel AKOL

Cover Design / Kapak Tasarımı

Bülent POLAT

Interior Design / İç Tasarım

Mahmut Sami TEMİZ

ISBN: 978-625- 854-35-7

Asos Yayınevi

1st Edition / 1. Baskı: 14 Mart 2026

Address / Adres: Çaydaçıra Mah. Hacı Ömer Bilginoğlu Cad. No:
67/2-4/Merkez/Elazığ

E-Mail: asos@asosyayinlari. com

Web: www. asosyayinlari. com

Instagram: <https://www. instagram. com/asosyayinevi/>

Facebook: <https://www. facebook. com/asosyayinevi/>

Twitter: <https://twitter. com/Asosyayinevi>

BOARDS / KURULLAR

Chairman of the Organizing Committee / Düzenleme Kurulu Başkanı

Prof. Dr. Sibel AKYOL, İstanbul Üniversitesi- Cerrahpaşa, Cerrahpaşa Tıp Fakültesi

Congress Organizing Committee / Düzenleme Kurulu

Dr. Nikola BRZANOV, University Clinic for Traumatology, Skopje
Prof.Dr. Marija Jovanovski SRCEVA, University Clinic for Traumatology, Skopje
Dr. Sabina İSARFİLOVA, Azerbaycan Devlet Tıp Üniversitesi
Doç. Dr. Münire BABAYİĞİT, Atatürk Sanatoryum Eğitim ve Araştırma Hastanesi
Doç. Dr., Vazirova Sevda RAUF, Azerbaijan Pedagogical University
Doç. Dr. Ayşe YILMAZ, Kastamonu Üniversitesi
Dr. Öğretim Üyesi Neslihan Külahlıoğlu, Sağlık Bilimleri Üniversitesi
Dr. Gizem KURADA, Kastamonu Üniversitesi

Science and Referee Board / Bilim ve Hakem Kurulu

Doç. Dr. Mehmet Akif AKÇAL, Antalya Atatürk Devlet Hastanesi
Dr. Mertcan AKÇAY, Kastamonu Eğitim ve Araştırma Hastanesi
Prof. Dr. Sibel AKYOL, İstanbul Üniversitesi – Cerrahpaşa
Dr. Firas Shawqi ALGBURI, Tikrit Üniversitesi, Tıp Fakültesi
Doç. Dr. Mehmet AYKUR, Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi
Prof. Dr. Ghassan AZİZ, University of Damascus, Damascus, Syria
Doç. Dr. Münire BABAYİĞİT Keçiören Eğitim Araştırma Hastanesi
Dr. Farah BAKHİSHLİ, Azerbaijan Medical University
Prof. Dr. Sandor BENİCZKY, Aarhus Üniversitesi, Aarhus, Danimarka
Dr. Öğretim Üyesi Furkan BİLEK, Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi
Doç. Dr. Mustafa Suat BOLAT, Samsun Gazi Devlet Hastanesi
Dr. Aleksandra Gavrilovska BRZANOV, University Clinic for Traumatology
Dr. Öğretim Üyesi Tuğcan DEMİR, Giresun Üniversitesi
Doç.Dr. Mensure ÇAKIRGÖZ, İzmir Katip Çelebi Üniversitesi
Prof. Dr. Zahide DOĞANAY, Kastamonu Üniversitesi
Assoc. Prof. Dr. Kristian Dreij, Karolinska Institutet, Stockholm, Sweden.
Doç. Dr. Sevinj FATULLAYEVA, Azerbaijan Medical University
Assoc. Prof. Dr. Daniela GEORGİEVA, University Clinic for Orthopedic Surgery, Skopje,
Doç. Dr. Şener GEZER, Kocaeli Üniversitesi
Prof. Dr. Handan GÜLEÇ, Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi
Dr. Öğretim Üyesi Hatice GÜLER, Erciyes Üniversitesi
Asst. Prof.Dr., Waseem Hassan, Comsats University Islamabad, Lahore Campus, Pakistan
Asst. Prof.Dr., Hammad Ahmad, Imran Idrees College of Pharmacy, Sialkot, Pakistan
Doç. Dr. Sinem İnce BİNGÖL, Başkent Üniversitesi
Dr. Öğretim Üyesi Onur İNAM, Columbia University Irving Medical Center, New York
Dr Janchulev JOSİF, University Clinic for Urology,
Dr. Öğretim Üyesi Hafize KIZILKAYA, Yozgat Bozok Üniversitesi
Prof.Dr. Dvoryakovski İgor, National Medical Research Center for Children
Prof. Dr. Hossein Janmohammadi, University of Tbariz
Prof. Dr. Fatih Mehmet KANDEMİR, Aksaray Üniversitesi
Dr. Yegane QASIMOVA, Pediatri Enstitüsü, Bakü, Azerbaycan
Assoc. Prof. Dr. Ruhollah KİANFAR, University of Tbariz
Dr. Natalia KOROLOVA, National Pirogov Memorial Medical University
Dr. Mustafa Aykut KURAL, Aarhus Üniversitesi, Aarhus, Danimarka
Dr Jovanovski Srceva MARİJA, University Clinic for Traumatology, R. Macedonia
Prof. Dr. Snežana MARKOVIĆ, Univerzitet U Prištini, Republika Kosova
Dr. Olena MATSENIUS Kherson Bölgesel Onkoloji Merkezi, Ukrayna

Doç.Dr. Tülay Elal MUŞ, Bursa Uludağ Üniversitesi
Doç. Dr. İsmail NALBANTOĞLU, Lokman Hekim Üniversitesi
Uzman Dr. Mahir NASİROV, Caspian International Hospital
Assoc. Prof. Dr.Tijana Nastasovic, Clinical Center of Serbia - Belgrade
Dr Brzanov NİKOLA, University Clinic for Traumatology, Skopje R. Macedonia
Prof. Dr. Besim Ben NISSAN, University of Technology Sydney
Prof. Dr. Oğuz OMAV, Kocaeli Üniversitesi
Assoc. Prof. Dr. Majid OLYAEE, University of Tbariz
Doç.Dr. Ashıhan Zeynep Öz Ondokuz Mayıs Üniversitesi, Dış Hekimliği Fakültesi
Doç. Dr. Hatice ÖZDEMİR, Atatürk Üniversitesi
Doç.Dr. İsmail Özkoçak İstanbul Medeniyet Üniversitesi Dış Hekimliği Fakültesi
Dr. Öğretim Üyesi Gülşah ÖZTÜRK ÖZLÜK, Memorial Sisli Hastanesi
Prof. Dr. Ibrahim Ilker OZYIGIT, Kyrgyz-Turkish Manas University, Bishkek, Kyrgyzstan
Dr. Ioannis PAPANOTIRIOU - Reserach Genetic Cancer Center, Switzerland
Doç. Dr. Meryem Kuru Pekcan, Sağlık Bilimleri Üniversitesi
Dr. Svetlana Radeva, Medical University of Varna, Bulgaria
Dr. Öğretim Üyesi Şahin PAŞALI, Kastamonu Üniversitesi
Prof.Dr. Mino RASSOULZADEGAN, Erciyes Üniversitesi
Prof.Dr. Artamonov Rudolf, Faculty of Pediatrics, Russian State Medical University
Prof.Dr. Skender SAİDİ, University Clinic for Urology, Skopje
Doç. Dr. Hasan SALKIN, Beykent Üniversitesi
Dr. Öğretim Üyesi Gülçün Türkmen SARIYILDIZ, Ankara Medica International Hastanesi
Dr. Öğretim Üyesi Osman Anıl SAVAŞ, İstanbul Üniversitesi
Prof.Dr. Marija Jovanovski SRCEVA, University Clinic for Traumatology
Prof.Dr. Eteri.T.Surguladze University of Kutaisi. , Kutaisi , Georgia
Prof. Dr. Gryna SOKUR - Kherson Regional Oncologic Dispensary, Ukrayna
Doç.Dr. Ramida ŞADLİNSKAYA, Azerbaijan Medical University
Prof. Dr. Muamer SULJİĆ, Int. Univerzitet U Goraždu, bosna i Herecgovina
Doç. Dr. Mutlu ŞAHİN, Özel Korum Hastanesi Hastanesi
Doç. Dr. Tuna ŞAHİN, Adnan Menderes Üniversitesi
Dr. Öğretim Üyesi Tuba ŞAHİNOĞLU, Selçuk Üniversitesi
Dr. Makbule Tambas, University Medical Center Groningen, University of Groningen,
Doç. Dr. Murat TOPAL, Kastamonu Üniversitesi
Prof. Dr. Roza Dzoleva TOLEVSKA, University Clinic for Orthopedic Surgery, Skopje
Doç.Dr. Kamil Gökçe TULACI, Balıkesir Üniversitesi
Dr. Stankov VİKTOR, University Clinic for Urology, Macedonia
Doç. Dr. Metin YADİGAROĞLU, Samsun Üniversitesi
Prof. Dr. Tülin Yıldız, Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi
Dr. Ayşe YILMAZ, Kastamonu Üniversitesi
Dr. Elkhan ZARGAROV, Armed Forces Main Clinical Hospital Baku, Azerbaijan

SEKRETER

Zuhal KOÇ

20th UTSAK, 18-19 October 2025, Ankara

ÖZETLER
ABSTRACTS

İÇİNDEKİLER

Hemşirelik Öğrencilerinin Afete Müdahale Öz-Yeterlik Durumlarının Değerlendirilmesi.....	17
2 Vaka Eşliğinde Oral Lökoplakinin Tanısı ve Olası Yönetim Biçimleri.....	19
Ağız ve Çene Cerrahisinde Trombositten Zengin Plazma (Prp) ve Rejeneratif Uygulamalar Üzerine Yayınların Bibliyometrik Analizi (2020–2025)	20
Ağız, Diş ve Çene Radyolojisinde Aktif Öğrenme Yaklaşımı Olarak Tersyüz Edilmiş Eğitim Modelinin Öğrenci Deneyimleri Üzerinden Değerlendirilmesi	21
Akademik İlerleme İle Diş Hekimliği Öğrencilerinin Periodontoloji Uzmanlığına Yönelik Algıları Arasındaki İlişki: Kesitsel Bir Çalışma	23
Aşırı Dişeti Görünümünde Dudak Repozisyonu ve Gingivektomi: Olgu Sunumu	25
Aşırı Madde Kaybı Olan Dişlerde Güncel Restoratif Yaklaşımlar: Derleme	26
Atrofik Alveolar Kretlerin Rekonstrüksiyonunda Otojen Kemik Greftleri İle Uygulanan Horizontal ve Vertikal Augmentasyon Teknikleri : Vaka Raporu ve Literatür Derlemesi.....	28
Diş Hekimliği Öğrencilerinde Kas-İskelet Sistemi Bozuklukları: Bel ve Boyun Ağrısının Prevalansı	29
Diş Hekimliğinde Biyostimülasyon ve Düşük Doz Lazer Terapisinin Klinik Etkinliği	30
Eagle Sendromu: Olgu Sunumu	32
Fibröz Displazili Hastada Klinik ve Radyografik Bulgular: Uzun Dönem Takip Edilen Bir Olgu.....	34
Genç Hastada Mandibular Unistik Mural Ameloblastoma: Olgu Sunumu	36
Gülüş Tasarımı ve Dijital Yaklaşımlar: Güncel Protetik Uygulamalar	37
İleri Rezorpsiyona Bağlı Prognatik Hastada Dikey Boyut Kaybının Vidalı İmplant Destekli Protetik Restorasyonla Full-Mouth Rehabilitasyonu: Vaka Raporu.....	39
İmmünsüprese Romatoid Artrit Hastasında Uzun Süreli Oral Alendronat Kullanımı Eşliğinde Mandibular Osteomyelit: Piezocerrahi ile Sekestrektomi ve Prf Uygulaması (Olgu Sunumu)	41
İmplant Üstü Sabit Protezlerde Farklı Alt Yapı ve Abutment Materyallerinin Vidada Oluşturduğu Streslerin Sonlu Elemanlar Analiz Yöntemiyle İncelenmesi	43
İntraosseöz Çene Lezyonlarının Yönetiminde Bone Lid Tekniği: Literatür Derlemesi ve Olgu Sunumu	45
Katmanlı Monolitik Zirkonyalar: Güncel Materyal Özellikleri ve Protetik Kullanım Alanları	47
Klinik Eğitim Aşamasındaki Diş Hekimi Adaylarının Panoramik Radyografi Yardımıyla Restoratif Teşhis ve Karar Verme Başarılarının Değerlendirilmesi	48
Kombinasyon Sendromu: Olgu Sunumu.....	50
Maksiller Birinci Molarlarda İkinci Meziobukkal Kanalın (Mb2) Prevalansı ve Klinik Tespiti	52
Maksiller Retrognati Kaynaklı İskeletsel Class Iı Maloklüzyon Tedavisinde Yüz Maskesi: Vaka Sunumu	54
Maksillofasiyal Radyolojide Radyomik Analiz: Mevcut Uygulamalar ve Gelecek Hedefleri.....	56
Minivida İle Oklüzal Kant Düzeltimi: Vaka Raporu	58
Mobil Bir Uygulama ve Geleneksel Yöntemler Kullanılarak Periodontitis Hastalarının Sınıflandırılmasının Karşılaştırıldığı Gözlemsel Bir Çalışma	60
Oral Diagnoz Eğitiminde Klinik Senaryo Tabanlı Entegre Osce Modeline Yönelik Öğrenci Algı ve Tutumlarının Değerlendirilmesi.....	61

Ortodontik Tedavi Sonrası Estetik Gülüşün Multidisipliner Yönetimi: Periodontal ve Restoratif Yaklaşım ile Bir Olgu Sunumu	63
Periodontal Hastalıklar İle Kardiyovasküler Risk ve Ateroskleroz Arasındaki İlişki.....	65
Periodontitisin Yönetiminde Güncel Klinik Yaklaşımlar ve Tedavi Stratejileri	67
Porphyromonas Gingivalis Aracılı Nöroinflamasyon: Periodontal Hastalık ve Alzheimer Hastalığı İlişkisi.....	69
Sistemik Belirtili Oral Ülserasyonlarda Ayırt Edici Tanılar ve Olası Hsv ile İlişkili Tanısal İnkilem Gösteren Bir Olgu.....	70
Sturge-Weber Sendromu: Olgu Sunumu.....	71
Tam Dişsizlik Olgusunda Vidalı İmplant Destekli Sabit Protezler İle Fonksiyonel ve Estetik Rehabilitasyon	73
Temporomandibular Eklem Problemlerinin Ortodontideki Yeri.....	75
Tip 2 Diyabet ve Periodontal Hastalık Arasındaki Çift Yönlü İlişki: Sistemik Derleme.....	77
Topikal Triester Gliserol Oksit Uygulamasının Postoperatif Etkisinin Değerlendirilmesi	79
Tünel Tekniği İle Subepitelyal Bağ Doku Grefti Kullanılarak Çoklu Diş Eti Çekilmesinin Tedavisi: Vaka Sunumu	80
Vital Pulpa Tedavilerinde Kullanılan Materyallere Yönelik Güncel Literatür Taraması	82
Yüz Estetiğini İyileştirmede Bişektomi: Güncel Verilerle Güvenli Bir Teknik Mi'	83
Astragalus Davısı V.f.Chamb. &V.a.Matthews ve Astragalus Gymnalopecias Rech.F'nin Farklı Fenolojik Aşamalarda Biyolojik Aktivitelerinin Değerlendirilmesi.....	85
Kateter İlişkili İdrar Yolu Enfeksiyonlarında Biyofilm Oluşumlarının Engellenmesindeki Yaklaşımlar	87
Maresin-1'in Miyokardiyal İskemi/reperfüzyon Hasarındaki Rolü.....	89
Meme Kanseri Hücre Hattında Capsella Bursa-Pastoris (L.)'in Wnt/ β -Katenin Yolağı Üzerinden Etkinliğinin Araştırılması.....	91
Santolina Chamaecyparissus L. Metanol Ekstresinin A549 ve Hep3b Kanser Hücre Hatlarına Karşı Sitotoksik Etkisi	93
Sedem Diyagram Uzman Sistemi ve Heckel Analizi Kullanılarak Mikrokristalin Selüloz ve A-Laktöz Monohidrat Eksipiyan Tiplerinin Doğrudan Basım İçin Seçimi ve Optimizasyonu.....	95
Türkiye'de Yürütülen Güncel Pediatrik Klinik Araştırmalarda Farmasötik Formülasyon ve Uygulama Yolu Yaklaşımları: Çok Merkezli Retrospektif Bir Analiz.....	97
Üç Boyutlu Baskı Teknolojisiyle Üretilen Magnezyum Sitrat İçeren Ağızda Dağılan Film Formülasyonlarının Geliştirilmesi ve Karakterizasyonu.....	98
Bariatrik Cerrahi ve Egzersiz: Sürdürülebilir Kilo Yönetiminde Cerrahinin Ötesindeki Güç	100
Deprem Sonrası Transfemoral Amputasyonda Sanal Gerçeklik Tabanlı Denge Eğitiminin Düşme Korkusu Üzerine Etkisi: Olgu Sunumu.....	101
Egzersiz Zamanlaması Ağrı Yönetiminde Önemli Mi' Kronobiyojik Perspektiften Bir Derleme.....	103
Fibromiyaljide Görülen Uyku Bozuklukları ve Fizyoterapi Yaklaşımları: Bir Sistemik Derleme.....	105
II. Trimesterdaki Gebelerde Denge, Gövde, Kalça, Diz ve Ayak Propriyosepsiyonu Arasındaki İlişki	107

Obezite Yönetiminde Yeni Nesil Teknolojiler: Sanal Gerçeklik (Vr) ve Artırılmış Gerçeklik (Ar) Uygulamaları	108
Santral ve Periferik Ağrı Mekanizmalarının Klinik Karşılaştırması.....	110
Sarkopenik ve Sarkopenik Olmayan Bireylerde Kinezyofobi ve Denge Düzeylerinin İncelenmesi.....	112
Temporomandibular Disfonksiyonlu Bireylerde Hasta Eğitiminin Ağrı, Postür, Mandibular Fonksiyon ve Kinezyofobiye Etkisi.....	114
Temporomandibular Eklem Disfonksiyonunda -Ayrıcı Niteliğe Göre- Kas İskelet Sistemi Semptomlarının Değerlendirilmesi.....	116
Yüksek Topuklu Ayakkabı Giyen Bireylerde Kas Kuvvet, Denge ve Postürün Değerlendirilmesi....	118
Böbrek Nakli Alıcılarında Sağlık Okuryazarlığı İle Öz Yönetim Arasındaki İlişkinin İncelenmesi.....	120
Hemşirelerin Alarm Yorgunluğu Düzeyi ve Alarm Yönetim Davranışlarının İncelenmesi: Bir Meta Analiz Çalışması	122
Hemşirelik Lisans Öğrencilerinin Deri Sıyrılmalarına İlişkin Bilgi ve Farkındalıklarının Geliştirilmesi: Ön Test-Son Test Tasarımlı Bir Çalışma	124
Hemşirelikte Klinik Becerilerin Kazanımında Yeni Bir Soluk: Akran Yönderliği Modeli	126
Sezaryen Öncesi Gebelerde Kaygı ve Kaygıyı Azaltan Nonfarmakolojik Uygulamalar	128
Sezaryen Öncesi Riskli Gebelere Stres Topu Uygulamasının Kaygı ve Fetal Kalp Hızı Üzerine Etkisi: Randomize Kontrollü Bir Çalışma.....	129
Tip 2 Diyabetli Yaşlı Hastalarda Kırılabilirlik ve Yaşam Kalitesi: Güncel Literatür Değerlendirilmesi	130
A Dual-Block Regional Approach Enabling Optimal Analgesia in Laparoscopic Partial Nephrectomy	132
3-İndolpropiyonik Asit İçin Kolon Hedefli Albümin Nanopartiküllerinin Tasarımı: Fizikokimyasal Özellikler, Gastrointestinal Stabilite ve Biyoerişilebilirlik.....	133
5-Htr7-Sirna Yüklü Nanotaşıyıcının Meme Kanseri Hücrelerinde Çoğalmaya Etkisi	135
Adölesanlarda Yapay Zekâ Destekli Beslenme Eğitimi: Randomize Kontrollü Bir Çalışma	136
Ankilozan Spondilitte Pso Sonrası Ağrı Azalması ve Fonksiyonel İyileşme Üzerine Osteotomi Seviyesinin Etkisi: Retrospektif Kohort Çalışması.....	138
Doğal Afet Sonrası Ca-ptH-d Vitamini Kaskadı Değişiklikleri: 2023 Kahramanmaraş Depremleri Sonrası Toplum Temelli Bir Analiz	140
Doğal Afetler Sonrasında Kanseri Hastalarının Sonuçlarının Değerlendirilmesi: Türkiye'nin 2023 Depremlerinden Elde Edilen Bulgular	142
Epigenetik ve Dna Onarım Hedefli Kombinasyon Tedavilerinin Aml Hücrelerinde Moleküler Etkileri.....	144
Epistaksis Tedavisinde Merosel ve Balonlu Nazal Tamponların Karşılaştırılması: 9 Olgunun Retrospektif Değerlendirmesi.....	146
Fizyoterapi Öğrencilerinde Organ ve Beden Bağışı Tutumları ile Güven Arasındaki İlişki: Pilot Kesitsel Bir Çalışma	148
Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Eğitiminde 4 Yıldan 3 Yıla (9 Dönem) Geçiş Modeli: Öğrenci Algı ve Tutumlarının İncelenmesi	150

Makine Öğrenmesi Yöntemleri İle Obezite Riski Tahmini: Beslenme Alışkanlıkları ve Fiziksel Aktivite Düzeyine Dayalı Bir Çalışma	152
Matcha Yeşil Çayının Terapötik Potansiyeli ve Antioksidan Temelli Sağlık Etkileri.....	154
Nöronal Gelişimde Gecikme/bozukluk Yaşayan Çocuklarda Eeg ve Mikrobiyota Profillerinin Birlikte Değerlendirilmesi.....	156
Ön Kol Yerleşimli ve Radial Arterle Komşu Semptomatik Lipom: Olgu Sunumu.....	158
Organik ve Fonksiyonel Ses Bozukluğu Olan Erişkinlerde Anksiyete, Sesle İlişkili Yaşam Kalitesi ve Aktivite Kısıtlılığının Karşılaştırılması	160
Pankreas Kanseri İnce Vitro Capan-1 Hücre Hattında Değerlendirilen 3b Melt Elektroyazım Üretimi Çift Katmanlı Pcl/peg Teranostik Mikrofiber Yama: Ph-Duyarlı Gemsitabin Salımı ve İcğ Tabanlı Cerrahi Sonrası İzlem.....	162
Preterm Bebeklerde Orta-Ağır Bronkopulmoner Displazi İçin Erken Klinik Risk Faktörleri	164
Propiyonik Asitle Otizm Oluşturulan Ratlardan Elde Edilen Nöral Kök Hücrelerin Evresel Takibi ve Değerlendirilmesi.....	166
Rat Hipokampal Nöral Kök Hücrelerinde Propiyonik Asit Uygulaması ve Likopenin Etkilerinin Araştırılması.....	168
Türkiye’de Yutma Rehabilitasyonunda Nöromusküler Elektrik Stimülasyonuna Yönelik Lisansüstü Tezlerin İncelenmesi.....	170
Üçüncü Basamak Bir Üniversite Hastanesinde Candida Parapsilosis Kaynaklı Kandidemilerin Değerlendirilmesi	172
Üniversite Öğrencilerinde Burun Antropometrik Ölçümlerine Göre Burun Tiplerinin Değerlendirilmesi	174
Üniversite Öğrencilerinde Sosyal Medya Bağımlılığı, Yeme Bozukluğu ve Beden Algısı Arasındaki İlişkinin Değerlendirilmesi.....	176
Üniversite Öğrencilerinde Yüzde Altın Oranın Antropometrik Ölçümlerle Değerlendirilmesi.....	178
Üniversite Öğrencilerinin Sürdürülebilir Beslenme Bilgi ve Tutumları, Akdeniz Diyetine Uyumları ve Antropometrik Ölçümleri Üzerine Sürdürülebilir Beslenme Eğitiminin Etkisinin Deneysel Olarak İncelenmesi: Gaziantep Örneği.....	180
Vitamin B12’nin Mide Koşullarında Korunması ve Bağırsakta Salımı İçin Ph-Duyarlı Protein-polisakkarit Hidrojeller	182
Yapay Zeka İle Oluşturulan Diyet Modellerinin İnflamatuar Potansiyelinin Değerlendirilmesi.....	184
Türkiye Pazarındaki Bitkisel Bazlı Yoğurt ve Peynir Alternatiflerinin Beslenme Profili ve Çok Değişkenli Analizi	186
Adaptif Brakiterapinin Lokal İleri Evre Serviks Kanseri Tedaviye Katkısı: Bir Olgu Sunumu	188
Çocukluk Çağı Miyopisinde Ailelerin Sorularına Yapay Zekâ Tarafından Üretilen Yanıtların İçerik Kalitesi ve Okunabilirliğinin Değerlendirilmesi.....	190
3b Yazıcıyla Üretilen Polikaprolakton/jelatin İmplant Edilebilir Yamalarda Moringa Oleifera ve Oksaliplatinin Kolorektal Kanserde İnce İğne Aspirasyonunun Karşılaştırılması.....	192
Abdominal Kistik Lenfatik Lezyonlarda İnce İğne Aspirasyonunun Tanısal ve Terapötik Rolü: 6 Yıllık Tek Merkezli Deneyim	194
Acil Servis Başvurularının Kadın Hastalıkları ve Doğum Alanında Tanısal Dağılımı ve Klinik Sonuçları: 2024–2025 Yıllarına Ait Tek Merkezli Retrospektif Analiz	196

Acil Servise Başvuran Geriatrik Humerus Kırıklarında Klinik Özellikler ve Hastaneye Yatışın Bağımsız Prediktörleri	197
Acil Servise Başvuran Kendine Zarar Verme Girişimi Olan Hastaların Klinik Özellikleri ve Acil Sonlanımlarının Retrospektif Değerlendirilmesi	198
Acil Serviste Pulmoner Emboli Ön Tanısıyla Yapılan Bt Anjiyografilerde Alternatif Tanıların Değerlendirilmesi	199
Acil Serviste Toplum Kökenli Pnömoni Hastalarında Rdw, Pdw ve Nötrofil/lenfosit Oranının Taburculuk, Yatış ve 30 Günlük Mortaliteyi Ön Görmedeki Prediktif Değeri	200
Acil Servisten Üçüncü Basamak Yoğun Bakıma Yatan Hastaların Analizi	202
Akut Karının Nadir Bir Nedeni: İnce Bağırsak Perforasyonu ile Seyreden Abdominal Koza Sendromu	204
Akut Miyeloid Lösemide Mir-33a-5p/mapk8 Ağının Rolü	206
Akut ve Kronik Koroner Sendromlarda Erken Majör Advers Kardiyovasküler Olayların Belirleyicileri: Syntax Skoru ve Crp/albümin Oranının Prognostik Değeri.....	208
Akut ve Kronik Koroner Sendromlarda Geç Dönem Majör Advers Kardiyovasküler Olaylar ve Tüm Nedenlere Bağlı Mortalitenin Belirleyicileri: 5 Yıllık Takip Sonuçları	209
Alerjik Konjonktivitli Genç Erişkinlerde Kornea ve Oküler Yüzey Parametrelerinin Değerlendirilmesi	211
Alport Sendromunda Oküler Tutulum:27 Yaşındaki Bir Olguda Klinik ve Okt Bulguları.....	213
Alt Dudak Kanselerinde Yaşın Tedavi ve Sağkalm Üzerine Etkisi	214
Amyotrofik Lateral Skleroz Tanısında Beyin ve Dil Mr Bulguları	216
Anatomi Eğitiminde Yapay Zekanın Rolü ve Chatgpt-4o ile Anatomi Üzerine Mülakat: Şapkadan Fil Çıkarmak	217
Ankara İli Beypazarı İlçesinde Bir Yurtta Meydana Gelen Gıda Kaynaklı Salgın İncelemesi, Mart 2024	219
Antibiyotik Direnci: Moleküler Düzeyde Gelişen Bakteriyel Savunma Stratejileri.....	221
Antikoagülan Kullanımı Olmayan Hastada Spontan Rektus Kılıfı Hematomu	223
Askorbik Asidin Antibiyofilm Etkinliği: Kristal Viyole Mikroplak Yöntemi ve Quorum Sensing Perspektifinden Değerlendirme	224
Astım Remisyonunda Küresel Araştırma Eğilimleri: 2000–2024 Dönemine İlişkin Bibliyometrik Analiz Sonuçları	226
Aterosklerozda Endotel ve Vasküler Düz Kas Hücre Apoptozu: Moleküler Yolaklar ve Perfüzyondaki Önemi	228
Atriyal Fibrilasyonda Doğru Akım Kardiyoversiyon Başarısını Öngörmeye Yeni Nesil İmmün-Nutrisyonel ve İnflamatuvar İndekslerin Rolü	230
Bağış Kararı ile Vefat Arasındaki Sürenin Analizi: İstanbul Tıp Fakültesi Deneyimi – Bir Ön Çalışma	232
Baş Üstü Aktivite Yapan Profesyonel Sporcularda Tip 2 Slap Lezyonlarının Konservatif Tedavi Sonuçları	234
Beam ve Yüksek Doz Melfalan Hazırlık Rejimleri ile Otolog Kök Hücre Nakli Uygulanan Hastalarda Febril Nötropenin Karşılaştırılması	236
Böbrek İçi Taş Lokasyonunun Pcnl Sonrası Başarı ve Komplikasyon Oranları Üzerindeki Etkisi	238

Çocuk Acil Servisine Yılan Isırması/akrep Sokması Nedeniyle Başvuran Hastaların Klinik Özelliklerinin Değerlendirilmesi	240
DeneySEL Sepsiste Alfa-Pinene'nin Kım-1, Tnf-A ve Tgf-B Düzeyleri Üzerine Etkileri: Bir Clp Modeli Çalışması	242
Dinamik Meme Mrg'de KitleSEL Olmayan Kontrastlanma Karakteristikleri ve İndex Kitle ile İlişkili KitleSEL Olmayan Kontrastlanmanın Malignite ile İlişkisi	244
Diş Hekimliği Birinci ve Beşinci Sınıf Öğrencilerinde İnklinometre İle Ölçülen Servikal Eklem Hareket Açıklığının Karşılaştırılması	246
Diş Hekimliği Fakültesi Öğrencilerinde Farmakoloji Eğitiminin Akılcı İlaç Kullanımı, Farmakovijilans Bilgisi ve İlaç Yan Etki Risk Algısı Üzerine Etkisi	248
Endometrioma Cerrahisi Sonrası Belirgin Düşük Over Rezervi: Başarılı Embriyo Pooling Stratejisi	250
Epilepside D Vitamini Reseptör Gen Polimorfizmleri: Bir Vaka-Kontrol Çalışması	252
Epistaksis Olgularında Yapay Zeka Sohbet Botlarının Triyaj Önerilerinin Değerlendirilmesi	254
Erişkin Hastalarda Tanısal Oral Besin Provokasyon Testi Sonuçlarının Değerlendirilmesi.....	255
Erişkin Yaş Grubunda Görülen Nazal Kavitedeki Yabancı Cisimlere Yaklaşım.....	257
Erken Evre Huntington Hastalığında Klinik Fenotiplerin ve Bakım Veren Yükünün Nörojenetik Belirleyicileri: Türkiye Kohortunda Çok Boyutlu Bir Analiz.....	259
Evaluation of Clinical Characteristics of Pediatric Patients With Proven Nonsteroidal Anti-Inflammatory Drug Allergy.....	261
Fabry Hastalığında Genel Anestezi: İntrooperatif Supraventriküler Taşikardi ile Seyreden Bir Olgu	262
Femoral Kanal Obstruksiyonlu Bir Olguda İntameduller Çivileme ve Literatürün Gözden Geçirilmesi	264
Genitoüriner Sistem Lezyonlarında Amacr Ekspresyonunun Değerlendirilmesi.....	266
Geriatrik Enterokok Bakteriyemisinde Crp/albumin Oranının Prognostik Değeri.....	267
Geriatrik Hastalarda Kateter İlişkili Kan Dolaşımı Enfeksiyonları: Tek Merkez Deneyimi.....	268
Geriatrik Poliklinik Hastalarında Polifarmasi ve Komorbidite Yükünün Üriner İnkontinans ile İlişkisi.....	270
Glioblastoma Multiforme Tedavisinde Lipit Metabolizması İnhibitorleri ve Radyoterapinin Antitümoral Etkileri.....	272
Gonartroz Hastalarında Mirna ve Elısa Temelli Biyobelirteç Analizi.....	274
Hastanemizdeki 18 Yaş ve Altı Tiroid İnce İğne Aspirasyon Sitolojisi Sonuçları.....	276
Hematoloji Servisinde Yatan Hastalarda Dermatolojik Bulguların Değerlendirilmesi: Tek Merkezli Retrospektif Analiz	278
Her Gece Sarımsak Yutan Hastada Özefagus Ruptüre Oldu	280
Hiperemesis Gravidarumda Sistemik İnkflamatuar İndekslerin Hastalık Şiddeti İle İlişkisinin Değerlendirilmesi	282
Hipofiz Bezi Hacmi Azalması ve Bos Artışı Olan Frajil X Sendromlu Hasta: Vaka Raporu.....	283
Hipogonadotropik Hipogonadizmde Tekrarlayan İvf Başarısızlığı Sonrası Gonadotropin ile İuı Siklusunda Elde Edilen Gebelik: Olgu Sunumu.....	285
İleri Yaş Üst Üriner Sistem Transizyonel Hücreli Karsinomu: Olgu Sunumu.....	287

İleri Yaştaki Bireylerde Evde Bakım Ziyaret Sıklığının Makine Öğrenmesi Temelli Öngörüsü: Yaşam Projesi Bulguları	289
İnflamatuvar Bağırsak Hastalıklarında Renkli Doppler Ultrasonografi Bulgularının Kolonoskopik Bulgular ile Korelasyonu	291
İnfluenza Aşısı Yapılan Hastalarda Mevsimsel Dağılım ve Eşlik Eden Hastalıklar	292
İnmeli Bireylerde Robot Destekli Yürüme Eğitiminin Yorgunluk Üzerine Etkisi: Bir Pilot Çalışma	294
Kalça Kemiğinde Ana Besleyici Foramenin Ender Lokalizasyonu: Vaka Raporu	295
Kalp Yetmezliği Hastalarında Qrs Süresi ile Klinik Parametreler Arasındaki İlişki: Tek Merkezli Retrospektif Analiz	296
Kardiyak İmplant Edilebilir Elektronik Cihaz İşlemlerinde Preoperatif Spontan C-Reaktif Protein Yüksekliği ve Enfeksiyon ile İlişkisi: Retrospektif Tek Merkezli Bir Çalışma	298
Kırmızı Gözün Oftalmolojik Nedenlerinin Değerlendirilmesi	300
Kolorektal Kanserde Lenf Nodu Oranı ve Lodds: Klinik Karar Verme Açısından Hangisi Daha Anlamlı'	302
Kombine İgan–mgn: Glomerüler C4d Boyanması Eşliğinde Nakil Sonrası Proteinüri/hematürinin Nadir Bir Nedeni.....	Hata! Yer işareti tanımlanmamış.
Konvansiyonel Tedaviye Dirençli Plantar Fasiit Hastalarında Radyofrekans Tedavisi Yanıtının Merkezî Ağrı Duyarlılığı ve Psikososyal Faktörlerle İlişkisi: Retrospektif Bir Kohort Çalışması	306
Koroner Arter Baypas Cerrahisi Geçiren Bir Hastada Broca Afazisi: Olgu Sunumu.....	308
Koroner Kollateral Akım Gelişiminde Pan-İmmün İnflamasyon Değeri'nin Öngördürücülüğünün Araştırılması	309
Korunmuş Ejeksiyon Fraksiyonlu Kalp Yetmezliği Hastalarında Tsh Tertillerine Göre Hastane İçi Klinik Sonuçların Değerlendirilmesi	310
Kronolojik Yaş Değil Biyolojik Boyut: 14 Kg'lık Seckel Sendromlu Adölesanda Acil Sol Ventrikül Epikardiyal Kalp Pili İmplantasyonu	311
Kuersetin Ovaryum Kanseri Hücrelerinde Dosetaksel'in Antikanser Etkisini Güçlendirebilir	313
Lomber Spondilozde İntervertebral Disk Dejenerasyonunun Manyetik Rezonans Görüntüleme ile Değerlendirilen Yaygınlığı	315
Maçka Ömer Burhanoğlu Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon Hastanesinde, 2023-24 Yıllarında Yatırılarak Rehabilitasyona Alınan Serebrovasküler Olay Geçirmiş Hemiplejik Hastaların Kardiyak Yapısal ve Klinik Bulguları ile İnme Tipleri ve Risk Faktörleri Arasındaki İlişkinin İncelenmesi. Retrospektif Çalışma	317
Matur Kistik Teratom ve Benign Brenner Tümörü: Nadir Bir Birliktelik — Olgu Sunumu	319
Meme Kanseri Kanserinde Kannabinoid Türevlerinin Antikanser Etkilerinin Değerlendirilmesi.....	321
Meniere Hastalarında Vestibüler Rehabilitasyon Tedavisinin Etkinliği: 12 Olgunun Değerlendirilmesi	322
Minimal İnvaziv Yöntem ile Perikard İçinden Mermi Çıkarılması	324
Nadir Bir Komplikasyonla Seyreden: Karaciğer Kist Hidatiği Olan Olguda Kist Hidatiğinin Sağ Hepatik Ven Aracılığıyla Sağ Atrium'a Yayılması	326
Normal Non İnvaziv Değerlendirme Bulgularına Rağmen Unstabil Anjina Pektoris: Kompleks Koroner Bifurkasyon Olgu Sunumu	328

Nsaii Duyarlılığı Olan Hastalarda Kimyasal Grup Bazlı Reaksiyon Analizi ve Alternatif İlaç Provokasyon Testleri	330
Onarılmış Tibialis Anterior Kas Hernisi Re-Rüptürünün Mesh İle Onarımı : Vaka Sunumu.....	332
Onkoloji Hastalarında Adrenal İnsidentolamaların Değerlendirilmesi: Kantitatif Bt Wash Out Analizi ve Morfolojik Özellikler	334
Osteoporoz Değerlendirmesinde Femur ve Vertebra Dxa Ölçümleri Arasındaki Tanısal Uyumsuzluk: Retrospektif Analiz	336
Otizm Spektrum Bozukluğu Tanılı Ergenlerde Suç Davranışının Bağlamsal ve Psikiyatrik Özellikleri.....	348
Otorinolaringolojik Acillerin Tanınmasında Yapay Zeka Sohbet Botlarının Triyaj Performansının Değerlendirilmesi.....	338
Over Endometrioma Cerrahisi Sonrası Follistatin Ekspresyonu ile Rekürrens Arasındaki İlişki	339
Paklitakselin Oluşturduğu Oksidatif Stres ve Apoptotik Yanıtın Ishikawa Endometrial Kanser Hücrelerinde Timokinon ile Modülasyonu	341
Pankreasın Kistik Neoplazilerinin Genomik Özellikleri.....	343
Paratiroid Cerrahisinde İntraoperatif Sınır Monitorizasyonu Deneyimlerimiz: Tek Merkez Sonuçları	344
Parsiyel Trizomi 7p ve Parsiyel Monozomi 9p'li Olgu	346
Per ile Doğrulanmış Solunum Yolu Viral Enfeksiyonlarında Karaciğer Enzim Anormalliklerinin Prevalansı: 321 Hastalık Bir Kohort.....	348
Pediyatrik Femur Boyun Kırıklarında Cerrahi Sonuçlar.....	352
Persistan Yüksek Enfeksiyon Parametrelerinin Ayırıcı Tanısında Malignite: Olgu Sunumu	354
Polikistik Over Sendromlu Olgularda İnsülin Rezistansının İnsülin Tolerans Testi ile Araştırılması.....	356
Port Kateter İlişkili Sağ Atriyal Trombüs	357
Posterior Üretral Valv ile İlişkili Erken Dönem Fetal Megasistis Olgusunda 15. Gebelik Haftasında Uygulanan Vezikoamniyotik Şant: Şanlıurfa Eğitim ve Araştırma Hastanesi Deneyimi.....	358
Prostat Kanseri Öyküsünde Yüksek Dereceli Tur Lezyonu: Metastaz mi Nüks Mü'	360
Proton Pompa İnhibitörlerine Bağlı Aşırı Duyarlılık Reaksiyonlarının Klinik Spektrumu: Erişkin Alerji Kliniğinde Retrospektif Bir Çalışma.....	362
Riketsiya Enfeksiyonuna Bağlı Gelişen Akut Hepatit ve Hemofagositik Lenfositosis: Bir Olgu Sunumu.....	363
Romatoid Artritli Hastalarda Hoffa Yağ Yastığı Kalınlığının Patellofemoral Eklem Biyomekaniği ve Diz Dejenerasyonu Üzerine Etkisinin Gonartrozlu Hastalarla Karşılaştırılması.....	365
S1pr Modülatörlerinin Adam10 Kompleksinde Karşılaştırmalı Moleküler Docking Analizi.....	367
Saf Prostat Duktal Tip Adenokarsinomu: Olgu Sunumu	368
Sağ Adneksiyel Yerleşimli Dev Matür Kistik Teratom: Olgu Sunumu	370
Sağlık Çalışanlarında Delici-Kesici Alet Yaralanmaları ve Kan-Vücut Sıvısı Maruziyetlerinin Meslek Gruplarına Göre Dağılımı: 2020–2025 Retrospektif Analiz.....	371
Şant Kullanılarak ve Kullanılmadan Yapılan Karotis Endarterektomi Deneyimlerimiz	373

Serum Ürik Asit/albumin Oranı, Akut Kalp Yetmezliği Olan Genç ve Orta Yaşlı Hastalarda Mortalite Riskini Öngörebilir Mi'	375
Sitagliptin Tedavisi Uygulanan Deneysel Obezite Modelinde Farklı Dokularda Ppr- Gen İfadesinin Analizi	377
Sitagliptin Tedavisi Uygulanan Deneysel Obezite Modelinde Farklı Dokularda Sreb-1 Gen İfadesinin Analizi	378
Son 1 Yılda Nöroloji Konsültasyonu Sonrası Perkütan Endoskopik Gastrostomi (Peg) Açılan Hastaların Retrospektif Değerlendirilmesi	379
Spinal Anestezi Sonrası Gelişen Subdural Hematom: Olgu Sunumu	380
Tek Aşamalı Cerrahiye Uygun Olmayan Büyük Vestibüler Schwannomalarda Güvenli ve Etkili Bir Strateji Olarak Aşamalı Rezeksiyon	381
Tekrarlayan Non-Stemı ile Seyreden, Koroner Diseksiyon ve Perforasyonla Komplike Olan Steroid Bağımlı Post-Mı Perikarditin Il-1 İnhibisyonu ile Başarılı Tedavisi	383
Testis Tümörlerinde Tcf7'nin Ekspresyon Profili ve Önemi	385
Tip 1 Diabetes Mellitus Hastalarında Yaşanılan Şehrin Sosyoekonomik Düzeyinin Diyabet Yaşam Kalitesi Üzerine Etkisi.....	386
Tip 2 Diyabeti Olan ve Perkütan Koroner Girişim Yapılan Akut Koroner Sendrom Hastalarında Serum Glukoz/albumin Oranının Koroner No-Reflow Fenomeni İle İlişkisi	387
Tip2 Diyabetik Hastalarda Serum Hemoglobin A1c Düzeyi ile Koroner Arter Hastalığı Arasındaki Korelasyonun İncelenmesi ve Bu Korelasyonun Metabolik Hafıza ve Epigenetik Kavramları Işığında Yeniden Değerlendirilmesi (Retrospektif Bir Çalışma)	388
Tiroid Lenf Nodu Metastazını Taklit Eden Jinekolojik Kanser :Olgu Sunumu	390
Türkiye’de Doğurganlık Hızlarının Biyoistatistiksel Analizi: İl Düzeyinde Nüfus Sağlığı Risk Profilleri	391
Türkiye’den 10 Yıllık Bir Kohortta Mastositozda Gerçek Yaşam Özellikleri ve Hastalık Kontrolü: Mastositoz Kontrol Testi (Mct) Kullanılarak	393
Ucma Proteininin Antiartrotik Etkisinin Deneysel Osteoartrit Modelinde Hyaluronik Asit ve Kortikosteroidler İle Karşılaştırılması	395
Üstün Yetenekli ve Normal Gelişim Gösteren Çocuklarda Koku Fonksiyonları: Sniffin’ Sticks Testi ile Karşılaştırmalı Değerlendirme	397
Uzun Süreli Gluteal Lezyonda Ekrin Porokarsinom Tanısı: Olgu Sunumu	399
Vem of Galen Malformation Complicated by Hydrocephalus and Shunt-Associated Infection in An Infant	401
Viseral Arter Anevrizmalarında Endovasküler Yönetim	403
Yaklaşık 20 Yıllık Bir Görüntüleme Sistemiyle Yapılan Diz Artroskopisi Sonrası Fonksiyonel Sonuçlar: 20 Hastalık Bir Vaka Serisi	405
Yalova İlinde Şebeke Suyu Kaynaklı Norovirüs Salgını, Aralık 2023	407
Yapay Zeka Destekli Giyilebilir Teknolojiler ile Geleneksel 24 Saatlik Ritim Holter Ekg Kayıtlarının Karşılaştırılması:Kalp Hızları, Taşikardi ve Bradikardi Analizi	409
Yenidoğan Sarılığı: Patofizyoloji, Klinik Değerlendirme ve Tedavi Yaklaşımı	411
Yenidoğanlarda Doğum Salonunda Resüsitasyona Bağlı Gelişen Komplikasyonlar.....	413
Yoğun Bakım Ünitesinde Methemoglobinemi ve Yönetimi.....	414

Yoğun Bakım Hastalarında Q Ateşi: İki Olgunun Klinik Değerlendirilmesi.....	416
Yüksek Klinik Riskli İlaça Bağlı Anafilaksi Olgularında Bazofil Degranülasyon Testi	417
Mesane Ürotelyal Karsinomlarında Histopatolojik Evre ve Derece Dağılımının Retrospektif Değerlendirilmesi	419
Farklı Irk Evcil Tavuklarda Tarsometatarsus'un Morfometrik Farklarının Ortaya Konulması	421
Komşu Diş Kaynaklı Olası Retrograd Periimplantitisin Cerrahi Yönetimi: Bir Vaka Sunumu	421
iPhone GoCheck Kids akıllı telefon görme tarama cihazının ambliyopi risk faktörlerini tespit etmedeki etkinliği	421
Renal Arter Darlığının Tanısında RDUS: Güncel Kriterler Ne Söylüyor?.....	424

Makale id= 48

Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-8671-3279>

| 17

Hemşirelik Öğrencilerinin Afete Müdahale Öz-Yeterlik Durumlarının Değerlendirilmesi

Doç.Dr. Özlem Özfiat¹

¹Eskişehir Osmangazi Üniversitesi

Özet: Amaç: Afet öncesi, sırası ve sonrasında hemşirelik faaliyetlerini yürütebilmek için hemşirelerin afet hemşireliğinin temel yetkinliklerini lisans eğitiminde geliştirmeleri gerekmektedir. Bu çalışma afet durumlarında etkin müdahale ve etkili hizmet verebilmek için hemşirelik öğrencilerinin afete müdahale öz-yeterliklerini değerlendirmek amacıyla planlandı. Gereç ve Yöntem: Tanımlayıcı ve kesitsel nitelikteki çalışma Kasım-Aralık 2023 tarihleri arasında yapılmıştır. Araştırmanın evrenini (n:675) Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik bölümü öğrencileri oluşturmaktadır. Çalışmada tam sayım örnekleme yöntemi ile tüm öğrencilere ulaşmak hedeflenmiştir. Araştırmada 523 lisans öğrencisi örnekleme alınmıştır. Çalışmada öğrencilerin afet öz-yeterliklerini ölçmek için Hong-Yan Li ve arkadaşları tarafından (Li, Bi ve Zhong, 2017) tarafından geliştirilen, Koca ve arkadaşları tarafından (2018) Türkçeye uyarlanan (Koca, Çağan ve Türe, 2020) Hemşirelik Öğrencilerinde Afete Müdahale Öz-Yeterlilik Ölçeği (AMÖYÖ) kullanılmıştır. Toplam 19 maddeden ve 3 alt boyuttan oluşan ölçek “1 = Kendime hiç güvenim yok” ile “5 = Kendime güvenim tam” arasında 5’li likert tipi ile puanlanmaktadır. Yüksek puan afet müdahale öz-yeterliğinin yüksek olduğunu göstermektedir. Çalışma için Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Girişimsel Olmayan Klinik Araştırmalar Etik Kurul Başkanlığından onay (2023-106) ve araştırmanın yapıldığı Sağlık Bilimleri Fakültesinden kurum izni alınmıştır. Verilerin analizlerinde bağımsız iki örneklem t testi ve ANOVA testi kullanılmıştır. Farkın hangi gruplar arasında olduğunu belirlemek için post hoc testinden yararlanılmıştır. Bulgular: Katılımcıların çoğunluğunun kadın (%78,4) ve gelir düzeylerinin genellikle orta (%67,3) olduğunu göstermektedir. Öğrencilerin %64,1’i daha önce bir afet yaşamış, ancak sadece %19,1’inin acil durum çantası bulunmaktadır. Ayrıca, öğrencilerin %39’u afet toplanma alanı bilgisine sahipken, %38,8’i afet tatbikatlarına katılım sağlamıştır. Afete müdahale öz yeterlik ölçeğinin ortalama puanı $59,040 \pm 11,920$ olarak tespit edilmiştir (ölçek aralığı: 19-95). Cinsiyet, sınıf düzeyi, babanın eğitim durumu, afette kayıp yaşanması, afet eğitimi alınması, acil durum çantası bulunması, afet toplanma alanı bilgisi ve afet tatbikatlarına katılım gibi değişkenler arasında anlamlı farklılıklar gözlenmiştir ($p < 0,05$). Özellikle, afet eğitimi alan öğrencilerin, acil durum çantası olanların ve afet toplanma alanı bilgisine sahip olanların afete müdahale öz yeterlik düzeyleri daha yüksektir. Annenin eğitim durumu ve gelir düzeyi gibi bazı demografik değişkenlerde ise anlamlı bir fark bulunmamıştır. Sonuç: Araştırma sonuçlarına göre, afet eğitimi ve hazırlık düzeyleri öğrencilerin afete müdahale öz-yeterliklerini arttırmakta önemli bir rol oynamaktadır. Bu nedenle hemşirelik eğitim ders müfredatlarına afetlere yönelik derslerin eklenmesine ihtiyaç olduğu düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Hemşirelik Öğrencileri, Afet, Öz-Yeterlik

Evaluation of Nursing Students’ Disaster Response Self-Efficacy Status

Abstract: Aim: To carry out nursing activities before, during, and after disasters, it is essential that nursing students develop core competencies in disaster nursing during their undergraduate education. This study was planned to evaluate the disaster response self-efficacy levels of nursing students to ensure

effective intervention and service delivery during disasters. **Materials and Methods:** This descriptive and cross-sectional study was conducted between November and December 2023. The study population (N=675) consisted of students enrolled in the Faculty of Health Sciences, Department of Nursing at Eskişehir Osmangazi University. A census sampling method was intended, and 523 undergraduate students participated in the study. Data were collected using the Disaster Response Self-Efficacy Scale for Nursing Students (DRSES), originally developed by Li, Bi, and Zhong (2017) and adapted into Turkish by Koca et al. (2020). The scale consists of 19 items and three subdimensions and is rated on a 5-point Likert scale ranging from 1 (“Not confident at all”) to 5 (“Completely confident”). Higher scores indicate higher levels of disaster response self-efficacy. Ethical approval was obtained from the Non-Interventional Clinical Research Ethics Committee of Eskişehir Osmangazi University (2023-106), along with institutional permission from the relevant faculty. Data were analyzed using independent samples t-tests and one-way ANOVA. Post hoc tests were conducted to determine intergroup differences. Statistical significance was accepted at $p < 0.05$. **Results:** The majority of participants were female (78.4%) and reported a moderate income level (67.3%). Although 64.1% of the students had previously experienced a disaster, only 19.1% had an emergency preparedness kit. Additionally, 39% were aware of designated disaster assembly areas, and 38.8% had participated in disaster drills. The mean total score of the Disaster Response Self-Efficacy Scale was 59.04 ± 11.92 (range: 19–95). Statistically significant differences were found in self-efficacy scores according to gender, academic year, father’s educational level, experiencing loss during a disaster, receiving disaster education, having an emergency kit, knowledge of disaster assembly areas, and participation in disaster drills ($p < 0.05$). Students who had received disaster education, had an emergency kit, and were knowledgeable about disaster assembly areas demonstrated significantly higher self-efficacy levels. No significant differences were found with respect to mother’s educational level or income status. **Conclusion:** The findings indicate that disaster education and preparedness levels play a significant role in increasing nursing students’ disaster response self-efficacy. Therefore, it is recommended that disaster-related theoretical and practical courses be incorporated into undergraduate nursing curricula.

Keywords: Nursing Students, Disaster, Self-Efficacy

Makale id= 87

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-4801-0120, 0009-0001-7520-4388, 0000-0002-6189-8016

| 19

2 Vaka Eşliğinde Oral Lökoplakinin Tanısı ve Olası Yönetim Biçimleri

Doç.Dr. Defne Yalçın¹, Arş.Gör. Yağmur Uludağ¹, Doç.Dr. Mustafa Tosun²

¹Sivas Cumhuriyet Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Radyolojisi Anabilim Dalı

²Sivas Cumhuriyet Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Deri ve Zührevi Hastalıklar Anabilim Dalı

*Corresponding author: Yağmur Uludağ

Özet: Amaç: Oral lökoplaki oral mukozanın en sık görülen premalign lezyonudur ve erken tanısı ve düzenli takibi kritik öneme sahiptir. Bu sunumun amacı, hafif dereceli oral mukozal displazi tanısı alan iki oral lökoplaki olgusu üzerinden klinik tanı ve takip sürecine dikkat çekmektir. Olgu Tanımlaması: Birinci olgu, sağ ve sol bukkal mukozasında, ağız tabanı ve dil ventralinde kazınamayan beyaz plaklara sahip, sistemik olarak sağlıklı, sigara ve alkol kullanımı öyküsü bulunan 30 yaşındaki bir kadın hastaydı. İkinci olgu, sol bukkal mukoza ve dil lateralinde kazınamayan beyaz plaklara sahip, psöriazis ve astım öyküsü bulunan ve sigara kullanımı olan 37 yaşındaki bir kadın hastaydı. Bulgular: Klinik olarak her iki olgunun da oral hijyen eksikliği mevcuttu. Birinci olgunun histopatolojik incelemesi, lezyonun hafif derece displazi gösteren lökoplaki olduğunu gösterdi. İkinci olguda, lezyonların histopatolojik incelemesi, dil lateralinde hafif dereceli displazi gösteren lökoplaki ve bukkal mukozada ise oral liken planus varlığını ortaya koydu. Sonuç: Lökoplakilerde sigara, alkol ve oral hijyen eksikliği tetikleyen faktörler arasındadır ve diş hekimleri, oral lökoplaki olgularının erken tanısı ve yönetiminde kritik role sahiptir. Hafif dereceli epitelyal displazi gösteren bu iki olguda risk faktörlerinin kontrolü ve 6 aylık düzenli klinik takip uygun bir yaklaşım olarak benimsenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Premalign Lezyon, Oral Mukozal Displazi, Klinik Takip

Diagnosis and Possible Management Approaches for Oral Leukoplakia With 2 Case Reports

Abstract: Objective: Oral leukoplakia is the most common premalignant lesion of the oral mucosa, and its early diagnosis and regular follow-up are of critical importance. The aim of this presentation is to highlight the clinical diagnosis and follow-up process through two cases of oral leukoplakia diagnosed with mild oral mucosal dysplasia. Case Description: The first case was a 30-year-old female patient who was systemically healthy, with a history of smoking and alcohol consumption, presenting with non-scrapable white plaques on the right and left buccal mucosa, floor of the mouth, and ventral tongue. The second case was a 37-year-old female patient with non-scrapable white plaques on the left buccal mucosa and lateral tongue, a history of psoriasis and asthma, and a history of smoking. Findings: Clinically, both cases had poor oral hygiene. Histopathological examination of the first case showed that the lesion was leukoplakia with mild dysplasia. Histopathological examination of the lesions in the second case revealed leukoplakia with mild dysplasia on the lateral side of the tongue and oral lichen planus on the buccal mucosa. Conclusion: Smoking, alcohol consumption, and poor oral hygiene are triggering factors in leukoplakia, and dentists play a critical role in the early diagnosis and management of oral leukoplakia cases. In these two cases showing mild epithelial dysplasia, control of risk factors and regular clinical follow-up every 6 months was adopted as an appropriate approach.

Keywords: Premalignant Lesion, Oral Mucosal Dysplasia, Clinical Follow-Up

Makale id= 22

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0007-6836-3165,0000-0002-5196-8105,0000-0003-1920-4655

Ağız ve Çene Cerrahisinde Trombositten Zengin Plazma (Prp) ve Rejeneratif Uygulamalar Üzerine Yayınların Bibliyometrik Analizi (2020–2025)

| 20

Arş.Gör. Abdullah Fatih Başer¹, Doç.Dr. Doğan Ilgaz Kaya¹, Doç.Dr. Elif Esra Özmen Ünüvar¹

¹Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi Ahmet Keleşoğlu Diş Hekimliği Fakültesi
Ağız Diş ve Çene Cerrahisi

*Corresponding author: Abdullah Fatih Başer

Özet: Trombositten zengin plazma (PRP), ağız ve çene cerrahisinde kemik ve yumuşak doku rejenerasyonu başta olmak üzere çeşitli rejeneratif uygulamalarda giderek artan bir kullanım alanına sahiptir. Bu çalışmanın amacı, PRP ve ilgili rejeneratif yaklaşımları ele alan bilimsel literatürü bibliyometrik yöntemlerle analiz ederek yayın eğilimlerini, bilimsel üretimin yapısal özelliklerini ve öne çıkan araştırma temalarını ortaya koymaktır. Bibliyometrik analiz, Scopus veri tabanında 2020–2025 yılları arasında yayımlanan ve PRP ile ilişkili rejeneratif konuları içeren çalışmalar üzerinde gerçekleştirilmiştir. Belirlenen arama stratejisi doğrultusunda toplam 479 yayın analiz kapsamına alınmıştır. Veriler CSV formatında dışa aktarılmış ve R yazılımı tabanlı Bibliometrix paketi ile Biblioshiny arayüzü kullanılarak analiz edilmiştir. Yıllık bilimsel üretim, kaynak ve yazar performansı, ülkelere göre yayın dağılımı, atıf göstergeleri ve anahtar kelime eş-oluşum analizleri değerlendirilmiştir. Analiz edilen 479 yayının 320 farklı kaynaktan yayımlandığı ve yıllık ortalama bilimsel büyüme oranının %7,01 olduğu belirlenmiştir. Bu alanda toplam 3.041 yazarın katkı sunduğu, 1.638 yazar anahtar kelimesi ve 4.181 referansın kullanıldığı saptanmıştır. En üretken dergiler International Journal of Molecular Sciences ve Cancers olarak belirlenmiştir. En fazla yayına sahip yazar Liu Y olup, ülke bazlı analizde Amerika Birleşik Devletleri 348 yayın ile lider konumda yer almış, onu Çin ve Hindistan izlemiştir. Anahtar kelime analizleri, “human”, “platelet-rich plasma” ve “regenerative medicine” kavramlarının literatürde baskın temalar olduğunu göstermiştir. Bu bibliyometrik analiz, PRP ve rejeneratif uygulamalara yönelik literatürün son yıllarda istikrarlı bir büyüme gösterdiğini ve araştırmaların klinik ve translasyonel odaklı temalar etrafında yoğunlaştığını ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Trombositten Zengin Plazma; Rejeneratif Tıp; Bibliyometrik Analiz; Scopus; Ağız ve Çene Cerrahisi

Makale id= 128

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7894-3752

| 21

Ağız, Diş ve Çene Radyolojisinde Aktif Öğrenme Yaklaşımı Olarak Tersyüz Edilmiş Eğitim Modelinin Öğrenci Deneyimleri Üzerinden Değerlendirilmesi

Dr. Öğretim Üyesi Merve Yelken Kendirci¹, Prof.Dr. İlknur Özcan¹
¹Biruni Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Radyolojisi

*Corresponding author: Merve Yelken Kendirci

Özet: Diş hekimliği eğitiminde teorik bilgilerin klinik becerilerle harmanlanması, geleneksel modellerin ötesinde aktif öğrenme yaklaşımlarını zorunlu kılmaktadır. Özellikle Radyasyon Biyolojisi gibi karmaşık süreçlerin öğretilmesinde, öğrencilerin sürece dahil olması kalıcılığı artırır. Tersyüz edilmiş eğitim modeli, içeriğin ders öncesinde dijital materyallerle sunulduğu, yüz yüze sürenin ise tartışma ve vaka analizine ayrıldığı bir yöntemdir. Bu çalışmanın amacı, Ağız, Diş ve Çene Radyolojisi dersinde uygulanan bu modelin öğrenci deneyimleri ve memnuniyeti üzerindeki etkisini değerlendirmektir. Araştırma, Biruni Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesinde 2025-2026 eğitim yılında 3. sınıf öğrencileriyle yürütülmüştür. Radyasyon Biyolojisi dersi için öğrencilere video kayıtları ve okuma materyalleri paylaşılmış, sınıf içi sürede interaktif tartışmalar yapılmıştır. Uygulama sonunda modelin etkinliğini, materyal yeterliliğini ve genel memnuniyeti ölçen Likert tipi anket uygulanmıştır. Veriler tanımlayıcı istatistiksel yöntemlerle analiz edilerek kategorize edilmiştir. Sonuçlara göre, öğrencilerin büyük çoğunluğu ders öncesi materyallerin konuyu anlamlandırmada yüksek katkı sağladığını belirtmiştir. Analizler, "Kendi hızıyla çalışabilmek öğrenme sürecimi olumlu etkiledi" ifadesine katılımın %85'in üzerinde olduğunu göstermektedir. Sınıf içi etkileşimin geleneksel anlatıma kıyasla daha verimli olduğu saptanmıştır. Genel memnuniyet puanı 5 üzerinden 4.2 olarak belirlenirken, öz yeterlilik algısında anlamlı artış gözlemlenmiştir. Veriler, tersyüz edilmiş modelin radyoloji eğitiminde öğrenci merkezli dönüşüm sağladığını kanıtlamaktadır. Öğrencilerin hazırlıklı gelmesi bilişsel yükü azaltmış ve zaman yetersizliği sorunu derinlemesine tartışmalarla aşılmıştır. Ancak bazı öğrencilerin materyal takibi konusundaki öz disiplin zorlukları, modelin zayıf halkası olarak görülmüş; bunun teşvik edici ara değerlendirmelerle desteklenmesi gerektiği anlaşılmıştır. Sonuç olarak, bu model yüksek memnuniyetle karşılanmıştır. Yöntemin sadece bilgi aktarımını değil, analitik düşünme ve kendi kendine öğrenme becerilerini de geliştirdiği saptanmıştır. Diş hekimliği müfredatındaki diğer teorik derslerin de bu aktif öğrenme modeliyle entegre edilmesi eğitimin niteliğini artıracaktır.

Anahtar Kelimeler: Ağız, Diş ve Çene Radyolojisi, Aktif Öğrenme Modelleri, Diş Hekimliği Eğitimi, Radyasyon Biyolojisi, Tersyüz Edilmiş Öğrenme

Evaluation of the Flipped Classroom Model As An Active Learning Approach in Oral and Maxillofacial Radiology Through Student Experiences

Abstract: Integrating theoretical knowledge with clinical skills in dental education necessitates active learning approaches that transcend traditional models. The flipped classroom model is a method where content is presented through digital materials prior to class, while face-to-face time is dedicated to discussion and case analysis. The aim of this study is to evaluate the impact of this model, implemented in the Dentomaxillofacial Radiology course, on student experiences and satisfaction. The research was conducted with third-year students at Biruni University Faculty of Dentistry during the 2025-2026 academic year. For the Radiation Biology course, video recordings and reading materials were shared with students, and interactive discussions were held during in-class time. Data were analyzed using

descriptive statistical methods and categorized. According to the results, the vast majority of students stated that pre-class materials significantly contributed to conceptualizing the subject. Analyses indicate that agreement with the statement "Being able to work at my own pace positively affected my learning process" was over 85%. It was determined that in-class interaction was more efficient compared to traditional lecturing. While the overall satisfaction score was determined as 4.2 out of 5, a significant increase in self-efficacy perception was observed. The data prove that the flipped model provides a student-centered transformation in radiology education. Students arriving prepared reduced the cognitive load, and the issue of time insufficiency was overcome through in-depth discussions. However, self-discipline challenges regarding material follow-up for some students were seen as the weak link of the model, suggesting that this should be supported by encouraging formative assessments. It was determined that the method improves not only knowledge transfer but also analytical thinking and self-directed learning skills. Integrating other theoretical courses in the dentistry curriculum with this active learning model will enhance the quality of education.

Keywords: Oral and Maxillofacial Radiology, Active Learning Models, Dental Education, Radiation Biology, Flipped Learning

Makale id= 181

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-7939-6604

| 23

Akademik İlerleme İle Diş Hekimliği Öğrencilerinin Periodontoloji Uzmanlığına Yönelik Alguları Arasındaki İlişki: Kesitsel Bir Çalışma

Dr. Öğretim Üyesi Gülüçağ Giray Tekin¹, Dr. Öğretim Üyesi Mehmet Kızıltoprak¹, Dr. Öğretim Üyesi Yusuf Ezgi¹

¹Batman Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Periodontoloji A.D.

*Corresponding author: Gülüçağ Giray Tekin

Özet: Amaç: Bu çalışmanın amacı, Batman Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi'nde öğrenim gören 1., 2. ve 3. sınıf öğrencilerinin periodontoloji uzmanlığına yönelik bilgi düzeyi, farkındalık ve tutumlarını değerlendirmek ve sınıf düzeyi ile bu değişkenler arasındaki ilişkiyi incelemektir. Gereç ve Yöntem: Bu çalışma, 2026 bahar döneminde öğrenim gören gönüllü 97 öğrenci üzerinde gerçekleştirildi. Veriler, literatür doğrultusunda geliştirilen ve 15 sorudan oluşan yapılandırılmış bir anket aracılığıyla toplandı. Anket; demografik bilgiler, bilgi düzeyi, eğitim ve bilgi kaynakları, algı-tutum ve farkındalık bölümlerinden oluştu. Tanımlayıcı istatistikler frekans ve yüzde olarak sunuldu. Sınıf düzeyi ile değişkenler arasındaki ilişkiler Ki-kare testi ile, değişkenler arası korelasyonlar Spearman analizi ile değerlendirildi ($p<0,05$). Bulgular: Katılımcıların 34'ü 1. sınıf, 33'ü 2. sınıf ve 30'u 3. sınıf öğrencisiydi. Periodontoloji uzmanlık alanını doğru tanımlama oranı 1. sınıflarda %29,4 iken 3. sınıflarda %96,7'ye yükseldi ($p<0,05$). Periodontal hastalıkların sistemik sağlıkla ilişkisine yönelik doğru farkındalık oranı %35,3'ten %93,3'e anlamlı artış gösterdi ($p<0,05$). Öğrencilerin bilgi düzeylerini yeterli görme oranı sınıf ilerledikçe arttı ($p=0,003$). Branş bilgi düzeyi ile uzmanlık tercihi arasında pozitif korelasyon saptandı ($r=0,51$; $p<0,05$). Derslere verilen önem ile branşa ilgi arasında güçlü ilişki bulundu ($r=0,58$; $p<0,05$). Ölçeğin iç tutarlılığı yüksek düzeyde bulundu (Cronbach's Alpha=0,78). Sonuç: Periodontolojiye yönelik bilgi ve farkındalık düzeyi eğitim süreciyle birlikte anlamlı biçimde artmaktadır. Artan bilgi düzeyi, uzmanlık tercih eğilimini olumlu yönde etkilemektedir. Bulgular, prekllinik eğitimin branş farkındalığı üzerinde etkili olduğunu göstermekte ve kariyer yönlendirme faaliyetlerinin önemini ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Periodontoloji, Diş Hekimliği Öğrencileri, Uzmanlık Tercihi, Farkındalık, Bilgi Düzeyi

The Relationship Between Academic Progress and Dental Students' Perceptions of Periodontology: A Cross-Sectional Study

Abstract: Aim: This study aimed to evaluate the knowledge level, awareness, and attitudes toward periodontology among 1st-, 2nd-, and 3rd-year dental students at Batman University Faculty of Dentistry and to examine the relationship between academic year and these variables. Materials and Methods: The study was conducted during the spring semester of 2026 with 97 volunteer students. Data were collected using a structured questionnaire consisting of 15 items developed based on the literature. The questionnaire included sections on demographic characteristics, knowledge level, education and information sources, perception-attitude, and awareness. Descriptive statistics were presented as frequencies and percentages. Associations between academic year and study variables were analyzed using the Chi-square test, and correlations between variables were assessed using Spearman's correlation analysis ($p<0.05$). Results: Of the participants, 34 were 1st-year, 33 were 2nd-year, and 30 were 3rd-year students. The rate of correctly identifying the field of periodontology increased

significantly from 29.4% in 1st-year students to 96.7% in 3rd-year students ($p<0.05$). Awareness regarding the relationship between periodontal diseases and systemic health increased significantly from 35.3% to 93.3% ($p<0.05$). The proportion of students perceiving their knowledge level as sufficient increased significantly with academic progression ($p<0.05$). A positive correlation was found between knowledge level and preference for periodontology as a specialty ($r=0.51$; $p<0.05$). A strong correlation was observed between the perceived importance of periodontology courses and interest in the specialty ($r=0.58$; $p<0.05$). The internal consistency of the scale was high (Cronbach's Alpha=0.78). Conclusion: Knowledge and awareness of periodontology increase significantly throughout the educational process. Higher knowledge levels positively influence students' inclination to choose periodontology as a specialty. The findings suggest that preclinical education plays an important role in enhancing specialty awareness and highlight the importance of structured career guidance activities.

Keywords: Periodontology, Dental Students, Specialty Preference, Awareness, Knowledge Level

Makale id= 107

Sözlü Sunum

ORCID ID: [https:// orcid.org/0009-0001-4692-4087](https://orcid.org/0009-0001-4692-4087)

| 25

Aşırı Dişeti Görünümünde Dudak Repozisyonu ve Gingivektomi: Olgu Sunumu

Arş.Gör. Ali Fırat Basutçu¹

¹Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

Özet: Aşırı dişeti görünümü (gummy smile), gülümseme estetiğini olumsuz etkileyen ve çoğu zaman birden fazla nedene bağlı gelişen bir durumdur. Bu olguda, üst dudak hareketliliğinin artışı ile gecikmiş pasif erüpsiyonun birlikte bulunduğu 21 yaşındaki kadın hastada uygulanan cerrahi yaklaşım sunulmaktadır. Klinik muayenede maksimum gülümsemede yaklaşık 7 mm gingival görünürlük saptanmıştır. Tedavi tek seansta, 15C no'lu bistüri ile eksternal bevel insizyonlar ve gingivoplasti içeren gingivektomi ile ardından 7 mm mukozal eksizyon ve künt kas diseksiyonunu kapsayan dudak repozisyonu işlemlerini içerecek şekilde planlanmıştır. Cerrahi saha 5.0 ipek sütürlerle primer olarak kapatılmıştır. Postoperatif dönemde klorheksidin gargara, amoksisilin/klavulanik asit 1000 mg ve deksketoprofen 25 mg reçete edilmiş; sütürler 21. günde alınmıştır. Hasta konforunun yüksek düzeyde seyrettiği bildirilmiştir. Olgu, preoperatif, intraoperatif ve 1 yıllık takip fotoğrafları ile değerlendirilmiş olup estetik kazanımın korunduğu gözlenmiştir. Bu olgu; multifaktöriyel aşırı dişeti görünümünde etiyojiye yönelik kombine cerrahi planlamanın klinik önemini ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: : Aşırı Dişeti Görünümü, Gummy Smile, Dudak Repozisyonu, Gingivektomi, Gecikmiş Pasif Erüpsiyon

Lip Repositioning and Gingivectomy in Excessive Gingival Display: A Case Report

Abstract: Excessive gingival display (gummy smile) is an aesthetically significant clinical condition with a frequently multifactorial etiology. This case report presents a 21-year-old female patient with increased upper lip mobility and delayed passive eruption, exhibiting approximately 7 mm of gingival exposure during maximum smile. Treatment was planned in a single session including gingivectomy performed with external bevel incisions using a No. 15C scalpel followed by gingivoplasty, and lip repositioning involving 7 mm mucosal excision and blunt muscle dissection. The surgical site was closed primarily with 5.0 silk sutures. Postoperatively, chlorhexidine mouthwash, amoxicillin/clavulanic acid 1000 mg and dexketoprofen 25 mg were prescribed; sutures were removed on the 21st postoperative day. Patient comfort was reported to be high throughout the healing period. Clinical and photographic evaluation at one year confirmed maintenance of the aesthetic outcome. This case highlights the clinical importance of etiology-based combined surgical planning in the management of multifactorial excessive gingival display.

Keywords: : Excessive Gingival Display, Gummy Smile, Lip Repositioning, Gingivectomy, Delayed Passive Eruption

Makale id= 29

Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-3493-0137>

| 26

Aşırı Madde Kaybı Olan Dişlerde Güncel Restoratif Yaklaşımlar: Derleme

Dr. Öğretim Üyesi Lena Bal¹

¹Ankara Medipol Üniversitesi

Özet: Dişlerde aşırı madde kaybı, sert dokuların fizyolojik aşınma sınırlarını aşarak geri dönüşümsüz biçimde kaybolmasıyla karakterize, multifaktöriyel etiyojiye sahip önemli bir klinik problemdir. Çürük, erozyon, atrizyon, abrazyon, parafonksiyonel alışkanlıklar ve iatrojenik faktörler, bu sürecin gelişiminde tek başına veya birlikte rol oynayabilmektedir. Günümüzde asidik diyet alışkanlıklarının yaygınlaşması, yaşam süresinin uzaması ve estetik beklentilerin artması, aşırı madde kaybı vakalarının klinik pratikte daha sık karşılaşılmaya neden olmaktadır. Bu durum yalnızca estetik kayıplarla sınırlı kalmayıp, fonksiyonel bozukluklar, dentin hassasiyeti, pulpal hasar riski ve oklüzal dengenin bozulması gibi ciddi biyolojik ve fonksiyonel sonuçlara yol açabilmektedir. Geleneksel restoratif yaklaşımlar, aşırı madde kaybı olan dişlerde sıklıkla agresif preparasyonlara ve tam kron restorasyonlarına dayanmaktayken, güncel restoratif diş hekimliği anlayışı minimal invaziv ve adeheziv temelli tedavi protokollerini ön plana çıkarmaktadır. Gelişen adeheziv sistemler, biyoyumlu pulpa koruyucu materyaller ve CAD/CAM destekli dijital restorasyonlar sayesinde, kalan diş dokusunun maksimum düzeyde korunması mümkün hâle gelmiştir. Özellikle adeheziv onley ve overley restorasyonlar, derin dentin ekspozisyonu olan vakalarda biyolojik ve mekanik açıdan öngörülebilir sonuçlar sunmaktadır. Ayrıca oklüzal dikey boyut kaybı bulunan ileri vakalarda, kademeli ve geri dönüşümlü rehabilitasyon yaklaşımları güncel literatürde önerilmektedir. Bu derlemenin amacı, aşırı madde kaybı olan dişlerde etiyojiye dayalı tanı prensiplerini, güncel restoratif ve adeheziv tedavi yaklaşımlarını ve dijital diş hekimliğinin sunduğu olanakları mevcut literatür ışığında değerlendirmektir. Güncel yaklaşımlar, biyolojik dokuların korunmasını ve uzun dönem klinik başarıyı hedefleyen hasta odaklı tedavi stratejilerinin önemini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Diş Aşınması, Adeheziv Restorasyonlar, Minimal İnvaziv Diş Hekimliği, onley ve Overley Restorasyonlar

Contemporary Restorative Approaches for Teeth With Severe Tooth Structure Loss: A Narrative Review

Abstract: Severe tooth structure loss is a complex clinical condition characterized by irreversible loss of dental hard tissues beyond the limits of physiological wear. It may result from multifactorial etiologies, including dental caries, erosion, attrition, abrasion, parafunctional habits, trauma, and iatrogenic factors. Changes in dietary habits, increased consumption of acidic beverages, prolonged life expectancy, and rising aesthetic demands have led to an increased prevalence of severe tooth wear in contemporary dental practice. Beyond esthetic concerns, excessive tooth structure loss may lead to functional impairment, dentin hypersensitivity, an increased risk of pulpal complications, occlusal instability, and temporomandibular disorders. Traditional restorative approaches for severely worn dentition often relied on aggressive tooth preparation and full-coverage crowns. However, recent advances in restorative dentistry have shifted treatment paradigms toward minimally invasive, adhesive-based strategies. Improvements in adhesive systems, bioactive and biocompatible pulp-protective materials, and digital dentistry workflows have enabled clinicians to preserve remaining tooth structure while achieving predictable functional and esthetic outcomes. Adhesive onlay and overlay restorations

have emerged as reliable alternatives to full crowns, particularly for posterior teeth with extensive tissue loss. These restorations provide favorable stress distribution and improved fracture resistance while maintaining tooth vitality. In advanced cases involving loss of occlusal vertical dimension, current evidence supports a reversible, staged rehabilitation approach, often using provisional restorations or occlusal splints to assess patient adaptation before definitive treatment. Furthermore, digital technologies, including CAD/CAM systems and virtual occlusal analysis, have improved treatment planning accuracy and clinical efficiency. The aim of this narrative review is to summarize current concepts in diagnosing and managing teeth with severe structural loss, with an emphasis on etiology-based treatment planning, adhesive restorative strategies, and the role of digital dentistry. Contemporary approaches emphasize preserving biological tissues and achieving long-term clinical success through patient-centered, minimally invasive restorative protocols.

Keywords: Severe Tooth Structure Loss, Adhesive Restorations, Minimally Invasive Dentistry, Onlay and Overlay Restorations

Makale id= 193

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0002-4829-6472

| 28

Atrofik Alveolar Kretlerin Rekonstrüksiyonunda Otojen Kemik Greftleri İle Uygulanan Horizontal ve Vertikal Augmentasyon Teknikleri : Vaka Raporu ve Literatür Derlemesi

Arş.Gör. Emre Ulubaş¹, Prof.Dr. İnci Rana Karaca¹

¹Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi

*Corresponding author: Emre Ulubaş

Özet: Diş eksikliklerinin giderilmesinde dental implantlar günümüzde en sık tercih edilen tedavi yöntemlerinden biri haline gelmiştir. Ancak diş çekimini takiben gelişen fizyolojik kemik rezorpsiyonu, travma, enfeksiyon veya uzun süreli dişsizlik sonucunda oluşan atrofik alveolar kretler implantların ideal üç boyutlu konumsal yerleşimini engellemektedir. Yeterli kemik hacmi olmadan yapılan implant uygulamalarında uzun dönem başarı oranları düşmekte, estetik ve fonksiyonel komplikasyonlar ortaya çıkmaktadır. Bu nedenle atrofik çenelerde implant tedavisi öncesinde veya sırasında alveolar kret augmentasyonu sıklıkla gereklidir. Otojen greftler, allogreftler, ksenogreftler ve alloplastik materyaller gibi çeşitli greft seçenekleri bulunmakla birlikte, osteojenik, osteoindüktif ve osteokondüktif özellikleri nedeniyle otojen kemik greftleri halen altın standart olarak kabul edilmektedir. Bu olgu sunumunda sol posterior mandibulasında horizontal ve vertikal kemik yetersizliği bulunan 54 yaşındaki kadın hastaya uygulanan mandibular ramus blok grefti ile alveolar augmentasyon prosedürü sunulmakta ve atrofik çenelerde uygulanan greftleme yöntemleri güncel literatür eşliğinde tartışılmaktadır

Anahtar Kelimeler: Alveolar Kret Augmentasyonu, Mandibular Ramus Blok Grefti, Otojen Kemik Grefti

Horizontal and Vertical Augmentation Techniques Using Autogenous Bone Grafts in the Reconstruction of Atrophic Alveolar Ridges : Case Report and Literature Review

Abstract: Dental implants have emerged as one of the most widely preferred treatment modalities for the rehabilitation of missing teeth. However, atrophic alveolar ridges resulting from physiologic bone resorption following tooth extraction, trauma, infection, or long-term edentulism frequently impede the ideal three-dimensional positional placement of implants. Implant applications performed without adequate bone volume lead to decreased long-term success rates and give rise to esthetic and functional complications. Consequently, alveolar ridge augmentation is often necessitated either prior to or during implant treatment in atrophic jaws. Although various grafting options such as autografts, allografts, xenografts, and alloplastic materials are available, autogenous bone grafts are still considered the gold standard due to their unique osteogenic, osteoinductive, and osteoconductive properties. This case report presents an alveolar augmentation procedure utilizing a mandibular ramus block graft in a 54-year-old female patient with horizontal and vertical bone deficiencies in the left posterior mandible, and discusses grafting techniques in atrophic jaws in light of the current literature

Keywords: Alveolar Ridge Augmentation, Mandibular Ramus Block Graft, Autogenous Bone Graft

Makale id= 10

Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-2039-8901>

| 29

Diş Hekimliği Öğrencilerinde Kas-İskelet Sistemi Bozuklukları: Bel ve Boyun Ağrısının Prevalansı

Arş.Gör. Gözde Karaaslan¹, Prof.Dr. Muhammet Kerim Ayar¹

¹Uşak Üniversitesi

*Corresponding author: Gözde Karaaslan

Özet: Bu çalışmanın amacı, diş hekimliği öğrencilerinde bel ve boyun ağrısının prevalansını belirlemek ve bu semptomların ergonomik çalışma alışkanlıkları, klinik uygulama süresi ve yaşam tarzı faktörleri ile ilişkisini incelemektir. Tanımlayıcı ve analitik kesitsel nitelikteki çalışma, Aralık 2024–Haziran 2025 tarihleri arasında Uşak Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi 3., 4. ve 5. sınıf öğrencileri üzerinde yürütülmüştür. Veriler, demografik özellikler, yaşam tarzı alışkanlıkları, klinik uygulama koşulları, kas-iskelet sistemi ağrıları ve ergonomik farkındalığı kapsayan yapılandırılmış bir anket aracılığıyla toplanmıştır. Ağrı şiddeti 0–10 aralığında Sayısal Derecelendirme Ölçeği kullanılarak değerlendirilmiştir. Toplam 241 öğrencinin verileri analiz edilmiştir. Verilerin dağılımı Kolmogorov–Smirnov ve Shapiro–Wilk testleri ile değerlendirilmiş; gruplar arası karşılaştırmalarda Mann–Whitney U testi, kategorik değişkenler arasındaki ilişkilerde Yates düzeltilmeli Ki-kare ve Monte Carlo düzeltilmeli Fisher kesin testi kullanılmıştır. Bulgular, bel ve boyun ağrısının öğrenciler arasında yaygın olduğunu; özellikle kadın öğrencilerde, düşük fiziksel aktivite düzeyine sahip bireylerde ve ergonomik olmayan çalışma alışkanlıkları bildirenlerde bu semptomların daha sık görüldüğünü ortaya koymuştur. Boyun ağrısının yaş, boy ve vücut ağırlığı ile; bel ağrısının ise fiziksel aktivite sıklığı ile istatistiksel olarak anlamlı ilişkiler gösterdiği saptanmıştır ($p<0,05$). Sonuç olarak, diş hekimliği öğrencilerinde kas-iskelet sistemi semptomlarının eğitim sürecinin erken dönemlerinde ortaya çıktığı ve ergonomi eğitiminin prelinik dönemden itibaren yapılandırılmış biçimde müfredata entegre edilmesinin, uzun vadeli mesleki sağlık açısından kritik öneme sahip olduğu sonucuna varılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Ergonomi, Kas-İskelet Sistemi Bozuklukları, Diş Hekimliği Öğrencileri, Postür, Boyun ve Bel Ağrısı

Makale id= 66

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0006-3864-943X

| 30

Diş Hekimliğinde Biyostimülasyon ve Düşük Doz Lazer Terapisinin Klinik Etkinliği

Arş.Gör. Oğuzcan Kaplan¹, Arş.Gör. Yunus Emre Güner¹, Prof.Dr. Varol Çanakçı¹

¹Ordu Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Periodontoloji Bölümü

*Corresponding author: Oğuzcan Kaplan

Özet: Amaç: Düşük Doz Lazer Terapisi (LLLT) veya güncel adıyla Fotobiyomodülasyon; termal hasar oluşturmaksızın hücrel aktiviteyi modüle etme prensibine dayanan, diş hekimliğinde kullanımı giderek yaygınlaşan bir tedavi modalitesidir. Bu çalışma; lazerin biyostimülasyon mekanizmasını, yumuşak ve sert doku iyileşmesi üzerindeki etkilerini ve ağrı yönetimi potansiyelini literatür verileri ve klinik çalışma sonuçları doğrultusunda çok yönlü olarak irdelemeyi amaçlamaktadır. Yöntem: Lazerin tarihsel gelişimi ve temel etki mekanizmaları incelenmiş; hücrel düzeyde mitokondriyal aktivasyon, ATP sentezi ve büyüme faktörleri üzerindeki etkileri analiz edilmiştir. Aftöz ülserler, oral mukozit, parestezi, dentin hassasiyeti ve implant osseointegrasyonu gibi çeşitli klinik tablolarda LLLT'nin etkinliğini değerlendiren sistematik derlemeler ve meta-analizler karşılaştırmalı olarak değerlendirilmiştir. Ayrıca Amerikan Periodontoloji Akademisi (AAP) raporları ve güncel randomize kontrollü çalışmalar ışığında, tedavinin avantajları, limitasyonları ve doz-bağımlı değişkenleri ele alınmıştır. Bulgular: Elde edilen veriler, LLLT'nin fibroblast proliferasyonunu, kollajen sentezini ve neovaskülarizasyonu artırarak yara iyileşmesini hızlandırdığını göstermektedir. Klinik çalışmalarda, özellikle oral mukozit ve aftöz lezyonlarda ağrı skorlarını anlamlı düzeyde düşürdüğü ve iyileşme süresini kısalttığı saptanmıştır. Sert doku uygulamalarında ise dentin hassasiyetinde %90'a varan başarı sağlandığı ve implant stabilitesini artırarak osseointegrasyonu desteklediği gözlemlenmiştir. Ancak periodontitis tedavisinde tek başına konvansiyonel yöntemlerden üstün olmadığı, mekanik tedaviye eklenen bir adjuvan olarak kısa vadeli ek faydalar sunduğu belirlenmiştir. Etkinliğin dalga boyu, güç yoğunluğu ve uygulama süresi gibi parametrelere sıkı sıkıya bağlı olduğu vurgulanmıştır. Sonuç: Düşük Doz Lazer Terapisi; doğru parametrelerle uygulandığında toksisite riski bulunmayan, analjezik, anti-enflamatuar ve rejeneratif özelliklere sahip güvenli bir tamamlayıcı tedavi yöntemidir. Tedavinin başarısı, doku tipine özgü terapötik pencerenin doğru belirlenmesi ve multidisipliner bir yaklaşımla entegre edilmesine bağlıdır. Gelecekteki çalışmaların, standart uygulama protokollerinin oluşturulmasına odaklanması, yöntemin klinik öngörülebilirliğini arttıracaktır.

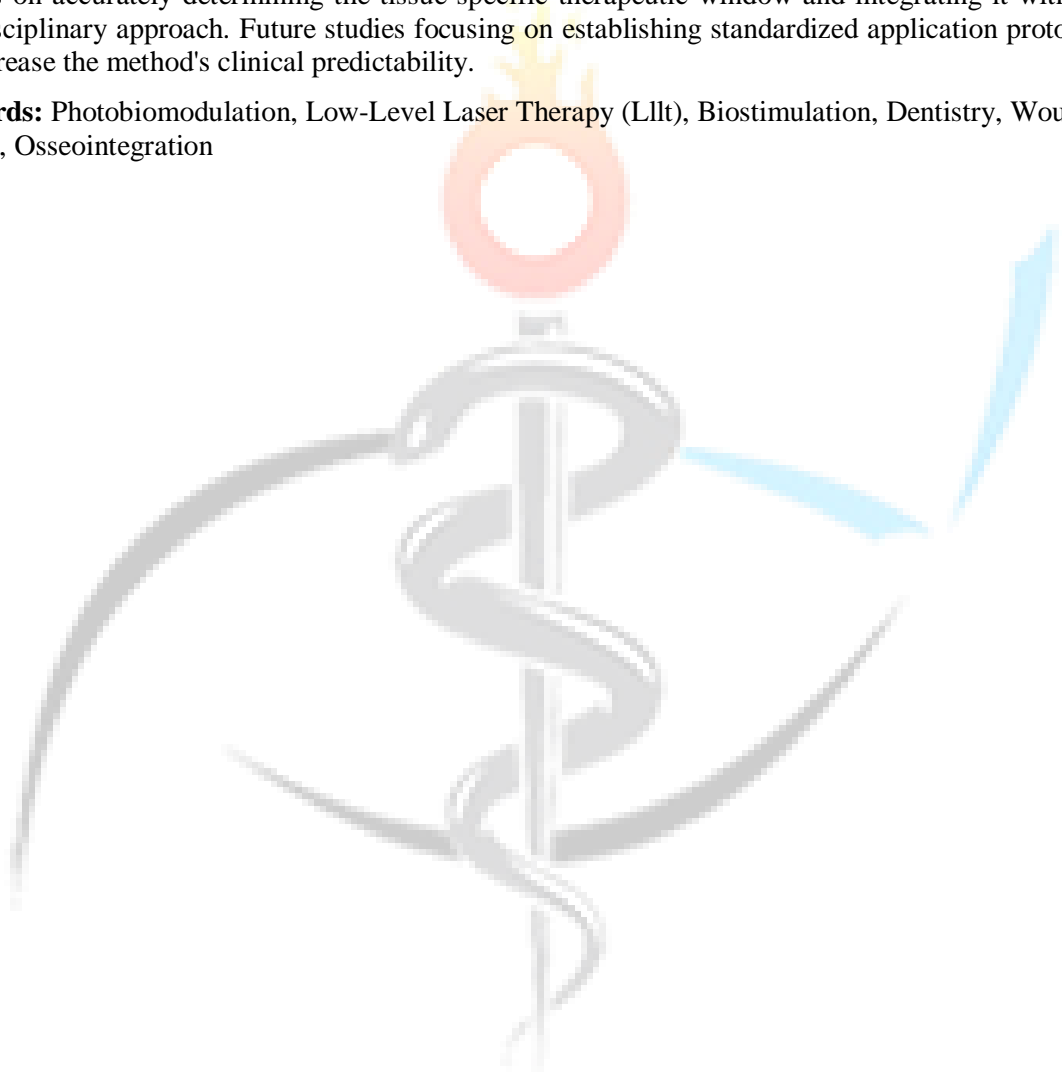
Anahtar Kelimeler: Fotobiyomodülasyon, Düşük Doz Lazer Terapisi, Biyostimülasyon, Diş Hekimliği, Yara İyileşmesi, Osseointegrasyon

Biostimulation and the Clinical Efficacy of Low-Level Laser Therapy in Dentistry

Abstract: Objective: Low-Level Laser Therapy (LLLT), or Photobiomodulation, is a treatment modality increasingly used in dentistry. It is based on the principle of modulating cellular activity without causing thermal damage. This study aims to comprehensively examine the biostimulation mechanisms of lasers, their effects on soft and hard tissue healing, and their potential in pain management, in accordance with literature data and clinical results. Methods: The historical development and fundamental mechanisms of lasers were reviewed, analyzing their effects on mitochondrial activation, ATP synthesis, and growth factors at the cellular level. Systematic reviews and meta-analyses evaluating LLLT's efficacy in clinical presentations like aphthous ulcers, oral mucositis, paresthesia, dentin hypersensitivity, and implant osseointegration were comparatively

assessed. Furthermore, the advantages, limitations, and dose-dependent variables were discussed in light of American Academy of Periodontology (AAP) reports and current randomized controlled trials. Results: The data indicate that LLLT accelerates wound healing by increasing fibroblast proliferation, collagen synthesis, and neovascularization. Clinical studies showed it significantly reduces pain scores and shortens healing time, especially in oral mucositis and aphthous lesions. In hard tissue applications, up to a 90% success rate in dentin hypersensitivity was achieved, and it supported osseointegration by increasing implant stability. However, in periodontitis treatment, it is not superior to conventional methods alone, offering only short-term additional benefits as an adjunct to mechanical therapy. Efficacy is strictly dependent on parameters such as wavelength, power density, and application time. Conclusion: When applied with correct parameters, LLLT is a safe complementary treatment with analgesic, anti-inflammatory, and regenerative properties, carrying no toxicity risk. Treatment success depends on accurately determining the tissue-specific therapeutic window and integrating it within a multidisciplinary approach. Future studies focusing on establishing standardized application protocols will increase the method's clinical predictability.

Keywords: Photobiomodulation, Low-Level Laser Therapy (Lllt), Biostimulation, Dentistry, Wound Healing, Osseointegration

Makale id= 158

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0002-8118-3197

| 32

Eagle Sendromu: Olgu Sunumu

Arş.Gör. Furkan Osman Akarçay¹, Dr. Öğretim Üyesi Emre Haylaz¹

¹Sakarya Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi

*Corresponding author: Furkan Osman Akarçay

Özet: Amaç: Eagle Sendromu, temporal kemikte bulunan styloid çıkıntının uzaması veya stylohyoid ligamentin kalsifikasyonu sonucu ortaya çıkan, servikofasiyal ağrı ve orofaringeal semptomlarla karakterize nadir bir klinik durumdur. Bu olgu sunumunun amacı, kliniğimize başvuran bir hastada Eagle sendromunun klinik ve radyolojik bulgularını sunmak ve konik ışınli bilgisayarlı tomografinin (KIBT) tanıdaki önemini vurgulamaktır. Olgu Sunumu: Yetmiş iki yaşında kadın hasta, birkaç aydır devam eden ve yutkunma ile artan boğaz ağrısı ve boğazda yabancı cisim hissi şikâyeti ile kliniğimize başvurdu. Hastanın ağrısının zaman zaman kulak ve boyun bölgesine yayıldığı ve günlük yaşam aktivitelerini olumsuz etkilediği öğrenildi. Sistemik hastalık ve travma öyküsü bulunmayan hastada akut enfeksiyöz patoloji saptanmadı. İntraoral muayenede tonsiller fossada palpasyonla sert, kemiksi yapı hissedildi ve palpasyon sırasında mevcut ağrının arttığı gözlemlendi. Stylohyoid kompleks patolojisi ön tanısı ile alınan panoramik radyografide bilateral styloid çıkıntılarda kalsifikasyona bağlı uzama izlendi. Normal uzunluğu 25–30 mm olan stylohyoid ligamentin, detaylı morfolojik değerlendirme amacıyla elde edilen KIBT görüntülerinde sağda 40 mm ve solda 41 mm olduğu saptanmıştır. Ayrıca stylohyoid kompleks boyunca ossifikasyon izlenmiştir. Klinik ve radyolojik bulgular doğrultusunda hastaya Eagle sendromu tanısı konuldu. Sonuç: Eagle sendromu, nonspesifik semptomları nedeniyle sıklıkla gözden kaçabilen bir klinik durumdur ve açıklanamayan servikofasiyal ve orofaringeal ağrısı olan hastalarda ayırıcı tanıda düşünülmelidir. Klinik bulguların radyolojik incelemeler ile desteklenmesi doğru tanı açısından önemlidir. Özellikle KIBT, styloid çıkıntının uzunluğunun ve çevre anatomik ilişkilerin üç boyutlu değerlendirilmesine olanak sağlayarak tanı ve tedavi planlamasında önemli katkı sunmaktadır. Erken tanı, gereksiz girişimlerin önlenmesi ve hastaların yaşam kalitesinin artırılması açısından önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Eagle Sendromu, Styloid Çıkıntı, Stylohyoid Ligament, Konik Işınli Bilgisayarlı Tomografi, Orofaringeal Ağrı

Eagle Syndrome: A Case Report

Abstract: Aim: Eagle syndrome is a rare clinical condition characterized by cervicofacial pain and oropharyngeal symptoms resulting from elongation of the styloid process of the temporal bone or calcification of the stylohyoid ligament. The aim of this case report is to present the clinical and radiological findings of Eagle syndrome in a patient who presented to our clinic and to emphasize the importance of cone-beam computed tomography (CBCT) in its diagnosis. Case Report: A 72-year-old female patient presented to our clinic with complaints of throat pain persisting for several months and a foreign body sensation in the throat that increased during swallowing. The pain was reported to occasionally radiate to the ear and neck region and to negatively affect daily life activities. The patient had no history of systemic disease or trauma, and no acute infectious pathology was detected. Intraoral examination revealed a hard, bony structure palpable in the tonsillar fossa, and palpation increased the existing pain. Panoramic radiography, obtained with a preliminary diagnosis of stylohyoid complex

pathology, demonstrated bilateral elongation of the styloid processes due to calcification. For detailed morphological evaluation, CBCT images revealed the stylohyoid complex lengths to be 40 mm on the right and 41 mm on the left (normal range: 25–30 mm). Ossification was also observed along the stylohyoid complex. Based on the clinical and radiological findings, the patient was diagnosed with Eagle syndrome. Conclusion: Eagle syndrome may often be overlooked due to its nonspecific symptoms and should be considered in the differential diagnosis of patients with unexplained cervicofacial and oropharyngeal pain. Supporting clinical findings with radiological examinations is essential for accurate diagnosis. In particular, CBCT allows three-dimensional evaluation of the styloid process length and its anatomical relationships, making a significant contribution to diagnosis and treatment planning. Early diagnosis is important for preventing unnecessary interventions and improving patients' quality of life.

Keywords: Eagle Syndrome, Styloid Process, Stylohyoid Ligament, Cone-Beam Computed Tomography, Oropharyngeal Pain

Makale id= 94

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-4583-6237, 0009-0007-1784-3257

| 34

Fibröz Displazili Hastada Klinik ve Radyografik Bulgular: Uzun Dönem Takip Edilen Bir Olgu

Doç.Dr. İlknur Eninanç¹, Arş.Gör. Hürü Gözükara¹

¹Sivas Cumhuriyet Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Radyolojisi

²Sivas Cumhuriyet Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Radyolojisi

*Corresponding author: Hürü Gözükara

Özet: Amaç: Fibröz displazi, normal kemik dokusunun fibro-osseöz doku ile yer değiştirmesiyle karakterize, benign ve ekspansiyona eğilimli bir lezyondur. Kraniofasial tutulum, fonksiyonel ve estetik sorunlara yol açabilmesi nedeniyle klinik açıdan önem taşımaktadır. Bu olgu sunumunda, kraniofasial bölgede monostotik fibröz displazi tanısı alan bir olgunun klinik ve radyolojik bulgularını sunarak tanı ve tedavi sürecine ilişkin literatüre katkı sağlanması amaçlandı. Olgu: 27 yaşında kadın hasta rutin muayene sırasında sağ mandibula posterior bölgede ekspansiyon ve fasiyal asimetri saptanması üzerine değerlendirildi. Hastanın 10 yıl önce aynı bölgeden alınan biyopsi sonucunda fibröz displazi tanısı aldığı ve başka bir kemik tutulumunun olmadığı öğrenildi. Klinik olarak ağrı, parestezi, fonksiyon kaybı veya hızlı büyüme bulgusu izlenmedi. Panoramik radyografide sağ mandibula posterior bölgede sınırları tam olarak seçilemeyen, radyopak–radyolüsent mikst görünümde bir lezyon izlenirken; konik ışınli bilgisayarlı tomografi (KİBT) incelemesinde mandibula korpusu, angulus ve ramusa uzanan, buzlu cam görünümünde, ekspansif karakterde fibro-ossöz bir lezyon saptandı. Önceki yıllara ait radyografik incelemelerde lezyon boyutlarında ve internal yapısında belirgin ilerleme izlenmedi. Klinik, radyolojik ve histopatolojik bulgular birlikte değerlendirildiğinde olgu, semptomsuz ve stabil seyir gösteren kraniofasial monostotik fibröz displazi olarak değerlendirildi ve hasta düzenli takibe alındı. Sonuç: Asemptomatik ve iskelet gelişimi tamamlanmış kraniofasial monostotik fibröz displazi olgularında konservatif takip güvenilir bir yaklaşımdır. Konik ışınli bilgisayarlı tomografi ve bilgisayarlı tomografi, lezyonun yapısal özellikleri ve anatomik ilişkilerinin değerlendirilmesinde etkilidir; olası malign transformasyon ve geç dönem aktivite artışı riski nedeniyle düzenli takip önemlidir.

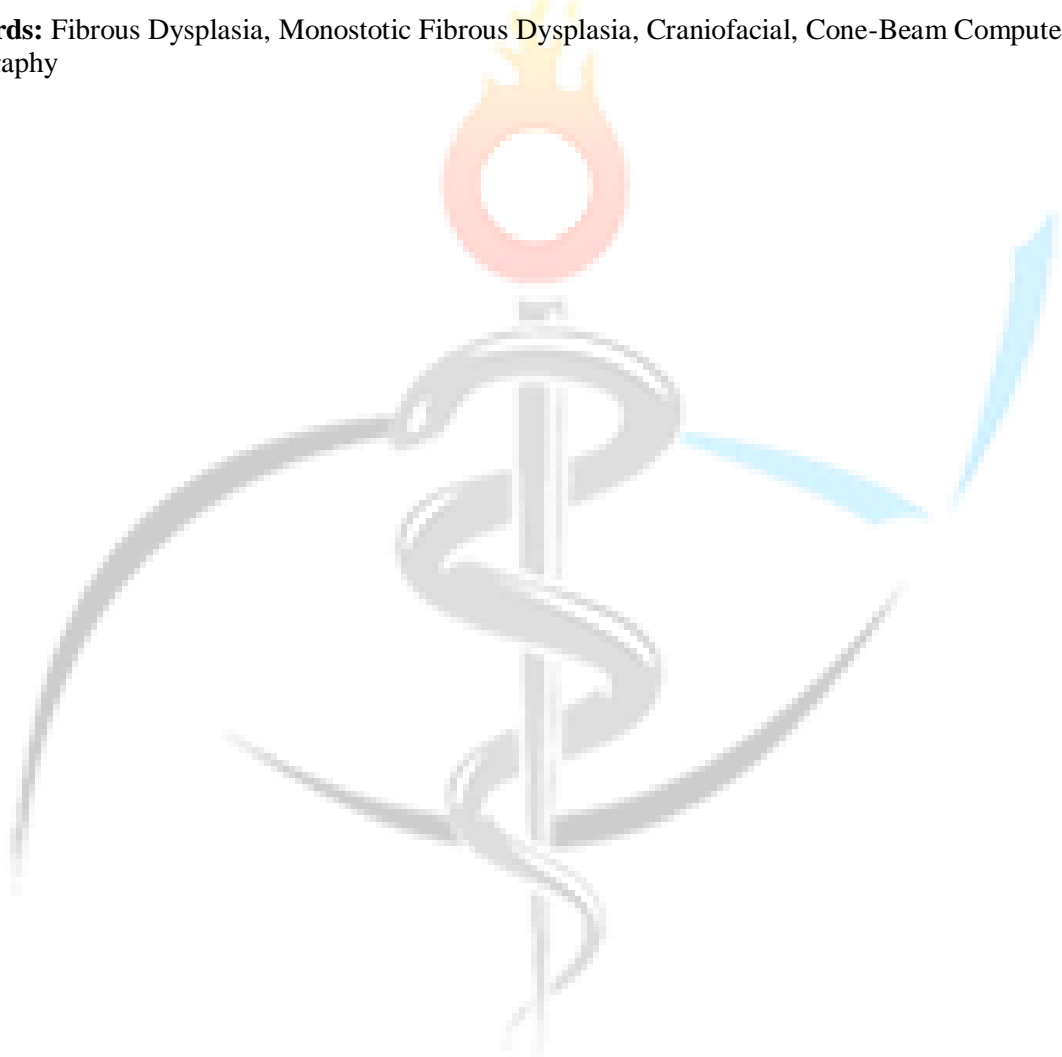
Anahtar Kelimeler: Fibröz Displazi, Monostotik Fibröz Displazi, Kraniofasial, Konik Işınli Bilgisayarlı Tomografi

Clinical and Radiographic Findings in a Patient With Fibrous Dysplasia: A Long-Term Follow-Up Case

Abstract: Introduction: Fibrous dysplasia is a benign, expansile lesion characterized by the replacement of normal bone tissue with fibro-osseous tissue. Craniofacial involvement is clinically significant due to its potential to cause functional and aesthetic problems. This case report aims to contribute to the literature by presenting the clinical and radiographic findings of a patient diagnosed with monostotic fibrous dysplasia in the craniofacial region, as well as the diagnostic and treatment process. Case: A 27-year-old female patient was evaluated after expansion in the right posterior mandible and facial asymmetry were detected during a routine examination. The patient had been diagnosed with fibrous dysplasia based on a biopsy obtained from the same region 10 years earlier, with no evidence of involvement of other bones. Clinically, no pain, paresthesia, functional impairment, or signs of rapid

growth were observed. Panoramic radiography revealed a lesion with indistinct borders and a mixed radiolucent–radiopaque appearance in the right posterior mandible. Cone-beam computed tomography (CBCT) demonstrated an expansile fibro-osseous lesion with a characteristic ground-glass appearance extending to the mandibular body, angle, and ramus. Review of radiographic examinations from previous years showed no significant progression in lesion size or internal structure. Based on the combined clinical, radiographic, and histopathological findings, the lesion was diagnosed as asymptomatic and stable craniofacial monostotic fibrous dysplasia, and the patient was placed under regular follow-up. Conclusion: Conservative follow-up is a reliable management approach in asymptomatic craniofacial monostotic fibrous dysplasia cases after completion of skeletal growth. CBCT and computed tomography are effective imaging modalities for evaluating the structural characteristics and anatomical relationships of the lesion. Due to the risk of malignant transformation and late-stage reactivation, regular long-term follow-up remains essential.

Keywords: Fibrous Dysplasia, Monostotic Fibrous Dysplasia, Craniofacial, Cone-Beam Computed Tomography

Makale id= 114

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-9496-5441

| 36

Genç Hastada Mandibular Unikistik Mural Ameloblastoma: Olgu Sunumu

Uzman Rabia Duman Tepe¹, Uzman Buğra Doğan¹, Assoc.prof.Dr. Nihan Aksakallı¹
¹Istanbul Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

*Corresponding author: Rabia Duman Tepe

Özet: 13 yaşında, sistemik hastalığı bulunmayan erkek hasta sol mandibular bölgede şişlik şikâyeti ile başvurdu. Panoramik radyografide 34 numaralı diş bölgesinden ramusa kadar uzanan, alveolar kretten mandibula bazisine kadar ilerleyen multiloküler radyolüsent lezyon izlendi. Lezyonun 34, 35, 36 ve 37 numaralı dişlerde belirgin kök rezorpsiyonuna neden olduğu ve mandibular kanalı inferior yönde deplase ettiği saptandı. Lezyonun yayılımını ve kortikal kemik ilişkisini değerlendirmek amacıyla konik ışınlı bilgisayarlı tomografi (KIBT) incelemesi yapıldı. KIBT görüntülerinde lezyonun bukkal ve lingual kortikal kemikte belirgin ekspansiyon ve yer yer destrüksiyon oluşturduğu, mandibula bazisinde kortikal incelleme ve destrüksiyon alanları gösterdiği belirlendi. Radyografik bulgular ameloblastoma lehine değerlendirildi. Yapılan insizyonel biyopsi sonucunda unikistik ameloblastom, mural tip tanısı konuldu. Klinik ve radyolojik bulgular ile birlikte değerlendirilerek tanı doğrulandı. Hasta yaşı ve lezyonun anatomik yayılımı göz önünde bulundurularak konservatif cerrahi yaklaşım (enükleasyon ve küretaj) ile tedavi edildi. Altı aylık klinik ve radyografik takipte rekürrens izlenmedi ve kemik rejenerasyonu gözlemlendi. Mural varyantta tümör epitelinin kistik duvar stromasına invazyon göstermesi nedeniyle uzun dönem klinik ve radyografik takip önem taşımaktadır. KIBT, lezyonun kortikal yayılımı ve anatomik yapılarla ilişkisini değerlendirmede cerrahi planlama ve takip sürecine önemli katkı sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Ameloblastoma, Mural Tip, Mandibula, Cbct, Multiloküler Lezyon

Mandibular Unicystic Mural Ameloblastoma in a Young Patient: A Case Report

Abstract: A 13-year-old male patient with no systemic disease presented with swelling in the left mandibular region. Panoramic radiography revealed a multilocular radiolucent lesion extending from the region of tooth 34 to the ramus, reaching from the alveolar crest to the mandibular base. Pronounced root resorption was observed in teeth 34, 35, 36, and 37, and the mandibular canal was displaced inferiorly. Cone-beam computed tomography (CBCT) was performed to evaluate the extent of the lesion and its relationship with cortical bone structures. CBCT demonstrated marked buccal and lingual cortical expansion with focal areas of destruction and thinning of the mandibular base. Based on the radiographic findings, ameloblastoma was suspected. Incisional biopsy confirmed the diagnosis of unicystic ameloblastoma, mural variant. The diagnosis was established based on the correlation of clinical and radiological findings. Conservative surgical management (enucleation and curettage) was performed. No recurrence was observed during the 6-month follow-up period. As the mural variant is characterized by epithelial invasion into the cyst wall, long-term clinical and radiographic follow-up is recommended. CBCT plays an important role in evaluating cortical involvement and anatomical relationships for surgical planning and follow-up.

Keywords: Ameloblastoma, Mural Type, Mandible, Cbct, Multilocular Lesion

Makale id= 50

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-8794-5722

| 37

Gülüş Tasarımı ve Dijital Yaklaşımlar: Güncel Protetik Uygulamalar

Arş.Gör. Lana Alatrash¹

¹Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

Özet: Gülüş tasarımı, modern estetik diş hekimliğinin en önemli bileşenlerinden biri haline gelmiş olup, doğal ve uyumlu bir estetik görünüm elde etmeyi amaçlamaktadır. Günümüzde bireylerin estetik beklentilerinin artması, diş hekimlerinin dentofasiyal estetik anlayışı doğrultusunda daha kapsamlı analiz ve planlama yapmasını gerekli kılmıştır. İdeal bir gülüşün oluşturulmasında bukkal koridor genişliği, gülümseme arkı, dental orta hat uyumu, kesici dişlerin görünürlüğü, diş eti seviyeleri, insizal embraşürler, diastema varlığı ve dudak morfolojisi gibi birçok parametre etkili olmaktadır. Bu çalışma, estetik diş hekimliğinde gülüş tasarımının temel prensiplerini ve güncel dijital yaklaşımları değerlendirmek amacıyla hazırlanmıştır. Çalışmanın amacı, ideal gülüşü etkileyen dentofasiyal parametreleri ortaya koymak ve dijital gülüş tasarımı sistemlerinin protetik tedavi planlamasındaki katkılarını incelemektir. Yöntem olarak, PubMed, Google Scholar ve ScienceDirect veri tabanlarında “smile design”, “digital smile design (DSD)”, “esthetic dentistry”, “smile arc” ve “dentofacial analysis” anahtar kelimeleri kullanılarak literatür taraması yapılmıştır. İncelenen çalışmalar, gülüş estetiğinin bukkal koridor genişliği, gülümseme arkı, diş-dudak uyumu ve diş eti seviyeleri gibi çok sayıda parametreye bağlı olduğunu göstermektedir. Ayrıca dijital gülüş tasarımı uygulamalarının, tedavi öncesinde estetik analiz yapılmasını kolaylaştırdığı, hasta-hekim iletişimini güçlendirdiği ve tedavi sonuçlarının öngörülebilirliğini artırdığı bildirilmektedir. Sonuç olarak, gülüş tasarımı protetik rehabilitasyonun önemli bir parçası olup, dijital teknolojilerin entegrasyonu estetik ve fonksiyonel açıdan daha başarılı tedavi sonuçları sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Gülüş Tasarımı, Dijital Diş Hekimliği, Estetik Analiz, Dsd, Protetik Tedavi

Smile Design and Digital Approaches: Current Prosthetic Applications

Abstract: Smile design has become one of the most important components of modern esthetic dentistry, aiming to achieve a natural and harmonious appearance. Today, the increasing esthetic expectations of individuals require dentists to perform more comprehensive analyses and treatment planning in accordance with the principles of dentofacial esthetics. In creating an ideal smile, many parameters play an essential role, including buccal corridor width, smile arc, dental midline harmony, incisor visibility, gingival levels, incisal embrasures, the presence of diastemas, and lip morphology. This study was prepared to evaluate the fundamental principles of smile design and current digital approaches in esthetic dentistry. The aim of the study is to identify the dentofacial parameters affecting an ideal smile and to examine the contribution of digital smile design systems to prosthetic treatment planning. As a method, a literature search was conducted in PubMed, Google Scholar, and ScienceDirect databases using the keywords “smile design”, “digital smile design (DSD)”, “esthetic dentistry”, “smile arc”, and “dentofacial analysis”. The reviewed studies indicate that smile esthetics depends on multiple parameters such as buccal corridor width, smile arc, tooth–lip harmony, and gingival levels. In addition, digital smile design applications facilitate esthetic analysis before treatment, strengthen dentist–patient communication, and increase the predictability of treatment outcomes. In conclusion, smile design is an important part of prosthetic rehabilitation, and the integration of digital technologies provides more successful treatment outcomes in terms of both esthetics and function.

Keywords: Smile Design, Digital Dentistry, Esthetic Analysis, Digital Smile Design, Prosthetic Treatment

Makale id= 138

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0007-3684-5899, 0009-0002-1226-4719, 0000-0002-2417-588X.

| 39

İleri Rezorpsiyona Bağlı Prognatik Hastada Dikey Boyut Kaybının Vidalı İmplant Destekli Protetik Restorasyonla Full-Mouth Rehabilitasyonu: Vaka Raporu

Arş.Gör. Aybala Tuba Kibar¹, Arş.Gör. İrem Fatma Ünal¹, Doç.Dr. Mustafa Kocacıklı¹

¹Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

*Corresponding author: Aybala Tuba Kibar

Özet: Diş kaybı ve buna bağlı olarak gelişen alveolar kemik rezorpsiyonu, okluzal dikey boyut kaybına ve yüz alt üçlüsünde belirgin boyut kaybına yol açarak maksillomandibular ilişkinin bozulmasına neden olabilmektedir. Bu durum yalnızca çiğneme fonksiyonunu değil, aynı zamanda dudak desteğini, perioral yumuşak doku tonusunu ve lateral yüz profilini de olumsuz etkilemektedir. Özellikle ileri rezorpsiyon vakaları estetik ve fonksiyonel açıdan kompleks bir rehabilitasyon gerektirir. İmplant destekli protezler, tam dişsizlik olgularında okluzal dikey boyutun yeniden oluşturulmasını, maksillomandibular ilişkinin dengelenmesini ve yüz profilinin desteklenmesini sağlayarak fonksiyonel ve estetik açıdan öngörülebilir ve güvenilir bir tedavi seçeneği sunmaktadır. 68 yaşında kadın hasta kötü estetik görüntü şikâyeti ile fakültemiz protetik diş tedavisi kliniğine başvurmuştur. Yapılan klinik ve radyografik incelemeler sonucunda kaybolmuş dikey boyut saptandı, hastanın uyumsuz protezleri söküldü ve tüm dişler kemik destek kaybına bağlı olarak çekildi. Kalan kemik miktarı değerlendirilerek üst çeneye 5, alt çeneye 4 olacak şekilde implant tedavisi planlandı. İmplantlar yerleştirildikten sonra osseointegrasyon sürecini takiben belirlenen yeni dikey boyut doğrultusunda vidalı sabit implant destekli protezler uygulandı. Okluzal uyumu sağlamak için gerekli tüm düzenlemeler yapılarak düzenli aralıklarla kontrol randevuları yapılmıştır. Tedavi sonrası değerlendirmede posterior okluzal destek yeniden sağlanmış, stabil okluzyon elde edilmiş ve alt yüz yüksekliğinde artış gözlenmiştir. Dikey boyutun yeniden düzenlenmesi ile birlikte lateral profil analizinde mandibulanın relatif pozisyonunun dengelendiği, perioral yumuşak doku desteğinin arttığı ve rezorpsiyon kaynaklı prognatik görünümün belirgin şekilde azaldığı tespit edilmiştir. Hasta fonksiyon, estetik ve konfor açısından memnuniyet bildirmiştir. Sonuç olarak, rezorpsiyona bağlı dikey boyut kaybı bulunan tam dişsiz hastalarda implant destekli full-mouth rehabilitasyon doğru dikey boyut planlaması ile birlikte hem fonksiyonel iyileşme hem de yüz profilinde anlamlı estetik kazanımlar sağlayan etkili ve öngörülebilir bir tedavi seçeneğidir.

Anahtar Kelimeler: İmplant Destekli Protetik Rehabilitasyon, Vida Tutuculu Restorasyon, Lateral Yüz Profili, Estetik, Dikey Boyut Restorasyonu.

Full-Mouth Rehabilitation of Vertical Dimension Loss With Screw-Retained Implant-Supported Prosthetic Restoration in a Patient With Resorption-Related Prognathic Appearance: A Case Report

Abstract: Tooth loss and subsequent alveolar bone resorption may lead to a decrease in occlusal vertical dimension (OVD) and a marked reduction in lower facial height, resulting in disruption of the maxillomandibular relationship. This alteration affects not only masticatory efficiency but also lip support, perioral soft tissue tone, phonetics, and the lateral facial profile. Progressive resorption may further exaggerate skeletal discrepancies and compromise facial esthetics. Therefore, advanced resorption cases require comprehensive functional and esthetic rehabilitation with careful evaluation of vertical and horizontal jaw relationships. Implant-supported prostheses provide a predictable and

reliable treatment option for completely edentulous patients by re-establishing OVD, restoring maxillomandibular harmony, and improving facial soft tissue support. A 68-year-old female patient presented to the Department of Prosthodontics with complaints of poor esthetics and functional insufficiency. Clinical and radiographic examinations revealed severe bone loss and reduced vertical dimension. The existing ill-fitting prostheses were removed, and all remaining teeth were extracted due to advanced periodontal destruction and insufficient bone support. Based on the available bone volume and prosthetic planning, five implants were placed in the maxilla and four in the mandible. After completion of the osseointegration period, screw-retained full-arch implant-supported prostheses were fabricated in accordance with the newly established vertical dimension. Occlusal adjustments were meticulously performed to ensure bilateral stability and harmonious articulation, and regular follow-up appointments were scheduled. Post-treatment evaluation demonstrated restoration of posterior occlusal support, stable and balanced occlusion, and a significant increase in lower facial height. Lateral profile assessment showed improved mandibular positioning, enhanced perioral soft tissue support, and a marked reduction in the resorption-related prognathic appearance. The patient reported substantial satisfaction regarding function, esthetics, and overall comfort. This case highlights the importance of accurate vertical dimension planning in achieving predictable functional and esthetic outcomes.

Keywords: Implant-Supported Prosthetic Rehabilitation, Screw-Retained Restoration, Lateral Facial Profile, Esthetics, Vertical Dimension Restoration.

Makale id= 224

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0007-1452-8876

| 41

İmmünsüprese Romatoid Artrit Hastasında Uzun Süreli Oral Alendronat Kullanımı Eşliğinde Mandibular Osteomyelit: Piezocerrahi ile Sekestrektomi ve Prf Uygulaması (Olgu Sunumu)

Arş.Gör. Berk Bolayırılı¹, Arş.Gör. Emre Ulubaş¹

¹Gazi Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı

*Corresponding author: Berk Bolayırılı

Özet: Amaç: Romatoid artrit nedeniyle uzun süreli kortikosteroid ve haftalık metotreksat kullanan, osteoporoz için 10 yıldır oral alendronat (Fosamax) alan hastada mandibula sol posterior bölgede gelişen osteomyelitin klinik yönetimini sunmak ve ayırıcı tanıda MRONJ olasılığına dikkat çekmek. Olgu Sunumu: 57 yaşında kadın hasta, 3 haftadır devam eden sol posterior mandibular ağrı ile başvurdu. Derin anamnezde 24 yıldır Prednol kullanımı ve haftada bir Metoart (metotreksat) enjeksiyonu ile birlikte 10 yıllık haftalık alendronat öyküsü saptandı. Panoramik radyografide ilgili bölgede implantların çevresinde belirgin kemik kaybı ve yer yer litik alanlar izlendi. Ön tanıda osteomyelit ve/veya ilaç ilişkili çene osteonekrozu (MRONJ) düşünüldü. Hastaya 1 hafta süreyle amoksisilin-klavulanat başlandı. Tedavi ve Bulgular: Antibiyotik sonrası cerrahi tedavide piezocerrahi ile sekestrektomi yapıldı; bölge debride edilip kürete edildi. Peri-implant kemik kaybı ve enfeksiyon odağı ile ilişkili implantın eksplantasyonu gerçekleştirildi. Defekte PRF yerleştirildi ve gerilimsiz primer kapatma sağlandı. Haftalık ve aylık kontrollerde iyileşme sorunsuz seyretti. Doku örneğinin histopatolojik incelemesi osteomyelit ile uyumluydu. Dört aylık kontrolde mukozal bütünlük tamdı ve ağrı/akut enfeksiyon bulgusu yoktu. Sonuç: İmmünsüpresyon ve uzun süreli oral bisfosfonat öyküsü olan hastalarda peri-implant litik değişiklikler osteomyelit–MRONJ spektrumunda değerlendirilmelidir. Antibiyotik ile desteklenen piezo-yardımlı sekestrektomi, PRF ve gerilimsiz primer kapatma başarılı klinik iyileşme sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: Osteomyelit, Mronj, Alendronat, Piezocerrahi, Prf

Mandibular Osteomyelitis in An Immunosuppressed Rheumatoid Arthritis Patient With Long-Term Oral Alendronate Use: Piezo-Assisted Sequestrectomy and Prf Application (Case Report)

Abstract: Objective: To report the clinical management of mandibular osteomyelitis in an immunosuppressed rheumatoid arthritis patient receiving long-term oral alendronate (Fosamax® for osteoporosis) and to emphasize the need to consider MRONJ in the differential diagnosis. Case Presentation: A 57-year-old woman presented with a 3-week history of pain in the left posterior mandible. Medical history revealed rheumatoid arthritis treated with systemic corticosteroids (Prednol® for 24 years) and weekly methotrexate injections (Metoart®), and a 10-year history of once-weekly oral alendronate. Panoramic radiography demonstrated peri-implant bone loss and focal lytic areas in the involved region. The preliminary diagnosis included osteomyelitis and/or medication-related osteonecrosis of the jaw (MRONJ). A 7-day course of amoxicillin–clavulanate was initiated. Management and Results: Following antibiotic therapy, surgery was performed. Sequestrectomy was completed using piezosurgery, followed by meticulous debridement and curettage. The implant at the involved site was removed as part of the surgical management. Autologous platelet-rich fibrin (PRF) was placed into the defect, and tension-free primary closure was achieved. Weekly and monthly follow-

ups showed uneventful healing. Histopathological examination confirmed osteomyelitis. At 4 months, complete mucosal healing was observed with resolution of pain and no signs of active infection. Conclusion: In patients with immunosuppression and long-term oral bisphosphonate exposure, peri-implant lytic changes should be evaluated within the osteomyelitis–MRONJ spectrum. Antibiotic-supported piezo-assisted sequestrectomy with PRF and tension-free primary closure may provide favorable outcomes.

Keywords: Mandibular Osteomyelitis, Mronj, Alendronate, Piezosurgery, Prf

Makale id= 244

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009000080079860

| 43

İmplant Üstü Sabit Protezlerde Farklı Alt Yapı ve Abutment Materyallerinin Vidada Oluşturduğu Streslerin Sonlu Elemanlar Analiz Yöntemiyle İncelenmesi

Dr. Öğretim Üyesi Hidayet Çelik Başarır¹

¹Batman Üniversitesi

Özet: Amaç Maksiller anterior bölgedeki diş eksikliklerinin implant destekli sabit protezlerle rehabilitasyonunda farklı abutment tipleri ile çeşitli protetik altyapı materyallerinin vida üzerinde meydana getirdiği stres dağılımının sonlu elemanlar analiz (SEA) yöntemi aracılığıyla karşılaştırmalı olarak değerlendirilmesidir. Gereç ve Yöntem Çalışma kapsamında 4,1 mm çapında ve 10 mm uzunluğunda iki adet titanyum implant üzerine bir titanyum ve bir zirkonya abutment konumlandırılmıştır. Bu abutmentlerin üzerine Co-Cr, PEEK, monolitik zirkonya, zirkonya altyapı ve fiberle güçlendirilmiş kompozit altyapıya sahip protetik restorasyonların üç boyutlu modelleri oluşturulmuş ve toplamda 10 farklı deneysel model elde edilmiştir. Kortikal ve spongios kemik dokusu ile kullanılan tüm materyaller için ağ (mesh) yapısı oluşturulduktan sonra, ilgili Poisson oranı ve Young elastisite modülü değerleri analiz yazılımına tanımlanmıştır. Yükleme protokolü çerçevesinde, üst santral ve kanin dişlerin palatinal yüzeyine, insizal kenarın 2 mm apikalinden hem aksiyel hem de 45° oblik yönde 178 N büyüklüğünde kuvvet uygulanmıştır. İmplant-abutment vidasında oluşan Von Mises stres değerleri ile maksimum basma ve maksimum çekme stresleri hesaplanmış ve gruplar arası karşılaştırmalı analiz gerçekleştirilmiştir. Bulgular Titanyum abutment ve zirkonyum abutment kullanılan gruplar karşılaştırıldığında titanyum abutment gruplarında implant-abutment vidasında zirkonyum abutmente göre daha yüksek stres değerleri bulunmuştur. Altyapı materyalleri açısından karşılaştırma yapıldığında, oblik yükleme koşullarında vidada gözlenen en yüksek Von Mises stres değerinin Titanyum abutment-monolitik zirkonyum grubunda en düşük de zirkonya abutment-fiberle güçlendirilmiş kompozit grubunda; dikey yükleme koşullarında ise en yüksek Von Mises stres değerinin Titanyum abutment-lityum disilikat grubunda en düşük stres değerinin de zirkonya abutment-zirkonya üstyapı grubunda olduğu gözlenmiştir. Sonuç Elastisite modülü düşük olan altyapı materyallerinin implant-abutment vidasında daha fazla stres konsantrasyonuna yol açtığı gözlenmiştir. Titanyum abutmentin de zirkonya abutmente göre implant-abutment vidasında daha yüksek stres değeri oluşturduğu gözlenmiştir.

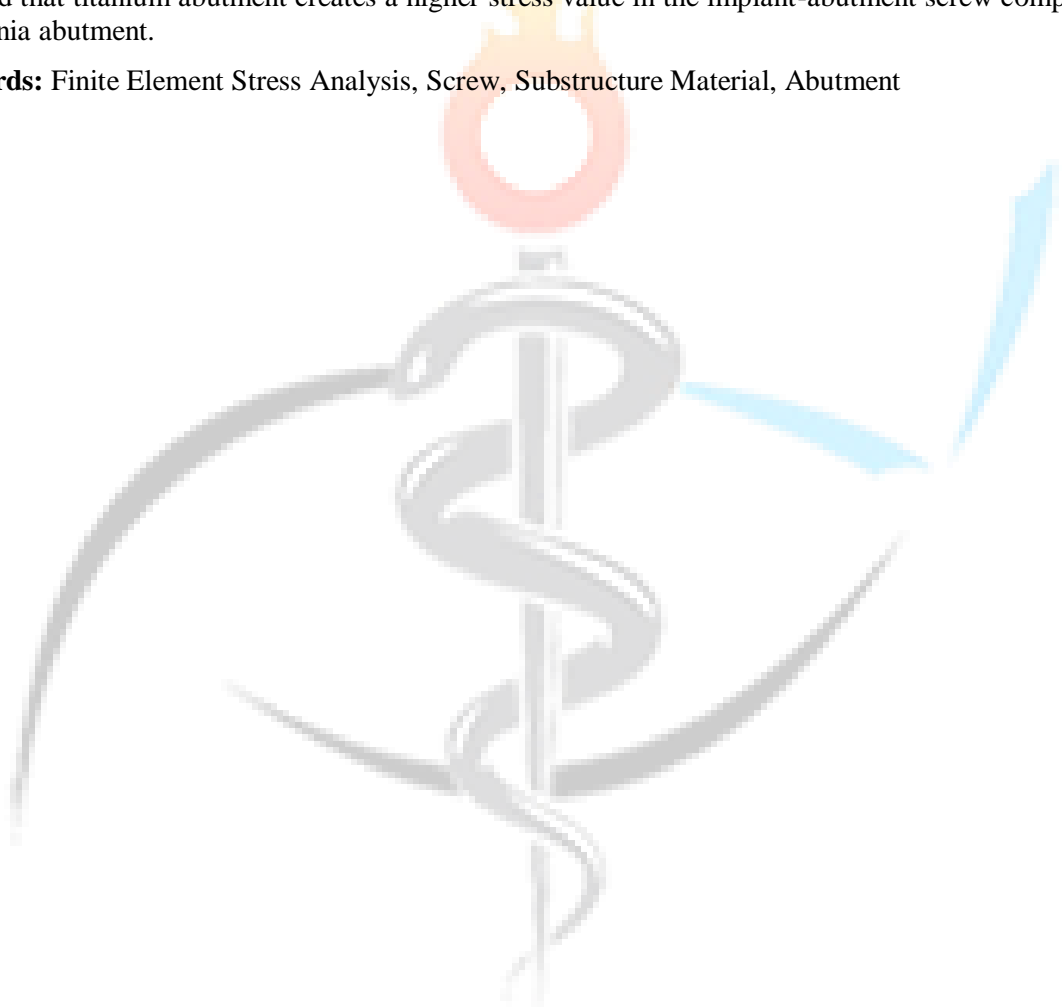
Anahtar Kelimeler: Sonlu Elemanlar Stres Analizi, Vida, Alt Yapı Materyali, Abutment

Finite Element Analysis of Stresses Created On Screws by Different Substructure and Abutment Materials in Implant-Supported Fixed Protheses

Abstract: The aim is to comparatively evaluate the stress distribution on the screw caused by different abutment types and various prosthetic substructure materials in the rehabilitation of missing teeth in the maxillary anterior region with implant-supported fixed protheses, using the finite element analysis (FEA) method. Materials and Methods In this study, a titanium and a zirconia abutment were positioned on two titanium implants with a diameter of 4.1 mm and a length of 10 mm. Three-dimensional models of prosthetic restorations with Co-Cr, PEEK, monolithic zirconia, zirconia substructure and fiber-reinforced composite substructure were created on these abutments, and a total of 10 different experimental models were obtained. After creating a mesh structure for all materials used with cortical and spongy bone tissue, the relevant Poisson ratio and Young's modulus of elasticity values were defined

in the analysis software. Within the framework of the loading protocol, a force of 178 N was applied to the palatal surface of the upper central and canine teeth, 2 mm apical to the incisal edge, in both axial and 45° oblique directions. Von Mises stress values and maximum compressive and maximum tensile stresses in the implant-abutment screw were calculated, and a comparative analysis was performed between groups. Results When comparing the groups using titanium abutment and zirconium abutment, higher stress values were found in the implant-abutment screw in the titanium abutment groups compared to the zirconium abutment groups. When comparing substructure materials, it was observed that under oblique loading conditions, the highest Von Mises stress value in the screw was in the titanium abutment-monolithic zirconia group, and the lowest was in the zirconia abutment-fiber-reinforced composite group; under vertical loading conditions, the highest Von Mises stress value was in the titanium abutment-lithium disilicate group, and the lowest stress value was in the zirconia abutment-zirconia superstructure group. Conclusion It was observed that substructure materials with a low modulus of elasticity lead to a higher stress concentration in the implant-abutment screw. It was also observed that titanium abutment creates a higher stress value in the implant-abutment screw compared to zirconia abutment.

Keywords: Finite Element Stress Analysis, Screw, Substructure Material, Abutment

Makale id= 221

Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0005-5570-4624>

| 45

İntraosseöz Çene Lezyonlarının Yönetiminde Bone Lid Tekniği: Literatür Derlemesi ve Olgu Sunumu

Arş.Gör. Semih Türe¹, Arş.Gör. Recep Ünal¹, Arş.Gör. Utku Çalışkan¹

¹Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi

*Corresponding author: Semih Türe

Özet: Bone lid tekniği, intraosseöz lezyonlara erişim sağlarken kortikal kemik bütünlüğünü korumayı amaçlayan, ağız, çene ve yüz cerrahisinde kullanılan konservatif bir cerrahi yaklaşımdır. Konvansiyonel osteotomi yöntemlerinden farklı olarak, çıkarılan kemik segmentinin yeniden yerine yerleştirilmesine olanak tanıyarak daha iyi anatomik ve fonksiyonel sonuçlar sunar. Bu sunumda Bone lid tekniğinin endikasyonları, cerrahi uygulama basamakları ve klinik sonuçlarına yönelik literatür taraması yapılmıştır. Ayrıca, mental sinir ile ilişkili gömülü premolar ve odontoma tanısı ile bone lid tekniği kullanılarak tedavi edilen bir olgu sunulmuştur. Cerrahi işlem sırasında piezocerrahi yardımıyla kortikal kemik penceresi hazırlanmış, lezyon enükle edilmiş, diş çekilmiş ve kemik kapak uygun şekilde reposition edilerek fikse edilmiştir. Literatürde, bone lid tekniğinin bukkal kemik plağının korunmasında ve kemik rejenerasyonunun artırılmasında konvansiyonel yöntemlere göre daha üstün olduğu bildirilmektedir. Klinik ve radyolojik değerlendirmelerde yüksek oranda kemik iyileşmesi ve hacim korunumu sağlandığı gösterilmiştir. Sunulan olguda da postoperatif dönemde tatmin edici iyileşme, kemik konturunun korunması ve majör komplikasyon gelişmemesi gözlenmiştir. Bone lid tekniği, kemik mimarisini koruyan, postoperatif iyileşmeyi destekleyen ve ek greft ihtiyacını azaltabilen güvenilir ve minimal invaziv bir yaklaşımdır. İntraosseöz çene lezyonlarının tedavisinde geleneksel yöntemlere alternatif olarak değerlendirilebilir.

Anahtar Kelimeler: Bone Lid Tekniği, Piezocerrahi, Kemik Koruma, Oral Cerrahi

Bone Lid Technique in the Management of Intraosseous Jaw Lesions: A Literature Review and Case Report

Abstract: The bone lid technique is a conservative surgical approach used in oral and maxillofacial surgery to access intraosseous lesions while preserving cortical bone integrity. Unlike conventional osteotomy methods, it allows repositioning of the removed bone segment, resulting in improved anatomical and functional outcomes. In this presentation, a literature review was conducted focusing on the indications, surgical procedure, and clinical outcomes of the bone lid technique. In addition, a case involving an impacted premolar associated with the mental nerve and diagnosed with an odontoma, treated using the bone lid technique, is presented. During the surgical procedure, a cortical bone window was created using piezosurgery, the lesion was enucleated, and the bone lid was repositioned and fixed appropriately. The literature reports that the bone lid technique is superior to conventional methods in preserving the buccal bone plate and enhancing bone regeneration. Clinical and radiographic evaluations have demonstrated high rates of bone healing and volume preservation. In the presented case, satisfactory postoperative healing, preservation of bone contour, and absence of major complications were observed. The bone lid technique is a reliable and minimally invasive approach that preserves bone architecture, supports postoperative healing, and reduces the need for additional grafting procedures. It

can be considered a valuable alternative to conventional techniques in the management of intraosseous jaw lesions.

Keywords: Bone Lid Technique, Piezosurgery, Bone Preservation, Oral Surgery

Makale id= 52

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-8794-5722

| 47

Katmanlı Monolitik Zirkonyalar: Güncel Materyal Özellikleri ve Protetik Kullanım Alanları

Arş.Gör. Lana Alatrash¹

¹Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

Özet: Monolitik zirkonya, yüksek mekanik dayanıklılığı, biyouyumluluğu ve CAD/CAM sistemleriyle uyumlu olması nedeniyle günümüz protetik diş tedavisinde yaygın olarak kullanılan restoratif materyallerden biridir. Geleneksel zirkonya altyapılı restorasyonlarda estetik gereksinimleri karşılamak amacıyla veneer porselen uygulaması yapılmakta, ancak bu restorasyonlarda chipping ve delaminasyon gibi komplikasyonlar görülebilmektedir. Bu durum, tam anatomik monolitik zirkonyalara yönelimi artırmıştır. Güncel gelişmeler, zirkonyanın translüsenesi özelliklerini geliştirmek amacıyla yttria içeriğinin artırılması ve mikroyapısal düzenlemeler üzerine yoğunlaşmıştır. Çok katmanlı monolitik zirkonya bloklar, doğal diş benzer renk ve ışık geçirgenliği geçişleri sağlayarak estetik açıdan önemli avantajlar sunmaktadır. Bununla birlikte, translüsensinin artması bazı durumlarda mekanik dayanıklılığın azalmasına yol açabilmektedir. Bu çalışmada zirkonya seramiklerin faz dönüşümleri, yaşlanma fenomeni, stabilizasyon mekanizmaları ve çok katmanlı monolitik zirkonyaların klinik kullanım alanları ele alınmıştır. Estetik ve dayanıklılık gereksinimlerinin dengelenmesi, başarılı protetik restorasyonlar için kritik öneme sahiptir.

Anahtar Kelimeler: Monolitik Zirkonya, Çok Katmanlı Zirkonya, Translüsensi, Cad/cam, Protetik Tedavi

Layered Monolithic Zirconia: Current Material Properties and Prosthetic Applications

Abstract: Monolithic zirconia has become one of the most widely used restorative materials in contemporary prosthetic dentistry due to its high mechanical strength, biocompatibility, and CAD/CAM compatibility. Traditional zirconia frameworks often required veneering porcelain to achieve acceptable esthetics; however, veneer chipping and delamination complications have increased the interest in full-contour monolithic restorations. Recent developments have focused on improving zirconia translucency through modifications in yttria content and microstructural composition. Multilayered monolithic zirconia blocks, which contain gradual color and translucency transitions, provide enhanced esthetic outcomes while maintaining sufficient strength for both anterior and posterior restorations. Nevertheless, increasing translucency often results in reduced fracture toughness, creating a balance between esthetic demands and mechanical durability. This study reviews the structural characteristics of zirconia ceramics, including phase transformations, low-temperature degradation, and the influence of stabilizing oxides such as yttria. Furthermore, the clinical indications, advantages, and limitations of multilayered monolithic zirconia systems are discussed in the context of modern prosthetic treatment planning. The integration of advanced zirconia generations into restorative dentistry offers promising solutions for achieving long-term functional and esthetic success.

Keywords: Monolithic Zirconia, Multilayered Zirconia, Translucency, Cad/cam, Prosthetic Dentistry

Makale id= 204

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-1552-2819

| 48

Klinik Eğitim Aşamasındaki Diş Hekimi Adaylarının Panoramik Radyografi Yardımıyla Restoratif Teşhis ve Karar Verme Başarılarının Değerlendirilmesi

Dr. Öğretim Üyesi Oyun Erdene Batgerel¹, Prof.Dr. Naime Bilinç Bulucu¹

¹Biruni Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Restoratif Diş Tedavisi

*Corresponding author: Oyun Erdene Batgerel

Özet: Panoramik radyografi, geniş anatomik yapıların tek görüntüde değerlendirilmesini sağlaması nedeniyle diş hekimliği klinik eğitiminde sık kullanılan bir yöntemdir. Ancak iki boyutlu olması, anatomik süperpozisyonlara açık bulunması ve erken lezyonları sınırlı göstermesi restoratif teşhis açısından bazı kısıtlılıklar oluşturur. Klinik eğitim aşamasındaki öğrencilerin radyografik bulguları doğru yorumlaması ve uygun tedavi planı oluşturması mesleki yeterlilik açısından önemlidir. Bu çalışmada, 5. sınıf diş hekimliği öğrencilerinin panoramik radyografi üzerinden restoratif teşhis ve tedavi planlama başarıları değerlendirilmiştir. Kesitsel ve tanımlayıcı nitelikteki çalışmaya 149 öğrenci katılmıştır. Öğrencilere beş farklı panoramik vaka sunulmuş; çürük şüphesi olan dişleri belirlemeleri, uygun tedavi planını oluşturmaları ve restoratif materyal seçmeleri istenmiştir. Veriler frekans ve yüzde dağılımları kullanılarak analiz edilmiştir. Bulgular, öğrencilerin belirgin radyografik lezyonlarda yüksek oranda benzer teşhis koyduklarını göstermiştir. Yüzeysel ve orta derinlikteki lezyonlarda en sık tercih edilen tedavi direkt kompozit restorasyon olmuş, cam iyonomer siman çoğunlukla kaide materyali olarak planlanmıştır. Amalgam ise oldukça düşük oranda tercih edilmiştir. Lezyon derinliği arttığında öğrencilerin yaklaşık %80'i kanal tedavisi önermiş, konservatif yaklaşımlar daha az tercih edilmiştir. İleri madde kaybı bulunan vakalarda öğrencilerin yaklaşık yarısı çekim ve implant tedavisini planlarken, diğerleri restoratif seçeneklere yönelmiştir. Sınırlı ve belirsiz durumlarda kararlar daha heterojen olmuş; bazı öğrenciler kontrol ve takip yaklaşımını benimsemiştir. Sonuç olarak öğrenciler tipik lezyonlarda benzer ve çoğunlukla konservatif planlar yaparken, derin ve prognozu belirsiz vakalarda karar farklılıkları artmaktadır. Bu durum, radyografik değerlendirmenin klinik muayene ile desteklenmesi ve özellikle kompleks vakalarda karar verme becerilerinin geliştirilmesi gerektiğini göstermektedir.

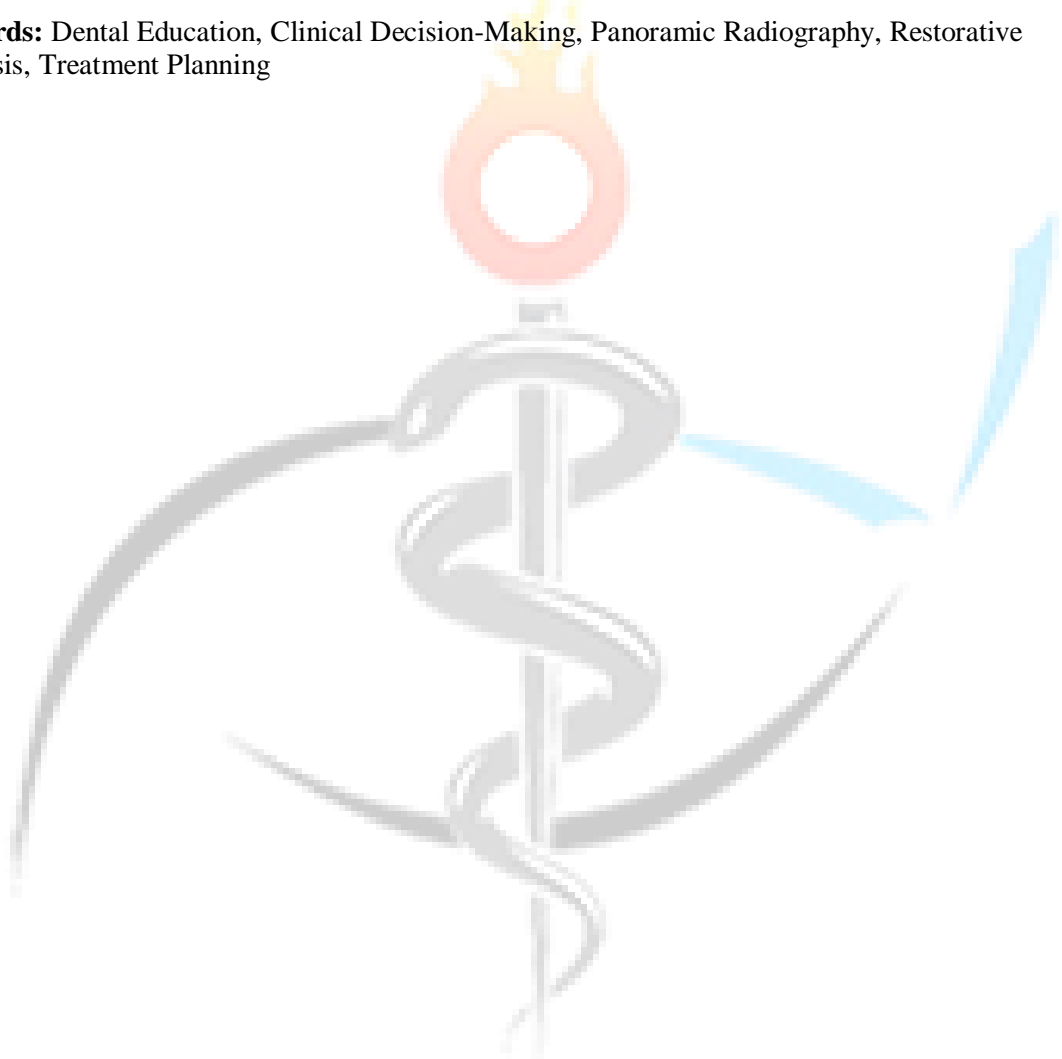
Anahtar Kelimeler: Diş Hekimliği Eğitimi, Klinik Karar Verme, Panoramik Radyografi, Restoratif Teşhis, Tedavi Planlaması

Evaluation of Restorative Diagnosis and Decision-Making Success of Dental Students in Clinical Training Using Panoramic Radiography

Abstract: Panoramic radiography is a commonly used method in clinical dental education because it allows the evaluation of wide anatomical structures in a single image. However, its two-dimensional nature, susceptibility to anatomical superimposition, and limited ability to detect early lesions create certain limitations in restorative diagnosis. The ability of students in the clinical phase of their education to accurately interpret radiographic findings and develop appropriate treatment plans is crucial for professional competence. In this study, the restorative diagnostic and treatment planning success of fifth-year dental students was evaluated using panoramic radiographs. A total of 149 students participated in this cross-sectional and descriptive study. Five different panoramic cases were presented to the students, who were asked to identify teeth suspected of caries, formulate appropriate treatment plans, and select suitable restorative materials. The data were analyzed using frequency and percentage distributions. The

findings showed that students demonstrated a high level of agreement in diagnosing clearly visible radiographic lesions. For superficial and moderately deep lesions, the most frequently preferred treatment was direct composite restoration, while glass ionomer cement was mostly planned as a base material. Amalgam was chosen at a very low rate. As lesion depth increased, approximately 80% of the students recommended root canal treatment, whereas conservative approaches were less frequently preferred. In cases with advanced structural loss, about half of the students planned extraction and implant therapy, while the others opted for restorative alternatives. In borderline and ambiguous cases, decisions were more heterogeneous; some students adopted a monitoring and follow-up approach. In conclusion, while students tend to make similar and mostly conservative treatment plans for typical lesions, variability in decision-making increases in deep and prognostically uncertain cases. This highlights the importance of supporting radiographic evaluation with clinical examination and enhancing decision-making skills, particularly in complex cases.

Keywords: Dental Education, Clinical Decision-Making, Panoramic Radiography, Restorative Diagnosis, Treatment Planning

Makale id= 214

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0002-6621-7002

| 50

Kombinasyon Sendromu: Olgu Sunumu

**Arş.Gör. Mustafa Enes Baysal¹, Dr. Öğretim Üyesi Beyza Betül Şencan¹,
Arş.Gör. Muhammet Can Eren¹**

¹Sakarya Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi

*Corresponding author: Mustafa Enes Baysal

Özet: Amaç: Kombinasyon sendromu, üst çenede tam dişsiz ark ve alt çenede yalnızca ön dişlerin bulunduğu hastalarda görülen, kemik ve yumuşak dokularda ilerleyici değişikliklerle karakterize bir klinik tablodur. İlk olarak Kelly tarafından tanımlanmış olup, çiğneme kuvvetlerinin ön bölgeye yoğunlaşmasına bağlı olarak üst anterior bölgede kemik rezorpsiyonu, alt ön dişlerde aşırı sürme, üst posterior bölgelerde doku büyümeleri ve protez stabilitesinde bozulma ile seyreder. Erken tanı ve uygun protetik planlama, sendromun ilerlemesini önlemek açısından önem taşır. Bu olgu sunumunun amacı, kombinasyon sendromunun klinik ve radyolojik bulgularını değerlendirmek ve uygulanan tedavi yaklaşımını sunmaktır. Olgu Sunumu: Kliniğimize başvuran 65 yaşındaki erkek hasta, üst tam protezinde hareket ve çiğneme güclüğü şikâyetiyle değerlendirilmiştir. Hastanın dental öyküsünde üst çenede tam dişsizlik, alt çenede ise sabit protez olduğu belirlenmiştir. Klinik ve radyolojik muayenede üst anterior bölgede belirgin kemik rezorpsiyonu, üst posterior bölgelerde yumuşak doku artışı gözlenmiştir. Mevcut bulgular kombinasyon sendromu ile uyumlu bulunmuştur. Hasta cerrahi müdahale istemediğinden dolayı hastaya geleneksel ölçü yöntemleriyle yeni bir tam protez yapılmıştır. Sonuç: Kombinasyon sendromu protetik rehabilitasyonu zorlaştıran ve ilerleyici kemik ve yumuşak doku kayıplarına neden olabilen önemli bir klinik durumdur. Bu sendromun yönetiminde doğru oklüzal düzenleme ve çiğneme kuvvetlerinin dengeli dağılımı büyük önem taşır. Hastaların düzenli klinik kontrollerinin yapılması, mevcut protezlerin uyumunun değerlendirilmesi ve gerekli durumlarda tedavinin yeniden planlanması, dokuların korunmasına katkı sağlar. Ayrıca uygun protetik tasarım ve hasta eğitimi, uzun dönem fonksiyonel ve estetik başarının sağlanmasında temel rol oynamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Kombinasyon Sendromu, Protetik Rehabilitasyon, Kemik Rezorpsiyonu.

Combination Syndrome: A Case Report

Abstract: Aim: Combination syndrome is a clinical condition characterized by progressive changes in hard and soft tissues, observed in patients with a completely edentulous maxillary arch and only anterior teeth remaining in the mandible. First described by Kelly, the syndrome develops due to the concentration of masticatory forces in the anterior region and is characterized by anterior maxillary bone resorption, supraeruption of the mandibular anterior teeth, soft tissue enlargement in the maxillary posterior regions, and loss of denture stability. Early diagnosis and appropriate prosthetic planning are important to prevent the progression of the syndrome. The aim of this case report is to evaluate the clinical and radiological findings of combination syndrome and to present the applied treatment approach. Case Report: A 65-year-old male patient presented to our clinic with complaints of mobility of the maxillary complete denture and difficulty in mastication. Dental history revealed complete edentulism in the maxilla and the presence of fixed prosthesis in the mandible. Clinical and radiological examinations showed significant bone resorption in the anterior maxillary region, soft tissue enlargement in the posterior maxillary areas. The findings were consistent with combination syndrome.

Since the patient did not prefer surgical intervention, The patient was rehabilitated with a new complete denture fabricated using conventional impression techniques.. Conclusion: Combination syndrome is an important clinical condition that complicates prosthetic rehabilitation and may lead to progressive hard and soft tissue loss. Proper occlusal arrangement and balanced distribution of masticatory forces are critical in its management. Regular clinical follow-up, evaluation of denture fit, and treatment modification when necessary contribute to the preservation of oral tissues. In addition, appropriate prosthetic design and patient education play a key role in achieving long-term functional and esthetic success.

Keywords: Combination Syndrome, Prosthetic Rehabilitation, Bone Resorption.

Makale id= 198

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-9363-6264

| 52

Maksiller Birinci Molarlarda İkinci Meziobukkal Kanalın (Mb2) Prevalansı ve Klinik Tespiti

Doç.Dr. Mehmet Adıgüzel¹

¹Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi

Özet: Maksiller birinci molarlarda ikinci mesiobukkal kanal (MB2), kök kanal tedavisi sırasında en sık gözden kaçan anatomik varyasyonlardan biri olup tedavi başarısını olumsuz etkileyebilmektedir. Bu çalışmanın amacı, son 10 yıl içerisinde yayımlanan ve maksiller birinci molarlarda MB2 prevalansını nicel olarak raporlayan özgün araştırmaları derlemek ve klinik tespit yaklaşımlarını güncel literatür ışığında değerlendirmektir. PubMed veri tabanında son 10 yılı kapsayan bir literatür taraması gerçekleştirilmiş; dahil edilme kriterlerini karşılayan çalışmalar incelenmiştir. Raporlanan MB2 prevalans değerleri aralık ve dağılım özellikleri açısından özetlenmiştir. MB2 prevalansı %41 ile %92 arasında değişmekte olup çalışmaların büyük bölümü %60-%75 aralığında yoğunlaşmaktadır. Çalışmalar arasındaki değişkenliğin; görüntüleme çözünürlüğü, değerlendirme düzeyi, metodolojik tasarım ve popülasyon özellikleri gibi faktörlerden etkilenebileceği bildirilmektedir. Klinik olarak MB2 kanalı belirli bir düzeyde direkt görüşle tespit edilebilmekte; dental operasyon mikroskobu ve selektif dentin kaldırma (ultrasonik oluk açma) gibi yaklaşımlar tespit oranlarını artırmaktadır. CBCT, klinik olarak kanalın bulunmadığı ancak anatomik şüphenin sürdüğü olgularda destekleyici bir tanısal araç olarak değerlendirilebilir; ancak her olguda kesin ve tutarlı bir tanısal doğruluk sağlamayabileceği göz önünde bulundurulmalıdır. Sonuç olarak, maksiller birinci molarlarda MB2 kanalı klinik açıdan anlamlı sıklıkta görülmektedir. Yapılandırılmış basamaklı bir klinik arama protokolünün (direkt görüş → büyütme → selektif dentin kaldırma → gerekli olgularda CBCT) uygulanması, atlanan kanal riskini azaltarak tedavi öngörülebilirliğini artırabilir.

Anahtar Kelimeler: Maksiller Birinci Molar, Mb2, Prevalans, Cbct, Dental Operasyon Mikroskobu, Klinik Tespit

Prevalence and Clinical Detection of the Second Mesiobuccal (Mb2) Canal in Maxillary First Molars

Abstract: The second mesiobuccal canal (MB2) in maxillary first molars is one of the most frequently missed anatomical variations during root canal treatment and may adversely affect treatment outcomes. The aim of this study was to synthesize original research published within the last 10 years that quantitatively reports MB2 prevalence in maxillary first molars and to evaluate clinical detection approaches in light of current evidence. A literature search covering the last decade was performed in the PubMed database. Studies meeting the predefined inclusion criteria were reviewed, and reported MB2 prevalence values were summarized with respect to their range and overall distribution. Reported MB2 prevalence ranged from 41% to 92%, with most studies clustering between 60% and 75%. Inter-study variability has been attributed to several factors, including imaging resolution, the level and protocol of assessment, methodological design, and population-related characteristics. Clinically, MB2 canals can be detected to a certain extent by direct visualization; however, the use of a dental operating microscope and selective dentin removal techniques (including ultrasonic troughing) generally increases detection rates. Cone-beam computed tomography (CBCT) may serve as an adjunctive diagnostic tool when the canal cannot be located clinically despite persistent anatomical suspicion; nevertheless, it

should be recognized that CBCT may not provide consistently definitive visualization of the MB2 canal in every case. In conclusion, MB2 canals appear to occur at clinically meaningful frequencies in maxillary first molars. Implementing a structured stepwise clinical protocol (direct visualization → magnification → selective dentin removal → CBCT when indicated) may reduce the risk of missed canals and improve treatment predictability.

Keywords: Maxillary First Molar, Mb2, Prevalence, Cbct, Dental Operating Microscope, Clinical Detection

Makale id= 92

Sözlü Sunum

ORCID ID: ORCID: 0000-0003-0803-8735 ORCID: 0009-0008-0963-5498

| 54

Maksiller Retrognati Kaynaklı İskeletsel Class Iı Maloklüzyon Tedavisinde Yüz Maskesi: Vaka Sunumu

Dr. Öğretim Üyesi Saniye Merve Cengiz¹, Arş.Gör. Tuğba Yılmaz¹

¹Mersin Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ortodonti Anabilim Dalı

*Corresponding author: Tuğba Yılmaz

Özet: Sınıf III maloklüzyon, çoğunlukla maksiller retrognatiye bağlı olarak ortaya çıkan ve büyüme-gelişim döneminde uygulanan erken ortopedik girişimlerle maksillanın sagittal yöndeki büyümesinin modifiye edilmesinin hedeflendiği kompleks bir iskeletsel anomalidir. Bu doğrultuda yüz maskesi tedavisi, maksiller protraksiyonun sağlanmasında uzun yıllardır kullanılan temel ortopedik tedavi yöntemlerinden biri olarak kabul edilmektedir. Bu olgu sunumunun amacı, maksiller retrognatiye bağlı iskeletsel Sınıf III maloklüzyona sahip genç bir kız hastada yüz maskesi tedavisinin iskeletsel ve dentoalveoler etkilerini değerlendirmektir. Kronolojik yaşı 10 yıl 3 ay olan kız hasta üst çenesinde çöküklük, konkav profil, alt dişlerinin üst dişlerinin önünde konumlanması ve ön çapraz kapanış şikayetleri ile ortodonti kliniğine başvurmuştur. Yapılan klinik ve radyolojik muayenede maksiller retrognatiye bağlı iskeletsel Sınıf III ilişki (SNA: 74,9°, SNB: 78,6°, ANB: -3,7°), -6 mm negatif overjet ve konkav profil tespit edilmiştir. El bilek röntgeni analizinde hastanın MP3cap dönemindeki mevcut büyüme potansiyeli dikkate alınarak maksillanın öne alınmasını hedefleyen yüz maskesi tedavisi planlanmıştır. Hyrax vidası ile elde edilen maksiller ekspansiyonun ardından uygulanan bonded tipi yüz maskesi ile ortopedik protraksiyon kuvvetleri uygulanmıştır. Ortopedik tedavinin ardından alınan ara kayıtlar değerlendirilerek, sabit ortodontik tedavide dental kompensasyonun sağlanabilmesi için 35 ve 45 numaralı dişlerin çekimi planlanmıştır. Sagittal ilişkinin stabilizasyonunu sağlamak amacıyla Sınıf III elastik desteği uygulanmıştır. Toplam tedavi süresi 16 aydır. Tedavi sonunda yapılan klinik ve radyolojik değerlendirmelerde maksillanın sagittal konumunda anlamlı iyileşme (SNA: 79,4) ve minimal dentoalveoler yan etkiler saptanarak, overjet ve overbite ideal hale getirilerek gülümseme estetiği iyileştirilmiştir. Yüz maskesi tedavisi, maksiller retrognatiye bağlı iskeletsel Sınıf III maloklüzyona sahip büyüme gelişim çağındaki hastalarda etkili bir erken ortopedik tedavi seçeneğidir. Uygun zamanda başlanan tedavi, iskeletsel uyumsuzluğun şiddetini azaltarak ilerleyen dönemlerde cerrahi tedavi gereksinimini sınırlayabilir.

Anahtar Kelimeler: İskeletsel Class Iı Maloklüzyon, Yüz Maskesi, Maksiller Retrognati, Ortopedik Tedavi

Facemask Therapy in the Treatment of Skeletal Class Iı Malocclusion Due to Maxillary Retrognathia: A Case Report

Abstract: Skeletal Class III malocclusion is a complex skeletal anomaly that most commonly arises from maxillary retrognathia, and early orthopedic interventions during the growth and development period aim to modify sagittal maxillary growth. In this context, facemask therapy is considered one of the principal orthopedic treatment modalities that has long been used to achieve maxillary protraction. The aim of this case report is to evaluate the skeletal and dentoalveolar effects of facemask therapy in a young female patient with skeletal Class III malocclusion due to maxillary retrognathia. A 10-year-3-month-old female patient presented to the orthodontic clinic with complaints of maxillary deficiency, a concave profile, anterior positioning of the mandibular teeth relative to the maxillary teeth, and anterior

crossbite. Clinical and radiographic examination revealed a skeletal Class III relationship due to maxillary retrognathia (SNA: 74.9°, SNB: 78.6°, ANB: -3.7°), a -6 mm negative overjet, and a concave profile. Considering the patient's growth potential at the MP3cap stage as determined by hand-wrist radiographic analysis, facemask therapy aimed at advancing the maxilla was planned. Following maxillary expansion achieved with a Hyrax screw, orthopedic protraction forces were applied using a bonded-type facemask. After the orthopedic phase, interim records were evaluated, and extraction of teeth 35 and 45 was planned to provide dental compensation during fixed orthodontic treatment. Class III elastics were applied to stabilize the sagittal relationship. The total treatment duration was 16 months. Post-treatment evaluations demonstrated significant improvement in the sagittal position of the maxilla (SNA: 79.4°) with minimal dentoalveolar side effects; overjet and overbite were normalized, and smile esthetics were improved. Facemask therapy is an effective early orthopedic treatment option in growing patients and may reduce the need for future surgical intervention when initiated at the appropriate time.

Keywords: Skeletal Class III Malocclusion, Facemask, Maxillary Retrognathia, Orthopedic Treatment

Makale id= 21

Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-5457-8375>

| 56

Maksillofasiyal Radyolojide Radyomik Analiz: Mevcut Uygulamalar ve Gelecek Hedefleri

Dr. Öğretim Üyesi Burak İncebeyaz¹

¹Ankara Medipol Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

Özet: Amaç: Radyomik, tıbbi görüntülerden insan gözüyle algılanamayan çok sayıda sayısal verinin (kantitatif özelliklerin) çıkarılmasını sağlayan ve "kişiselleştirilmiş tıp" yolunda hızla ilerleyen güncel bir yaklaşımdır. Bu derlemenin amacı; maksillofasiyal radyoloji alanında, özellikle Konik Işınlı Bilgisayarlı Tomografi (KİBT) ve panoramik radyograflar üzerinde uygulanan radyomik analiz yöntemlerinin mevcut kullanım alanlarını özetlemek, tanısal potansiyelini değerlendirmek ve klinik rutine entegrasyonuna dair gelecek projeksiyonlarını sunmaktır. Gereç ve Yöntem: Çalışma kapsamında PubMed, Web of Science ve Google Scholar veritabanlarında; "radiomics", "texture analysis", "dental radiography", "artificial intelligence" ve "maxillofacial imaging" anahtar kelimeleri kullanılarak kapsamlı bir literatür taraması yapılmıştır. Son yıllarda yayınlanan, radyomik özelliklerin (birinci derece, şekil temelli ve yüksek dereceli özellikler) çene-yüz patolojilerindeki tanısal başarısını inceleyen çalışmalar değerlendirilmiştir. Bulgular: İncelenen literatür ışığında; radyomik analizlerin özellikle histopatolojik tanısı zor olan kistik ve tümöral lezyonların ayırıcı tanısında (örneğin; odontojenik keratokist ile dentigeröz kist ayrımı veya malignite şüphesi taşıyan lezyonlar) yüksek doğruluk sağladığı görülmektedir. Ayrıca, dental implant planlaması öncesi kemik kalitesinin hassas ölçümü, tükürük bezi hastalıklarının (Sjögren sendromu vb.) erken teşhisi ve baş-boyun bölgesi lenfadenopatilerinin karakterizasyonunda, geleneksel radyolojik değerlendirmeye kıyasla daha objektif veriler sunduğu belirlenmiştir. Radyomik verilerin makine öğrenmesi algoritmaları ile işlendiği hibrit modellerde ise tanısal başarının anlamlı düzeyde arttığı tespit edilmiştir. Sonuç: Radyomik analiz, maksillofasiyal radyolojide sadece bir görüntüleme yöntemi değil, aynı zamanda doku heterojenliğini ortaya koyan non-invaziv bir "sanal biyopsi" aracı olarak öne çıkmaktadır. Gelecekte, bu yöntemlerin klinik karar destek sistemlerine tam entegrasyonu ile gereksiz biyopsilerin önlenmesi, tedavi planlamalarının kişiselleştirilmesi ve prognoz tahminlerinin daha isabetli yapılması mümkün olacaktır. Ancak, evrensel klinik kullanım için görüntüleme protokollerinde standardizasyona ihtiyaç duyulmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Radyomik, Doku Analizi, Yapay Zeka, KİBT, Maksillofasiyal Radyoloji.

Radiographic Analysis in Maxillofacial Radiology: Current Applications and Future Goals

Abstract: Objective: Radiomics is a current approach enabling the extraction of quantitative features from medical images imperceptible to the human eye, advancing towards "personalized medicine". This review aims to summarize current radiomic applications in maxillofacial radiology, specifically on Cone Beam Computed Tomography (CBCT) and panoramic radiographs, to evaluate their diagnostic potential and present future projections for clinical integration. Materials and Methods: A comprehensive literature search was conducted in PubMed, Web of Science, and Google Scholar databases using keywords including "radiomics", "texture analysis", "artificial intelligence", and "maxillofacial imaging". Recent studies examining the diagnostic success of radiomic features (first-order, shape-based, and higher-order) in maxillofacial pathologies were evaluated. Results: Radiomics demonstrates high accuracy in the differential diagnosis of histopathologically challenging cystic and tumoral lesions, such as distinguishing odontogenic keratocysts from dentigerous cysts. It provides objective data

superior to traditional evaluation for assessing bone quality in implant planning, diagnosing salivary gland diseases (e.g., Sjögren's syndrome), and characterizing lymphadenopathies. Furthermore, hybrid models processing radiomic data with machine learning algorithms show significantly increased diagnostic success. Conclusion: Radiomics stands out not merely as an imaging method but as a non-invasive "virtual biopsy" tool revealing tissue heterogeneity. Future integration into clinical decision support systems will help prevent unnecessary biopsies, personalize treatment planning, and improve prognostic predictions. However, standardization in imaging protocols is essential for universal clinical adoption.

Keywords: Radiomics, Tissue Analysis, Artificial Intelligence, Cbct, Maxillofacial Radiology.

Makale id= 143

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0001-4176-6091

| 58

Minivida İle Oklüzal Kant Düzeltimi: Vaka Raporu

Dr. Öğretim Üyesi Saniye Merve Cengiz¹, Arş.Gör. Aşlıgül Çeliker¹
¹Mersin Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

*Corresponding author: Aşlıgül Çeliker

Özet: Oklüzal kant, oklüzal düzlemin frontal planda yatay referanslara göre eğimli seyretmesi ile karakterize edilen ve yüz estetiğini belirgin şekilde etkileyen bir dentofasiyal asimetri bulgusudur. Etiyolojisinde maksiller veya mandibular iskeletsel asimetri, tek taraflı posterior diş kayıpları, unilateral diş sürme bozuklukları, fonksiyonel kaymalar ve parafonksiyonel alışkanlıklar yer alabilmektedir. Klinik olarak dudak hattı ile uyumsuz oklüzal düzlem, gülümseme asimetrisi, tek taraflı posterior açık kapanış veya derin kapanış ve yüz orta hattında sapma gibi bulgularla kendini göstermektedir. Oklüzal kantın tedavisinde etiyoloji ve şiddete bağlı olarak ortognatik cerrahi, ortodontik kamuflaj veya iskeletsel ankraj destekli intrüzyon/ekstrüzyon mekanikleri gibi farklı tedavi yaklaşımları uygulanabilmektedir. Bu olgu sunumunun amacı, oklüzal kantı bulunan bir kız hastada bukkal ve palatinal bölgelere yerleştirilen geçici ankraj vidaları kullanılarak gerçekleştirilen oklüzal düzeltimin dentoalveoler ve oklüzal etkilerini değerlendirmektir. Kronolojik yaşı 14 yıl 8 ay olan kız hasta gülümsemesinde tek taraflı artmış diş eti görünümü ve orta hat sapması şikayetleri ile ortodonti kliniğine başvurmuştur. Klinik ve radyolojik muayenede iskeletsel Sınıf I ilişki, frontal planda sağ maksiller dentisyonun ekstrüzyonundan kaynaklı belirgin oklüzal kant ve buna eşlik eden asimetri saptanmıştır. Cerrahi tedavi seçeneği hasta tarafından tercih edilmediğinden, iskeletsel ankraj destekli ortodontik kamuflaj tedavisi planlanmıştır. Tedavi kapsamında bukkal ve palatinal bölgelerde konumlandırılan minividalar aracılığıyla unilateral intrüzyon ve ekstrüzyon mekanikleri uygulanarak oklüzal düzlemin dengelenmesi hedeflenmiştir. Tedavi süreci sonunda oklüzal kantta klinik olarak anlamlı düzelme elde edilmiş, frontal estetikte simetri artışı gözlenmiştir. İlgili segmentlerde istenmeyen diş hareketleri minimal düzeyde tutulmuş ve kullanılan minividalarda tedavi boyunca stabilite kaybı izlenmemiştir. Minivida kullanılarak uygulanan iskeletsel ankraj destekli ortodontik mekanikler, oklüzal kantın düzeltilmesinde etkili ve güvenilir bir tedavi alternatifi sunmaktadır. Bu yaklaşım, cerrahi tedaviye alternatif aranan olgularda ortodontik kamuflaj açısından klinik olarak uygulanabilir bir seçenektir.

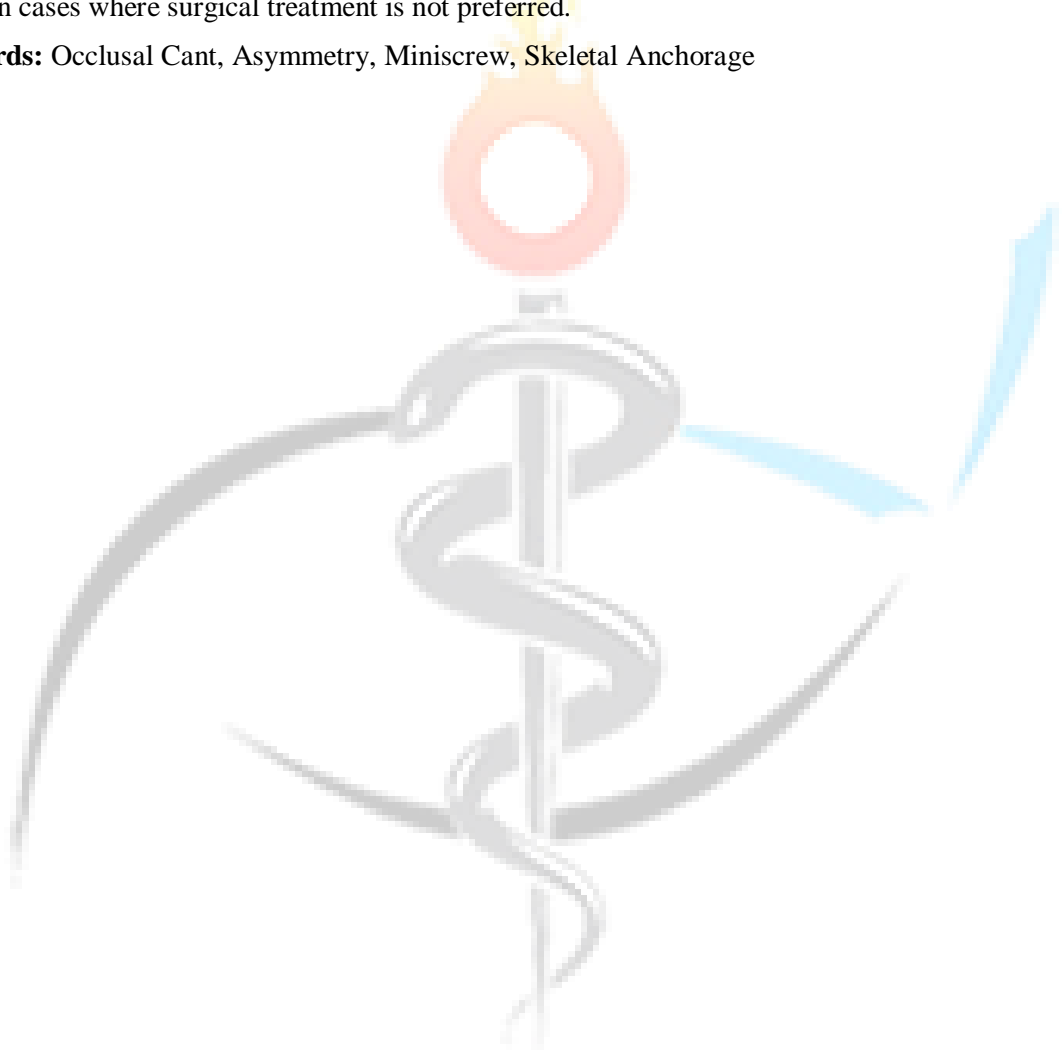
Anahtar Kelimeler: Oklüzal Kant, Asimetri, Minivida, İskeletsel Ankraj

Correction of Occlusal Cant With Miniscrew Anchorage: A Case Report

Abstract: Occlusal cant is a dentofacial asymmetry characterized by an inclination of the occlusal plane relative to horizontal references in the frontal plane, significantly affecting facial esthetics. Its etiology may include maxillary or mandibular skeletal asymmetries, unilateral posterior tooth loss, unilateral eruption disturbances, functional shifts, and parafunctional habits. Clinically, it presents with an occlusal plane disharmonious with the lip line, smile asymmetry, unilateral posterior open bite or deep bite, and deviation of the facial midline. Depending on the etiology and severity, treatment options for occlusal cant include orthognathic surgery, orthodontic camouflage, or skeletal anchorage-assisted intrusion/extrusion mechanics. The aim of this case report is to evaluate the dentoalveolar and occlusal effects of occlusal plane correction achieved using temporary anchorage devices placed in the palatal

and buccal regions in a female patient with occlusal cant. A 14-year-8-month-old female patient presented with complaints of unilateral excessive gingival display during smiling and midline deviation. Clinical and radiographic examination revealed a skeletal Class I relationship and a pronounced occlusal cant in the frontal plane due to extrusion of the right maxillary dentition, accompanied by facial asymmetry. As the patient declined surgical treatment, orthodontic camouflage supported by skeletal anchorage was planned. Unilateral intrusion and extrusion mechanics were applied through miniscrews positioned in the palatal and buccal regions to achieve leveling of the occlusal plane. At the end of treatment, clinically significant improvement in occlusal cant was obtained, with enhanced frontal facial symmetry. Undesired tooth movements in the affected segments were minimal, and no loss of stability was observed in the miniscrews throughout treatment. Skeletal anchorage–assisted orthodontic mechanics using palatal and buccal miniscrews provide an effective and reliable alternative for the correction of occlusal cant. This approach represents a clinically applicable orthodontic camouflage option in cases where surgical treatment is not preferred.

Keywords: Occlusal Cant, Asymmetry, Miniscrew, Skeletal Anchorage

Makale id= 162

Sözlü Sunum

ORCID ID: orcid.org/0000-0002-8133-9406

| 60

Mobil Bir Uygulama ve Geleneksel Yöntemler Kullanılarak Periodontitis Hastalarının Sınıflandırılmasının Karşılaştırıldığı Gözlemsel Bir Çalışma

Dr. Öğretim Üyesi Tuğba Şahin¹, Doç.Dr. Vito Carlo Alberto Caponio¹

¹Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Periodontoloji Ana Bilim Dalı

²Foggia Üniversitesi Klinik ve Deneysel Tıp Bölümü Bölümü

*Corresponding author: Tuğba Şahin

Özet: Amaç: Sınıflandırma sistemindeki değişiklikler nedeniyle periodontal sınıflandırma daha zor hale gelmiştir. Bu çalışma, bir mobil uygulamanın diş hekimliği öğrencilerinin periodontal sınıflandırma yapmasına yardımcı olup olamayacağını belirlemeyi amaçlamaktadır. Yöntem: Kliniğimizde periodontitisli 122 hastanın periodontal sınıflamasını bir öğretim üyesi, yirmi stajyer diş hekimi ve mobil uygulama kullanan yirmi stajyer diş hekimi yaptı. Üç grubun sonuçları karşılaştırıldı. İstatistiksel anlamlılık düzeyi $p < 0,05$ olarak belirlendi. Bulgular: Fakülte üyesi ile mobil uygulama kullanan öğrenci arasında ve fakülte üyesi ile stajyer diş hekimleri arasında, evre-derece, evre ve derece sınıflandırmalarında istatistiksel olarak anlamlı farklılıklar gözlemlenmiştir ($p = 0,001$). Mobil uygulama kullanılmadan yapılan stajyerlerin periodontal sınıflandırmaları, öğretim üyelerinin sınıflandırmalarıyla daha az benzerlik göstermektedir. Sonuç: Bu bulgular, mobil uygulamaların periodontal değerlendirmelerde, özellikle stajyer diş hekimleri arasında tutarlılığı artırmada destekleyici bir araç olarak kullanılabilirliğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Sınıflandırma; Mobil Aplikasyonlar; Periodontitis

An Observational Study Comparing the Classification of Periodontitis Patients Using a Mobile Application and Traditional Methods

Abstract: Objective: Periodontal classification is harder due to system changes. This study aims to determine whether a mobile application can assist interns in performing periodontal classification. Method: A faculty member, twenty dental interns, and twenty mobile app-using interns classified 122 periodontitis patients from our clinic. Three groups' findings were compared. We set the statistical significance level at $p < 0.05$. Results: The combined stage-grade, stage, and grade classifications showed statistically significant differences between faculty members and mobile app-using interns and dental interns ($p = 0.001$). Interns' periodontal classifications without the mobile app are less similar to those of faculty members. Conclusion: Mobile apps may help dental interns achieve uniformity in periodontal assessments.

Keywords: Classification; Mobile Applications; Periodontitis

Makale id= 125

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-4404-1547

| 61

Oral Diagnoz Eğitiminde Klinik Senaryo Tabanlı Entegre Osce Modeline Yönelik Öğrenci Algı ve Tutumlarının Değerlendirilmesi

Dr. Öğretim Üyesi Ahmet Faruk Ertürk¹, Prof.Dr. İlknur Özcan¹
¹Biruni Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Aız, Diş ve Çene Radyolojisi

*Corresponding author: Ahmet Faruk Ertürk

Özet: Diş hekimliği eğitiminde erken dönem klinik entegrasyon, öğrencilerin hasta yönetimi, anamnez ve klinik karar verme becerilerinin gelişiminde kritik bir rol oynamaktadır. Özellikle Ağız, Diş ve Çene Radyolojisi alanında uygulanan klinik senaryo tabanlı entegre Objektif Yapılandırılmış Klinik Sınav (OSCE) modelleri; iletişim, sistemik sorgulama ve radyolojik yorumlama gibi çok boyutlu yetkinlikleri aynı platformda standardize bir şekilde değerlendirme imkânı sunar. Biruni Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi'nde 152 öğrencinin katılımıyla gerçekleştirilen bu çalışmada, 5'li Likert tipi anket aracılığıyla sınavın organizasyonu, süre yeterliliği, görev açıklığı, simüle hasta kullanımı, teknik altyapı ve değerlendirme kriterlerinin adilliği incelenmiştir. Araştırma sonuçlarına göre, öğrencilerin %66,4'ü sınav organizasyonunu "İyi" veya "Çok İyi" olarak nitelendirmiş ve genel memnuniyet 5 üzerinden 3,84 ortalama ile yüksek düzeyde saptanmıştır. Katılımcıların %88,8'i istasyonlardaki görevlerin açık olduğunu, %88,1'i ise 11 maddelik entegre değerlendirme kriterlerinin adil ve anlaşılır olduğunu belirtmiştir. Sınavın klinik gerçekçiliğini artıran simüle hastalarla çalışma deneyimi, öğrencilerin %79,6'sı tarafından performansı olumlu etkileyen bir unsur olarak tanımlanmıştır. Diğer alanlara kıyasla 3,52 ile daha düşük bir memnuniyet puanı alan süre yeterliliği konusu, entegre senaryoların kapsamlı yapısından kaynaklanmakla birlikte öğrencilerin %82,9'u tarafından en az orta düzeyde yeterli bulunmuştur. Elde edilen veriler, klinik senaryo tabanlı bu modelin öğrenciler tarafından etkili ve nesnel bir ölçme yöntemi olarak benimsendiğini, özellikle simüle hasta kullanımı ve şeffaf kriterlerin öğrenci memnuniyetini sağlayan temel faktörler olduğunu göstermektedir. Bu modelin diğer klinik branşlarda da uygulanması, diş hekimliği eğitiminde standardizasyonun ve eğitim kalitesinin artırılması açısından büyük önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Ağız, Diş ve Çene Radyolojisi, Diş Hekimliği Eğitimi, Klinik Muayene, Oral Diagnoz, Osce

Evaluation of Student Perceptions and Attitudes Towards a Clinical Scenario-Based Integrated Osce Model in Oral Diagnosis Education

Abstract: Early clinical integration in dental education plays a critical role in the development of students' patient management, anamnesis, and clinical decision-making skills. In particular, integrated Objective Structured Clinical Examination (OSCE) models based on clinical scenarios implemented in the field of Oral and Maxillofacial Radiology provide the opportunity to evaluate multidimensional competencies such as communication, systemic inquiry, and radiological interpretation in a standardized manner on a single platform. In this study, conducted with the participation of 152 students at Biruni University Faculty of Dentistry, the organization of the exam, sufficiency of time, clarity of tasks, use of simulated patients, technical infrastructure, and the fairness of assessment criteria were examined through a 5-point Likert-type survey. According to the research results, 66.4% of the students characterized the exam organization as "Very Good," and general satisfaction was determined to be at a

high level with a mean score of 3.84 out of 5. Furthermore, 88.8% of the participants stated that the tasks at the stations were clear, and 88.1% indicated that the 11-item integrated assessment criteria were fair and comprehensible. The experience of working with simulated patients, which enhances the clinical realism of the examination, was identified by 79.6% of the students as a factor that positively influenced performance. Although the issue of time sufficiency received a lower satisfaction score of 3.52 compared to other areas—due to the comprehensive nature of the integrated scenarios—it was found to be at least moderately sufficient by 82.9% of the students. The data obtained demonstrate that this clinical scenario-based model is perceived by students as an effective and objective assessment method, and that specifically the use of simulated patients and transparent criteria are the fundamental factors ensuring student satisfaction. The implementation of this model in other clinical branches is of great importance for enhancing standardization and educational quality in dental education.

Keywords: Oral Radiology, Dental Education, Clinical Examination, Oral Diagnosis, Osce

Makale id= 235

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7608-4392

| 63

Ortodontik Tedavi Sonrası Estetik Gülüşün Multidisipliner Yönetimi: Periodontal ve Restoratif Yaklaşım ile Bir Olgu Sunumu

Ph.D Gizem Ömeroğlu Demir¹

¹Private Clinic

Özet: Giriş: Ortodontik tedavi ile dişlerin ideal konumlandırılması sağlansa da, gingival kontur düzensizlikleri, diş eti büyümeleri ve renk-form uyumsuzlukları estetik memnuniyetsizliğe yol açabilmektedir. Bu durumlarda estetik periodontal cerrahi ile minimal invaziv restoratif uygulamaların kombine edilmesi, öngörülebilir ve konservatif sonuçlar sunmaktadır. Olgu Sunumu: Yirmi beş yaşında, sistemik olarak sağlıklı ve sigara kullanmayan kadın hasta, ortodontik tedavi sonrası ön bölgede diş eti seviyelendirme amacıyla kliniğimize yönlendirildi. Klinik muayenede anterior bölgede gingival büyümelere bağlı 4–5 mm periodontal cepler tespit edildi. Hasta, ortodontik tedaviye rağmen diş etlerinin fazla görünmesinden ve anterior bölgedeki renk uyumsuzluğundan estetik olarak rahatsızdı (Resim 1). Multidisipliner tedavi planlaması yapıldı. İlk aşamada 13–23 dişleri arasında gingivektomi ile gingival seviyelendirme gerçekleştirilerek periodontal cepler elimine edildi. Maksiller santral dişlerde (11–21) mevcut renklenme nedeniyle devital beyazlatma uygulandı. Yumuşak doku iyileşmesini takiben, estetik form, insizal hat uyumu ve simetriyi optimize etmek amacıyla 12–22 dişleri arasında direkt kompozit veneer restorasyonlar uygulandı. Bulgular: Tedavi sonrası gingival kontur simetrisi sağlandı, periodontal cepler ortadan kaldırıldı ve diş–diş eti oranı idealize edildi. Devital beyazlatma ile renk uyumu elde edilirken, direkt kompozit veneer restorasyonlar ile anterior bölgede morfolojik bütünlük ve estetik denge sağlandı. Nihai estetik sonuç hastanın beklentilerini karşılayacak düzeyde olup belirgin bir gülüş estetiği iyileşmesi gözlemlendi (Resim 2). Sonuç: Ortodontik tedavi sonrası estetik beklentilerin karşılanmasında yalnızca diş diziliminin düzeltilmesi yeterli olmayabilir. Estetik periodontal cerrahi ile minimal invaziv direkt kompozit veneer restorasyonların kombine edilmesi, genç ve sistemik olarak sağlıklı hastalarda etkili ve öngörülebilir sonuçlar sağlamaktadır. Multidisipliner yaklaşım, post-ortodontik estetik problemlerin yönetiminde önemli bir tedavi seçeneğidir.

Anahtar Kelimeler: Gingivektomi, Periodontal Cep, Estetik Periodontal Cerrahi

Multidisciplinary Management of Post-Orthodontic Esthetic Concerns: A Combined Periodontal and Restorative Approach – a Case Report

Abstract: Introduction: Although orthodontic treatment ensures proper tooth alignment, it may not always provide optimal esthetic outcomes. Irregular gingival contours, gingival enlargement, and discrepancies in tooth color and form may lead to patient dissatisfaction. In such cases, the combination of esthetic periodontal surgery and minimally invasive restorative procedures offers predictable and conservative results. Case Report: A 25-year-old systemically healthy, non-smoking female patient was referred to our clinic for gingival leveling following orthodontic treatment. Clinical examination revealed 4–5 mm periodontal pockets in the anterior region associated with gingival enlargement. Despite completed orthodontic therapy, the patient was dissatisfied with excessive gingival display and color discrepancies in the anterior region (Figure 1). A multidisciplinary treatment plan was established. Initially, gingivectomy was performed between teeth 13–23 to achieve gingival contouring and eliminate periodontal pockets. Due to discoloration of the maxillary central incisors (11–21), non-vital

bleaching was carried out. Following soft tissue healing, direct composite veneer restorations were applied to teeth 12–22 to optimize tooth form, incisal line harmony, and symmetry. Results: Post-treatment evaluation demonstrated symmetrical gingival contours, elimination of periodontal pockets, improved tooth–gingiva proportion, and enhanced color harmony. The direct composite veneer restorations re-established anterior morphology and esthetic balance, resulting in a harmonious smile. A significant improvement in overall esthetic appearance was achieved, fulfilling the patient’s expectations (Figure 2). Conclusion: Orthodontic alignment alone may not be sufficient to satisfy esthetic demands. The combination of esthetic periodontal surgery and minimally invasive direct composite veneer restorations provides effective and predictable outcomes in the management of post-orthodontic esthetic concerns. A multidisciplinary approach represents a valuable treatment option, particularly in young and systemically healthy patients.

Keywords: Gingivectomy, Periodontal Pocket, Esthetic Periodontal Surgery

Makale id= 200

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-0365-1410

| 65

Periodontal Hastalıklar İle Kardiyovasküler Risk ve Ateroskleroz Arasındaki İlişki

Dr. Öğretim Üyesi Ercan Ergün¹, Dr. Gülbeddin Yalnız¹

¹İstanbul Beykent Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

²Karaman Ağız ve Diş Sağlığı Merkezi

*Corresponding author: Gülbeddin Yalnız

Özet: Periodontal hastalıklar, dental biyofilmden kaynaklanan ve şiddeti konak yanıtı ile değişen kronik inflamatuvar hastalıklardır. Son zamanlarda periodontitis ve gingivitis gibi periodontal hastalıkların sadece lokal enflamasyonla sınırlı kalmadığı, sistemik inflamatuvar yükü artırarak kardiyovasküler hastalıklar başta olmak üzere çeşitli sistemik durumlarla ilişkili olduğu gösterilmiştir. Ateroskleroz ise kardiyovasküler hastalıkların temel patolojik sürecini oluşturmaktadır ve lipit birikiminden ziyade kronik inflamatuvar bir vasküler hastalık olarak kabul edilmektedir. Periodontal inflamasyonun sistemik dolaşımı IL-1 β , IL-6, TNF- α gibi proinflamatuvar sitokinler ve akut faz reaktanlarıyla etkilediği, bunun da endotelial disfonksiyon, monosit adezyonu ve köpük hücre oluşumu gibi aterosklerotik süreçleri tetikleyebileceği düşünülmektedir. Porphyromonas gingivalis gibi periodontal patojenlerin aterosklerotik plaklarında saptanmış olması direkt bakteriyel katkı olasılığını desteklemektedir. Epidemiyolojik çalışmalar periodontitis varlığında kardiyovasküler hastalık riskinin arttığını bildirmektedirler. Cerrahi olmayan periodontal tedavinin sistemik inflamasyon belirteçlerini azalttığı ve endotelial fonksiyonu iyileştirdiği gösterilmiş olsa da, majör kardiyovasküler olaylara uzun dönem etkisine dair kanıtlar henüz sınırlıdır. Sonuç olarak, periodontal hastalıklar ve kardiyovasküler hastalıklar arasında epidemiyolojik olarak desteklenen bir ilişki mevcuttur. Sebepleri kesin olarak kanıtlanmamış olsa da, periodontal hastalığın kardiyovasküler risk değerlendirilmesinde göz önünde bulundurulması önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Periodontitis, Kardiyovasküler Hastalık, Ateroskleroz

The Relationship Between Periodontal Diseases and Cardiovascular Risk and Atherosclerosis

Abstract: Periodontal diseases are chronic inflammatory diseases originating from dental biofilm, and their severity varies depending on the host response. Recently, it has been shown that periodontal diseases such as periodontitis and gingivitis are not limited to local inflammation but are associated with various systemic conditions, primarily cardiovascular diseases, by increasing the systemic inflammatory load. Atherosclerosis, in turn, constitutes the fundamental pathological process of cardiovascular diseases and is considered a chronic inflammatory vascular disease rather than a lipid accumulation disorder. It is thought that periodontal inflammation affects the systemic circulation with pro-inflammatory cytokines and acute phase reactants such as IL-1 β , IL-6, and TNF- α , which can trigger atherosclerotic processes such as endothelial dysfunction, monocyte adhesion, and foam cell formation. The detection of periodontal pathogens such as Porphyromonas gingivalis in atheroma plaques supports the possibility of direct bacterial contribution. Epidemiological studies report an increased risk of cardiovascular disease in the presence of periodontitis. Although non-surgical periodontal treatment has been shown to reduce systemic inflammatory markers and improve endothelial function, evidence regarding its long-term impact on major cardiovascular events is still limited. Consequently, there is an epidemiologically supported association between periodontal disease and cardiovascular disease. While

the exact causes are not definitively proven, considering periodontal disease in cardiovascular risk assessment is important.

Keywords: Periodontitis, Kardiovascular Disease, Atherosclerosis

Makale id= 74

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0006-3864-943X

| 67

Periodontitisin Yönetiminde Güncel Klinik Yaklaşımlar ve Tedavi Stratejileri

Arş.Gör. Oğuzcan Kaplan¹, Arş.Gör. Yunus Emre Güner¹, Prof.Dr. Varol Çanakçı¹

¹Ordu Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Periodontoloji Bölümü

*Corresponding author: Oğuzcan Kaplan

Özet: Amaç: Periodontitis; dental biyofilmin birikimi, spesifik bakteriyel patojenler (kırmızı kompleks) ve konak bağışıklık yanıtı arasındaki dengesizlikle karakterize, diş destek dokularında ilerleyici yıkıma yol açan multifaktöriyel bir hastalıktır. Bu çalışma; periodontitisin 2017 Dünya Sınıflamasına göre tanısal kriterlerini, cerrahi olmayan ve cerrahi tedavi protokollerini, sistemik hastalıklarla ilişkisini ve lazer, fotodinamik terapi, probiyotikler gibi güncel adjuvan yaklaşımların etkinliğini literatür verileri ışığında irdelemeyi amaçlamaktadır. Yöntem: Güncel randomize kontrollü çalışmalar ve sistematik derlemeler incelenerek; hastalığın evreleme ve derecelendirme sistemleri, risk faktörleri (sigara, diyabet) ve tedavi modaliteleri analiz edilmiştir. Subgingival enstrümantasyon, sistemik/lokal antibiyotik kullanımı, rezektif ve rejeneratif cerrahi teknikleri ile biyostimülasyon (lazer) ve yeni nesil biyolojik ajanların (statinler, resolvinler) klinik sonuçları karşılaştırmalı olarak değerlendirilmiştir. Bulgular: Elde edilen veriler, periodontal tedavinin altın standardının mekanik biyofilm kontrolü (SRP) olduğunu, ancak 6 mm ve üzeri derin ceplerde cerrahi müdahalenin gerekliliğini ortaya koymaktadır. Sistemik antibiyotiklerin (özellikle amoksisilin ve metronidazol) ve lokal antimikrobiallerin mekanik tedaviye eklenmesinin, klinik ataşman kazancını ve cep derinliği azalmasını istatistiksel olarak anlamlı düzeyde artırdığı saptanmıştır. Rejeneratif cerrahide mine matris türevleri (EMD), büyüme faktörleri (PDGF) ve bariyer membranların kullanımı, özellikle infrabony (kemik içi) defektlerde üstün sonuçlar sağlamaktadır. Lazer ve fotodinamik terapi gibi teknolojilerin, bakteriyel yükü azaltmada ve yara iyileşmesini hızlandırmada etkili birer yardımcı olduğu, ancak tek başına yeterli olmadığı gözlemlenmiştir. Ayrıca diyabet ve periodontitis arasındaki çift yönlü ilişki, glisemik kontrolün tedavi başarısındaki kritik rolünü doğrulamaktadır. Sonuç: Periodontitis yönetimi, yalnızca diş yüzeyi temizliğinden ibaret olmayıp; hastanın sistemik durumunu, çevresel risk faktörlerini ve genetik yatkınlığını ele alan bütüncül bir yaklaşım gerektirir. Etkin bir tedavi; doğru tanı, hasta uyumu (plak kontrolü), vaka bazlı cerrahi/cerrahi olmayan tekniklerin seçimi ve düzenli idame (maintenance) tedavisi ile mümkündür. Gelecekte epigenetik tedaviler ve pro-resolving mediatörler gibi biyolojik temelli yaklaşımların rutine girmesi, doku rejenerasyonunda öngörülebilirliği arttıracaktır.

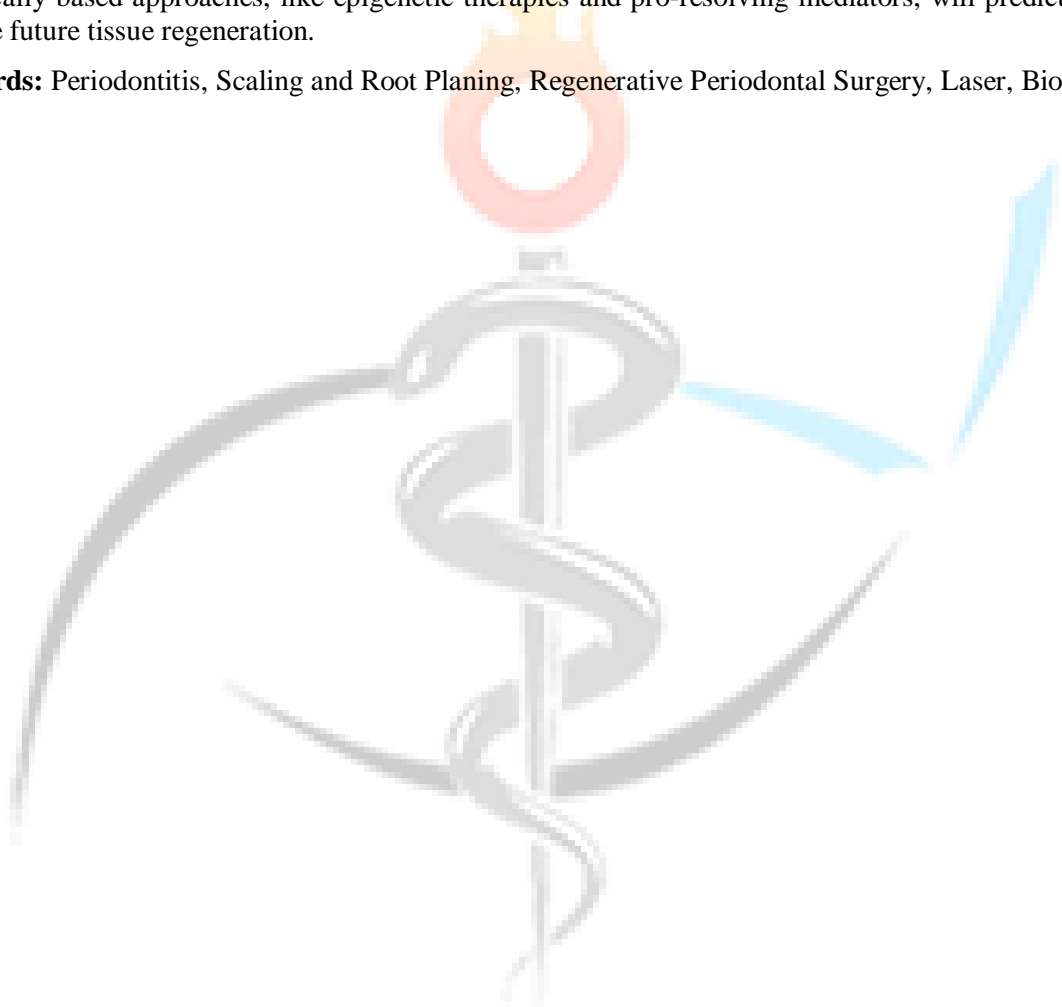
Anahtar Kelimeler: Periodontitis, Scaling ve Root Planing, Rejeneratif Periodontal Cerrahi, Lazer, Biyofilm

Current Clinical Approaches and Treatment Strategies in the Management of Periodontitis

Abstract: Objective: Periodontitis is a multifactorial disease characterized by an imbalance between dental biofilm, specific pathogens (red complex), and host immune response, causing progressive tooth-supporting tissue destruction. This study examines periodontitis diagnostic criteria based on the 2017 World Workshop Classification, non-surgical and surgical protocols, systemic disease relationships, and the efficacy of adjunctive approaches like lasers, photodynamic therapy, and probiotics using current literature. Methods: Recent randomized controlled trials and systematic reviews were analyzed to evaluate staging/grading systems, risk factors (smoking, diabetes), and treatment modalities. Clinical

outcomes of subgingival instrumentation, systemic/local antibiotics, resective and regenerative surgeries, biostimulation (lasers), and next-generation biological agents (statins, resolvins) were comparatively assessed. Results: Mechanical biofilm control (SRP) remains the periodontal therapy gold standard; however, surgical intervention is required for pockets 6 mm or deeper. Adjunctive systemic (amoxicillin/metronidazole) and local antibiotics significantly increase clinical attachment and reduce probing depth. In regenerative surgery, enamel matrix derivatives (EMD), growth factors (PDGF), and barrier membranes yield superior outcomes, particularly in infrabony defects. Adjuncts like lasers and photodynamic therapy effectively reduce bacterial load and accelerate healing but remain insufficient alone. Furthermore, the bidirectional diabetes-periodontitis relationship highlights glycemic control's critical role in treatment success. Conclusion: Periodontitis management extends beyond tooth cleaning, demanding a holistic approach addressing systemic conditions, environmental risks, and genetic predisposition. Effective treatment requires accurate diagnosis, patient compliance (plaque control), tailored surgical/non-surgical technique selection, and regular maintenance. Integrating biologically based approaches, like epigenetic therapies and pro-resolving mediators, will predictably enhance future tissue regeneration.

Keywords: Periodontitis, Scaling and Root Planing, Regenerative Periodontal Surgery, Laser, Biofilm

Makale id= 212

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-4406-1393

| 69

Porphyromonas Gingivalis Aracılı Nöroinflamasyon: Periodontal Hastalık ve Alzheimer Hastalığı İlişkisi

**Ph.D Gülbeddin Yalınız¹, Dr. Öğretim Üyesi Gurbet Alev Öztaş Şahiner²,
Uzman Ali Buğra Yanık¹**

¹Karaman ağız ve diş sağlığı merkezi

²Atatürk Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Periodontoloji ABD

*Corresponding author: Gülbeddin Yalınız

Özet: Kronik enflamasyon, birçok sistemik hastalığın patogeneğinde merkezi bir rol oynamaktadır. Periodontal hastalık (PH), oral mikrobiyal disbiyozis ve konak immün yanıtının düzensizliği sonucu gelişen kronik inflamatuvar bir durumdur. Son yıllarda, PH ile Alzheimer hastalığı (AH) arasında biyolojik ve klinik bir ilişki olabileceğine dair artan kanıtlar bulunmaktadır. Özellikle Porphyromonas gingivalis, periodontal patogeneğinde anahtar rol oynayan bir mikroorganizma olarak nörodejeneratif süreçlerle ilişkilendirilmektedir. Bu bakterinin ve gingipain olarak adlandırılan virülans faktörlerinin sistemik dolaşıma geçerek kan-beyin bariyerini aşabildiği, beyinde nöroinflamasyonu tetiklediği ve tau protein fosforilasyonu ile amiloid- β birikimini artırabildiği deneysel modellerde gösterilmiştir. Alzheimer hastalarının hipokampal dokularında P. gingivalis DNA'sı ve gingipainlerin saptanması, bu ilişkinin biyolojik plauzibilitesini güçlendirmektedir. Ayrıca, tükürük bazlı biyobelirteçler (salivary markers / SLASO) aracılığıyla P. gingivalis ve proinflamatuvar sitokinlerin ölçümü, hem periodontal inflamasyonun hem de olası sistemik ve nöroinflamatuvar etkilerin değerlendirilmesine olanak sağlamaktadır. SLASO ile elde edilen veriler, PH'li bireylerde Alzheimer riskinin belirlenmesinde erken tanı ve takip stratejileri için potansiyel bir araç olarak öne çıkmaktadır. Klinik çalışmalar, diş kaybı ve periodontal yıkım ile bilişsel gerileme arasında anlamlı ilişkiler bildirmekte olup, Alzheimer hastalığında görülen bilişsel fonksiyon kaybı ağız hijyenini bozarak periodontal inflamasyonu artırabilmektedir. Bu bulgular, PH ve AH arasındaki çift yönlü etkileşimin önemini vurgulamaktadır. Mevcut literatür, periodontal enfeksiyonların nöroinflamatuvar süreçler aracılığıyla Alzheimer patogeneğine katkıda bulunabileceğini düşündürmektedir; ancak nedensel ilişkinin netleştirilmesi için ileri düzey, uzun dönemli klinik çalışmalara ihtiyaç vardır. Oral sağlığın korunması, nörodejeneratif hastalıkların önlenmesi ve ilerlemesinin yavaşlatılması açısından önemli bir halk sağlığı stratejisi olarak değerlendirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Periodontitis, Alzheimer, P.Gingivalis, Enflamasyon

Makale id= 157

Sözlü Sunum

ORCID ID 0000-0003-4801-0120, 0009-0001-7520-4388, 0000-0002-6189-8016

| 70

Sistemik Belirtili Oral Ülserasyonlarda Ayırt Edici Tanılar ve Olası HSV ile İlişkili Tanısal İkilem Gösteren Bir Olgu

Doç.Dr. Defne Yalçın¹, Arş.Gör. Yağmur Uludağ¹, Doç.Dr. Mustafa Tosun²

¹Sivas Cumhuriyet Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Radyolojisi Anabilim Dalı

²Sivas Cumhuriyet Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Deri ve Zührevi Hastalıklar Anabilim Dalı

*Corresponding author: Yağmur Uludağ

Özet: Amaç: Bu bildiri de, primer herpes simpleks virüs (HSV) enfeksiyonlarının da dahil olduğu boğaz tutulumlu oral veziküler ülserasyon gösteren hastalıklarla birlikte, ilişkili semptomlara sahip tanısal şüphe gösteren bir olgunun irdelenmesi amaçlanmıştır. Olgu Tanımlaması: 20 yaşındaki kadın hasta, öncesinde var olan sistemik şikayetlerin bulunduğu boğaz ve diş ağrılarıyla kliniğimize başvurdu. Yapılan muayenede dudaklarda ve dilde ağrılı ülseratif lezyonlara ve 20 yaş diş bölgesinde de perikoronitis tablosuna rastlandı. Bulgular: Ağırlıklı olarak herpes simpleks virüs (HSV) enfeksiyonundan şüphelenilen hastanın serolojik bulgularında IgG pozitif ve IgM negatif olarak elde edildi. Hastanın Epstein-Barr virüs (EBV) sonucu negatifti. Sonuç: Oral primer ve sekonder HSV enfeksiyonu ayırımı esas olarak klinik belirtilere göre yapılır. Atipik prezentasyonlarda primer ve sekonder HSV enfeksiyonunun ayırımı hekimi ikileme sürükleyebilir. Boğaz tutulumunun eşlik ettiği sistemik hikayeli oral ülserasyonlu hastalarda, ayrıntılı farenks bölgesi muayenesi ve veziküler erken aşamada gelebilen hastalarda yapılacak pratik laboratuvar tahlilleri, benzer bulguları verecek hastalıkların sağlıklı olarak dışlanmasında önemli olabilir.

Anahtar Kelimeler: Sekonder HSV, HSV IgM, HSV IgG, PCR Testi, Eritema Multiforme

Differential Diagnoses in Systemic Symptomatic Oral Ulcerations and a Case Presenting a Diagnostic Dilemma Possibly Related to HSV

Abstract: Objective: This report aims to examine a case presenting with diagnostic uncertainty and associated symptoms, including diseases with oral vesicular ulceration involving the throat, such as primary herpes simplex virus (HSV) infections. Case Description: A 20-year-old female patient presented to our clinic with throat and tooth pain, along with pre-existing systemic complaints. Examination revealed painful ulcerative lesions on the lips and tongue, as well as pericoronitis in the wisdom tooth region. Findings: Serological findings were IgG positive and IgM negative in the patient, who was suspected to have a herpes simplex virus (HSV) infection. The patient's Epstein-Barr virus (EBV) result was negative. Conclusion: The distinction between primary and secondary oral HSV infection is mainly based on clinical symptoms. In atypical presentations, the distinction between primary and secondary HSV infection may cause uncertainty for the clinician. In patients with oral ulceration accompanied by a systemic history involving the throat, a detailed examination of the pharyngeal region and practical laboratory tests performed in patients who may be in the early vesicular stage may be important in reliably ruling out diseases with similar findings.

Keywords: Secondary HSV, HSV IgM, HSV IgG, PCR Test, Erythema Multiforme

Makale id= 159

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0002-8118-3197

| 71

Sturge-Weber Sendromu: Olgu Sunumu

Arş.Gör. Muhammet Can Eren¹, Arş.Gör. Şeyda Say¹, Arş.Gör. Furkan Osman Akarçay¹, Dr. Öğretim Üyesi Emre Haylaz¹

¹Sakarya Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi

*Corresponding author: Furkan Osman Akarçay

Özet: Amaç: Sturge-Weber Sendromu (SWS), herediter olmayan, konjenital gelişen nadir bir nörokutanöz sendrom olup leptomeningeal anjiom, trigeminal sinir dağılımı boyunca yerleşim gösteren porto şarabı nevus ve oküler anomaliler ile karakterizedir. Bu sendromda intraoral anjiomatöz dudak, bukkal mukoza, damak ve ağız tabanını içerebilmektedir. Bu olgu sunumunun amacı, kliniğimize başvuran, nörolojik tutulum izlenmeyen ve yalnızca fasiyal ve oral lezyonlarla karakterize Tip 2 Sturge-Weber Sendromlu bir hastada gözlenen şiddetli oral bulguları literatüre kazandırmak ve multidisipliner dental yaklaşımın önemini vurgulamaktır. Olgu Sunumu: Kliniğimize başvuran 30 yaşındaki erkek hasta, sol posterior maksiller bölgede ağrı, şiddetli diş eti büyümesi ve gece uykusu sırasında spontan diş eti kanaması şikayetleri ile başvurmuştur. Ekstraoral klinik muayenede, sendrom ile uyumlu olarak sol fasiyal bölgede tek taraflı yerleşim gösteren nevus flammeus ile karakterize vasküler lezyon saptanmıştır. Ayrıca sol üst dudakta belirgin makroşelitis ve labial bölgede anjiomatöz vasküler malformasyon alanları gözlenmiştir. İntraoral klinik muayenede, 21 numaralı dişten posterior bölgede üçüncü molar bölgeye kadar uzanan belirgin gingival hiperplazi saptanmıştır. Bunun yanı sıra labial, bukkal ve alveolar mukozada yaygın dağılım gösteren, kırmızı renkli anjiomatöz vasküler malformasyon alanları gözlenmiştir. Hastanın ağrı şikayetinin etiyolojisini belirlemek amacıyla ortopantomografik radyografi alınmıştır. Radyografik incelemede 27 ve 28 numaralı dişlerde pulpaya ulaşan derin dentin çürükleri tespit edilmiştir. Klinik ve radyografik bulgular doğrultusunda, 28 numaralı diş için çekim, 27 numaralı diş için ise endodontik tedavi planlanmıştır. Hastanın sistemik durumu ve mevcut vasküler lezyonları açısından takibini yapan hekim ile konsültasyon gerçekleştirilmiştir. Konsültasyon sonucunda, hastaya dış merkezde vasküler lezyonlara yönelik %1 polidokanol ile skleroterapi uygulandığı ve tedavisinin devam ettiği öğrenilmiştir. Mevcut vasküler malformasyonlara bağlı yüksek hemoraji riski nedeniyle sol maksiller bölgeye yönelik dental tedavinin kontrendike olduğu bildirilmiştir. Bu nedenle hastaya semptomatik medikal tedavi uygulanmış ve oral hijyen eğitimi verilmiştir. Sonuç: Sturge-Weber Sendromlu hastalarda dental tedavi, vasküler malformasyonlara bağlı yüksek hemoraji riski nedeniyle dikkatli planlanması gereken kompleks bir süreçtir. Bu hastalarda dental rehabilitasyon öncelikle konservatif ve koruyucu yaklaşımları içermeli, etkin plak kontrolü ve hasta eğitimi ile sekonder inflamatuvar gingival büyümenin önlenmesi hedeflenmelidir. Bununla birlikte, anjiomatöz gingival büyümenin ileri olduğu olgularda cerrahi müdahale gerekebilmekte ve bu durumlarda hemostazın sağlanması tedavinin en kritik aşamasını oluşturmaktadır. Bu nedenle, Sturge-Weber Sendromlu hastaların dental yönetimi multidisipliner yaklaşım gerektirmektedir.

Anahtar Kelimeler: Gingival Hiperplazi, Vasküler Malformasyon, Makroşelitis, Sturge-Weber Sendromu

Sturge-Weber Syndrome: A Case Report

Abstract: Aim: Sturge-Weber Syndrome (SWS) is a rare, non-hereditary, congenital neurocutaneous disorder characterized by leptomeningeal angioma, port-wine stain distributed along the trigeminal nerve, and ocular abnormalities. In this syndrome, intraoral angiomatosis may involve the lips, buccal mucosa, palate, and floor of the mouth. The aim of this case report is to present the severe oral manifestations observed in a patient diagnosed with Type 2 Sturge-Weber Syndrome, characterized by the absence of neurological involvement and the presence of only facial and oral lesions, and to emphasize the importance of a multidisciplinary dental approach. Case Report: A 30-year-old male patient presented to our clinic with complaints of pain in the left posterior maxillary region, severe gingival enlargement, and spontaneous gingival bleeding during sleep. Extraoral clinical examination revealed a unilateral vascular lesion on the left facial region consistent with nevus flammeus, characteristic of the syndrome. In addition, marked macrocheilia and angiomatous vascular malformation areas were observed on the left upper lip. Intraoral examination demonstrated severe gingival hyperplasia extending from tooth number 21 to the posterior third molar region. Furthermore, widespread red-colored angiomatous vascular malformation areas were detected on the labial, buccal, and alveolar mucosa. An orthopantomographic radiograph was obtained to determine the etiology of the patient's pain. Radiographic examination revealed deep dentinal caries reaching the pulp in teeth numbered 27 and 28. Based on clinical and radiographic findings, extraction of tooth 28 and endodontic treatment of tooth 27 were planned. Consultation with the physician responsible for the patient's medical follow-up revealed that the patient had undergone 1% polidocanol sclerotherapy for vascular lesions at an external center and that the treatment was ongoing. Due to the high risk of hemorrhage associated with vascular malformations, dental treatment in the left maxillary region was considered contraindicated. Therefore, symptomatic medical treatment was provided, and oral hygiene instructions were given. Conclusion: Dental treatment in patients with Sturge-Weber Syndrome is a complex process that requires careful planning due to the high risk of hemorrhage associated with vascular malformations. Dental rehabilitation should primarily include conservative and preventive approaches, and effective plaque control and patient education should be emphasized to prevent secondary inflammatory gingival enlargement. However, surgical intervention may be necessary in cases of advanced angiomatous gingival enlargement, and achieving adequate hemostasis is the most critical aspect of treatment. Therefore, dental management of patients with Sturge-Weber Syndrome requires a multidisciplinary approach.

Keywords: Gingival Hyperplasia, Vascular Malformation, Macrocheilia, Sturge-Weber Syndrome

Makale id= 75

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0005-8720-5109

| 73

Tam Dişsizlik Olgusunda Vidalı İmplant Destekli Sabit Protezler İle Fonksiyonel ve Estetik Rehabilitasyon

Arş.Gör. Egehan Doğan¹, Prof.Dr. Işıl Çekiç Nagas¹

¹Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Protetik Diş Tedavisi Anabilim Dalı

*Corresponding author: Egehan Doğan

Özet: Total dişsizlik tedavisinde estetik beklentilerin karşılanması yanı sıra fonksiyonun yeniden kazandırılması ve uzun dönem stabilitenin sağlanması büyük önem taşımaktadır. Tam dişsiz hastaların rehabilitasyonu konvansiyonel total protezler veya implant destekli protetik restorasyonlar ile gerçekleştirilebilmektedir. Günümüzde tam çene implant destekli sabit restorasyonlar, tüm dental arkin fonksiyonel ve estetik olarak restore edilmesinde öngörülebilir bir tedavi seçeneği olarak kabul edilmektedir. İmplant destekli tam ağız sabit protezlerde, restorasyonların uzun dönem başarısını belirleyen temel faktörler arasında pasif uyum, biyomekanik stabilite ve kullanılan restoratif materyalin özellikleri yer almaktadır. Bu kapsamda, vidalı implant üstü metal destekli seramik restorasyonlar; yüksek mekanik dayanımları, pasif uyum sağlama potansiyelleri, tamir edilebilirlikleri ve uzun dönem klinik başarıları nedeniyle tam ağız implant destekli sabit rehabilitasyonlarda halen yaygın olarak kullanılmaktadır. Elli beş yaşında tam dişsiz erkek hasta, implant destekli protetik rehabilitasyon talebi ile kliniğimize başvurmuştur. Yapılan klinik ve radyografik değerlendirmeler sonucunda, üst ve alt çenede implant destekli sabit restorasyon uygulanmasına karar verilmiştir. İnterark mesafe vidalı implant üstü sabit restorasyonlar için yeterli bulunmuştur. İyileşme döneminin tamamlanmasını takiben iyileşme başlıkları uzaklaştırılmış ve uygun multi-unit abutmentlar seçilerek önerilen tork değerlerinde ağız içerisinde sabitlemiştir. Protetik aşamada, multi-unit abutmentlar üzerine açık ölçü postları yerleştirilmiş ve ölçü alımı sırasında yer değiştirmeye engel olmak amacıyla akrilik pattern resin ile splintlenmiştir. Açık kaşık ölçü tekniği, polivinil siloksan ölçü materyali kullanılarak gerçekleştirilmiştir. Laboratuvar aşamalarının tamamlanmasının ardından metal altyapı üzerine porselen üstyapı hazırlanmış ve nihai restorasyon implantlara vidalanarak tedavi tamamlanmıştır. Tedavi sonucunda estetik, fonksiyon ve hasta memnuniyeti açısından tatmin edici klinik sonuçlar elde edilmiştir. Restorasyonun tamamlanmasını takiben 1., 3. ve 6. aylarda gerçekleştirilen klinik ve radyografik kontrollerde, fonksiyon, estetik uyum, ağız hijyeni ve hasta memnuniyeti açısından herhangi bir olumsuz bulguya rastlanmamıştır. Takip süresince restorasyonun stabilitesinin korunduğu ve hastanın genel memnuniyetinin devam ettiği gözlenmiştir.

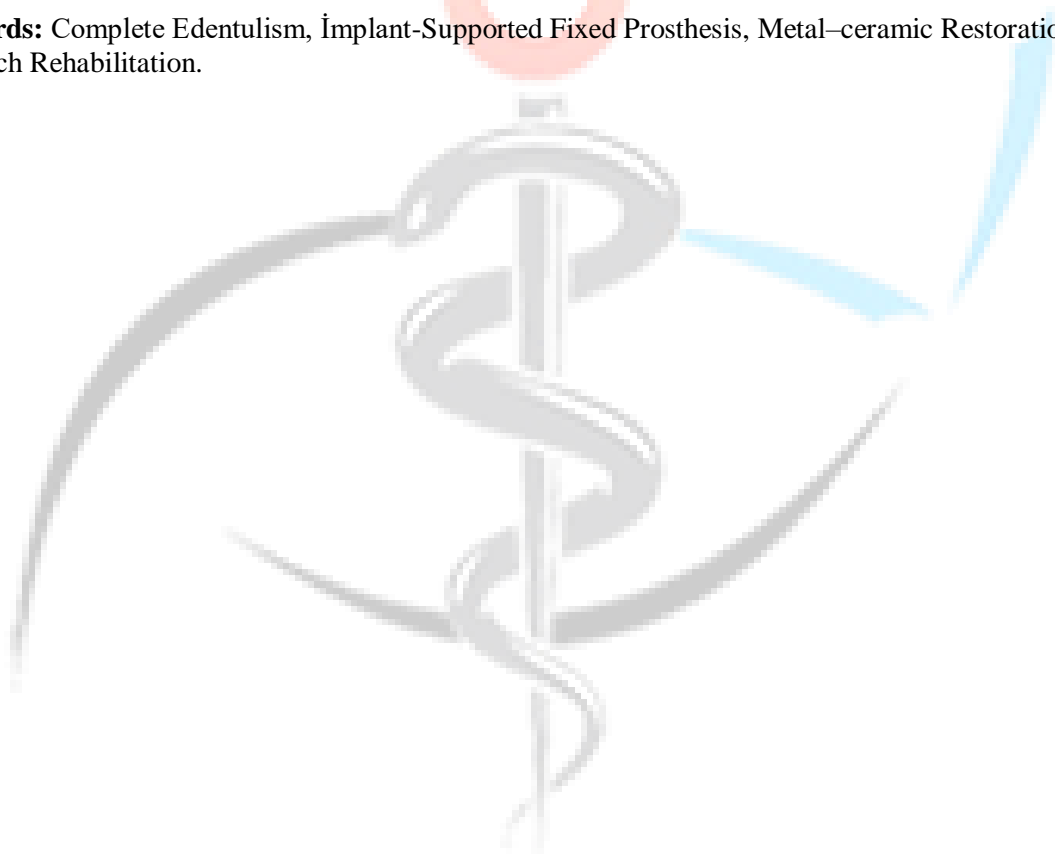
Anahtar Kelimeler: Tam Dişsizlik, İmplant Destekli Sabit Protez, Metal Destekli Seramik, Tam Ark Restorasyon.

Functional and Esthetic Rehabilitation With Screw-Retained Implant Supported Fixed Protheses in a Case of a Complete Edentulism

Abstract: The restoration of esthetics and oral function, together with preservation of long-term stability, is a primary objective in the management of completely edentulous patients. Rehabilitation may be achieved through conventional complete dentures or implant-supported prosthetic restorations. Currently, full-arch implant-supported fixed protheses are accepted as a predictable modality for comprehensive functional and esthetic rehabilitation. The long-term success of these restorations is

closely associated with passive fit, biomechanical stability, and properties of the restorative materials. Within this framework, screw-retained implant-supported metal–ceramic restorations are widely utilized in full-mouth implant-supported fixed rehabilitations due to their high mechanical strength, potential for passive fit, reparability, and well-documented long-term clinical success. A 55-year-old completely edentulous male patient presented to our clinic requesting implant-supported prosthetic rehabilitation. Following comprehensive clinical and radiographic evaluations, full-arch implant-supported fixed restorations were planned for the maxilla and mandible. The interarch space was deemed adequate for screw-retained implant-supported fixed prostheses. After completion of the healing period, healing abutments were removed and selected multi-unit abutments were secured intraorally according to the manufacturer’s recommended torque values. During the prosthetic phase, open-tray impression copings were placed onto the multi-unit abutments and splinted with acrylic pattern resin to prevent displacement during impression making. An open-tray impression technique was performed using polyvinyl siloxane impression material. Following completion of laboratory procedures, a porcelain-fused-to-metal superstructure was fabricated, and the definitive restoration was screw-retained onto the implants. The treatment outcome demonstrated satisfactory esthetic results, functional rehabilitation, and high patient satisfaction. Clinical and radiographic follow-up examinations at 1, 3, and 6 months revealed no adverse findings regarding function, esthetics, oral hygiene, or patient satisfaction. The prosthetic restoration remained stable throughout the follow-up period.

Keywords: Complete Edentulism, Implant-Supported Fixed Prosthesis, Metal–ceramic Restoration, Full-Arch Rehabilitation.

Makale id= 30

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-0086-8232

| 75

Temporomandibular Eklem Problemlerinin Ortodontideki Yeri

Dr. Öğretim Üyesi Ömer Faruk Sarı¹, Araştırmacı Muhammed Hilmi Büyükçavuş¹

¹Ankara Medipol Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

²Antalya Bilim Üniversitesi

*Corresponding author: Muhammed Hilmi Büyükçavuş

Özet: Temporomandibular eklem (TME) bozuklukları; ağrı, eklem sesleri, fonksiyon kısıtlılığı ve kas hassasiyeti gibi semptomlarla seyreden, multifaktöriyel etiyolojiye sahip klinik bir tablodur. Ortodontik hastalarda TME problemlerinin tanı, tedavi planlaması ve tedavi süreciyle ilişkisi uzun yıllardır tartışma konusudur. Bu sunumun amacı, ortodontide TME problemlerinin yerini güncel literatür ışığında değerlendirmek ve klinik yaklaşımlar açısından farkındalık oluşturmaktır. Maloklüzyon tipleri, oklüzal interferanslar, dikey ve sagittal iskeletsel uyumsuzluklar ile TME semptomları arasındaki ilişki birçok çalışmada incelenmiştir. Özellikle iskeletsel Sınıf II ve Sınıf III anomaliler, derin kapanış ve açık kapanış olgularında TME semptomlarına daha sık rastlandığı bildirilmiştir. Ancak mevcut kanıtlar, ortodontik tedavinin tek başına TME bozukluklarının doğrudan nedeni olduğunu kesin olarak desteklememektedir. Aksine, uygun şekilde planlanan ortodontik tedavilerin, oklüzal stabilitenin sağlanması yoluyla TME semptomlarını azaltabildiği gösterilmiştir. Ortodontik tedavi öncesinde ayrıntılı TME anamnezi, klinik muayene ve gerekli durumlarda görüntüleme yöntemlerinin kullanılması büyük önem taşımaktadır. Aktif TME semptomları bulunan hastalarda, ortodontik tedaviye başlamadan önce splint tedavisi, fizyoterapi ve multidisipliner yaklaşımlar önerilmektedir. Tedavi sürecinde biyomekanik kuvvetlerin kontrolü, aşırı dental veya iskeletsel zorlanmalardan kaçınılması ve hastanın düzenli olarak izlenmesi gereklidir. Sonuç olarak, TME problemleri ortodontik tedavinin mutlak bir kontrendikasyonu değildir; ancak dikkatli değerlendirme ve bireyselleştirilmiş tedavi planlaması gerektirir. Ortodontistin TME farkındalığı, hem hasta güvenliği hem de tedavi başarısı açısından kritik öneme sahiptir.

Anahtar Kelimeler: Tme, Ortodonti, Maloklüzyon

The Role of Temporomandibular Joint Disorders in Orthodontics

Abstract: Temporomandibular joint (TMJ) disorders represent a clinical condition characterized by pain, joint sounds, functional limitation, and muscle tenderness, with a multifactorial etiology. In orthodontic patients, the relationship between TMJ problems and diagnosis, treatment planning, and the course of orthodontic therapy has long been a subject of debate. The aim of this presentation is to evaluate the role of TMJ disorders in orthodontics in light of current literature and to raise clinical awareness regarding appropriate management strategies. The association between malocclusion types, occlusal interferences, vertical and sagittal skeletal discrepancies, and TMJ symptoms has been investigated in numerous studies. TMJ symptoms have been reported more frequently in patients with skeletal Class II and Class III anomalies, deep bite, and open bite cases. However, current evidence does not definitively support the notion that orthodontic treatment alone is a direct cause of TMJ disorders. On the contrary, appropriately planned orthodontic treatment has been shown to reduce TMJ symptoms by improving occlusal stability. A comprehensive TMJ history, detailed clinical examination, and when indicated, appropriate imaging methods are essential before initiating orthodontic treatment. In patients

presenting with active TMJ symptoms, splint therapy, physiotherapy, and multidisciplinary approaches are recommended prior to orthodontic intervention. During treatment, careful control of biomechanical forces, avoidance of excessive dental or skeletal loading, and regular patient monitoring are crucial. In conclusion, TMJ disorders are not an absolute contraindication to orthodontic treatment; however, they require careful evaluation and individualized treatment planning. The orthodontist's awareness of TMJ-related issues is critical for both patient safety and treatment success.

Keywords: Tmj, Orthodontics, Malocclusion

Makale id= 218

Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-0565-6194>

| 77

Tip 2 Diyabet ve Periodontal Hastalık Arasındaki Çift Yönlü İlişki: Sistemik Derleme

Dr. Öğretim Üyesi Gurbet Alev Öztaş Şahiner¹, Dr. Öğretim Üyesi Ercan Ergün¹

¹Atatürk Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

²İstanbul Beykent Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

*Corresponding author: Gurbet Alev Öztaş Şahiner

Özet: Giriş: Tip 2 Diyabet (T2DM) ve periodontal hastalıklar, dünya çapında morbiditeyi etkileyen iki yaygın kronik hastalıktır. Güncel literatür, bu iki durum arasında "çift yönlü" bir ilişki olduğunu; diyabetin periodontal yıkımı şiddetlendirdiğini, kontrolsüz periodontitisin ise glisemik kontrolü zorlaştırdığını ileri sürmektedir. Bu sistematik derlemenin amacı, son 5 yılda yayınlanan meta-analiz verilerini sentezleyerek, cerrahi olmayan periodontal tedavinin (COPT) sistemik metabolik parametreler üzerindeki net etkisini ortaya koymaktır. Gereç ve Yöntem: Çalışma kapsamında PubMed, Cochrane Library ve Google Scholar veri tabanları; "periodontal therapy", "HbA1c", "type 2 diabetes", "systemic inflammation" anahtar kelimeleri kullanarak taranmıştır. Dahil edilme kriteri olarak son 5 yılda yayınlanmış, en az 6 aylık takip süresi olan randomize kontrollü çalışmaların meta-analizleri seçilmiştir. Toplamda 1500'den fazla hastayı kapsayan veriler, HbA1c değişimi ve sistemik inflamatuvar belirteçler (CRP, IL-6) açısından standardize edilerek analiz edilmiştir. Bulgular: İncelenen meta-analiz sonuçlarına göre, COPT uygulanan diyabetik hastalarda 3. ve 6. ay takiplerinde HbA1c seviyelerinde ortalama %0.40 ile %0.65 ($p < 0.001$) arasında istatistiksel olarak anlamlı bir düşüş saptanmıştır. Bu iyileşme oranı, pek çok ikinci basamak oral diyabetik ilacın etkinliği ile yarışır düzeydedir. Ayrıca, periodontal tedavinin serum CRP seviyelerinde %15-20 oranında bir azalma sağladığı ve vasküler endotel fonksiyonlarını pozitif yönde etkilediği görülmüştür. Sonuç: Elde edilen kanıta dayalı veriler, periodontal sağlığın korunmasının diyabet yönetiminde "standart bakım" protokollerinin ayrılmaz bir parçası olması gerektiğini kanıtlamaktadır. Ağız içi inflamasyonun eliminasyonu, sistemik sitokin yükünü (TNF- α vb.) azaltarak insülin direncini kırmaktadır. Sonuç olarak, tıp doktorları ve diş hekimleri arasındaki multidisipliner iş birliği, diyabetik komplikasyonların önlenmesinde hayati bir role sahiptir.

Anahtar Kelimeler: Sistemik Derleme, Tip 2 Diyabet, Periodontal Tedavi, HbA1c, İnflamasyon.

The Bidirectional Relationship Between Type 2 Diabetes and Periodontal Disease: A Review of Systematic Reviews

Abstract: Background: Type 2 Diabetes Mellitus (T2DM) and periodontal diseases are two prevalent chronic conditions that significantly impact global morbidity. Current literature suggests a "bidirectional" relationship where diabetes exacerbates periodontal destruction, and uncontrolled periodontitis complicates glycemic control. This systematic review aims to synthesize data from meta-analyses published within the last five years to determine the net effect of non-surgical periodontal therapy (NSPT) on systemic metabolic parameters. Materials and Methods: A comprehensive search was conducted across PubMed, Cochrane Library, and Google Scholar databases using keywords such as "periodontal therapy," "HbA1c," "type 2 diabetes," and "systemic inflammation." Inclusion criteria were limited to meta-analyses of randomized controlled trials (RCTs) with at least a 6-month follow-up, published in the last five years. Data from over 1,500 patients were standardized and analyzed regarding changes in HbA1c levels and systemic inflammatory markers (CRP, IL-6). Results: According

to the analyzed meta-analysis results, a statistically significant reduction in HbA1c levels, ranging from an average of 0.40% to 0.65% ($p < 0.001$), was observed at 3 and 6-month follow-ups in diabetic patients receiving NSPT. This improvement rate is comparable to the efficacy of several second-line oral antidiabetic medications. Furthermore, periodontal therapy was found to reduce serum CRP levels by 15-20% and positively influence vascular endothelial functions. Conclusion: Evidence-based data demonstrate that maintaining periodontal health should be an integral part of "standard of care" protocols in diabetes management. The elimination of oral inflammation breaks insulin resistance by reducing the systemic cytokine load (e.g., TNF- α). Consequently, multidisciplinary collaboration between physicians and dentists plays a vital role in preventing diabetic complications.

Keywords: Systematic Review, Type 2 Diabetes, Periodontal Therapy, HbA1c, Inflammation.

Makale id= 217

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6508-9016

| 79

Topikal Triester Gliserol Oksit Uygulamasının Postoperatif Etkisinin Değerlendirilmesi

Dr. Öğretim Üyesi Hanife Merva Parlak¹

¹Hacettepe Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Periodontoloji AD.

Özet: Periodontal plastik cerrahilerde sıklıkla kullanılan yumuşak doku greftlerinin alımı sonrası palatinal donör saha yönetimi klinisyenler için zorluk oluşturmaktadır. Bu çalışmanın amacı palatinal donör sahadan otojen yumuşak doku greft alımını takiben uygulanan triester gliserol oksit (TGO) jelin postoperatif hasta rahatsızlığı üzerindeki etkisini değerlendirmektir. Bu amaçla palatinal bölgeden greft alımı sonrası palatinal bölgeye TGO jel uygulanan ya da ek bir biyomateryal uygulanmayan (kontrol) hastaların verileri çalışmaya dahil edildi. Ağrı, analjezik tüketimi, epitelizasyon ve renk uyumu verileri elektronik kayıtlardan elde edilerek retrospektif olarak değerlendirildi. TGO jel grubu kontrol grubuna göre ilk beş gün daha düşük ağrı skorları gösterdi ($p<0,05$). İlk haftadaki toplam analjezik tüketimi TGO jel grubunda daha düşüktü ($p<0,05$). Epitelizasyon seviyesi ve renk uyumu iki grupta benzerdi. Bu çalışmanın sonuçlarına göre, donör saha yönetiminde TGO jel uygulaması ağrı düzeyinde ve analjezik tüketiminde azalma sağlayarak postoperatif hasta konforunu artırabilir.

Anahtar Kelimeler: Yumuşak Doku Grefti, Triester Gliserol Oksit, Ağrı, Donör Saha

Evaluation of the Postoperative Effects of Topical Triester Glycerol Oxide Application

Abstract: Managing the palatal donor site after harvesting soft tissue grafts, which are frequently used in periodontal plastic surgery, presents a challenge for clinicians. The aim of this study was to evaluate the effect of triester glycerol oxide (TGO) gel, applied following autogenous soft tissue graft harvesting from the palatal donor site, on postoperative patient discomfort. For this purpose, data from patients who underwent graft harvesting from the palatal region, either with TGO gel applied to the palatal region or without additional biomaterial application (control), were included in the study. The data including pain, analgesic consumption, epithelialization, and color match were obtained from electronic records and evaluated retrospectively. The TGO gel group showed lower pain scores during the first five days compared to the control group ($p<0.05$). Total analgesic consumption in the first week was lower in the TGO gel group ($p<0.05$). The epithelialization level and color match were similar in both groups. According to the results of the study, TGO gel application in donor site management can improve postoperative patient comfort by reducing pain levels and analgesic consumption.

Keywords: Soft Tissue Grafts, Triester Glycerol Oxide, Pain, Donor Site

Makale id= 223

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-9891-7172

| 80

Tünel Tekniği İle Subepitelyal Bağ Doku Grefti Kullanılarak Çoklu Diş Eti Çekilmesinin Tedavisi: Vaka Sunumu**Arş.Gör. Tuğçe Yapışoğlu¹, Doç.Dr. Özkan Karataş¹**¹Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Periodontoloji Anabilim Dalı

*Corresponding author: Tuğçe Yapışoğlu

Özet: Diş eti çekilmesi, kök yüzeyinin açığa çıkmasına bağlı olarak estetik sorunlara ve dentin hassasiyetine yol açabilen yaygın bir periodontal durumdur. Cerrahi tedavide kök yüzeyinin örtülmesi ve keratinize doku miktarının artırılması temel hedeflerdir. Bu amaçla subepitelyal bağ dokusu grefti, özellikle tünel tekniği ile kombine edildiğinde, papil bütünlüğünü koruyarak minimal invaziv bir yaklaşım sunmakta ve yüksek kök kapatma başarısı sağlamaktadır. Amaç: Ortodontik tedavi ve travmatik fırçalamaya bağlı mandibula sağ ve sol premolar bölgede arası dişli alanda meydana gelen diş eti çekilmesi tünel tekniği ile subepitelyal bağ dokusu grefti kombine kullanılarak kök yüzeyi kapanması amaçlanmıştır. Olgu sunumu: 22 yaşında sistemik olarak sağlıklı kadın hasta diş eti çekilmesi ve hassasiyet şikayetiyle başvurmuştur. Klinik muayenede diş eti çekilmesi ve yetersiz keratinize mukoza varlığı teşhis edilen hastaya subepitelyal bağ dokusu grefti ve tünel tekniği ile kombine bir cerrahi planlanmıştır. İlgili bölgedeki dişli alana ulaşımı kolaylaştırmak için sulkuler insizyon yapılmış olup interdental papillerin bütünlüğünün korunmasına dikkat edilerek diseksiyon yapılmıştır. Uzun bir alan kapatılmak istenildiği için damaktan çift taraflı elde edilen subepitelyal bağ doku grefti 4/0 poliglaktin sütür ile birbirine suture edilip iki ayrı greft tek bir subepitelyal bağ dokusu grefti haline getirilmiştir. Daha sonra greft hazırlanan tünel içerisine yerleştirilmiş ve stabilize edilmiştir. Serbestleştirilen flep bu işlemi takiben koronale pozisyonlandırılarak 5/0 poliprolen sütürler ile askı sütür tekniği ile stabilize edilmiştir. Sütürler 14. günde alınmıştır. Kontrol muayenesinde kök yüzeylerinde kapanma ve yumuşak doku artışı görülmüştür. Bulgular: Hastanın estetik ve hassasiyet sorunu ortadan kalkmış, klinik olarak kök yüzeylerinde kapanma ve yumuşak doku miktarında artış gözlenmiştir. Hastaya oral hijyen eğitimi verilmiş fırçalama alışkanlıkları değiştirilmiş olup takibine devam edilmektedir. Sonuç: Tünel tekniği, papil bütünlüğünü koruyarak minimal invaziv bir yaklaşım sunması, kanlanmayı desteklemesi ve estetik açıdan üstün sonuçlar sağlaması nedeniyle diş eti çekilmelerinin tedavisinde subepitelyal bağ dokusu grefti ile kombine kullanıldığında avantajlı bir cerrahi yöntemdir.

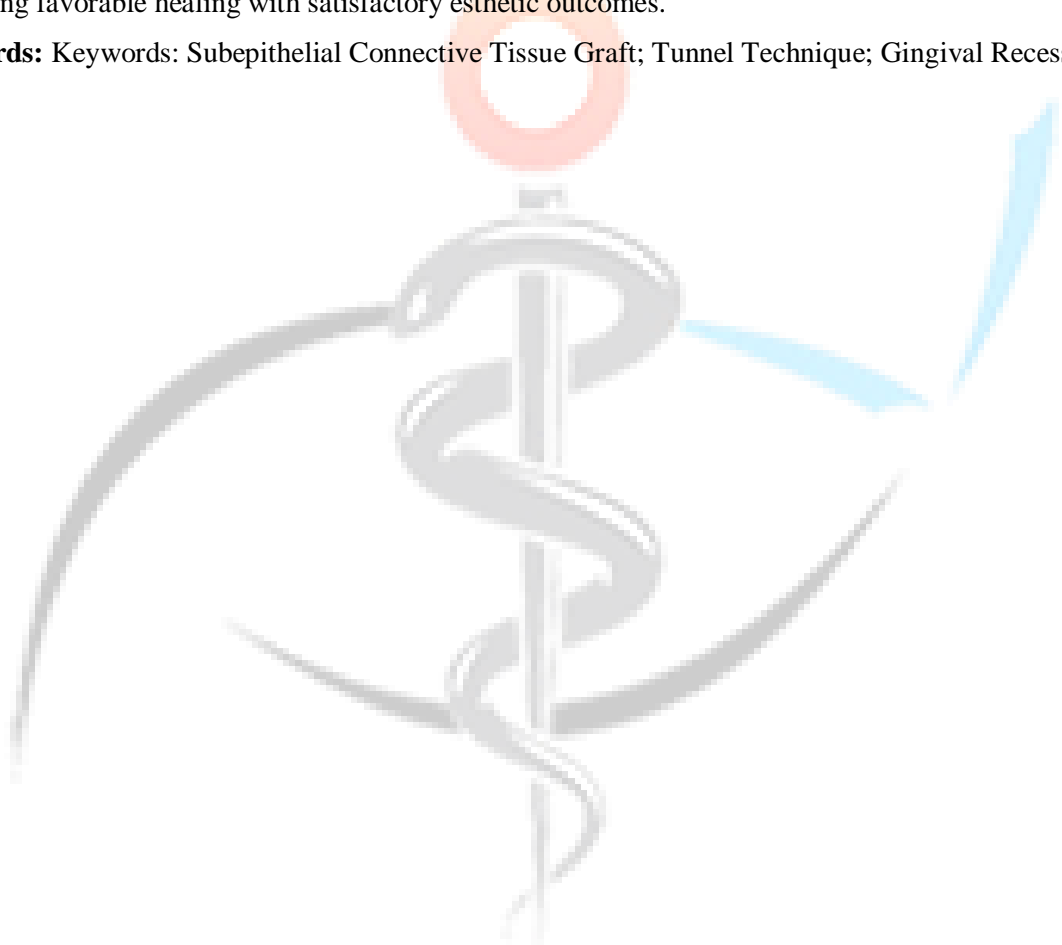
Anahtar Kelimeler: Anahtar Kelimeler: Subepitelyal Bağ Doku Grefti, Tünel Tekniği, Diş Eti Çekilmesi

Treatment of Multiple Gingival Recessions Using the Tunnel Technique With a Subepithelial Connective Tissue Graft: A Case Report

Abstract: Gingival recession is a common periodontal condition characterized by apical displacement of the gingival margin, resulting in root surface exposure that may lead to esthetic concerns and dentin hypersensitivity. The primary objectives of surgical management are predictable root coverage and augmentation of keratinized tissue width. In this context, the subepithelial connective tissue graft (SCTG), particularly when combined with the tunnel technique, offers a minimally invasive approach that preserves papillary integrity and provides predictable clinical outcomes. Aim: The aim of this case report was to achieve root coverage in the mandibular right and left premolar regions affected by

gingival recession associated with previous orthodontic treatment and traumatic toothbrushing, using the combined tunnel technique and SCTG approach. Case Presentation: A 22-year-old systemically healthy female patient presented with gingival recession and dentin hypersensitivity. Clinical examination revealed multiple recession defects with insufficient keratinized mucosa. A combined surgical procedure using SCTG and the tunnel technique was planned. Following a sulcular incision, careful dissection was performed with preservation of the interdental papillae. Because an extended area required treatment, two SCTGs were harvested bilaterally from the palate and sutured together with 4/0 polyglactin to obtain a single elongated graft. The graft was inserted into the prepared tunnel and stabilized. The flap was coronally advanced and secured with sling sutures using 5/0 polypropylene. Sutures were removed on postoperative day 14. Follow-up evaluation demonstrated successful root coverage and increased soft tissue volume. Results: Esthetic concerns and dentin hypersensitivity were resolved. Clinically, stable root coverage and increased soft tissue thickness were observed. The patient received oral hygiene instructions, and her toothbrushing technique was modified. She remains under regular follow-up. Conclusion: The tunnel technique combined with SCTG is an advantageous minimally invasive approach for treating gingival recessions, preserving papillary integrity and promoting favorable healing with satisfactory esthetic outcomes.

Keywords: Keywords: Subepithelial Connective Tissue Graft; Tunnel Technique; Gingival Recession

Makale id= 151

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0003-5230-7805

| 82

Vital Pulpa Tedavilerinde Kullanılan Materyallere Yönelik Güncel Literatür Taraması

Arş.Gör. Songül Araz Taner¹, Doç.Dr. Pelin Tüfenkçi¹

¹Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Endodonti Bölümü

*Corresponding author: Songül Araz Taner

Özet: Vital pulpa tedavileri (VPT), pulpa dokusunun canlılığını ve dişin doğal yapısını mümkün olduğunca korumaya odaklanan konservatif tedavi yöntemleridir. Özellikle derin çürük lezyonları, mekanik ya da travmatik pulpa açılmaları ve geri dönüşümlü pulpitiste tercih edilmektedir. Tedavinin klinik başarısı; seçilen materyalin biyouyumluluğu, marjinal sızdırmazlığı sağlama kapasitesi, antimikrobiyal etkisi ve sert doku oluşumunu destekleme özelliği ile yakından ilişkilidir. Geçmişte yaygın olarak kullanılan kalsiyum hidroksit, biyolojik etkileri nedeniyle uzun süre temel materyal olarak kabul edilmiştir. Ancak zamanla çözünürlüğünün yüksek olması ve oluşan dentin bariyerindeki zayıflıklar alternatif materyal arayışını gündeme getirmiştir. Günümüzde mineral trioksit agregat (MTA) ve kalsiyum silikat esaslı materyaller, daha üstün fiziksel özellikleri ve doku iyileşmesini teşvik eden etkileri sayesinde ön plana çıkmaktadır. Özellikle Biodentine, kısa sertleşme süresi ve klinik kullanım kolaylığı ile dikkat çekmektedir. Bu sunumda, vital pulpa tedavilerinde kullanılan güncel materyaller bilimsel veriler doğrultusunda karşılaştırılarak klinik uygulamalara yönelik değerlendirmeler yapılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Vital Pulpa Tedavisi, Mta, Biodentine, Kalsiyum Hidroksit, Biyoseramikler

Makale id= 42

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-9921-4070

| 83

Yüz Estetiğini İyileştirmede Bişektomi: Güncel Verilerle Güvenli Bir Teknik Mi'

Uzman Dr. Neşet Akay¹

¹Özel Klinik

Özet: Amaç: Bukkal yağ yastığının (Bichat yağı) eksizyonu, alt yüz konturunun inceltilmesi ve zigomatik prominensin belirginleştirilmesi amacıyla son yıllarda giderek yaygınlaşan minimal invaziv bir estetik girişimdir. Bununla birlikte, artan uygulama sıklığına rağmen prosedürün komplikasyon profili ve uzun dönem güvenliği konusunda literatürde homojen olmayan ve sınırlı kanıt bulunmaktadır. Bu çalışmanın amacı, bişektominin kısa dönem güvenlik ve komplikasyon spektrumunu vaka serimiz ve güncel sistematik derleme verileri ışığında bilimsel olarak değerlendirmektir. Gereç ve Yöntem: 20–33 yaş aralığında, 8'i kadın ve 2'si erkek olmak üzere toplam 10 hastaya intraoral yaklaşımla konservatif bişektomi uygulanmıştır. Endikasyonlar estetik memnuniyetsizlik ve mastikasyon sırasında tekrarlayan bukkal mukozal travmadır. Tüm olgularda anatomik planlara saygılı, kontrollü diseksiyon ve sınırlı rezeksiyon prensibi benimsenmiştir. Hastalar erken dönem postoperatif süreçte ödem, trismus, ağrı, enfeksiyon, asimetri ve fasiyal sinir fonksiyonları açısından sistematik olarak değerlendirilmiştir. Elde edilen klinik bulgular, güncel meta-analiz ve sistematik derleme sonuçları ile karşılaştırmalı olarak analiz edilmiştir. Bulgular: Vaka serimizde iki hastada geçici ödem ve ağrı, bir hastada mukozal enfeksiyon saptanmış olup tüm komplikasyonlar konservatif tedavi ile gerilemiştir. Kalıcı fasiyal sinir hasarı, parotis kanal yaralanması veya kalıcı asimetri gözlenmemiştir. Güncel meta-analiz verileri, erken dönem komplikasyonların büyük ölçüde minör ve geçici karakterde olduğunu; fasiyal sinir paralizisi oranının %1'in altında seyrettiğini göstermektedir. Sonuç: Bişektomi, uygun hasta seçimi ve anatomik prensiplere dayalı konservatif cerrahi teknikle uygulandığında düşük major komplikasyon oranına sahip güvenli bir prosedürdür. Bununla birlikte, uzun dönem hacim kaybı ve yüz yaşlanması üzerindeki potansiyel etkilerin netleştirilebilmesi için yüksek kalitede, uzun süreli prospektif çalışmalara gereksinim bulunmaktadır. Klinik başarınının temel belirleyicileri doğru endikasyon, titiz anatomik planlama ve aşırı rezeksiyondan kaçınılmasıdır.

Anahtar Kelimeler: Bişektomi,yüz Estetiği,komplikasyon,minimal İnvaziv Cerrahi

Bichectomy in Facial Aesthetics: Is It Safe According to Current Evidence'

Abstract: Objective: Excision of the buccal fat pad (Bichat's fat pad) has emerged as a minimally invasive aesthetic procedure increasingly performed to refine the lower facial contour and enhance zygomatic prominence. Despite its growing popularity, the literature presents heterogeneous and limited evidence regarding its complication profile and long-term safety. The aim of this study was to scientifically evaluate the short-term safety and complication spectrum of bichectomy in light of our case series and current systematic review data. Materials and Methods: A total of 10 patients (8 females, 2 males) aged between 20 and 33 years underwent conservative intraoral bichectomy. Indications included aesthetic dissatisfaction and recurrent buccal mucosal trauma during mastication. In all cases, anatomically respectful, controlled dissection and limited resection principles were strictly followed. Patients were systematically evaluated in the early postoperative period for edema, trismus, pain, infection, asymmetry, and facial nerve function. Clinical findings were comparatively analyzed alongside current meta-analyses and systematic review data. Results: In our series, two patients

developed transient edema and pain, and one patient presented with mucosal infection; all complications resolved with conservative management. No permanent facial nerve injury, parotid duct damage, or persistent asymmetry was observed. Contemporary meta-analyses indicate that early postoperative complications are predominantly minor and transient, with facial nerve paralysis rates reported to be below 1%. Conclusion: When performed with appropriate patient selection and anatomically guided conservative surgical technique, bichectomy appears to be a safe procedure with a low rate of major complications. Nevertheless, high-quality, long-term prospective studies are required to clarify its potential impact on facial volume dynamics and aging processes. The key determinants of clinical success include proper indication, meticulous anatomical planning, and avoidance of over-resection.

Keywords: Bichectomy; Facial Aesthetics; Complications; Minimally Invasive Surgery

Makale id= 100

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0001-9351-4419

| 85

Astragalus Davisii V.f.Chamb. &V.a.Matthews ve Astragalus Gymnalopecias Rech.F'nin Farklı Fenolojik Aşamalarda Biyolojik Aktivitelerinin Değerlendirilmesi
Ma.St. Adeodathe Asubizaneza¹, Doç.Dr. Selen İlgün¹, Arş.Gör.Dr. Mehmet Fırat², Prof.Dr. Gökçe Şeker Karatoprak¹
¹Erciyes Üniversitesi
²Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi

*Corresponding author: Adeodathe Asubizaneza

Özet: Fabaceae (Leguminosae) familyasına ait Astragalus L. cinsi, angiospermler içinde en çeşitli ve taksonomik açıdan en zengin karmaşık cinslerden birini temsil etmektedir. Dünya çapında, Astragalus türlerinin geleneksel tıpta dikkate değer farklı uygulamaları olduğu belirtilmiştir. Çince dahil türler antibakteriyel, antidiyabetik, yara iyileştirici, hepatoprotektif, bağışıklık uyarıcı etkileriyle bilinmekte ve ayrıca lösemi tedavisinde de kullanılmıştır. Cinsin farmakolojik potansiyeli umut verici olmasına rağmen, Astragalus davisii D.F.Chamb. &V.A.Matthews ve Astragalus gymnalopecias Rech.f üzerine yapılan çalışmalar, özellikle fenolojik aşamalar boyunca biyolojik etkilerin değişkenliği konusunda araştırılması gereken bilimsel bir boşluk sunmaktadır. Bu nedenle, araştırmamız çiçeklenme öncesi ve çiçeklenme sonrası aşamalarda toplanan A. davisii ve A. gymnalopecias'ın antioksidan ve sitotoksik özelliklerini değerlendirmek ve karşılaştırmak amacıyla yapılmıştır. A. davisii ve A. gymnalopecias'ın %80 metanol ile ekstraktları hazırlanmıştır. DPPH ve ABTS testleri kullanarak antioksidan aktivite incelenmiş ve bulgular, 1,5-120 µg/mL aralığında konsantrasyona bağlı radikal temizleme aktivitelerinin olduğunu göstermiştir. Ayrıca, MDA-MB231 (insan meme kanseri) hücre hattı üzerinde ekstraktların sitotoksik aktivitesi 3,96-1000 µg/mL doz aralığında MTT testi ile değerlendirilmiş ve ekstraktların konsantrasyona bağlı sitotoksik aktivite sergilediği belirlenmiştir. Bu çalışmada A. davisii ve A.s gymnalopecias'ın önemli antioksidan aktiviteye ve meme kanseri hücre hattı üzerinde sitotoksik etkilere sahip olduğu gösterilmiştir. A. gymnalopecias'ın çiçeklenme sonrası ekstresi, incelenen numuneler arasında en güçlü sitotoksik potansiyele ve antioksidan kapasiteye sahip bulunmuştur. Bu sonuçlar, her iki türün de dikkate değer biyolojik aktiviteye sahip olduğunu göstermektedir. Ayrıca, bulgular toplama zamanının fitokimyasal bileşimi ve ilgili farmakolojik etkiyi etkileyen önemli bir faktör olduğunu göstermektedir. Teşekkür: Bu araştırma, Erciyes Üniversitesi Bilimsel Araştırma Projeleri Birimi tarafından TYL 2025-15344 proje kodu altında desteklenmiş ve Erciyes Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Farmakognozi Anabilim Dalı'nda yüksek lisans tezi (Astragalus davisii D.F.Chamb. &V.A.Matthews ve Astragalus gymnalopecias Rech.f 'in farklı fenolik aşamalarda farklı biyolojik aktivitelerinin karşılaştırmalı analizi) kapsamında yürütülmüştür.

Anahtar Kelimeler: Astragalus Davisii, Astragalus Gymnalopecias, Antioksidan, Sitotoksikite, Meme Kanseri

Evaluation of Biological Activities of *Astragalus Davisii* V.f.Chamb. & V.a.Matthews and *Astragalus Gymnalopecias* Rech.F. In Different Phenological Stages

Abstract: The genus *Astragalus* L., belonging to the family Fabaceae (Leguminosae), represents one of the most diverse and taxonomically rich complex genera within the angiosperms. Worldwide, It has been noted that *Astragalus* species have notable different applications in traditional medicine. They are known for their antibacterial, antidiabetic, wound healing, hepatoprotective, immune stimulant effects and are also used for leukaemia treatment. Despite of the promising pharmacological potential of the genus, studies on *Astragalus davisii* and *Astragalus gymnalopecias* presents a scientific gap to be investigated, specifically the biological effects variation across phenological stages. Therefore, our research aims to evaluate and compare the antioxidant and cytotoxic properties of *A. davisii* and *A. gymnalopecias* collected at pre-flowering and post-flowering stages. We examined the antioxidant activity using DPPH and ABTS assays, and the findings suggest concentration-dependent radical scavenging activity within 1.5-120 µg/mL. Furthermore, The cytotoxic activity of the extracts on MDA-MB231 (human breast cancer) cell lines was assessed by MTT assay at the dose ranges of 3,96-1000 µg/mL, and extracts exhibited a cytotoxic activity directly proportional to the dose. *Astragalus davisii* and *Astragalus gymnalopecias* were shown in this study to have significant antioxidant activity and cytotoxic effects on breast cancer cell lines. The post-flowering extract of *A. gymnalopecias* showed the strongest cytotoxic potential and antioxidant capability among the investigated samples. These results suggest that both species have remarkable therapeutic effects. Furthermore, the findings show that the harvesting time is a crucial factor affecting the phytochemical composition and associated pharmacological effect. Acknowledgment: The research was supported by the Erciyes University Scientific Research Projects Unit under the project code TYL 2025-15344 and was conducted as part of a master's Thesis (Comparative analysis of different biological activities of *Astragalus davisii* D.F.Chamb. & V.A.Matthews and *Astragalus gymnalopecias* Rech.f in different phenolic stages) in the Department of Pharmacognosy, Erciyes University.

Keywords: *Astragalus Davisii*, *Astragalus Gymnalopecias*, Antioxidant, Cytotoxic, Breast Cancer

Makale id= 68

Sözlü Sunum

ORCID ID: ¹ <https://orcid.org/0009-0000-7091-3102> ; ² <https://orcid.org/0000-0002-8451-1777>

| 87

Kateter İlişkili İdrar Yolu Enfeksiyonlarında Biyofilm Oluşumlarının Engellenmesindeki Yaklaşımlar

Ma.St. Asmin Kurt¹, Doç.Dr. Pınar Mursaloğlu Kaynar¹

¹Ankara Üniversitesi

²Ankara Medipol Üniversitesi

*Corresponding author: Asmin Kurt

Özet: Mesane fonksiyonunun bozulması riski taşıyan ve özellikle hastanede yatan hastalarda üriner kateter kullanılmaktadır. Kateterin yerleştirilmesi sırasında ürotelyal bariyer zarar görebilmekte ve kateter yüzeyinde oluşan biyofilm yapısı da mikroorganizmaların mesaneye doğrudan yerleşmesine sebep olmaktadır. Biyofilm yapılarıyla mikroorganizmalar, bağışıklık sistemi etkilerinden korunmakta ve antibiyotiklerin etkinliklerini azaltarak direnç kazanmaktadırlar. Çalışmamızda da kateter ilişkili idrar yolu enfeksiyonların engellenmesinde izlenen yaklaşımların ortaya konulması amaçlanmıştır. Kateter ilişkili idrar yolu enfeksiyonlarını azaltmak için en önemli müdahale kalıcı idrar kateteri kullanımını en aza indirmek ve mümkün kılan en kısa sürede çıkarmaktır. Harici kateterlerin kullanımı, mesane drenajı için kalıcı (üretaral) kateterlere uygun bir alternatif olarak değerlendirilmektedir. Uygulanan enfeksiyon kontrol programları yanında yeni yaklaşımlar benimsenmektedir. Mikroorganizmaların yüzeye tutunmasını engelleyen ya da onları etkisiz hale getiren enfeksiyon önleyici biyomalzeme içerikli kateterler kullanılmaktadır. Antifouling kaplamalar, biyofilm oluşumunu engellemeye aracılık etmektedir. Gümüş, altın, bakır, çinko temelli nanopartiküllü kaplamalı kateterlerin içerisinde antimikrobiyal etkinliği daha çok gümüş ve bakır üzerinde görülmektedir. Nitrofurazon, triklosan, klorheksidin, gentamisin, florokinolonlar gibi antibiyotik emdirilmiş kateterler üretilmektedir. Bakteriyofajlarla kaplanmış kateterler ve kirlenme önleyici kateterler, biyofilm oluşmasını engelleyen yapışma önleyici özellikler sergilemektedirler.

Anahtar Kelimeler: Kateter, İdrar Yolu, Enfeksiyon, Biyofilm, Muamele

Approaches to Prevent Biofilm Formations in Catheter-Associated Urinary Tract Infections

Abstract: Urinary catheters are used especially in hospitalized patients who are at risk of impaired bladder function. During the placement of the catheter, the urothelial barrier may be damaged and the biofilm structure formed on the catheter surface causes microorganisms to settle directly in the bladder. With biofilm structures, microorganisms are protected from the effects of the immune system and gain resistance by reducing the effectiveness of antibiotics. In our study, it was aimed to reveal the approaches followed in the prevention of catheter-associated urinary tract infections. The most important intervention to reduce catheter-associated urinary tract infections is to minimize the use of an indwelling urinary catheter and remove it as soon as possible. The use of external catheters is considered as a viable alternative to indwelling (urethral) catheters for bladder drainage. In addition to the infection control programs implemented, new approaches are adopted. Catheters containing anti-infection biomaterial that prevent microorganisms from attaching to the surface or neutralize them are used. Antifouling coatings mediate the prevention of biofilm formation. Antimicrobial activity is mostly seen on silver and copper in silver, gold, copper and zinc-based nanoparticle coated catheters. Antibiotic-impregnated catheters such as nitrofurazone, triclosan, chlorhexidine, gentamicin, fluoroquinolones are produced.

Catheters coated with bacteriophages and anti-fouling catheters exhibit anti-adhesion properties that prevent biofilm formation.

Keywords: Catheter, Urinary Tract, Infection, Biofilm, Treatment

Makale id= 213

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-2389-6415

| 89

Maresin-1'in Miyokardiyal İskemi/reperfüzyon Hasarındaki Rolü

Arş.Gör. Zeynep Özdemir¹, Araştırmacı Nazan Ilgın Taş¹, Araştırmacı Hicran Tutar¹
¹Fırat Üniversitesi Eczacılık Fakültesi

*Corresponding author: Zeynep Özdemir

Özet: İskemik kalp hastalığı, dünya genelinde önde gelen mortalite nedenlerinden biri olup miyokardiyal enerji gereksinimi ile koroner kan akışı arasındaki dengesizlik sonucu gelişmektedir. İskemik hasarın sınırlandırılmasında temel yaklaşım reperfüzyonun sağlanmasıdır; ancak reperfüzyonun kendisi de oksidatif stres, inflamasyon ve hücre ölüm mekanizmalarının aktivasyonu yoluyla miyokardiyal iske mi/reperfüzyon (IR) hasarına yol açabilmektedir. Miyokardiyal IR hasarı; akut miyokard infarktüsü, kalp cerrahisi, koroner anjiyoplasti ve trombolitik tedavi gibi klinik durumların temel patofizyolojik bileşenlerinden biri olmasına rağmen, altta yatan moleküler mekanizmalar tam olarak aydınlatılamamıştır. Maresin-1, eikosapentaenoik asitten türeyen ve güçlü antiinflamatuvar özelliklere sahip olan endojen bir lipid mediyatördür. Çeşitli inflamatuvar ve kardiyovasküler patolojilerde koruyucu etkileri bildirilmiş olmakla birlikte, miyokardiyal IR hasarındaki rolü henüz net olarak ortaya konmamıştır. Bu çalışmada, Maresin-1'in miyokardiyal IR hasarındaki olası rolünün araştırılması amaçlanmıştır. Çalışmada 280–300 g ağırlığında toplam 14 adet erkek Sprague Dawley sıçan kullanıldı. Sıçanlar sham ve IR olmak üzere iki gruba ayrıldı. Miyokardiyal IR modeli, sol koroner arterin 30 dakika oklüzyonu ve ardından 120 dakika reperfüzyon uygulanarak oluşturuldu. Serum Maresin-1 düzeyleri enzim bağılı immüno sorbent assay (ELISA) yöntemi ile ölçüldü. İstatistiksel analiz tek yönlü varyans analizi (ANOVA) ile gerçekleştirildi ve $p < 0,05$ anlamlı kabul edildi. Maresin-1 düzeyinin (ng/mL), sham grubuna ($53,43 \pm 4,83$) kıyasla IR grubunda ($26,63 \pm 2,02$) anlamlı düzeyde azaldığı saptandı ($p < 0,005$). Miyokardiyal IR hasarında Maresin-1 düzeylerinin belirgin şekilde azalması, Maresin-1'in IR hasarının patofizyolojisinde rol oynayabileceğini düşündürmektedir. Bulgular, Maresin-1'in potansiyel bir biyobelirteç veya terapötik hedef olabileceğini gösterebilir. Bu çalışma 1919B012323267 numaralı TÜBİTAK 2209-A projesi ile desteklenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Miyokardiyal İskemi/reperfüzyon, Maresin-1, Antiinflamatuvar, Biyobelirteç

The Role of Maresin-1 in Myocardial Ischemia/reperfusion Injury

Abstract: Ischemic heart disease is one of the leading causes of mortality worldwide and develops as a result of an imbalance between myocardial energy demand and coronary blood flow. The primary approach to limiting ischemic damage is the restoration of reperfusion; however, reperfusion itself may lead to myocardial ischemia/reperfusion (IR) injury through the activation of oxidative stress, inflammation, and cell death mechanisms. Although myocardial IR injury constitutes a fundamental pathophysiological component of clinical conditions such as acute myocardial infarction, cardiac surgery, coronary angioplasty, and thrombolytic therapy, the underlying molecular mechanisms have not yet been fully elucidated. Maresin-1 is an endogenous lipid mediator derived from eicosapentaenoic acid and possesses potent antiinflammatory properties. Although its protective effects have been reported in various inflammatory and cardiovascular pathologies, its role in myocardial IR injury has not yet been clearly defined. This study aimed to investigate the possible role of Maresin-1 in myocardial IR injury. A total of 14 male Sprague Dawley rats weighing 280–300 g were used in the study. The rats

were divided into two groups: sham and IR. The myocardial IR model was established by 30 minutes of left coronary artery occlusion followed by 120 minutes of reperfusion. Serum Maresin-1 levels were measured using the enzyme-linked immunosorbent assay (ELISA) method. Statistical analysis was performed using one-way analysis of variance (ANOVA), and $p < 0.05$ was considered statistically significant. Maresin-1 levels (ng/mL) were significantly decreased in the IR group (26.63 ± 2.02) compared to the sham group (53.43 ± 4.83) ($p < 0.005$). The marked decrease in Maresin-1 levels in myocardial IR injury suggests that Maresin-1 may play a role in the pathophysiology of IR injury. These findings indicate that Maresin-1 may serve as a potential biomarker or therapeutic target. This study was supported by TÜBİTAK 2209-A Project No. 1919B012323267.

Keywords: Myocardial İschemia/reperfusion, Maresin-1, Antiinflammatory, Biomarker

Makale id= 93

Sözlü Sunum

ORCID ID: ORCID: 0009-0002-3719-0752

| 91

Meme Kanseri Hücre Hattında Capsella Bursa-Pastoris (L.)'in Wnt/ β -Katenin Yolağı Üzerinden Etkinliğinin Araştırılması

Araştırmacı Feyzanur Gök¹, Doç.Dr. Ebru Uzunhisarcıklı¹- Dr. Hatice Bekçi¹

¹Erciyes Üniversitesi

¹Eczacılık Fakültesi, Farmakoloji Anabilim Dalı, Erciyes Üniversitesi, Kayseri, Türkiye

¹Develi Hüseyin Şahin Meslek Yüksekokulu, Kayseri Üniversitesi, Kayseri, Türkiye

*Corresponding author: Feyzanur Gök

Özet: Meme kanseri, kadınlar arasında sık görülen mortalite oranlarının yüksek olduğu ciddi bir halk sağlığı sorunudur. Bu çalışma bildirisi, "MEME KANSERİ HÜCRE HATTINDA Capsella bursa-pastoris (L.) İN WNT/ β -CATENİN YOLAĞI ÜZERİNDEN ETKİNLİĞİNİN ARAŞTIRILMASI" isimli, 10702075 referans numaralı, Erciyes Üniversitesi Bilimsel Araştırma Projeleri Birimi tarafından TYL-2025-14745 kodlu proje ile finansal olarak desteklenen yüksek lisans tez çalışmasından hazırlanmıştır. Bu çalışmanın konusu, Capsella bursa-pastoris (L.) bitki ekstrelerinin meme kanseri hücreleri üzerindeki sitotoksik ve apoptotik etkilerinin araştırılmasıdır. Çalışmanın amacı, Capsella bursa-pastoris (L.) bitki ekstrelerinin MCF-7 meme kanseri hücre hattında Wnt/ β -katenin sinyal yolağı üzerinden antiproliferatif ve proapoptotik etkilerini değerlendirmektir. Bu doğrultuda sitotoksik etki 3-(4,5-dimetiltiyazol-2-il)-2,5-difenil tetrazolyum bromür (MTT) yöntemi ile, apoptotik etki ise kaspaz-3 ve kaspaz-9 düzeylerinin ELISA yöntemiyle kantitatif ölçümü ile belirlenmiştir. Etanol ekstresinin IC₅₀ değeri 60,77 mg/mL, metanol ekstresinin IC₅₀ değeri ise 48,05 mg/mL olarak saptanmıştır. 0,8 ve 1,6 mg/mL etanol ile 0,4 mg/mL metanol uygulamalarının kaspaz-3 düzeylerini anlamlı şekilde artırdığı (**p < 0,01; *p < 0,05), 0,4 mg/mL metanol ekstresinin ise kaspaz-9 düzeylerinde anlamlı artışa neden olduğu belirlenmiştir (**p < 0,01). Ayrıca etanol ekstresinin 0,8 ve 1,6 mg/mL konsantrasyonlarının β -katenin düzeylerini anlamlı düzeyde azalttığı gösterilmiştir (*p < 0,05). Elde edilen bulgular, C. bursa-pastoris ekstrelerinin hücre canlılığını konsantrasyona bağlı olarak azalttığını ve Wnt/ β -katenin sinyal yolağını modüle ederek antiproliferatif ve proapoptotik etki gösterdiğini ortaya koymaktadır. Sonuç olarak, bu bitkinin meme kanseri tedavisinde potansiyel tamamlayıcı bir terapötik ajan olabileceği düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Anahtar Kelimeler: Meme Kanseri; Capsella Bursa-Pastoris (L.); MCF-7 Hücre Hattı; Wnt/ β -Katenin Sinyal Yolağı.

Investigation of the Effect of Capsella Bursa-Pastoris (L.) On the Wnt/ β -Catenin Pathway in the Breast Cancer Cell Line

Abstract: Breast cancer is a serious public health problem characterized by high mortality rates and is one of the most common malignancies among women. The subject of this study is to investigate the cytotoxic and apoptotic effects of Capsella bursa-pastoris (L.) plant extracts on breast cancer cells. The aim of the study was to evaluate the antiproliferative and proapoptotic effects of Capsella bursa-pastoris (L.) extracts on the MCF-7 breast cancer cell line through the Wnt/ β -catenin signaling pathway. In this

context, cytotoxic activity was determined using the 3-(4,5-dimethylthiazol-2-yl)-2,5-diphenyl tetrazolium bromide (MTT) assay, while apoptotic activity was evaluated by quantitative measurement of caspase-3 and caspase-9 levels using ELISA. The IC₅₀ value of the ethanol extract was found to be 60.77 mg/mL, whereas the IC₅₀ value of the methanol extract was 48.05 mg/mL. Treatment with 0.8 and 1.6 mg/mL ethanol extract and 0.4 mg/mL methanol extract significantly increased caspase-3 levels (**p < 0.01; *p < 0.05), and 0.4 mg/mL methanol extract significantly increased caspase-9 levels (**p < 0.01). Moreover, 0.8 and 1.6 mg/mL concentrations of the ethanol extract significantly reduced β-catenin levels (*p < 0.05). The findings indicate that *C. bursa-pastoris* extracts decrease cell viability in a concentration-dependent manner and exert antiproliferative and proapoptotic effects by modulating the Wnt/β-catenin signaling pathway. In conclusion, this plant may have potential as a complementary therapeutic agent in breast cancer treatment.

Keywords: Keywords: Breast Cancer; *Capsella Bursa-Pastoris* (L.); MCF-7; Wnt/β-Catenin.

Makale id= 83

Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-0243-3454>

| 93

Santolina Chamaecyparissus L. Metanol Ekstresinin A549 ve Hep3b Kanser Hücre Hatlarına Karşı Sitotoksik Etkisi

Dr. Öğretim Üyesi Şüheda Rumeysa Osmanlıoğlu Dağ¹, Doç.Dr. Neşe Başak Türkmen¹

¹İnönü Üniversitesi, Eczacılık Fakültesi, Farmasötik Botanik Anabilim Dalı

²İnönü Üniversitesi, Eczacılık Fakültesi, Farmasötik Toksikoloji Anabilim Dalı

*Corresponding author: Şüheda Rumeysa Osmanlıoğlu Dağ

Özet: Asteraceae familyasına ait çok yıllık aromatik bir bitki olan Santolina chamaecyparissus L. (lavantin), Türkiye’de de doğal olarak yetişen Akdeniz bölgesine özgü bir türdür. Zengin ikincil metabolitleri ve çeşitli biyolojik aktiviteleri ile bilinen bu türün kanser tedavisindeki az çalışılmış sitotoksik potansiyeli bu çalışmada araştırılmaktadır. Bu çalışma, Santolina chamaecyparissus L. metanol ekstresinin A549 (akciğer kanseri) ve HEP3B (hepatosellüler karsinoma) hücre hatlarına karşı sitotoksik potansiyelini değerlendirmeyi amaçlamıştır. Bitki materyali, İnönü Üniversitesi Eczacılık Fakültesi Tıbbi ve Aromatik Bitkiler Bahçesi’nden (Malatya, Türkiye) temin edilmiştir. Bitkinin toprak üstü kısımları metanol ile oda sıcaklığında masere edilmiş (3x24 saat) ve %14.4 verimle ekstre elde edilmiştir. Sitotoksisite, A549 ve Hep3B hücre hatları üzerinde MTS analizi ile değerlendirilmiştir. Hücreler, ekstre nin beş farklı konsantrasyonu (10, 25, 50, 75 ve 100 µg/mL) ile 24 saat boyunca işleme tabi tutulmuştur. Tüm deneyler üç tekrarlı olarak gerçekleştirilmiştir. Ekstre, her iki kanser hücresi hattında da doza bağlı sitotoksik etkiler göstermiştir. 24 saatlik işlem den sonra en yüksek konsantrasyonda (100 µg/mL), hücre canlılığı Hep3B hücrelerinde %20.7’ye, A549 hücrelerinde ise %4.2’ye düşmüştür. 24 saat sonunda IC50 değerleri Hep3B hattı için 46.06 µg/mL, A549 hattı için 44.26 µg/mL olarak hesaplanmıştır. Sonuç olarak S. chamaecyparissus’un metanol ekstresi, akciğer ve karaciğer kanseri hücre hatlarına karşı umut verici bir antikanser potansiyeli sergilediği görülmüştür. Bu bulgular, sitotoksik aktiviteden sorumlu spesifik biyoaktif bileşiklerin ve moleküler mekanizmaların araştırılmasını desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: Antikanser, Santolina Chamaecyparissus, Sitotoksisite, Tıbbi Bitkiler

Cytotoxic Effect of Santolina Chamaecyparissus L. Methanol Extract Against A549 and Hep3b Cancer Cell Lines

Abstract: Santolina chamaecyparissus L. (cotton lavender) is a perennial aromatic shrub of the Asteraceae family, native to the Mediterranean region, including Türkiye. Known for its rich secondary metabolites and diverse biological activities, this study investigates the relatively understudied cytotoxic potential of this species for cancer therapy. This study aimed to evaluate the cytotoxic potential of Santolina chamaecyparissus L. methanol extract against A549 (lung cancer) and Hep3B (hepatocellular carcinoma) cell lines. The plant material was obtained from the Medical and Aromatic Plants Garden of İnönü University Faculty of Pharmacy (Malatya, Türkiye). The aerial parts were macerated in methanol (3x24 h, at room temperature), resulting in a 14.4% yield of the extract. Cytotoxicity was assessed using the MTS assay on A549 and HEP3B cell lines. The cells were treated with five concentrations of the extract (10, 25, 50, 75, and 100 µg/mL) for 24 hours. All experiments were conducted in triplicate. The extract exhibited dose-dependent cytotoxic effects on both cancer cell lines. After 24 hours of treatment, the highest concentration (100 µg/mL) reduced cell viability to 20.7% in Hep3B cells and 4.2% in A549

cells. At the end of 24 hours, IC₅₀ values were calculated as 46.06 µg/mL for the Hep3B line and 44.26 µg/mL for the A549 line. In conclusion, the methanol extract of *S. chamaecyparissus* was found to exhibit promising anticancer potential against lung and liver cancer cell lines. These findings support further investigation into the specific bioactive compounds and molecular mechanisms responsible for its cytotoxic activity.

Keywords: Anticancer, Cytotoxicity, Medicinal Plants, Santolina Chamaecyparissus

Makale id= 233

Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0009-9617-1827>

| 95

Sedem Diyagram Uzman Sistemi ve Heckel Analizi Kullanılarak Mikrokrystalin Selüloz ve A-Laktoz Monohidrat Eksipiyan Tiplerinin Doğrudan Basım İçin Seçimi ve Optimizasyonu

Ma.St. Çağla Afşin¹, Dr. Sevinç Şahbaz², Dr. Setenay Özer-Önder², Prof.Dr. Timuçin Uğurlu¹

¹Institute of Health Sciences, Marmara University

²Department of Pharmaceutical Technology, Faculty of Pharmacy, Marmara University

*Corresponding author: Çağla Afşin

Özet: Doğrudan basım, katı dozaj formlarının üretiminde yaygın olarak kullanılan bir yöntemdir; ancak formülasyon geliştirme sürecinde eksipiyan tiplerinin seçimi ve birbirinin yerine kullanılabilirliği önemli bir zorluk olmaya devam etmektedir. SeDeM Diyagram Uzman Sistemi, toz halindeki materyallerin doğrudan basım (DB) tablet üretimine uygunluğunu değerlendirmek için yaygın olarak kabul görmüş bir araçtır. Bu çalışmada, farklı mikrokrystalin selüloz (MCC) tipleri ve α -laktoz monohidrat, SeDeM yöntemi kullanılarak doğrudan basım uygulamaları açısından sistematik olarak değerlendirilmiştir. Deneysel SeDeM parametreleri belirlenmiş ve bulguları bağlamsallaştırmak ve eksipiyan tipleri arasındaki değişkenliği değerlendirmek amacıyla literatür değerleri ile karşılaştırılmıştır. Sonuçlar, MCC tiplerinin genel olarak doğrudan basım için elverişli SeDeM profilleri sergilediğini, ancak özellikle sıkıştırılabilirlik ve akışkanlık ile ilişkili parametrelerde tipler arasında belirgin farklılıklar bulunduğunu göstermiştir. α -Laktoz monohidrat, MCC'ye kıyasla farklı bir SeDeM parametre dağılımı sergilemiş; her iki materyal de farklı SeDeM alanlarında göreceli üstünlükler göstermiştir. Sıkıştırma davranışının değerlendirilmesini daha ileri düzeyde desteklemek amacıyla tamamlayıcı bir yaklaşım olarak Heckel analizi uygulanmıştır. Heckel analizi, akma basıncı değerlerinde farklılıklar ortaya koymuş ve MCC tiplerinin α -laktoz monohidrata kıyasla daha yüksek plastik deformasyon eğilimi gösterdiğini göstermiştir. Bulgular, yaygın olarak kullanılan eksipiyanların doğrudan basım gerekliliklerini karşılayabilmesine rağmen, farklı tipler arasında sıkıştırma ile ilişkili özellikler açısından değişkenlik bulunabileceğini göstermektedir. SeDeM Diyagram Uzman Sistemi ile Heckel analizinin birlikte kullanımı, ön formülasyon çalışmalarında eksipiyanların ön değerlendirilmesi için yapılandırılmış bir çerçeve sunmakta ve daha bilinçli ürün tip seçimini desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: Sedem Uzman Sistemi, Doğrudan Basım, Mikrokrystalin Selüloz, Tasarım Yoluyla Kalite

Microcrystalline Cellulose and A-Lactose Monohydrate Excipient Grade Selection and Optimization for Direct Compression Using Both Sedem Diagram Expert System and Heckel Analysis

Abstract: Direct compression is commonly used in the manufacturing of solid dosage forms; however, selecting and interchangeably using excipient grades remains a significant challenge during formulation development. The SeDeM Diagram Expert System is a well-established tool for evaluating the suitability of powdered materials for direct compression (DC) tablet production. In this study, different grades of microcrystalline cellulose (MCC) and α -lactose monohydrate were systematically evaluated for DC applications using the SeDeM method. Experimental SeDeM parameters were determined and compared with literature values to contextualize the findings and assess variability across excipient

grades. The results indicated that MCC grades generally exhibited favorable SeDeM profiles for direct compression, although noticeable differences among grades were observed, particularly in parameters related to compressibility and flowability. α -Lactose monohydrate exhibited a different SeDeM parameter distribution compared with MCC, with each material showing relative strengths across distinct SeDeM domains. To further support the evaluation of compaction behavior, Heckel analysis was performed as a complementary approach. Heckel analysis revealed differences in yield pressure values, suggesting a greater tendency toward plastic deformation in MCC grades compared with α -lactose monohydrate. Overall, the findings demonstrated that although commonly used excipients may meet the requirements for direct compression, variations in compaction-related characteristics may exist between different grades. The combined use of the SeDeM Diagram Expert System and Heckel analysis provides a structured framework for preliminary excipient evaluation and supports more informed grade selection during preformulation studies.

Keywords: Sedem Expert System, Direct Compression, Microcrystalline Cellulose, Quality by Design

Makale id= 194

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-0109-7372

| 97

Türkiye'de Yürütülen Güncel Pediatrik Klinik Araştırmalarda Farmasötik Formülasyon ve Uygulama Yolu Yaklaşımları: Çok Merkezli Retrospektif Bir Analiz

Dr. Şeyda Akkuş Arslan¹, Dr. M. Ozan Toksoy², Dr. S. Ayla Özsar¹, Uzman Dr. M. Emin Çelik¹

¹Türkiye İlaç ve Tıbbi Cihaz Kurumu, Klinik Araştırmalar Dairesi

²Türkiye İlaç ve Tıbbi Cihaz Kurumu, İlaç Ruhsatlandırma Dairesi

*Corresponding author: Şeyda Akkuş Arslan

Özet: Pediatrik hasta grubu, anatomik ve fizyolojik gelişim farklılıkları nedeniyle yetişkinlerden bağımsız, yaşa ve ağırlığa uygun olan farmasötik formülasyonlara ihtiyaç duymaktadır. Bu çalışmada, Türkiye'deki çeşitli koordinatör merkezlerde yürütülen ve yenidoğan döneminden 17 yaşa kadar uzanan geniş bir pediatrik popülasyonu kapsayan güncel klinik araştırmaların, farmasötik teknoloji perspektifiyle retrospektif olarak incelenmesi amaçlanmıştır. Araştırma verileri kapsamında; onkoloji, nadir hastalıklar/yetim ilaç endikasyonları ve kronik sistemik rahatsızlıklar başta olmak üzere çeşitli endikasyonlarda kullanılan etkin maddelerin yapısal sınıfı, tercih edilen formülasyon tipleri ve uygulama yolları değerlendirilmiştir. Bulgular, özellikle şiddetli ve genetik geçişli hastalıklarda biyoteknolojik moleküllerin klinik araştırmalardaki payının giderek arttığını göstermektedir. Bu gruptaki formülasyon tasarımlarında, özellikle makromolekül yapısındaki biyoteknolojik ürünlerde parenteral uygulama yollarının tercih edildiği gözlemlenmiştir. Öte yandan, kimyasal moleküllerin yer aldığı tedavi araştırmalarında; doz titrasyonu esnekliği sağlayan pediatrik oral süspansiyonların ve yutma fonksiyonuna adapte edilebilen modifiye oral katı dozaj şekillerinin klinik uyum açısından temel tercih olmaya devam ettiği saptanmıştır. Sonuç olarak, güncel pediatrik faz çalışmalarında molekülün fizikokimyasal stabilitesi kadar; hedef yaş grubunun anatomik kısıtlılıkları, doz ayarlama hassasiyeti ve hasta uyuncunun formülasyon tipini doğrudan belirlediği görülmektedir. Bu çok merkezli veriler, pediatrik popülasyona yönelik yenilikçi, güvenilir ve hastaya özgü ilaç taşıyıcı sistemlerin tasarlanmasında farmasötik teknoloji disiplininin klinik başarı üzerindeki potansiyeline ve önemli rolüne işaret etmektedir.

Anahtar Kelimeler: Farmasötik Teknoloji, Pediatrik Formülasyonlar, Klinik Araştırmalar, Biyoteknolojik İlaçlar, Dozaj Şekilleri, İlaç Taşıyıcı Sistemler

Makale id= 90

Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0002-9470-5978>

| 98

Üç Boyutlu Baskı Teknolojisiyle Üretilen Magnezyum Sitrat İçeren Ağızda Dağılan Film Formülasyonlarının Geliştirilmesi ve Karakterizasyonu

Arş.Gör. Özge Tatar¹, Prof.Dr. Oya Kerimoğlu¹

¹Marmara Üniversitesi Eczacılık Fakültesi

Özet: Giriş: Günümüzde beslenme alışkanlıkları ve çeşitli klinik durumlar nedeniyle magnezyum eksikliği yaygın görülmektedir. Ağızda Dağılan Filmler (ADF'ler), hızlı çözünme özellikleri ve yutma güçlüğü çeken hastalar için kullanım kolaylığı sağlaması nedeniyle geleneksel dozaj formlarına göre umut verici bir alternatiftir. Bu çalışma, ADF sistemlerinin avantajlarını üç boyutlu (3B) baskı teknolojisiyle birleştirerek kişiselleştirilmiş magnezyum takviyeleri geliştirmeyi amaçlamaktadır. Materyal-Metot: Çalışmada, organik magnezyum tuzları arasında biyoyararlanımı yüksek olmasıyla bilinen magnezyum sitrat etken madde olarak seçilmiştir. Polimer olarak sodyum aljinat kullanılmıştır. Hazırlanan jel formülasyonu, 20x20x4 mm³ boyutlarında tasarlanmış ve yarı katı ekstrüzyon tekniğiyle 3B yazıcı kullanılarak basılmıştır. Elde edilen kuru ADF'ler üzerinde ağırlık tekdüzeliği, kalınlık, dağılma süresi, katlanabilirlik, pH ve nem içeriği gibi karakterizasyon çalışmaları yapılmıştır. Bulgular: 3B baskı ile üretilen magnezyum sitrat yüklü optimum ADF formülasyonunun (MCB24) karakterizasyon çalışmaları, seri üretimde tutarlı sonuçlar vermiştir. Yapılan çalışmalardan aşağıdaki veriler elde edilmiştir: Ağırlık tekdüzeliği: ADF'lerin ortalama ağırlığı 123,64±11,53 mg olarak bulunmuş ve bu durum ekstrüzyon işleminin doğruluğunu teyit etmiştir. Kalınlık: Ölçümler ortalama kalınlığın 0,195±0,063 mm olduğunu belirlemiştir. Dağılma süresi: Formülasyonlar ortalama 187±4 saniye içinde dağılma göstermiştir. Katlama testi: Filmler herhangi bir kırılma belirtisi göstermeden 425±9 kez katlanmış, bu da aljinat matrisinin güçlü mekanik özelliklerini kanıtlamıştır. pH testi: Filmlerin ortalama pH değeri 7,16±0,07 olarak belirlenmiştir. Nem tayini: Nem çalışmaları, numunenin başlangıçtaki su miktarını belirlemek için nem kaybı ve çevresel koşullara dayanıklılığını ölçmek için nem alımı testleri şeklinde iki aşamalı gerçekleştirilmiştir. Tartışma: Sonuçlar, magnezyum sitratın aljinat bazlı mürekkebe dahil edilmesinin basılabilirlik kriterlerini ve filmin yapısal bütünlüğünü olumsuz etkilemediğini göstermektedir. Sonuç: 3B baskı teknolojisinin kullanımı, geleneksel yöntemlere kıyasla yüksek doz doğruluğuna sahip kişiye özel magnezyum takviyelerinin üretilmesine olanak tanımaktadır. Bu çalışma, kişiselleştirilmiş tıp uygulamaları doğrultusunda magnezyum eksikliğini yönetimi için yenilikçi bir çözüm sunmaktadır. Teşekkür: Bu çalışma TÜBİTAK-ARDEB 1002-A HIZLI DESTEK MODÜLÜ (PROJE NO: 424S142) ile desteklenmiştir.

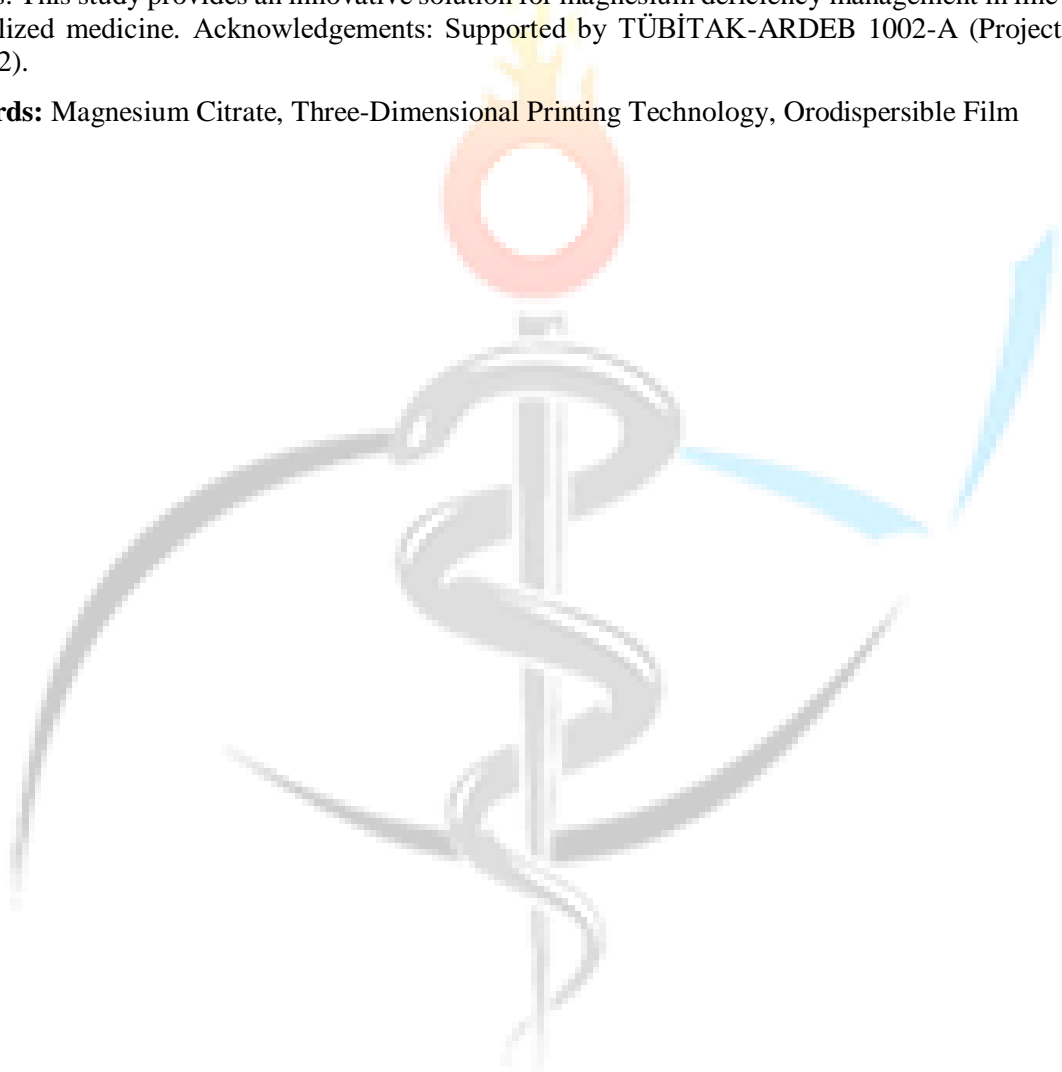
Anahtar Kelimeler: Magnezyum Sitrat, Üç Boyutlu Baskı Teknolojisi, Ağızda Dağılan Film

Development and Characterization of Orodispersible Film Formulations Containing Magnesium Citrate Produced by Three-Dimensional Printing Technology

Abstract: Introduction: Magnesium deficiency is prevalent today due to dietary habits and clinical conditions. Orodispersible Films (ODFs) offer a promising alternative to traditional dosage forms due to their rapid dissolution and ease of administration for patients with dysphagia. This study aims to develop personalized magnesium supplements by integrating ODF advantages with 3D printing technology. Material-Method: Magnesium citrate was selected as the active ingredient for its high bioavailability, with sodium alginate as the polymer. Gel formulations were designed (20x20x4 mm³)

and fabricated using a 3D printer via semi-solid extrusion. Characterization studies, including weight uniformity, thickness, disintegration time, folding endurance, pH, and moisture content, were performed on the dried ODFs. Results: The optimized magnesium citrate-loaded formulation (MCB24) showed consistent results: Weight uniformity: Average weight was $123,64 \pm 11,53$ mg, confirming extrusion accuracy. Thickness: Average thickness was $0,195 \pm 0,063$ mm. Disintegration time: Formulations disintegrated within 187 ± 4 seconds. Folding endurance: Films withstood 425 ± 9 folds without breakage, demonstrating strong mechanical properties of the alginate matrix. pH: The average pH was $7,16 \pm 0,7$. Moisture content: Tests were conducted in two stages as moisture loss (initial content) and moisture uptake (environmental stability). Discussion and Conclusion: Results indicate that incorporating magnesium citrate into alginate-based ink does not compromise printability or structural integrity. 3D printing enables high-dose-accuracy, personalized magnesium supplements compared to traditional methods. This study provides an innovative solution for magnesium deficiency management in line with personalized medicine. Acknowledgements: Supported by TÜBİTAK-ARDEB 1002-A (Project No: 424S142).

Keywords: Magnesium Citrate, Three-Dimensional Printing Technology, Orodispersible Film

Makale id= 64

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-5114-9054,0000-0002-3722-7212

| 100

Bariatrik Cerrahi ve Egzersiz: Sürdürülebilir Kilo Yönetiminde Cerrahinin Ötesindeki Güç

Öğr. Gör. Hüseyin Melih Göktuğ Akpulat¹, Öğr. Gör. Binnaz Bozkurt Akpulat¹
¹Iğdır Üniversitesi

*Corresponding author: Hüseyin Melih Göktuğ Akpulat

Özet: Morbid obezite tedavisinde bariatrik cerrahi, yaşam tarzı değişikliklerinin yetersiz kaldığı durumlarda etkili bir seçenek olarak tercih edilmekte; cerrahi öncesi ve sonrası egzersiz uygulamaları ise uzun vadeli klinik başarının önemli bir bileşeni olarak öne çıkmaktadır. Mevcut kanıtlar, bariatrik cerrahi sonrası uygulanan egzersiz programlarının kilo kaybını artırabildiğini, kardiyorespiratuar uygunluğu ve kardiyometabolik parametreleri iyileştirdiğini, kemik sağlığını desteklediğini ve özellikle direnç egzersizleri yoluyla yağsız vücut kütlelerinin korunmasına katkı sağlayabileceğini vurgulamaktadır. Ameliyat öncesi egzersiz yaklaşımları, fiziksel uygunluğu ve aktivite düzeylerini geliştirerek cerrahiye fizyolojik hazırlığı desteklemekte, tedaviye uyumu kolaylaştırmakta ve yaşam tarzı değişikliklerinin benimsenmesine yol açmaktadır. Bunun aksine, egzersizin bazı sağlık çıktıları (örneğin inflamasyon ve endotel fonksiyonu) üzerindeki etkileri konusunda bulgular net değildir ve çalışmalar arasında protokol ve sonuç heterojenliği dikkat çekmektedir. Genel perspektiften bakıldığında, bariatrik cerrahi öncesi ve sonrası dönemde yapılandırılmış, bireye özgü ve multidisipliner yaklaşımla planlanan egzersiz programlarının kilo kaybının devam ettirilmesi, vücut kompozisyonunun iyileştirilmesi ve fonksiyonel kapasitenin artırılması bakımından önemli bir tedavi opsiyonu olduğu; fakat standartlaştırılmış egzersiz rehberlerine duyulan ihtiyacın devam ettiği görülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Bariatrik Cerrahi, Egzersiz, Obezite, Kilo Kaybı, Vücut Kompozisyonu

Bariatric Surgery and Exercise: the Power Beyond Surgery in Sustainable Weight Management

Abstract: In the treatment of morbid obesity, bariatric surgery is preferred as an effective option when lifestyle changes are insufficient; pre- and post-surgical exercise programs stand out as a crucial component of long-term clinical success. Current evidence emphasizes that exercise programs implemented after bariatric surgery can enhance weight loss, improve cardiorespiratory fitness and cardiometabolic parameters, support bone health, and contribute to the preservation of lean body mass, particularly through resistance exercises. Pre-operative exercise approaches support physiological preparation for surgery by improving physical fitness and activity levels, facilitating adherence to treatment and leading to the adoption of lifestyle changes. Conversely, findings regarding the effects of exercise on some health outcomes (e.g., inflammation and endothelial function) are unclear, and heterogeneity in protocols and outcomes among studies is noteworthy. From a general perspective, structured, individualized, and multidisciplinary exercise programs planned before and after bariatric surgery are an important treatment option for maintaining weight loss, improving body composition, and increasing functional capacity; however, the need for standardized exercise guidelines continues.

Keywords: Bariatric Surgery, Exercise, Obesity, Weight Loss, Body Composition

Makale id= 82

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-9692-8203

| 101

Deprem Sonrası Transfemoral Amputasyonda Sanal Gerçeklik Tabanlı Denge Eğitiminin Düşme Korkusu Üzerine Etkisi: Olgu Sunumu

Uzman Mehmet Çakıroğlu¹

¹ Maraş Terapi Özel Eğitim ve Rehabilitasyon Merkezi

Özet: Kahramanmaraş depremi sonrası meydana gelen travmatik amputasyonlar, ülkemizde daha sık karşılaşılan bir sağlık sorunu hâline geldi. Ampute edilen bireylerde, ekstremitte kaybının yanı sıra protez adaptasyon güçlüğü ile düşme korkusu görülür. Bu olgu sunumu ile depremin beşinci günü enkaz altından çıkarılan 61 yaşındaki erkek hasta incelendi. Deprem kaynaklı gelişen travma nedeni ile sol alt ekstremitesine transfemoral amputasyon uygulanmıştır. Standart fizyoterapi programına eklenen sanal gerçeklik (SG) tabanlı denge eğitimi ile düşme korkusu, protez adaptasyonu ve memnuniyeti üzerine etkilerinin incelenmesi amaçlandı. SG egzersizleri ile sekiz hafta boyunca haftada iki gün olacak şekilde her seansa ek 30 dakika olarak uygulandı. Başlık tipi SG gözlüğü ve el kontrol cihazları aracılığı ile birey üç boyutlu bir ortama dahil edildi. Müdahale ise hastanın sanal gerçeklik ortamında fonksiyonel denge ve koordinasyon becerilerini geliştirmeye yönelik oyun temelli egzersizlerle yapıldı. Sanal ortamda hedefleri yakalama ile engelleri aşma ve yön değiştirme gibi görevler verildi. Bu aktiviteler ile oyun içerisinde ağırlık aktarımı, postür kontrolü ve protez adaptasyonunun desteklenmesi sağlanmaya çalışıldı. Egzersiz yoğunluğu ise Modifiye Borg Skalası (MBS) ile takip edilmiş ve hedef algılanan efor düzeyi 4-6 aralığındadır. Çalışmamızdaki değerlendirmeler ise düşme korkusu için Düşme Etkinlik Ölçeği (FES-I) ile protez adaptasyonu ise Trinity Amputasyon ve Protez Deneyim Ölçeği (TAPES) ile gerçekleştirildi. Müdahale sonrasında ise FES-I skorunda azalma kaydedilerek düşme korkusunda iyileşme gözlemlendi. TAPES alt boyutlarında protez uyumu ve aktivite kısıtlılığı alanlarında gelişme saptandı. Protez memnuniyeti boyutunda anlamlı bir değişiklik saptanmadı. Çalışmamızın sonuçları ise sanal gerçeklik tabanlı denge eğitiminin düşme korkusunu azaltmaya ve protez uyumunu desteklemeye katkı sağladığını göstermektedir. Bu sonuçlar ile sanal gerçeklik temelli yaklaşımların ampute rehabilitasyon programlarına dahil edilmesinin klinik açıdan anlamlı kazanımlar sağlayabileceğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Anahtar Kelimeler: Deprem, Transfemoral Amputasyon, Sanal Gerçeklik, Düşme Korkusu, Protez Uyumu.

The Effect of Virtual Reality-Based Balance Training On Fear of Falling in Post-Earthquake Transfemoral Amputation: A Case Report

Abstract: Traumatic amputations after the Kahramanmaraş earthquake have become a common health problem in our country. In individuals who undergo amputation, difficulties in prosthesis adaptation and fear of falling are observed in addition to limb loss. This case report evaluates a 61-year-old male patient who was extricated from the rubble on the fifth day post-earthquake. Due to earthquake-related trauma, a left transfemoral amputation was performed. The primary objective of this study was to investigate the effects of Virtual Reality (VR)-based balance training, integrated into a standard physiotherapy program, on the fear of falling, prosthetic adjustment, and satisfaction. VR exercises were applied twice a week for eight weeks, with an additional 30 minutes per session. The individual was included in a three-dimensional environment through a head-type VR headset and hand control devices. The protocol

involved game-based exercises focused on enhancing functional balance and coordination skills. Specific tasks included reaching for virtual targets, navigating obstacles, and dynamic change of direction. These activities were designed to facilitate weight shifting, postural control, and prosthetic adaptation within a gamified context. Exercise intensity was monitored using the Modified Borg Scale (MBS), targeting a rate of perceived exertion between 4 and 6. Assessments in this study were performed using the Fall Activity Scale (FES-I) for fear of falling and the Trinity Amputation and Prosthetic Experience Scale (TAPES) for prosthetic adaptation. Following the intervention, a decrease in the FES-I score was observed, indicating improvement in fear of falling. Improvements were detected in the TAPES sub-dimensions of prosthetic adaptation and activity limitation. The study shows that virtual reality-based balance training reduces fear of falling and improves prosthetic adaptation, suggesting clinical benefits in amputee rehabilitation.

Keywords: : Earthquake, Transfemoral Amputation, Virtual Reality, Fear of Falling, Prosthetic Adaptation.

Makale id= 108

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-3722-7212, 0000-0002-5114-9054

| 103

Egzersiz Zamanlaması Ağrı Yönetiminde Önemli Mi' Kronobiyolojik Perspektiften Bir Derleme

Öğr. Gör. Binnaz Bozkurt Akpulat¹, Öğr. Gör. Hüseyin Melih Göktuğ Akpulat¹

¹Iğdır Üniversitesi

*Corresponding author: Hüseyin Melih Göktuğ Akpulat

Özet: Biyolojik ritimler, insanın fizyolojik süreçlerinde önemli bir düzenleyicidir ve uyku-uyanıklık döngüsü, vücut sıcaklığı, hormon salınımı gibi birçok fizyolojik mekanizmayı etkiler. Sirkadiyen sistemin merkezi düzenleyicisi olan suprachiasmatic çekirdek, içsel biyolojik saati çevresel ipuçlarıyla senkronize ederek homeostazın sürdürülmesine katkı sağlar. Kortizol ve melatonin gibi hormonların gün içindeki dalgalanımları, yalnızca uyku-uyanıklık döngüsünü değil, inflamatuvar süreçleri ve ağrı algısını da etkileyebilir. Sirkadiyen ritimdeki bozulmaların ağrıya karşı hassasiyeti artırabileceği düşünülmektedir. Bu noktada sirkadiyen ritim için bir zeitgeber (zaman belirleyici) olan egzersiz ağrı modülasyonunda potansiyel bir düzenleyici olarak rol oynayabilir. Egzersiz sirkadiyen ritmi önemli derecede modüle edebilen bir zaman belirleyici olarak kabul edilir. Bununla birlikte egzersizin uygulanma zamanı, bireyin kronotipi hormonal ve metabolik yanıtları değiştirerek fizyolojik adaptasyonu farklılaştırabilir. Sabah ve akşam yapılan egzersizlerin, hormon seviyeleri, kan basıncı ve stres üzerinde farklı etkiler oluşturduğu gösterilmiştir. Ağrının modülasyonu endokrin sistem, inflamatuvar süreçler ve sinir sistemi etkileşimleriyle ilişkilidir. Aynı zamanda bu süreçlerin sirkadiyen sistemin kontrolü altında bulunması egzersizin zamanlamasının klinik önemini ortaya koymaktadır. Egzersize bağlı hipoaljezi yanıtının günün farklı zamanlarında değişebilmesi, bireyselleştirilmiş egzersiz programlarında zamanlama faktörünün ağrı yönetiminde dikkate alınması gerektiğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Sirkadiyen Ritim, Ağrı Yönetimi, Egzersiz Zamanlaması, Kronobiyoloji, Kronotip

Is the Timing of Exercise Important in Pain Management' a Review From a Chronobiological Perspective

Abstract: Biological rhythms are important regulators in human physiological processes and affect many physiological mechanisms such as the sleep-wake cycle, body temperature, and hormone secretion. The suprachiasmatic nucleus, the central regulator of the circadian system, contributes to the maintenance of homeostasis by synchronizing the internal biological clock with environmental cues. The fluctuations of hormones such as cortisol and melatonin throughout the day can affect not only the sleep-wake cycle but also inflammatory processes and pain perception. It is that that disruptions in the circadian rhythm can increase sensitivity to pain. At this point, exercise, which serves as a zeitgeber (time cue) for the circadian rhythm, may play a potential regulatory role in pain modulation. Exercise is considered a zeitgeber that can significantly modulate the circadian rhythm. However, the timing of exercise can differentiate physiological adaptation by altering hormonal and metabolic responses based on an individual's chronotype. It has been shown that exercises performed in the morning and evening have different effects on hormone levels, blood pressure, and stress. The modulation of pain is related to interactions between the endocrine system, inflammatory processes, and the nervous system. At the

same time, the fact that these processes are under the control of the circadian system highlights the clinical importance of the timing of exercise. The variability of the exercise-induced hypoalgesia response at different times of the day suggests that the timing factor should be considered in pain management within individualized exercise programs.

Keywords: Circadian Rhythm, Pain Management, Exercise Timing, Chronobiology, Chronotype

Makale id= 85

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-9692-8203, 0000-0002-0611-7686

| 105

Fibromiyaljiye Görülen Uyku Bozuklukları ve Fizyoterapi Yaklaşımları: Bir Sistemik Derleme

Uzman Mehmet Çakıroğlu¹, Asst.Prof.Dr. Deniz Kocamaz¹

¹ Maraş Terapi Özel Eğitim ve Rehabilitasyon Merkezi

² Hasan Kalyoncu Üniversitesi

*Corresponding author: Mehmet Çakıroğlu

Özet: Fibromiyalji sendromu (FMS) baş ağrıları, uyku kalitesi, ruhsal problemler ve yorgunluğun eşlik ettiği yaygın kas ve iskelet ağrıları ile karakterize kronik bir rahatsızlıktır. Fibromiyalji hastalarının çoğu rekonstrüktif olmayan uykudan şikayetçidirler. Hastaların genel olarak uyku derinliği azalmıştır ayrıca uykunun çoğu non-Rem dönemde geçer. FMS'li kişiler, gece yarısı uyku ve sık uyanma güçlüğünden şikayet ederler bu nedenle, hastaların çoğu uykusuzluktan günlerce enerjiden yoksun ve yorgun düşmektedir. Çoğu hasta sabahları artan yorgunluk ve tutukluluk ile uyanmaktadır. Fibromiyalji hastalarının elektroensefalografi (EEG) bulgularına bakıldığında bireylerin uyku paternlerinde anormal dalgalar saptanmıştır. Bu anormal patern alfa EEG non-REM anomalisi olarak geçmekte ve düşük delta/alfa dalga oranı bulunmaktadır. Bu oran, fibromiyalji sendromu için yüksek sensitivite ve spesifiteye sahiptir. Fibromiyalji sendromu ve eşlik eden birincil uyku semptomları arasındaki ilişkiyi daha iyi anlayabilmek ve bireylerin hastalık süreçlerini daha rahat geçirmelerini sağlamak için, problemin altında yatan veya eşlik eden bozuklukların düzeltilmesinde fizyoterapi ve rehabilitasyon uygulamaları günümüzde tercih edilen yaklaşımlardandır. Multidisipliner bir bakış açısı ile hazırlanan bireye özgü rehabilitasyon programları ile semptomların hafifletilmesi ve iyilik halinin artması sağlanabilir. Fizik tedavi ve rehabilitasyon uygulamaları hastalarının kronik ağrı, uyku kalitesi ve problemi ile baş etme becerisine, yaşam kalitesinin artmasına, toplumsal katılımının desteklenmesine katkı sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Fibromiyalji Sendromu, Uyku, Yaşam Kalitesi

Sleep Disorders in Fibromyalgia and Physiotherapy Approaches

Abstract: Fibromyalgia syndrome (FMS) is a chronic disorder characterized by headaches, sleep quality, mental problems and widespread musculoskeletal pain accompanied by fatigue. Most fibromyalgia patients complain of non-reconstructive sleep. The depth of sleep of the patients is generally decreased, and most of the sleep passes in the non-REM period. People with FMS complain of difficulty sleeping and frequent waking in the middle of the night, and as such, many suffer from lack of energy and fatigue for days from lack of sleep. Most patients wake up in the morning with increased fatigue and stiffness. When the electroencephalography (EEG) findings of fibromyalgia patients were examined, abnormal waves were found in the sleep patterns of the individuals. This abnormal pattern is referred to as alpha EEG non-REM anomaly and has a low delta/alpha wave ratio. This ratio has high sensitivity and specificity for fibromyalgia syndrome. In order to better understand the relationship between fibromyalgia syndrome and accompanying primary sleep symptoms and to enable individuals to experience the disease process more easily, physiotherapy and rehabilitation applications are the preferred approaches in the correction of underlying or accompanying disorders. With individual rehabilitation programs prepared with a multidisciplinary perspective, symptoms can be alleviated and

well-being can be increased. FTR practices contribute to the ability of patients to cope with chronic pain and sleep problems, to increase their quality of life and to support their social participation.

Keywords: Fibromyalgia Syndrome, Sleep, Quality of Life

Makale id= 155

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0003-8789-6873

| 107

II. Trimesterdaki Gebelerde Denge, Gövde, Kalça, Diz ve Ayak Propriyosepsiyonu Arasındaki İlişki

Fzt Kübra Kendir Hotoğlu¹, Dr. Öğretim Üyesi Muhammet Ayhan Oral², Uzman Dr. Hüseyin İlhan Arslanpençe³, Uzman Dr. Erhan Buru¹

¹Çankırı Özel Karatekin Hastanesi

²Kırıkkale Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Bölümü

³Çankırı Özel Karatekin Hastanesi, Kadın Hastalıkları ve Doğum Bölümü

*Corresponding author: Kübra Kendir Hotoğlu

Özet: Amaç: Gebelikte anne adayında birçok değişiklik olur ve gebenin hayatında düşme, ağrı, denge kaybı gibi problemler görülür. Bu çalışmanın amacı gebelikte gövde, kalça, diz, ayak bileği propriyosepsiyonunun dengeyle ilişkisini incelemektir. Gereç ve Yöntem: İlk gebeliği olup, gebelik haftası 13-25. haftasında olan 40 adet gebe (27.2±4,11 yıl) çalışmaya dahil edildi. Gebelerde gövde, kalça, diz ve ayak bileği propriyosepsiyonu Dijital gonyometre ve inklinometre ile ve statik denge Nöromusküler kontrol testleri ile değerlendirildi. Sonuç: Gebelerde II. Trimesterde gövde propriyosepsiyonu ile denge arasında (p=0,59, r=0,301), kalça propriyosepsiyonu ile denge arasında (p=0.580, r=-0,090), diz propriyosepsiyonu ile denge arasında (p=0,142, r=-0.237), ayak bileği propriyosepsiyonu ile denge arasında (p=0.766, r=-0.049) anlamlı bir ilişki bulunamamıştır. Tartışma: Literatürdeki çalışmalar gebelikte propriyosepsiyonda ve dengede etkilenimi araştırmıştır. Literatürde II. Trimesterde denge ve propriyosepsiyon ilişkisini araştıran ilk çalışmamızda ilişki bulunmamıştır. Gelecekte kanıt düzeyi yüksek, kontrollü çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: II. Trimester, Gebelik, Denge, Propriyosepsiyon

The Relationship Between Balance, Trunk, Hip, Knee, and Foot Proprioception in Pregnant Women During the Second Trimester

Abstract: Objective: During pregnancy, many changes occur in the expectant mother, and problems such as falls, pain, and loss of balance may occur in the pregnant woman's life. The aim of this study is to examine the relationship between trunk, hip, knee, and ankle proprioception and balance during pregnancy. Materials and Methods: Forty pregnant women (27.2±4.11 years) experiencing their first pregnancy between weeks 13 and 25 of gestation were included in the study. Trunk, hip, knee, and ankle proprioception was assessed using digital goniometers and inclinometers, and static balance was evaluated using neuromuscular control tests. Conclusion: In pregnant women, no significant relationship was found between trunk proprioception and balance (p=0.59, r=0.301), hip proprioception and balance (p=0.580, r=-0.090), knee proprioception and balance (p=0.142, r=-0.237), and ankle proprioception and balance (p=0.766, r=-0.049) during the second trimester. Discussion: Studies in the literature have investigated the effects on proprioception and balance during pregnancy. Our study, the first in the literature to investigate the relationship between balance and proprioception in the second trimester, found no association. Further controlled studies with a high level of evidence are needed in the future.

Keywords: Second Trimester, Pregnancy, Balance, Proprioception

Makale id= 238

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-3921-0721

| 108

Obezite Yönetiminde Yeni Nesil Teknolojiler: Sanal Gerçeklik (Vr) ve Artırılmış Gerçeklik (Ar) Uygulamaları

Doç.Dr. Cansu Şahbaz Pirinççi¹, Ph.d.cand. Şerife Aydın¹

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülhane Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Fakültesi

²Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülhane Sağlık Bilimleri Enstitüsü

*Corresponding author: Şerife Aydın

Özet: Obezite, modern dünyada multifaktöriyel nedenlere bağlı olarak hızla yayılan bir halk sağlığı sorunudur. Geleneksel tedavi yöntemlerinin (diyet ve egzersiz) sürdürülebilirliği, motivasyon eksikliği ve psikolojik bariyerler nedeniyle sınırlı kalabilmektedir. Sanal Gerçeklik (VR) ve Artırılmış Gerçeklik (AR), bireylerin davranışsal alışkanlıklarını değiştirmek ve fiziksel aktiviteye katılımı artırmak için yenilikçi çözümler sunmaktadır. Bu çalışma, obezite tedavisinde VR ve AR tabanlı müdahalelerin etkinliğini; fiziksel aktivite, yeme davranışları ve vücut algısı üzerindeki etkileri çerçevesinde değerlendirmeyi amaçlamaktadır. Literatürdeki son on yıla ait klinik çalışmalar ve pilot uygulamalar taranmış, obezite alanında VR ve AR uygulamaları esas olarak üç amaç için kullanıldığı saptanmıştır. Bunlar; kilo kaybı ve fiziksel aktiviteyi artırma, yeme davranışı ve beslenme eğitimi, beden algısı ve motivasyon/öz yeterlik üzerine psikolojik müdahaleler. VR destekli egzersizlerin, "algılanan efor" seviyesini düşürüp ve bireylerin egzersiz süresini %20 ile %30 oranında artırarak fiziksel aktiviteyi artırmaktadır. VR aracılığıyla gerçekleştirilen "Vücut Sahiplenme İllüzyonu" hastaların beden imajı algısını iyileştirmekte ve kilo verme motivasyonunu desteklemektedir. Besinlerin porsiyon kontrolü ve kalori yoğunluğu konusunda gerçek zamanlı görsel geri bildirim sağlayarak kullanılan AR uygulamaları ile beslenme eğitiminde bilinçli farkındalığı artırdığı tespit edilmiştir. Obezitede aşırı yeme ataklarını kontrol altına almak için uygulanan "Sanal mutfak" ortamlarında yapılan maruz bırakma terapilerinin etkili olduğu görülmüştür. VR ve AR teknolojileri, obezite tedavisinde sadece fiziksel bir araç değil, aynı zamanda güçlü bir psikolojik müdahale aracıdır. Bu teknolojiler, hastaların tedaviye uyumunu artırırken, klinik ortamın dışında da sürdürülebilir bir yaşam tarzı değişikliği sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Obezite, Sanal Gerçeklik (Vr), Artırılmış Gerçeklik (Ar).

New Generation Technologies in Obesity Management: Virtual Reality (Vr) and Augmented Reality (Ar) Applications

Abstract: Obesity is a rapidly spreading public health issue in the modern world, linked to multifactorial causes. The sustainability of traditional treatment methods (diet and exercise) can be limited due to lack of motivation and psychological barriers. Virtual Reality (VR) and Augmented Reality (AR) offer innovative solutions to change individuals' behavioural habits and increase participation in physical activity. This study aims to evaluate the effectiveness of VR and AR-based interventions in obesity treatment in terms of their effects on physical activity, eating behaviours, and body image. Clinical studies and pilot applications from the last decade in the literature were reviewed, and it was determined that VR and AR applications in the field of obesity are mainly used for three purposes. These are: weight loss and increasing physical activity, eating behaviour and nutrition education, and psychological interventions on body image and motivation/self-efficacy. VR-supported exercises increase physical activity by reducing the 'perceived exertion' level and increasing the duration of exercise by 20 to 30

per cent. The ‘Body Ownership Illusion’ achieved through VR improves patients' body image perception and supports weight loss motivation. AR applications that provide real-time visual feedback on portion control and calorie density of foods have been found to increase conscious awareness in nutrition education. Exposure therapies conducted in ‘virtual kitchen’ environments have been found to be effective in controlling binge eating episodes in obesity. VR and AR technologies are not only physical tools in obesity treatment but also powerful psychological intervention tools. These technologies increase patient compliance with treatment while offering sustainable lifestyle changes outside the clinical setting.

Keywords: Obesity, Virtual Reality (Vr), Augmented Reality (Ar).

Makale id= 237

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-3921-0721

| 110

Santral ve Periferik Ağrı Mekanizmalarının Klinik Karşılaştırması

Doç.Dr. Cansu Şahbaz Pirinççi¹, Ph.d.cand. Şerife Aydın¹

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülhane Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Fakültesi

²Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülhane Sağlık Bilimleri Enstitüsü

*Corresponding author: Şerife Aydın

Özet: Amaç: Çalışmamızın amacı santral ve periferik ağrı şikâyeti olan kişilerin ağrı karakteristiğini incelemektir. Materyal Metod: Çalışmaya santral (nörolojik kökenli n=21) ve periferik (ortopedik kökenli n=24) ağrı şikâyeti olan 45 kişi dahil edildi. Ağrı karakteristiği McGill Ağrı Envanteri ile değerlendirildi. Bulgular: Santral ağrı grubunda 13 kadın 8 erkek yer alırken periferik ağrı grubunda 17 kadın 7 erkek vardır (p=0,526). Santral ağrı grubu yaş ortalaması 24,95±9,67 yıl, periferik ağrı grubunun yaş ortalaması ise 30,38±17,12 yıl idi (p=0,192). Total ağrı skoru santral ağrı grubunda 37,05±19,093 iken periferik ağrı grubunda ise 38,5±15,226 olarak bulundu (p=0,778). Santral ve periferik hasta gruplarında ağrı tanımlayıcı kelimelerin frekansı açısından karşılaştırıldığında; ağrı 6 (diken diken, bayıcı, delici, şiş saplanır, şimşek çakar gibi; $\chi^2=15,725$; p=0,003), ağrı 8 (sefil eden, kör eden; $\chi^2=10,182$; p=0,001) ve ağrı 16 (künt, çıldırtan, yaralayıcı, sızlayan, ağır; $\chi^2=12,166$; p=0,016) kategorilerinde istatistiksel olarak anlamlı farklılık saptanmıştır (p<0,05). Bu bulgular, bazı özgül ağrı niteliklerinin hasta grubuna göre farklılık gösterebildiğini ortaya koymaktadır. Sonuç: Santral ve periferik kökenli ağrıya sahip bireylerde toplam ağrı skorları benzerlik gösterse de, McGill Ağrı Envanteri'nin belirli alt kategorilerinde ağrının niteliği açısından istatistiksel olarak anlamlı farklılıklar saptanmıştır. Bu bulgular, ağrının niteliksel boyutunun etiyojolojiye göre farklılaştığını ve klinik süreçlerde ayırt edici bir tanı kriteri olarak kullanılabileceğini göstermektedir. Dolayısıyla ağrı yönetiminde sadece şiddete odaklanılmamalı, tanıya özgü semptomatik özellikler ve ağrının kendine has "dili" mutlaka göz önünde bulundurulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Ağrı Değerlendirmesi, Periferik Ağrı, Santral Ağrı

Clinical Comparison of Central and Peripheral Pain Mechanisms

Abstract: Introduction Objective: The aim of our study is to examine the pain characteristics of individuals with central and peripheral pain complaints. Material and Methods: The study included 45 individuals with central (neurological origin, n=21) and peripheral (orthopaedic origin, n=24) pain complaints. Pain characteristics were assessed using the McGill Pain Inventory. Findings: The central pain group comprised 13 women and 8 men, while the peripheral pain group comprised 17 women and 7 men (p=0.526). The mean age in the central pain group was 24.95±9.67 years, while the mean age in the peripheral pain group was 30.38±17.12 years (p=0.192). The total pain score was 37.05±19.093 in the central pain group and 38.5±15.226 in the peripheral pain group (p=0.778). When comparing the frequency of pain-describing words in the central and peripheral patient groups, pain 6 (prickly, stinging, piercing, stabbing, lightning-like; $\chi^2=15.725$; p=0.003), pain 8 (debilitating, blinding; $\chi^2=10.182$; p=0.001), and pain 16 (dull, maddening, injurious, aching, heavy; $\chi^2=12.166$; p=0.016) categories (p<0.05). These findings reveal that certain specific pain characteristics may differ depending on the patient group. Conclusion: Although total pain scores were similar in individuals with central and peripheral pain, statistically significant differences were found in the quality of pain in specific

subcategories of the McGill Pain Inventory. These findings indicate that the qualitative dimension of pain varies according to aetiology and can be used as a distinguishing diagnostic criterion in clinical processes. Therefore, pain management should not focus solely on intensity; diagnosis-specific symptomatic features and the unique ‘language’ of pain must be taken into account.

Keywords: Pain Assessment, Peripheral Pain, Central Pain

Makale id= 19

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-8484-3659

| 112

Sarkopenik ve Sarkopenik Olmayan Bireylerde Kinezyofobi ve Denge Düzeylerinin İncelenmesi

Dr. Öğretim Üyesi Süleyman Korkusuz¹, Dr. Öğretim Üyesi Büşra Seçkinoğulları Korkusuz¹

¹Atılım Üniversitesi

²Ankara Üniversitesi

*Corresponding author: Süleyman Korkusuz

Özet: Amaç: Bu çalışmada, el kavrama gücüne göre sarkopenik ve sarkopenik olmayan olarak sınıflandırılan bireylerde kinezyofobi ve denge düzeylerinin karşılaştırılması amaçlandı. Yöntem: Çalışmaya 55–80 yaş aralığında toplam 92 birey dahil edildi. Katılımcıların 47’si sarkopenik olmayan, 45’i ise sarkopenik grupta yer aldı. Sarkopeni sınıflaması, el kavrama gücü ölçümlerine göre Avrupa Yaşlılıkta Sarkopeni Çalışma Grubu (EWGSOP2, 2019) kriterleri doğrultusunda yapıldı. Kinezyofobi düzeyi Tampa Kinezyofobi Ölçeği (TKS) ile, denge performansı Zamanlı Kalk Yürü Testi (ZKYT) ve Fonksiyonel Uzanma Testi (FUT) kullanılarak değerlendirildi. Öncelikle tüm değişkenlere ait tanımlayıcı istatistikler hesaplandı. Verilerin normal dağılım göstermediği belirlendiğinden, gruplar arası karşılaştırmalarda Mann–Whitney U testi kullanıldı. Bulgular: Tanımlayıcı istatistikler incelendiğinde, grupların yaş, vücut kitle indeksi (VKİ) ve Montreal Bilişsel Değerlendirme Ölçeği (MoCA) skorlarının benzer olduğu görüldü ($p>0,05$). Buna karşın ZKYT, FUT ve TKS değerleri açısından gruplar arasında istatistiksel olarak anlamlı farklılıklar saptandı ($p<0,05$). Sarkopenik bireylerin ZKYT ve FUT performanslarının daha düşük olduğu, buna karşılık kinezyofobi düzeylerinin daha yüksek olduğu belirlendi. Sonuç: Bu çalışmada, sarkopenik bireylerin denge ve fonksiyonel mobilite performanslarının azaldığı, buna eşlik eden kinezyofobi düzeylerinin ise arttığı gösterildi. Düşük ZKYT ve FUT performansı, sarkopenik bireylerde denge bozukluğu ve fonksiyonel kısıtlılık riskinin arttığını düşündürmektedir. Artmış kinezyofobi, bu fiziksel yetersizliklerin klinik tabloda daha da derinleşmesine katkı sağlayabilir. Bu nedenle sarkopenik bireylerde rehabilitasyon programlarının denge ve kas kuvvetine ek olarak hareket korkusunu hedefleyen yaklaşımları da içermesi gerektiği sonucuna varılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Sarkopeni, El Kavrama Gücü, Kinezyofobi, Denge, Fonksiyonel Mobilite

Investigation of Kinesiophobia and Balance Levels in Sarcopenic and Non-Sarcopenic Individuals

Abstract: Objective: This study aimed to compare kinesiophobia and balance levels in individuals classified as sarcopenic and non-sarcopenic based on hand grip strength. Methods: A total of 92 individuals aged 55–80 years were included in the study. 47 participants were in the non-sarcopenic group and 45 were in the sarcopenic group. Sarcopenia classification was made according to the European Working Group on Sarcopenia in Old Age (EWGSOP2, 2019) criteria based on hand grip strength measurements. Kinesiophobia level was assessed using the Tampa Kinesiophobia Scale (TKS), and balance performance was assessed using the Timed Up and Go Test (TUGT) and the Functional Reach Test (FRT). First, descriptive statistics were calculated for all variables. Since the data did not show a normal distribution, the Mann–Whitney U test was used for intergroup comparisons. Results: When descriptive statistics were examined, it was observed that the groups were similar in age, body

mass index (BMI), and Montreal Cognitive Assessment Scale (MoCA) scores ($p>0.05$). However, statistically significant differences were found between the groups in terms of ZKYT, FUT, and TKS values ($p<0.05$). It was determined that sarcopenic individuals had lower ZKYT and FUT performances, while their kinesiophobia levels were higher. Conclusion: This study showed that sarcopenic individuals have decreased balance and functional mobility performances, accompanied by increased kinesiophobia levels. Low ZKYT and FUT performances suggest an increased risk of balance disorders and functional limitations in sarcopenic individuals. Increased kinesiophobia may contribute to the further deepening of these physical disabilities in the clinical picture. Therefore, it was concluded that rehabilitation programs for sarcopenic individuals should include approaches targeting fear of movement in addition to balance and muscle strength.

Keywords: Sarcopenia, Handgrip Strength, Kinesiophobia, Balance, Functional Mobility

Makale id= 60

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8038-5083

| 114

Temporomandibular Disfonksiyonlu Bireylerde Hasta Eğitiminin Ağrı, Postür, Mandibular Fonksiyon ve Kinezyofobiye Etkisi

Arş.Gör. Nurhayat Korkmaz Üçüncü¹, Doç.Dr. Onur Yılmaz¹, Prof.Dr. Yavuz Tolga Korkmaz¹, Prof.Dr. Gürsoy Coşkun¹

¹Karadeniz Teknik Üniversitesi

²Hacettepe Üniversitesi

*Corresponding author: Nurhayat Korkmaz

Özet: Temporomandibular disfonksiyon (TMD) çiğneme kaslarını, temporomandibular eklemi TME'yi ve ilişkili diğer yapıları (yumuşak doku, kemik yapılar) etkileyen bir problemdir. Bu çalışmanın amacı TMD'li bireylerde hasta eğitiminin ağrı, postür, fonksiyon ve kinezyofobi üzerindeki etkisini incelemektir. Çalışmaya, miyofasyal TMD, redüksiyonlu disk deplasmanı ve redüksiyonsuz disk deplasmanı tanısı olan 30 kadın katılımcı dahil edildi. Katılımcılara hastalık ve semptomlarla ilgili bilgilendirme, çiğneme önerileri, diyet değişiklikleri, parafonksiyonel alışkanlıklar, kaçınılması gereken aktiviteler, postür önerilerini içeren hasta eğitimi verildi. Eğitim öncesi ve eğitimden 1 ay sonra katılımcılar tekrar değerlendirildi. TMD şiddeti Fonseca Anamnestik İndeks ile, ağrı şiddeti Numerik Ağrı Skalası (NRS) ile, temporomandibular eklem hareket açıklıkları (EHA) kaliper ile değerlendirildi. Postür değerlendirmesi için C7-Tragus açısı yapılan fotoğraf analiziyle hesaplandı. Mandibular fonksiyonlar Mandibular Fonksiyon Bozukluk Anketi ile, kinezyofobi ise Tampa Kinezyofobi Ölçeği-TMD ile değerlendirildi. Katılımcıların yaş ortalaması 30,5 olup, en fazla orta şiddetli TMD görüldü (%63,3). Hasta eğitimi sonrasında istirahat ve aktivite ağrısında anlamlı azalma ($p=0,002$; $p<0,001$), tüm TME hareket açıklıklarında anlamlı artış ($p<0,05$), mandibular fonksiyonlarda iyileşme ($p=0,002$) ve kinezyofobi düzeylerinde anlamlı azalma ($p<0,001$) saptandı. Sonuç olarak, TMD'li bireylerde hasta eğitimi; ağrıyı azaltmada, eklem hareket açıklığını artırmada, postür ve mandibular fonksiyonları iyileştirmede ve kinezyofobiyi azaltmada etkili bulunmuştur. Özellikle ayaktan tedaviye erişimin sınırlı olduğu durumlarda hasta eğitimi önemli bir destekleyici yaklaşım olabilir.

Anahtar Kelimeler: Temporomandibular Eklem Disfonksiyonu; Ağrı; Postür; Kinezyofobi

The Effect of Patient Education On Pain, Posture, Mandibular Function, and Kinesiophobia in Individuals With Temporomandibular Dysfunction

Abstract: Temporomandibular dysfunction (TMD) is a problem that affects the masticatory muscles, the temporomandibular joint (TMJ), and other related structures (soft tissue, bone structures). The aim of this study was to examine the effect of patient education on pain, posture, function, and kinesiophobia in individuals with TMD. The study included 30 female participants who had been diagnosed with myofascial TMD, disc displacement with reduction, and disc displacement without reduction. The participants received patient education that included information about the disease and symptoms, chewing recommendations, dietary changes, parafunctional habits, activities to avoid, and postural recommendations. Participants were reassessed before the education and 1 month after the education. TMD severity was assessed using the Fonseca Anamnestic Index, pain severity was assessed using the Numeric Pain Scale (NRS), and temporomandibular joint range of motion (ROM) was assessed using calipers. Posture assessment was calculated using photograph analysis of the C7-Tragus angle.

Mandibular functions were assessed using the Mandibular Function Impairment Questionnaire, and kinesiophobia was assessed using the Tampa Kinesiophobia Scale–TMD. The mean age of the participants was 30.5 years, and moderate severity TMD was most common (63.3%). Following patient education, a significant decrease in resting and activity pain ($p=0.002$; $p<0.001$), a significant increase in all TMJ ranges of motion ($p<0.05$), improvement in mandibular functions ($p=0.002$), and a significant decrease in kinesiophobia levels ($p<0.001$) were observed. In conclusion, patient education in individuals with TMD was found to be effective in reducing pain, increasing joint range of motion, improving posture and mandibular function, and reducing kinesiophobia. Patient education may be an important supportive approach, especially in situations where access to outpatient treatment is limited.

Keywords: Temporomandibular Dysfunction; Pain; Posture; Kinesiophobia

Makale id= 119

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0000-5905-3244

| 116

Temporomandibular Eklem Disfonksiyonunda -Ayrırcı Niteliğe Göre- Kas İskelet Sistemi Semptomlarının Değerlendirilmesi

Fzt Betül Ebrar Takım¹, Doç.Dr. Eda Akbaş¹, Doç.Dr. Emin Ulaş Erdem¹, Doç.Dr. Gediz Geduk², Doç.Dr. Gaye Sağlam¹

¹Zonguldak Bülent Ecevit Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Anabilim Dalı

²Zonguldak Bülent Ecevit Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Radyolojisi Anabilim Dalı

³Zonguldak Bülent Ecevit Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Protetik Diş Tedavisi Anabilim Dalı

*Corresponding author: Betül Ebrar Takım

Özet: Amaç: Bu çalışmanın amacı, kas kaynaklı ve eklem kaynaklı temporomandibular eklem disfonksiyonu (TMED) olan bireylerde kas-iskelet sistemi semptomları, boyun özürüllüğü ve üst ekstremite fonksiyonlarının değerlendirilmesidir. Yöntem: Bu kesitsel çalışmaya eklem kaynaklı TMED (n=20), kas kaynaklı TMED (n=20) ve sağlıklı kontrol (n=20) olmak üzere toplam 60 birey dahil edildi. Katılımcıların kas-iskelet sistemi semptomları Cornell Kas İskelet Sistemi Rahatsızlıkları Anketi (CKİSRA), boyunla ilişkili özürüllük düzeyi Boyun Özürüllük İndeksi (BÖİ) ve üst ekstremite fonksiyonları Kol-Omuz-El Sorunları Anketi (DASH) ile değerlendirildi. Bulgular: CKİSRA' da çalışma grubu, kontrol grubuna göre boyun, sırt, sağ üst kol, bel ve toplam skor açısından daha yüksek değerlere sahip bulunmuştur (p<0,05). Üçlü analizde ise boyun ve sırt her iki TMED grubunda; sağ üst kol ve sol üst kol eklem kaynaklı TMED grubunda; bel kas kaynaklı TMED grubunda ve toplam skor her iki TMED grubunda kontrol grubundan daha yüksek saptanmıştır (p<0,05). BÖİ toplam skoru hem ikili hem üçlü analizde TMED gruplarında kontrol grubundan daha yüksek saptanmıştır (p<0,05). DASH toplam skoru çalışma grubunda kontrol grubuna göre anlamlı düzeyde daha yüksek bulunmuştur (p<0,05). Ancak üçlü grup analizinde eklem kaynaklı TMED, kas kaynaklı TMED ve kontrol grupları arasında DASH toplam skoru açısından anlamlı farklılık saptanmamıştır (p>0,05). Sonuç: Bu çalışma, TMED'nin artmış kas-iskelet sistemi semptomları, boyun özürüllüğü ve fonksiyonel etkilenim ile ilişkili olduğunu ve bu etkilenimin kas ve eklem kaynaklı alt gruplar arasında kısmen farklılık gösterebildiğini ortaya koymuştur. Bulgular, TMED'nin yalnızca lokal bir temporomandibular eklem problemi olmadığını; servikal bölge ve üst ekstremite ile ilişkili kas-iskelet sistemi bileşenleriyle birlikte değerlendirilmesi gerektiğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Temporomandibular Eklem Disfonksiyonu, Kas İskelet Sistemi Rahatsızlıkları, Boyun Özürüllüğü, Üst Ekstremitte Fonksiyonları

Evaluation of Musculoskeletal System Symptoms – According to Differential Features- in Temporomandibular Joint Dysfunction

Abstract: Aim: The aim of this study is to evaluate musculoskeletal system symptoms, neck disability, and upper extremity functions in individuals with muscle-related and joint-related temporomandibular joint dysfunction (TMJD). Method: In this cross-sectional study, a total of 60 individuals were included: joint-related TMJD (n=20), muscle-related TMJD (n=20), and healthy controls (n=20). Musculoskeletal system symptoms were assessed using the Cornell Musculoskeletal Discomfort Questionnaire (CMDQ),

neck-related disability was evaluated with the Neck Disability Index (NDI), and upper extremity functions were assessed using the Disabilities of the Arm, Shoulder and Hand (DASH) questionnaire. Results: In the CMDQ, the study group had higher scores than the control group in the neck, back, right upper arm, low back, and total score parameters ($p<0.05$). In the three-group analysis, neck and back scores were higher in both TMJD groups; right and left upper arm scores were higher in the joint-related TMJD group; low back scores were higher in the muscle-related TMJD group; and total scores were higher in both TMJD groups compared to controls ($p<0.05$). NDI total scores were higher in the TMJD groups than in the control group in both two-group and three-group analyses ($p<0.05$). The DASH total score was significantly higher in the study group compared to controls ($p<0.05$); however, no significant difference was found among the joint-related TMJD, muscle-related TMJD, and control groups in the three-group analysis ($p>0.05$). Conclusion: This study demonstrated that TMJD is associated with increased musculoskeletal symptoms, neck disability, and functional impairment, and that this involvement may partially differ between muscle-related and joint-related subgroups. The findings indicate that TMJD is not merely a local temporomandibular joint disorder and should be evaluated together with musculoskeletal components related to the cervical region and upper extremity.

Keywords: Temporomandibular Joint Dysfunction, Musculoskeletal Disorders, Neck Disability, Upper Extremity Functions

Makale id= 177

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0000-5905-3244

| 118

Yüksek Topuklu Ayakkabı Giyen Bireylerde Kas Kuvvet, Denge ve Postürün Değerlendirilmesi

Fzt Hilal Eylül Kadı Alçın¹, Doç.Dr. Emin Ulaş Erdem¹, Doç.Dr. Eda Akbaş¹
¹Zonguldak Bülent Ecevit Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü Fizyoterapi ve Rehabilitasyon
Anabilim Dalı

*Corresponding author: Hilal Eylül Kadı Alçın

Özet: Amaç: Bu çalışmanın amacı, yüksek topuklu ayakkabı kullanımının kas kuvveti, denge ve postür parametreleri üzerine etkisini araştırmaktır. Yöntem: Bu kesitsel çalışmaya son bir yıldır haftada en az dört gün ve günde en az dört saat yüksek topuklu ayakkabı giyen 30 kadın (çalışma grubu) ve YTA kullanmayan 30 kadın (kontrol grubu) olmak üzere toplam 60 birey dahil edildi. Alt ekstremiteler ve ayak intrinsik kas kuvvetleri dinamometre ile ölçüldü. Denge Fonksiyonel Uzanma Testi ile değerlendirildi. Postür analizi APECS sistemi ile üç düzlemde gerçekleştirildi. Ayak postürü Foot Posture Index (FPI-6) ile değerlendirildi. Bulgular: Gruplar arasında yaş, boy, kilo ve VKİ açısından anlamlı fark bulunmadı ($p>0,05$). Gastrocnemius (sağ-sol), tibialis anterior (sol), peroneal kaslar (sağ-sol), quadriceps (sol), hamstring (sol) ve kalça ekstansör (sağ) kas kuvvetleri çalışma grubunda kontrol grubuna göre anlamlı derecede daha yüksek bulundu ($p<0,05$). Fonksiyonel uzanma testi ve FPI skorları açısından anlamlı fark saptanmadı ($p>0,05$). Postür analizde frontal düzlem aksilla hizalanması ve toraks tilt açısı çalışma grubunda daha düşük; sol pelvik tilt ve kraniovertebral açı ise daha yüksek bulundu ($p<0,05$). Sonuç: YTA kullanımı bazı alt ekstremiteler kas gruplarında adaptif kuvvet artışı ile ilişkili olup, dengeyi etkilememekle birlikte segmental postür değişikliklere yol açabilmektedir. Bu sonuçlar, düzenli YTA kullanımının kas kuvvetinde artışla birlikte kinetik zincir boyunca postür organizasyonu etkileyebileceğini ve klinik değerlendirmede segmental dizilimin de dikkate alınması gerektiğini ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Yüksek Topuklu Ayakkabı, Kas Kuvveti, Postür, Denge, Ayak İntrinsik Kasları

Evaluation of Muscle Strength, Balance, and Posture in Individuals Wearing High-Heeled Shoes

Abstract: Objective: The aim of this study was to investigate the effect of high-heeled shoe use on muscle strength, balance, and postural parameters. Methods: A total of 60 individuals were included in this cross-sectional study: 30 women who had been wearing high-heeled shoes at least four days per week and at least four hours per day for the past year (study group), and 30 women who did not use high-heeled shoes (control group). Lower extremity and intrinsic foot muscle strength were measured using a dynamometer. Balance was assessed with the Functional Reach Test. Postural analysis was performed in three planes using the APECS system. Foot posture was evaluated with the Foot Posture Index (FPI-6). Results: No significant differences were found between the groups in terms of age, height, weight, and BMI ($p>0.05$). Muscle strength of the gastrocnemius (right-left), tibialis anterior (left), peroneal muscles (right-left), quadriceps (left), hamstring (left), and hip extensors (right) was significantly higher in the study group compared to the control group ($p<0.05$). No significant differences were found in Functional Reach Test and FPI scores ($p>0.05$). In postural analysis, frontal plane axilla alignment and thoracic tilt angle were lower in the study group, whereas left pelvic tilt and craniovertebral angle were higher ($p<0.05$). Conclusion: High-heeled shoe use is associated with

adaptive strength increases in certain lower extremity muscle groups and may lead to segmental postural changes without affecting balance. These findings suggest that regular high-heeled shoe use may influence postural organization throughout the kinetic chain along with increased muscle strength, and that segmental alignment should also be considered in clinical evaluation.

Keywords: High-Heeled Shoes, Muscle Strength, Posture, Balance, Intrinsic Foot Muscles

Makale id= 168

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0001-1966-0610

| 120

Böbrek Nakli Alıcılarında Sağlık Okuryazarlığı İle Öz Yönetim Arasındaki İlişkinin İncelenmesi

Hemş Dilara Sarıbaş¹, Doç.Dr. Esmâ Özşaker¹

¹Ege Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, İzmir, Türkiye ¹İzmir Şehir Hastanesi, İzmir, Türkiye

²Ege Üniversitesi, Hemşirelik Fakültesi, İzmir, Türkiye

*Corresponding author: Dilara Sarıbaş

Özet: Giriş ve Amaç: Böbrek nakli, kronik veya son dönem böbrek yetmezliği olan hastalarda yaşam süresi ve yaşam kalitesini artıran etkili bir tedavi yöntemidir. Nakil sonrası dönemde tedaviye uyum ve komplikasyonların önlenmesinde öz yönetim becerileri önemlidir. Sağlık okuryazarlığı ise bu süreci etkileyen temel faktörlerden biridir. Bu araştırmanın amacı, böbrek nakli alıcılarında sağlık okuryazarlığı ile öz yönetim arasındaki ilişkiyi incelemektir. Yöntem: Tanımlayıcı ve kesitsel tipteki bu çalışma Ocak–Haziran 2025 tarihleri arasında, böbrek nakli polikliniğine başvuran ve dahil edilme kriterlerini karşılayan 278 alıcı ile yürütüldü. Veriler; Birey Tanıtım Formu, Sağlık Okuryazarlığı Ölçeği ve Böbrek Nakli Alıcılarında Öz Yönetim Ölçeği kullanılarak toplandı. Verilerin analizinde tanımlayıcı istatistikler ve korelasyon analizi kullanıldı. Bulgular: Katılımcıların %58,9'u erkek, %66,1'i evlidir. Sağlık Okuryazarlığı Ölçeği toplam puan ortalaması 104,55±21,04; Öz Yönetim Ölçeği toplam puan ortalaması 32,70±7,09'dur. Sağlık okuryazarlığı ile öz yönetim arasında pozitif ve istatistiksel olarak anlamlı ilişki saptandı (p<0,05). Yaş, eğitim düzeyi ve nakil sonrası geçen sürenin ölçek puanlarını etkilediği belirlendi. Sonuç: Böbrek nakli alıcılarının sağlık okuryazarlığı ve öz yönetim düzeyleri orta-iyi düzeydedir. Sağlık okuryazarlığının artması öz yönetim becerilerinin artışı ile ilişkilidir. Nakil sonrası bakımda sağlık okuryazarlığını geliştirmeye yönelik girişimler öz yönetimi destekleyebilir.

Anahtar Kelimeler: Cerrahi Hemşireliği, Sağlık Okuryazarlığı, Öz Yönetim, Böbrek Nakli

Investigating the Relationship Between Health Literacy and Self-Management in Kidney Transplant Recipients

Abstract: Introduction and Objective: Kidney transplantation improves survival and quality of life in patients with chronic or end-stage renal failure. Self-management plays a key role in treatment adherence and prevention of complications after transplantation. Health literacy is an important factor influencing this process. This study aimed to examine the relationship between health literacy and self-management in kidney transplant recipients. Materials and Methods: This descriptive, cross-sectional study was conducted between January and June 2025 with 278 recipients attending a kidney transplant outpatient clinic. Data were collected using the Individual Information Form, Health Literacy Scale, and Self-Management Scale for Kidney Transplant Recipients. Descriptive statistics and correlation analysis were performed. Findings: Of the participants, 58.9% were male and 66.1% were married. The mean total score was 104.55±21.04 for health literacy and 32.70±7.09 for self-management. A positive and statistically significant relationship was found between health literacy and self-management (p<0.05). Age, education level, and time since transplantation affected scale scores. Conclusion: Kidney transplant recipients demonstrated moderate to good levels of health literacy and self-management. Higher health literacy was associated with better self-management. Interventions aimed at improving health literacy may support post-transplant care outcomes.

Keywords: Surgical Nursing, Health Literacy, Self-Management, Kidney Transplant

Makale id= 7

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-9004-0350

| 122

Hemşirelerin Alarm Yorgunluğu Düzeyi ve Alarm Yönetim Davranışlarının İncelenmesi: Bir Meta Analiz Çalışması

Hemş Derya Özkan¹, Doç. Dr. Ebru Önler¹

¹Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Hemşirelik Anabilim Dalı, Cerrahi Hastalıkları Hemşireliği Programı

²Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü

*Corresponding author: Derya Özkan

Özet: Bu sistematik derleme ve meta-analiz çalışması, hemşirelerin alarm yorgunluğu düzeylerini ve alarm yönetim davranışlarını inceleyen çalışmaların bütüncül olarak değerlendirilmesini amaçlamaktadır. PRISMA rehberine uygun olarak yürütülen çalışmada, 2016–2025 yılları arasında yayımlanmış ve araştırma problemine uygun çalışmalar Google Akademik, PubMed, ScienceDirect, Wiley Online Library ve SpringerLink veri tabanlarında sistematik olarak tarandı. Belirlenen dâhil etme ölçütlerini karşılayan toplam 6 çalışma meta-analize alınmış olup, bu çalışmaların toplam örneklem büyüklüğü 1026 hemşiredir. Meta-analize dâhil edilen çalışmalarda alarm yorgunluğu farklı ölçüm araçlarıyla değerlendirildiğinden, sonuçların karşılaştırılabilirliğini sağlamak amacıyla tüm ortalama puanlar Percentage of Maximum Possible (POMP) yöntemi kullanılarak 0–100 aralığına dönüştürüldü. Random-effects modeli ile yapılan analiz sonucunda, hemşirelerin alarm yorgunluğu düzeyine ilişkin birleşik POMP ortalama değeri 38.78 olarak hesaplandı (%95 GA: 25.67–58.59). Çalışmalar arasında ileri düzeyde heterojenite olduğu saptandı ($I^2 = \%99.1$, $p < 0.001$). Meta-regresyon analizinde yayın yılının alarm yorgunluğu düzeyi üzerinde istatistiksel olarak anlamlı bir etkisi olmadığı belirlendi ($\beta = -1.82$, $p = 0.18$). Çalışma bazında elde edilen alarm yorgunluğu düzeylerinin geniş bir dağılım göstermesi, bu durumun farklı ülkeler ve klinik ortamlar arasında değişkenlik gösterebildiğini düşündürmektedir. Ayrıca, alarm yönetimi davranışları alarm yorgunluğu ile ilişkili olarak incelenmiş olmakla birlikte, çalışmalar arasında ölçüm araçları ve raporlama biçimlerinin farklı olması nedeniyle bu değişken için ortak bir meta-analitik sonuç elde edilemedi. Sonuç olarak, bu sistematik derleme ve meta-analizden elde edilen bulgular, alarm yorgunluğunun hemşirelik bakımında hasta güvenliğini tehdit eden önemli bir sorun olmaya devam ettiğini ve alarm yönetimi uygulamalarının bütüncül yaklaşımlar çerçevesinde ele alınmasının gerekliliğini göstermektedir.

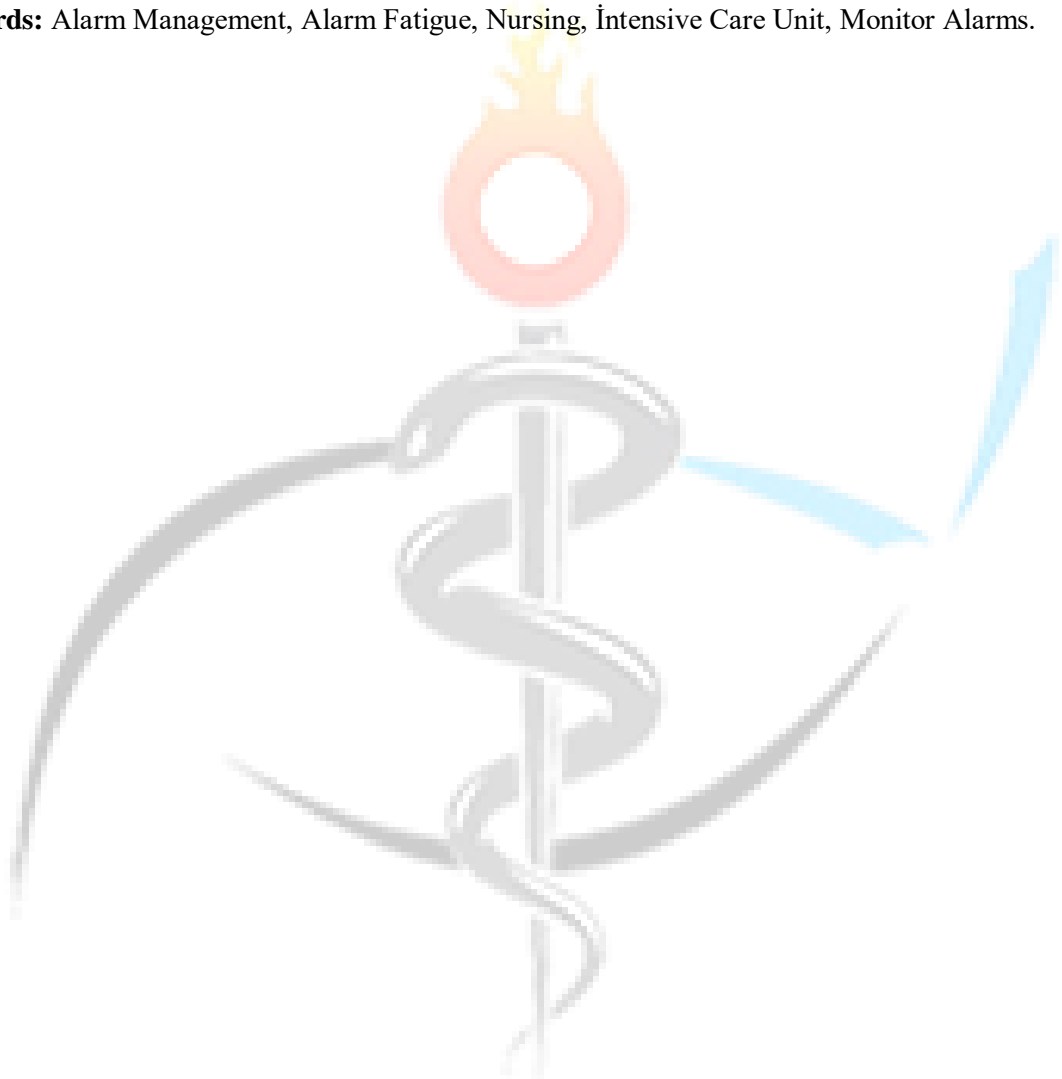
Anahtar Kelimeler: Alarm Yönetimi, Alarm Yorgunluğu, Hemşire, Yoğun Bakım Ünitesi, Monitör Alarmı

Investigation of Nurse's Alarm Fatigue Levels and Alarm Management Behaviors: A Meta Analysis Study

Abstract: This systematic review and meta-analysis aimed to comprehensively evaluate studies examining nurses' levels of alarm fatigue and alarm management behaviours. In the study conducted in accordance with the PRISMA guidelines, studies published between 2016 and 2025 and relevant to the research problem were systematically searched in the Google Scholar, PubMed, ScienceDirect, Wiley Online Library, and SpringerLink databases. A total of six studies meeting the inclusion criteria were included in the meta-analysis, with an overall sample size of 1,026 nurses. Since alarm fatigue was assessed using different measurement tools across the included studies, all mean scores were converted

to a 0–100 scale using the Percentage of Maximum Possible (POMP) method to ensure comparability of results. The random-effects model revealed a pooled POMP mean score of 38.78 for nurses' alarm fatigue levels (95% CI: 25.67–58.59). A very high level of heterogeneity was determined among the studies ($I^2 = 99.1\%$, $p < 0.001$). Meta-regression analysis indicated that publication year did not have a statistically significant effect on alarm fatigue levels ($\beta = -1.82$, $p = 0.18$). The wide range of POMP mean scores across studies suggests that alarm fatigue levels may vary across different countries and clinical settings. In addition, although alarm management behaviours have been studied in relation to alarm fatigue, a common meta-analytic result could not be obtained for this variable due to differences in measurement tools and reporting methods among studies. As a result, the findings from this systematic review and meta-analysis indicate that alarm fatigue remains a significant issue threatening patient safety, and that alarm management practices need to be addressed within a holistic approach.

Keywords: Alarm Management, Alarm Fatigue, Nursing, Intensive Care Unit, Monitor Alarms.

Makale id= 71

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-0122-7405

| 124

Hemşirelik Lisans Öğrencilerinin Deri Sıyrılmalarına İlişkin Bilgi ve Farkındalıklarının Geliştirilmesi: Ön Test-Son Test Tasarımlı Bir Çalışma

Dr. Öğretim Üyesi Vildan Çakar¹

¹Fenerbahçe Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü (İngilizce)

Özet: Amaç: Deri sıyrılmaları son yıllarda önemine dikkat çekilen deri bütünlüğü sorunları arasındadır. Önlenmesi ve yönetiminde hemşirelik bakımı anahtar bir role sahiptir. Bu nedenle, geleceğin hemşiresi hemşirelik öğrencilerinin bu konudaki farkındalıklarının sağlanması deri sıyrılmalarının önlenmesi ve hemşirelik bakım kalitesinin artırılması açısından önemlidir. Bu çalışmada, hemşirelik lisans öğrencilerinin deri sıyrılmalarına yönelik bilgi ve farkındalıklarını sağlamak amaçlanmıştır. Yöntem: Çalışma, Şubat 2024-Haziran 2024 tarihleri arasında Hemşirelik İngilizce Programı üçüncü ve dördüncü sınıf öğrencileriyle (n = 32) ön test-son test tasarımı bir eğitim çalışması olarak yürütülmüştür. Öğrencilerinin eğitimi için Deri Sıyrılmaları Eğitim Kiti geliştirildi. Veri toplama amacıyla Katılımcıların Tanıtıcı Bilgileri Soru Formu ve Skin Tear Knowledge Assessment Instrument kullanıldı. Veri toplama, eğitim uygulamasının hemen öncesinde (Öntest) ve sonrasında (Sontest1) ve eğitimden altı hafta sonra (Sontest2) yapıldı. Veri analizinde tanımlayıcı istatistikler, non-parametrik testler ve tümevarımsal içerik analizi yöntemlerinden yararlanıldı. Bulgular: Öğrencilerin toplam ve alt alanlara ilişkin bilgi puanları Öntest ve Sontest1 arasında istatistiksel olarak artış gösterdi. Sontest1 ve Sontest2 arasında bilgi puanları azalsa da Öntest ve Sontest2 arasındaki bilgi puanlarındaki artış devam etti. Öğrencilerin açık uçlu sorulara yanıtları arasında “deri değerlendirme, önleme ve yara bakımı temel hemşirelik becerisi”, “deri sıyrılmaları gelişen hastanın bakım yönetimi”, “gerçek vakalarla hasta başı gözlem ve uygulama yapılabilir”, “çok yararlı, bilgilendirici ve iyi bir kurstu” ifadeleri yer almıştır. Sonuç: Çalışma sonuçları hemşirelik öğrencilerinin deri sıyrılmalarına yönelik bilgi ve farkındalıklarının arttığını göstermektedir. İyi yapılandırılmış çok merkezli ve uzun dönemli ileri çalışmaların yapılması önerilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Hemşirelik Bakımı, Hemşirelik Eğitimi, Hemşirelik Öğrencileri, Deri Sıyrılmaları

Improving the Knowledge and Awareness of Undergraduate Nursing Students Regarding Skin Tears: A Pretest-Posttest Design Study

Abstract: Aim: Skin integrity issues, including skin tears, have received attention recently. Nursing care plays a key role in its prevention and management. Thus, nursing students—the future nurses—must be aware of this issue to prevent skin tears and improve the quality of nursing care. This study aimed to improve the knowledge and awareness of undergraduate nursing students regarding skin tears. Method: The study was conducted with junior and senior students enrolled in the English Nursing Program (n = 32) between February 2024 and June 2024, using a pretest-posttest design as an educational study. The Skin Tears Training Kit was developed to train the students. The Participants' Descriptive Information Questionnaire and the Skin Tear Knowledge Assessment Instrument were used for data collection. Data collection tools were employed immediately before (Pretest) and after (Posttest1), and six weeks after (Posttest2) the training intervention. Descriptive statistics, nonparametric tests, and inductive content analysis methods were used in data analysis. Results:

Students' OASES total and sub-dimension knowledge scores increased statistically between Pretest and Posttest1. Knowledge scores declined between Posttest1 and Posttest2, while Pretest and Posttest2 knowledge scores increased. The most prominent statements to open-ended questions by students: “skin assessment, prevention, and wound care are basic nursing skills”, “care management of the patient who develops skin tears”, “bedside observation and practice can be done with real cases”, and “it was a very useful, informative, and good course”. Conclusion: Results of the study show that nursing students gained knowledge and awareness regarding skin tears. Well-structured multi-center and long-term studies are recommended.

Keywords: Nursing Care, Nursing Education, Nursing Students, Skin Tears

Makale id= 236

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0000-5518-0967

| 126

Hemşirelikte Klinik Becerilerin Kazanımında Yeni Bir Soluk: Akran Yönderliği Modeli

Öğr. Gör. Kübra Öztekin¹, Doç.Dr. Meryem Kılıç¹

¹Avrasya Üniversitesi

²Gaziantep İslam, Bilim ve Teknoloji Üniversitesi

*Corresponding author: Kübra Öztekin

Özet: Hemşirelik eğitimi; bilişsel, duyuşsal ve psikomotor öğrenme alanlarını kapsayan, teorik bilginin klinik uygulama ile bütünleşmesini gerektiren dinamik bir süreçtir. Ancak öğrenci sayısındaki artış, öğretim elemanı ve rehber hemşire eksikliği gibi faktörler, klinik beceri eğitiminde yapısal güçlüklerin yaşanmasına neden olmaktadır. Bu durum, öğrencilerin klinik ortama uyumunu, öz güven gelişimini ve psikomotor beceri kazanımını olumsuz etkileyebilmektedir. Bu bağlamda "Akran Yönderliği" (Peer Mentorship), kıdemli öğrencilerin alt sınıftaki öğrencilere rehberlik ettiği, destekleyici ve etkileşim temelli bir öğrenme modeli olarak öne çıkmaktadır. Bu derlemenin amacı, hemşirelik eğitiminde akran yönderliği modelinin teorik temellerini, uygulama süreçlerini ve eğitim çıktıları üzerindeki etkilerini literatür doğrultusunda incelemektir. Çalışma, ulusal ve uluslararası yayınlara dayalı anlatısal (narrative) bir derleme niteliğindedir. Literatür kapsamında klinik uygulama alanındaki güçlükler, mentor-menti ilişkisi, programın kurumsal boyutu ve akran destekli öğrenmenin psikomotor beceri gelişimine katkıları ele alınmıştır. Literatür bulguları, akran yönderliğinin üç temel paydaş üzerinde anlamlı etkileri olduğunu göstermektedir. Mentiler (öğrenciler) açısından; klinik stres ve kaygının azaldığı, öz güvenin arttığı ve psikomotor becerilerin daha güvenli bir ortamda pekiştirildiği saptanmıştır. Mentor açısından ise liderlik, iletişim, öğretme becerileri ve mesleki kimliğin güçlenmesi dikkat çekmektedir. Kurumsal düzeyde ise modelin, eğitimci yükünü hafiflettiği ve eğitimde fırsat eşitliği sağladığı bildirilmektedir. Bununla birlikte, programın başarısında gönüllülük esası, yapılandırılmış eğitim süreçleri ve kurumun izleyici rolü belirleyicidir. Sonuç olarak akran yönderliği, hemşirelik eğitiminde klinik öğrenme ortamının zenginleştirilmesi ve mesleki sosyalleşmenin desteklenmesi açısından tamamlayıcı bir eğitim stratejisi olarak değerlendirilmektedir. Programların müfredata entegre edilmesi ve standart değerlendirme araçları ile izlenmesi önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Hemşirelik Eğitimi, Akran Yönderliği, Klinik Beceri Eğitimi, Psikomotor Beceri, Klinik Öğrenme

A New Breath in the Acquisition of Clinical Skills in Nursing: the Peer Mentorship Model

Abstract: Nursing education is a dynamic process encompassing cognitive, affective, and psychomotor learning domains, requiring the integration of theoretical knowledge with clinical practice. However, factors such as the increasing number of students and the shortage of faculty members and preceptors lead to structural difficulties in clinical skill training. This situation can adversely affect students' adaptation to the clinical environment, self-confidence development, and psychomotor skill acquisition. In this context, "Peer Mentorship" emerges as a supportive and interaction-based learning model where senior students guide junior students. The aim of this review is to examine the theoretical foundations, implementation processes, and effects on educational outcomes of the peer mentorship model in nursing education in light of the literature. This study is a narrative review based on national and international publications. Within the scope of the literature, difficulties in the clinical practice field, the mentor-

mentee relationship, the institutional dimension of the program, and the contributions of peer-supported learning to psychomotor skill development are discussed. Literature findings indicate that peer mentorship has significant effects on three main stakeholders. For mentees (students), it was found that clinical stress and anxiety decreased, self-confidence increased, and psychomotor skills were reinforced in a safer environment. For mentors, the strengthening of leadership, communication, teaching skills, and professional identity is noteworthy. At the institutional level, it is reported that the model alleviates the educator's workload and provides equality of opportunity in education. Furthermore, the success of the program is determined by the principle of volunteerism, structured training processes, and the monitoring role of the institution. In conclusion, peer mentorship is considered a complementary educational strategy in terms of enriching the clinical learning environment and supporting professional socialization in nursing education. It is recommended that these programs

Keywords: Nursing Education, Peer Mentorship, Clinical Skill Training, Psychomotor Skill, Clinical Learning.

Makale id= 228

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0004-8328-3129, 0000-0001-8582-6300

| 128

Sezaryen Öncesi Gebelerde Kaygı ve Kaygıyı Azaltan Nonfarmakolojik Uygulamalar

Uzman Elif Eyüpoğlu¹, Doç.Dr. Nazlı Baltacı¹

¹Ondokuz Mayıs Üniversitesi Sağlık Uygulama ve Araştırma Hastanesi

²Ondokuz Mayıs Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü, Doğum ve Kadın Hastalıkları Hemşireliği Anabilim Dalı

*Corresponding author: Elif Eyüpoğlu

Özet: Bu çalışma, sezaryen öncesi gebelerde görülen kaygıyı ve kaygıyı azaltmaya yönelik nonfarmakolojik yöntemleri hemşirelik bakımı perspektifinden ele almayı amaçlamaktadır. Literatürde sezaryen oranlarının hem dünyada hem de Türkiye’de artış gösterdiği ve sezaryen öncesi kaygı prevalansının yaklaşık %65 olduğu bildirilmektedir. Sezaryen öncesi kaygı; doğum korkusu, fetüse zarar gelmesi endişesi, kontrol kaybı ve olası komplikasyonlara ilişkin kaygılarla ilişkilidir. Bu durum, ameliyat sürecini ve maternal-fetal sonuçları olumsuz etkileyebilmektedir. Kaygının yönetiminde farmakolojik yaklaşımlar kullanılmakla birlikte, olası yan etkiler nedeniyle nonfarmakolojik yöntemler ön plana çıkmaktadır. Literatürde müzik terapisi, akupunktur, akupresür, aromaterapi, sanal gerçeklik uygulamaları, bilgilendirici videolar ve stres topu gibi nonfarmakolojik yöntemlerin sezaryen öncesi kaygıyı azaltmada etkili olduğu bildirilmektedir. Hemşireler bu süreçte kaygının değerlendirilmesi, izlenmesi, azaltmaya yönelik stratejilerin planlanması ve nonfarmakolojik uygulamaların bakıma entegrasyonunda önemli roller üstlenmektedir.

Anahtar Kelimeler: Anksiyete, Gebe, Hemşire, Nonfarmakolojik Uygulama, Sezaryen.

Anxiety and Non-Pharmacological Interventions to Reduce Anxiety in Pregnant Women Undergoing Cesarean Section

Abstract: This study aims to address anxiety in pregnant women before cesarean section and non-pharmacological methods for reducing this anxiety from a nursing care perspective. The literature reports that cesarean section rates are increasing both globally and in Turkey, and the prevalence of pre-cesarean anxiety is approximately 65%. Pre-cesarean anxiety is associated with fear of childbirth, concern about harm to the fetus, loss of control, and anxieties about possible complications. This can negatively impact the surgical process and maternal-fetal outcomes. While pharmacological approaches are used in managing anxiety, non-pharmacological methods are gaining prominence due to potential side effects. The literature reports that non-pharmacological methods such as music therapy, acupuncture, acupressure, aromatherapy, virtual reality applications, informative videos, and stress balls are effective in reducing pre-cesarean anxiety. Nurses play important roles in this process in assessing and monitoring anxiety, planning strategies to reduce it, and integrating non-pharmacological interventions into care.

Keywords: Anxiety, Cesarean Section, Nonpharmacology, Nurse, Pregnant Women.

Makale id= 229

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0004-8328-3129, 0000-0001-8582-6300

| 129

Sezaryen Öncesi Riskli Gebelere Stres Topu Uygulamasının Kaygı ve Fetal Kalp Hızı Üzerine Etkisi: Randomize Kontrollü Bir Çalışma

Uzman Elif Eyüpoğlu¹, Doç.Dr. Nazlı Baltacı¹

¹Ondokuz Mayıs Üniversitesi Sağlık Uygulama ve Araştırma Hastanesi

²Ondokuz Mayıs Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü, Doğum ve Kadın Hastalıkları Hemşireliği Anabilim Dalı

*Corresponding author: Elif Eyüpoğlu

Özet: Bu çalışmada, riskli gebelerde stres topu uygulamasının sezaryen öncesi kaygı ve fetal kalp hızı üzerine etkilerinin incelenmesi amaçlanmaktadır. Bu araştırma iki gruplu randomize kontrollü deneysel bir çalışmadır. Müdahale grubundaki (n=44) gebelere, sezaryen öncesinde stres topu uygulanmıştır. Kontrol grubundaki (n=44) gebelere rutin bakım dışında herhangi bir müdahale yapılmamıştır. Araştırmanın verileri “Kişisel Bilgi Formu” ve “Durumluk Kaygı Ölçeği” ile toplanmıştır. Çalışmada stres topu uygulaması sonrası müdahale grubunun durumluk kaygı düzeyi, kontrol grubuna göre anlamlı olarak daha düşük bulunmuştur ($p<0.001$). Müdahale grubunda stres topu uygulaması sonrası fetal kalp atım hızı anlamlı olarak artmıştır ($p=0.004$). Yapılan ileri analizde durumluk kaygı için grup etkisi ($p<0.001$) ve grup \times zaman etkisi ($p <0.001$) anlamlıdır. Araştırmada riskli gebelerde stres topu uygulamasının sezaryen öncesi kaygı düzeyini azalttığı ve fetal kalp atım hızını artırdığı ortaya çıkmıştır.

Anahtar Kelimeler: Fetal Kalp Hızı, Kaygı, Riskli Gebelik, Sezaryen, Stres Topu.

The Effect of Stress Ball Use On Anxiety and Fetal Heart Rate in High-Risk Pregnant Women Before Cesarean Section: A Randomized Controlled Trial

Abstract: This study aimed to investigate the effects of stress ball use on anxiety and fetal heart rate in high-risk pregnant women before cesarean section. This two-group randomized controlled experimental trial was conducted with 88 pregnant women. The women in the intervention group (n = 44) were provided a stress ball before cesarean section; those in the control group (n = 44) did not receive any intervention other than routine care. Study data were collected using a Personal Information Form and the State Anxiety Scale (STAI). The results showed that the state anxiety level of the women in the intervention group after stress ball use was significantly lower than that of the control group ($p < 0.001$). Additionally, the fetal heart rate of the women in the intervention group increased significantly after using the stress ball ($p = 0.004$). Further analysis revealed that group effect ($p < 0.001$) and group \times time effect ($p < 0.001$) were significant based on the STAI results. The data indicated that stress ball use decreased anxiety levels and increased fetal heart rate before cesarean section in high-risk pregnant women.

Keywords: Anxiety, Caesarean Section, Fetal Heart Rate, Risky Pregnancy, Stres Ball.

Makale id= 201

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-1164-3274

| 130

Tip 2 Diyabetli Yaşlı Hastalarda Kırılğanlık ve Yaşam Kalitesi: Güncel Literatür Değerlendirilmesi

Dr. Öğretim Üyesi Gülay Yıldırım¹

¹Trakya Üniversitesi

Özet: Kırılğanlık, yaşlı bireylerde sık görülen ve sarkopeni, kronik inflamasyon ve çoklu komorbiditelerle ilişkili geriatrik bir sendromdur. Tip 2 diyabetli yaşlı bireylerde artmış metabolik yük ve komplikasyonlar kırılğanlık gelişimini hızlandırarak yaşam kalitesini olumsuz etkileyebilmektedir. Bu derlemenin amacı, Tip 2 diyabetli yaşlı hastalarda kırılğanlık prevalansı, etkileyen faktörler ve yaşam kalitesi ile ilişkisini inceleyen güncel çalışmaları değerlendirmektir. Bu çalışma, 2015–2025 yılları arasında PubMed, Scopus ve Web of Science veritabanlarında yayımlanan İngilizce özgün araştırmaların incelendiği bir literatür derlemesidir. Arama stratejisinde “type 2 diabetes”, “frailty” ve “quality of life” anahtar kelimeleri kullanılmıştır. Kırılğanlık prevalansını, ilişkili risk faktörlerini ve yaşam kalitesi ile bağlantısını ele alan çalışmalar değerlendirmeye alınmıştır. İncelenen çalışmalar, Tip 2 diyabetli yaşlı bireylerde kırılğanlık prevalansının %17–%48 arasında değiştiğini göstermektedir. İleri yaş, düşük eğitim düzeyi, kadın cinsiyet, diyabet komplikasyonları, polifarmasi, kötü glisemik kontrol ve düşme öyküsü başlıca risk faktörleridir. Kırılğanlık ile yaşam kalitesi arasında anlamlı ve negatif yönlü bir ilişki saptanmış; kırılğanlığın düşük yaşam kalitesi riskini 6–9 kat artırabildiği bildirilmiştir. Müdahaleli çalışmalar, özellikle multimodal egzersiz ve beslenme programlarının kırılğanlık düzeyini azaltarak fiziksel fonksiyon ve yaşam kalitesini iyileştirdiğini göstermektedir. Tip 2 diyabetli yaşlı bireylerde kırılğanlık, yaşam kalitesini doğrudan tehdit eden modifiye edilebilir bir klinik durumdur. Erken tanılama ve multidisipliner müdahale yaklaşımları, bağımsızlığın korunması ve yaşam kalitesinin artırılması açısından kritik öneme sahiptir.

Anahtar Kelimeler: : Tip 2 diyabetes mellitus; yaşlı yetişkinler; kırılğanlık; yaşam kalitesi

Frailty and Quality of Life in Older Adults With Type 2 Diabetes Mellitus: A Current Literature Review

Abstract: Frailty is a common geriatric syndrome among older adults and is associated with sarcopenia, chronic inflammation, and multiple comorbidities. In older individuals with type 2 diabetes mellitus, increased metabolic burden and diabetes-related complications may accelerate the development of frailty and adversely affect quality of life. The aim of this review is to evaluate recent studies examining the prevalence of frailty, associated risk factors, and its relationship with quality of life in older adults with type 2 diabetes mellitus. This study is a literature review of original research articles published in English between 2015 and 2025 and indexed in PubMed, Scopus, and Web of Science databases. The search strategy included the keywords “type 2 diabetes,” “frailty,” and “quality of life.” Studies investigating the prevalence of frailty, related risk factors, and its association with quality of life were included in the evaluation. The reviewed studies indicate that the prevalence of frailty among older adults with type 2 diabetes mellitus ranges from 17% to 48%. Advanced age, low educational level, female sex, diabetes-related complications, polypharmacy, poor glycemic control, and history of falls were identified as major risk factors. A significant negative association was consistently reported

between frailty and quality of life, with frailty increasing the risk of low quality of life by approximately six- to nine-fold. Interventional studies demonstrate that multimodal exercise and nutritional programs can reduce frailty levels and improve physical function and quality of life. Frailty in older adults with type 2 diabetes mellitus is a modifiable clinical condition that directly threatens quality of life. Early identification and multidisciplinary intervention strategies are essential for preserving independence and improving overall well-being.

Keywords: Type 2 Diabetes Mellitus; Older Adults; Frailty; Quality of Life

Makale id= 117

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-9593-2502

| 132

A Dual-Block Regional Approach Enabling Optimal Analgesia in Laparoscopic Partial Nephrectomy

Dr. Rusandra Mechkaroska¹, Dr. Öğretim Üyesi Aleksandra Gavrilovska Brzanov², Dr. Öğretim Üyesi Nikola Brzanov², Doç.Dr. Haris Sulejmani³, Doç.Dr. Marija Jovanovski Srceva², Asst.Prof.Dr. Martina Ambardjieva⁴, Dr. Öğretim Üyesi Viktor Stankov¹

¹Faculty of Medicine, Ss.Cyril and Methodius, Department of Anesthesiology and Intensive Care, General Hospital Struga, Republic of North Macedonia

²University Clinic for Traumatology, Orthopedics, Anesthesiology, Resuscitation, Intensive Care and Emergency Center- Skopje, Department of Anesthesiology, Resuscitation and Intensive Care Medicine, University of St. Cyril and Methodius - Skopje, Faculty of Medicine

³Faculty of Medicine, Ss.Cyril and Methodius, Skopje, RN Macedonia

⁴University Clinic for Surgical Disease, Ss. Naum Ohridski, Skopje, RN Macedonia

⁵University Clinic for Urology, Clinical Center “Mother Theresa”, Skopje, Republic of North Macedonia

*Corresponding author: Aleksandra Gavrilovska Brzanov

Abstract: Introduction: Laparoscopic partial nephrectomy (LPN) is the preferred nephron-sparing surgical approach for the management of small renal masses, offering favorable oncologic and surgical outcomes. However, the physiological alterations induced by pneumoperitoneum and surgical stress present significant challenges for the anesthesiologist, particularly in maintaining hemodynamic stability and providing effective intraoperative analgesia. Case Presentation: This case report describes the perioperative management of a 69-year-old female who underwent laparoscopic partial nephrectomy (LPN) for resection of a left renal mass. The anesthetic plan included general endotracheal anesthesia (GETA) supplemented with a lumbar erector spinae plane (ESPB) block and a left transversus abdominis plane (TAP) block for analgesia. The patient remained hemodynamically stable throughout the procedure, with no requirement for additional opioids or neuromuscular blockade. Postoperatively, she experienced excellent analgesia without the need for rescue medication, was mobilized on the first postoperative day, and was discharged home on postoperative day three. Conclusion: An optimal holistic analgesic strategy, combining peripheral nerve blocks is preferable for maintaining intraoperative hemodynamic stability and promoting early, effective postoperative recovery following LPN.

Keywords: Erector Spinae Plane Block (Espb), Laparoscopic Partial Nephrectomy (Lpn), Opioid-Sparing Anesthesia, Regional Anesthesia, Transversus Abdominis Plane Block (Tap).

Makale id= 6

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-4680-1738

| 133

3-İndolpropiyonik Asit İçin Kolon Hedefli Albümin Nanopartiküllerinin Tasarımı: Fizikokimyasal Özellikler, Gastrointestinal Stabilite ve Biyoerişilebilirlik

Dr. Öğretim Üyesi Özlem Erdal Altıntaş¹

¹Afyonkarahisar Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Beslenme ve Diyetetik Bölümü

Özet: Mikrobiyota kaynaklı biyoaktif metabolitlerin oral yolla uygulanması, gastrointestinal ortamda bozunmaya yatkın olmaları ve kolona ulaşmadan önce kontrolsüz salım göstermeleri nedeniyle önemli zorluklar içermektedir. Bu sınırlılıkların aşılması amacıyla, güçlü bir antioksidan mikrobiyal metabolit olan 3-indolpropiyonik asit (IPA), kontrollü çapraz bağlama esasına dayanan kolon hedefli, pro-ilaç esinli bir strateji kullanılarak albümin bazlı nanopartiküller içerisine enkapsüle edilmiştir. Fizikokimyasal özellikler ve gastrointestinal performansın modüle edilmesi amacıyla çapraz bağlayıcı konsantrasyonu değiştirilerek üç farklı IPA yüklü albümin nanopartikül formülasyonu (IPA-AINPs-1, IPA-AINPs-2 ve IPA-AINPs-3) geliştirilmiştir. Fizikokimyasal karakterizasyon sonuçları, çapraz bağlanma yoğunluğunun nanopartikül mimarisinin belirlenmesinde kritik bir rol oynadığını göstermiştir. Formülasyonlar arasında orta düzeyde çapraz bağlanmış sistem olan IPA-AINPs-2, dar partikül boyutu dağılımı ve artmış yüzey yükü stabilitesi ile en uygun koloidal özellikleri sergilemiştir (ortalama boyut = 165 nm, PDI = 0,18, ζ -potansiyel = -15 mV). Buna karşılık, yetersiz veya aşırı çapraz bağlama, daha az homojen dispersiyonların oluşmasına yol açmıştır. Simüle edilmiş gastrointestinal sıvılarda gerçekleştirilen stabilite çalışmaları, artan çapraz bağlayıcı içeriğinin gastrik koşullara karşı direnci artırdığını ortaya koymuştur; ancak optimal intestinal yanıt ve toplam biyoerişilebilirlik, orta düzeyde çapraz bağlanmış formülasyonda elde edilmiştir. Bu doğrultuda, IPA-AINPs-2 formülasyonu diğer sistemlere kıyasla daha yüksek gastrointestinal stabilite ve biyoerişilebilirlik göstermiştir (%76,6 stabilite ve %71,8 biyoerişilebilirlik). İn vitro salım deneyleri, IPA-AINPs-2'nin asidik gastrik koşullar altında erken ilaç salımını etkin biçimde baskıladığını, buna karşın intestinal ortamda kontrollü salıma olanak tanıdığını ortaya koyarak kolon hedefli davranışını desteklemiştir. Bu bulgularla uyumlu olarak, Caco-2 ve HT-29 hücre hatları üzerinde gerçekleştirilen sitotoksikite çalışmaları, IPA-AINPs-2 için daha düşük IC₅₀ değerleri ile yansıtılan artmış antiproliferatif aktiviteyi göstermiştir (Caco-2: 78,5 µg/mL; HT-29: 62,7 µg/mL). Sonuç olarak, bu çalışma, optimize edilmiş çapraz bağlanma derecesinin IPA yüklü albümin nanopartiküllerinin gastrointestinal stabilitesi, kolonik biyoerişilebilirliği ve biyolojik etkinliğinin maksimize edilmesinde temel bir tasarım parametresi olduğunu ortaya koymaktadır.

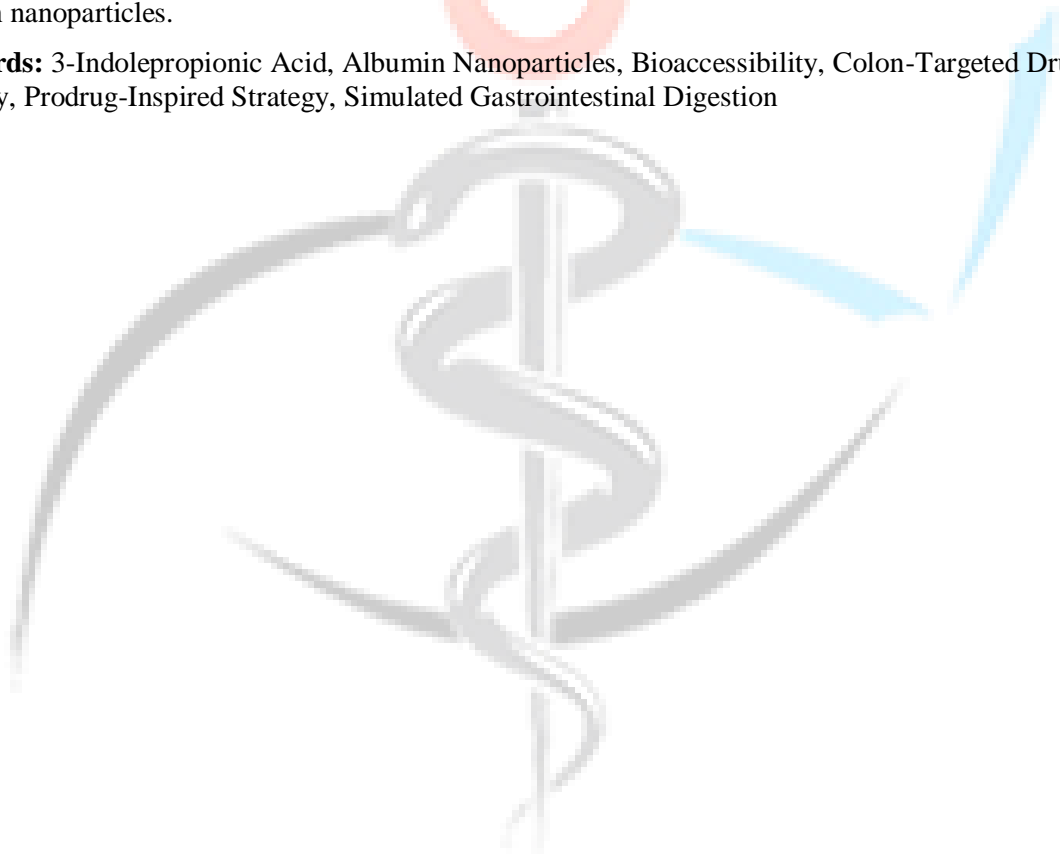
Anahtar Kelimeler: 3-İndolpropiyonik Asit, Albümin Nanopartikülleri, Biyoerişilebilirlik, Kolon Hedefli İlaç Taşıma, Pro-İlaç Esinli Strateji, Simüle Edilmiş Gastrointestinal Sindirim

Design of Colon-Targeted Albumin Nanoparticles for 3-Indolepropionic Acid: Physicochemical Properties, Gastrointestinal Stability, and Bioaccessibility

Abstract: The oral administration of microbiota-derived bioactive metabolites remains challenging due to their susceptibility to gastrointestinal degradation and uncontrolled release before reaching the colon. To address these limitations, 3-indolepropionic acid (IPA), a potent antioxidant microbial metabolite, was incorporated into albumin-based nanoparticles using a colon-targeted, prodrug-inspired strategy based on controlled crosslinking. Three IPA-loaded albumin nanoparticle formulations (IPA-AINPs-1,

IPA-AINps-2, and IPA-AINps-3) were developed by varying the crosslinker concentration in order to modulate physicochemical properties and gastrointestinal performance. Physicochemical characterization demonstrated that crosslinking density played a critical role in determining nanoparticle architecture. Among the formulations, the moderately crosslinked system (IPA-AINps-2) exhibited the most favorable colloidal characteristics, with a narrow particle size distribution and enhanced surface charge stability (mean size=165 nm, PDI=0.18, ζ -potential= -15 mV), whereas insufficient or excessive crosslinking resulted in less homogeneous dispersions. Stability studies conducted in simulated gastrointestinal fluids revealed that increasing crosslinker content improved resistance to gastric conditions; however, optimal intestinal responsiveness and overall bioaccessibility were achieved with the intermediate formulation. Accordingly, IPA-AINps-2 demonstrated superior gastrointestinal stability and bioaccessibility compared to the other systems (76.6% stability and 71.8% bioaccessibility). In vitro release experiments further confirmed that IPA-AINps-2 effectively suppressed premature drug release under acidic gastric conditions while enabling controlled release in intestinal environments, supporting its colon-targeted behavior. Consistent with these findings, cytotoxicity studies performed on Caco-2 and HT-29 cell lines showed enhanced antiproliferative activity for IPA-AINps-2, as reflected by lower IC₅₀ values (Caco-2: 78.5 μ g/mL; HT-29: 62.7 μ g/mL). Overall, these results highlight that an optimized crosslinking degree is a key design parameter for maximizing gastrointestinal stability, colonic bioaccessibility, and biological efficacy of IPA-loaded albumin nanoparticles.

Keywords: 3-Indolepropionic Acid, Albumin Nanoparticles, Bioaccessibility, Colon-Targeted Drug Delivery, Prodrug-Inspired Strategy, Simulated Gastrointestinal Digestion

Makale id= 208

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-1544-8994

| 135

5-Htr7-Sirna Yüklü Nanotaşıyıcının Meme Kanseri Hücrelerinde Çoğalmaya Etkisi

Arş.Gör.Dr. Venhar Çınar¹, Ph.d.cand. Ümmügülsüm Yılmaz¹, Ph.d.cand. Semih Macit²,
Ph.d.cand. Merve Ercan Ayra², Öğr. Gör. Gizem Kurşunluoğlu Aydın¹, Prof.Dr. Bülent
Özpolat³, Prof.Dr. Yasemin Yüksel Durmaz², Doç.Dr. Ömer Aydın¹, Prof.Dr. Zuhâl Hamurcu¹
¹Erciyes Üniversitesi
²Medipol Üniversitesi
³The University of Oklahoma

*Corresponding author: Venhar Çınar

Özet: Üçlü reseptör negatif meme kanseri (TNBC), sınırlı tedavi seçenekleri nedeniyle kötü prognoza sahiptir. siRNA'ların düşük stabilitesi ve hedef hücrelere yetersiz iletimi klinik kullanımını sınırlandırmaktadır. Bu çalışmada pH'a duyarlı, biyouyumlu bir nanotaşıyıcı sistem geliştirilerek, daha önce onkojenik rolü gösterilen 5-HTR7'yi hedefleyen siRNA'nın terapötik etkinliğinin artırılması amaçlanmıştır. Sentezlenen nanoparçacık (NP) ile 5HTR7-siRNA kompleks oluşturulmuştur. Elde edilen 5HTR7-siRNA-NP kompleksinin agresif meme kanseri hücrelerinde proliferasyon ve koloni oluşumu üzerindeki etkisi klonojenik analiz ile değerlendirilmiştir. Bulgular, non-treatment (NT) kontrol grubu ve ticari transfeksiyon ajanı kullanılarak 5HTR7-siRNA uygulanan grup ile karşılaştırılmıştır. 5HTR7-siRNA-NP uygulanan hücrelerde koloni oluşturma kapasitesinin, NT ve ticari transfeksiyon ajanı kullanılan gruplara kıyasla anlamlı düzeyde azaldığı saptanmıştır ($p < 0,05$). Geliştirilen nanoparçacık sisteminin siRNA taşınmasında etkili bir platform olduğu ve 5HTR7-siRNA-NP temelli yaklaşımın TNBC tedavisinde potansiyel bir terapötik strateji sunabileceği gösterilmiştir.

Anahtar Kelimeler: 5-Htr7 Sirna, Meme Kanseri, Serotonin Reseptörü

The Effect of 5-Htr7-Sirna-Loaded Nanocarrier On Breast Cancer Cell Proliferation

Abstract: Triple-negative breast cancer (TNBC) is associated with poor prognosis due to limited therapeutic options. The low stability of siRNAs and their inefficient delivery to target cells significantly restrict their clinical application. In this study, we aimed to develop a pH-responsive, biocompatible smart nanocarrier system to enhance the therapeutic efficacy of siRNA targeting 5-HTR7, which we previously identified as having an oncogenic role in breast cancer cells. The synthesized nanoparticles (NPs) were complexed with 5HTR7-siRNA. The effects of the 5HTR7-siRNA-NP complex on proliferation and colony-forming capacity of aggressive breast cancer cells were evaluated using clonogenic assays. The results were compared with a non-treatment (NT) control group and a group treated with 5HTR7-siRNA delivered using a commercially available transfection reagent. Cells treated with 5HTR7-siRNA-NP showed a significant reduction in colony-forming ability compared to both the NT group and the group treated with 5HTR7-siRNA using a commercial transfection reagent ($p < 0.05$). Our findings demonstrate that the developed nanoparticle system represents an effective platform for siRNA delivery. The 5HTR7-siRNA-NP-based approach may offer a promising novel therapeutic strategy for the treatment of TNBC.

Keywords: 5-Htr7 Sirna, Breast Cancer, Serotonin Receptor

Makale id= 111

Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-0139-676X>

| 136

Adölesanlarda Yapay Zekâ Destekli Beslenme Eğitimi: Randomize Kontrollü Bir Çalışma

Araştırmacı Zeynep Yaren Kaya¹, Dr. Öğretim Üyesi Tuğçe Özlü Karahan¹

¹Istanbul Bilgi Üniversitesi

*Corresponding author: Zeynep Yaren Kaya

Özet: Beslenme bilgisi günlük yaşam seçimlerini doğrudan etkileyen önemli bir davranış belirleyicisi olup, günümüzde yapay zekâ destekli eğitim uygulamaları sağlık ve beslenme alanında giderek daha fazla kullanılmaktadır. Çocuk ve genç yaş grubunda dijital destekli beslenme eğitimi uygulamalarına ilişkin sınırlı literatür dikkate alındığında bu araştırma, adölesanlara verilen yapay zekâ destekli beslenme eğitiminin beslenme bilgi düzeyi ve sağlıklı beslenme davranışları üzerindeki etkisini değerlendirmeyi amaçlamaktadır. Çalışmanın örneklemini İstanbul'daki özel bir lisede öğrenim gören 14-18 yaş arası öğrencilerden oluşmuştur. Gönüllülük esasına göre seçilen ve rastgele yöntemle üç gruba ayrılan katılımcılara; geleneksel beslenme eğitimi, yapay zekâ destekli beslenme eğitimi veya kontrol uygulaması yapılmıştır. Veri toplama araçları olarak, beslenme bilgi düzeyi ölçeği, Akdeniz diyeti kalite indeksi ve besin tüketim kaydı kullanılmıştır. Çalışmaya toplam 66 adölesan katılmıştır. Müdahale sonrasında, yapay zekâ destekli beslenme eğitimi grubunda yeterli ve dengeli beslenme ile besin öğeleri alt boyutlarında ve toplam beslenme bilgi puanında anlamlı artış görülmüştür ($p<0,05$). Geleneksel eğitim grubunda ise besin öğeleri, beslenme ile ilişkili sağlık problemleri ve toplam bilgi puanında anlamlı iyileşme saptanmıştır ($p<0,05$). Kontrol grubunda anlamlı değişim gözlenmemiştir. Akdeniz Diyeti Uyum puanı her iki müdahale grubunda da anlamlı düzeyde artarken (geleneksel: $p<0,001$; yapay zekâ destekli: $p=0,004$), kontrol grubunda anlamlı değişim bulunmamıştır. Müdahale sonrası karşılaştırmada ise ölçek skorları açısından geleneksel ve yapay zekâ destekli eğitim grupları arasında anlamlı bir fark bulunmamıştır. Bu bulgular, yapay zekâ destekli uygulamaların beslenme eğitiminde geleneksel yöntemlere alternatif veya tamamlayıcı bir araç olarak kullanılabileceğini göstermektedir. Gelecekte daha geniş örneklerle ve uzun dönemli izlem çalışmalarıyla dijital destekli eğitimlerin sürdürülebilir etkilerinin değerlendirilmesi önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Adölesan, Akdeniz Diyeti, Beslenme Bilgisi, Beslenme Eğitimi, Yapay Zekâ

Artificial Intelligence Supported Nutrition Education in Adolescents: A Randomized Controlled Trial

Abstract: Nutrition knowledge is an important determinant of behavior that directly influences daily life choices. Today, artificial intelligence (AI)-supported educational applications are increasingly being used in the fields of health and nutrition. Considering the limited literature on AI-supported nutrition education practices for children and adolescents, this study aimed to evaluate the effect of AI-supported nutrition education provided to adolescents on their level of nutrition knowledge and healthy eating behaviors. The sample of the study consisted of students aged 14–18 years attending a private high school in Istanbul. Participants were selected on a voluntary basis and randomly assigned to three groups: traditional nutrition education, AI-supported nutrition education, or a control group. Data collection tools included a nutrition knowledge level scale, the Mediterranean Diet Quality Index, and a food consumption record. A total of 66 adolescents participated in the study. Following the

intervention, a significant increase was observed in the AI-supported nutrition education group in the sub-dimensions of adequate and balanced nutrition and nutrients, as well as in the total nutrition knowledge score ($p < 0.05$). In the traditional education group, significant improvements were found in the sub-dimensions of nutrients, nutrition-related health problems, and total knowledge score ($p < 0.05$). No significant changes were observed in the control group. The Mediterranean Diet score increased significantly in both intervention groups (traditional: $p < 0.001$; AI-supported: $p = 0.004$), whereas no significant change was found in the control group. Post-intervention comparisons revealed no significant difference between the traditional and AI-supported education groups in terms of scale scores. These findings suggest that AI-supported applications can be used as an alternative or complementary tool to traditional methods in nutrition education. Future studies with larger samples and long-term follow-up are recommended to evaluate the sustainability of the effects of digitally supported educational interventions.

Keywords: Adolescent, Artificial Intelligence, Nutrition Education, Nutrition Knowledge, Mediterranean Diet

Makale id= 121

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-0378-9356

| 138

Ankilozan Spondilitte Pso Sonrası Ağrı Azalması ve Fonksiyonel İyileşme Üzerine Osteotomi Seviyesinin Etkisi: Retrospektif Kohort Çalışması

Dr. İdris Avcı¹

¹Acıbadem Kadıköy Hastanesi, Beyin ve Sinir Cerrahisi

Özet: Amaç: L3 ile L4 Pedikül subtraksiyon osteotomisi (PSO) seviyesinin karşılaştırması, rijit torakolomber kifoz nedeniyle düzeltici cerrahi geçiren ankilozan spondilit (AS) hastalarında ağrı ve fonksiyonel sonuçlar üzerindeki etkisini, Oswestry Disabilite İndeksi (ODI) ve Vizüel Analog Skala (VAS) gibi geçerliliği kanıtlanmış klinik ölçütler kullanarak değerlendirmek. Yöntem: Bu retrospektif karşılaştırmalı çalışmaya, Ocak 2017 ile Aralık 2024 tarihleri arasında tek seviyeli PSO uygulanan 34 ankilozan spondilit hastası dahil edildi. PSO işlemi L3 seviyesinde (n = 17) veya L4 seviyesinde (n = 17) gerçekleştirilmiştir. Tüm cerrahiler yalnızca posterior yaklaşımla, anterior destek olmadan uygulanmıştır. Preoperatif ve postoperatif ağrı ve fonksiyonel yetersizlik, ODI puanı, ODI yüzdesi ve VAS ile değerlendirilmiştir. Osteotomi seviyeleri arasındaki klinik iyileşme derecesi istatistiksel olarak karşılaştırılmıştır. Bulgular: Her iki grupta da postoperatif dönemde ODI ve VAS skorlarında anlamlı iyileşme gözlenmiştir. Ortalama ODI yüzdesi preoperatif %53,6'dan postoperatif %42,2'ye gerilemiş, VAS skorları ise ortalama 5,6'dan 3,3'e düşmüştür. L4 grubunda, L3 grubuna kıyasla ODI ve VAS skorlarında daha yüksek ortalama azalma saptanmış olsa da, bu fark istatistiksel olarak anlamlı bulunmamıştır. Majör nörolojik komplikasyon bildirilmemiştir. Sonuç: Hem L3 hem de L4 seviyesinde yapılan tek seviyeli PSO, ankilozan spondilitli ve rijit kifotik deformiteli hastalarda ağrıyı ve fonksiyonel kısıtlılığı azaltmada etkilidir. Her iki seviyede de klinik olarak anlamlı sonuçlar elde edilirken, L4 osteotomisi, pelvik hizalanma üzerindeki etkisi nedeniyle ek fonksiyonel ve semptomatik fayda sağlayabilir. Bu hasta grubunda optimal osteotomi seviyesinin belirlenmesi için ileriye dönük çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Ankilozan Spondilit, Pedikül Subtraksiyon Osteotomisi, Sagittal Dengesizlik, Oswestry Disabilite İndeksi, Vizüel Analog Skalası

Effect of Osteotomy Level On Pain Relief and Functional Recovery After Pso in Ankylosing Spondylitis: A Retrospective Cohort Study

Abstract: Objective: To evaluate the effect of pedicle subtraction osteotomy (PSO) level—L3 versus L4—on pain and functional outcomes in patients with ankylosing spondylitis (AS) undergoing corrective surgery for rigid thoracolumbar kyphosis, using validated clinical measures including the Oswestry Disability Index (ODI) and Visual Analog Scale (VAS). Methods: This retrospective comparative study included 34 patients with ankylosing spondylitis who underwent single-level PSO at either L3 (n = 17) or L4 (n = 17) between January 2017 and December 2024. All surgeries were performed via a posterior-only approach without anterior support. Preoperative and postoperative pain and disability were assessed using ODI score, ODI percentage, and VAS. Statistical analysis was performed to compare the degree of clinical improvement between the two osteotomy levels. Results: Both groups demonstrated significant postoperative improvement in ODI and VAS scores. The mean ODI percentage improved from 53.6% preoperatively to 42.2% postoperatively, and VAS scores decreased from 5.6 to 3.3 overall. The L4 group showed a greater mean reduction in ODI and VAS

scores compared to the L3 group, although the difference did not reach statistical significance. No major neurological complications were reported. Conclusion: Single-level PSO at either L3 or L4 is effective in improving pain and disability in patients with ankylosing spondylitis and fixed kyphotic deformity. While both levels yielded clinically meaningful outcomes, L4 osteotomy may offer additional functional and symptomatic benefit due to its influence on pelvic alignment. Further prospective studies are needed to confirm the optimal level of osteotomy in this patient population.

Keywords: Ankylosing Spondylitis, Pedicle Subtraction Osteotomy, Sagittal İmbalance, Oswestry Disability Index, Visual Analog Scale

Makale id= 49

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-0824-2077

| 140

Doğal Afet Sonrası Ca–pth–d Vitamini Kaskadı Değişiklikleri: 2023 Kahramanmaraş Depremleri Sonrası Toplum Temelli Bir Analiz

Uzman Dr. Nihan Cansel Aydın¹, Uzman Dr. Ömer Akay², Uzman Dr. Furkan Türkoğlu¹

¹Hatay Defne Devlet Hastanesi Biyokimya Departmanı

²Kocaeli Şehir Hastanesi Genel Cerrahi Kliniği

³Aktif International Kocaeli Hastanesi Genel Cerrahi Kliniği

*Corresponding author: Nihan Cansel Aydın

Özet: Giriş:Kalsiyum (Ca), paratiroid hormon (PTH) ve D vitamini, kemik metabolizması ve mineral homeostazının düzenlenmesinde birbirleriyle yakından ilişkili fizyolojik bir denge oluşturur. Bu denge yalnızca endokrin mekanizmalarla değil, aynı zamanda çevresel faktörlerden önemli ölçüde etkilenir. Güneş ışığı yetersizliği, mevsimsel değişiklikler, coğrafi konum, yaşam tarzı, fiziksel aktivite düzeyi ve kronik hastalıklar bu metabolik dengeyi etkileyen önemli çevresel belirleyicilerdir. Doğal afetler, sosyoekonomik değişiklikler ve strese bu kaskad üzerinde etkili olabilir. Bu nedenle kaskadın değerlendirilmesi yalnızca bireysel metabolik durumun değil, aynı zamanda çevresel ve toplumsal koşulların sağlık üzerindeki etkilerinin anlaşılmasında da önemli bir göstergedir. Çalışmamızın amacı, ülkemizde yaşanan büyük deprem felaketinin kemik metabolizma kaskadına olan toplumsal etkilerinin incelenmesidir. Yöntem:Kahramanmaraş depremlerinden etkilenen bir bölgedeki devlet hastanesi laboratuvarında, deprem öncesi son yıla ait ve depremden bir yıl sonra bakılan tüm kan değerleri incelenerek Ca–PTH–D vitamini ortalamaları karşılaştırıldı. Bulgular: • 2022 yılı ortalamaları; o D vitamini değeri:16.968±10.2824 ng/mL (Aralık;3-112) o Ca değeri:9.367±0.7224 mg/dL (Aralık;2.1-16.2) o PTH değeri:91.805±218.2375 pg/dL (Aralık;1.5-3217) • 2024 yılı ortalamaları; o D Vitamini değeri:18.883±9.9235 ng/mL (Aralık;3-105) o Ca değeri:9.298±0.7221 mg/dL (Aralık;2.9-15.4) o PTH değeri:85.414±212.5820 pg/dL (Aralık;1.3-3188) 2022 yılına kıyasla, 2024 yılında toplum ortalama D vitamini değerinin arttığı; Ca ve PTH değerlerinin ise azaldığı ve kaskada ait tüm değişikliklerin anlamlı farklılık gösterdiği (her biri için p<0.001) tespit edilmiştir. Sonuç:Özellikle toplum ortalama D vitamini düzeyindeki artış ile birlikte Ca ve PTH düzeylerindeki azalma, doğal afetler sonrası ortaya çıkan çevresel, sosyoekonomik ve yaşam koşullarına bağlı değişimlerin kemik metabolizması ve mineral homeostazı üzerindeki etkisi ile açıklanabilir. Bununla birlikte, ölçümlerin birebir aynı kişiler üzerinde olmaması; çevresel faktörlerin kaskada etkilerinin yanı sıra artan göçün de toplumsal ortalamaları etkileyebileceğini düşündürmektedir. Gözlenen değişimlerin altında yatan mekanizmaların daha iyi anlaşılabilmesi için prospektif ve çok merkezli çalışmalara ihtiyaç olmakla birlikte, Ca–PTH–D vitamini kaskadının, afet sonrası süreçlerin toplum sağlığı üzerindeki biyolojik yansımalarının anlaşılmasında önemli bir gösterge olabileceği unutulmamalıdır.

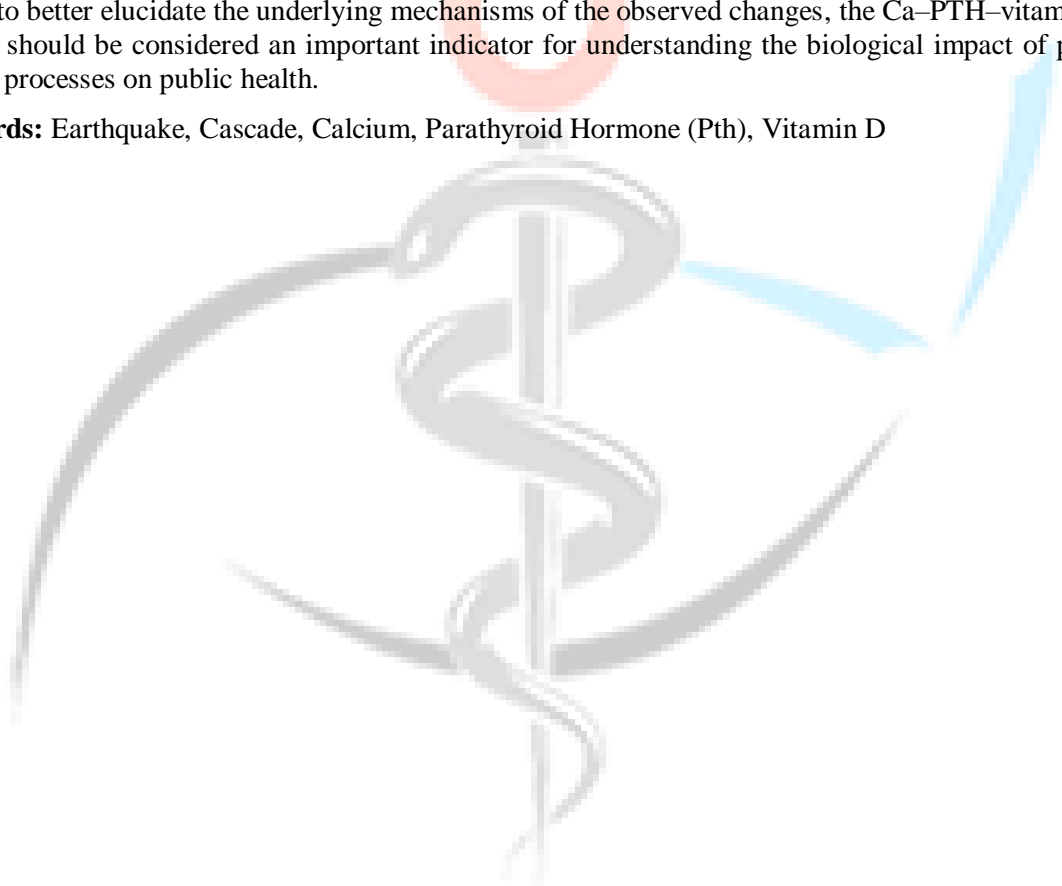
Anahtar Kelimeler: Deprem, Kaskad, Kalsiyum, Parathormon, D Vitamini

Post-Disaster Changes in the Ca–pth–vitamin D Cascade: A Population-Based Analysis Following the 2023 Kahramanmaraş Earthquakes

Abstract: Introduction:Calcium, parathyroid hormone, and vitamin D constitute a physiological regulatory system responsible for maintaining bone metabolism and mineral homeostasis. This balance is influenced not only by endocrine mechanisms but also by environmental factors. Insufficient sunlight

exposure, geographical location, physical activity, and chronic diseases are among the major environmental determinants. Natural disasters, socioeconomic changes, and stress may also influence this cascade. Therefore, evaluating this cascade represents an important indicator of the effects of environmental and societal conditions on health. The aim of this study was to investigate the population-level effects of a major earthquake in Türkiye on the cascade. Methods: All blood test results obtained during the year before and after the earthquake were retrospectively analyzed from the laboratory of a state hospital located in a region affected by the earthquakes. Mean regional values of Ca-PTH-vitamin D were compared. Results: Mean values for 2022: • Vitamin D: 16.968 ± 10.2824 ng/mL (range: 3–112) • Ca: 9.367 ± 0.7224 mg/dL (range: 2.1–16.2) • PTH: 91.805 ± 218.2375 pg/dL (range: 1.5–3217) Mean values for 2024: • Vitamin D: 18.883 ± 9.9235 ng/mL (range: 3–105) • Ca: 9.298 ± 0.7221 mg/dL (range: 2.9–15.4) • PTH: 85.414 ± 212.5820 pg/dL (range: 1.3–3188) he population mean vitamin D level increased in 2024, whereas Ca and PTH levels decreased ($p < 0.001$ for each). Conclusion: The observed increase in the population vitamin D level, together with the decrease in Ca and PTH levels, may be explained by environmental, socioeconomic, and lifestyle changes that emerge following natural disasters and influence bone metabolism and mineral homeostasis. However, since the measurements were not obtained from the same individuals, it is also possible that migration and other demographic changes may have influenced the population averages. Although prospective and multicenter studies are needed to better elucidate the underlying mechanisms of the observed changes, the Ca-PTH-vitamin D cascade should be considered an important indicator for understanding the biological impact of post-disaster processes on public health.

Keywords: Earthquake, Cascade, Calcium, Parathyroid Hormone (Pth), Vitamin D

Makale id= 186

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-4776-4924

| 142

**Doğal Afetler Sonrasında Kansere Hastalarının Sonuçlarının Değerlendirilmesi:
Türkiye'nin 2023 Depremlerinden Elde Edilen Bulgular**

Uzman Dr. Fatih Sargın¹, Doç.Dr. İsmail Beypınar¹

¹Antalya Şehir Hastanesi

²Alanya Alaaddin Keykubat Üniversitesi

*Corresponding author: Fatih Sargın

Özet: Amaç Bu çalışmanın amacı, 6 Şubat 2023'te Doğu Türkiye'de meydana gelen depremler sonrasında depremzede (ES) kanser hastalarının uzun vadeli sonuçlarını, yerleşik kanser hastalarıyla (CG) karşılaştırmaktır. Yöntem Çalışmaya, 6 Şubat - 17 Mart 2023 tarihleri arasında afet bölgesinden tahliye edilen 40 ES kanser hastası ile Alanya Alaaddin Keykubat Üniversitesi Tıbbi Onkoloji Anabilim Dalı'nda tedavi gören 52 CG hastası dahil edilmiştir. Her iki grubun demografik bilgileri, tanıları, evreleri ve devam eden tedavileri kaydedilmiştir. Genel sağkalım (OS) ve depremden etkilenmiş genel sağkalım (eOS) değerlendirilmiştir. Sonuçlar ES grubu, daha erken evrede hastalara sahipti ve CG grubuna kıyasla daha az kemoterapi aldı. Metastatik hastalık veya devam eden kemoterapiye göre katmanlandığında bile, gruplar arasında OS ve eOS açısından anlamlı bir fark gözlenmedi. Çok değişkenli analiz, cinsiyet, hastalık tipi ve evreyi OS ve eOS için bağımsız risk faktörleri olarak belirlerken, hasta durumu ve devam eden kemoterapinin anlamlı bir etkisi bulunmamıştır. Sonuç Bu çalışma, Türkiye'deki son depremlerin ES hastalarında OS ve eOS'u etkilememiş olabileceğini, bunun muhtemelen hastaların hızlı bir şekilde tahliye edilmesi ve Türkiye'deki görece esnek onkoloji birimleri sayesinde olduğunu öne sürmektedir. Kanserden Hayatta Kalanlar İçin Sonuçlar ES'nin onkolojik bakımın sürdürülebileceği bir ile hızlıca nakledilmesi, felaketin yol açtığı dolaylı zararları azaltabilir.

Anahtar Kelimeler: Anahtar Kelimeler: Deprem, Genel Sağkalım, Kansere Bakımı, Doğal Afet, Tedavi Kesintisi

Evaluating Cancer Patient Outcomes Following Natural Disasters: Insights From Turkey's 2023 Earthquakes

Abstract: Aim The objective of this study was to evaluate the long-term outcomes of earthquake survivor (ES) cancer patients compared to resident cancer patients (CG) in the aftermath of the February 6, 20, and 2023 earthquakes in eastern Turkey. Method The study included 40 ES cancer patients evacuated from the disaster zone and 52 CG patients treated at the Department of Medical Oncology at Alanya Alaaddin Keykubat University between February 6 and March 17, 2023. Demographic information, diagnoses, stages, and ongoing treatments were documented for both the groups. Overall survival (OS) and earthquake-affected overall survival (eOS) were evaluated. Results The ES group had earlier stage patients and received less chemotherapy than did the CG group. No significant differences were observed between the groups in terms of OS and eOS even when stratified according to metastatic disease or ongoing chemotherapy. Multivariate analysis identified sex, disease type, and stage as independent risk factors for OS and eOS, whereas patient status and ongoing chemotherapy had no significant effects. Conclusion This study suggests that recent earthquakes in Turkey may not have affected the OS and eOS of patients with ES, possibly because of the quick deportation of patients and relatively flexible oncology units in Turkey. Implications for Cancer Survivors The quick deportation

of ES to a province which oncologic care could be maintained may decrease the collateral damage of disaster.

Keywords: Keywords: Earthquake, Overall Survival, Cancer Care, Natural Disaster, Treatment Interruption

Makale id= 211

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-4597-6811

| 144

Epigenetik ve Dna Onarım Hedefli Kombinasyon Tedavilerinin Aml Hücrelerinde Moleküler Etkileri

Dr. Öğretim Üyesi Ecmel Mehmetbeyoglu Duman¹, Araştırmacı Sudenur Sancak¹, Araştırmacı Ayşe Uz¹, Araştırmacı Mai R. S. Abusalim¹, Prof.Dr. Serpil Taheri¹
¹Erciyes Üniversitesi

*Corresponding author: Ecmel Mehmetbeyoglu Duman

Özet: Amaç: Akut miyeloid lösemi (AML), genetik ve epigenetik düzensizliklerin birlikte rol oynadığı agresif bir hematolojik malignitedir. DNA hasar onarım mekanizmalarındaki bozukluklar ve epigenetik modifikasyonlar, hastalık progresyonu ve tedavi direncinde kritik öneme sahiptir. PARP inhibitörleri DNA tek zincir kırık onarımını hedeflerken, DNA metiltransferaz inhibitörleri epigenetik yeniden programlama yoluyla gen ekspresyonunu modüle etmektedir. Bu çalışmada, PARP inhibitörü Olaparib ve DNMT inhibitörü Decitabine'nin HL-60 AML hücre hattında DNA hasar yanıtı ve epigenetik regülasyonla ilişkili genlerin mRNA ekspresyonu üzerindeki etkilerinin araştırılması ve olası kompensatuar onarım mekanizmalarının ortaya konması amaçlanmıştır. Yöntem: HL-60 hücreleri Olaparib ve Decitabine ile tekli ve kombine olarak tedavi edildi. RNA izolasyonu ve cDNA sentezi sonrası DNMT2, TET2, PTEN, ERCC8, RAD23B, XPA, XPC, EXO1 ve RAD51 genlerinin ekspresyon düzeyleri qPCR ile analiz edildi. Relatif gen ekspresyonu 2^{-ΔΔCt} yöntemi ile hesaplandı. Bulgular: Decitabine tedavisi sonrası DNMT2 ve PTEN ekspresyonunda anlamlı azalma gözlenirken, TET2 düzeylerinde artış eğilimi saptandı. Nükleotid eksizyon onarım (NER) genlerinden ERCC8 özellikle kombine tedavide artış gösterirken, XPA, XPC ve RAD23B genlerinde baskılanma gözlemlendi. Homolog rekombinasyon (HR) yoluna ait RAD51 ve EXO1 genleri kombine tedavi grubunda belirgin artış gösterdi. Sonuç: Olaparib ve Decitabine kombinasyonu HL-60 hücrelerinde DNA hasar yanıtını farklı onarım yolları üzerinden modüle etmektedir. Epigenetik düzenleme ile DNA onarım mekanizmaları arasındaki etkileşim, AML'de hedefe yönelik kombinasyon tedavilerinin geliştirilmesi ve potansiyel direnç mekanizmalarının anlaşılması açısından önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Aml, Dna Onarım Mekanizması, Epigenetik

Molecular Effects of Epigenetic and Dna Repair-targeted Combination Therapies in Aml Cells

Abstract: Aim: Acute myeloid leukemia (AML) is an aggressive hematological malignancy characterized by the interplay of genetic and epigenetic alterations. Dysregulation of DNA damage repair mechanisms and epigenetic modifications play critical roles in disease progression and therapeutic resistance. While PARP inhibitors target single-strand DNA break repair, DNA methyltransferase (DNMT) inhibitors modulate gene expression through epigenetic reprogramming. This study aimed to investigate the effects of the PARP inhibitor Olaparib and the DNMT inhibitor Decitabine on the mRNA expression of genes associated with DNA damage response and epigenetic regulation in the HL-60 AML cell line, and to explore potential compensatory repair mechanisms. Methods: HL-60 cells were treated with Olaparib and Decitabine as single agents and in combination. Following RNA isolation and cDNA synthesis, the expression levels of DNMT2, TET2, PTEN, ERCC8, RAD23B, XPA, XPC, EXO1, and RAD51 were analyzed by quantitative PCR. Relative gene expression levels were calculated using the 2^{-ΔΔCt} method. Results: Decitabine treatment resulted in significant downregulation of DNMT2 and

PTEN expression, while TET2 expression showed an increasing trend. Among nucleotide excision repair (NER) genes, ERCC8 expression was notably upregulated in the combination treatment group, whereas XPA, XPC, and RAD23B were downregulated. Homologous recombination (HR)-related genes RAD51 and EXO1 were markedly upregulated in the combination treatment group. Conclusion: The combination of Olaparib and Decitabine modulates the DNA damage response in HL-60 cells through differential regulation of multiple DNA repair pathways. The interaction between epigenetic modulation and DNA repair mechanisms may have important implications for the development of targeted combination therapies and for understanding potential resistance mechanisms in AML.

Keywords: Aml, Dna Repair Mechanism, Epigenetics

Makale id= 99

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-3230-7931

| 146

Epistaksis Tedavisinde Merosel ve Balonlu Nazal Tamponların Karşılaştırılması: 9 Olgunun Retrospektif Değerlendirmesi

Dr. Öğretim Üyesi Behçet Günsoy¹

¹Gaziantep Üniversitesi Tıp Fakültesi Kulak Burun Boğaz Anabilim Dalı

Özet: Giriş:Epistaksis, kulak burun boğaz pratiğinde sık karşılaşılan ve zaman zaman acil müdahale gerektiren bir klinik durumdur. Konservatif yöntemlerle kontrol altına alınamayan anterior epistaksis olgularında nazal tampon uygulaması yaygın olarak kullanılmaktadır. Bu çalışmanın amacı, epistaksis tedavisinde kullanılan merosel ve balonlu nazal tamponların etkinlik ve hasta toleransı açısından retrospektif olarak karşılaştırılmasıdır. Gereç ve Yöntem:Kliniğimizde anterior epistaksis nedeniyle nazal tampon uygulanan 9 hastanın dosyaları retrospektif olarak incelendi. Olgular kullanılan tampon tipine göre iki gruba ayrıldı: Merosel tampon (n=5) ve balonlu nazal tampon (n=4). Hastaların demografik verileri, ilk müdahalede kanama kontrolü, 72 saat içinde yeniden kanama gelişimi, hasta rahatsızlık düzeyi ve komplikasyonlar kayıt altına alındı. Bulgular:Her iki grupta da ilk uygulamada kanama kontrolü yüksek oranda sağlandı. Yeniden kanama, merosel grubunda bir hastada izlenirken balonlu nazal tampon grubunda saptanmadı. Hasta rahatsızlık düzeyi merosel tampon uygulanan olgularda daha yüksek olarak değerlendirildi. Balonlu nazal tamponlar, etkili hemostaz sağlarken daha iyi hasta toleransı ile dikkat çekti. Her iki grupta da ciddi komplikasyon izlenmedi. Sonuç:Retrospektif değerlendirmemize göre, merosel ve balonlu nazal tamponlar epistaksis tedavisinde etkili yöntemlerdir. Balonlu nazal tamponlar, benzer hemostatik etkinlik ile daha iyi hasta konforu sunabilir. Tampon seçimi hasta özellikleri ve kanama şiddetine göre bireyselleştirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Epistaksis, Merosel, Balonlu Nazal Tampon, Retrospektif Çalışma, Hemostaz

Comparison of Meroceal and Balloon Nasal Packing in the Management of Epistaxis: A Retrospective Analysis of 9 Cases

Abstract: Introduction:Epistaxis is a common otorhinolaryngologic emergency that may require nasal packing when conservative measures fail. Among the available options, merocel nasal packs and balloon nasal tampons are widely used in clinical practice. This study aimed to retrospectively compare the effectiveness and patient tolerability of merocel and balloon nasal packing in the management of anterior epistaxis. Materials and Methods:Medical records of nine patients who underwent nasal packing for anterior epistaxis were retrospectively reviewed. Patients were divided into two groups according to the type of nasal packing used: Merocel nasal pack (n=5) and balloon nasal tampon (n=4). Demographic data, initial bleeding control, rebleeding within 72 hours, patient discomfort assessed and complications were analyzed. Results:Initial bleeding control was achieved in most patients in both groups. Rebleeding within 72 hours occurred in one patient in the merocel group, while no rebleeding was observed in the balloon nasal tampon group. Patient discomfort scores were higher in patients treated with merocel nasal packing. Balloon nasal tampons provided effective hemostasis with better patient tolerance. No major complications were recorded in either group. Conclusion:Both merocel and balloon nasal packing methods are effective in the management of anterior epistaxis. Balloon nasal tampons may offer comparable hemostatic efficacy with improved patient comfort. The choice of nasal packing should be individualized based on bleeding severity and patient tolerance.

Keywords: Epistaxis, Merocel, Balloon Nasal Packing, Retrospective Study, Hemostasis

Makale id= 227

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-4401-1292

| 148

Fizyoterapi Öğrencilerinde Organ ve Beden Bağışı Tutumları ile Güven Arasındaki İlişki: Pilot Kesitsel Bir Çalışma

Öğr. Gör. Nurşen Zeybek¹, Dr. Öğretim Üyesi Ayla Tekin²

¹İstanbul Okan Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Bölümü

²Kocaeli Üniversitesi Tıp Fakültesi Anatomi Anabilim Dalı

Özet: Amaç: Geleceğin sağlık profesyonelleri arasında organ ve beden bağışına yönelik tutumların anlaşılması, bağış farkındalığının artırılması açısından önemlidir. Sağlık sistemine duyulan güvenin bağış tutumlarını etkileyebileceği düşünülmektedir. Bu pilot çalışmanın amacı, fizyoterapi öğrencilerinde organ ve beden bağışı tutumları ile güven arasındaki ilişkiyi incelemektir. Yöntem: Bu pilot kesitsel çalışma, 105 lisans düzeyindeki fizyoterapi öğrencisi ile yürütülmüştür. Post-mortem organ bağışı (POD), post-mortem beden bağışı (PDS) ve Güven alt boyutlarını değerlendiren özgün İngilizce anket uygulanmıştır. İç tutarlılık Cronbach alfa katsayısı ile değerlendirilmiştir. Değişkenler arası ilişkiler Pearson korelasyon analizi ile, grup karşılaştırmaları ise bağımsız örneklem t-testi ile incelenmiştir. Bulgular: POD ve PDS alt ölçekleri iyi düzeyde iç tutarlılık göstermiştir (sırasıyla $\alpha = .83$ ve $\alpha = .81$), Güven alt ölçeği ise kabul edilebilir düzeyde güvenilir bulunmuştur ($\alpha = .67$). POD ve PDS puanları arasında güçlü pozitif korelasyon saptanmıştır ($r = .61$, $p < .001$). Güven puanı hem POD ($r = .48$, $p < .001$) hem de PDS ($r = .48$, $p < .001$) ile orta düzeyde pozitif ilişki göstermiştir. Organ bağışlamak isteyen öğrencilerin POD ($t = 5.70$, $p < .001$) ve PDS ($t = 3.58$, $p < .001$) puanları anlamlı derecede daha yüksek bulunmuştur. Güven puanları açısından anlamlı fark saptanmamıştır. Benzer şekilde, beden bağışlamak isteyen öğrencilerin PDS puanları anlamlı derecede daha yüksek bulunurken ($t = 3.86$, $p < .001$), POD ve Güven puanlarında anlamlı fark gözlenmemiştir. Sonuç: Fizyoterapi öğrencilerinde organ ve beden bağışı tutumları güçlü biçimde birbiriyle ilişkili olup güven ile orta düzeyde ilişki göstermektedir. Bağış istekliliği, olumlu bağış tutumları ile yakından ilişkiliyken, güven tek başına bağış niyetini belirleyen bir faktör değildir. Bu ön bulgular, sağlık eğitimi sürecinde bağış farkındalığını artırmaya yönelik eğitim stratejilerinin önemini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Organ Bağışı, Beden Bağışı, Güven, Fizyoterapi Öğrencileri, Tutum

Attitudes Toward Organ and Body Donation and Their Association With Trust Among Physiotherapy Students: A Pilot Cross-Sectional Study

Abstract: Background: Understanding attitudes toward organ and body donation is essential for improving donation awareness among future healthcare professionals. Trust in healthcare systems may influence donation-related attitudes. Methods: This pilot cross-sectional study included 105 undergraduate physiotherapy students. The original English version of a structured questionnaire assessing post-mortem organ donation (POD), post-mortem body donation (PDS), and Trust was administered. Internal consistency was evaluated using Cronbach's alpha. Pearson correlation analysis and independent samples t-tests were conducted to examine associations and group differences. Results: The POD and PDS subscales demonstrated good internal consistency ($\alpha = .83$ and $\alpha = .81$, respectively), while the Trust subscale showed acceptable reliability ($\alpha = .67$). A strong positive correlation was

observed between POD and PDS scores ($r = .61, p < .001$). Trust was moderately associated with both POD ($r = .48, p < .001$) and PDS ($r = .48, p < .001$). Students willing to donate organs had significantly higher POD ($t = 5.70, p < .001$) and PDS scores ($t = 3.58, p < .001$). No significant differences were observed in Trust scores. Similarly, students willing to donate their bodies demonstrated significantly higher PDS scores ($t = 3.86, p < .001$), while POD and Trust scores did not differ significantly. Conclusion: Organ and body donation attitudes are strongly interrelated and moderately associated with trust among physiotherapy students. Willingness to donate is closely linked to positive donation attitudes, whereas trust alone does not independently determine donation intent. These preliminary findings may inform educational strategies aimed at enhancing donation awareness in healthcare education.

Keywords: Organ Donation, Body Donation, Trust, Physiotherapy Students, Attitudes

Makale id= 160

Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-0643-0517>

| 150

**Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Eğitiminde 4 Yılda 3 Yıla (9 Dönem) Geçiş Modeli:
Öğrenci Algı ve Tutumlarının İncelenmesi**

Dr. Öğretim Üyesi Fettah Saygılı¹, Arş.Gör.Dr. Ayşe Kübra Söyler¹

¹Aydın Adnan Menderes Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi, Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Bölümü, Aydın, Türkiye

*Corresponding author: Fettah Saygılı

Özet: Amaç: Fizyoterapi ve Rehabilitasyon bölümü öğrencilerinin üniversite eğitiminin 3 yıla düşürülmesi planı hakkındaki algı ve tutumlarını incelemek. Yöntem: Çalışmaya Aydın Adnan Menderes Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Bölümünde aktif öğrenim gören öğrenciler dahil edildi. Veriler online anket üzerinden elde edildi. Katılımcıların demografik ve öğrenim bilgilerinin ardından üniversitelerin 3 yıla düşürülmesi planından haberdar olup olmadıkları soruldu. Hayır cevabı veren katılımcıların anketi sonlandırıldı, evet cevabı veren katılımcılardan ise konu ile ilgili 15 önerme sunuldu ve bu önermeleri beşli likert ölçeğine göre puanlamaları istendi. Bulgular: Çalışmaya 179 öğrenci (21,71 ± 4,15 yaş; %82 kadın) katılmış, katılımcıların %87,1'inin (n=156) plandan haberdar olduğu saptanmıştır. Katılımcıların %66'sı 3 yıllık modelin yeterli mesleki beceri kazandıracağına "kesinlikle katılmadığını", %53,8'i ise eğitim süresinin kısılmasının fizyoterapist kimliğini kazanmak için yetersiz kalacağına kesinlikle katıldığını belirtmiştir. En çarpıcı sonuçlardan biri, öğrencilerin %66'sının bu modelin kişisel gelişimi olumsuz etkileyeceğine kesinlikle katıldıkları ve %65,4'ünün akademik tükenmişlik yaratacağına kesinlikle katıldıklarını bildirmeleridir. Ayrıca öğrencilerin %62,8'inin müfredatın yetiştiremeyeceğine kesinlikle katıldıkları, %58,3'ünün ise klinik staj sürelerinin yetersiz kalacağına kesinlikle katılıyorum cevabı verdiği görüldü. Ekonomik avantajlar konusunda öğrencilerin %33,3'ü kararsız kalırken; erken mezuniyetin kariyer ve finansal özgürlük açısından faydalı olacağı fikrine öğrencilerin %37,2'si katılmadığını beyan etmiştir. Tartışma: Elde edilen bulgular, FTR öğrencilerinin yaklaşık üçte ikisinin 3 yıllık eğitim modelini mesleki nitelik ve akademik sağlık açısından bir risk olarak gördüğünü ortaya koymaktadır. Öğrencilerin büyük çoğunluğu, bu modelin sadece ders başarısını değil, psikolojik iyi oluşlarını ve kişisel gelişimlerini de tehdit ettiğini düşünmektedir.

Anahtar Kelimeler: Fizyoterapi ve Rehabilitasyon, Lisans Eğitimi, Öğrenci

Transition Model From 4 Years to 3 Years (9 Semesters) in Physiotherapy and Rehabilitation Education: Examination of Student Perceptions and Attitudes

Abstract: Aim: Examining the perceptions and attitudes of physiotherapy and rehabilitation students regarding the plan to reduce university education to three years. Method: Students actively studying in the Physiotherapy and Rehabilitation at Aydın Adnan Menderes University were included in the study. Data were collected via an online questionnaire. After collecting demographic and educational information, participants were asked whether they were aware of the plan to reduce university education to three years. Participants who answered "no" had their questionnaire terminated, while those who answered "yes" were presented with 15 statements on the subject and asked to rate these statements using a five-point Likert scale. Results: 179 students (21.71±4.15 years;82% female) participated in the study, and it was determined that 87.1% (n=156) of the participants were aware of the plan. 66% of

participants stated that they "definitely disagreed" that the 3-year model would provide sufficient professional skills, while 53.8% stated that they "definitely agreed" that the shortened training period would be insufficient for acquiring a physiotherapist identity. One of the most striking results was that 66% of students "definitely agreed" that this model would negatively affect personal development, and 65.4% "definitely agreed" that it would create academic burnout. Furthermore, 62.8% of students "definitely agreed" that the curriculum would not be completed on time, and 58.3% "definitely agreed" that the clinical internship periods would be insufficient. Regarding economic advantages, 33.3% of students remained undecided, while 37.2% of students stated that they disagreed with the idea that early graduation would be beneficial for career and financial freedom. Discussion: The findings reveal that approximately two-thirds of physiotherapy students view the 3-year training model as a risk to professional qualifications and academic health. The vast majority of students believe that this model threatens not only their academic performance but also their psychological well-being and personal development.

Keywords: Physiotherapy and Rehabilitation, Undergraduate Education, Student

Makale id= 67

Sözlü Sunum

ORCID ID: Prof. Dr. Mehmet Ali ERGÜN = 0000-0001-9696-0433 (<https://orcid.org/0000-0001-9696-0433>) ve Ma.St. Bilgesu Ayşe MUTLU = 0009-0000-0314-493X (<https://orcid.org/0009-0000-0314-493X>)

| 152

Makine Öğrenmesi Yöntemleri İle Obezite Riski Tahmini: Beslenme Alışkanlıkları ve Fiziksel Aktivite Düzeyine Dayalı Bir Çalışma

Ma.St. Bilgesu Ayşe Mutlu¹, Prof.Dr. Mehmet Ali Ergün¹

¹Gazi Üniversitesi, Bilişim Enstitüsü, Sağlık Bilişimi Ana Bilim Dalı

²Gazi Üniversitesi, Bilişim Enstitüsü, Sağlık Bilişimi Ana Bilim Dalı ve Gazi Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Tıbbi Genetik Ana Bilim Dalı

*Corresponding author: Bilgesu Ayşe Mutlu

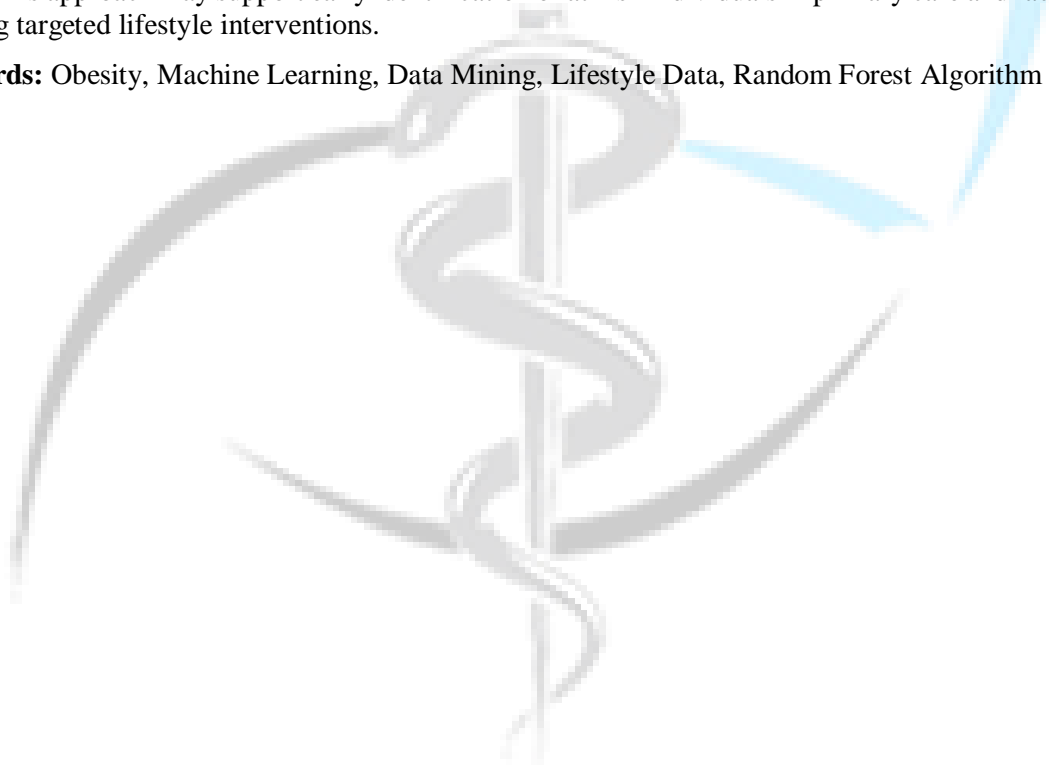
Özet: Amaç: Obezite; beslenme alışkanlıkları, fiziksel aktivite düzeyi ve yaşam tarzı ile yakından ilişkili, çok boyutlu bir halk sağlığı sorunudur. Bu çalışmada, bireylere ait yaşam tarzı ve beslenme değişkenlerine dayalı olarak obezite düzeylerinin makine öğrenmesi yöntemleriyle tahmin edilmesi ve farklı algoritmaların performanslarının karşılaştırılması amaçlanmıştır. Gereç-Yöntem: Çalışmada, literatürde yaygın biçimde kullanılan açık erişimli bir veri seti kullanılmıştır. Veri seti; Kolombiya, Peru ve Meksika'dan toplanan toplam 2111 bireye ait kayıtlardan oluşmaktadır. Analiz süreci CRISP-DM yaklaşımı doğrultusunda yürütülmüş; veri anlama, veri hazırlama, modelleme ve değerlendirme aşamaları uygulanmıştır. Veri seti, eğitim ve test alt kümelerine ayrılmış; tüm algoritmalar aynı veri bölünmesi üzerinden değerlendirilerek karşılaştırılabilirlik sağlanmıştır. Bağımlı değişken, obezite düzeylerini temsil eden çok sınıflı yapıda tanımlanmıştır (Zayıf, Normal Kilolu, Fazla Kilolu Seviye I, Fazla Kilolu Seviye II, Obezite Tip I, Obezite Tip II, Obezite Tip III). Obezite düzeylerini tahmin etmek amacıyla modelleme aşamasında Lojistik Regresyon, K-En Yakın Komşu (KNN), Destek Vektör Makineleri (SVM) ve Rastgele Orman algoritmaları uygulanmıştır. Modellerin performansı; karışıklık matrisi, doğruluk, kesinlik, duyarlılık, makro F1 ve One-vs-Rest yaklaşımıyla hesaplanan makro ROC-AUC ölçütleri kullanılarak değerlendirilmiştir. Bulgular: Doğruluk değerleri Lojistik Regresyon için 0,77, KNN için 0,79, SVM için 0,85 ve Rastgele Orman için 0,94 olarak elde edilmiştir. Makro F1 skorları aynı sırayla 0,76, 0,78, 0,84 ve 0,94; makro ROC-AUC değerleri ise 0,933, 0,941, 0,983 ve 0,996 olarak hesaplanmıştır. Karışıklık matrisi, hataların ağırlıklı olarak komşu obezite sınıfları arasında gerçekleştiğini göstermiştir. Sonuç: Çalışma sonuçları, obezite düzeylerinin tahminine yönelik çok sınıflı sınıflandırma probleminde doğrusal olmayan örüntüleri daha etkin biçimde modelleyebilen yöntemlerin daha yüksek ve sınıflar arası daha dengeli performans sunduğunu ortaya koymaktadır. Bu çalışmada, ağaç tabanlı topluluk (ensemble) yaklaşımına dayanan Rastgele Orman algoritması, obezite düzeylerini ayırt etmede en yüksek performansı gösteren model olarak belirlenmiştir. Elde edilen sonuçlar, söz konusu yaklaşımın birincil basamak düzeyinde riskli bireylerin erken saptanmasına ve hedefe yönelik yaşam tarzı müdahalelerinin planlanmasına katkı sağlayabileceğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Obezite, Makine Öğrenmesi, Veri Madenciliği, Yaşam Tarzı Verileri, Rastgele Orman Algoritması

Prediction of Obesity Risk Using Machine Learning Methods: A Study Based On Eating Habits and Physical Activity Level

Abstract: Objective: Obesity is a multidimensional public health problem closely related to dietary habits, physical activity, and lifestyle. This study aimed to predict obesity levels using machine learning based on lifestyle- and nutrition-related variables and to compare the predictive performance of different algorithms. Materials-Methods: A widely used open-access dataset was analyzed, including records from 2111 individuals from Colombia, Peru, and Mexico. The analysis was conducted in line with the CRISP-DM framework, following data understanding, data preparation, modeling, and evaluation steps. The dataset was split into training and test subsets, and all algorithms were evaluated on the same split to ensure comparability. The dependent variable was defined as a multiclass outcome with seven obesity categories: Insufficient Weight, Normal Weight, Overweight Level I, Overweight Level II, Obesity Type I, Obesity Type II, and Obesity Type III. During modeling, Logistic Regression, k-Nearest Neighbors (KNN), Support Vector Machines (SVM), and Random Forest were applied, and their performances were compared using the same evaluation criteria. Model performance was assessed using the confusion matrix, accuracy, precision, recall, macro F1-score, and macro ROC–AUC computed with the One-vs-Rest approach. Findings: Accuracy was 0.77 for Logistic Regression, 0.79 for KNN, 0.85 for SVM, and 0.94 for Random Forest. Macro F1-scores were 0.76, 0.78, 0.84, and 0.94, respectively. Macro ROC–AUC values were 0.933, 0.941, 0.983, and 0.996, respectively. The confusion matrix indicated that misclassifications mainly occurred between adjacent obesity classes. Conclusion: The findings indicate that methods capable of modeling non-linear patterns more effectively achieve higher and more balanced performance across classes in multiclass obesity-level prediction. Random Forest, a tree-based ensemble approach, was identified as the best-performing model for discriminating obesity levels. This approach may support early identification of at-risk individuals in primary care and facilitate planning targeted lifestyle interventions.

Keywords: Obesity, Machine Learning, Data Mining, Lifestyle Data, Random Forest Algorithm

Makale id= 27

Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-0322-0397>

| 154

Matcha Yeşil Çayının Terapötik Potansiyeli ve Antioksidan Temelli Sağlık Etkileri

Ma. St. Sena Nalbantoğlu¹, Asst. Prof. Dr. Hasan Kaan Kavsara¹

¹ Department of Nutrition and Dietetics, Faculty of Health Sciences,
Yeditepe University, Istanbul, Türkiye

*Corresponding author: Hasan Kaan Kavsara

Özet: İnce öğütülmüş bir *Camellia sinensis* formu olan matcha yeşil çayı; kateşinler, polifenoller, rutin, C vitamini ve L-teanin dahil olmak üzere yüksek düzeyde biyoaktif bileşik içeriği sayesinde sergilediği güçlü antioksidan aktivite nedeniyle bilimsel ilgi odağı haline gelmiştir. Literatür verileri, matcha'nın geleneksel yeşil çaylara oranla 3 kat daha fazla epigallocateşin gallat ve 50 kat daha fazla rutin içerdiğini ortaya koymaktadır. Güncel kanıtlar, bu bileşiklerin oksidatif stresin azaltılması, inflamatuvar yolların modülasyonu ve hücrel metabolizmanın düzenlenmesi yoluyla çoklu sistem düzeyinde koruyucu etkiler gösterdiğini ortaya koymaktadır. Deneysel ve prelinik çalışmalar; matcha tüketiminin lipid ve glukoz metabolizmasını iyileştirdiğini, alkole bağlı olan ve olmayan yağlı karaciğer hastalığını hafiflettiğini, mitokondriyal fonksiyonu desteklediğini ve obezite ile ilişkili insülin direncini azalttığını göstermektedir. Ayrıca, bağırsak mikrobiyotası bileşimini modüle etme kapasitesi, metabolik ve immün homeostaza katkı sağladığını kanıtlamaktadır. Nöroprotektif etkiler kapsamında özellikle içerisindeki kafein ve L-teanin bileşenlerinin sinerjik etkileşimi sayesinde; uyku kalitesi ve bilişsel performansta iyileşme ile nöroinflamatuvar süreçlerin baskılandığı bildirilmiş olup, bu durum yaşa bağlı bilişsel gerilemeyi önlemede potansiyel bir rolü olduğunu düşündürmektedir. Hücrel düzeyde, matcha polifenollerinin glikoliz, mitokondriyal oksidatif fosforilasyon ve mTOR ile ilişkili sinyal yollarını baskılayarak kanser kök hücre proliferasyonunu inhibe ettiği gösterilmiştir. İn vitro sindirim çalışmaları, gastrointestinal geçiş sırasında polifenollerin kısmi degradasyona uğramasına rağmen, matcha'nın anlamlı düzeyde biyoyararlanabilir antioksidan kapasitesini ve antidiyabetik aktivitesini koruduğunu ortaya koymaktadır. Teknolojik araştırmalar ise matcha'nın fonksiyonel içecekler ve nutrasötik formülasyonlara entegre edilmesinin uygulanabilirliğini desteklemektedir. Sonuç olarak mevcut kanıtlar, matcha yeşil çayını sağlığı destekleyen ve kronik hastalıkların önlenmesine katkı sağlayabilecek antioksidan temelli, terapötik potansiyele sahip umut verici bir fonksiyonel gıda bileşeni olarak konumlandırmaktadır. Ancak etkinliğin doğrulanması, optimal dozun belirlenmesi ve uzun dönem güvenilirliğin ortaya konması için iyi tasarlanmış klinik çalışmalara gereksinim duyulmaktadır.

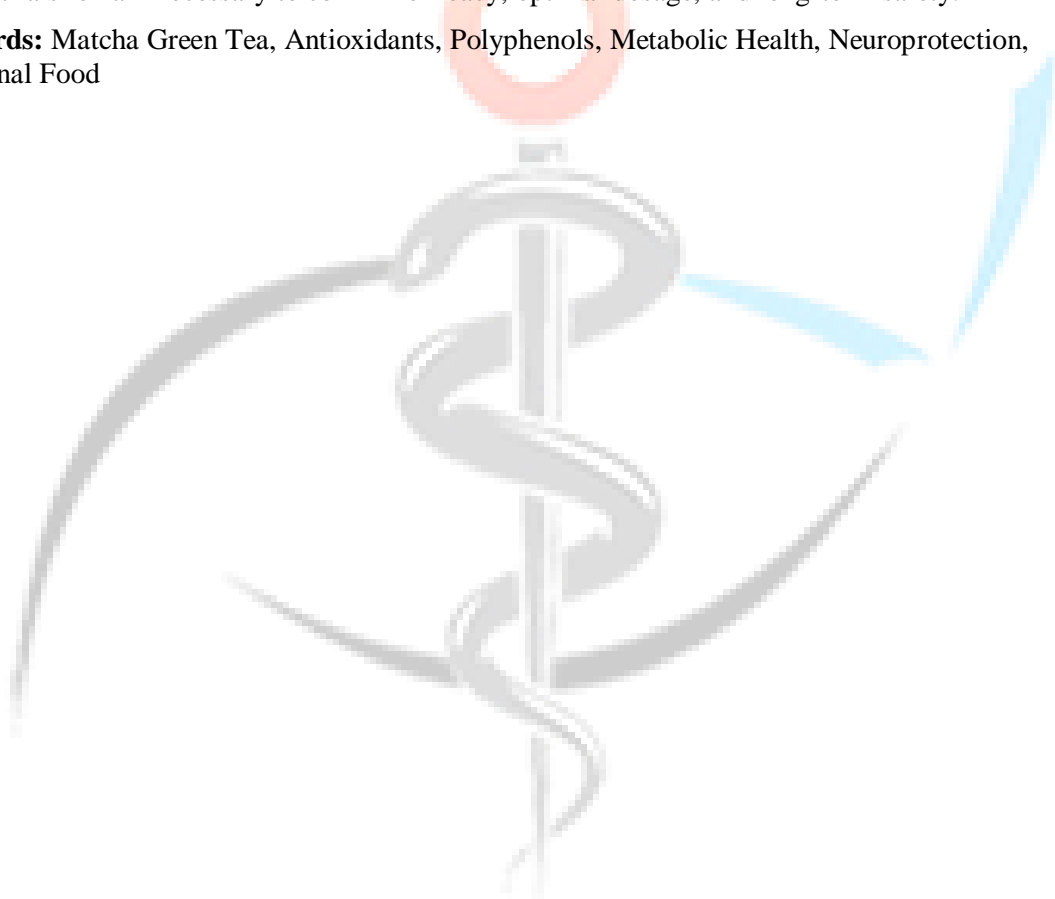
Anahtar Kelimeler: Matcha Yeşil Çayı, Antioksidanlar, Polifenoller, Metabolik Sağlık, Nöroproteksiyon, Fonksiyonel Gıda

Therapeutic Potential and Antioxidant-Based Health Effects of Matcha Green Tea

Abstract: Matcha green tea, a finely powdered form of *Camellia sinensis*, has attracted scientific interest due to its exceptionally high content of bioactive compounds, including catechins, polyphenols, rutin, vitamin C, and L-theanine, which collectively confer potent antioxidant activity. Literature data reveal that matcha contains three times more epigallocatechin gallate and 50 times more rutin compared to traditional green teas. Emerging evidence indicates that these compounds exert multi-system protective

effects through attenuation of oxidative stress, modulation of inflammatory pathways, and regulation of cellular metabolism. Experimental and preclinical studies demonstrate that matcha consumption improves lipid and glucose metabolism, alleviates non-alcoholic and alcohol-induced fatty liver disease, enhances mitochondrial function, and reduces obesity-associated insulin resistance. Additional findings highlight its capacity to modulate gut microbiota composition, thereby contributing to metabolic and immune homeostasis. Neuroprotective effects have also been reported, specifically attributed to the synergistic interaction of its caffeine and L-theanine components, which lead to improvements in sleep quality, cognitive performance, and attenuation of neuroinflammatory processes, suggesting potential roles in preventing age-related cognitive decline. At the cellular level, matcha polyphenols inhibit cancer stem cell propagation by suppressing glycolysis, mitochondrial oxidative phosphorylation, and mTOR-related signaling pathways. In vitro digestion studies further indicate that although partial degradation of polyphenols occurs during gastrointestinal digestion, matcha retains significant bioaccessible antioxidant and antidiabetic activity. Technological research additionally supports the feasibility of incorporating matcha into functional beverages and nutraceutical formulations. Collectively, current evidence positions matcha green tea as a promising functional food ingredient with antioxidant-based therapeutic potential for health promotion and chronic disease prevention. However, well-designed clinical trials remain necessary to confirm efficacy, optimal dosage, and long-term safety.

Keywords: Matcha Green Tea, Antioxidants, Polyphenols, Metabolic Health, Neuroprotection, Functional Food

Makale id= 37

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0008-8982-241X

| 156

Nöronal Gelişimde Gecikme/bozukluk Yaşayan Çocuklarda Eeg ve Mikrobiyota Profillerinin Birlikte Değerlendirilmesi

Ma.St. Aynaz Hashemzadeh¹, Dr. Öğretim Üyesi Aynur Müdüroğlu Kırmızıbekmez¹

¹Istanbul Nişantaşı Üniversitesi

*Corresponding author: Aynaz Hashemzadeh

Özet: Otizm Spektrum Bozukluğu (OSB), çocukluk disintegratif bozukluğu ve atipik şekillerde kendini gösteren yaygın gelişimsel bozuklukları içermektedir. Elektroensefalografi (EEG) spektral gücü, kortikal aktivitenin bir göstergesi olarak kabul edilmekte ve otizm spektrum bozukluğu ile ilişkilendirilmiştir fakat ilişkisi net olarak halen bilinmemektedir. Ayrıca son yıllarda yapılan çalışmalar otizm spektrum bozukluklarında mikrobiyota-bağırsak-beyin ekseninde değişiklikler olduğunu ortaya koymuştur. Bu çalışmalar, otizm spektrum bozukluğu olan bireylerin bağırsak mikrobiyotasının bileşimini ve işlevselliğinin, beyin fonksiyonu üzerinde olası kademeli etkilerle değiştirebileceğini göstermiştir. Projemiz kapsamında otizm spektrum bozukluğu olan çocukların mikrobiyata incelemesi yanında beyin dalgalarının değişiklikleri, geliştirilen model program ile EEG kullanarak analiz edilmiştir. Elde edilen bulgular sonucunda; OSB'li bireylerde bağırsak mikrobiyotasındaki değişimlerin EEG dalga paternleri ile doğrudan ilişkili olabileceğini göstermektedir. Bu bulgular, bağırsak mikrobiyotasını modüle etmenin otizm tedavisine yönelik yeni yaklaşımlar geliştirilmesine katkı sağlayabileceğini göstermektedir. Bağırsak-beyin aksı üzerinden etkileşimlerin daha iyi anlaşılması için mikrobiyomun EEG biyobelirteçleri ile detaylı bir şekilde ilişkilendirildiği daha büyük ölçekli çalışmalar yapılmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Otizm Spektrum Bozukluğu, Elektroensefalografi, Mikrobiyata, Klinik Çalışma

Joint Evaluation of Eeg and Microbiota Profiles in Children With Delayed Or Impaired Neuronal Development.

Abstract: Autism Spectrum Disorder (ASD) encompasses childhood disintegrative disorder and pervasive developmental disorders with atypical presentations. Electroencephalographic (EEG) spectral power is considered an indicator of cortical activity and has been associated with autism spectrum disorder; however, the nature of this relationship is still not clearly understood. In addition, recent studies have demonstrated alterations in the microbiota-gut-brain axis in autism spectrum disorders. These studies suggest that changes in the composition and functionality of the gut microbiota in individuals with ASD may influence brain function through potential stepwise mechanisms. Within the scope of our project, in addition to the analysis of the gut microbiota of children with autism spectrum disorder, alterations in brain wave activity were analyzed using EEG through a newly developed model program. Based on the findings obtained, changes in the gut microbiota in individuals with ASD appear to be directly associated with EEG wave patterns. These results indicate that modulation of the gut microbiota may contribute to the development of novel therapeutic approaches for autism. To achieve a better understanding of interactions mediated via the gut-brain axis, larger-scale studies in which the microbiome is comprehensively correlated with EEG biomarkers are warranted.

Keywords: Autism Spectrum Disorder, Electroencephalography, Microbiota, Clinical Study.

Makale id= 12

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-7845-1974

| 158

Ön Kol Yerleşimli ve Radial Arterle Komşu Semptomatik Lipom: Olgu Sunumu

Uzman Dr. Ahmet Yiğitbay¹

¹Siverek Devlet Hastanesi

Özet: Giriş: Lipomlar, olgun adipositlerden köken alan ve en sık görülen benign yumuşak doku tümörleridir. Çoğunlukla subkutan yerleşimli ve asemptomatik olmakla birlikte, derin yerleşimli veya nörovasküler yapılara komşu lipomlar ağrı, uyuşma ve fonksiyonel yakınmalara neden olabilir. Üst ekstremitede, özellikle ön kol yerleşimli lipomlar nadir görülür ve tanı genellikle geç konur. Bu olgu sunumunda, uzun süredir semptomlara yol açan, radial arterle komşu ön kol lipomu ve cerrahi tedavisi ele alınmaktadır. Vaka Sunumu: Otuz dokuz yaşında kadın hasta, yaklaşık beş yıldır devam eden sağ ön kolda şişlik, ağrı ve uyuşma şikâyetleri ile başvurdu. Klinik değerlendirme sonrası cerrahi eksizyon planlandı. Operasyonda ön kola modifiye Henry insizyonu ile girildi. Katlar geçildikten sonra volar önkolda yerleşimli, radial arterle yakın komşuluk gösteren lipomatöz kitle saptandı. Damar ve sinir yapıları korunarak kitle dikkatle disseke edildi ve yaklaşık 9 × 5 cm boyutlarındaki lezyon total olarak çıkarıldı. Postoperatif dönemde hastanın şikâyetleri tamamen düzeldi. Histopatolojik inceleme sonucu lipom ile uyumlu bulundu. Tartışma: Literatürde ön kol yerleşimli lipomların çoğu asemptomatik olarak bildirilmekle birlikte, derin yerleşimli olguların sinir ve vasküler yapılar üzerine bası oluşturarak ağrı ve paresteziye yol açabileceği vurgulanmaktadır. Özellikle median veya radial sinir basısı ile ilişkili olgular, karpal tünel benzeri klinik tablolarla rapor edilmiştir. Klasik olarak “dev lipom” tanımı ≥ 10 cm lezyonlar için kullanılsa da, üst ekstremitede daha küçük boyutlu lipomların bile anatomik komşuluk nedeniyle klinik olarak anlamlı semptomlar oluşturabildiği bildirilmektedir. Ayrıca literatürde, 5 cm’den büyük ve derin yerleşimli yumuşak doku kitlelerinde atipik lipomatöz tümör veya iyi diferansiye liposarkom ayırıcı tanısının göz önünde bulundurulması gerektiği belirtilmektedir. Bu nedenle semptomatik olgularda cerrahi eksizyon hem tanısal hem de terapötik açıdan önem taşımaktadır. Sunulan olguda, uygun cerrahi yaklaşım ve titiz diseksiyon ile yapılan total eksizyon, literatürle uyumlu şekilde başarılı klinik iyileşme sağlamıştır.

Anahtar Kelimeler: Lipom, Ön Kol, Radial Arter, Modifiye Henry Yaklaşımı

**Symptomatic Forearm Lipoma Adjacent to the Radial Artery: A Case Report
Abstract**

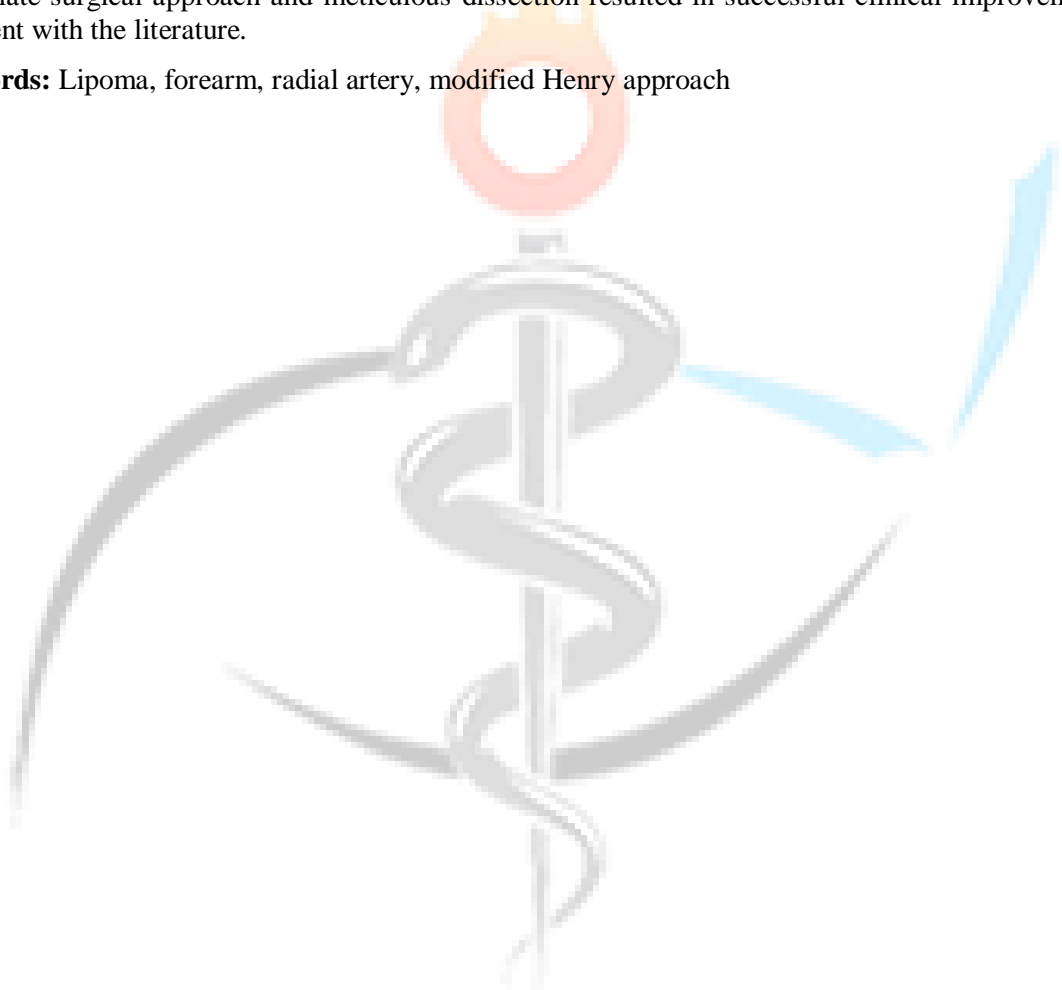
Introduction: Lipomas are benign soft tissue tumors originating from mature adipocytes and represent the most common type of soft tissue neoplasm. Although they are usually located in the subcutaneous tissue and remain asymptomatic, deeply located lipomas or those adjacent to neurovascular structures may cause pain, numbness, and functional complaints. Lipomas of the upper extremity, particularly those located in the forearm, are relatively rare and are often diagnosed at a late stage. This case report presents a forearm lipoma adjacent to the radial artery that caused long-standing symptoms and its surgical management.

Case Presentation: A 39-year-old female patient presented with a five-year history of swelling, pain, and numbness in the right forearm. Following clinical evaluation, surgical excision was planned. The forearm was approached using a modified Henry incision. After passing through the tissue layers, a lipomatous mass located in the volar forearm and closely associated with the radial artery was identified.

The mass was carefully dissected with preservation of the neurovascular structures and was totally excised, measuring approximately 9×5 cm. Postoperatively, the patient's symptoms resolved completely. Histopathological examination confirmed the diagnosis of lipoma.

Discussion: Although most forearm lipomas reported in the literature are asymptomatic, it has been emphasized that deeply located lesions may cause pain and paresthesia due to compression of adjacent neural and vascular structures. In particular, cases associated with median or radial nerve compression have been reported to present with clinical manifestations resembling carpal tunnel syndrome. While the term “giant lipoma” is classically used for lesions measuring ≥ 10 cm, even smaller lipomas in the upper extremity may produce clinically significant symptoms because of their anatomical proximity to critical structures. In addition, the literature indicates that atypical lipomatous tumors or well-differentiated liposarcomas should be considered in the differential diagnosis of soft tissue masses larger than 5 cm and located deep to the fascia. Therefore, surgical excision in symptomatic cases is important for both diagnostic and therapeutic purposes. In the present case, total excision performed using an appropriate surgical approach and meticulous dissection resulted in successful clinical improvement, consistent with the literature.

Key words: Lipoma, forearm, radial artery, modified Henry approach

Makale id= 156

Sözlü Sunum

ORCID ID: Emel Arslan Sarımehtemtoğlu: 0000-0002-8601-7836 Kübra Tekin: 0009-0007-1375-7669

| 160

Organik ve Fonksiyonel Ses Bozukluğu Olan Erişkinlerde Anksiyete, Sesle İlişkili Yaşam Kalitesi ve Aktivite Kısıtlılığının Karşılaştırılması

Dr. Öğretim Üyesi Emel Arslan Sarımehtemtoğlu¹, Araştırmacı Kübra Tekin¹

¹Ankara Medipol Üniversitesi

²Elazığ Fethi Sekin Şehir Hastanesi

*Corresponding author: Kübra Tekin

Özet: Amaç: Ses bozuklukları, iletişimi ve psikososyal işlevselliği olumsuz etkileyebilmektedir. Organik ve fonksiyonel ses bozuklukları etiyolojik olarak farklılık gösterse de, anksiyete gibi psikolojik faktörler semptom şiddeti ve günlük yaşam üzerindeki etkilerde belirleyici olabilmektedir. Bu çalışmanın amacı, organik ve fonksiyonel ses bozukluğu olan erişkinlerde anksiyete düzeyi, sesle ilişkili yaşam kalitesi ve sesin günlük yaşama etkisini karşılaştırmaktır. Yöntem: Bu kesitsel çalışmaya ses bozukluğu tanısı almış 26 erişkin birey (18 kadın, 8 erkek; ortalama yaş = 45,88 ± 12,85 yıl) dahil edilmiştir. Katılımcıların 17'si (%65,4) organik (nodül, polip, larenjektomi, vokal kord paralizisi, Reinke ödemi, vokal gap), 9'u (%34,6) ise fonksiyonel (psikojenik ve kas gerilim disfonisi) ses bozukluğu tanısına sahiptir. Katılımcılara Beck Anksiyete Ölçeği (BAÖ), Sesle İlgili Yaşam Kalitesi Ölçeği (V-RQOL) ve Ses Aktivite ve Katılım Profili-Türkçe Versiyonu (VAPP-TR) uygulanmış; veriler gruplar arasında karşılaştırılmıştır. Bulgular: Fonksiyonel ses bozukluğu olan bireylerin anksiyete düzeyleri organik gruba göre anlamlı derecede daha yüksektir (U = 38, Z = -2,05, p = 0,040). VAPP-TR alt alan analizinde, günlük yaşam puanları fonksiyonel grupta anlamlı derecede daha yüksek bulunmuştur (U = 29,0; Z = -2,56; p = 0,011). İş (p = 0,063), sosyal katılım (p = 0,072) ve duygusal etki (p = 0,121) alt alanlarında gruplar arasında anlamlı fark saptanmamıştır. VAPP toplam puanları fonksiyonel grupta anlamlı derecede daha yüksektir (U = 39,5; Z = -1,97; p = 0,049). V-RQOL puanları açısından gruplar arasında anlamlı fark bulunamamıştır (p = 0,463). Ayrıca, anksiyete düzeyi ile VAPP toplam puanı arasında pozitif ve anlamlı bir ilişki saptanmıştır. Sonuç: Fonksiyonel ses bozukluğu olan bireylerde anksiyete düzeyi ve sesin günlük yaşam üzerindeki olumsuz etkileri daha belirgindir. Bu bulgular, ses bozukluklarının değerlendirilmesi ve yönetiminde psikososyal faktörlerin önemini göstermektedir.

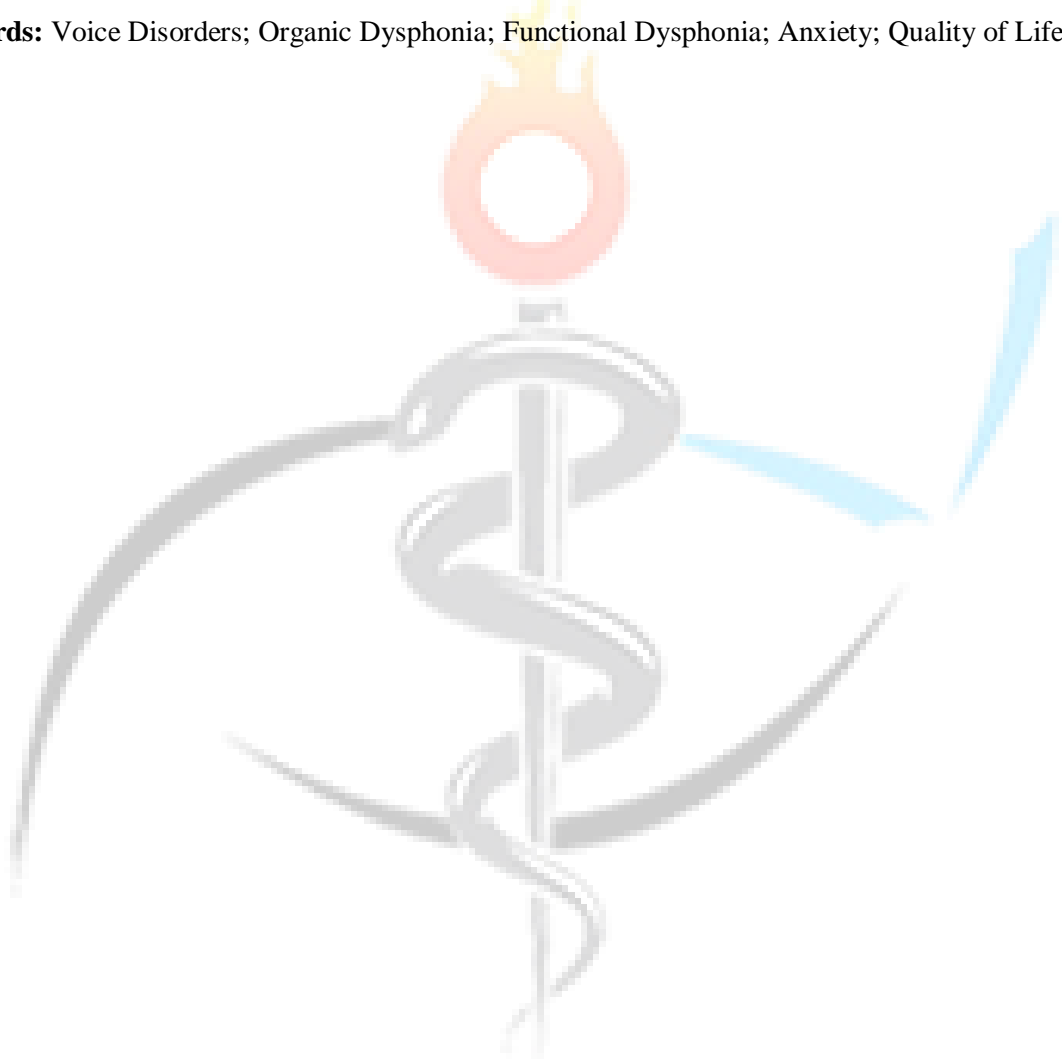
Anahtar Kelimeler: Ses Bozuklukları; Organik Disfoni; Fonksiyonel Disfoni; Anksiyete; Yaşam Kalitesi

Comparison of Anxiety, Voice-Related Quality of Life, and Activity Limitation in Adults With Organic and Functional Voice Disorders

Abstract: Objective: Voice disorders may negatively affect communication and psychosocial functioning. Although organic and functional voice disorders differ etiologically, psychological factors such as anxiety may influence symptom severity and daily life impact. This study aimed to compare anxiety levels, voice-related quality of life, and the impact of voice on daily life in adults with organic and functional voice disorders. Methods: This cross-sectional study included 26 adults with voice disorders (18 women, 8 men; mean age = 45.88 ± 12.85 years). Seventeen participants (65.4%) had organic voice disorders (nodules, polyps, laryngectomy, vocal fold paralysis, Reinke's edema, vocal gap), and nine (34.6%) had functional voice disorders (psychogenic dysphonia and muscle tension

dysphonia). Participants completed the Beck Anxiety Inventory (BAI), the Voice-Related Quality of Life scale (V-RQOL), and the Turkish version of the Voice Activity and Participation Profile (VAPP-TR). Group comparisons were performed. Results: Anxiety levels were significantly higher in the functional voice disorder group compared to the organic group ($U = 38$, $Z = -2.05$, $p = 0.040$). In the VAPP-TR subdomain analysis, daily life scores were significantly higher in the functional group ($U = 29.0$; $Z = -2.56$; $p = 0.011$). No significant differences were found between groups in the work ($p = 0.063$), social participation ($p = 0.072$), or emotional impact ($p = 0.121$) subdomains. Total VAPP scores were significantly higher in the functional group ($U = 39.5$; $Z = -1.97$; $p = 0.049$). No significant difference was observed in V-RQOL scores ($p = 0.463$). Anxiety levels showed a significant positive correlation with total VAPP scores. Conclusion: Anxiety and the negative impact of voice on daily life are more pronounced in individuals with functional voice disorders. These findings highlight the importance of considering psychosocial factors in the assessment and management of voice disorders.

Keywords: Voice Disorders; Organic Dysphonia; Functional Dysphonia; Anxiety; Quality of Life

Makale id= 192

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0005-5725-7768

| 162

Pankreas Kanseri İⁿ Vitro Capan-1 Hücre Hattında Değerlendirilen 3b Melt Elektroyazım Üretimi Çift Katmanlı Pcl/peg Teranostik Mikrofiber Yama: Ph-Duyarlı Gemsitabin Salımı ve Icg Tabanlı Cerrahi Sonrası İzlem

Dr. Öğretim Üyesi Zeynep Ruya Ege¹, Araştırmacı Gozde Enguven², Dr. Hasan Ege¹, Araştırmacı Barkan Kagan Durukan³, Prof.Dr. Hilal Turkoglu Sasmazel⁴, Prof.Dr. Oguzhan Gunduz¹

¹Istanbul Arel Üniversitesi

²Marmara Üniversitesi

³Atılım Üniversitesi

⁴Independent Researcher

*Corresponding author: Zeynep Ruya Ege

Özet: İleri evre pankreas kanseri, yoğun stromal bariyer ve yetersiz damarlaşma nedeniyle sistemik tedavilere dirençli olup ilaç penetrasyonu sınırlıdır. Cerrahi rezeksiyon sonrası yüksek nüks oranları, etkin lokal tedavi ve izlem gereksinimini artırmaktadır. Bu çalışmada, pankreas kanserinde postoperatif lokal kemoterapi ve eşzamanlı görüntüleme amaçlı, çözücüsüz üç boyutlu (3B) melt electrowriting (MEW) yöntemiyle üretilen çift katmanlı PCL/PEG teranostik mikrofiber yama platformu geliştirilmiştir. Toplam 10 katmandan oluşan yapının alt 5 katmanına gemsitabin (GEM; 100, 250 veya 500 µg/mL) lokal kemoterapi için yüklenmiş, üst 5 katmanına ise cerrahi sonrası izlem için indosiyanin yeşili (ICG) entegre edilmiştir. PEG ilavesi yama esnekliğini artırarak implantasyon/uygulama kolaylığı sağlamıştır. İⁿ vitro salım analizlerinde başlangıç burst salımı sonrası pH-duyarlı ve sürdürülebilir GEM salımı izlenmiştir; 500 µg/mL GEM yüklü yamalarda 168 saatte kümülatif salım pH 4,0'da ~%70 ve pH 7,4'te ~%30 olarak bulunmuştur. ICG salımı 168 saatte pH 7,4'te ~%25 ve pH 4,0'ta ~%10 düzeylerine ulaşmıştır. Capan-1 pankreas kanseri hücre hattında yapılan MTT analizleri, GEM yüklü yamaların hücre canlılığını doza ve zamana bağlı olarak anlamlı şekilde azalttığını; 500 µg/mL GEM ile 72 saatte ≥%50 canlılık azalması sağlandığını göstermiştir. Konfokal mikroskopi, ICG'nin canlı hücrelerce internalize edildiğini doğrulamış; artan GEM dozu ile ICG-pozitif hücrelerin azalması, tedavi ve izlemin eşzamanlı yürütülebileceğini desteklemiştir. Sonuç olarak geliştirilen çift katmanlı, katman-adreslenebilir MEW yamalar, pankreas kanserinde lokal, pH-duyarlı GEM salımı ile etkin in vitro sitotoksikite sağlarken ICG-temelli floresans izlemi mümkün kılan umut verici bir postoperatif teranostik yaklaşımdır.

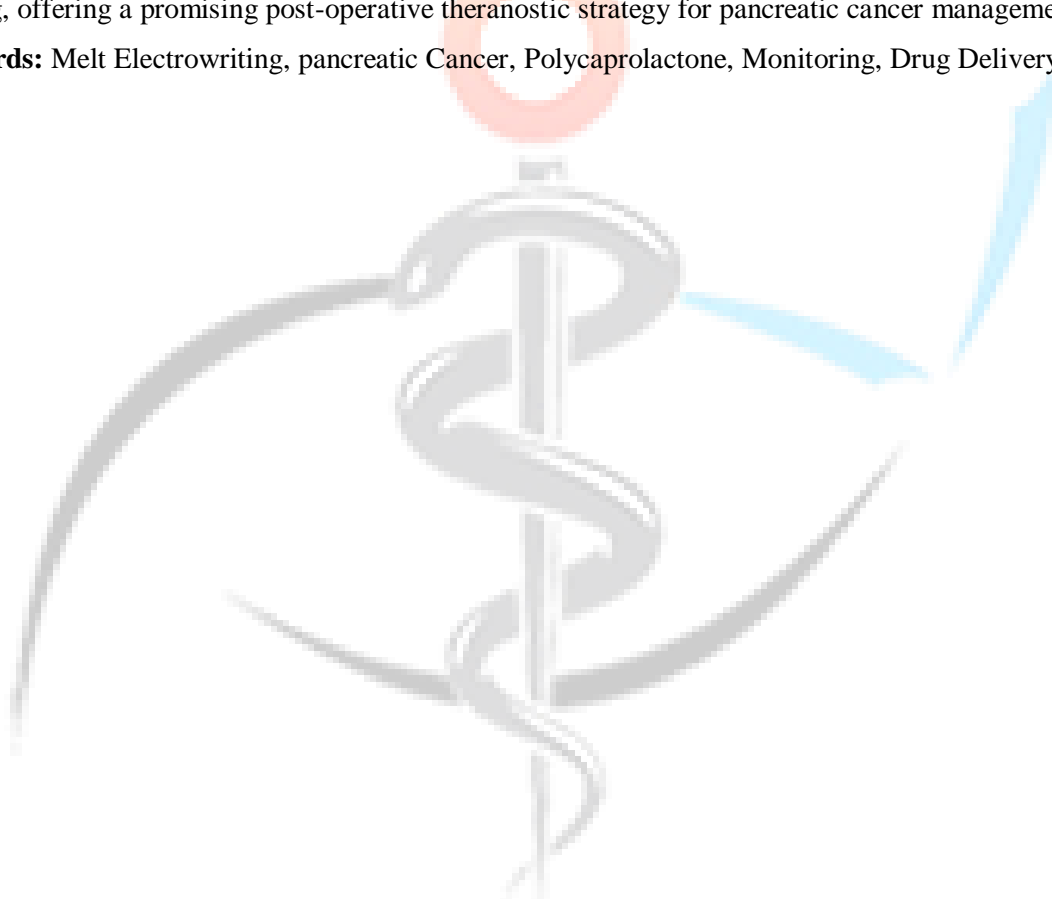
Anahtar Kelimeler: Melt Elektroyazım, Pankreas Kanseri, Polikaprolakton, İzlem, İlaç Taşınımı

In Vitro Evaluation in the Capan-1 Pancreatic Cancer Cell Line of a Dual-Layer Pcl/peg Theranostic Microfiber Patch Fabricated by 3d Melt Electrowriting: Ph-Responsive Gemcitabine Release and Icg-Based Post-Surgical Monitoring

Abstract: Advanced pancreatic cancer remains highly resistant to therapy due to its dense stromal barrier and poor vascularization, which limit drug penetration and reduce treatment efficacy. Even after surgical resection, high recurrence rates highlight the need for effective local therapy combined with post-operative monitoring. In this study, we developed a solvent-free three-dimensional (3D) melt

electrowritten (MEW) dual-layer PCL/PEG theranostic microfiber patch designed for localized chemotherapy and concurrent fluorescence-based surveillance. The platform consisted of a 10-layer, layer-addressable architecture: gemcitabine (GEM; 100, 250, or 500 $\mu\text{g}/\text{mL}$) was incorporated into the bottom five layers to suppress local recurrence, while indocyanine green (ICG) was integrated into the top five layers to enable post-surgical monitoring. Incorporation of PEG improved patch flexibility, facilitating handling and potential implantation. In vitro release studies showed an initial burst followed by sustained, pH-responsive GEM release. For patches loaded with 500 $\mu\text{g}/\text{mL}$ GEM, cumulative release at 168 h reached $\sim 70\%$ at pH 4.0 and $\sim 30\%$ at pH 7.4, indicating enhanced release under acidic conditions relevant to the tumor microenvironment. ICG release reached $\sim 25\%$ at pH 7.4 and $\sim 10\%$ at pH 4.0 at 168 h. Cytotoxicity assessed by MTT assay in the Capan-1 pancreatic cancer cell line demonstrated a significant dose- and time-dependent reduction in cell viability, achieving $\geq 50\%$ reduction at 72 h with 500 $\mu\text{g}/\text{mL}$ GEM-loaded patches. Importantly, ICG incorporation did not compromise GEM-mediated cytotoxicity. Confocal microscopy confirmed ICG internalization in viable cells and revealed a decrease in ICG-positive cells with increasing GEM dose, supporting the feasibility of simultaneous therapy and monitoring. Overall, these dual-layer MEW-fabricated PCL/PEG patches enable localized, pH-responsive GEM delivery while providing integrated ICG-based fluorescence imaging, offering a promising post-operative theranostic strategy for pancreatic cancer management.

Keywords: Melt Electrowriting, pancreatic Cancer, Polycaprolactone, Monitoring, Drug Delivery

Makale id= 132

Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0000-4315-0103>

| 164

Preterm Bebeklerde Orta-Ağır Bronkopulmoner Displazi İçin Erken Klinik Risk Faktörleri

Dr. Ferid Aliyev¹

¹Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Neonatoloji Anabilim Dalı, Ankara, Türkiye

Özet: Amaç: Bu çalışmada prematüre bebeklerde orta-ağır bronkopulmoner displazi (BPD) gelişimi ile ilişkili erken dönem klinik risk faktörlerinin belirlenmesi amaçlandı. Yöntem: Bu retrospektif kohort çalışmaya yenidoğan yoğun bakım ünitesinde izlenen 218 prematüre bebek dahil edildi. Hastalar orta-ağır BPD gelişimine göre iki gruba ayrıldı. Demografik ve klinik değişkenler karşılaştırıldı. Bağımsız risk faktörlerini belirlemek amacıyla çok değişkenli lojistik regresyon analizi yapıldı. Bulgular: Çalışma grubunda 38 (%17,4) bebekte orta-ağır BPD gelişti. Orta-ağır BPD gelişen bebeklerde gebelik haftası ve doğum kilosu daha düşük, invaziv mekanik ventilasyon süresi daha uzundu (tümü $p<0,001$). Çok değişkenli lojistik regresyon analizinde düşük gebelik haftası (OR: 0,82; %95 GA: 0,69–0,96; $p=0,015$), konvansiyonel mekanik ventilasyon gereksinimi (OR: 4,97; %95 GA: 1,82–13,54; $p=0,002$) ve PDA tedavisi uygulanması (OR: 6,64; %95 GA: 2,59–17,02; $p<0,001$) orta-ağır BPD ile bağımsız olarak ilişkili bulundu. Sonuç: Prematüre bebeklerde düşük gebelik haftası, invaziv mekanik ventilasyon gereksinimi ve PDA tedavisi orta-ağır BPD gelişimi için bağımsız risk faktörleridir. Bu bebeklerin erken dönemde tanınması ve solunum destek stratejilerinin optimize edilmesi BPD sıklığını azaltmada önemli olabilir.

Anahtar Kelimeler: Preterm Bebek; Bronkopulmoner Displazi; Risk Faktörleri; Mekanik Ventilasyon; Patent Duktus Arteriozus

Early Clinical Risk Factors for Moderate-To-Severe Bronchopulmonary Dysplasia in Preterm Infants

Abstract: Objective: This study aimed to identify early clinical risk factors associated with the development of moderate-to-severe bronchopulmonary dysplasia (BPD) in preterm infants. Methods: In this retrospective cohort study, 218 preterm infants followed in the neonatal intensive care unit were included. Patients were divided into two groups according to the development of moderate-to-severe BPD. Demographic and clinical variables were compared. Multivariable logistic regression analysis was performed to determine independent risk factors. Results: Moderate-to-severe BPD developed in 38 (17.4%) infants in the study population. Infants who developed moderate-to-severe BPD had lower gestational age and birth weight and longer duration of invasive mechanical ventilation (all $p<0.001$). In multivariable logistic regression analysis, lower gestational age (OR: 0.82; 95% CI: 0.69–0.96; $p=0.015$), requirement for conventional mechanical ventilation (OR: 4.97; 95% CI: 1.82–13.54; $p=0.002$), and administration of PDA treatment (OR: 6.64; 95% CI: 2.59–17.02; $p<0.001$) were independently associated with moderate-to-severe BPD. Conclusion: Lower gestational age, need for invasive mechanical ventilation, and PDA treatment are independent risk factors for the development of moderate-to-severe BPD in preterm infants. Early identification of these infants and optimization of respiratory support strategies may be important in reducing the incidence of BPD.

Keywords: Preterm Infant; Bronchopulmonary Dysplasia; Risk Factors; Mechanical Ventilation; Patent Ductus Arteriosus

Makale id= 209

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-0569-3072

| 166

Propiyonik Asitle Otizm Oluşturulan Ratlardan Elde Edilen Nöral Kök Hücrelerin Evresel Takibi ve Değerlendirilmesi

Dr. Gülhan Şahin¹, Prof.Dr. Gökçen Dinç², Dr. Fatih Serdar Şahin¹, Dr. Öğretim Üyesi Kemal Erdem Başaran³, Dr. Mustafa Burak Acar⁴, Dr. Öğretim Üyesi Şerife Erdem⁵, Doç.Dr. Ahmet Eken¹

¹Erciyes Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Kök Hücre Bilimleri Anabilim Dalı

²Erciyes Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Tıbbi Mikrobiyoloji Anabilim Dalı

³Erciyes Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Fizyoloji Anabilim Dalı

⁴Erciyes Üniversitesi Genom ve Kök Hücre Merkezi

⁵Kırşehir Ahi Evran Üniversitesi, Tıp Fakültesi, İmmunoloji Anabilim Dalı

⁶Erciyes Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Tıbbi Biyoloji Anabilim Dalı

*Corresponding author: Gülhan Şahin

Özet: Bu çalışmada ratlarda propiyonik asitle indüklenen otizm modelinde nöral kök hücrelerin eldesi ve otizmin nöral kök hücreler üzerindeki etkilerinin araştırılması amaçlanmıştır. Bu amaçla propiyonik asitle otizm hastalık modeli oluşturulan ratların hipokampuslarından elde edilen nöral kök hücrelerin morfolojileri, apoptotik indeksleri ve nörotransmitter düzeylerinde oluşan farklılıklar kontrol gruplarına göre değerlendirilmiştir. Bulgulara göre; otizm hastalık modeli oluşturulan ratlardan elde edilen nörosferlerin karnabahar görünümünün ve silyaların kaybolduğu, asimmetrik ve yer yer dağınık görünüm sergiledikleri belirlenmiştir. Kültürde rastgele dağılmış kahverengi tanımlanamayan cisimcikler gözlemlenmiştir. Sekretomlarda Glutamat seviyelerinde kontrol grubuna göre 7. gün (akut otizm) ve 14. gün (kronik otizm) yükseliş saptanmıştır ($p<0,05$); serumda yine seviye yüksektir. GABA seviyeleri kontrol grubuna göre sekretomda 7. gün ve 14. gün yükseliş gözlemlenmiştir ($p<0,05$); serumda yine seviye yüksektir. Asetilkolinin kontrol grubuna göre sekretomda 7. gün yükseldiği, 14. gün bariz bir düşüş olduğu ($p<0,05$), serumda ise seviyenin yine düşük olduğu saptanmıştır. NGF seviyeleri kontrol grubuna göre sekretomda 7. gün ve 14. gün yüksektir ($p<0,05$), serumda ise seviye düşmüştür. FGF-2 seviyeleri kontrol grubuna göre sekretomda 7. gün ve 14. gün yüksektir ($p<0,05$), serumda ise seviye düşmüştür. IL-6 ve IL-10 seviyeleri kontrol grubuna göre sekretomda 7. gün ve 14.gün yüksektir ($p>0,05$), serumda IL-6 seviyesinin yüksek olduğu, IL-10 seviyesinin ise düşük olduğu saptanmıştır. BDNF seviyeleri kontrol grubuna göre sekretomda 7. gün yükseliş gözlenirken, 14. gün düşüş gözlenmiştir ($p<0,05$), serumda ise seviye düşmüştür. Staufen2 seviyeleri kontrol grubuna göre sekretomda 7. gün ve 14. gün yüksektir ($p<0,05$), serumda ise seviye düşmüştür. Anandamid seviyeleri kontrol grubuna göre sekretomda 7. gün ve 14.gün yüksektir ($p>0,05$), serumda ise seviye düşmüştür. Görüntüleme sonuçlarında kontrol gruplarına göre otizm modelinde daha fazla progenitör hücre varlığı gözlemlenmiştir. Ayrıca akım sitometrik bulgulara göre; apoptoz oranı arttıkça aynı simetride canlılık oranının da azaldığı saptanmıştır. Apoptoz, canlılık ve nekroz bulguları değerlendirildiğinde; otizm grubundaki ratlardan elde edilen nöral kök hücrelerde nörodejenerasyon varlığı göze çarpmaktadır. Bu çalışma Erciyes Üniversitesi Bilimsel Araştırma Projeleri Koordinasyon Birimince desteklenmiştir. Proje Numarası: TDK-2023-12260.

Anahtar Kelimeler: Nöral Kök Hücre, Nörodejenerasyon, Otizm, Propiyonik Asit

Stage-Based Monitoring and Evaluation of Neural Stem Cells Obtained From Rats With Propionic Acid-Induced Autism

Abstract: This study aimed to isolate neural stem cells in a propionic acid-induced autism model in rats and to investigate the effects of autism on neural stem cells. For this purpose, the morphology, apoptotic indices, and neurotransmitter levels of neural stem cells obtained from the hippocampi of rats with propionic acid-induced autism were evaluated in comparison to control groups. According to the findings, the neurospheres obtained from rats with an autism model showed a cauliflower-like appearance, loss of cilia, and an asymmetrical and scattered appearance. Additionally, randomly distributed brown, unidentified bodies were observed in the culture. Glutamate levels in the secretomes showed an increase on day 7 (acute autism) and day 14 (chronic autism) compared to the control group ($p < 0.05$); serum levels were also elevated. GABA levels were observed to be elevated in the secretome on days 7 and 14 compared to the control group ($p < 0.05$); serum levels were also high. Acetylcholine was found to be elevated in the secretome on day 7 compared to the control group, and showed a significant decrease on day 14 ($p < 0.05$), while serum levels were also low. NGF levels were higher in the secretome on days 7 and 14 compared to the control group ($p < 0.05$), while serum levels were lower. FGF-2 levels were higher in the secretome on days 7 and 14 compared to the control group ($p < 0.05$), while serum levels were lower. IL-6 and IL-10 levels were higher in the secretome on days 7 and 14 compared to the control group ($p > 0.05$), with high serum IL-6 levels and low serum IL-10 levels. BDNF levels were elevated in the secretome on day 7 and decreased on day 14 compared to the control group ($p < 0.05$), while serum levels also decreased. Staufen2 levels were higher in the secretome on days 7 and 14 compared to the control group ($p < 0.05$), while serum levels decreased. Anandamide levels were higher in the secretome on days 7 and 14 compared to the control group ($p > 0.05$), while serum levels decreased. Imaging results showed a higher presence of progenitor cells in the autism model compared to the control groups. Furthermore, flow cytometry findings indicated that as the apoptosis rate increased, the viability rate decreased in the same symmetry. When apoptosis, viability, and necrosis findings were evaluated, the presence of neurodegeneration in neural stem cells obtained from rats in the autism group was noticeable. This study was supported by the Erciyes University Scientific Research Projects Coordination Unit. Project Number: TDK-2023-12260.

Keywords: Neural Stem Cells, Neurodegeneration, Autism, Propionic Acid.

Makale id= 207

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-5577-4252

| 168

Rat Hipokampal Nöral Kök Hücrelerinde Propiyonik Asit Uygulaması ve Likopenin Etkilerinin Araştırılması

Dr. Fatih Serdar Şahin¹, Prof.Dr. Gökçen Dinç², Dr. Gülhan Şahin¹, Dr. Öğretim Üyesi Kemal Erdem Başaran³, Dr. Mustafa Burak Acar⁴, Dr. Öğretim Üyesi Şerife Erdem⁵, Doç.Dr. Ahmet Eken¹

¹Erciyes Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Kök Hücre Bilimleri Anabilim Dalı

²Erciyes Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Tıbbi Mikrobiyoloji Anabilim Dalı

³Erciyes Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Fizyoloji Anabilim Dalı

⁴Erciyes Üniversitesi Genom ve Kök Hücre Merkezi

⁵Kırşehir Ahi Evran Üniversitesi, Tıp Fakültesi, İmmunoloji Anabilim Dalı

⁶Erciyes Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Tıbbi Biyoloji Anabilim Dalı

*Corresponding author: Fatih Serdar Şahin

Özet: Nöral kök hücreler; sinir sisteminin yaşam boyu organizasyonunu ve nörogenezi yönetir. Nörogenezin en önemli merkezlerinden birisi hipokampüstür. Otizmin gelişim sebebi henüz belirlenememiş olsa da, yaşamın erken evrelerinde ortaya çıkan regresif bir hastalıktır. Propiyonik asit gıda endüstrisinde sıkça kullanılan koruyucu bir gıda katkısıdır. Deney hayvanlarında otizm modeli oluşturmada da kullanılmaktadır. Bu çalışmada nöral kök hücrelerde propiyonik asit ile in vitro otizm hastalık modeli oluşturularak likopenin etkinliğinin ve sürecin nöromedyatörlerle, görüntüleme yöntemleriyle ve apoptotik/nekrotik hücrel ölçüm yöntemleriyle araştırılması amaçlanmıştır. Çalışmada 3-8 haftalık erkek Sprague Dawley ratlar kullanılmıştır. Hipokampus dokularından elde edilen nöral kök hücrelere propiyonik asit 2 MM/24 saat şeklinde uygulanmıştır. Ardından hücreler likopenle (1 µM/24 saat, 2 µM/24 saat) muamele edilmiştir. Propiyonik asit maruziyeti sonucu IL-6, IL-10, GABA ve Glutamat'ın, anlamlı bir şekilde artışları saptanırken (p<0,05); asetilkolin, BDNF, FGF-2, NGF ve anandamidinin anlamlı azalışları belirlenmiştir (p<0,05). Staufen-2'de sadece nörosfer morfolojisi değişimi ve proliferasyon yönünden anlamlı artış gözlemlenmiştir (p<0,05). Propiyonik asit maruziyeti sonrası hücrelere likopen verildiğinde tüm dozlarda (1 µM, 2 µM) asetilkolin, anandamid ve BDNF yönünden anlamlı yükselişler saptanmıştır (p<0,05). FGF-2'nin seviyesinde 2 µM likopen uygulandığında anlamlı yükseliş gözlemlenmiştir (p<0,05). Staufen-2'de sadece nörosfer morfolojisi çerçevesinde tüm dozlarda (1 µM, 2 µM) anlamlı azalışlar gözlemlenmiştir (p<0,05). Propiyonik asit maruziyetiyle yükselen proinflatuar sitokinlerin (IL-6, IL-10) baskılanmasında; likopenin anlamlı olduğu saptanmıştır (p<0,05). GABA seviyesinde 2 µM likopenle, glutamatta 1 µM likopenle anlamlı düşüşler belirlenmiştir (p<0,05). Sonuç olarak, propiyonik asit maruziyetinin hücrelerde apoptoz oranını artırdığı, likopen maruziyetiyle hücrelerde apoptotik oranların düştüğü, canlılık arttığı saptanmıştır. Bu çalışma Erciyes Üniversitesi Bilimsel Araştırma Projeleri Koordinasyon Birimince desteklenmiştir. Proje Numarası: TDK-2022-11847.

Anahtar Kelimeler: İn Vitro; Likopen; Nöral Kök Hücre; Nörodejenerasyon; Otizm; Propiyonik Asit.

Investigation of the Effects of Propionic Acid Application and Lycopene On Rat Hippocampal Neural Stem Cells

Abstract: Neural stem cells manage the lifelong organization and neurogenesis of the nervous system. One of the most important centers of neurogenesis is the hippocampus. Although the cause of autism development has not yet been determined, it is a regressive disease that appears in the early stages of life. Propionic acid is a frequently used preservative food additive in the food industry. It is also used to create an autism model in experimental animals. This study aimed to investigate the effectiveness of lycopene and the process in creating an in vitro autism disease model in neural stem cells with propionic acid, using neuromediators, imaging methods, and apoptotic/necrotic cellular measurement methods. 3-8 week old male Sprague Dawley rats were used in the study. Neural stem cells obtained from hippocampus tissues were treated with propionic acid at a concentration of 2 μ M/24 hours. The cells were then treated with lycopene (1 μ M/24 hours, 2 μ M/24 hours). Propionic acid exposure resulted in significant increases in IL-6, IL-10, GABA, and glutamate ($p < 0.05$), while acetylcholine, BDNF, FGF-2, NGF, and anandamide decreased significantly ($p < 0.05$). Staufen-2 showed significant increases only in neurosphere morphology and proliferation ($p < 0.05$). When lycopene was administered to cells after propionic acid exposure, significant increases were observed in acetylcholine, anandamide, and BDNF at all doses (1 μ M, 2 μ M) ($p < 0.05$). A significant increase in FGF-2 levels was observed with 2 μ M lycopene administration ($p < 0.05$). Staufen-2 showed significant decreases only in neurosphere morphology at all doses (1 μ M, 2 μ M) ($p < 0.05$). Lycopene was found to be significantly effective in suppressing pro-inflammatory cytokines (IL-6, IL-10) that are elevated by propionic acid exposure ($p < 0.05$). Significant decreases in GABA levels were observed with 2 μ M lycopene, and in glutamate levels with 1 μ M lycopene ($p < 0.05$). In conclusion, it was determined that propionic acid exposure increased the rate of apoptosis in cells, while lycopene exposure decreased apoptotic rates and increased viability rates. This study was supported by the Erciyes University Scientific Research Projects Coordination Unit. Project Number: TDK-2022-11847.

Keywords: In Vitro, Lycopene, Neural Stem Cells, Neurodegeneration, Autism; Propionic Acid.

Makale id= 188

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-3630-173X

| 170

Türkiye’de Yutma Rehabilitasyonunda Nöromüsküler Elektrik Stimülasyonuna Yönelik Lisansüstü Tezlerin İncelenmesi

Dr. Öğretim Üyesi Seren Düzenli Öztürk¹

¹İzmir Bakırçay Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Dil ve Konuşma Terapisi Bölümü

Özet: Giriş: Yutma, kortikal, beyin sapı ve periferik nöromüsküler yapıların koordinasyonunu gerektiren karmaşık bir sensörimotor fonksiyondur. Bu sistemdeki bozulmalar disfajiye yol açmakta ve malnütrisyon, aspirasyon ve yaşam kalitesinde azalma ile ilişkilendirilmektedir. Nöromüsküler elektrik stimülasyonu (NMES), yutma rehabilitasyonunda kas aktivasyonunu kolaylaştırmayı ve motor kontrolü desteklemeyi amaçlayan tamamlayıcı bir müdahale yöntemi olarak kullanılmaktadır. Bu çalışmada, Türkiye’de yutma rehabilitasyonu kapsamında NMES’i müdahale yöntemi olarak kullanan ve etkililiğini değerlendiren lisansüstü tezler tanımlayıcı özellikleri açısından incelenmiştir. Yöntem: Doküman analizi yöntemi kullanılarak, Yükseköğretim Kurulu Ulusal Tez Merkezi veritabanı 2010–2025 yılları arasında “disfaji”, “yutma bozukluğu”, “yutma rehabilitasyonu”, “nöromüsküler elektrik stimülasyonu” ve “NMES” anahtar kelimeleri ile taranmıştır. Bulgular: İnceleme sonucunda 13 lisansüstü tez belirlenmiştir. Bu tezlerin 7’si (%53,8) tıpta uzmanlık, 6’sı (%46,2) sağlık bilimleri lisansüstü tezidir. Sağlık bilimleri lisansüstü tezlerinin 4’ü (%30,8) yüksek lisans, 2’si (%15,4) doktora düzeyindedir. Tezlerin 3’ü dil ve konuşma terapisi, 1’i odyoloji ve konuşma bozuklukları, 2’si fizyoterapi ve rehabilitasyon programlarında gerçekleştirilmiştir. Tezlerin %76,9’u nörojenik disfajiye (bunların %69,2’si inme), %15,4’ü baş-boyun cerrahisine bağlı disfajiye ve %7,7’si serebral palsi tanılı pediatrik popülasyona odaklanmıştır. NMES uygulamaları 9 tezde (%69,2) geleneksel yutma terapisi yaklaşımları (egzersiz, termal taktik stimülasyon) ile birlikte kullanılmıştır. NMES uygulamalarında standart bir protokol bulunmadığı ve elektrot yerleşimi, hedef kas grupları ve seans parametreleri açısından çalışmalar arasında farklılıklar olduğu belirlenmiştir. Sonuç: Bulgular alanın gelişmekte olduğunu, ancak NMES uygulamalarında yöntem ve protokol standardizasyonuna ihtiyaç bulunduğunu göstermektedir. Dil ve konuşma terapisi alanında NMES’in yutma rehabilitasyonundaki kullanımına yönelik araştırmaların artırılması, uygulamaların standardizasyonuna ve kanıtı dayalı klinik karar süreçlerinin güçlendirilmesine katkı sağlayabilir.

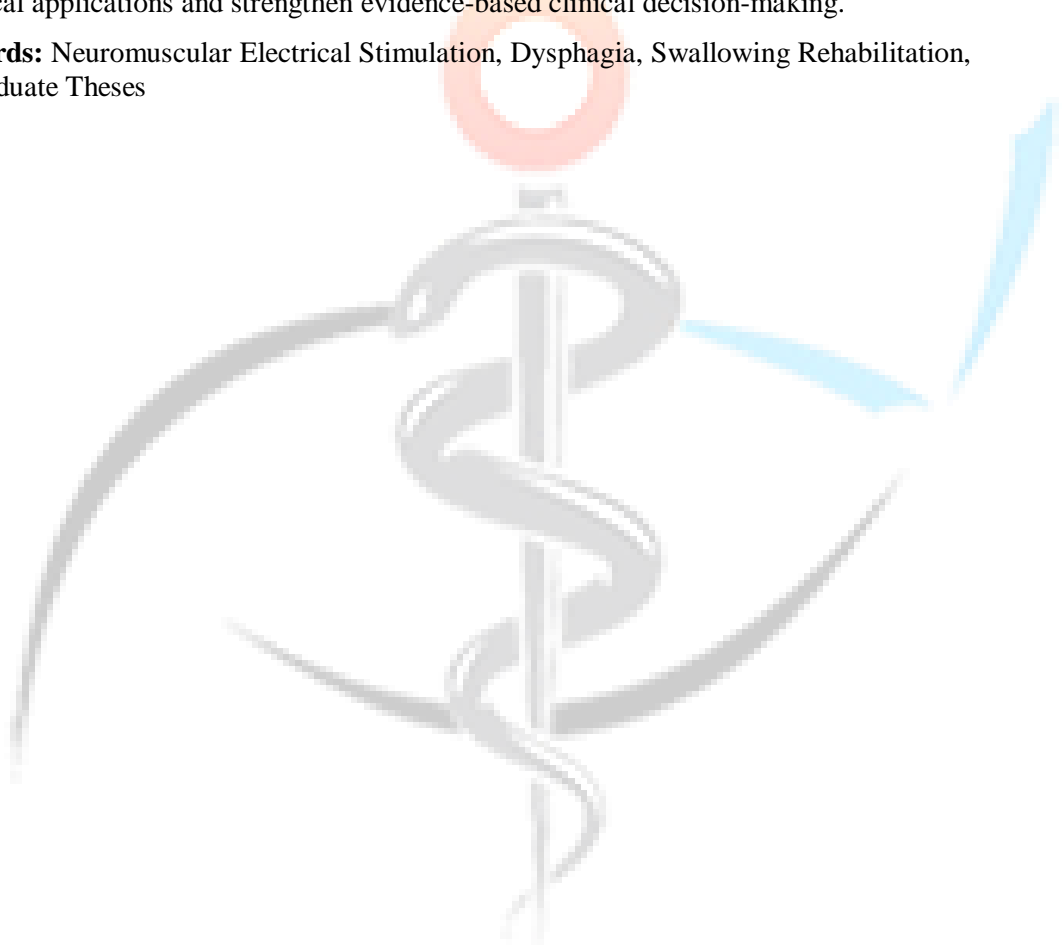
Anahtar Kelimeler: Nöromüsküler Elektrik Stimülasyonu, Disfaji, Yutma Rehabilitasyonu, Lisansüstü Tezler

An Examination of Postgraduate Theses On Neuromuscular Electrical Stimulation in Swallowing Rehabilitation in Türkiye

Abstract: Introduction: Swallowing is a complex sensorimotor function that requires coordination of cortical, brainstem, and peripheral neuromuscular structures. Impairments in this system lead to dysphagia and are associated with malnutrition, aspiration, and reduced quality of life. Neuromuscular electrical stimulation (NMES) is used in swallowing rehabilitation as an adjunctive intervention to facilitate muscle activation and support motor control. This study descriptively examined postgraduate theses conducted in Türkiye that used NMES as an intervention method in swallowing rehabilitation and evaluated its effectiveness. Method: Using a document analysis approach, the National Thesis

Center database of the Council of Higher Education was searched from 2010 to 2025 for records containing the keywords “dysphagia,” “swallowing disorder,” “swallowing rehabilitation,” “neuromuscular electrical stimulation,” and “NMES.” Results: A total of 13 postgraduate theses were identified. Of these, 7 (53.8%) were medical specialty dissertations and 6 (46.2%) were health sciences postgraduate theses. Among the health sciences theses, 4 (30.8%) were master’s and 2 (15.4%) were doctoral dissertations. Three were conducted in speech and language therapy programs, one in audiology and speech disorders, and two in physiotherapy and rehabilitation programs. Of the theses, 76.9% focused on neurogenic dysphagia (69.2% involving stroke), 15.4% on dysphagia related to head and neck surgery, and 7.7% on pediatric populations diagnosed with cerebral palsy. NMES was used in combination with conventional swallowing therapy approaches (exercises, thermal-tactile stimulation) in 9 of the 13 theses (69.2%). No standardized NMES protocol was identified, and variability was observed across studies in terms of electrode placement, targeted muscle groups, and session parameters. Conclusion: The findings indicate that the field is developing; however, there remains a need for methodological and protocol standardization in NMES applications. Increasing research in speech and language therapy on the use of NMES in swallowing rehabilitation may contribute to the standardization of clinical applications and strengthen evidence-based clinical decision-making.

Keywords: Neuromuscular Electrical Stimulation, Dysphagia, Swallowing Rehabilitation, Postgraduate Theses

Makale id= 77

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-5120-4877

| 172

Üçüncü Basamak Bir Üniversite Hastanesinde Candida Parapsilosis Kaynaklı Kandidemilerin Değerlendirilmesi

Dr. Öğretim Üyesi Hasip Kahraman¹

¹Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Enfeksiyon Hastalıkları ve Klinik Mikrobiyoloji AD

Özet: Giriş ve Amaç: Candida parapsilosis, hastane kaynaklı kandidemilerin önemli bir nedeni olup özellikle invaziv cihaz kullanımı, total parenteral beslenme ve immünsüpresyon ile yakından ilişkilidir. Güçlü biyofilm oluşturma kapasitesi nedeniyle santral venöz kateter ilişkili enfeksiyonlarda belirgin bir rol oynamaktadır. Son yıllarda C. parapsilosis kandidemisi insidansındaki artış ve antifungal direnç paternlerinde gözlenen değişiklikler, bu türün klinik açıdan önemini daha da artırmıştır. Bu çalışma, hastanemizde gelişen C. parapsilosis kandidemisi olgularının klinik ve epidemiyolojik özelliklerini değerlendirmeyi, ilişkili risk faktörlerini belirlemeyi ve uygulanan antifungal tedavi stratejilerinin klinik sonuçlarını incelemeyi amaçlamaktadır. Yöntem: Bu retrospektif gözlemsel çalışma, Ocak–Aralık 2025 tarihleri arasında 1010 yataklı üçüncü basamak bir üniversite hastanesinde yürütüldü. Kan kültüründe C. parapsilosis üremesi saptanan ve ≥ 18 yaşında olan hastalar çalışmaya dahil edildi. Elektronik tıbbi kayıtlar geriye dönük olarak incelenerek hastaların demografik özellikleri, komorbiditeleri, invaziv girişim öyküleri, tedavi süreçleri ve klinik sonuçlarına ilişkin veriler standart yöntemlerle toplandı ve analiz edildi. Bulgular: Çalışmada 16 olgu değerlendirildi. Medyan yaş 66,5 yıl (IQR 61,8–81,0) olup %62,5'i kadındı. On dört olguda en az bir komorbidite mevcuttu; kardiyak hastalıklar, solid tümörler ve hematolojik maligniteler en yaygın eşlik eden durumlar arasındaydı. Charlson komorbidite indeksi medyan 5 olarak hesaplandı. İnvaziv cihaz kullanımı 13 hastada, üriner sonda varlığı 9 hastada, damar içi kateter ise 5 hastada mevcuttu. On üç hastada yakın dönemde sağlık hizmetine maruziyet, 9 hastada immün yetmezlik görüldü. Kandidemi, yatıştan medyan 15,5 gün sonra gelişti. Tedavide en sık flukonazol tercih edildi. Antifungal tedavi kültür sonrası medyan 5 gün içinde başlatıldı ve tedavi süresi medyan 10 gündü. Yatış süresi 29,5 gün olarak bulundu ve mortalite %56,3 idi (9/16). Sonuç: C. parapsilosis kandidemisi, yüksek komorbidite yükü, invaziv araç kullanımı ve sağlık hizmetine maruziyet ile ilişkilidir. Antifungal tedavinin gecikmeli başlanması mortaliteyi artırabilir. Bulgular, riskli hastalarda erken tanı, uygun kateter yönetimi ve zamanında antifungal tedavinin önemini vurgulamaktadır.

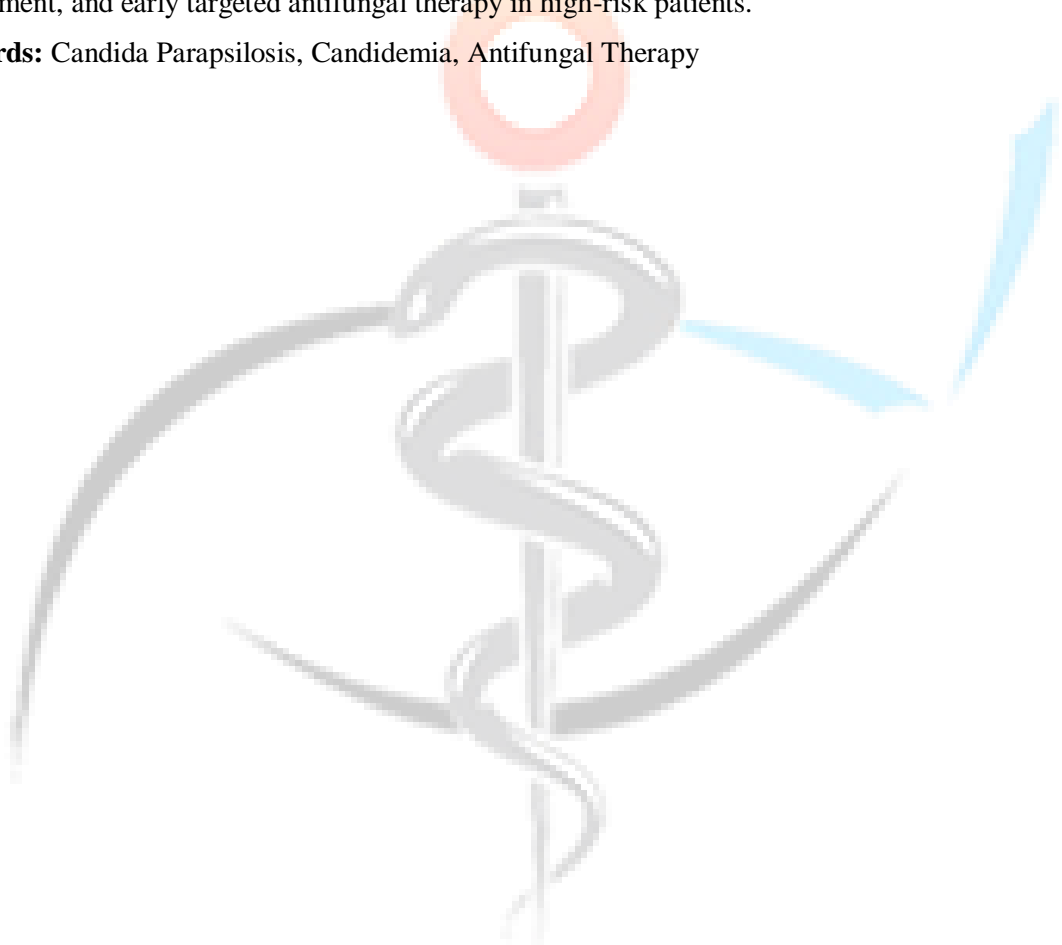
Anahtar Kelimeler: Candida Parapsilosis, Kandidemi, Antifungal Tedavi

Evaluation of Candida Parapsilosis Candidemia Cases in a Tertiary Care University Hospital

Abstract: Background: Candida parapsilosis is an important cause of hospital-acquired candidemia and is strongly linked to invasive device use, total parenteral nutrition, and immunosuppression. Its biofilm-forming ability contributes significantly to central venous catheter-related infections. The increasing incidence of C. parapsilosis candidemia and emerging antifungal resistance patterns have further heightened its clinical relevance. This study aimed to evaluate the clinical and epidemiological characteristics of C. parapsilosis candidemia cases in our hospital, identify associated risk factors, and assess antifungal treatment approaches and outcomes. Methods: This retrospective observational study

was conducted in a 1010-bed tertiary university hospital between January and December 2025. Adult patients (≥ 18 years) with blood culture–proven *C. parapsilosis* candidemia were included. Demographic characteristics, comorbidities, invasive procedures, treatment details, and clinical outcomes were collected from medical records and analyzed retrospectively. Results: Sixteen patients were evaluated. The median age was 66.5 years (IQR 61.8–81.0), and 62.5% were female. Fourteen patients had at least one comorbidity, most commonly cardiac disease, solid tumors, or hematologic malignancies. The median Charlson Comorbidity Index was 5. Invasive devices were present in 13 patients, urinary catheters in 9, and vascular catheters in 5. Recent healthcare exposure was documented in 13 patients, and immunosuppression in 9. Candidemia developed a median of 15.5 days after hospitalization. Fluconazole was the most frequently used antifungal ($n=8$), followed by liposomal amphotericin B ($n=4$). Antifungal therapy was initiated a median of 5 days after culture collection and continued for a median of 10 days. Median hospital stay was 29.5 days. Overall mortality was 56.3% (9/16). Conclusion: *C. parapsilosis* candidemia was associated with substantial comorbidity burden, invasive device use, and recent healthcare exposure. Delayed antifungal therapy initiation may have contributed to the high mortality rate. The findings highlight the importance of timely diagnosis, optimized catheter management, and early targeted antifungal therapy in high-risk patients.

Keywords: Candida Parapsilosis, Candidemia, Antifungal Therapy

Makale id= 216

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-9852-8713

| 174

Üniversite Öğrencilerinde Burun Antropometrik Ölçümlerine Göre Burun Tiplerinin Değerlendirilmesi

Öğr. Gör. Dr Sinem Balcı¹, Öğr. Gör. Meliha Berdan¹, Araştırmacı Elifsu Canlı¹, Araştırmacı Ayşe Buse Öztürk¹, Araştırmacı Deniz Sürgülü¹, Araştırmacı Sare Nisa Özel¹, Araştırmacı Yağmur Öneker¹, Arş.Gör. Caner İncekaş¹, Prof.Dr. Esin Özşahin¹
¹Başkent Üniversitesi

*Corresponding author: Sinem Balcı

Özet: Burun, yüzün hem estetik hem de fonksiyonel açıdan merkezi bir yapısıdır. Burun antropometrisi; rinoplasti planlaması, rekonstrüktif cerrahi, adli kimliklendirme ve medikal cihaz tasarımı açısından önemli bir yere sahiptir. Bu çalışmanın amacı, üniversite öğrencilerinde burun antropometrik ölçümlerini belirlemek ve nazal indeks değerine göre burun tiplerini sınıflandırmaktır. Kesitsel tipteki bu çalışmaya, burun cerrahisi geçirmemiş ve anatomik deformitesi bulunmayan 239 sağlıklı üniversite öğrencisi (182 kadın, %76,15; 57 erkek, %23,85) dahil edilmiştir. Ölçümler 0,1 mm hassasiyetli dijital kumpas ile doğrudan burun üzerinde gerçekleştirilmiştir. Referans noktaları olarak nasion (n), subnasale (sn) ve alare (al) kullanılmıştır. Nazal yükseklik (n-sn) ve nazal genişlik (al-al) ölçülmüş, nazal indeks nazal genişlik/nazal yükseklik $\times 100$ formülü ile hesaplanmıştır. Burun tipleri Martin ve Saller sınıflandırmasına göre belirlenmiştir. İstatistiksel analizler SPSS 25.0 programında yapılmıştır. Katılımcıların yaş ortalaması $20,67 \pm 2,56$ yıl olarak hesaplanmıştır. Nazal genişlik ortalaması $32,99 \pm 3,77$ mm, nazal yükseklik ortalaması ise $46,24 \pm 4,01$ mm olarak bulunmuştur. En sık görülen burun tipi %44,12 ile mesorrhine olup, bunu %43,28 ile leptorrhine, %9,66 ile platyrrhine, %1,68 ile hyperleptorrhine ve %1,26 ile hyperplatyrrhine tipleri izlemiştir. Cinsiyetler arasında nazal ölçümlerde farklılıklar gözlenmiş, kadınlarda değerlerin genel olarak daha düşük olduğu belirlenmiştir. Elde edilen bulgular, genç Türk popülasyonunda mesorrhine tipinin baskın olduğunu göstermekte ve literatürle uyum sağlamaktadır. Sonuçlar, rinoplasti planlaması, rekonstrüktif cerrahi, adli antropoloji ve ergonomik ürün tasarımı için bir referans oluşturacağı düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Burun Antropometrisi, Nazal İndeks, Rinoplasti, Morfometri

Evaluation of Nasal Types According to Anthropometric Measurements in University Students

Abstract: The nose is a central anatomical structure of the face with both functional and aesthetic importance. Nasal anthropometry plays a critical role in rhinoplasty planning, reconstructive surgery, forensic identification, and medical device design. The aim of this study was to obtain nasal anthropometric measurements in university students and to classify nasal types according to the nasal index. This cross-sectional study included 239 anatomically healthy university students (182 females, 76.15%; 57 males, 23.85%) with no history of nasal surgery or deformity. Measurements were performed directly on the nose using a digital caliper with 0.1 mm precision. Reference points included nasion (n), subnasale (sn), and alare (al). Nasal height (n-sn) and nasal width (al-al) were measured, and the nasal index (NI) was calculated as nasal width/nasal height $\times 100$. Nasal types were classified according to Martin and Saller's classification. Statistical analyses were conducted using SPSS version

25.0. The mean age of participants was 20.67 ± 2.56 years. Mean nasal width was 32.99 ± 3.77 mm, and mean nasal height was 46.24 ± 4.01 mm. The most prevalent nasal type was mesorrhine (44.12%), followed by leptorrhine (43.28%), platyrrhine (9.66%), hyperleptorrhine (1.68%), and hyperplatyrrhine (1.26%). Sex-based differences were observed in nasal dimensions, with females generally exhibiting lower nasal width and height values. These findings demonstrate that the mesorrhine nasal type is predominant in this young Turkish population and align with national data. The results provide valuable reference data for rhinoplasty planning, reconstructive surgery, forensic anthropology, and ergonomic product design.

Keywords: Nasal Anthropometry, Nasal Index, Rhinoplasty, Morphometry

Makale id= 23

Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-2540-1957>

| 176

Üniversite Öğrencilerinde Sosyal Medya Bağımlılığı, Yeme Bozukluğu ve Beden Algısı Arasındaki İlişkinin Değerlendirilmesi

Dr. Öğretim Üyesi Sema Çalpakorur¹, Dr. Öğretim Üyesi Hilal Toklu Baloğlu¹

¹Erciyes Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi

²Bitlis Eren Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi

*Corresponding author: Sema Çalpakorur

Özet: Amaç: Bu çalışma; üniversite öğrencilerinin sosyal medya bağımlılığı ile yeme bozukluğu ve beden algısı arasındaki ilişkinin değerlendirilmesi amacıyla planlanıp yürütülmüştür. Yöntem: Öğrencilerin sosyal medya bağımlılığını değerlendirmek için Sosyal Medya Bağımlılığı Ölçeği-Yetişkin Formu (SMBÖ-YF); yeme davranışlarını değerlendirmek için Yeme Bozukluğu Değerlendirme Ölçeği (YEDÖ), REZZY Yeme Bozuklukları Ölçeği ve vücut memnuniyetinin değerlendirilmesi amacıyla Stunkard Beden Algısı Ölçeği kullanılmıştır. Çalışmadan elde edilen veriler, SPSS 22.0 programı kullanılarak analiz edilmiştir. Bulgular: Erkek öğrencilerin internet kullanım süresi kadınlardan fazla olmasına rağmen, kadın öğrencilerin sosyal medyadaki beslenme ilgili haber ve paylaşımlara ilgi duyma oranı erkek öğrencilerden fazla bulunmuştur. Bunun yanında, kadın öğrencilerin yeme davranışı ölçeği kısıtlama ve şekil kaygısı alt boyut puanının erkek öğrencilerden daha yüksek olduğu görülmüştür. Yeme davranışı ölçeği puanlarına göre riskli grupta yer alan öğrencilerin sosyal medya bağımlılığının daha fazla olduğu belirlenmiştir. Beden memnuniyetsizliği olan öğrencilerin olmayan öğrencilere göre; yeme davranışı ölçek puanlarında farklılık olduğu tespit edilmiştir. Öğrencilerin sosyal medya kullanım süresi arttıkça, yeme davranışı değerlendirme ölçeği alt boyut puanları ve toplam puanlarının arttığı görülmüştür. Sonuç: Üniversite öğrencilerinde sosyal medya kullanımı ile yeme davranışı arasında bir ilişki olduğu belirlenmiştir. Öğrencilerin sosyal medyayı doğru kullanması noktasında bilgilendirilmesinin, bu popülasyonda meydana gelen yeme bozukluklarını önlemede etkili bir yol olacağı düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Sosyal Medya, Yeme Davranışı, Beden Algısı, Üniversite Öğrencileri

Evaluation of the Relationship Between Social Media Addiction, Eating Disorder and Body Image in University Students

Abstract: Aim: This study was conducted to evaluate the relationship between university students' social media addiction, eating disorder and body image. Methods: This cross-sectional study was completed with 588 university students. The questionnaire form was delivered on the online platform and it include questions about demographic information and social media usage. Social Media Addiction Scale-Adult Form (SMAS-AF) to assess students' social media addiction; The Eating Disorder Examination Questionnaire (EDE-Q), REZZY Eating Disorders Scale to evaluate eating behaviors, and Stunkard Body Image Scale were used to assess body satisfaction. Results: Although male students had more internet usage, female students were more interested in news and posts about nutrition on social media than male students. In addition, it was observed that female students' restraint and shape concern subscale scores were higher than male students. According to the scores of the EDE-Q, it was determined

that the students in the risk group had more social media addiction. When the students with body dissatisfaction were compared with the other students, it was determined that there was a difference in the eating behavior scale scores. It has been observed that the EDE-Q scale total scores and subscale scores increased with the prolongation of the students' social media usage time. Conclusion: It has been determined that there is a relationship between the use of social media and eating behavior in university students. It is thought that informing students about the correct use of social media will be an effective way to prevent eating disorders in this population.

Keywords: Social Media, Eating Behavior, Body Image, University Students

Makale id= 215

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-9852-8713

| 178

Üniversite Öğrencilerinde Yüzde Altın Oranın Antropometrik Ölçümlerle Değerlendirilmesi

Öğr. Gör. Dr R. Sinem Balcı¹, Öğr. Gör. Meliha Berdan¹, Öğr. Gör. Konca Kaya Tatar¹,
Araştırmacı Saliha Sultan Çınar¹, Araştırmacı Bahar Erel¹, Araştırmacı Duygu Kökden¹,
Araştırmacı Gülce Tümcenci¹, Arş.Gör. Caner İncekaş¹, Prof.Dr. Esin Özşahin¹
¹Başkent Üniversitesi

*Corresponding author: Sinem Balcı

Özet: Altın oran ($\Phi = 1,618$), estetik algının matematiksel temellerinden biri olarak kabul edilmekte ve yüz morfolojisinin değerlendirilmesinde referans bir oran olarak kullanılmaktadır. İnsan yüz oranlarının bu değere yakınlığının güzellik algısıyla ilişkili olduğu düşünülmektedir. Bu çalışmanın amacı, üniversite öğrencilerinde yüz bölgesinden elde edilen antropometrik ölçümlerin altın oranla uyumunu değerlendirmek ve bu uyumun cinsiyete göre farklılık gösterip göstermediğini araştırmaktır. Çalışmaya anatomik açıdan sağlıklı, yüz morfolojisini etkileyebilecek cerrahi girişim öyküsü bulunmayan 178 gönüllü üniversite öğrencisi dahil edilmiştir. Ölçümler dijital kumpas ve mezura kullanılarak gerçekleştirilmiş; zigomatik genişlik (zy-zy), burun genişliği (al-al), ağız genişliği (ch-ch), üst yüz yüksekliği (g-sn), alt yüz yüksekliği (sn-gn), orta yüz yüksekliği (n-sn), toplam yüz yüksekliği (tr-gn) ve morfolojik yüz yüksekliği (n-gn) gibi parametreler belirlenen referans noktalarına göre ölçülmüştür. Elde edilen oranlar 1,618 değeri ile karşılaştırılmıştır. İstatistiksel analizler SPSS 25.0 programında Shapiro-Wilk normallik testi, Tek Örneklem t-Testi ve Wilcoxon İşaret Testi kullanılarak yapılmıştır. Katılımcıların %81,46'sı kadın (n=145), %18,54'ü erkek (n=33) olarak belirlenmiştir. Tüm grup analizinde tr-gn/n-gn oranı (1,616±0,099; p=0,737) ve ch-ch/al-al oranı (1,599±0,196; p=0,207) altın oranla istatistiksel olarak benzer bulunmuş, diğer oranların çoğunun ise anlamlı düzeyde sapma gösterdiği saptanmıştır (p<0,05). Cinsiyet temelli değerlendirmede kadınlarda tr-gn/n-gn ve ch-ch/al-al oranlarının; erkeklerde ise tr-gn/n-gn, tr-gn/tr-sn ve zy-zy/g-sn oranlarının altın oranla uyumlu olduğu görülmüştür. Bulgular, altın oranın bazı yüz oranlarında estetik bir referans değeri olarak öne çıktığını, ancak bireysel ve cinsiyete bağlı morfometrik farklılıkların estetik değerlendirmelerde dikkate alınması gerektiğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Altın Oran, Antropometri, Yüz Estetiği, Morfometri, Oran Analizi

Evaluation of the Golden Ratio in the Face of University Students by Anthropometric Measurements

Abstract: The golden ratio ($\Phi = 1.618$) is widely regarded as a mathematical principle underlying aesthetic perception and is frequently used as a reference constant in facial proportional analysis. Facial configurations approximating this ratio have been associated with perceived attractiveness and structural harmony. This study aimed to evaluate the concordance of facial anthropometric measurements in university students with the golden ratio and to examine potential sex-related differences. This cross-sectional study included 178 anatomically healthy volunteers with no history of craniofacial surgery or deformity. Linear facial measurements were obtained using a digital caliper and measuring tape

according to standardized anatomical landmarks. Parameters included bizygomatic width (zy-zy), nasal width (al-al), mouth width (ch-ch), upper facial height (g-sn), lower facial height (sn-gn), midfacial height (n-sn), total facial height (tr-gn), and morphological facial height (n-gn). Derived ratios were statistically compared with the reference value of 1.618. Data were analyzed using SPSS 25.0 with the Shapiro–Wilk test, One-Sample t-test, and Wilcoxon Signed-Rank test. Among participants, 81.46% were female (n = 145) and 18.54% were male (n = 33). In pooled analysis, the tr-gn/n-gn ratio (1.616 ± 0.099 ; $p = 0.737$) and ch-ch/al-al ratio (1.599 ± 0.196 ; $p = 0.207$) showed statistical concordance with the golden ratio, whereas most other indices demonstrated significant deviation ($p < 0.05$). Sex-stratified analysis revealed compatibility of tr-gn/n-gn and ch-ch/al-al in females, while tr-gn/n-sn and zy-zy/g-sn were concordant in males. Although the golden ratio may serve as a proportional reference in selected facial parameters, facial aesthetics cannot be defined by a single universal constant. Individual variability and sexual dimorphism should be considered in clinical and aesthetic evaluation

Keywords: Golden Ratio, Anthropometry, Facial Aesthetics, Morphometry, Ratio Analysis

Makale id= 190

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-0653-1438

| 180

Üniversite Öğrencilerinin Sürdürülebilir Beslenme Bilgi ve Tutumları, Akdeniz Diyetine Uyumluluğu ve Antropometrik Ölçümleri Üzerine Sürdürülebilir Beslenme Eğitiminin Etkisinin Deneysel Olarak İncelenmesi: Gaziantep Örneği

**Arş.Gör. Sena Bekerecioğlu¹, Özlem Kurt², Kadriye Melda Dışbudak²,
Mustafa Dođdu², Mehmet Erkal²**

¹ Hasan Kalyoncu Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi, Beslenme ve Diyetetik Bölümü

² Hasan Kalyoncu Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi, Beslenme ve Diyetetik Bölümü

Özet: Bu çalışma, üniversite öğrencilerine verilen sürdürülebilir beslenme eğitiminin; sürdürülebilir beslenme bilgi ve tutumları, Akdeniz diyetine uyum düzeyleri ve antropometrik ölçümleri üzerindeki etkisini incelemeyi amaçlamaktadır. Araştırma, ön test–eğitim–son test uygulamasını içeren deneysel bir tasarımda yürütülmüştür. Veri toplama sürecinde Sürdürülebilir Beslenme Bilgi ve Tutum Anketi (SBBTA), Akdeniz Diyeti Bağlılık Ölçeği (MEDAS-PREDIMED) ve antropometrik ölçümler kullanılmıştır. Çalışmaya 63’ü kadın (%63) ve 37’si erkek (%37) olmak üzere toplam 100 öğrenci katılmıştır. Katılımcıların yaş ortalaması 21,45±1,83 yıl olarak belirlenmiştir. Eğitim öncesinde vaka grubunda Akdeniz diyet kalitesi “iyi” düzeyde olan öğrencilerin oranı %0 iken, eğitim sonrasında bu oran %84,6’ya yükselmiştir. Gruplarda ön test ve son test ölçümleri arasında Akdeniz diyet kalitesi açısından istatistiksel olarak anlamlı bir değişim saptanmıştır ($p<0,05$). PREDIMED puanları eğitim öncesi vaka grubunda ortalama $5,80 \pm 1,60$ iken eğitim sonrası $9,56 \pm 1,44$ ’e yükselmiştir. Eğitim sonrası değerlendirmede sebzelerin gezegen sürdürülebilirliğine katkısına ilişkin algı açısından gruplar arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark saptanmıştır ($\chi^2=17,34$; $p<0,001$; Cramer’s $V=0,416$). Vaka grubunda öğrencilerin %98,0’i sebzelerin olumlu etkisi olduğunu belirtirken, kontrol grubunda bu oran %66,0 olarak bulunmuştur. Eğitim sonrası vaka grubunda beden kütle indeksi değerlerinin anlamlı düzeyde azaldığı belirlenmiştir ($p<0,001$), kontrol grubunda ise anlamlı bir değişim saptanmamıştır. Sonuç olarak, sürdürülebilir beslenme eğitiminin öğrencilerin Akdeniz diyetine uyum düzeylerinde olumlu yönde değişim sağladığı görülmekle birlikte, bu etkinin uzun dönemli sürdürülebilirliğinin değerlendirilmesi için daha geniş örneklemler ve izlem çalışmaları önerilmektedir.

Teşekkür: Bu çalışma TÜBİTAK 2209/A tarafından desteklenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Sürdürülebilirlik, Sürdürülebilir Beslenme, Antropometri, Üniversite Öğrencisi, Gaziantep

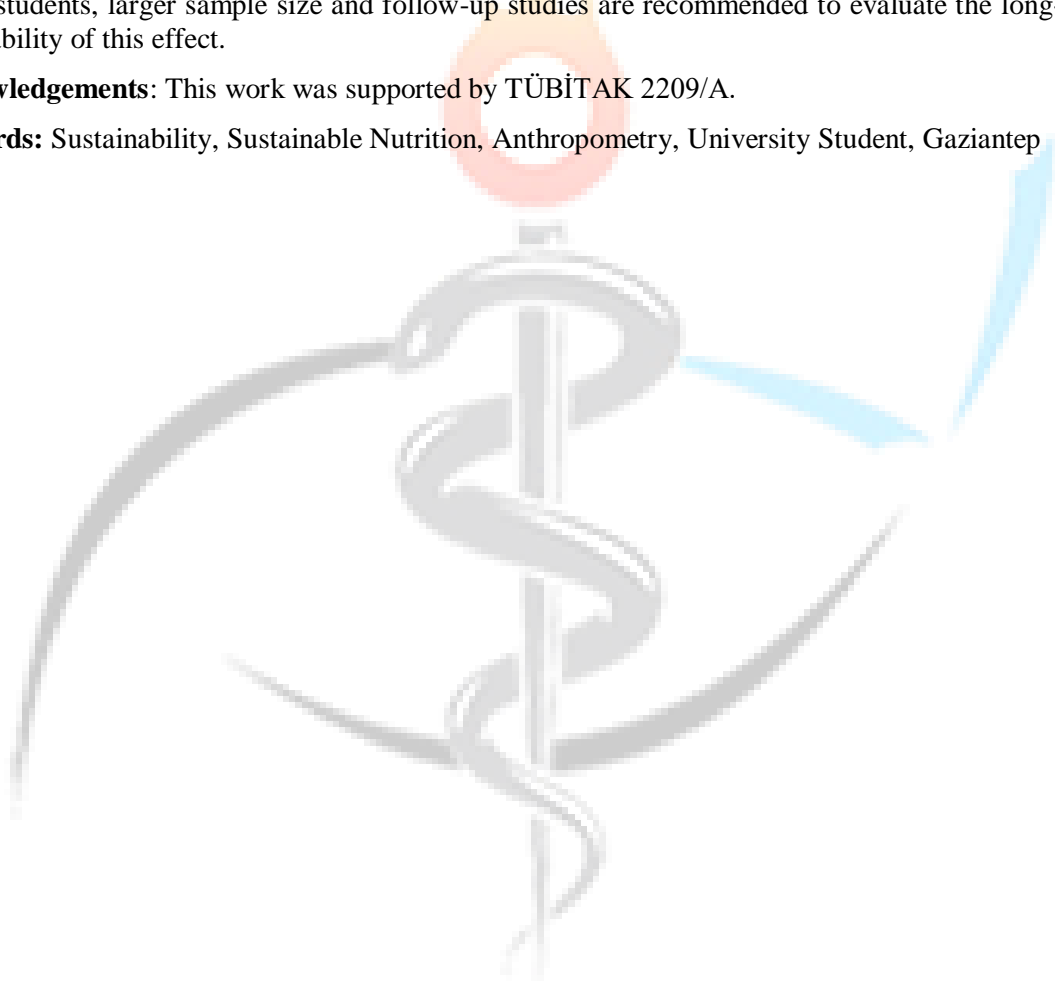
Experimental Investigation of the Effect of Sustainable Nutrition Education On University Students' Knowledge and Attitudes Towards Sustainable Nutrition, Adherence to the Mediterranean Diet, and Anthropometric Measurements: the Gaziantep Example

Abstract: This study aims to examine the effect of sustainable nutrition education given to university students on their knowledge and attitudes towards sustainable nutrition, their level of adherence to the Mediterranean diet, and their anthropometric measurements. The research was conducted using an experimental design involving a pre-test-training-post-test application. The Sustainable Nutrition Knowledge and Attitudes Questionnaire (SBBTA), the Mediterranean Diet Adherence Scale (MEDAS-

PREDIMED), and anthropometric measurements were used in the data collection process. A total of 100 students participated in the study, 63 of whom were female (63%) and 37 were male (37%). The average age of the participants was determined to be 21.45 ± 1.83 years. Before the training, the percentage of students in the case group with a "good" level of Mediterranean diet quality was 0%, while after the training, this rate increased to 84.6%. A statistically significant change was found between the pre-test and post-test measurements in terms of Mediterranean diet quality in the groups ($p < 0.05$). PREDIMED scores increased from an average of 5.80 ± 1.60 in the pre-training case group to 9.56 ± 1.44 after training. A statistically significant difference was found between the groups in terms of perception regarding the contribution of vegetables to planetary sustainability in the post-training assessment ($\chi^2=17.34$; $p < 0.001$; Cramer's $V=0.416$). In the case group, 98.0% of students reported a positive effect from vegetables, while this rate was 66.0% in the control group. A significant decrease in body mass index values was observed in the case group after the training ($p < 0.001$), while no significant change was detected in the control group. In conclusion, while it was observed that sustainable nutrition education positively changed the level of adherence to the Mediterranean diet among students, larger sample size and follow-up studies are recommended to evaluate the long-term sustainability of this effect.

Acknowledgements: This work was supported by TÜBİTAK 2209/A.

Keywords: Sustainability, Sustainable Nutrition, Anthropometry, University Student, Gaziantep

Makale id= 17

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-4680-1738

| 182

Vitamin B12'nin Mide Koşullarında Korunması ve Bağırsakta Salımı İçin Ph-Duyarlı Protein-polisakkarit Hidrojeller

Ma.St. Fatma Nur Çakmakkaya¹, Ma.St. Ayşe Selen Yıldırım¹, Dr. Öğretim Üyesi Özlem Erdal Altıntaş¹

¹Afyonkarahisar Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Beslenme ve Diyetetik Anabilim Dalı, 03200, Afyonkarahisar, Türkiye

²Afyonkarahisar Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Beslenme ve Diyetetik Bölümü, Afyonkarahisar, Türkiye

*Corresponding author: Özlem Erdal Altıntaş

Özet: Vitamin B12 eksikliği; megaloblastik anemi ve nörolojik bozukluklar başta olmak üzere ciddi sağlık sorunlarına yol açmaktadır. Bununla birlikte, vitamin B12'nin mide ortamında düşük stabilite göstermesi ve ince bağırsakta sınırlı emilimi, oral biyoyararlanımını önemli ölçüde kısıtlamaktadır. Bu çalışmanın amacı, vitamin B12'nin gastrointestinal koşullarda korunmasını ve bağırsakta kontrollü salımını sağlamak üzere β -laktoglobulin (BLG) ve düşük metoksilli pektin temelli, protein-polisakkarit hidrojellerin geliştirilmesi ve fonksiyonel performanslarının değerlendirilmesidir. Bu kapsamda üç farklı BLG:pektin oranında (1:0.5, 1:1 ve 1:2, w/w) hidrojel formülasyonu hazırlanmış ve elde edilen hidrojellerin vitamin B12 yükleme verimliliği, simüle mide (SGF, pH 1.2) ve ince bağırsak (SIF, pH 6.8) ortamlarında stabilite ve salım davranışları ile in vitro simüle gastrointestinal sindirim koşullarında biyoerişilebilirlik değerlendirilmiştir. Sonuçlar, BLG-pektin (1:1) formülasyonunun en yüksek vitamin B12 yükleme verimliliğini (%68.2) sağladığını, SGF ortamında sınırlı salım (%17.3) ve yüksek yapısal stabilite gösterdiğini, SIF ortamında ise kontrollü ve sürekli salım profili sunduğunu (%75.5) ortaya koymuştur. Bu nedenle söz konusu formülasyon optimum sistem olarak belirlenmiştir. SEM görüntüleri, optimum formülasyonun homojen, iyi bağlantılı ve üç boyutlu gözenekli bir ağ yapısına sahip olduğunu göstermiş, ortalama gözenek boyutu 163 nm olarak hesaplanmıştır. Salım kinetiği analizleri, optimum formülasyondan elde edilen verilerin Higuchi ($R^2 = 0.97$) ve Korsmeyer-Peppas ($R^2 = 0.98$) modelleri ile yüksek uyum gösterdiğini ve salımın esas olarak difüzyon kontrollü olduğunu ortaya koymuştur. İn vitro simüle gastrointestinal sindirim çalışmaları, hidrojeller içinde taşınan vitamin B12'nin biyoerişilebilirliğinin serbest vitamene kıyasla 1.7 kat arttığını göstermiştir. Elde edilen bulgular, BLG-pektin temelli hidrojellerin vitamin B12 için etkili ve güvenilir bir oral taşıyıcı sistem olarak kullanılabileceğini göstermektedir.

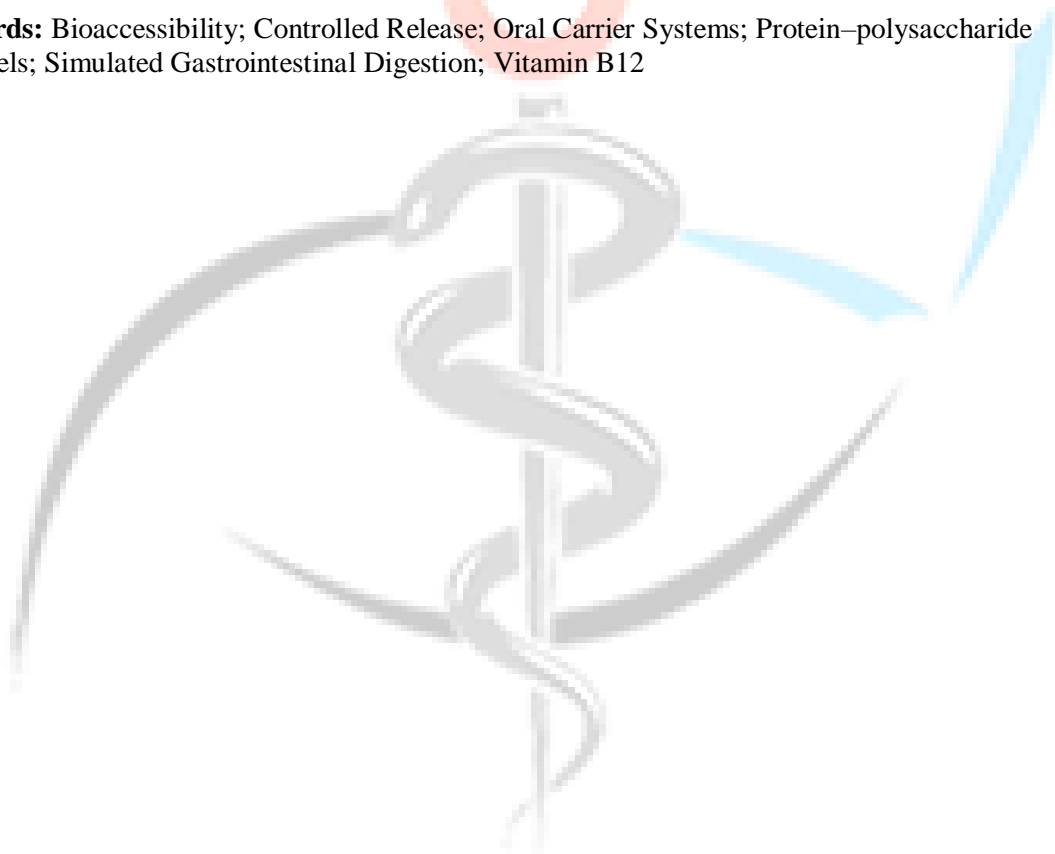
Anahtar Kelimeler: Biyoerişilebilirlik; Kontrollü Salım; Oral Taşıyıcı Sistemler; Protein-polisakkarit Hidrojeller; Simüle Gastrointestinal Sindirim; Vitamin B12

Ph-Responsive Protein-polysaccharide Hydrogels for the Protection of Vitamin B12 Under Gastric Conditions and Its Intestinal Release

Abstract: Vitamin B12 deficiency leads to serious health problems, particularly megaloblastic anemia and neurological disorders. However, the low stability of vitamin B12 in the gastric environment and its limited absorption in the small intestine significantly restrict its oral bioavailability. The aim of this

study was to develop protein–polysaccharide hydrogels based on β -lactoglobulin (BLG) and low-methoxyl pectin to protect vitamin B12 under gastrointestinal conditions and to evaluate their functional performance in terms of controlled intestinal release. In this context, three hydrogel formulations with different BLG:pectin ratios (1:0.5, 1:1, and 1:2, w/w) were prepared, and the resulting hydrogels were evaluated in terms of vitamin B12 loading efficiency, stability and release behavior in simulated gastric fluid (SGF, pH 1.2) and simulated intestinal fluid (SIF, pH 6.8), as well as bioaccessibility under in vitro simulated gastrointestinal digestion conditions. The results demonstrated that the BLG–pectin (1:1) formulation exhibited the highest vitamin B12 loading efficiency (68.2%), showed limited release (17.3%) and high structural stability in SGF, and provided a controlled and sustained release profile in SIF (75.5%). Therefore, this formulation was identified as the optimum system. SEM images revealed that the optimum formulation possessed a homogeneous, well-interconnected, and three-dimensional porous network structure, with an average pore size of 163 nm. Release kinetics analysis indicated that the release data from the optimum formulation showed a high degree of fit to the Higuchi ($R^2 = 0.97$) and Korsmeyer–Peppas ($R^2 = 0.98$) models, suggesting that diffusion was the dominant release mechanism. In vitro simulated gastrointestinal digestion studies further demonstrated that the bioaccessibility of vitamin B12 encapsulated within the hydrogels was 1.7-fold higher than that of free vitamin B12. Overall, these findings indicate that BLG–pectin-based hydrogels represent an effective and reliable oral carrier system for vitamin B12.

Keywords: Bioaccessibility; Controlled Release; Oral Carrier Systems; Protein–polysaccharide Hydrogels; Simulated Gastrointestinal Digestion; Vitamin B12

Makale id= 122

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6103-2784

| 184

Yapay Zeka İle Oluşturulan Diyet Modellerinin İnflamatuar Potansiyelinin Değerlendirilmesi

Dr. Öğretim Üyesi Elif Ede Çintesun¹

¹Istanbul Sabahattin Zaim Üniversitesi

Özet: Bu çalışmada yapay zeka ile oluşturulan Akdeniz Diyeti, Hipertansiyonu Durdurmaya Yönelik Diyetel Yaklaşım (DASH), EAT-LANCET, Nörodejeneratif Gecikme için Akdeniz-DASH Müdahalesi Diyeti (MIND) ve Nordic Diyeti ile uyumlu 2000 kalori enerji düzeyinde 5 farklı diyet planının inflammatuar potansiyelinin belirlenmesi amaçlanmıştır. Diyet planlarının enerji ve besin ögesi içerikleri BeBis (Beslenme Bilgi Sistemi) yazılımı ile analiz edilmiş; inflammatuar potansiyeli Diyet İnflamatuar İndeksi (Dİİ) skoru hesaplanarak belirlenmiştir. Enerji değerleri; Akdeniz Diyeti için 1560,42 kkal, DASH diyeti için 1685,21 kkal, EAT-Lancet diyeti için 1695,94 kkal, MIND diyeti için 1356,39 kkal ve Nordic diyeti için 1675,01 kkal olarak belirlenmiştir. Dİİ skorları; Akdeniz Diyeti için 0,35, DASH diyeti için -0,51, EAT-Lancet diyeti için -2,67, MIND diyeti için -2,95 ve Nordic diyeti için -3,17 olarak belirlenmiştir. Enerji değerlerinin, hedeflenen değer altında olması, yapay zekâ tabanlı diyet oluşturma süreçlerinde enerji standardizasyonunun sağlanamayabileceğini düşündürmektedir. Nordic ve MIND diyetlerinin en anti-inflamatuar değerlere sahip olduğu görülmüştür. EAT-Lancet diyeti belirgin anti-inflamatuar özellik gösterirken, DASH diyeti daha sınırlı düzeyde anti-inflamatuar bir profile sahiptir. Akdeniz diyetinin pozitif DII skoru ile inflammatuar potansiyel göstermesi, literatürde beklenen sonuçlarla uyumsuzdur. Yapay zekânın diyet modellerini oluştururken besin gruplarını niceliksel olarak benzer oranlarda dağıtma eğilimi, diyet örüntülerinin karakteristik anti-inflamatuar özelliklerinin zayıflamasına yol açmış olabilir. Bu sonuçlar yapay zeka tarafından oluşturulan diyet planlarının, enerji düzeyi ve diyet modeline özgü inflammatuar özellikleri doğru biçimde yansıtılması için uzman kontrolü ve manuel optimizasyon gerektirdiğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Yapay Zeka; Diyet İnflamatuar İndeksi; Beslenme; Diyet Modeli.

Evaluation of the Inflammatory Potential of Diet Models Created With Artificial Intelligence

Abstract: In this study, five different diet plans were created using artificial intelligence: the Mediterranean Diet, Dietary Approaches to Stop Hypertension (DASH), EAT-LANCET, Mediterranean-DASH Intervention Diet for Neurodegenerative Delay (MIND), and Nordic Diet at a 2000-calorie energy level. The energy and nutrient content of the diet plans were analyzed using the BeBis (Nutrition Information System) software; the inflammatory potential was determined by calculating the Dietary Inflammatory Index (DII) score. The energy values were as follows: 1560.42 kcal for the Mediterranean Diet, 1685.21 kcal for the DASH diet, 1695.94 kcal for the EAT-Lancet diet, 1356.39 kcal for the MIND diet, and 1675.01 kcal for the Nordic diet. The DII scores were determined as follows: 0.35 for the Mediterranean Diet, -0.51 for the DASH diet, -2.67 for the EAT-Lancet diet, -2.95 for the MIND diet, and -3.17 for the Nordic diet. The fact that the energy values are below the target value suggests that energy standardization may not be achievable in AI-based diet creation

processes. It was observed that the Nordic and MIND diets had the most anti-inflammatory values. The EAT-Lancet diet exhibits pronounced anti-inflammatory properties, while the DASH diet has a more limited anti-inflammatory profile. The Mediterranean diet's positive DII score indicating inflammatory potential is inconsistent with the expected results in the literature. The tendency of artificial intelligence to distribute food groups quantitatively in similar proportions when creating diet models may have led to a weakening of the characteristic anti-inflammatory properties of the dietary patterns. These results indicate that diet plans generated by artificial intelligence require expert control and manual optimization to accurately reflect energy levels and diet-specific inflammatory characteristics.

Keywords: Artificial Intelligence; Dietary Inflammatory Index; Nutrition; Dietary Model.

Makale id= 187

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-4759-892X

| 186

Türkiye Pazarındaki Bitkisel Bazlı Yoğurt ve Peynir Alternatiflerinin Beslenme Profili ve Çok Değişkenli Analizi

Dr. Öğretim Üyesi Elif Ulug¹

¹Atatürk Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi

Özet: Amaç: Bitki temelli beslenme eğilimindeki artış, süt ürünlerine alternatif olarak geliştirilen ürün çeşitliliğini önemli ölçüde artırmıştır; ancak bu ürünlerin besin ögesi içerikleri büyük farklılıklar göstermektedir. Bu çalışmanın amacı, Türkiye pazarında bulunan bitkisel bazlı yoğurt ve peynir alternatiflerinin makro besin ögesi profillerini karşılaştırmalı olarak değerlendirmek ve ürün kategorilerine göre beslenme örüntülerini çok değişkenli analiz ile incelemektir. Yöntem: Market araştırması sonucunda ticari olarak satışta bulunan yirmi ürün belirlenmiş ve bitkisel yoğurt, peynir alternatifleri, tofu ve sürülebilir ürünler olmak üzere dört kategoriye ayrılmıştır. Toplam karbonhidrat, şeker, protein, toplam yağ ve doymuş yağ içeriklerine ilişkin veriler ürün ambalajlarındaki besin değerleri tablolarından ve üretici beyanlarından elde edilmiştir. Tüm veriler karşılaştırılabilirliği sağlamak amacıyla 100 g ürün üzerinden standardize edilmiştir. Makro besin öğelerinin enerji katkıları standart Atwater dönüşüm faktörleri kullanılarak hesaplanmıştır. Ürün kategorileri arasındaki kümelenme yapısını ve ayırt edici besin öğelerini belirlemek amacıyla Temel Bileşenler Analizi (Principal Component Analysis, PCA) uygulanmıştır. Bulgular: Ürün grupları arasında belirgin farklılıklar saptanmıştır. Peynir alternatifleri, en yüksek toplam yağ ve doymuş yağ içerikleri ile lipit ağırlıklı bir bileşim profili göstermiştir. Buna karşın tofu ürünleri, diğer kategorilere kıyasla belirgin derecede daha yüksek protein içeriği ile öne çıkmıştır. Ternary dağılım analizi, tofu örneklerinin protein eksenine yakın konumlandığını, peynir alternatifleri ve sürülebilir ürünlerin ise yağ baskın bölgede kümelenildiğini ortaya koymuştur. PCA sonuçları, toplam varyansın önemli bir kısmının ilk iki bileşen tarafından açıklandığını; birinci ekseninde yağ parametreleri ve toplam enerjinin, ikinci ekseninde ise protein ve şeker içeriklerinin belirleyici olduğunu göstermiştir. Yoğurt ve tofu ürünlerinin, yağdan zengin peynir ve sürülebilir ürünlerden belirgin biçimde ayrıştığı gözlenmiştir. Sonuç: Bulgular, Türkiye pazarındaki bitkisel bazlı yoğurt ve peynir alternatiflerinin beslenme bileşimi açısından heterojen bir yapı sergilediğini göstermektedir. Bu çeşitlilik, tüketicilerin bilinçli seçim yapmaları ve üreticilerin gelecekte daha dengeli ürün formülasyonları geliştirmeleri açısından detaylı besin analizlerinin önemini bir kez daha ortaya koymaktadır.

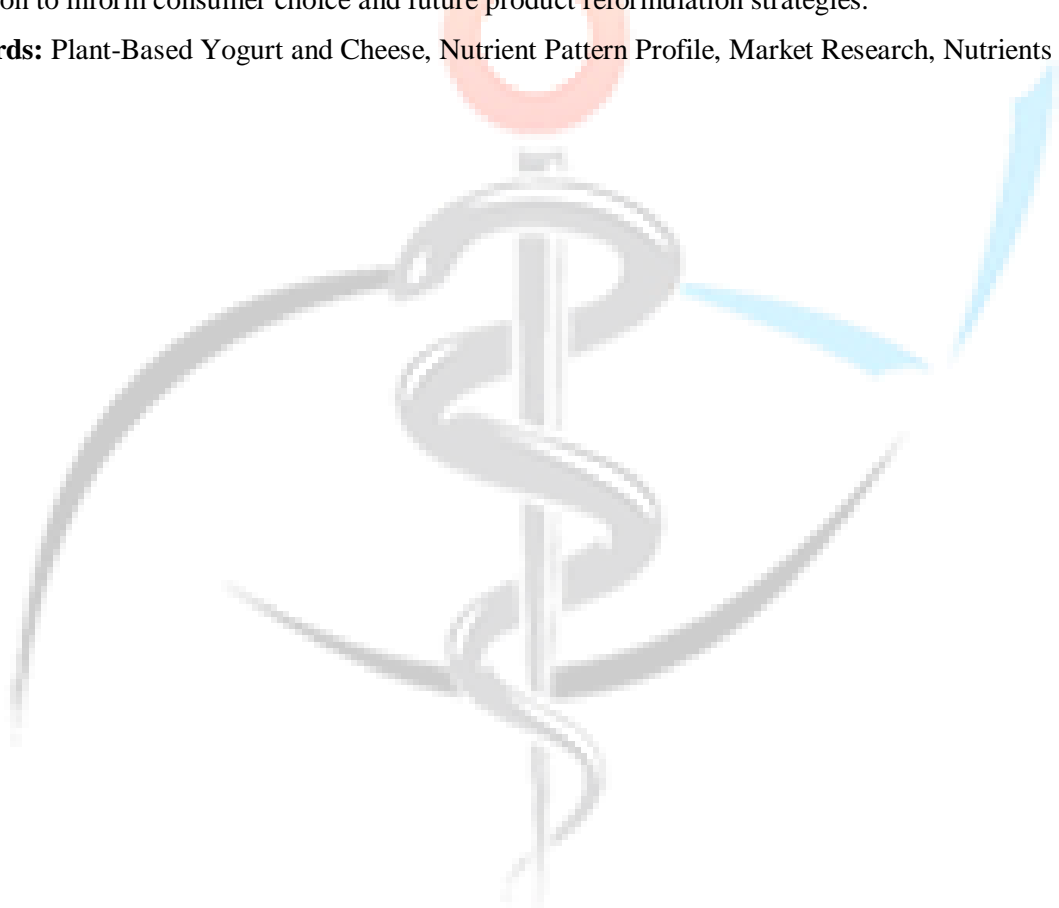
Anahtar Kelimeler: Bitki Bazlı Yoğurt ve Peynirler, Besin Örüntü Profili, Market Araştırması, Besin Öğeleri

Nutritional Profiling and Multivariate Evaluation of Plant-Based Yogurt and Cheese Alternatives in the Türkiye Market

Abstract: Aim: The growing consumer shift toward plant-based diets has led to an expanding variety of dairy alternatives; however, their nutritional composition remains highly variable. This study aimed to comparatively assess the macronutrient profiles of plant-based yogurt and cheese alternatives available in Türkiye and to explore category-based nutritional patterns using multivariate analysis.

Methods: A market screening identified twenty commercially available products, classified as plant-based yogurt, cheese alternatives, tofu, and spread-type products. Nutritional information, including total carbohydrates, sugars, protein, total fat, and saturated fat, was retrieved from product labels and manufacturer disclosures. All values were harmonized per 100 g for comparability. Energy contributions of macronutrients were estimated using standard Atwater conversion factors. Principal Component Analysis (PCA) was applied to evaluate clustering behavior and key discriminating nutrients among categories. **Results:** Marked differences were observed across product groups. Cheese alternatives exhibited the highest total fat and saturated fat contents, indicating a lipid-dominant formulation profile. In contrast, tofu products were distinguished by substantially higher protein levels relative to other categories. Ternary distribution analysis further illustrated the protein-centered positioning of tofu, whereas cheese alternatives and spreads were concentrated in the fat-driven region. PCA demonstrated that the first two components accounted for a considerable proportion of total variance, primarily influenced by fat-related parameters and overall energy along the first axis and by protein and sugar levels along the second axis. Yogurt and tofu products were observed to be distinct from lipid-rich cheese and spreadable products. **Conclusion:** These findings highlight substantial heterogeneity among plant-based dairy alternatives in the Türkiye market and underline the importance of detailed nutritional evaluation to inform consumer choice and future product reformulation strategies.

Keywords: Plant-Based Yogurt and Cheese, Nutrient Pattern Profile, Market Research, Nutrients

Makale id= 43

Poster Sunum

ORCID ID: 0009-0002-4520-7892

| 188

Adaptif Brakiterapinin Lokal İleri Evre Serviks Kanserinde Tedaviye Katkısı: Bir Olgu Sunumu

Ma.St. Volkan Kızılırmak¹, Dr. Öğretim Üyesi Dilek Nurlu¹, Dr. Öğretim Üyesi Şule Parlar¹
¹Trakya Üniversitesi

*Corresponding author: Volkan Kızılırmak

Özet: Lokal ileri evre serviks kanseri tedavisinde adaptif brakiterapi, hedef hacmin dinamik olarak değerlendirilip optimize edilmesiyle tedavi etkinliğini artırmakta ve toksisiteyi azaltmaktadır. Bu olgu sunumunun amacı, lokal ileri evre serviks skuamöz hücreli karsinom tanısı alan bir hastada adaptif brakiterapinin tedaviye katkısını değerlendirmektir. Elli dört yaşındaki kadın hastada batın MR görüntülemesinde servikste 52 mm boyutunda lezyon ile bilateral iliak ve obturator lenf nodlarında patolojik büyüme saptanmış, toraks BT görüntülemesinde uzak metastaz izlenmemiştir. PET/BT görüntülerinde serviksten uterusu uzanan yaklaşık 5 cm'lik kitle ve sağ internal iliak lenfadenopati tespit edilmiştir. Hastaya haftalık altı kür kemoterapi uygulanmış, ardından pelvis 45 Gy/25 fraksiyon ve lenf nodu alanlarına 5.4 Gy/3 fraksiyon boost olmak üzere toplam 50.4 Gy/28 fraksiyon eksternal radyoterapi ile eş zamanlı haftalık beş kür sisplatin verilmiştir. Eksternal radyoterapi sonrası yapılan pelvik MR görüntülemesinde tümöre ait totale yakın regresyon izlenmiştir. Takiben haftada iki kez olmak üzere toplam beş fraksiyon adaptif brakiterapi uygulanmış, her fraksiyonda yeniden planlama yapılarak HR-CTV D90 değeri ortalama 6 Gy olacak şekilde optimize edilmiştir. Böylece hedef hacme etkin doz sağlanırken çevre organlar korunmuştur. Tedavi sonrası üçüncü ayda yapılan MR ve PET/BT görüntülemelerinde belirgin tedavi yanıtı izlenmiş, hastalık bulgusuna rastlanmamış ve tam iyileşme sağlanmıştır.

Anahtar Kelimeler: Serviks Kanseri, Adaptif Brakiterapi, Olgu Sunumu

Contribution of Adaptive Brachytherapy in Locally Advanced Cervical Cancer: A Case Report

Abstract: Adaptive brachytherapy in locally advanced cervical cancer improves treatment efficacy and reduces toxicity through dynamic target volume evaluation and dose optimization. This case report evaluates its contribution from a treatment planning perspective in a patient with locally advanced cervical squamous cell carcinoma. A 54-year-old female presented with a 52-mm cervical lesion and pathological enlargement of bilateral iliac and obturator lymph nodes on abdominal MRI, with no distant metastases on thoracic CT. PET/CT revealed an approximately 5-cm mass extending from the cervix to the uterus and right internal iliac lymphadenopathy. The patient received six weekly cycles of chemotherapy, followed by concurrent chemoradiotherapy with pelvic EBRT 45 Gy/25 fractions and a 5.4 Gy/3 fraction lymph node boost (total 50.4 Gy/28 fractions), alongside five weekly cycles of cisplatin. Post-EBRT pelvic MRI showed near-complete tumor regression. Adaptive brachytherapy was then delivered twice weekly for five fractions, with individualized replanning at each fraction. HR-CTV D90 was optimized to an average of 6 Gy per fraction, ensuring adequate target coverage while sparing

organs at risk. The total radiotherapy course was completed in seven weeks. Follow-up MRI and PET/CT at three months demonstrated a marked response with no evidence of disease.

Keywords: Cervical Cancer, Adaptive Brachytherapy, Case Report

Makale id= 144

Sözlü Sunum

ORCID ID: 1. <https://orcid.org/0009-0005-1087-5382>. 2. <https://orcid.org/0000-0001-8363-2983>

| 190

Çocukluk Çağı Miyopisinde Ailelerin Sorularına Yapay Zekâ Tarafından Üretilen Yanıtların İçerik Kalitesi ve Okunabilirliğinin Değerlendirilmesi

Uzman Dr. Kübra Erdoğan¹, Dr. Öğretim Üyesi Güvenç Toprak¹

¹Düzce Atatürk Devlet Hastanesi

²Düzce Üniversitesi

*Corresponding author: Kübra Erdoğan

Özet: GİRİŞ VE AMAÇ: Miyopi çocuklukta sık görülen bir görme kusurudur. Çocukların aileleri hastalığın seyri, ilerlemesi ve tedavi için bilgi gereksinimi duymakta, internet tabanlı kaynaklara yönelmektedir. ChatGPT, sağlıkla ilgili bilgi için giderek daha çok kullanılan yapay zekâ temelli araçtır; sunduğu bilgilerin doğruluğu ve güvenilirliği tartışmalıdır. Amacımız çocukluk çağı miyopisine ilişkin sorulara ChatGPT'nin yanıtlarının kalitesini ve okunabilirliğini değerlendirmektir. YÖNTEM: Soruları belirlemek için Google Trends kullanılmıştır. Konu ile ilişkili anahtar kelimeler belirlendi, Türkçe olarak ChatGPT'ye girildi. Kişiselleştirmeyi en aza indirmek için sorgu öncesi tarayıcı geçmişi temizlendi, yeni hesap oluşturuldu. Sorgular Aralık 2025'te aynı sürüm ile yöneltildi. Kaydedilen ve elde edilen metinlerin kalitesi, materyallerin açıklık, doğruluk özelliklerini değerlendiren EQIP ile; okunabilirlik ise Ateşman Okunabilirlik İndeksi ile değerlendirildi. BULGULAR: Google Trends ve klinik gözlemler birlikte değerlendirildiğinde, soruların üç ana başlıkta yoğunlaştığı görülmüştür; gözlük kullanımının progresyona etkisi, miyopinin seyri ve miyopinin ilerlemesinin yavaşlatılıp yavaşlatılmayacağıdır. ChatGPT'nin bu sorulara verdiği 25 yanıtın ortalama EQIP skoru $52,0 \pm 4,5$ dir. Yanıtların %64'ü iyi kalite, %36'sı ise ciddi kalite sorunları içeren kategoride yer almıştır. Yüksek skorların; miyopinin tanımı, gözlük kullanımının etkisi, hastalığın seyri ve izlem sıklığı gibi temel ve sık karşılaşılan klinik konulara verilen yanıtlarda yoğunlaştığı gözlenmiştir. Düşük skorların miyopinin ileride ciddi oküler hastalıklara yol açma riski, çocuklarda kontakt lens kullanımı, miyopi progresyonu, atropin tedavisinin güvenliği ve ekran maruziyetinin etkileri gibi karmaşık ve risk değerlendirmesi gerektiren konulara verilen yanıtlarda yoğunlaştığı belirlenmiştir. Ateşman skorları 46,7–60,2 arasındadır; yanıtlar orta düzeyde okunabilir. Temel konulara verilen yanıtlar anlaşılırken, tedavi seçenekleri, risk değerlendirmesi gibi konularda okunabilirlik düşmüştür. Bu ChatGPT'nin genel bilgilendirme için yararlı olabileceğini ancak hasta ve aile rehberliği için yeterli olmadığını göstermektedir. TARTIŞMA VE SONUÇ: ChatGPT, çocukluk çağı miyopisine ilişkin bilgileri anlaşılır sunabilmekte ve bilgi kalitesi orta düzeydedir. Risk–fayda dengesinin ortaya konmaması, belirsizliklerin vurgulanmaması kullanımını kısıtlamaktadır. ChatGPT ve yapay zekâ araçları klinik kararların yerine geçmemeli; profesyonellerin rehberliğinde tamamlayıcı olarak değerlendirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Dijital Sağlık, Miyopi, Sağlık Okuryazarlığı, Yapay Zeka

Evaluation of the Content Quality and Readability of Artificial Intelligence-generated Responses to Parental Questions in Childhood Myopia

Abstract: INTRODUCTION: Childhood myopia is a common refractive error with increasing prevalence worldwide. Parents frequently seek information regarding disease progression, prognosis

treatment options, often turning to internet-based resources. ChatGPT, artificial intelligence-based language model, is increasingly used as a source of health-related information however, the accuracy and reliability of its responses remain a matter of debate. The aim of this study is to evaluate the quality and readability of ChatGPT-generated responses to questions concerning childhood myopia. Questions were identified using Google Trends by selecting relevant keywords related to childhood myopia. **MATERIALS METHODS:** Questions were identified using Google Trends by selecting relevant keywords related to the topic. These keywords were entered into ChatGPT in Turkish. To minimize personalization bias, the browser history was cleared and a new account was created prior to the queries. All prompts were submitted in December 2025 using the same model version. The recorded responses were evaluated for content quality using the EQIP instrument, which assesses clarity and accuracy of health information materials, and for readability using the Ateşman Readability Index. Parental questions clustered around three main topics: the effect of glasses on progression, the natural course of myopia, and whether progression can be slowed. The mean EQIP score of the 25 ChatGPT responses was $52.0\% \pm 4.5$; 64% were rated as good quality, while 36% showed serious quality concerns. Higher scores were observed in responses addressing basic clinical concepts, whereas lower scores were associated with more complex issues such as long-term ocular risks, contact lens use, atropine safety, and screen exposure. Ateşman scores (46.7–60.2) indicated moderate readability, with reduced clarity in treatment- and risk-related explanations. Overall, ChatGPT appears useful for general information but insufficient for comprehensive patient and family guidance. **DISCUSSIONS:** ChatGPT provides generally understandable information on childhood myopia, with moderate content quality. However, insufficient risk-benefit discussion and limited emphasis on uncertainties restrict its reliability. It should not replace clinical decision-making but serve only as a complementary tool under professional guidance.

Keywords: Artificial Intelligence, Digital Health, Health Literacy, Myopia

Makale id= 153

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-0547-8826

| 192

3b Yazıcıyla Üretilen Polikaprolakton/jelatin İmplant Edilebilir Yamalarda Moringa Oleifera ve Oksaliplatinin Kolorektal Kanserde İn Vitro Etkinliğinin Karşılaştırılması

Dr. Hasan Ege¹, Ph.d.cand. Gözde Engüven², Dr. Öğretim Üyesi Asuman Çelebi³, Dr. Ceren Orhan⁴, Prof.Dr. Ayşe Nur Buyru⁵, Prof.Dr. Oğuzhan Gündüz², Prof.Dr. Nermin Yelmen¹

¹İstanbul Arel Üniversitesi

²Marmara Üniversitesi

³Bahçeşehir Üniversitesi

⁴İstanbul Üniversitesi

⁵İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa

*Corresponding author: Gözde Engüven

Özet: Kolorektal kanser (KRK) tedavisinde sistemik kemoterapiye bağlı yan etkiler ve gelişen ilaç direnci, lokal ve kontrollü ilaç salımı sağlayan yaklaşımlara ilgiyi artırmaktadır. Bu çalışmada, poli(ϵ -kaprolakton)/jelatin (PCL/GE) temelli 3B yazıcı ile üretilmiş implant edilebilir yamalar kullanılarak oksaliplatin (OX) ve Moringa oleifera (MO)'nun in vitro terapötik etkileri değerlendirildi. Yamalar, OX veya MO ile farklı konsantrasyonlarda (50–500 $\mu\text{g}/\text{mL}$) yüklendi ve HCT116 kolon kanser hücre hattında antiproliferatif etkinlikleri incelendi. MO yüklü yamalar, OX yüklü yamalara kıyasla daha belirgin hücre çoğalmasını baskılayıcı etki gösterdi. İlaç salımı, tümör mikroçevresini taklit eden asidik koşullarda (pH 4) arttı. Hücre ölümü mekanizması açısından OX yüklü yamalar daha çok nekrotik yanıtla ilişkilendirilirken, MO yüklü yamalar daha kontrollü apoptotik hücre ölümü ile uyumlu bir profil sergiledi. Bulgular, 3B baskılı PCL/GE yamaların KRK'da lokal tedavi için kontrollü salım sağlayan bir platform olabileceğini ve özellikle MO'nun kemoterapi kısıtlarını aşmaya yönelik umut verici bir aday olduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: 3 Boyutlu Yama; Kolorektal Kanser; Moringa Oleifera; Oksaliplatin

Comparison of the in Vitro Efficacy of Moringa Oleifera and Oxaliplatin in Colorectal Cancer Using 3d-Printed Poly(E-Caprolactone)/gelatin Implantable Patches

Abstract: Colorectal cancer (CRC) treatment is frequently limited by systemic chemotherapy-related adverse effects and the emergence of drug resistance, increasing interest in localized platforms enabling controlled drug release. In this study, the in vitro therapeutic effects of oxaliplatin (OX) and Moringa oleifera (MO) were evaluated using implantable patches fabricated via 3D printing from poly(ϵ -caprolactone)/gelatin (PCL/GE) composites. Patches were loaded with OX or MO at varying concentrations (50–500 $\mu\text{g}/\text{mL}$), and antiproliferative activity was assessed in the HCT116 colon cancer cell line. MO-loaded patches exhibited a more pronounced inhibition of cell proliferation than OX-loaded patches. Drug release increased under acidic conditions (pH 4), mimicking the tumor microenvironment. With respect to cell death mechanisms, OX-loaded patches were predominantly associated with necrotic responses, whereas MO-loaded patches showed a profile consistent with more controlled apoptotic cell death. Overall, these findings suggest that 3D-printed PCL/GE patches may

serve as a controlled-release platform for localized CRC therapy, and that MO, in particular, represents a promising candidate to help address limitations of conventional chemotherapy.

Keywords: 3d Patch; Colorectal Cancer; Moringa Oleifera; Oxaliplatin

Makale id= 31

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-6170-9158

| 194

Abdominal Kistik Lenfatik Lezyonlarda İnce İğne Aspirasyonunun Tanısal ve Terapötik Rolü: 6 Yıllık Tek Merkezli Deneyim

Uzman Dr. Asiye Şafak Bulut¹
¹Ankara Bilkent Şehir Hastanesi

Özet: Abdominal bölgedeki konjenital olmayan kistik lenfatik lezyonlar, genellikle cerrahi sonrası görülen komplikasyonlardandır. Bu kistler özellikle onkolojik hastalarda tümör nüksü veya hematoma/apse şüphesi uyandırarak kaygı oluşturur. Bu çalışmanın amacı peritoneal ya da retroperitoneal yerleşimli kistik lezyonların klinik özelliklerini analiz etmek, tanı ve tedavide ince iğne aspirasyonunun (İİA) etkinliğini 6 yıllık verilerimizle değerlendirmektir. Çalışma için 2019-2025 yılları arasında hastanemize başvurmuş hastaların patoloji kayıtları retrospektif olarak taranmıştır. Postoperatif takiplerinde insidental ya da semptomatik kistik lezyon saptanmış, İİA sitolojisi lenfositel veya kistik lenfanjioma ile uyumlu 41 hasta çalışmaya dahil edilmiştir. Operasyonel özellikler, kist özellikleri ve tedavi yaklaşımları hasta dosyalarından kaydedilmiş ve istatistiksel olarak analiz edilmiştir. Hastaların 30'u (%73.2) kadın, 11'i (%26.8) erkek olup yaş aralığı 6-82, yaş ortalaması 50.98±16.36'dır. En sık cerrahi operasyon nedeni jinekolojik kanserlerdir (%51.2). Bunu prostat karsinomu, renal transplantasyon, gastrointestinal sistem operasyonları ve diğer operasyonlar takip etmektedir. Kistlerin %70.7'si alt abdomen/pelvis yerleşimlidir. Kistlerin uzun çapı ortalama 89.2 mm'dir (25-211 mm). Jinekolojik operasyonlara bağlı kistler pelvik yerleşimlidir ve daha büyük olma eğilimindedir. Kistlerin saptanma zamanı değişkenlik göstermekle birlikte, lezyonların %36.6'sı çok geç, %24.4'ü ise çok erken postoperatif dönemde tespit edilmiştir. Operasyonel özelliklerden geniş lenf nodu (LN) diseksiyonu en sık jinekolojik kanserlerde saptanmış, omental veya batin içi tutulumu olan olgularda kist boyutunun daha büyük olma eğilimi tespit edilmiştir. LN metastazı varlığı veya diseksiyon genişliği ile, kist boyutu ve kistin saptanma süresi arasında ilişki saptanmamıştır. Sitolojik inceleme için gönderilen örnek miktarı 2-120 cc (ortalama 35.59 cc)'dir. Mikroskopik incelemede tüm vakalarda monoton görünümlü lenfositler ve az sayıda makrofaj izlenmiştir. İİA hastaların %95.1'inde hem tanı, hem de tedaviyi sağlamıştır. Rekürrensler nedeni ile bir vakada sıvı aspirasyonuna ek olarak ablasyon, bir vakada cerrahi eksizyon gerekmiştir. Özet olarak, lenfatik kistler cerrahi geçirmiş hastalarda semptomatik ya da asemptomatik olarak ortaya çıkabilir. İİA minimal invaziv bir yöntem olması ve tek girişimle tanı ve tedaviyi sağlama açısından bu hastalarda ilk tercih edilecek yaklaşımdır.

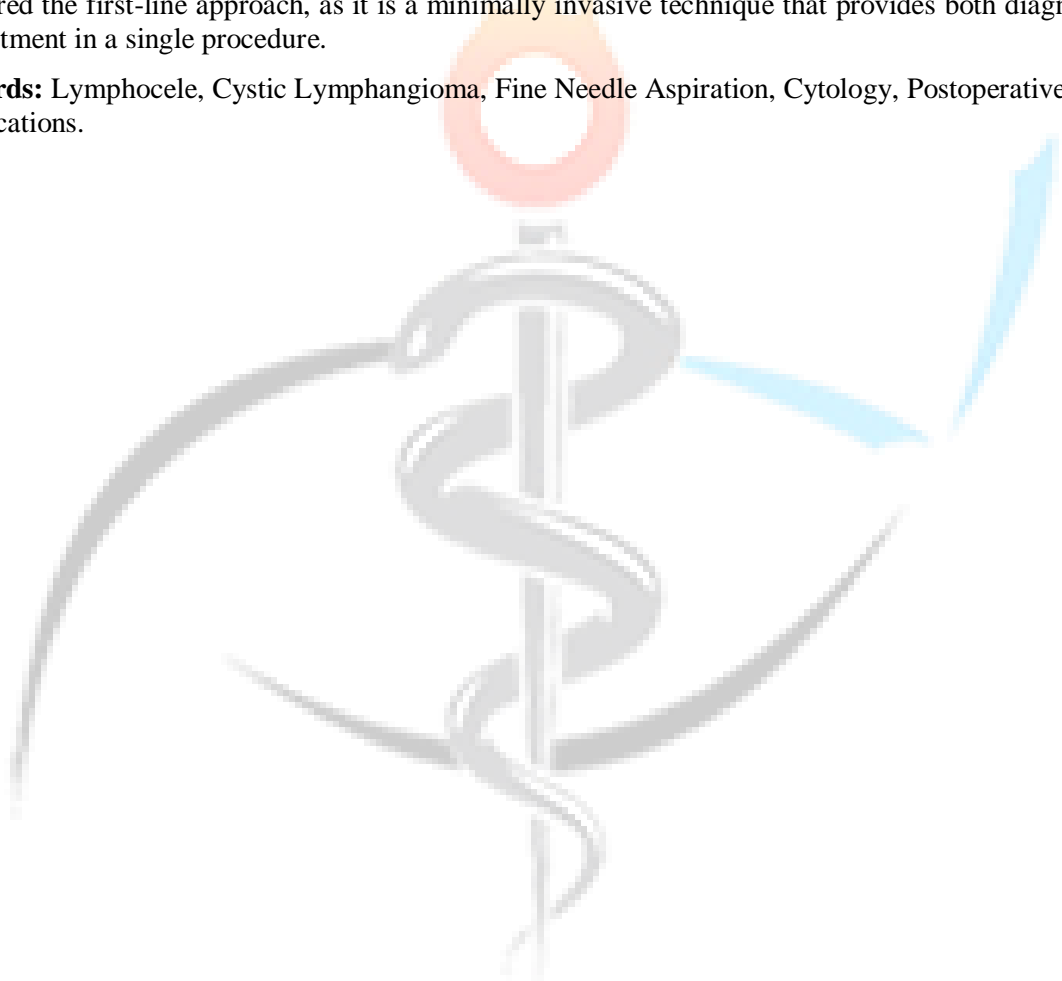
Anahtar Kelimeler: Lenfositel, Kistik Lenfanjioma, İnce İğne Aspirasyonu, Sitoloji, Postoperatif Komplikasyonlar

Diagnostic and Therapeutic Role of Fine-Needle Aspiration in Abdominal Cystic Lymphatic Lesions: A 6-Year Single-Center Experience

Abstract: Non-congenital cystic lymphatic lesions of the abdomen are commonly encountered as postoperative complications. These cystic masses, particularly in oncologic patients, may raise suspicion for tumor recurrence or hematoma/abscess radiologically. The aim of this study was to analyze the clinical characteristics of these patients and to evaluate the effectiveness of fine-needle aspiration (FNA) in diagnosis and treatment based on our 6-year experience. Pathology records between 2019 and 2025 were retrospectively reviewed. A total of 41 postoperative patients with incidental or symptomatic

abdominal cystic lesions and FNA cytology compatible with lymphocele or cystic lymphangioma were included. The study population consisted of 30 (73.2%) females and 11 (26.8%) males, with a mean age of 50.98 ± 16.36 years. The most common surgery was for gynecologic malignancies (51.2%), followed by prostate carcinoma, renal transplantation, gastrointestinal system surgeries, and other surgeries. Most cysts (70.7%) were located in the lower abdomen/pelvis. The size of the cysts ranged from 25 to 211 mm (mean:89.2). Most cysts were detected in the very late (36.6%) and very early (24.4%) postoperative periods. Extensive lymph node (LN) dissection was mostly performed in gynecological cancers. There was a trend toward larger cysts in patients with omental and/or intraabdominal involvement; however, no association was found between the presence of LN metastasis or the extent of dissection and either cyst size or timing of detection. The mean fluid volume was 35.59 ml (2-120 ml). Microscopic examination revealed monotonous-appearing lymphocytes with a few macrophages. FNA provided both diagnosis and treatment in 95.1% of patients. Due to recurrence, additional ablation was required in one patient and surgical excision in one patient. In summary, lymphatic cysts may present either symptomatically or asymptotically in postoperative period. Fine-needle aspiration should be considered the first-line approach, as it is a minimally invasive technique that provides both diagnosis and treatment in a single procedure.

Keywords: Lymphocele, Cystic Lymphangioma, Fine Needle Aspiration, Cytology, Postoperative Complications.

Makale id= 240

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0007-2542-5207

| 196

Acil Servis Başvurularının Kadın Hastalıkları ve Doğum Alanında Tanısal Dağılımı ve Klinik Sonuçları: 2024–2025 Yıllarına Ait Tek Merkezli Retrospektif Analiz

Dr. Öğretim Üyesi Mustafa Şanlı¹

¹Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi

Özet: Bu çalışma, 01.01.2024–31.12.2025 tarihleri arasında üçüncü basamak bir üniversite hastanesinin Kadın Hastalıkları ve Doğum Acil Servisi'ne yapılan başvuruların tanısal dağılımını ve klinik sonuçlarını değerlendirmek amacıyla retrospektif ve kesitsel olarak planlanmıştır. Hastane bilgi yönetim sistemi kayıtları incelenmiş ve toplam 615 hasta analize dahil edilmiştir. Olguların medyan yaşı 31 yıl olup, başvuruların %50,7'si obstetrik nedenlere bağlıdır. Obstetrik grup içinde olguların %89,7'si doğum ile sonuçlanmıştır. Non-obstetrik başvuruların en sık nedeni non-spesifik pelvik/alt batın ağrısı (%38,7) olarak belirlenmiştir. Toplam yatış oranı %61,8 olup, yatışların büyük kısmı doğum olgularından kaynaklanmaktadır. Obstetrik başvurularda yatış oranı %89,7 iken, non-obstetrik başvurularda bu oran %33,0'dır ($p<0,001$). Doğum olguları analiz dışı bırakıldığında yatış oranının yaklaşık %30 düzeyine gerilediği saptanmıştır. Ortalama hastanede kalış süresi $3,26 \pm 1,25$ gün olarak bulunmuştur. Sonuç olarak, kadın hastalıkları ve doğum acil servis başvurularının önemli bir kısmı obstetrik nedenlere bağlıdır ve yüksek yatış oranı büyük ölçüde doğum süreçlerinden kaynaklanmaktadır. Gerçek jinekolojik acil yükün doğru değerlendirilmesi için doğum olgularının ayrı analiz edilmesi gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Obstetrik Aciller; Jinekolojik Aciller; Pelvik Ağrı; Acil Servis; Yatış Oranı

Diagnostic Distribution and Clinical Outcomes of Emergency Department Admissions in Obstetrics and Gynecology: A Single-Center Retrospective Analysis of 2024–2025

Abstract: This retrospective cross-sectional study aimed to evaluate the diagnostic distribution and clinical outcomes of patients presenting to the Obstetrics and Gynecology Emergency Department of a tertiary university hospital between January 1, 2024 and December 31, 2025. A total of 615 patients were included in the analysis. The median age was 31 years. Obstetric conditions accounted for 50.7% of all admissions, and 89.7% of obstetric cases resulted in delivery. The most common non-obstetric presentation was non-specific pelvic/lower abdominal pain (38.7%). The overall hospitalization rate was 61.8%, largely driven by delivery cases. The admission rate was significantly higher in obstetric patients (89.7%) compared to non-obstetric patients (33.0%) ($p<0.001$). When delivery cases were excluded, the hospitalization rate decreased to approximately 30%. The mean length of hospital stay was 3.26 ± 1.25 days. In conclusion, more than half of emergency department visits in obstetrics and gynecology were related to obstetric causes, and the high hospitalization rate was mainly attributable to delivery processes. Separate evaluation of delivery-related admissions is essential for accurately assessing the true gynecologic emergency burden and optimizing healthcare resource planning.

Keywords: Obstetric Emergencies; Gynecologic Emergencies; Pelvic Pain; Emergency Department; Hospitalization Rate

Makale id= 197

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-9232-359X

| 197

Acil Servise Başvuran Geriatrik Humerus Kırıklarında Klinik Özellikler ve Hastaneye Yatışın Bağımsız Prediktörleri

Doç.Dr. Mehmet Esen¹, Arş.Gör.Dr. Berna Doğan¹

¹Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi Tıp Fakültesi, Acil Tıp Anabilim Dalı, Tokat, Türkiye

²Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi Tıp Fakültesi, Anatomi Anabilim Dalı, Tokat, Türkiye

*Corresponding author: Berna Doğan

Özet: Çalışmanın Amacı: Geriatrik popülasyonda humerus kırıkları fonksiyon kaybı ve hastaneye yatış gereksinimi ile ilişkilidir. Ancak yatışı öngören bağımsız belirleyiciler net olarak tanımlanmamıştır. Bu çalışmada acil servise başvuran geriatrik humerus kırıklı hastalarda klinik ve radyolojik özelliklerin değerlendirilmesi ve hastaneye yatışın bağımsız prediktörlerinin belirlenmesi amaçlandı. Yöntem: Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi Tıp Fakültesi Klinik Araştırmalar Etik Kurulu onayı alındı (20.10.2022; 22-KAEK-232). 2018–2022 yılları arasında üniversite hastanesi acil servisine başvuran ≥ 65 yaş humerus kırıklı hastalar retrospektif olarak incelendi. Hem direkt grafi hem de BT görüntülemesi bulunan olgular çalışmaya dahil edildi. Kırıklar AO/OTA uzun kemik sınıflaması baz alınarak anatomik lokalizasyon ve parçalılık durumuna göre kategorize edildi. Demografik veriler, travma mekanizması, uygulanan tedavi yöntemi ve yatış durumu hastane kayıtlarından elde edildi. Hastaneye yatış ile ilişkili bağımsız risk faktörlerini belirlemek amacıyla çoklu lojistik regresyon analizi yapıldı. Bulgular: Toplam 142 hasta (ortalama yaş $75,7 \pm 6,8$ yıl) değerlendirildi; hastaların %69,7'si kadındı. En sık kırık lokalizasyonu proksimal bölge (%59,9) idi. Distal kırık oranı yaş grupları arasında anlamlı farklılık göstermekte olup yaş arttıkça distal kırık oranı artmaktaydı ($p=0,041$). Travma mekanizması açısından en sık neden düşme idi. Travma mekanizması cinsiyete göre anlamlı farklılık göstermekteydi ($p=0,008$); kadınlarda düşme oranı %84,8 iken erkeklerde kaza oranı %23,3 olarak saptandı. Hastaların %53,5'i hastaneye yatırıldı. Yatış oranı kırık lokalizasyonuna göre anlamlı farklılık göstermekteydi ($p=0,028$). Kaza mekanizmasına sahip hastalarda yatış oranı %81,3 olup bu oran düşme mekanizmasına göre daha yüksekti ($p=0,049$). Çok değişkenli lojistik regresyon analizinde distal kırık lokalizasyonu (OR=4,17; %95 GA: 1,61–10,81; $p=0,003$) ve kaza mekanizması (OR=7,70; %95 GA: 1,82–32,61; $p=0,006$) hastaneye yatış ile istatistiksel olarak anlamlı ilişki gösterdi. Yaş ve cinsiyet ile hastaneye yatış arasında anlamlı ilişki saptanmadı. Sonuç: Geriatrik humerus kırıklarında yatış kararında yaştan çok kırığın anatomik lokalizasyonu ve travma mekanizması belirleyici görünmektedir. Distal kırıklar ve yüksek enerjili travma, hastaneye yatış riskini artırmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Anahtar Kelimeler: Geriatrik Kırık; Humerus; Travma Mekanizması; Distal Kırık; Proksimal Kırık

Makale id= 195

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-5889-691X

| 198

Acil Servise Başvuran Kendine Zarar Verme Girişimi Olan Hastaların Klinik Özellikleri ve Acil Sonlanımlarının Retrospektif Değerlendirilmesi

Dr. Öğretim Üyesi Deniz Alçı¹
¹Balıkesir Üniversitesi

Özet: Bu çalışmada acil servise kendine zarar verme girişimi nedeniyle başvuran olguların demografik ve klinik özellikleri ile acil servis sonlanımlarının değerlendirilmesi amaçlandı. Hastane bilgi yönetim sistemi ve psikiyatri konsültasyon kayıtları üzerinden retrospektif tarama yapılarak olguların yaş, cinsiyet, kendine zarar verme yöntemi, klinik bulgular, ICD-10 tanıları ve acil serviste sonlanım bilgileri kaydedildi. Çalışma Balıkesir Üniversitesi Tıp Fakültesi Sağlık Araştırmaları Etik Kurulu onayı ile yürütüldü. Toplam 26 olgu değerlendirildi; yaş ortalaması 34,0±12,2 (18–55) idi ve olguların %61,5'i erkekti. En sık kendine zarar verme yöntemi ilaç alımı (%57,7) olup bunu kesici-delici alet (%23,1) ve zehir/kimyasal maruziyet (%11,5) izledi. En sık birincil tanı ICD-10 F32.9 (%57,7) olarak saptandı; psikotik bulgu %7,7 oranında izlendi. Acil servis sonlanımı açısından olguların %53,8'i taburcu edildi; %15,4'ü tedaviyi reddetti; %7,7'si psikiyatri servisine yatırıldı; kalan olgular diğer kliniklere yatırıldı. Sonuç olarak, kendine zarar verme girişimi ile acile başvuran olgularda ilaç alımı en sık yöntem olup depresif bozukluk tanıları öne çıkmaktadır. Acil sonlanım örüntüsü, risk değerlendirmesi ve taburculuk sonrası sürekliliği artıracak yapılandırılmış izlem yaklaşımlarının önemine işaret etmektedir.

Anahtar Kelimeler: Kendine Zarar Verme, Acil Servis, İntihar Girişimi, Psikiyatri Konsültasyonu, Acil Sonlanım

Retrospective Evaluation of Clinical Characteristics and Emergency Outcomes in Patients Presenting to the Emergency Department After Self-Harm

Abstract: This study aimed to evaluate the demographic and clinical characteristics and emergency department outcomes of patients presenting after a self-harm attempt. A retrospective review was conducted using the hospital information system and psychiatric consultation records. Data on age, sex, self-harm method, clinical findings, ICD-10 diagnoses, and emergency department disposition were recorded. The study was approved by the Balıkesir University Faculty of Medicine Health Research Ethics Committee. A total of 26 cases were included; the mean age was 34.0±12.2 years (range 18–55), and 61.5% were male. The most common self-harm method was drug ingestion (57.7%), followed by sharp object injury (23.1%) and toxic/chemical exposure (11.5%). The most frequent primary diagnosis was ICD-10 F32.9 (57.7%), and psychotic findings were observed in 7.7% of cases. Regarding emergency outcomes, 53.8% were discharged, 15.4% refused treatment, 7.7% were admitted to the psychiatric ward, and the remaining patients were admitted to other departments. In conclusion, drug ingestion was the leading self-harm method and depressive disorders were prominent among these patients. The pattern of emergency dispositions underscores the importance of structured risk assessment and continuity-enhancing follow-up strategies after discharge.

Keywords: Self-Harm, Emergency Department, Suicide Attempt, Psychiatric Consultation, Disposition

Makale id= 161

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-7605-4940

| 199

Acil Serviste Pulmoner Emboli Ön Tanısıyla Yapılan Bt Anjiyografilerde Alternatif Tanıların Değerlendirilmesi

Dr. Öğretim Üyesi Mustafa Yeşilyurt¹

¹Atatürk Üniversitesi Tıp Fakültesi

Özet: Amaç: Acil servise nefes darlığı şikâyeti ile başvuran hastalarda pulmoner emboli (PE) ön tanısıyla sıklıkla pulmoner bilgisayarlı tomografi anjiyografi (PBTA) tetkiki yapılmaktadır. Bu çalışmanın amacı, PE saptanmayan hastalarda nefes darlığını açıklayabilecek pulmoner ve ekstrapulmoner alternatif patolojilerin sıklığını ve dağılımını değerlendirmektir. Gereç ve Yöntem: Ocak 2025–Ocak 2026 tarihleri arasında acil serviste PE ön tanısıyla PBTA yapılan 330 hasta retrospektif olarak incelendi. Hastalar PE pozitif ve PE negatif olarak iki gruba ayrıldı. PE negatif hastalarda klinik olarak anlamlı alternatif tanıları pulmoner, kardiyak, vasküler ve diğer olarak sınıflandırıldı. Bulgular: Toplam 330 hastanın 52'sinde (%15.7) pulmoner emboli saptandı. PE negatif 278 hastanın 123'ünde (%44.2) klinik olarak anlamlı alternatif tanı mevcuttu. Alternatif tanıların %55.3'ü pulmoner, %24.4'ü kardiyak, %6.5'i vasküler ve %13.8'i diğer nedenlerden oluşmaktaydı. En sık saptanan patolojiler pnömoni (%24.4), plevral efüzyon (%13.0) ve kardiyomegali (%12.2) idi. Sonuç: PE ön tanısıyla yapılan PBTA incelemelerinde önemli bir hasta grubunda emboli dışı klinik olarak anlamlı patolojiler saptanmaktadır. PBTA, yalnızca emboli değerlendirmesi açısından değil, alternatif tanıların ortaya konulması açısından da önemli tanısal katkı sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Pulmoner Emboli; Bilgisayarlı Tomografi Anjiyografi; Alternatif Tanı; Nefes Darlığı; Acil Servis

Evaluation of Alternative Diagnoses in Ct Pulmonary Angiography Performed for Suspected Pulmonary Embolism in the Emergency Department

Abstract: Objective: Computed tomography pulmonary angiography (CTPA) is frequently performed in patients presenting to the emergency department with dyspnea and suspected pulmonary embolism (PE). The aim of this study was to evaluate the frequency and distribution of clinically significant alternative pulmonary and extrapulmonary diagnoses in patients without PE. Materials and Methods: A total of 330 patients who underwent CTPA for suspected PE between January 2024 and December 2024 were retrospectively analyzed. Patients were categorized as PE-positive and PE-negative. Clinically significant alternative diagnoses in PE-negative patients were classified as pulmonary, cardiac, vascular, and others. Results: PE was detected in 52 patients (15.7%). Among the 278 PE-negative patients, 123 (44.2%) had clinically significant alternative diagnoses. Of these, 55.3% were pulmonary, 24.4% cardiac, 6.5% vascular, and 13.8% other causes. The most common findings were pneumonia (24.4%), pleural effusion (13.0%), and cardiomegaly (12.2%). Conclusion: A substantial proportion of patients undergoing CTPA for suspected PE have clinically significant alternative diagnoses. CTPA contributes not only to the diagnosis of PE but also to the identification of other causes of dyspnea.

Keywords: Pulmonary Embolism; Computed Tomography Pulmonary Angiography; Alternative Diagnosis; Dyspnea; Emergency Department

Makale id= 140

Sözlü Sunum

ORCID ID: Ramazan Özel; 0009-0004-5025-1374 ; Gürbüz Meral; 0000-0002-8026-4609

| 200

Acil Serviste Toplum Kökenli Pnömoni Hastalarında Rdw, Pdw ve Nötrofil/lenfosit Oranının Taburculuk, Yatış ve 30 Günlük Mortaliteyi Ön Görmedeki Prediktif Değeri

Uzman Dr. Gürbüz Meral¹, Uzman Dr. Ramazan Özel²

¹Bulancağ Devlet Hastanesi

² Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Yenimahalle Eğitim ve Araştırma Hastanesi

*Corresponding author: Gürbüz Meral

Özet: Amaç: Toplum kökenli pnömoni, acil serviste yüksek morbidite ve mortalite ile seyreden önemli bir klinik tablodur. Bu çalışmada başvuru anındaki hemogram parametrelerinin (RDW, PDW ve nötrofil/lenfosit oranı [NLR]) klinik sonuçları öngörmedeki prognostik değerinin araştırılması ve bu parametrelerin yerleşik klinik skorlamalarla karşılaştırılması amaçlandı. Gereçler ve Yöntem: Prospektif, tek merkezli gözlemsel olarak tasarlanan çalışmada, TKP tanısı alan erişkin hastalarda demografik veriler, vital bulgular ve PSI, CURB-65 ve qSOFA skorları kaydedildi. Başvuru anındaki tam kan sayımından RDW, PDW ve NLR hesaplandı. Birincil sonuç noktası 30 günlük mortalite olarak belirlendi. Ayırt edicilik ROC analizi ile değerlendirildi. Bulgular: Toplam 358 hasta çalışmaya dahil edildi ve 30 günlük mortalite oranı %10 olarak saptandı. Mortal grupta RDW ve tüm klinik skorlar anlamlı olarak daha yüksek bulundu ($p<0,05$). Mortalitenin öngörülmesinde en yüksek diskriminatif performans CURB-65 (AUC=0,832) ve PSI (AUC=0,825) ile elde edilirken, qSOFA yoğun bakım gereksinimini belirlemede en yüksek performansı gösterdi (AUC=0,918). RDW orta düzey ayırt edicilik sergilerken (AUC=0,730), PDW ve NLR'nin prognostik katkısı sınırlı kaldı. Sonuç: Toplum kökenli pnömonide erken risk stratifikasyonunda validasyonu yapılmış klinik skorlar temel karar araçları olmaya devam etmelidir. Bununla birlikte RDW'nin gösterdiği orta düzey diskriminatif kapasite, hemogram parametrelerinin klinik skorlamalara entegre edildiği çok değişkenli yaklaşımlarda tamamlayıcı biyobelirteçler olarak prognostik doğruluğu artırma potansiyeline sahip olabileceğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Toplum Kökenli Pnömoni; Hemogram Temelli Prediktörler; Rdw; Risk Sınıflaması; Mortalite; Klinik Şiddet Skorları

The Predictive Value of RDW, PDW, and Neutrophil-to-Lymphocyte Ratio in Determining Discharge, Hospitalization, and 30-Day Mortality Among Patients Diagnosed With Pneumonia in the Emergency Department

Abstract: Objective: Community-acquired pneumonia (CAP) remains a major cause of morbidity and mortality in emergency departments. This study aimed to evaluate the prognostic value of admission hemogram-derived parameters—red cell distribution width (RDW), platelet distribution width (PDW), and neutrophil-to-lymphocyte ratio (NLR)—for predicting clinical outcomes and to compare their performance with established clinical severity scores. Materials & Method: In this prospective, single-center observational study, adult patients diagnosed with CAP in the emergency department were evaluated. Demographic characteristics, vital signs, and PSI, CURB-65, and qSOFA scores were recorded at presentation. RDW, PDW, and NLR were calculated from admission complete blood count

results. The primary outcome was 30-day mortality. Discriminative performance was assessed using receiver operating characteristic (ROC) curve analysis. Results: A total of 358 patients were included, with a 30-day mortality rate of 10%. RDW and all clinical severity scores were significantly higher among non-survivors ($p < 0.05$). For mortality prediction, CURB-65 (AUC=0.832) and PSI (AUC=0.825) demonstrated the highest discriminative performance. qSOFA showed the strongest accuracy for predicting intensive care unit admission (AUC=0.918). RDW exhibited moderate discriminative ability for 30-day mortality (AUC=0.730), whereas PDW and NLR showed limited predictive value. Conclusion: Established clinical severity scores remain the cornerstone of early risk stratification in CAP. Although hemogram-derived parameters did not outperform validated scoring systems, the moderate discriminative capacity of RDW suggests that such markers may serve as complementary variables within integrated, multivariable prognostic models rather than as standalone decision tools.

Keywords: Community-Acquired Pneumonia; Hematologic Biomarkers; Rdw; Risk Stratification; Mortality; Clinical Severity Scores

Makale id= 3

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8358-5312

| 202

Acil Servisten Üçüncü Basamak Yoğun Bakıma Yatan Hastaların Analizi

Dr. Öğretim Üyesi Yusuf Kantar¹

¹Erzincan Binali Yıldırım Üniversitesi Tıp Fakültesi

Özet: Amaç: Bu çalışmanın amacı, acil servisten üçüncü basamak yoğun bakım ünitesine kabul edilen hastaların demografik ve klinik özelliklerini ayrıntılı biçimde değerlendirmek, cinsiyet, yoğun bakımda kalış süresi, klinik sonuçlar ve mortalite arasındaki ilişkileri incelemektir. Gereç ve Yöntem: Bu retrospektif tanımlayıcı çalışmaya, Ocak-Aralık 2025 tarihleri arasında acil servisten yoğun bakıma alınan, 18 yaş ve üzerindeki erişkin hastalar dahil edilmiştir. Verilerinde eksiklik bulunan ya da başka birimlerden devredilen olgular dışlanmıştır. Yaş, cinsiyet, yoğun bakımda kalış süresi, taburculuk, ölüm ve başka merkeze nakil durumu kaydedilmiştir. İstatistiksel analizler SPSS 23.0 programı ile yapılmış, kategorik değişkenler ki kare, sürekli değişkenler Mann Whitney U testi ile değerlendirilmiş ve p değeri 0.05'in altında istatistiksel olarak anlamlı kabul edilmiştir. Bulgular: Toplam 323 hasta çalışmaya alınmıştır. Hastaların %50.8'i kadın, %49.2'si erkektir ve ortalama yaş 63.23±15.97 yıl olarak bulunmuştur. Ortalama yoğun bakımda kalış süresi 10.72±10.65 gün, medyan süre 7 gündür. Hastaların %63.8'i yoğun bakım sürecinde kaybedilmiş, %34.4'ü taburcu edilmiş ve %1.9'u başka kuruma nakledilmiştir. Cinsiyet ile klinik sonuçlar arasında anlamlı ilişki saptanmamış, ancak mortalite gelişen olgularda yoğun bakımda kalış süresinin belirgin biçimde daha uzun olduğu gösterilmiştir. Sonuç: Acil servisten üçüncü basamak yoğun bakıma kabul edilen hastalar yüksek mortalite riski taşımakta, mortalite cinsiyetten bağımsız seyretmekte, ancak uzamış yoğun bakım yatışı ile anlamlı biçimde ilişkili bulunmaktadır. Bu sonuçlar, erken ve etkin klinik değerlendirme, uygun hasta seçimi, yoğun bakım kaynaklarının dikkatli kullanımı ve riskli hastalarda yakın izlem stratejilerinin önemini ortaya koymaktadır. Ayrıca elde edilen veriler, yoğun bakım pratiğinde mortaliteyi azaltmaya yönelik önleyici yaklaşımların geliştirilmesine, hasta yönetiminin optimize edilmesine ve ileri dönemde yapılacak daha geniş örneklemli çalışmalar için temel oluşturmaktadır. Bu nedenle özellikle acil servis sonrası erken dönemde risk belirleyici faktörlerin tanımlanması ve hedefe yönelik müdahalelerin planlanması hasta sonuçlarını iyileştirmede kritik rol oynamaktadır. Bu bulgular sağlık politikalarının şekillenmesine de katkı sağlayabilir. Gelecek çalışmalar bunu desteklemelidir.

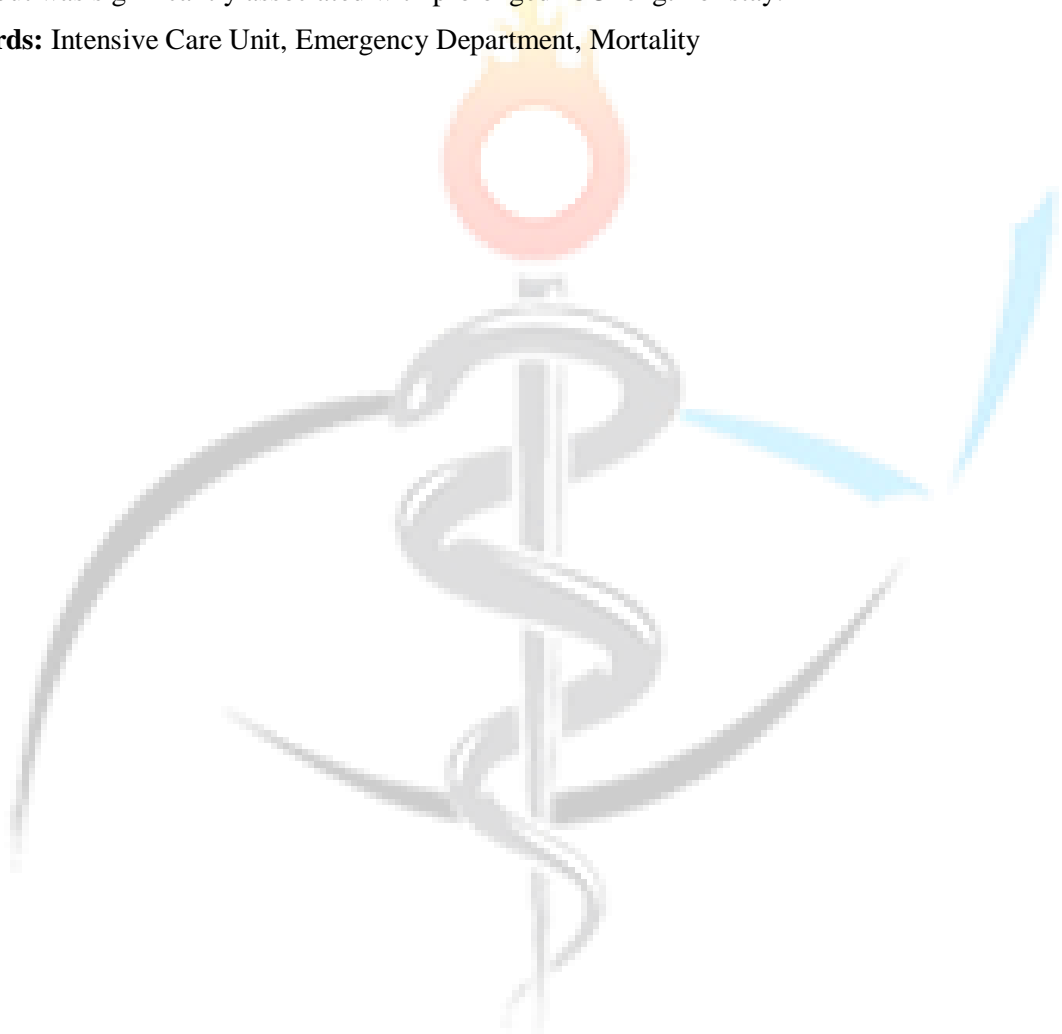
Anahtar Kelimeler: Yoğun Bakım Ünitesi, Acil Servis, Mortalite

Analysis of Patients Admitted to a Tertiary Intensive Care Unit From the Emergency Department

Abstract: Objective: The aim of this study was to evaluate the demographic and clinical characteristics of patients admitted from the emergency department to a tertiary intensive care unit (ICU) and to examine the relationship between gender, ICU length of stay, clinical outcomes, and mortality. Materials and Methods: This retrospective and descriptive study included adult patients aged 18 years and older who were admitted from the emergency department to a tertiary anesthesia ICU between January and December, 2025. Patients with missing data and those transferred to the ICU from other hospital units were excluded. Data regarding age, gender, length of ICU stay, and clinical outcomes, including

discharge, death, and transfer to another institution, were collected. Statistical analysis was performed using SPSS version 23.0. Categorical variables were analyzed using the chi-square test, while continuous variables were evaluated using the Mann–Whitney U test. A p value of less than 0.05 was considered statistically significant. Results: A total of 323 patients were included in the study. Of these, 50.8% were female and 49.2% were male, with a mean age of 63.23 ± 15.97 years. The mean length of ICU stay was 10.72 ± 10.65 days, and the median length of stay was 7 days. Regarding clinical outcomes, 63.8% of patients died during their ICU stay, 34.4% were discharged, and 1.9% were transferred to another healthcare facility. No statistically significant association was observed between gender and clinical outcome ($p > 0.05$). However, patients who died had a significantly longer ICU length of stay compared with those who were discharged ($p < 0.05$), indicating a strong association between prolonged ICU hospitalization and mortality. Conclusion: Patients admitted from the emergency department to a tertiary ICU represent a high-risk population with high mortality rates. Mortality was independent of gender but was significantly associated with prolonged ICU length of stay.

Keywords: Intensive Care Unit, Emergency Department, Mortality

Makale id= 164

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-0161-6600

| 204

Akut Karının Nadir Bir Nedeni: İnce Bağırsak Perforasyonu ile Seyreden Abdominal Koza Sendromu

Dr. Öğretim Üyesi Osman Gökhan Gökdere¹
¹Malatya Turgut Özal Üniversitesi

Özet: Giriş: Abdominal koza sendromu (AKS), diğer adıyla sklerozan enkapsülan peritonit, ince bağırsakların yoğun fibrokollajenöz bir membran ile kısmen veya tamamen sarılması sonucu gelişen ve mekanik ince bağırsak obstrüksiyonuna yol açabilen nadir bir klinik tablodur. Klinik ve radyolojik bulguların özgül olmaması nedeniyle preoperatif tanı güçtür. AKS'ye eşlik eden ince bağırsak perforasyonu ise oldukça nadir bildirilen bir komplikasyondur. Olgu Sunumu: Daha önce abdominal cerrahi öyküsü olmayan 49 yaşında erkek hasta, üç gündür devam eden kabızlık ve progresif abdominal distansiyon şikâyetleri ile acil servise başvurdu. Laboratuvar incelemelerinde inflamatuvar belirteçlerde artış saptandı. Bilgisayarlı tomografi incelemesinde ileus ile uyumlu bulgular izlendi. Klinik ve laboratuvar parametrelerinde kötüleşme üzerine intraabdominal sepsis şüphesiyle eksploratif laparotomi uygulandı. İntraoperatif değerlendirmede yaklaşık 250 cm uzunluğundaki ince bağırsak segmentinin yoğun fibrotik bir membran ile sarılı olduğu görüldü. Membran eksizyonu ve adezyolizis sonrasında Treitz ligamanından yaklaşık 225 cm distalinde perforasyon alanı tespit edildi. Yaklaşık 50 cm'lik ince bağırsak rezeksiyonu ve primer uç uca anastomoz gerçekleştirildi. Postoperatif süreç sorunsuz seyreden hasta 13. günde taburcu edildi. Sonuç: Abdominal koza sendromu, ince bağırsak obstrüksiyonunun nadir ancak önemli nedenlerinden biridir. Tanı çoğu zaman cerrahi eksplorasyon sırasında konulmaktadır. Perforasyon gibi komplike olgularda erken cerrahi müdahale, morbiditenin azaltılması ve başarılı klinik sonuçlar açısından kritik öneme sahiptir.

Anahtar Kelimeler: Abdominal Koza, İleus, İnce Bağırsak Perforasyonu, Laparotomi, Sklerozan Enkapsülan Peritonit

A Rare Cause of Acute Abdomen: Abdominal Cocoon Syndrome Complicated by Small Intestinal Perforation

Abstract: Background: Abdominal cocoon syndrome (ACS), also known as sclerosing encapsulating peritonitis, is a rare cause of mechanical small bowel obstruction characterized by encapsulation of the intestines within a dense fibrocollagenous membrane. Preoperative diagnosis is challenging due to nonspecific clinical and radiological findings. Small bowel perforation associated with ACS is extremely rare. Case Presentation: A 49-year-old male patient with no history of previous abdominal surgery presented with constipation and progressive abdominal distension for three days. Laboratory tests revealed elevated inflammatory markers. Abdominal computed tomography demonstrated findings consistent with ileus. Due to worsening inflammatory parameters and suspicion of intra-abdominal sepsis, exploratory laparotomy was performed. Intraoperatively, approximately 250 cm of small intestine was found to be encapsulated within a dense fibrous membrane. After excision of the membrane and adhesiolysis, a perforation was identified approximately 225 cm distal to the ligament of Treitz. Segmental small bowel resection (50 cm) with primary end-to-end anastomosis was performed.

The postoperative course was uneventful, and the patient was discharged on postoperative day 13. Conclusion: ACS is a rare but important cause of small bowel obstruction. Diagnosis is often established intraoperatively. In complicated cases such as perforation, prompt surgical intervention including membrane excision and bowel resection is essential to achieve favorable outcomes.

Keywords: Abdominal Cocoon; Small Bowel Obstruction; Perforation; Laparotomy; Sclerosing Encapsulating Peritonitis

Makale id= 84

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-4211-7309

| 206

Akut Miyeloid Lösemide Mir-33a-5p/mapk8 Ağının Rolü

Uzman Dr. Osman Akıdan ¹

¹Mengücek Gazi Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Hematoloji Bölümü, Erzincan, Türkiye

Özet: Amaç: Akut miyeloid lösemi (AML), kötü prognoza ve düşük iyileşme oranlarına sahip karmaşık genetik ve moleküler özelliklerle karakterize edilen oldukça heterojen bir hastalıktır. Bu nedenle, yeni terapötik hedeflerin belirlenmesi, tedavi etkinliğini ve hasta sağkalımını iyileştirmek için çok önemlidir. miRNA'lar, gen ekspresyonunun transkripsiyon sonrası düzenlenmesi yoluyla çeşitli kanser türlerinde kanserin başlangıcı ve ilerlemesinde rol oynar. Bu çalışma da AML kanserinde hsa-miR-33a-5p/MAPK8 ağının patogenezi ve prognozundaki potansiyel rolünü araştırılmıştır. Method: AML'ye ait miRNA verileri mirnet veritabanından elde edilmiştir. miR-33a 5p'nin HL-60 hücreindeki ekspresyon değişimi RT-PCR ile belirlendi. miR-33a-5p'nin HL-60 hücreindeki hedefleri miRDB database kullanılarak göre belirlendi. AML hastalarında değişen mRNA ekspresyon profilleri, Gene Expression Omnibus (GEO) üzerindeki GSE142700 veritabanından elde edildi. Mitojenle aktive olan protein kinaz 8 (MAPK8) ekspresyon değişimi Gene Expression Profiling Interactive Analysis (GEPIA) ile analiz edildi. MAPK8'in protein-protein etkileşim (PPI) ağları STRING ve GeneMANIA kullanılarak belirlendi. MAPK8'in AML'deki fonksiyonları Cancer Single-cell Atlas (CancerSEA) aracılığıyla analiz edildi. Bulgular: miR-33a-5p'nin hl-60 hücre hatlarında ekspresyonunun arttığı ve hayatta kalma oranlarında azalmayla ilişkili olduğu gözlemlendi. Ayrıca, MAPK8 'in miR-33a-5p tarafından hedeflendiği belirlendi. MAPK8'in AML'de angiogenez, metastaz, farklılaşma ve proliferasyon gibi biyolojik süreçte rol oynamaktadır. Sonuç: elde edilen veriler sonucunda miR-33a-5p/MAPK8 eksenini AML'nin yeni tedavi hedefleri sağlayabileceğini ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Akut Miyeloid Lösemi, Biyoinformatik, Mapk8, Mir-33a

The Role of the Mir-33a-5p/mapk8 Axis in Acute Myeloid Leukemia

Abstract: Objective: Acute myeloid leukemia (AML) is a highly heterogeneous malignancy characterized by complex genetic and molecular alterations, poor prognosis, and low cure rates. Consequently, identifying novel therapeutic targets is essential to enhance treatment efficacy and improve patient survival. MicroRNAs (miRNAs) play critical roles in cancer initiation and progression across various malignancies by regulating gene expression at the post-transcriptional level. This study aimed to investigate the potential involvement of the hsa-miR-33a-5p/MAPK8 regulatory axis in the pathogenesis and prognosis of AML. Methods: AML-associated miRNA datasets were obtained from the miRNet database. Changes in miR-33a-5p expression in the HL-60 cell line were quantified using reverse transcription polymerase chain reaction (RT-PCR). Target genes of miR-33a-5p in HL-60 cells were predicted using the miRDB database. Differential mRNA expression profiles in AML patients were retrieved from the Gene Expression Omnibus (GEO) database (GSE142700). Expression levels of mitogen-activated protein kinase 8 (MAPK8) were analyzed using the Gene Expression Profiling Interactive Analysis (GEPIA) platform. Protein-protein interaction (PPI) networks of MAPK8 were constructed using STRING and GeneMANIA. Additionally, the functions of MAPK8 in AML were analyzed using the Cancer Single-cell Atlas (CancerSEA). Results: Increased miR-33a-5p expression was observed in HL-60 cells and was associated with reduced survival. MAPK8 was identified as a

direct target of miR-33a-5p. Functional analyses revealed that MAPK8 is involved in key biological processes in AML, including angiogenesis, metastasis, cellular differentiation, and proliferation. Conclusion: The findings suggest that the miR-33a-5p/MAPK8 regulatory axis may represent a promising therapeutic target in AML, offering new insights into disease mechanisms and potential strategies to improve clinical outcomes.

Keywords: Acute Myeloid Leukemia, Bioinformatics, Mapk8, Mir-33a

Makale id= 95

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-5175-0491

| 208

Akut ve Kronik Koroner Sendromlarda Erken Majör Advers Kardiyovasküler Olayların Belirleyicileri: Syntax Skoru ve Crp/albumin Oranının Prognostik Değeri

Dr. Öğretim Üyesi Seda Elçim Yıldırım¹

¹Balıkesir Üniversitesi

Özet: Amaç: Akut ve kronik koroner sendromlu hastalarda yatıştan sonraki ilk 30 gün içinde gelişen majör advers kardiyovasküler olaylar (MACE) ile ilişkili klinik, anjiyografik ve laboratuvar belirleyicilerinin değerlendirilmesi amaçlandı. **Yöntem:** Retrospektif kohort tasarımında, ST elevasyonlu miyokard infarktüsü (STEMI), ST elevasyonsuz miyokard infarktüsü (NSTEMI) ve kronik koroner sendrom (KKS) tanısı ile izlenen 497 hasta incelendi. Erken MACE, yatıştan sonraki ilk 30 gün içinde gelişen ilk olay olarak tanımlandı. Birincil analizde erken dönem MACE ile MACE olmayan hastalar karşılaştırıldı. CRP/Albumin oranı (CAR) hesaplandı. Bağımsız belirleyiciler çok değişkenli lojistik regresyon analizi ile değerlendirildi; model performansı ROC eğrisi altında kalan alan (AUC) ile raporlandı. **Bulgular:** Erken MACE oranı %13.7 (68/497) idi. Erken MACE grubunda SYNTAX skoru ve CAR daha yüksekti. Çok değişkenli analizde SYNTAX skoru (OR 1.052, %95 GA 1.023–1.081; p<0.001) ve CAR (OR 1.115, %95 GA 1.015–1.224; p=0.023) erken MACE'nin bağımsız belirleyicileri olarak saptandı. Modelin ayırt ediciliği orta düzeydeydi (AUC=0.682). **Sonuç:** Akut ve kronik koroner sendromlu hastalarda 30 günlük erken MACE riskinin öngörülmesinde koroner anatomi yükünü yansıtan SYNTAX skoru ve inflamasyon-beslenme durumunu birlikte temsil eden CAR önemli rol oynamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Akut ve kronik koroner sendrom; MACE; SYNTAX; CRP/Albumin oranı; prognoz.

Predictors of Early Major Adverse Cardiovascular Events in Acute and Chronic Coronary Syndromes: Prognostic Value of Syntax Score and Crp/albumin Ratio

Abstract: Objective: To evaluate clinical, angiographic, and laboratory predictors of early major adverse cardiovascular events (MACE) within 30 days in patients with acute and chronic coronary syndromes. **Methods:** In this retrospective cohort study, 497 patients with ST elevation myocardial infarction (STEMI), non ST elevation myocardial infarction (NSTEMI), and chronic coronary syndrome (CCS) were evaluated. Early MACE was defined as the first event occurring within 30 days after admission. The primary comparison was performed between the early MACE group and patients without MACE group. The C-reactive protein/albumin ratio (CAR) was calculated. Independent predictors were assessed using multivariable logistic regression; discrimination was reported as AUC. **Results:** The incidence of early MACE was 13.7% (68/497). SYNTAX score and CAR were higher in the early MACE group. In multivariable analysis, SYNTAX score (OR 1.052, 95% CI 1.023–1.081; p<0.001) and CAR (OR 1.115, 95% CI 1.015–1.224; p=0.023) independently predicted early MACE. Discrimination was moderate (AUC=0.682). **Conclusion:** SYNTAX score and CAR are significant predictors of 30-day early MACE in acute and chronic coronary syndromes.

Keywords: Acute and chronic coronary syndromes; MACE; SYNTAX score; CRP/albumin ratio; prognosis.

Makale id= 104

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-6314-7371

| 209

Akut ve Kronik Koroner Sendromlarda Geç Dönem Majör Advers Kardiyovasküler Olaylar ve Tüm Nedenlere Bağlı Mortalitenin Belirleyicileri: 5 Yıllık Takip Sonuçları

Doç.Dr. Tarık Yıldırım¹

¹Balıkesir Üniversitesi

Özet: Amaç: Akut ve kronik koroner sendromlu hastalarda 30. günden sonra gelişen majör advers kardiyovasküler olaylar (geç dönem MACE) ve uzun dönem tüm nedenlere bağlı mortalite ile ilişkili belirleyicileri değerlendirmek. Yöntem: Retrospektif kohort çalışmaya ST elevasyonlu miyokard infarktüsü (STEMI), STElevasyonsuz miyokard infarktüsü (NSTEMI) ve kronik koroner sendrom (KKS) tanısı ile izlenen 594 hasta dahil edildi. Geç MACE, yatıştan sonraki 30. günden sonra gelişen ilk olay olarak tanımlandı. Geç MACE analizi, MACE olmayan hastalar ile karşılaştırılarak yapıldı; erken MACE olayları dışlandı. Mortalite sekonder sonlanım olarak tüm takip boyunca tüm nedenlere bağlı ölüm olarak değerlendirildi. Bağımsız belirleyiciler çok değişkenli lojistik regresyon ile analiz edildi. Model ayırt ediciliği ROC-AUC ile saptandı. Bulgular: Geç MACE oranı %16.3 (97/594) idi. Çok değişkenli analizde SYNTAX skoru geç MACE'nin bağımsız belirleyicisi olarak saptandı (SYNTAX: 1.059 (%95 GA 1.033–1.086; $p<0.001$)). Mortalitenin çok değişkenli analizinde ejeksiyon fraksiyonu (EF) en güçlü belirleyici olarak saptandı (EF: 0.802 (%95 GA 0.754–0.853; $p<0.001$)). Geç MACE modeli için AUC=0.691, mortalite modeli için AUC=0.972 idi. Sonuç: Koroner anatomi yükünü yansıtan SYNTAX skoru geç dönem MACE riskini artırırken, sol ventrikül EF uzun dönem mortalitenin en güçlü belirleyicisidir. Geç dönem olaylar için anatomi temelli; mortalite için fonksiyon temelli risk değerlendirmesi klinik pratiği destekleyebilir

Anahtar Kelimeler: Geç Dönem Mace; Mortalite; Syntax Skoru; Ejeksiyon Fraksiyonu; Akut ve Kronik Koroner Sendrom.

Predictors of Late Major Adverse Cardiovascular Events and All-Cause Mortality in Coronary Syndromes: 5-Years Follow-Up Results

Abstract: Objective: To evaluate the predictors associated with late major adverse cardiovascular events (late MACE) occurring after day 30 and long-term all-cause mortality in patients with acute and chronic coronary syndromes. Methods: In this retrospective cohort study, 594 patients with ST-elevation myocardial infarction (STEMI), non-ST-elevation myocardial infarction (NSTEMI), and chronic coronary syndrome (CCS) were included. Late MACE was defined as the first event occurring after day 30 following hospitalization. Late MACE analysis was performed by comparing patients with late MACE to those without MACE; early MACE events were excluded. Mortality was evaluated as all-cause death throughout the follow-up period as a secondary outcome. Independent predictors were analyzed using multivariable logistic regression. Model discrimination was assessed using the area under the receiver operating characteristic curve (ROC-AUC). Results: The incidence of late MACE was 16.3% (97/594). In multivariable analysis, the SYNTAX score was identified as an independent predictor of late MACE (SYNTAX: 1.059 [95% CI: 1.033–1.086; $p<0.001$]). In the multivariable analysis of mortality, ejection fraction (EF) was determined to be the strongest predictor (EF: 0.802

[95% CI: 0.754–0.853; $p < 0.001$]). The AUC was 0.691 for the late MACE model and 0.972 for the mortality model (Figures 1–2). Conclusion: While the SYNTAX score, reflecting coronary anatomical burden, increases the risk of late MACE, left ventricular EF is the strongest predictor of long-term mortality. An anatomy-based risk assessment for late events and a function-based approach for mortality may support clinical practice.

Keywords: Late Mace; Mortality; Syntax Score; Ejection Fraction; Acute and Chronic Coronary Syndroms

Makale id= 137

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-4307-3360

| 211

Alerjik Konjonktivitli Genç Erişkinlerde Kornea ve Oküler Yüzey Parametrelerinin Değerlendirilmesi

Doç.Dr. Hakan Öztürk¹

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Göz Hastalıkları Kliniği, İzmir, Türkiye

Özet: Amaç: Alerjik konjonktivit, genç erişkinlerde sık görülen, oküler yüzeyin inflamatuvar bir hastalığıdır. Bu çalışmanın amacı, alerjik konjonktivitli genç erişkinlerde, kornea ve oküler yüzey parametrelerini değerlendirmek ve olası değişiklikleri belirlemektir. Yöntem: Mevsimsel alerjik konjonktivit tanısı alan, başvuru anında topikal ve sistemik ilaç kullanmayan 56 olgu alerjik grup olarak tanımlandı. Alerjik gruba benzer yaş ve cinsiyet dağılımında, sağlıklı göz yapısına sahip 60 sağlıklı birey, sağlıklı grup olarak belirlendi. Grupların yaş ve cinsiyet dağılımları, kornea epitel kalınlıkları, total kornea kalınlıkları, kornea endotel hücre sayıları, Schirmer test değerleri ve gözyaşı kırılma zamanları karşılaştırıldı. Bulgular: Gruplar arasında cinsiyet dağılımı açısından anlamlı bir fark yoktu ($p=0.596$). Ortalama yaş; sağlıklı bireylerde 23.1 ± 3.4 yıl, alerjik hastalarda 22.6 ± 3.5 yıl idi ($p=0.803$). Sağlıklı gruba kıyasla, alerjik grupta kornea epitel kalınlığı (52.8 ± 2.1 vs 50.6 ± 2.0 μm ; $p=0.014$) ve total kornea kalınlığı (559.3 ± 23.2 vs 552.4 ± 22.5 μm ; $p=0.042$) anlamlı daha ince idi. Bununla birlikte, grupların kornea endotel hücre sayıları benzerdi (2526.5 ± 341.7 vs 2512.8 ± 344.9 hücre/ mm^2 ; $p=0.338$). Sağlıklı bireylere kıyasla, alerjik hastalarda Schirmer test değeri (12.7 ± 1.4 vs 9.0 ± 1.5 mm; $p=0.027$) ve gözyaşı kırılma zamanı (12.8 ± 1.5 vs 9.3 ± 1.6 sn; $p=0.031$) anlamlı daha azdı. Sonuç: Alerji varlığı kornea kalınlığını ve oküler yüzeyi etkileyebilir. Çalışmamızda sağlıklı bireyler ile kıyaslandığında, alerjik konjonktivitli olgularda, korneanın incelendiğini ve kuru göze yatkınlığın arttığını saptadık. Bu durumlar, oküler yüzey inflamasyonu ve tekrarlayıcı göz ovuşturma davranışı ile ilişkili olabilir. Bu nedenlerle, alerjik konjonktivitli hastalar, sadece semptomatik açıdan değil, aynı zamanda oküler yüzey değişiklikleri açısından da takip edilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Alerjik Konjonktivit, Kornea, Kuru Göz, Oküler Yüzey

Evaluation of Corneal and Ocular Surface Parameters in Young Adults With Allergic Conjunctivitis

Abstract: Aim: Allergic conjunctivitis is a common inflammatory disorder of the ocular surface in young adults. The aim of this study was to evaluate corneal and ocular surface parameters in young adults with allergic conjunctivitis and to identify possible changes. Methods: Fifty-six cases diagnosed with seasonal allergic conjunctivitis and not receiving topical or systemic medications at the time of presentation were defined as the allergic group. With similar age and gender distribution to allergic group, 60 healthy individuals having healthy eye structure were identified as the healthy group. Groups' age and gender distributions, corneal epithelial thicknesses, total corneal thicknesses, corneal endothelial cell counts, Schirmer test values, and tear break-up times were compared. Results: There was no significant difference in gender distribution between the groups ($p=0.596$). Mean age was 23.1 ± 3.4 years in healthy individuals and 22.6 ± 3.5 years in allergic patients ($p=0.803$). Compared to

healthy group, the allergic group had significantly thinner corneal epithelial thickness (52.8 ± 2.1 vs 50.6 ± 2.0 μm ; $p=0.014$) and total corneal thickness (559.3 ± 23.2 vs 552.4 ± 22.5 μm ; $p=0.042$). However, corneal endothelial cell counts of the groups were similar (2526.5 ± 341.7 vs 2512.8 ± 344.9 cells/ mm^2 ; $p=0.338$). Compared to healthy individuals, allergic patients had significantly lower Schirmer test value (12.7 ± 1.4 vs 9.0 ± 1.5 mm; $p=0.027$) and tear break-up time (12.8 ± 1.5 vs 9.3 ± 1.6 sec; $p=0.031$). Conclusion: The presence of allergy may influence corneal thickness and ocular surface. In our study, compared to healthy individuals, we found that cases with allergic conjunctivitis had corneal thinning and an increased predisposition to dry eye. These conditions may be associated with ocular surface inflammation and repetitive eye-rubbing behavior. For these reasons, patients with allergic conjunctivitis should be followed not only for symptoms but also for ocular surface changes.

Keywords: Allergic Conjunctivitis, Cornea, Dry Eye, Ocular Surface

Makale id= 135

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8555-8457

| 213

Alport Sendromunda Oküler Tutulum:27 Yaşındaki Bir Olguda Klinik ve Okt Bulguları

Uzman Dr. Pelin Çelemler¹

¹Özel Metropol Şemikler Tıp Merkezi

Özet: Giriş: Alport sendromu, tip IV kollajen proteinini kodlayan genlerdeki mutasyonlardan kaynaklanan ilerleyici böbrek yetmezliği, sensörinöral işitme kaybı ve oküler anormalliklerle karakterize primer bir bazal membran hastalığıdır. En sık görülen oküler bulgular arasında anterior lentikonus ve dot ve fleck retinopati gibi retina anormallikleri yer almaktadır.

Olgu: 27 yaşında bir kadın hasta polikliniğe her iki gözde görme keskinliğinde azalma şikayetiyle başvurdu. Hastanın yapılan muayenesinde en iyi düzeltilmiş görme keskinliği sağ gözde 0,3 sol gözde 0.4 tü. Ön segment muayenesinde bilateral anterior lentikonus ve arka subkapsüler katarakt saptandı. Fundus muayenesinde dot ve fleck retinopati mevcuttu. OKT de retina pigment epiteli seviyesinde hiperreflektif alanlar görüldü. Hasta takibe alınarak kontrole çağırıldı.

Sonuç: Aile öyküsü olan risk altındaki hastalara genetik testlerin yanında OKT yi de içeren tam bir oftalmolojik muayene yapılması tam koymada yardımcı olabilir. Hastalar tanı konulduktan sonra yakın takibe alınmalı ve gerektiğinde cerrahi müdahaleler uygulanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Alport Sendromu, Anterior Lentikonus, Dot Ve Fleck Retinopati, Optik Kohorens Tomografi

Ocular Involvement in Alport Syndrome: Clinical and Oct Findings in a 27 Year Old Case

Abstract: Introduction: Alport syndrome is a primary basement membrane disease characterized by progressive renal failure, sensorineural hearing loss and ocular abnormalities resulting from mutations in genes encoding type IV collagen protein. The most common ocular findings include anterior lenticonus and retinal abnormalities such as dot and fleck retinopathy.

Case: A 27-year-old female patient presented to our outpatient clinic with complaints of decreased visual acuity in both eyes. On examination, the best corrected visual acuity was 0.3 in the right eye and 0.4 in the left eye. Anterior segment examination revealed bilateral anterior lenticonus and posterior subcapsular cataracts. Fundus examination revealed dot and fleck retinopathy. OCT showed hyperreflective areas at the level of the retinal pigment epithelium. The patient was followed up and scheduled for a follow-up appointment.

Conclusion: In individuals at risk with a positive family history, a complete ophthalmological examination including OCT, in addition to genetic testing, can aid in diagnosis. Patients should be closely monitored after diagnosis and surgical interventions should be performed as needed.

Keywords: Alport Syndrome, Anterior Lenticonus, Dot And Fleck Retinopathy, Optical Coherence Tomography

Makale id= 129

Sözlü Sunum

ORCID ID: Serkan Erbatur; 0000-0001-8739-7474, Şermin Can; 0000-0003-2688-4927

| 214

Alt Dudak Kanserlerinde Yaşın Tedavi ve Sağkalım Üzerine Etkisi

Dr. Öğretim Üyesi Serkan Erbatur¹, Dr. Öğretim Üyesi Sermin Can¹

¹Dicle Üniversitesi

*Corresponding author: Serkan Erbatur

Özet: Amaç: Bu çalışmada, alt dudak kanseri hastalarında yaşın çeşitli klinikopatolojik parametreler, tedavi tercihleri ve sağkalım sonuçları üzerindeki etkisinin analiz edilmesi amaçlandı. Gereç ve Yöntem: Hastalar yaşlarına göre iki gruba ayrıldı: 70 yaş altı (<70 yıl) ve 70 yaş ve üzeri (≥70 yıl). Gruplar; klinikopatolojik özellikler, genel sağkalım (OS), hastalıksız sağkalım (DFS) ve hastalığa özgü sağkalım (DSS) açısından karşılaştırıldı. Bulgular: Standart tedavi, <70 yaş grubundaki hastaların %93,5'ine uygulanırken, ≥70 yaş grubunda bu oran kötü performans durumu nedeniyle %60 olarak saptandı. <70 yaş grubunda OS, DFS ve DSS süreleri sırasıyla 58,32; 57,26 ve 58,32 ay olarak bulundu. ≥70 yaş grubunda ise bu süreler sırasıyla 51,26; 57,69 ve 57,31 ay idi. DSS ve DFS açısından iki yaş grubu arasında istatistiksel olarak anlamlı fark saptanmazken, genel sağkalım ≥70 yaş grubunda anlamlı derecede daha düşüktü. Ayrıca ≥70 yaş grubunda standart tedavi alan hastalarda OS, DFS ve DSS süreleri sırasıyla 56,76; 58,9 ve 58,86 ay iken, standart dışı tedavi alanlarda bu süreler sırasıyla 43,0; 55,86 ve 55,0 ay olarak belirlendi. Standart dışı tedavi grubunda OS ve DSS anlamlı derecede daha düşük bulundu. DFS farkı istatistiksel olarak anlamlı olmamakla birlikte, standart dışı tedavi grubunda daha düşük saptandı. Sonuç: Yaşlı hastalarda komorbiditeler ve kötü performans durumu nedeniyle standart tedavi sıklıkla uygulanamamaktadır. Tedavi yönetimindeki bu güçlüklerin, yaşlı hastalarda sağkalımı olumsuz etkileyebileceği gözlemlenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Dudak Kanseri, Yaşlı Hastalar, Sağkalım, Kötü Performans Durumu, Boyun Diseksiyonu, Flep Rekonstrüksiyonu.

Effect of Age On Treatment and Survey in Lower Lip Cancers

Abstract: Background: We aimed to analyze the effect of age on various clinicopathological parameters, treatment choices, and survival outcomes in lower lip cancer patients. Materials and Methods: We categorized patients into two groups based on age: those younger than 70 years (<70 years) and those aged 70 years and older (≥70 years). These groups were compared in terms of clinicopathologic features, overall survival, disease-free survival, and disease-specific survival. Results: Standard treatment was administered to 93.5% of the <70 years group, whereas only 60% of the ≥70 years group received standard treatment, due to poor performance status. The OS, DFS, and DSS were 58.32, 57.26, and 58.32 months for the <70 years group, respectively, and 51.26, 57.69, and 57.31 months for the ≥70 years group, respectively. While no statistically significant differences were observed between the two age groups in terms of DSS and DFS, overall survival was significantly lower in the ≥70 years group. In addition, among the ≥70 years group, OS, DFS, and DSS were 56.76, 58.9, and 58.86 months for the standard treatment group, respectively, and 43.0, 55.86, and 55.0 months for the non-standard treatment group, respectively. OS and DSS were significantly lower in the non-standard group. Although the difference in DFS was not statistically significant, it was nevertheless lower in the non-standard treatment group. Conclusion: In elderly patients, standard treatment is often

not feasible due to comorbidities and poor performance status. We observed that these challenges in treatment management among the elderly may negatively impact survival.

Keywords: Lip Cancer, Elderly Patients, Survival, Poor Performance Status, Neck Dissection, Flap Reconstruction

Makale id= 40

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8601-1277

| 216

Amyotrofik Lateral Skleroz Tanısında Beyin ve Dil Mr Bulguları

Doç.Dr. Hasan Yaşar¹

¹Trabzon Kanuni Eğitim Araştırma Hastanesi

Özet: Amyotrofik lateral skleroz (ALS) tanısında üst motor nöron (ÜMN) ve alt motor nöron (AMN) tutulum bulguları olur. ÜMN bulguları erken dönemde genelde silik semptomlardır. AMN semptomları zamanla progresif şekilde ortaya çıkmaya başlar. Beyin MR’da kortikospinal tractusların dejeneratif bulgusu ve dil dokusunun atrofi bulguları görülmesi ALS tanısının konulmasında yardımcı olmaktadır. 53 yaşında erkek hasta 1 aydır olan konuşma ve yutma güçlüğü, yaygın seyirmeler şikayeti ile başvurdu. Klinik olarak derin tendon reflelerinde artma, yaygın fasikülasyon mevcuttu. Beyin MR’da kortikospinal tractuslarda dejeneratif bulgular(Wine Glass Sign), servikal MR’da dil dokusunda atrofi bulgularının başladığını düşündüren bulgular (Bright Tongue Sign) görüldü. Henüz yaygın atrofi ve güçsüzlük semptomları başlamamıştı. Elektromiyografide denervasyon bulguları ortaya çıkmaya başlamıştı. MR görüntülemesinde birinci ve ikinci motor nöronların dejeneratif bulgularının görülmesi ALS tanısında erken dönemde tanıyı desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: Amyotrofik Lateral Skleroz,wine Glass Sign, Bright Tongue Sign,

Brain and Tongue Mrı Findings in Diagnosis of Amyotrophic Lateral Sclerosis

Abstract: Amyotrophic lateral sclerosis (ALS) is diagnosed based on findings of upper motor neuron (UMN) and lower motor neuron (LMN) involvement. UMN findings are generally subtle symptoms in the early stages. LMN symptoms begin to appear progressively over time. Degenerative findings in the corticospinal tracts and atrophy of the tongue tissue on brain MRI are helpful in diagnosing of ALS. A 53-year-old male patient presented with speech and swallowing difficulties and generalized twitching that had been present for 1 month. Clinically, there was increased deep tendon reflexes and generalized fasciculations. Brain MRI showed degenerative findings in the corticospinal tracts (Wine Glass Sign), and cervical MRI revealed findings suggestive of the onset of atrophy in the tongue tissue (Bright Tongue Sign). Generalized atrophy and weakness symptoms had not yet begun. Electromyography had begun to show signs of denervation. The presence of degenerative findings in first and second motor neurons on MRI imaging supports diagnosis of ALS.

Keywords: Amyotrophic Lateral Sclerosis,wine Glass Sign, Bright Tongue Sign

Makale id= 38

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-5789-6985

| 217

**Anatomi Eğitiminde Yapay Zekanın Rolü ve Chatgpt-4o ile Anatomi Üzerine Mülakat:
Şapkadan Fil Çıkarmak**

Dr. Öğretim Üyesi İsmet Demirtaş¹
¹İstinye Üniversitesi

Özet: Bu çalışma, ChatGPT-4o'nin çeşitli özelliklerinin mevcut haliyle soru üretme, soru yanıtlama, yöntem ve müfredat geliştirme perspektifiyle anatomi eğitimine nasıl katkıda bulunabileceğini değerlendirmeyi, avantajlarını ve sınırlamalarını ayrıntılı olarak analiz etmeyi ve bazı tartışmalı konulara yanıt vermeyi amaçlamaktadır. ChatGPT (4o sürümü, 11 Aralık 2024 yayım tarihi) yazılımını kullanmak için <https://chat.openai.com/auth/login> sitesine kaydolularak bir kullanıcı hesabı oluşturuldu. Daha sonra mülakat için hazırlanan kullanıcı arayüzüne giriş yapılarak yazılım test edildi. Detaylı bir araştırma ve değerlendirmeden sonra, ChatGPT-4o'nin ele alacağı soruların bir listesi oluşturuldu. Anlam ve devamlılık örgüsünden kopmamak için, sorular belli bir senaryo ve sıralama gözetilerek soruldu. Uygulama tarafından çıkarılan yanıtlar, doğruluk, soruya uygunluk ve kapsamlılık açısından yazar ve insan anatomisi alanında 20 yılın üzerinde ders veren Anatomi profesörleri tarafından, güncel literatür de göz önünde bulundurularak, ayrı ayrı ve kör olarak analize tabi tutuldu. GPT-4o tarafından verilen yanıtlar hiçbir şekilde düzenlenmemiş veya değiştirilmemiştir. Bu analizden elde edilen sonuçlar, ChatGPT-4o'yi anatomi öğrenme ve öğretme ortamlarına etkili bir şekilde entegre etmek amacıyla kritik faktörler belirlemek üzere sentezleme yapıldı. Mülakattan elde ettiğimiz yanıtlara göre GPT-4o, Anatomi'yi daha hızlı ve kolay öğrenmede kullanılabilir yöntemleri ve bunlardan ihtiyaçlarımıza göre nasıl faydalanabileceğimize yönelik bir yol haritası sunabilir. Ancak, verilen yanıtların doğruluğu sorulan sorunun niteliğine bağlı olarak değişebilir. ChatGPT-4o öğrencilere çalışmalarında yardımcı olabilecek madde madde formatta olacak şekilde bölüm özetleri sağlayabildi. ChatGPT'den *circulus arteriosus cerebri*'nin anatomik varyasyonlarını gösteren şematik bir gösterim istendiğinde hem görsel hem de yapıların yanlış isimlendirilmesi bakımından hayal kırıklığına sebep olduğu görüldü. Anatomi eğitiminde kullanımında hala emekleme aşamasında olsa da mevcut mülakatın sınırları içinde kalarak diyebiliriz ki, ChatGPT-4o'nin öğrenciler için değerli, etkileşimli bir anatomi öğrenme aracı olabileceği anlaşılıyor.

Anahtar Kelimeler: Chatgpt; Yapay Zeka; Anatomi Öğrenme Teknikleri; Tıp Eğitimi

**The Role of Artificial Intelligence in Anatomy Education and An Interview On Anatomy With
Chatgpt-4o: Pulling An Elephant Out of a Hat**

Abstract: This study aims to evaluate how the current features of ChatGPT-4o contribute to anatomy education from the perspectives of question generation, question answering, and curriculum and methodology development; to analyze its advantages and limitations; and to address several controversial issues. To use ChatGPT (version 4o, released December 11, 2024), a user account was created via <https://chat.openai.com/auth/login>, and the software was tested through the interview interface. After a detailed review, a structured list of questions was developed. To preserve semantic coherence, the questions were posed according to a predefined scenario and sequence. The responses

generated by the application were evaluated separately and blindly by the author and by professors of anatomy with more than 20 years of teaching experience in human anatomy, considering current literature. The answers provided by GPT-4o were not edited or modified. The findings were synthesized to identify critical factors for the effective integration of ChatGPT-4o into anatomy teaching and learning environments. According to the interview results, GPT-4o can outline methods that may facilitate faster and easier learning of anatomy and provide guidance on how to adapt these methods to specific needs. However, the accuracy of its responses may vary depending on the nature of the questions posed. ChatGPT was able to generate bullet-point section summaries to support students' learning. When asked to produce a schematic representation of the anatomical variations of the circulus arteriosus cerebri, it was disappointing in terms of both visual output and incorrect labeling of structures. Although its use in anatomy education remains in its infancy, within the limits of this interview, ChatGPT-4o appears to have the potential to serve as a valuable and interactive learning tool for students.

Keywords: Chatgpt; Artificial Intelligence; Anatomy Learning Techniques; Medical Education

Makale id= 112

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0007-1713-1217

| 219

Ankara İli Beypazarı İlçesinde Bir Yurtta Meydana Gelen Gıda Kaynaklı Salgın İncelemesi, Mart 2024

Dr. Melik Toptaş¹, Uzman Dr. Elif Ağuloğlu Bali¹, Uzman Dr. Özge mihci¹, Dr. Gülşen Barlas¹, Uzman Dr. Fehminaz Temel¹

¹T.C. Sağlık Bakanlığı Halk Sağlığı Genel Müdürlüğü

*Corresponding author: Melik Toptaş

Özet: Gıda kaynaklı gastroenteritler, Türkiye’de Akut Barsak Enfeksiyonları (ABE) Sürveyansı kapsamında izlenmekte olup özellikle toplu beslenme yapılan kurumlarda önemli bir halk sağlığı sorunu olmaya devam etmektedir. Ankara ili Beypazarı ilçesinde bir yurttan 24 Mart 2024 tarihli akşam yemeği sonrası akut gastroenterit vaka artışı saptanmıştır. Bu çalışma; salgının kaynağını ve etkenini belirlemek, bulaş yolunu ortaya koymak ve kontrol önlemlerini almak amacıyla yürütülmüştür. Bu retrospektif kohort araştırmasında akşam yemeğini tüketen 299 kişiden 289’una ulaşıp yüz yüze ve telefonla anket uygulanmıştır. Olası vaka, akşam yemeğini tüketen ve karın ağrısı ve ishal şikâyeti olan bireyler olarak tanımlanmıştır. Analizlerde atak hızı, rölatif risk (RR), %95 güven aralığı ve lojistik regresyon kullanılmıştır. Hastaların yaş ortalaması 21±1,3 yıl olup %69,6’sı kadın, %30,4’ü erkektir. Kaba atak hızı %61,9’dur (179/289). En sık görülen semptom karın ağrısı (%88,2) olup bunu ishal (%87,3), halsizlik (%62,9), bulantı (%57,2) ve kusma (%10,0) izlemiştir. Ortalama inkübasyon süresi 8,5±4,2 saattir. Hem tek değişkenli analizde hem de lojistik regresyon analizinde Biga köfte (RR: 4,6; %95 GA: 2,4-9,1; ORadj: 6,8; %95 GA: 2,3-20,2) ve patates püresi (RR: 3,3; %95 GA: 2,1-5,1; ORadj: 7,6; %95 GA: 3,1-18,9) tüketimi ile hastalanma arasında anlamlı ilişki bulunmuştur. Referans laboratuvarına gönderilen üç gaita numunesinden birinde kültürde Verotoksijenik Escherichia coli (VTEC), birinde PCR ile Salmonella spp. saptanmıştır. Gıda ve su numunelerinde patojen mikroorganizma tespit edilememiştir. Çevresel incelemede soğuk hava depolarında sıcaklık kayıt sistemi bulunmadığı, yemeklerin ve kirli bulaşıkların aynı asansörle taşındığı ve personel tuvaletinin doğrudan pişirme alanına açıldığı tespit edilmiştir. Epidemik eğri ve inkübasyon süresi değerlendirildiğinde salgının tek kaynaklı bir salgın olduğu sonucuna varılmıştır. Salgının Biga köfte ve patates püresi ile ilişkili olduğu, olası etkenin Salmonella spp. olabileceği değerlendirilmiştir. Bu kapsamda soğuk hava depolarında ısı kayıtlarının düzenli tutulması ve mutfak personeline düzenli hijyen eğitimi verilmesi önerilmiştir.

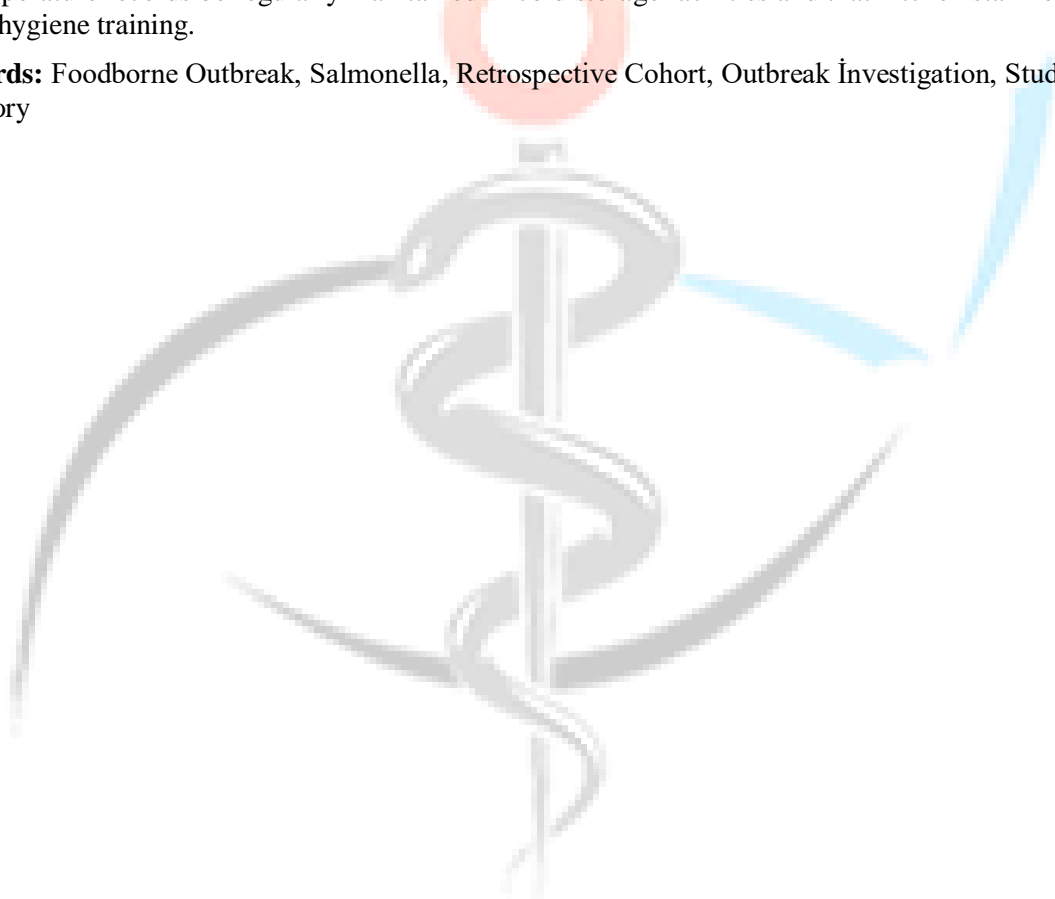
Anahtar Kelimeler: Gıda Kaynaklı Salgın, Salmonella, Retrospektif Kohort, Salgın İncelemesi, Öğrenci Yurdu

Investigation of a Foodborne Outbreak At a Dormitory in Beypazarı District, Ankara, March 2024

Abstract: In Türkiye, foodborne gastroenteritis is monitored under the Acute Intestinal Infections Surveillance system and remains a significant public health concern, particularly in mass catering institutions. An increase in acute gastroenteritis cases was detected at a student dormitory in Beypazarı, Ankara, following dinner on March 24, 2024. A retrospective cohort study was conducted to identify the source and causative agent, determine the transmission route, and implement control measures. Of

299 individuals who consumed the dinner, 289 were surveyed via face-to-face and telephone interviews. A probable case was defined as a dinner consumer who developed abdominal pain and diarrhea. Attack rate, relative risk (RR), 95% confidence interval (CI), and logistic regression were used in the analyses. The mean patient age was 21 ± 1.3 years; 69.6% were female and 30.4% male. The crude attack rate was 61.9% (179/289). The most common symptom was abdominal pain (88.2%), followed by diarrhea (87.3%), fatigue (62.9%), nausea (57.2%), and vomiting (10.0%). The mean incubation period was 8.5 ± 4.2 hours. Both univariate and logistic regression analyses revealed a significant association between illness and consumption of Biga meatballs (RR: 4.6; 95% CI: 2.4–9.1; OR_{adj}: 6.8; 95% CI: 2.3–20.2) and mashed potatoes (RR: 3.3; 95% CI: 2.1–5.1; OR_{adj}: 7.6; 95% CI: 3.1–18.9). Of three stool samples sent to the reference laboratory, Verotoxigenic *Escherichia coli* (VTEC) was isolated from one and *Salmonella* spp. detected by PCR from another; no pathogens were found in food or water samples. Environmental inspection revealed absent temperature recording in cold storage, shared elevator use for food and dirty dishes, and a staff restroom opening directly into the cooking area. Based on the epidemic curve and incubation period, the outbreak was determined to be a point-source outbreak. The outbreak was associated with the consumption of Biga meatballs and mashed potatoes, and *Salmonella* spp. was considered the most probable causative agent. Accordingly, it was recommended that temperature records be regularly maintained in cold storage facilities and that kitchen staff receive regular hygiene training.

Keywords: Foodborne Outbreak, *Salmonella*, Retrospective Cohort, Outbreak Investigation, Student Dormitory

Makale id= 196

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-4164-3374

| 221

Antibiyotik Direnci: Moleküler Düzeyde Gelişen Bakteriye Savunma Stratejileri

Ph.d.cand. Mohammad Turdi Hamedı¹, Prof.Dr. Sibel Akyol¹

¹İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa

²İstanbul Üniversitesi- Cerrahpaşa

*Corresponding author: Mohammad Turdi Hamedı

Özet: Antibiyotiklerin yaygın ve çoğu zaman yanlış kullanımı antibiyotik direncine yol açmaktadır. Antibiyotik direnci, bakterilerin antibiyotiklerin etkisini azaltan veya tamamen ortadan kaldıran mekanizmalar geliştirmesiyle ortaya çıkmakta ve küresel sağlık için kritik bir tehdit oluşturmaktadır. 2020–2024 yılları arasında yapılan çalışmalar; *K. pneumoniae* invaziv izolatlarında karbapenem direnci yaklaşık %59 ve *Acinetobacter* spp. İzolatlarında ise %90'a kadar çıktığını göstermiştir. 2025 yılı küresel sürveyans verileri (WHO GLASS), özellikle karbapenem ve geniş spektrumlu sefalosporin direncinin hızla arttığını göstermektedir. Bu derlemede, bakterilerin antibiyotiklere karşı geliştirdiği temel direnç mekanizmalarının moleküler düzeyde incelenmesi ve bu mekanizmaların direnç yayılımı üzerindeki etkilerinin değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Bakteriler, antibiyotik etkinliğini azaltmak için çok çeşitli stratejiler kullanmaktadır. Ribozomal bölgelere, DNA giraz/topoizomera IV gibi hedef enzimlere veya hücre duvarı sentez proteinlerine yönelik mutasyonlar ve metilasyon gibi kimyasal modifikasyonlar direnç gelişiminde önemli rol oynamaktadır. *Staphylococcus aureus*'ta *mecA* geninin kodladığı PBP2a proteini, beta-laktam antibiyotiklere karşı yüksek düzeyli direnç sağlamaktadır. Beta-laktamazlar (ESBL ve karbapenemazlar dahil), beta-laktam halkasını hidrolize ederek ilacı inaktive etmekte; aminoglikozid modifiye edici enzimler ise antibiyotiğe kimyasal gruplar ekleyerek ribozom bağlanmasını engellemektedir. Gram-negatif bakterilerde porin kaybı antibiyotik girişini kısıtlarken, AcrAB-TolC gibi eflüks pompaları çoklu ilaç direnç fenotipine katkı sunmaktadır. Biyofilm oluşumu, antibiyotik penetrasyonunu azaltarak bakterileri düşük metabolik aktivite durumuna geçirir ve tedaviyi zorlaştırır. Ek olarak, persisten hücreler ile plazmid, transpozon ve integronlar gibi hareketli genetik elementler, direnç genlerinin popülasyonlar arasında hızla yayılmasına aracılık etmektedir. Örneğin cfr geni, ribozomal RNA metilasyonu yoluyla linezolid karşı direnç oluşturmada ve çapraz direnç mekanizmalarına zemin hazırlamaktadır. Sonuç olarak antibiyotik direnci; genetik varyasyon, mobil genetik elemanlar ve çevresel seleksiyon baskısının etkileşimi sonucunda gelişen dinamik ve çok faktörlü bir süreçtir. Moleküler mekanizmaların ayrıntılı anlaşılması, hedefe yönelik tedavi stratejilerinin geliştirilmesi ve akılcı antibiyotik kullanım politikalarının uygulanması açısından kritik öneme sahiptir.

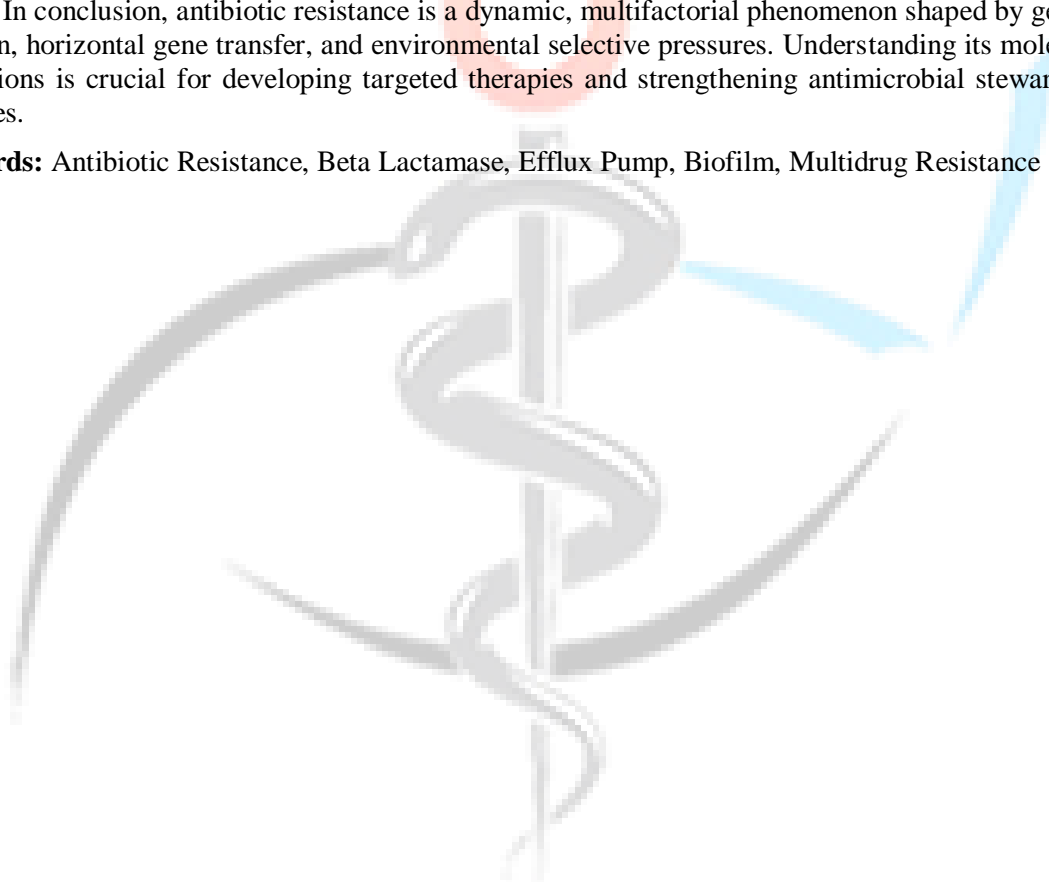
Anahtar Kelimeler: Antibiyotik Direnci, Beta-Laktamaz, Eflüks Pompası, Biyofilm, Çoklu İlaç Direnci

Antibiotic Resistance: Molecularly Evolving Bacterial Defense Strategies

Abstract: The widespread and often inappropriate use of antibiotics has accelerated the emergence and dissemination of antimicrobial resistance. Resistance develops when bacteria acquire molecular mechanisms that reduce or eliminate the activity of antimicrobial agents, representing an escalating

threat to global health. Surveillance data from 2020–2024 show that carbapenem resistance reached 59% among invasive *Klebsiella pneumoniae* isolates and up to 90% in *Acinetobacter* spp., underscoring the severity of resistance in major nosocomial pathogens. Furthermore, the WHO Global Antibiotic Resistance Surveillance Report 2025 indicates a continued rise in resistance to carbapenems and broad spectrum cephalosporins across multiple regions. This review aims to analyze the principal molecular resistance mechanisms and evaluate their implications for the spread, persistence, and clinical impact of antimicrobial resistance. Bacteria utilize diverse strategies to counteract antibiotics. Mutations in ribosomal binding sites, DNA gyrase, topoisomerase IV, or cell wall synthesis proteins—and modifications such as methylation—contribute significantly to resistance. In *Staphylococcus aureus*, the *mecA* encoded PBP2a protein provides high level β lactam resistance. β Lactamases, including ESBLs and carbapenemases, hydrolyze the β lactam ring, while aminoglycoside modifying enzymes alter the drug structure to prevent ribosomal binding. In Gram negative bacteria, porin loss restricts antibiotic entry, and efflux systems such as AcrAB TolC expel multiple agents, promoting multidrug resistance. Biofilm formation limits antibiotic penetration and shifts cells into low metabolic activity, complicating treatment. Persister cells and mobile genetic elements—including plasmids, transposons, and integrons—facilitate rapid dissemination of resistance traits. The *cfr* gene, for instance, methylates ribosomal RNA, conferring linezolid resistance and enabling cross resistance to multiple antimicrobial classes. In conclusion, antibiotic resistance is a dynamic, multifactorial phenomenon shaped by genetic variation, horizontal gene transfer, and environmental selective pressures. Understanding its molecular foundations is crucial for developing targeted therapies and strengthening antimicrobial stewardship strategies.

Keywords: Antibiotic Resistance, Beta Lactamase, Efflux Pump, Biofilm, Multidrug Resistance

Makale id= 179

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0006-0424-3909

| 223

Antikoagülan Kullanımı Olmayan Hastada Spontan Rektus Kılıfı Hematomu

Arş.Gör. Ahmet Oğul¹, Dr. Öğretim Üyesi Mehmet Gümer¹
¹Harran Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi Genel Cerrahi Kliniği

*Corresponding author: Ahmet Oğul

Özet: Rektus kılıfı hematomu (RKH), akut karın tablosunu taklit edebilen nadir bir klinik durumdur. Bu çalışmada antikoagülan kullanımı olmayan bir hastada gelişen spontan rektus kılıfı hematomu olgusu sunulmuştur. Karın ön duvarında ağrı ve ekimoz şikâyeti ile başvuran 62 yaşındaki kadın hastada yapılan fizik muayene ve bilgisayarlı tomografi incelemesi sonucunda rektus kılıfı içerisinde hematom saptandı. Hasta hemodinamik olarak stabil olması nedeniyle konservatif tedavi ile takip edildi. Klinik ve laboratuvar takiplerinde kötüleşme izlenmedi ve hasta komplikasyonsuz şekilde taburcu edildi. Erken tanı ve uygun görüntüleme yöntemleri ile konservatif yaklaşım başarılı sonuçlar sağlayabilmektedir

Anahtar Kelimeler: Rektus Kılıfı Hematomu, Spontan Hematom, Akut Karın, Konservatif Tedavi

Abstract: Rectus sheath hematoma (RSH) is a rare clinical condition that may mimic acute abdomen. This study presents a case of spontaneous rectus sheath hematoma in a patient without anticoagulant use. A 62-year-old female patient presented with anterior abdominal wall pain and ecchymosis. Physical examination and computed tomography revealed a hematoma within the rectus sheath. As the patient was hemodynamically stable, conservative management was preferred. No clinical or laboratory deterioration was observed during follow-up, and the patient was discharged without complications. Early diagnosis and appropriate imaging allow successful conservative treatment outcomes.

Keywords: Rectus Sheath Hematoma, Spontaneous Hematoma, Acute Abdomen, Conservative Treatment

Makale id= 2

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-1596-1659

| 224

Askorbik Asidin Antibiyofilm Etkinliği: Kristal Viyole Mikroplak Yöntemi ve Quorum Sensing Perspektifinden Değerlendirme

Dr. Öğretim Üyesi Gülcan Kuyucuklu-Kazan¹

¹Kırklareli Üniversitesi Tıp Fakültesi Tıbbi Mikrobiyoloji Anabilim Dalı

Özet: Bakteriyel biyofilmler, kronik ve tedaviye dirençli enfeksiyonların patogeneğinde önemli rol oynamakta ve antimikrobiyal tedavi etkinliğini belirgin şekilde azaltmaktadır. Bu çalışmada, askorbik asidin dirençli ve biyofilm oluşturan klinik bakteri izolatlarında antibiyofilm etkinliği kristal viyole mikroplak yöntemi ile analiz edilmiş; quorum sensing (QS) ile ilişkili etki mekanizması değerlendirilmiştir. Çalışmada, biyofilm pozitif *Escherichia coli*, *Klebsiella pneumoniae*, *Staphylococcus aureus*, *Acinetobacter baumannii* ve *Pseudomonas aeruginosa* türlerine ait beşer klinik izolat ve *Staphylococcus aureus* ATCC 6538 suşu kontrol olarak kullanılmıştır. Biyofilm oluşumu, kristal viyole mikroplak yöntemiyle değerlendirilmiş; spektrofotometrik ölçümler doğrultusunda izolatlar negatif, düşük, orta ve kuvvetli düzey biyofilm oluşturan gruplar şeklinde sınıflandırılmıştır. Askorbik asit, 625–5000 µg/mL konsantrasyon aralığında test edilmiştir. Quorum sensing inhibisyonu, *Chromobacterium violaceum* CV026 biyosensör suşu kullanılarak violasein pigment üretimi üzerinden görsel ve spektrofotometrik olarak analiz edilmiştir. Askorbik asidin biyofilm oluşumunu konsantrasyona bağlı olarak azalttığı saptanmıştır. *E. coli* izolatlarında biyofilm düzeyi, izolatların %40'ında 5000 µg/mL konsantrasyonda kuvvetli düzeyden orta düzeye, %60'ında ise 2500 µg/mL'de orta düzeyden düşük düzeye gerilemiştir. *K. pneumoniae* izolatlarında 5000 µg/mL'de izolatların %40'ında biyofilm düzeyi kuvvetli düzeyden orta düzeye, %60'ında ise orta düzeyden düşük düzeye düşmüştür. *A. baumannii* izolatlarında 2500–5000 µg/mL aralığında biyofilm oluşumu izolatların %40'ında kuvvetli düzeyden düşük düzeye, %60'ında ise 5000 µg/mL'de orta düzeyden düşük düzeye gerilemiştir. *P. aeruginosa* izolatlarının %60'ında biyofilm yoğunluğu 2500 µg/mL'de kuvvetli düzeyden orta düzeye, %40'ında ise 5000 µg/mL'de orta düzeyden düşük düzeye düşmüştür. *S. aureus* izolatlarında, 1250 µg/mL konsantrasyonda izolatların %40'ında biyofilm düzeyi kuvvetli düzeyden orta düzeye, %20'sinde ise kuvvetli düzeyden düşük düzeye gerilerken; toplamda izolatların %60'ında biyofilm yoğunluğunda azalma gözlenmiştir. QS analizlerinde, askorbik asidin violasein pigment üretimini inhibe etmediği ve quorum sensing yolları üzerinden etki göstermediği belirlenmiştir. Sonuç olarak, askorbik asidin bakterilerde biyofilm oluşumunu doza bağlı olarak azalttığı, ancak bu etkinin quorum sensing inhibisyonundan bağımsız gerçekleştiği ortaya konmuştur.

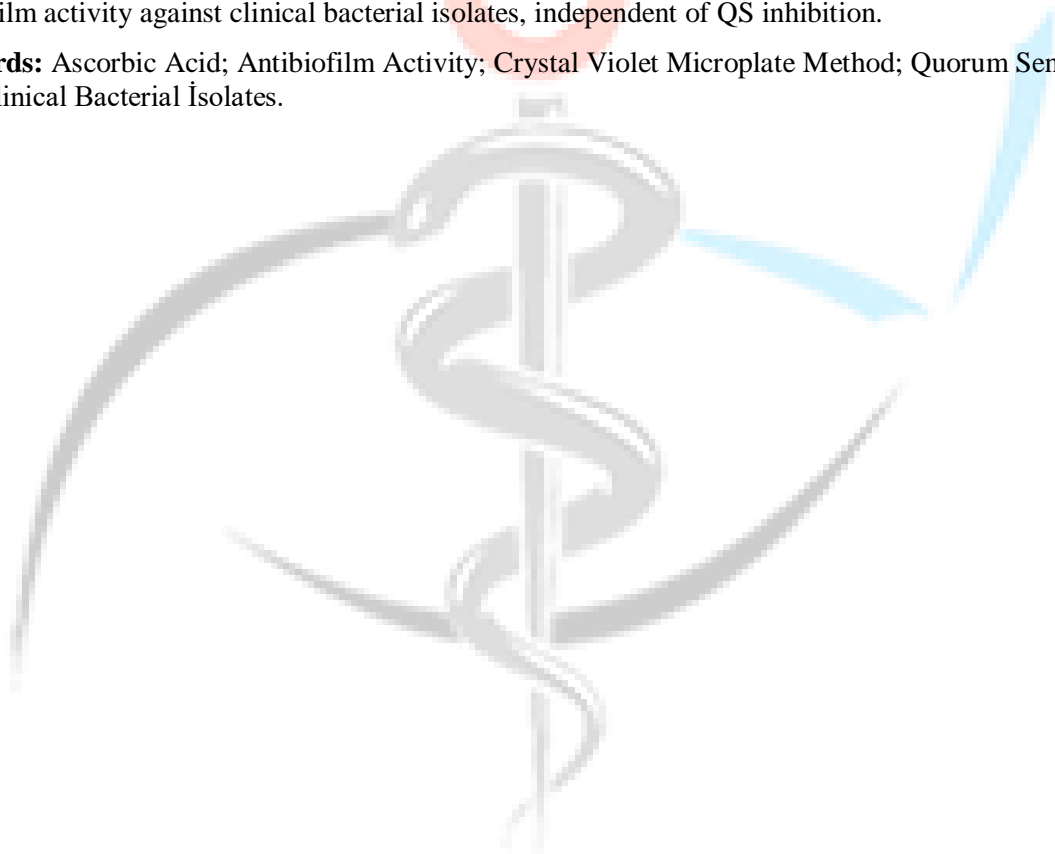
Anahtar Kelimeler: Askorbik Asit; Antibiyofilm Aktivite; Kristal Viyole Mikroplak Yöntemi; Quorum Sensing (Qs); Klinik Bakterileri İzolatları.

The Antibiofilm Activity of Ascorbic Acid: Evaluation Using the Crystal Violet microplate Method and Quorum Sensing Analysis

Abstract: Bacterial biofilms play crucial role in the pathogenesis of chronic and treatment-resistant infections and significantly reduce the effectiveness of antimicrobial therapies. This study aimed to evaluate antibiofilm activity of ascorbic acid against resistant and biofilm-forming clinical bacterial

isolates using the crystal violet microplate method and to investigate a potential quorum sensing (QS)–associated mechanism of action. Five biofilm-positive clinical isolates each of *Escherichia coli*, *Klebsiella pneumoniae*, *Staphylococcus aureus*, *Acinetobacter baumannii*, and *Pseudomonas aeruginosa* were included, and *Staphylococcus aureus* ATCC 6538 was used as the control strain. Biofilm formation was assessed spectrophotometrically using the crystal violet microplate method, and isolates were classified as non-, low-, moderate-, or strong biofilm producers. Ascorbic acid was tested at concentrations ranging from 625 to 5000 $\mu\text{g/mL}$. Quorum sensing inhibition was evaluated visually and spectrophotometrically by measuring violacein pigment production using the *Chromobacterium violaceum* CV026 biosensor strain. Ascorbic acid reduced biofilm formation in concentration-dependent manner across all tested species. In *E. coli* isolates, biofilm levels decreased from strong to moderate in 40% of isolates at 5000 $\mu\text{g/mL}$ and from moderate to low in 60% at 2500 $\mu\text{g/mL}$. In *K. pneumoniae* isolates, reductions from strong to moderate and from moderate to low were observed in 40% and 60% of isolates, respectively, at 5000 $\mu\text{g/mL}$. In *A. baumannii*, biofilm formation decreased from strong to low in 40% of isolates within the 2500–5000 $\mu\text{g/mL}$ range, while 60% showed a reduction from moderate to low at 5000 $\mu\text{g/mL}$. In *P. aeruginosa* isolates, biofilm density declined from strong to moderate in 60% at 2500 $\mu\text{g/mL}$ and from moderate to low in 40% at 5000 $\mu\text{g/mL}$. In *S. aureus* isolates, biofilm reduction was observed in 60% of isolates at 1250 $\mu\text{g/mL}$. QS analyses demonstrated that ascorbic acid didn't inhibit violacein production. In conclusion, ascorbic acid exhibits dose-dependent antibiofilm activity against clinical bacterial isolates, independent of QS inhibition.

Keywords: Ascorbic Acid; Antibiofilm Activity; Crystal Violet Microplate Method; Quorum Sensing (Qs); Clinical Bacterial Isolates.

Makale id= 124

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-3890-9255

| 226

Astım Remisyonunda Küresel Araştırma Eğilimleri: 2000–2024 Dönemine İlişkin Bibliyometrik Analiz Sonuçları

Uzman Dr. Gürgün Tuğçe Vural Solak¹

¹Ankara Atatürk Sanatoryum Eğitim ve Araştırma Hastanesi, İmmunoloji ve Alerji Hastalıkları Kliniği

Özet: Giriş: Astımın patofizyolojisinin daha iyi anlaşılması ve biyolojik tedavilerin uygulanmasıyla birlikte, astım tedavi hedefleri remisyonla doğru kaymıştır. Astım remisyonuna yönelik bilimsel ilgi son yıllarda önemli ölçüde artmıştır. Bu çalışma bibliyometrik analiz yoluyla astım remisyonu alanındaki araştırma eğilimlerini, bu çalışmalara en çok katkıda bulunan yazarları, ülkeleri, kurumları, dergileri ve alanın genel gelişimini değerlendirmeyi amaçlamaktadır.

Materyal ve Metod: 15 Mayıs 2025 tarihinde Web of Science veritabanında bibliyometrik bir arama yapılmıştır. “Asthma remission” arama terimi sorgulanmış ve 1 Ocak 2000 ile 31 Aralık 2024 tarihleri arasındaki yayınlar dahil edilmiştir. Elde edilen veriler, bu bibliyometrik çalışmada işbirliği ağlarını görselleştirmek için VOSviewer (sürüm 1.6.17) kullanılarak analiz edilmiştir. Veri bütünlüğü Biblioshiny kullanılarak değerlendirilmiştir.

Sonuçlar: 1.078 makalenin dahil edildiği çalışmada, makalelerin yıllık büyüme oranı %6,98 olarak bulundu. Bu alanda en sık kullanılan anahtar kelimeler “asthma”, “children”, “remission” ve “prevalence” oldu. Yıllar içinde, en yüksek yayın çıktısına sahip ülkeler Amerika Birleşik Devletleri ve Çin oldu. Atıf sayıları incelendiğinde, Amerika Birleşik Devletleri en yüksek toplam atıf sayısına sahipti. En çok yayın üreten kurumlar arasında Karolinska Enstitüsü öne çıktı. Eva Ronmark en çok yayın üreten yazar olarak belirlendi. En çok atıf alan dergilere bakıldığında The Journal of Allergy and Clinical Immunology dergisinin en çok atıf alan ve en üretken dergi olduğu bulundu. Co-occurrence network data verilerinde astım ve remisyon odaklanan iki büyük kümeye, astım ve sistemik hastalıklar kümesi ve özellikle remisyonun biyolojik ve klinik korelasyonlarını içeren daha küçük bir küme eşlik etmekteydi.

Sonuç: Astım remisyonu alanındaki bilimsel çalışmalar hızla artmıştır ve çalışmamız artan araştırma çeşitliliğini vurgulamıştır. Belirlenen tematik odak noktaları, mevcut çalışmaların yönünü göstermektedir. Çalışmamızın sonuçları, astım remisyonu araştırmalarındaki eğilimler ve gelecekteki yönlerle ilgilenen araştırmacılar için değerli bir çerçeve sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Astım, Remisyon, Bibliyometrik Analiz

**Global Research Trends in Asthma Remission:
Bibliometric Analysis Results for the Period 2000–2024**

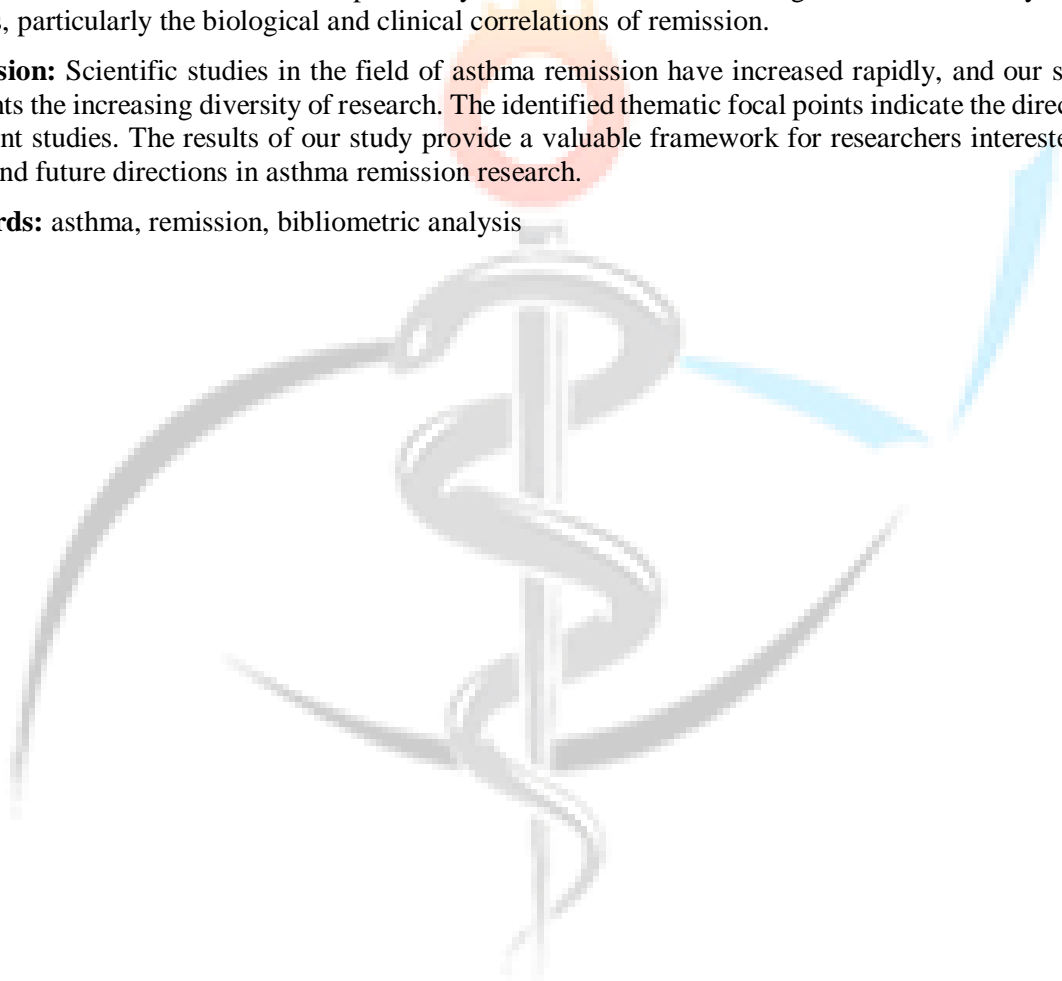
Abstract: Introduction: With a better understanding of asthma pathophysiology and the implementation of biological treatments, asthma treatment goals have shifted towards remission. Scientific interest in asthma remission has increased significantly in recent years. This study aims to evaluate research trends in the field of asthma remission, the authors, countries, institutions, and journals that have contributed most to this research, and the overall development of the field through bibliometric analysis.

Materials and Methods: A bibliometric search was conducted in the Web of Science database on 15 May 2025. The search term “asthma remission” was queried, and publications between 1 January 2000 and 31 December 2024 were included. The data obtained were analysed using VOSviewer (version 1.6.17) to visualise collaboration networks in this bibliometric study. Data integrity was assessed using Biblioshiny.

Results: In the study, which included 1,078 articles, the annual growth rate of articles was found to be 6.98%. The most frequently used keywords in this field were “asthma”, “children”, “remission”, and “prevalence”. Over the years, the countries with the highest publication output were the United States of America and China. When citation counts were examined, the United States of America had the highest total number of citations. The Karolinska Institute stood out among the institutions producing the most publications. Eva Ronmark was identified as the author producing the most publications. Looking at the most cited journals, the Journal of Allergy and Clinical Immunology was found to be the most cited and most productive journal. In the co-occurrence network data, two large clusters focusing on asthma and remission are accompanied by a smaller cluster focusing on asthma and systemic diseases, particularly the biological and clinical correlations of remission.

Conclusion: Scientific studies in the field of asthma remission have increased rapidly, and our study highlights the increasing diversity of research. The identified thematic focal points indicate the direction of current studies. The results of our study provide a valuable framework for researchers interested in trends and future directions in asthma remission research.

Keywords: asthma, remission, bibliometric analysis

Makale id= 32

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-0320-4239

| 228

Aterosklerozda Endotel ve Vasküler Düz Kas Hücre Apoptozu: Moleküler Yolaklar ve Perfüzyondaki Önemi

Dr. Öğretim Üyesi Bişar Amaç¹

¹Harran University, Faculty of Health Sciences, Department of Perfusion, Sanliurfa, Türkiye

Özet: Ateroskleroz, endotelial disfonksiyon, inflamasyon ve hücrel ölüm mekanizmalarının birlikte rol oynadığı, karmaşık ve ilerleyici bir vasküler hastalıktır. Bu süreçte endotel hücreleri ile vasküler düz kas hücrelerinin apoptozu, aterosklerotik plak oluşumu, plak progresyonu ve stabilitesinin belirlenmesinde kritik öneme sahiptir. Endotelial apoptoz, nitrik oksit biyoyararlanımının azalması, oksidatif stres artışı ve inflamatuvar sinyal yollarının aktivasyonu ile ilişkilidir. Vasküler düz kas hücre apoptozu ise fibröz kap bütünlüğünün bozulmasına ve plak rüptürü riskinin artmasına katkıda bulunmaktadır. Moleküler düzeyde, mitokondriyal apoptoz yolları, ölüm reseptörleri aracılığıyla gerçekleşen sinyalizasyon, kaspazların aktivasyonu ve B-hücreli lenfoma 2 proteini ile B-hücreli lenfoma 2 ile ilişkili X proteini arasındaki dengede meydana gelen değişiklikler, aterosklerotik sürecin belirlenmesinde temel rol oynamaktadır. Apoptozun değerlendirilmesinde, sitokeratin-18 fragmanları olan M30 ve M65 antijenleri gibi biyobelirteçler, hücrel hasarın derecesinin ve apoptoz ile nekroz arasındaki dengenin ortaya konulmasında giderek artan bir önem kazanmaktadır. Bu moleküler mekanizmalar yalnızca kronik aterosklerotik süreçte değil, aynı zamanda cerrahi girişimler sırasında oluşan akut hemodinamik ve inflamatuvar değişikliklerle de etkileşim göstermektedir. Perfüzyon uygulamaları, özellikle kardiyopulmoner bypass ve ekstrakorporeal membran oksijenasyon (EKMO) süreci, non-pulsatil akım, değişen shear stress, iskemi-reperfüzyon hasarı ve sistemik inflamatuvar yanıt aracılığıyla endotelial bütünlüğü ve hücrel yaşam döngüsünü doğrudan etkileyebilmektedir. Bu koşullar altında artan endotelial ve vasküler düz kas hücrelerinin apoptozu, aterosklerotik zemini olan hastalarda perioperatif ve postoperatif klinik sonuçları olumsuz yönde etkileyebilecek bir faktör olarak öne çıkmaktadır. Sonuç olarak, aterosklerozda endotel ve vasküler düz kas hücre apoptozu, hem hastalığın moleküler patogenezinde hem de perfüzyon uygulamalarının klinik etkilerinde merkezi bir rol oynamaktadır. Bu mekanizmaların daha iyi anlaşılması, perfüzyon stratejilerinin bireyselleştirilmesine ve vasküler koruyucu yaklaşımların geliştirilmesine katkı sağlayabilir.

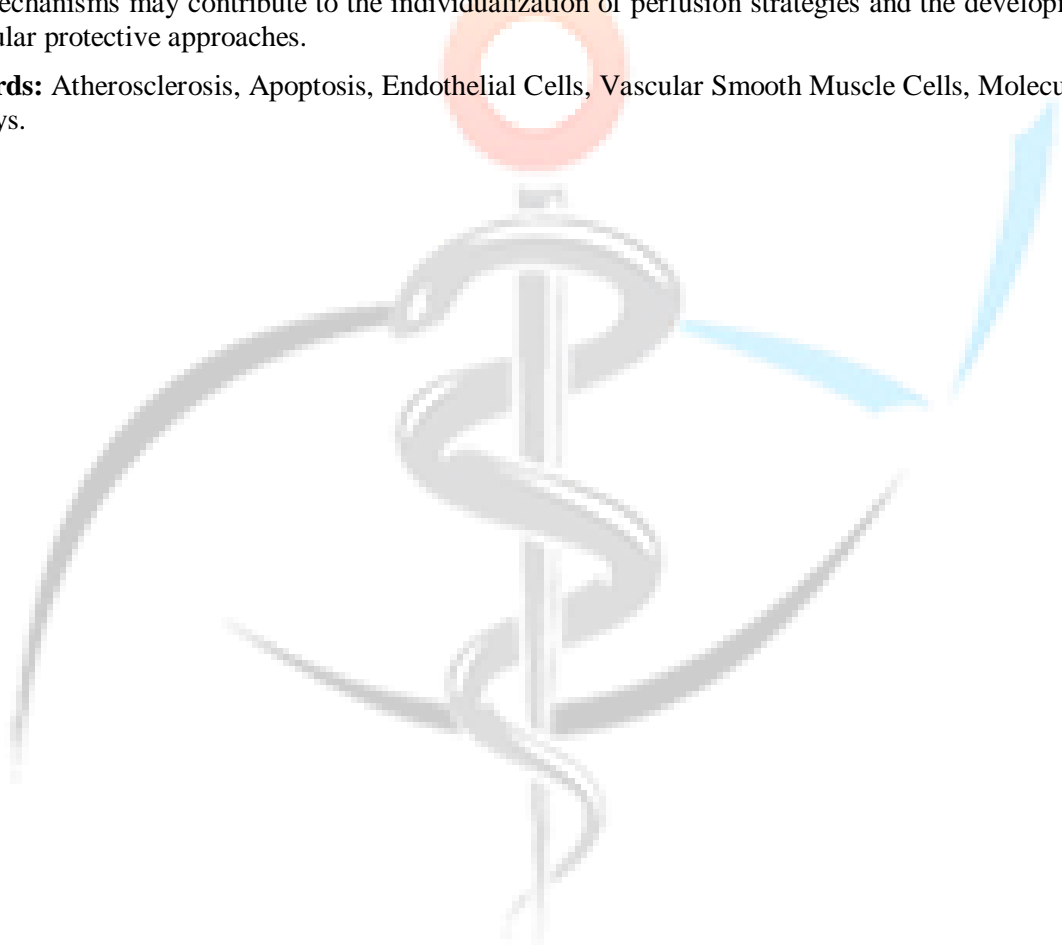
Anahtar Kelimeler: Ateroskleroz, Apoptoz, Endotel Hücreleri, Vasküler Düz Kas Hücreleri, Moleküler Yolaklar.

Endothelial and Vascular Smooth Muscle Cell Apoptosis in Atherosclerosis: Molecular Pathways and Their Importance in Perfusion

Abstract: Atherosclerosis is a complex and progressive vascular disease involving the combined roles of endothelial dysfunction, inflammation, and cellular death mechanisms. In this process, apoptosis of endothelial cells and vascular smooth muscle cells plays a critical role in determining atherosclerotic plaque formation, plaque progression, and stability. Endothelial apoptosis is associated with decreased nitric oxide bioavailability, increased oxidative stress, and activation of inflammatory signalling pathways. Vascular smooth muscle cell apoptosis contributes to the disruption of the fibrous cap

integrity and increased risk of plaque rupture. At the molecular level, mitochondrial apoptosis pathways, signalling mediated by death receptors, caspase activation, and alterations in the balance between B-cell lymphoma 2 protein and B-cell lymphoma 2-associated X protein play a fundamental role in determining the atherosclerotic process. In the assessment of apoptosis, biomarkers such as the cytokeratin-18 fragments M30 and M65 antigens are gaining increasing importance in revealing the degree of cellular damage and the balance between apoptosis and necrosis. These molecular mechanisms interact not only in the chronic atherosclerotic process but also with acute haemodynamic and inflammatory changes that occur during surgical interventions. Perfusion applications, particularly cardiopulmonary bypass and extracorporeal membrane oxygenation (ECMO) procedures, can directly affect endothelial integrity and the cellular life cycle through non-pulsatile flow, varying shear stress, ischaemia-reperfusion injury, and systemic inflammatory response. Under these conditions, increased apoptosis of endothelial and vascular smooth muscle cells emerges as a factor that may adversely affect perioperative and postoperative clinical outcomes in patients with atherosclerotic disease. In conclusion, endothelial and vascular smooth muscle cell apoptosis in atherosclerosis plays a central role in both the molecular pathogenesis of the disease and the clinical effects of perfusion applications. A better understanding of these mechanisms may contribute to the individualization of perfusion strategies and the development of vascular protective approaches.

Keywords: Atherosclerosis, Apoptosis, Endothelial Cells, Vascular Smooth Muscle Cells, Molecular Pathways.

Makale id= 152

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-5427-3480

| 230

Atriyal Fibrilasyonda Doğru Akım Kardiyoversiyon Başarısını Öngörmeye Yeni Nesil İmmün-Nutrisyonel ve İnflamatuvar İndekslerin Rolü

Dr. Öğretim Üyesi Fahri Çakan¹

¹Alanya Alaaddin Keykubat Üniversitesi Tıp Fakültesi Kardiyoloji Anabilim Dalı

Özet: Amaç: Atriyal fibrilasyon (AF) ritim kontrolünde doğru akım kardiyoversiyon (DCCV), sinüs ritminin geri kazanılması için yaygın bir yöntemdir; ancak başarı oranları hastadan hastaya ve kardiyak özelliklere göre değişmektedir. Bu çalışmanın amacı; demografik özelliklerin, ekokardiyografik bulguların ve CALLY, CAR, HALP, TyG, AISI, PNI gibi yeni nesil biyokimyasal indekslerin DCCV başarısını öngörmedeki tanınabilirliğini ve bağımsız öngördürücü değerini belirlemektir. Yöntem: Çalışmaya 2020-2025 yılları arasında AF nedeniyle elektif DCCV uygulanan 77 hasta (59 başarılı, 18 başarısız) dahil edilmiştir. Valvüler AF, ablasyon öyküsü, aktif enfeksiyon ve malignite gibi durumlar dışlama kriteri olarak belirlenmiştir. Hastaların demografik, ekokardiyografik ve laboratuvar verileri kaydedilerek yeni nesil indeksler formülize edilmiştir. İstatistiksel analizlerde lojistik regresyon ve ROC eğrisi analizi kullanılmıştır. Bulgular: Başarısız grupta sol atriyum çapı ($43,00 \pm 3,29$ mm vs. $38,88 \pm 2,69$ mm; $p=0,015$), mitral yetersizlik oranı (%100 vs. %67,8; $p=0,018$) ve tahmini pulmoner arter basıncı ($23,33 \pm 23,64$ mmHg vs. $10,51 \pm 15,02$ mmHg; $p=0,041$) anlamlı derecede daha yüksek saptanmıştır. Laboratuvar analizlerinde; başarılı grupta CALLY indeksi ($2,74 \pm 3,19$ vs. $0,53 \pm 0,27$; $p<0,001$) ve albümin seviyeleri anlamlı derecede yüksek iken; başarısız grupta CRP/Albümin oranı (CAR) ($0,43 \pm 0,19$ vs. $0,24 \pm 0,30$; $p=0,002$) daha yüksek bulunmuştur. Çoklu regresyon analizinde sadece CALLY indeksi (OR: 0,06; $p=0,014$ DCCV başarısı için bağımsız öngördürücü olarak belirlenmiştir. ROC analizinde en yüksek öngördürücü değere CALLY indeksi (AUC: 0,808; $p<0,001$) ulaşmıştır. Sonuç: CALLY indeksi, AF hastalarında DCCV başarısını öngörmeye güçlü ve bağımsız biyokimyasal bir gösterge olabilir. Bu pratik indekslerin klinik kullanımı, DCCV prosedüründen fayda görece hastaların seçilmesine ve tedavi stratejilerinin kişiselleştirilmesine katkı sağlayabilir.

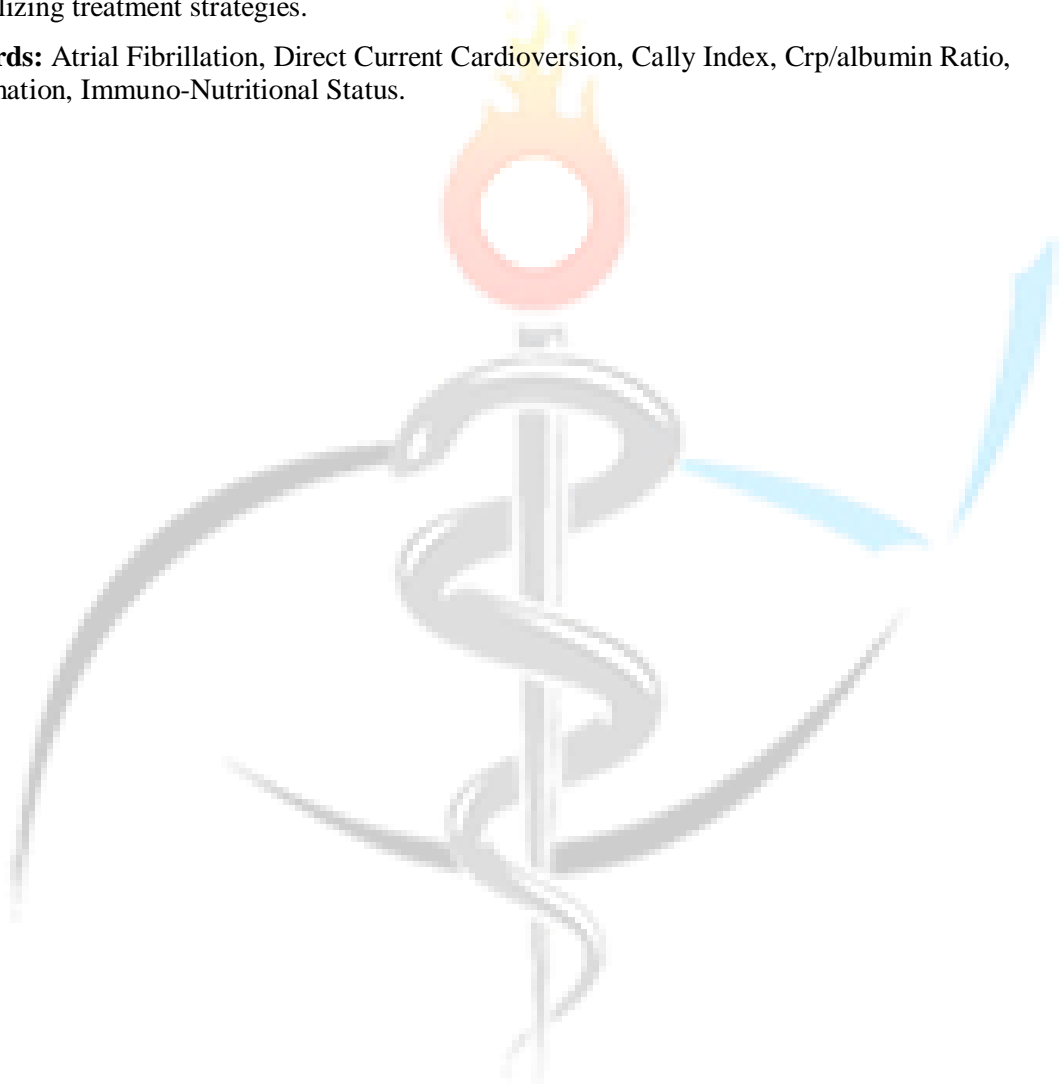
Anahtar Kelimeler: Atriyal Fibrilasyon, Doğru Akım Kardiyoversiyon, Cally İndeksi, Crp/albümin Oranı, İnflamasyon, İmmün-Nutrisyonel Durum.

The Role of Next-Generation Immuno-Nutritional and Inflammatory Indices in Predicting the Success of Direct Current Cardioversion in Atrial Fibrillation

Abstract: Objective: Direct current cardioversion (DCCV) is a common method for restoring sinus rhythm in atrial fibrillation (AF) rhythm control; however, success rates vary according to patient-specific and cardiac characteristics. The aim of this study is to determine the diagnostic accuracy and independent predictive value of demographic characteristics, echocardiographic findings, and next-generation biochemical indices—such as CALLY, CAR, HALP, TyG, AISI, and PNI—in predicting DCCV success. Methods: The study included 77 patients (59 successful, 18 unsuccessful) who underwent elective DCCV for AF between 2020 and 2025. Exclusion criteria included valvular AF, history of ablation, active infection, and malignancy. Demographic, echocardiographic, and laboratory data were recorded, and next-generation indices were formulated. Statistical analyses were performed

using logistic regression and ROC curve analysis. Results: In the unsuccessful group, left atrial diameter (43.00 ± 3.29 mm vs. 38.88 ± 2.69 mm; $p=0.015$), mitral regurgitation rate (100% vs. 67.8%; $p=0.018$), and estimated pulmonary artery pressure (23.33 ± 23.64 mmHg vs. 10.51 ± 15.02 mmHg; $p=0.041$) were significantly higher. In laboratory analysis, the CALLY index (2.74 ± 3.19 vs. 0.53 ± 0.27 ; $p < 0.001$) and albumin levels were significantly higher in the successful group, while the CRP/Albumin ratio (CAR) (0.43 ± 0.19 vs. 0.24 ± 0.30 ; $p=0.002$) was higher in the unsuccessful group. In multivariate regression analysis, only the CALLY index (OR: 0.06; $p=0.014$) was identified as an independent predictor of DCCV success. In ROC analysis, the CALLY index achieved the highest predictive value (AUC: 0.808; $p < 0.001$). Conclusion: The CALLY index may serve as a strong and independent biochemical indicator for predicting DCCV success in AF patients. The clinical use of these practical indices may contribute to selecting patients who will benefit from the DCCV procedure and personalizing treatment strategies.

Keywords: Atrial Fibrillation, Direct Current Cardioversion, Cally Index, Crp/albumin Ratio, Inflammation, Immuno-Nutritional Status.

Makale id= 79

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6796-7484

| 232

Bağış Kararı ile Vefat Arasındaki Sürenin Analizi: İstanbul Tıp Fakültesi Deneyimi – Bir Ön Çalışma

Dr. Öğretim Üyesi Latif Sağlam¹, Dr. Öğretim Üyesi Osman Coşkun¹, Araştırmacı Edip Çetinkaya¹

¹Istanbul Üniversitesi, İstanbul Tıp Fakültesi Anatomi Anabilim Dalı

²Istanbul Üniversitesi, İstanbul Tıp Fakültesi

*Corresponding author: Latif Sağlam

Özet: Amaç: Kadavralar, tıp eğitimi ve anatomi araştırmalarının temel eğitim materyallerinden biridir ve son yıllarda beden bağışı yoluyla kadavra temininde artış gözlenmektedir. Ancak, beden bağışı sürecinin zamansal dinamikleri ve bağış kararı ile vefat arasındaki süreye ilişkin veriler literatürde sınırlı düzeyde yer almaktadır. Bu çalışmanın amacı, gönüllü beden bağışçılarında bağış tarihi ile vefat tarihi arasında geçen süreyi analiz ederek bağış sürecinin zamansal özelliklerini ortaya koymaktır. Materyal ve Metot: Etik kurul onayı alındıktan sonra, İstanbul Tıp Fakültesi Anatomi Anabilim Dalı'na beden bağışında bulunan bağışçıların kayıtları retrospektif olarak incelendi. Bağış tarihi ile vefat tarihi arasındaki süreler analiz edilerek bağışçıların ölüm yaşları ve cinsiyet dağılımları değerlendirildi. Bulgular: Toplam 26 beden bağışçısı çalışmaya dahil edildi. Bağışçıların 16'sı erkek (%61,5), 10'u kadın (%38,5) idi. Bağış tarihi ile vefat tarihi arasındaki süre 13 gün ile 18 yıl arasında değişmekte olup ortalama 2070,9 gün olarak saptandı. Bağışçıların ortalama ölüm yaşı 73,7 yıl idi. Sonuç: Bu çalışma, beden bağışı kararının bireyler tarafından yaşamın farklı dönemlerinde verilebildiğini ve bağış ile vefat arasındaki sürenin geniş bir zamansal dağılım gösterdiğini ortaya koymaktadır. Elde edilen veriler, beden bağışının uzun vadeli ve bilinçli bir planlama sürecinin parçası olabileceğini düşündürmekte olup, bağış farkındalığını artırmaya yönelik eğitim ve toplumsal stratejilerin geliştirilmesi açısından önemli bir temel sağlamaktadır. Beden bağışının zamansal dinamiklerinin anlaşılması, gelecekteki kadavra temin süreçlerinin sürdürülebilirliği açısından yol gösterici olabilir.

Anahtar Kelimeler: Beden Bağışı, Kadavra, Anatomi

Analysis of the Time Interval Between Body Donation Decision and Death: the Experience of Istanbul Faculty of Medicine — a Preliminary Study

Abstract: Objective: Cadavers constitute one of the fundamental educational resources in medical education and anatomical research, and an increasing trend in cadaver procurement through body donation has been observed in recent years. However, data regarding the temporal dynamics of the body donation process, particularly the interval between the donation decision and death, remain limited in the literature. This study aimed to analyze the time interval between the donation date and the date of death among voluntary body donors and to elucidate the temporal characteristics of the donation process. Materials and Methods: Following ethical committee approval, the records of individuals who donated their bodies to the Department of Anatomy at Istanbul Faculty of Medicine were retrospectively reviewed. The time interval between the donation date and the date of death was analyzed, and donors' age at death and sex distribution were evaluated. Results: A total of 26 body donors were included in

the study. Sixteen donors were male (61.5%) and ten were female (38.5%). The interval between the donation decision and death ranged from 13 days to 18 years, with a mean duration of 2,070.9 days. The mean age at death was 73.7 years. Conclusion: This study demonstrates that the decision to donate one's body may be made at different stages of life and that the interval between donation and death exhibits considerable temporal variability. These findings suggest that body donation may represent a long-term and deliberate planning process for many individuals. The obtained data provide an important foundation for developing educational and societal strategies aimed at increasing awareness of body donation. Understanding the temporal dynamics of body donation may also serve as a guide for ensuring the sustainability of future cadaver procurement processes.

Keywords: Body Donor, Cadaver, Anatomy

Makale id= 230

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-6308-1210

| 234

Baş Üstü Aktivite Yapan Profesyonel Sporcularda Tip 2 Slap Lezyonlarının Konservatif Tedavi Sonuçları

Uzman Dr. Yener İnce¹, Uzman Dr. Göker Utku Değer², Uzman Dr. Tolgahan Korkmaz¹

¹Acıbadem Maslak Hastanesi, Ortopedi ve Travmatoloji Bölümü, İstanbul

²Acıbadem Taksim Hastanesi, Ortopedi ve Travmatoloji Bölümü, İstanbul

³Başakşehir Çam ve Sakura Şehir Hastanesi, Ortopedi ve Travmatoloji Kliniği, İstanbul

*Corresponding author: Yener İnce

Özet: Amaç: Bu çalışmanın amacı, baş üstü aktivite içeren sporlarla uğraşan profesyonel sporcularda radyolojik olarak saptanan Tip 2 SLAP lezyonlarının konservatif tedavi sonrası spora dönüş, performansın korunması ve cerrahi gereksinim açısından değerlendirilmesidir. Yöntem: Çalışmaya, radyolojik olarak Tip 2 SLAP lezyonu tanısı almış, baş üstü aktivite yapan 38 profesyonel sporcu dahil edildi. Sporcuların 9'u kadın, 29'u erkekti. Tüm sporculara cerrahi tedavi uygulanmadan fizyoterapi ve intraartiküler enjeksiyon içeren konservatif tedavi protokolü uygulandı. Sporcular baş üstü sporcular olarak gruplandı ve branşlara özgü sonuçlar ayrıca değerlendirildi. Bulgular: Sporcuların ortanca yaşı 27 idi (min: 23 – maks: 32). Branş dağılımında çoğunluğu voleybolcular oluştururken, 5 basketbolcu ve 3 kaleci mevcuttu. Konservatif tedavi sonrası sporcuların %92,1'i (35/38) yaralanma öncesi ile aynı seviyede sportif aktiviteye geri döndü. Yalnızca 3 sporcuya (1 basketbolcu, 1 voleybolcu, 1 kaleci) cerrahi tedavi uygulandı. Cerrahi gereksinim oranı %7,9 olarak saptandı. Sporcular ortanca 14 ay (min: 9 – maks: 22 ay) süreyle takip edildi. Sonuç: Tip 2 SLAP lezyonları baş üstü aktivite yapan sporcularda radyolojik olarak toplum ortalamasına kıyasla daha sık saptanmasına rağmen, klinik olarak performans üzerindeki etkisi ve cerrahi gereklilik oranı düşüktür. Klinik semptomların esas alındığı bir yaklaşımda konservatif tedavi, bu sporcu grubunda yaralanma öncesi sportif seviyeye dönüş açısından etkili ve güvenilir bir ilk basamak tedavi seçeneğidir.

Anahtar Kelimeler: Omuz, Slap Lezyonu, Profesyonel Sporcu, Spor Yaralanmaları

Conservative Treatment Outcomes of Type II Slap Lesions in Professional Overhead Athletes

Abstract: Objective: The aim of this study was to evaluate return to sport, preservation of performance, and the need for surgical intervention following conservative treatment in professional athletes engaged in overhead activities who were radiologically diagnosed with Type II SLAP lesions. Methods: Thirty-eight professional athletes involved in overhead sports and radiologically diagnosed with Type II SLAP lesions were included in the study. Of these, 9 were female and 29 were male. All athletes underwent a conservative treatment protocol consisting of physiotherapy and intra-articular injections, without surgical intervention. Athletes were categorized as overhead athletes, and sport-specific outcomes were analyzed separately according to their respective disciplines. Results: The median age of the athletes was 27 years (min: 23, max: 32). Volleyball players constituted the majority of the cohort, along with 5 basketball players and 3 goalkeepers. Following conservative treatment, 92.1% of the athletes (35/38) returned to their pre-injury level of sports participation. Only 3 athletes (1 basketball player, 1 volleyball player, and 1 goalkeeper) required surgical intervention. The overall rate of surgical necessity was 7.9%.

The median follow-up duration was 14 months (min: 9, max: 22 months). Conclusion: Although Type II SLAP lesions are radiologically detected more frequently in overhead athletes compared to the general population, their clinical impact on performance and the rate of surgical requirement appear to be low. When clinical symptoms are prioritized in decision-making, conservative management represents an effective and reliable first-line treatment option for achieving return to pre-injury sports levels in this athletic population.

Keywords: Shoulder, Slap Lesion, Professional Athlete, Sports Injury

Makale id= 9

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-5129-2977

| 236

Beam ve Yüksek Doz Melfalan Hazırlık Rejimleri ile Otolog Kök Hücre Nakli Uygulanan Hastalarda Febril Nötropenin Karşılaştırılması

Uzman Dr. Cumali Yalçın¹
¹Kütahya Şehir Hastanesi

Özet: Amaç: Otolog kök hücre nakli (OKHN) öncesinde uygulanan hazırlık rejimleri, nakil sonrası komplikasyonlar ve enfeksiyöz morbidite üzerinde doğrudan etkiye sahiptir. BEAM rejimi (karmustin, etopozid, sitarabin ve melfalan) Hodgkin ve Non-Hodgkin lenfomalı hastalarda sıklıkla tercih edilirken, yüksek doz melfalan multipl miyelom hastalarında yaygın olarak kullanılmaktadır. Bu çalışmanın amacı, BEAM veya yüksek doz melfalan hazırlık rejimi ile OKHN yapılan hastalarda febril nötropeni (FN) insidansını karşılaştırmaktır. Yöntem: Bu çalışmada, 2010–2023 yılları arasında Bursa Uludağ Üniversitesi Tıp Fakültesi Hematoloji Anabilim Dalı'nda otolog kök hücre nakli uygulanmış ve febril nötropeni gelişmiş hastalar analiz edilmiştir. Hastaların demografik ve klinikopatolojik özellikleri, FN ataklarının süresi, nötropenin derinliği ve hastanede yatış süresi değerlendirilmiştir. Ayrıca FN'ye neden olan patojenler ve FN'ye bağlı mortalite de analiz edilmiştir. Bulgular: Toplam 164 hasta çalışmaya dahil edilmiştir. Hastaların 73'ü kadın, 91'i erkekti. Tanı dağılımı 131 multipl miyelom, 23 non-Hodgkin lenfoma ve 10 Hodgkin lenfoma şeklinde idi. Yüz otuz bir hastaya (%80) melfalan, 33 hastaya (%20) BEAM rejimi uygulanmıştır. Medyan CD34⁺ hücre dozu her iki grupta benzer bulunmuştur (p=0,938). FN atağı süresi ve hastanede yatış süresi BEAM kolunda anlamlı olarak daha uzun saptanmıştır (p=0,001 ve p=0,001). İnvaziv pulmoner aspergilloz BEAM kolunda anlamlı derecede daha sık görülmüştür (p=0,013). Kültürlerde izole edilen bakterilerin %29'u (n=48) gram-pozitif, %9'u (n=14) gram-negatifti. En sık izole edilen gram-pozitif bakteriler Staphylococcus epidermidis (n=29) ve Staphylococcus aureus (n=7) iken, gram-negatif bakteriler Klebsiella pneumoniae (n=5) ve Pseudomonas aeruginosa (n=4) idi. CRP ve Pitt skorları her iki grupta benzerdi (p=0,152 ve p=0,247). FN'ye bağlı mortalite açısından iki kol arasında anlamlı fark saptanmadı (p=0,802). Sonuç: BEAM rejimi, invaziv pulmoner aspergilloz gelişme riski, hastanede yatış süresi ve febril nötropeni süresinde anlamlı artış ile ilişkili bulunmuştur. Bu bulgular, özellikle lenfomalı hastalarda BEAM rejimi seçilirken febril nötropeni risklerinin göz önünde bulundurulması gerektiğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Beam, Febril Nötropeni, Melfalan

Comparison of Febrile Neutropenia in Patients Undergoing Autologous Stem Cell Transplantation With Beam and High-Dose Melphalan Conditioning Regimens

Abstract: Objective: Conditioning regimens before autologous stem cell transplantation (ASCT) influence post-transplant complications and infectious morbidity. The BEAM regimen is commonly used in Hodgkin and non-Hodgkin lymphomas, whereas high-dose melphalan is preferred in multiple myeloma. This study aimed to compare febrile neutropenia (FN) characteristics in patients undergoing ASCT with BEAM or high-dose melphalan conditioning. Methods: We retrospectively analyzed febrile neutropenic patients who underwent ASCT between 2010 and 2023 at the Hematology Department of

Bursa Uludağ University. Demographic and clinicopathological features, duration of FN, neutropenia depth, length of hospital stay, causative pathogens, and FN-related mortality were evaluated. Results: A total of 164 patients were included (73 female, 91 male): 131 with multiple myeloma, 23 with non-Hodgkin lymphoma, and 10 with Hodgkin lymphoma. High-dose melphalan was administered to 131 patients (80%) and BEAM to 33 patients (20%). Median CD34⁺ cell dose was similar between groups ($p=0.938$). FN duration and hospital stay were significantly longer in the BEAM group (both $p=0.001$). Invasive pulmonary aspergillosis occurred more frequently in the BEAM arm ($p=0.013$). Among isolated pathogens, 29% were gram-positive and 9% were gram-negative bacteria, with *Staphylococcus epidermidis* and *Staphylococcus aureus* being the most common gram-positive, and *Klebsiella pneumoniae* and *Pseudomonas aeruginosa* the most common gram-negative organisms. CRP levels and Pitt scores were comparable between groups. FN-related mortality did not differ significantly ($p=0.802$). Conclusion: The BEAM conditioning regimen was associated with longer FN duration, prolonged hospitalization, and a higher risk of invasive pulmonary aspergillosis. These findings indicate that FN-related risks should be carefully considered when selecting BEAM, particularly in lymphoma patients.

Keywords: Beam, Febrile Neutropenia, Melphalan

Makale id= 145

Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-1428-2243>

| 238

Böbrek İçi Taş Lokasyonunun Pcnl Sonrası Başarı ve Komplikasyon Oranları Üzerindeki Etkisi

Uzman Dr. Taner Hacıosmanoğlu¹
¹Gaziantep Şehitkamil Devlet Hastanesi

Özet: Amaç: Böbrek taş cerrahisinde günümüzde en çok uygulanan cerrahi yöntem perkütan nefrolitotomidir (PCNL). Bu nedenle çalışmamızda operasyon anı ve sonrası taş lokasyonuna göre başarı ve komplikasyon oranlarının karşılaştırılmasını amaçladık. Gereç ve Yöntemler: PCNL uygulanan toplam 382 erişkin hasta retrospektif olarak değerlendirildi. Hastalar iki ana gruba ayrıldı; basit taş grubu (üst pol, pelvis, alt pol) ve kompleks taş grubu (parsiyel staghorn, multikalisyel, pelvis+alt pol, komplet staghorn). Tüm hastaların pre-op, per-op ve post-op verileri karşılaştırıldı. Bulgular: Olgularda taşların %58,9'u (n=225) basit taşlarırken, %41'i (n=157) kompleks taşlardı. Çalışmaya dahil edilem hastalarda en sık %36,3 oranıyla alt kaliks taşı gözlendi. Olguların %17,1'inin kan transfüzyonu ihtiyacı oldu. Her iki grup kıyaslandığında; multiple taşları olanların, ortalama akses sayısı, operasyon süresi, floroskopi süresi, nefrostomi alınma zamanı ve hastanede yatış sürelerinin, basit taş gözlenen gruba kıyasla anlamlı şekilde yüksek olduğu belirlenmiştir. Total komplikasyon oranı %8,9 (n=31) olarak belirlenirken; en sık komplikasyon (%5,4) hemorajiydi. Çalışmamızda total başarı oranı %74,6 olarak belirlendi. Kompleks taşa sahip olgularda hesaplanan komplikasyon oranının (%15,7), basit taş gözlenen gruba (%6,8) kıyasla istatistiksel olarak anlamlı olacak şekilde yüksek (p=0.001), taşsızlık oranlarının (sırasıyla; 56.6% ve 84.2%) ise düşük olduğu belirlendi (p=0.000). Sonuç: Bu çalışmada böbrek taş lokasyonunun per-op ve post-op veriler kıyaslandığında, PCNL başarı ve komplikasyon oranlarının değiştiği gösterilmektedir. Basit taşlarda başarı artmakta, komplikasyon oranı belirgin şekilde azalmaktadır. Özellikle alt pol ve renal pelvis yerleşimli böbrek taş hastalarında başarı oranı daha yüksek, komplikasyon oranı çok daha az bulunmuştur. Bu çalışma PCNL cerrahisinde başarı ve komplikasyon ön görüşünde taş lokasyonunun önemini bir kez daha vurgulamıştır.

Anahtar Kelimeler: Böbrek Taşı; Ürolitiazis; Perkütan Nefrolitotomi; Taşsızlık Oranı; Komplikasyon.

Impact of Intra-Renal Stone Location On Success and Complication Rates After Pcnl

Abstract: Objectives: Percutaneous nephrolithotomy (PCNL) is currently the most commonly used method in kidney stone surgery. Therefore, we aimed to compare the success and complication rates according to stone location during and after the operation. Materials and Methods: A total of 382 adult patients who underwent PNL were retrospectively evaluated. Patients were divided into two main groups: the simple stone group (upper pole, renal pelvis, lower pole) and the complex stone group (partial staghorn, multicalysial, pelvis+lower pole, complete staghorn). The preoperative, intraoperative, and postoperative data of all patients were compared. Results: In the cases, 58.9% of the stones (n=225) were simple stones, while 41% (n=157) were complex stones. Lower calyx stones were the most common type observed in the patients included in the study, with a rate of 36.3%. 17.1% of the cases required blood transfusion. When comparing the two groups, it was determined that patients with

multiple stones had significantly higher mean access counts, operation times, fluoroscopy times, nephrostomy removal times, and hospital stay durations compared to the group with single stones. The total complication rate was determined to be 8.9% (n=31); the most common complication (5.4%) was hemorrhage. In our study, the total success rate was determined to be 74.6%. The complication rate calculated in cases with complex stones (15.7%) was found to be statistically significantly higher ($p=0.001$) compared to the group with simple stones (6.8%), while the stone-free rates (56.6% and 84.2%, respectively) were low. ($p=0.000$). Conclusions: This study demonstrates PCNL success and complication rates vary when comparing intraoperative and postoperative data for kidney stone location. Success rates increase in simple stones, while the complication rate decreases significantly. Success rates were higher and complication rates were significantly lower, particularly in patients with kidney stones located in the lower pole and renal pelvis. This study emphasizes the importance of stone location in predicting success and complications in PCNL surgery.

Keywords: Kidney Stone; Urolithiasis; Percutaneous Nephrolithotomy; Stone-Free Rate; Complications.

Makale id= 149

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-2247-6128

| 240

Çocuk Acil Servisine Yılan Isırması/akrep Sokması Nedeniyle Başvuran Hastaların Klinik Özelliklerinin Değerlendirilmesi

Dr. Öğretim Üyesi Fatma Durak¹
¹Mersin Üniversitesi Tıp Fakültesi

Özet: Giriş ve Amaç: Çocuklarda yılan ısırıkları ve akrep sokmalarına bağlı zehirlenmeler potansiyel olarak hayatı tehdit eden acil durumlardır. Özellikle tropikal ve tropik altı iklim kuşaklarında yaygın olmak üzere sıklıkla görülen önemli bir halk sağlığı problemidir. Bu çalışmada çocuk acil servisine yılan ısırması/akrep sokması nedeniyle başvuran hastaların klinik ve demografik özelliklerinin incelenmesi amaçlanmıştır. Materyal ve Metod: Bu çalışmada Ocak 2020-Ocak 2025 tarihleri arasında çocuk acil servisimize yılan ısırması ve akrep sokması nedeniyle başvuran 38 olgunun dosya verileri geriye dönük olarak incelendi. Yaş, cinsiyet, aylara göre dağılım, lezyonun lokalizasyonu, zehirlenmenin evresi ve tedavileri gibi parametreler analiz edildi. Bulgular: Hastaların yaş ortalaması 131,42±61,33 ay olup, bunların 23'ü (% 60,5) erkek, 15'i (% 39,5) kızdı ve yaş ortalamaları arasında anlamlı bir farklılık yoktu ($p > 0,05$). Olguların 7'si (%18,4) yılan ısırması, 31'i (%18,4) akrep sokması idi. Aylara göre dağılımına bakıldığında sırasıyla en sık Temmuz (% 21), Ağustos (%15,8) ve Ekim'di (%13,2). Lezyon lokalizasyonları incelendiğinde 13'ünün (%34,2) üst ekstremitte, 2'sini (%5,3) gövde, 1'inin de (%6,36) baş ve boyun bölgesinde olduğu görüldü. Klinik evreye göre gruplandırıldığında 27'si (%71,1) Evre 1, 2'si (%21,1) Evre 2 ve 3'ü (%7,9) Evre 3 olarak değerlendirildi. Olguların 31'i (% 81,6) semptomatik olup, en sık görülen bulgular ısırık yerinde uyuşma ve eritem (%35,8), kızarıklık ve ağrı (%22,58), şişlik ve ekimoz (%19,35) olarak saptandı. Olguların 11'ine (%28,9) antivenom tedavi verildi. Akrep serumu verilirken 1 hastada seruma karşı alerjik reaksiyon gelişti. Akrep sokmasıyla gelen iki hastanın birinde kalp yetmezliği ve akciğer ödemi, yılan sokması ile getirilen bir hastada sellülit, diğer birinde ise kompartman sendromu gelişti. Hastaların 12'si (%31,6) yatırıldı; akrep sokmasıyla gelen 4 olgu (%10,6) çocuk yoğun bakımda izlendi. Tümü şifa ile taburcu edildi. Sonuç: Çocukların fizyolojik özellikleri, anatomik yapıları nedeniyle görece artan venom yükünün fazla olması morbite ve mortalite riskini arttırmaktadır. Çalışmamız erken tanı ve erken antivenom tedavisi ile mortalitenin azaltılabileceğini göstermektedir.

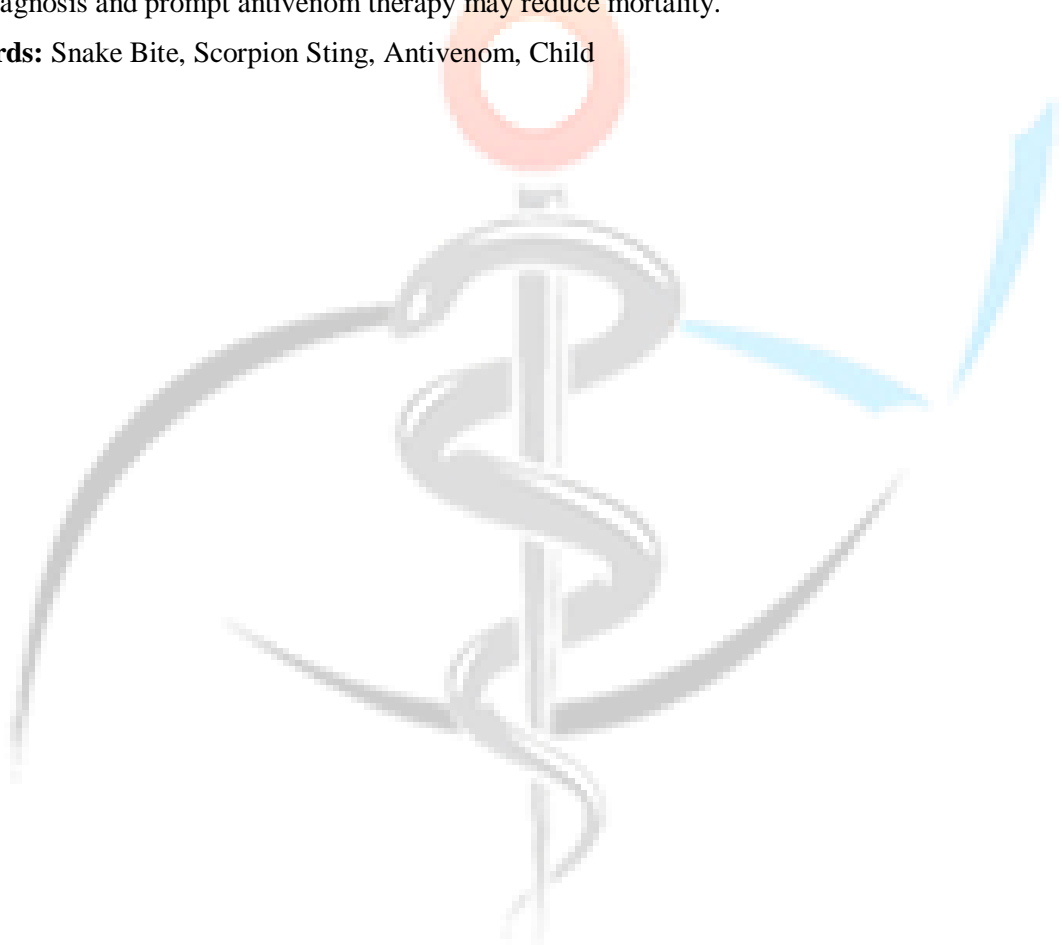
Anahtar Kelimeler: Yılan Isırması, Akrep Sokması, Antivenom, Çocuk

Evaluation of Clinical Characteristics of Patients Presenting to the Pediatric Emergency Department Due to Snake Bites/scorpion Stings

Abstract: Introduction and Objective: Snakebites and scorpion stings in children are potentially life-threatening emergencies and represent a significant public health concern, particularly in tropical and subtropical regions. This study aimed to evaluate the clinical and demographic characteristics of pediatric patients presenting to the emergency department with snakebites or scorpion stings. Materials and Methods: This retrospective study reviewed the medical records of 38 patients who presented to our pediatric emergency department with snakebites or scorpion stings between January 2020 and January 2025. Data analyzed included age, sex, monthly distribution, lesion location, stage of envenomation,

and treatment modalities. Results: The mean age was 131.42 ± 61.33 months; 23 patients (60.5%) were male and 15 (39.5%) were female, with no significant age difference between sexes ($p > 0.05$). Seven cases (18.4%) were snakebites and 31 (81.6%) were scorpion stings. Presentations were most frequent in July (21%), followed by August (15.8%) and October (13.2%). Lesions were located on the upper extremities in 13 patients (34.2%), the trunk in 2 (5.3%), and the head and neck region in 1 (6.36%). According to clinical staging, 27 patients (71.1%) were classified as Stage 1, 8 (21.1%) as Stage 2, and 3 (7.9%) as Stage 3. Thirty-one patients (81.6%) were symptomatic. The most common findings were numbness and erythema at the bite site (35.8%), redness and pain (22.58%), and swelling with ecchymosis (19.35%). Antivenom therapy was administered to 11 patients (28.9%). One patient developed an allergic reaction during scorpion antivenom administration. Among scorpion sting cases, one patient developed heart failure and pulmonary edema. Among snakebite cases, one developed cellulitis and another compartment syndrome. Twelve patients (31.6%) required hospitalization, including four (10.6%) monitored in the pediatric intensive care unit. All patients were discharged in good condition. Conclusion: Due to their physiological and anatomical characteristics, children are exposed to a relatively higher venom load per body weight, increasing morbidity and mortality risk. Early diagnosis and prompt antivenom therapy may reduce mortality.

Keywords: Snake Bite, Scorpion Sting, Antivenom, Child

Makale id= 239

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-1738-4800

| 242

**Deneysel Sepsiste Alfa-Pinene'nin Kım-1, Tnf-A ve Tgf-B Düzeyleri Üzerine Etkileri:
Bir Clp Modeli Çalışması**

Dr. Öğretim Üyesi Saime Özbek Şebin¹

¹Atatürk Üniversitesi Tıp Fakültesi Fizyoloji Anabilim Dalı

Özet: Sepsis, enfeksiyona karşı anormal sistemik yanıttır. Bu çalışmada önemli bir morbidite ve mortalite nedeni olan sepsis hasarının oluşumunu engelleyebilecek potansiyel bir ajan olan Alpha pinene'nin (AP) sepsis modelindeki protektif etkilerini değerlendirmeyi amaçladık. Sham grubu, çekal bağlama ve delme yöntemi ile sepsis oluşturulan grup (CLP), sepsis modelinden hemen önce düşük ve yüksek doz intraperitoneal AP uygulanan tedavi grupları olmak üzere toplam 4 grupta Wistar albino sıçanlar kullanıldı. Cerrahi prosedürlerden 16 saat sonra hayvanlar sakrifiye edilerek böbrek dokuları alındı ve ELISA analizleri yapıldı. Elde edilen veriler IBM SPSS programı ile analiz edildi. Gruplar arası karşılaştırmalarda parametrik test varsayımlarının sağlanması üzerine tek yönlü varyans analizi (One-Way ANOVA) uygulandı. Anlamlı fark saptanan parametrelerde grup içi ikili karşılaştırmalar Tukey HSD post-hoc testi ile yapıldı. Sonuçlar ortalama \pm standart sapma (Mean \pm SD) olarak ifade edildi. $p < 0.05$ değeri istatistiksel olarak anlamlı kabul edildi. Analizler sonucunda KİM-1, TNF- α ve TGF- β düzeyleri CLP grubunda sham grubuna göre anlamlı oranda yüksek saptanırken AP uygulanan gruplarda ise dozla doğru orantılı anlamlı oranda düşme saptanmıştır. Sonuç olarak çekal bağlama ve delme yöntemi ile deneysel sepsis modelinde AP uygulamasının böbrek hasarı ve inflamasyon üzerinde protektif etkinliği olduğu gösterilmiştir. Sepsis ve komplikasyonlarına bağlı gelişen morbidite ve mortalitenin önlenmesinde potansiyel bir terapötik ajan olabilecek AP'nin etki mekanizmaları ve klinik uygulanabilirliğinin belirlenebilmesi için daha kapsamlı deneysel ve klinik çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Alpha Pinene, Sepsis, Çekal Bağlama ve Delme, Kım-1, Tnf-A, Tgf-B

Effects of Alpha-Pinene On Kım-1, Tnf-A, and Tgf-B Levels in Experimental Sepsis: A Clp Model Study

Abstract: Sepsis is an abnormal systemic response to infection. In this study, we aimed to evaluate the protective effects of Alpha pinene (AP), a potential agent that can prevent sepsis-induced organ damage, a significant cause of morbidity and mortality, in a sepsis model. Wistar albino rats were used in a total of 4 groups: sham group, sepsis induced by cecal ligation and puncture (CLP) group, and treatment groups that received low and high doses of intraperitoneal AP immediately before the sepsis model. Sixteen hours after the surgical procedures, the animals were sacrificed, kidney tissues were collected, and ELISA analyses were performed. The obtained data were analyzed using IBM SPSS software. One-way analysis of variance (ANOVA) was applied to ensure that the assumptions of parametric tests were met for intergroup comparisons. Intergroup pairwise comparisons were performed using the Tukey HSD post-hoc test for parameters where significant differences were found. Results were expressed as mean \pm standard deviation (Mean \pm SD). A p-value < 0.05 was considered statistically significant. Analysis revealed that KİM-1, TNF- α , and TGF- β levels were significantly higher in the CLP group compared to the sham group, while a significant dose-proportional decrease was observed in the AP-treated groups.

In conclusion, AP application in an experimental sepsis model using cecal ligation and puncture has been shown to have a protective effect against kidney damage and inflammation. Further comprehensive experimental and clinical studies are needed to determine the mechanisms of action and clinical applicability of AP, which could be a potential therapeutic agent in preventing morbidity and mortality associated with sepsis and its complications.

Keywords: Alpha Pinene, Sepsis, Cecal Ligation and Puncture, Kim-1, Tnf-A, Tgf-B

Makale id= 234

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-0830-0070

| 244

Dinamik Meme Mrg'de Kitlesel Olmayan Kontrastlanma Karakteristikleri ve İndex Kitle ile İlişkili Kitlesel Olmayan Kontrastlanmanın Malignite ile İlişkisi

Uzman Dr. Hülya Çetin Tunçez¹, Dr. Mehdi Can¹
¹İzmir Şehir Hastanesi

*Corresponding author: Hülya Çetin Tunçez

Özet: Amaç: Bu çalışma, kitle dışı kontrastlanma (NME) dinamik meme MR özelliklerinin klinik ve histopatolojik sonuçlarla ilişkisini araştırmayı ve kitleyle ilişkili NME'nin görüntüleme özelliklerini patolojik karşılıklarıyla karşılaştırmayı amaçlamıştır. Yöntemler: Ocak 2019 ile Ekim 2023 tarihleri arasında kurumumuzda yapılan meme MR incelemeleri retrospektif olarak incelenmiştir. Histopatolojik olarak doğrulanmış veya en az 24 aylık MR takibi olan NME gösteren hastalar dahil edilmiştir. Dışlama kriterleri arasında daha önce neoadjuvan kemoterapi, patoloji veya yeterli takip eksikliği ve gebelik veya emzirme yer almıştır. NME bulguları, 5. baskı BI-RADS MR sözlüğü kullanılarak değerlendirilmiş ve kitleye bitişik lezyonlar ayrı olarak kategorize edilmiştir. Sonuçlar: Yetmiş yedi kadın dahil edilme kriterlerini karşılamıştır; 44 (%57,1) NME malign ve 33 (%42,9) benignidir. Malign NME'si olan hastalar anlamlı derecede daha ileri yaşlıydı. Malign lezyonlarda daha sık plato veya yıkama kontrastlanma kinetiği gözlemlenirken, benign vakalarda kalıcı kontrastlanma baskınlık gösterdi. Difüzyon kısıtlaması malign lezyonlarda önemli ölçüde daha yaygındı ve bu lezyonlar ayrıca önemli ölçüde daha düşük ADC değerleri gösterdi. NME'lerin yarısından fazlası (%54,5) kitleyle ilişkiliydi ve bunların büyük çoğunluğu (%83,3) malign idi. Tümör boyutu ve histopatolojik alt tip, malign kitleyle ilişkili ve kitleyle ilişkili olmayan NME'ler arasında anlamlı bir farklılık göstermedi. Sonuç: İleri yaş, segmental dağılım, kümelenmiş veya küme halkası şeklinde kontrastlanma paternleri, difüzyon kısıtlaması ve düşük ADC değerleri malign NME ile güçlü bir şekilde ilişkiliydi. Kitleyle bitişik NME'lerde belirgin şekilde yüksek malignite oranları görüldü ve ameliyat öncesi planlama sırasında dikkatlice değerlendirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Meme Mrg, Kitlesel Olmayan Kontrastlanma, Difüzyon Ağırlıklı Görüntüleme, B1-Rads, İndex Kitle

Non-Mass Enhancement Characteristics in Dynamic Breast MRI and the Relationship Between Mass-Associated Non-Mass Enhancement and Malignancy

Abstract: Objective: This study aimed to explore the association between dynamic breast MRI features of non-mass enhancement (NME) and clinical as well as histopathological outcomes, and to compare the imaging characteristics of mass-associated NME with their pathological correlates. Methods: Breast MRI examinations performed at our institution between January 2019 and October 2023 were retrospectively reviewed. Patients displaying NME with either histopathological confirmation or a minimum of 24 months of MRI follow-up were included. Exclusion criteria comprised prior neoadjuvant chemotherapy, lack of pathology or adequate follow-up, and pregnancy or lactation. NME findings were assessed using the 5th edition BI-RADS MRI lexicon, and lesions adjacent to a mass were categorized separately. Results: Seventy-seven women met the inclusion criteria; 44 (57.1%) NMEs were malignant

and 33 (42.9%) were benign. Patients with malignant NME were significantly older. Malignant lesions more frequently demonstrated plateau or washout enhancement kinetics, whereas persistent enhancement predominated in benign cases. Diffusion restriction was substantially more common in malignant lesions, which also showed significantly lower ADC values. More than half of the NMEs (54.5%) were mass-associated, and the vast majority of these (83.3%) were malignant. Tumor size and histopathological subtype did not significantly differ between malignant mass-associated and non-mass-associated NME. Conclusion: Advanced age, segmental distribution, clumped or cluster-ring enhancement patterns, diffusion restriction, and reduced ADC values were strongly associated with malignant NME. NME contiguous with a mass showed markedly elevated malignancy rates and should be carefully considered during preoperative planning.

Keywords: Breast MRI, Non-Mass Enhancement, Diffusion-Weighted Imaging, B1-Rads, Index Mass

Makale id= 199

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-4517-5889

| 246

Diş Hekimliği Birinci ve Beşinci Sınıf Öğrencilerinde İnklinometre İle Ölçülen Servikal Eklem Hareket Açıklığının Karşılaştırılması

Dr. Öğretim Üyesi Meltem Acar Gudek¹, Dr. Öğretim Üyesi Şirin Aslan Baran², Dr. Öğretim Üyesi Mustafa Furkan Öztürk¹

¹Samsun Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Anatomi A.D

²Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon A.D

³Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi, Artova Meslek Yüksekokulu, Veterinerlik A.D

*Corresponding author: Meltem Acar Gudek

Özet: Amaç: Bu çalışmanın amacı, birinci ve beşinci sınıf diş hekimliği öğrencileri arasında servikal eklem hareket açıklığını karşılaştırmak ve eğitim düzeyi ile cinsiyete bağlı farklılıkları belirlemektir. Gereç ve Yöntem: Servikal eklem hareket açıklığı çift inklinometre kullanılarak ölçülmüştür. Toplam 120 öğrenci dört gruba ayrılmıştır: birinci sınıf erkek (n=30), birinci sınıf kadın (n=30), beşinci sınıf erkek (n=30) ve beşinci sınıf kadın (n=30). Fleksiyon, ekstansiyon, sağ-sol lateral fleksiyon ve rotasyon açıları standart bir protokole göre değerlendirilmiş ve istatistiksel olarak analiz edilmiştir. Bulgular: Kadın öğrencilerde servikal fleksiyon (p=0,009) ile sağ ve sol lateral fleksiyon açıları (p<0,001; p=0,002) beşinci sınıfta anlamlı derecede daha düşük bulunmuştur. Birinci sınıfta fleksiyon (p=0,001) ve lateral fleksiyon açıları kadınlarda erkeklere göre daha yüksekken, bu fark beşinci sınıfta ortadan kalkmıştır (p>0,05). Erkek öğrencilerde sınıflar arasında anlamlı fark saptanmamıştır (p>0,05). Rotasyon açıları her iki cinsiyette benzer bulunmuştur (p>0,05). Sonuç: Diş hekimliği eğitimi ilerledikçe servikal mobilitenin, özellikle kadın öğrencilerde, azaldığı görülmektedir. Bu durum, uzun süreli statik postür ve ergonomik yüklenmenin cinsiyete bağlı etkilerini düşündürmektedir. Bulgular, diş hekimliği eğitimine ergonomik farkındalık ve koruyucu stratejilerin entegre edilmesinin önemini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Servikal Hareket Açıklığı; Diş Hekimliği Öğrencileri; Ergonomi; Eğitim Ölçer; Boyun Hareketliliği.

Comparison of Cervical Joint Range of Motion Measured With An Inclinometer in First Year and Fifth Year Dental Students

Abstract: Objective: This study aimed to compare cervical range of motion between first- and fifth-year dental students and to determine differences related to educational level and sex. Materials and Methods: Cervical range of motion was measured using a dual inclinometer. A total of 120 students were divided into four groups: first-year males (n=30), first-year females (n=30), fifth-year males (n=30), and fifth-year females (n=30). Flexion, extension, right-left lateral flexion, and rotation angles were evaluated according to a standardized protocol and analyzed statistically. Results: In female students, cervical flexion (p=0.009) and right and left lateral flexion angles (p<0.001; p=0.002) were significantly lower in the fifth year. In the first year, flexion (p=0.001) and lateral flexion were higher in females than males, but this difference disappeared in the fifth year (p>0.05). No significant interclass differences were found in males (p>0.05). Rotation angles were similar in both sexes (p>0.05). Conclusion: Cervical mobility decreases with advancing dental education, particularly in females,

suggesting sex-related effects of prolonged static posture and ergonomic loading. These findings highlight the importance of integrating ergonomic awareness and preventive strategies into dental education.

Keywords: Cervical Range of Motion; Dental Students; Ergonomics; Inclinator; Neck Mobility

Makale id= 69

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6995-7263

| 248

Diş Hekimliği Fakültesi Öğrencilerinde Farmakoloji Eğitiminin Akılcı İlaç Kullanımı, Farmakovijilans Bilgisi ve İlaç Yan Etki Risk Algısı Üzerine Etkisi**Dr. Öğretim Üyesi Fuat Nihat Özaydın¹**¹İstanbul Atlas Üniversitesi Tıp Fakültesi Farmakoloji Bilim Dalı

Özet: Akılcı ilaç kullanımı, hasta güvenliğini ve tedavi etkinliğini sağlamanın temel bir bileşenidir. Diş hekimleri klinik uygulamalarında sıklıkla ağrı kesiciler, antibiyotikler ve yardımcı farmakolojik ajanlar reçete ederler. Bu nedenle, diş hekimliği öğrencilerinin mezuniyet öncesi dönemlerinde farmakoloji, farmakovijilans ve ilaçla ilgili yan etki riskleri konusunda yeterli bilgi ve farkındalığa sahip olmaları büyük önem taşımaktadır. Yöntem: Bu çalışma, bir üniversitede üçüncü sınıf diş hekimliği öğrencileriyle yürütülen kesitsel, ön test-son test tasarımlı bir çalışmadır. Öğrenciler 28 hafta boyunca yüz yüze farmakoloji eğitimi aldılar. Eğitim öncesi ve sonrasında Akılcı İlaç Kullanımı Anketi, Yan Etki Riski Anketi ve Farmakovijilans Anketi uygulandı. Veriler uygun parametrik ve parametrik olmayan testler kullanılarak analiz edildi. Tüm analizlerde istatistiksel anlamlılık düzeyi $p < 0,05$ olarak kabul edildi. Sonuçlar: Çalışmaya toplam 176 öğrenci dahil edildi. Farmakoloji eğitimi sonrasında, rasyonel ilaç kullanımı için medyan bilgi puanı 12'den 18'e yükselmiş ve bu artış istatistiksel olarak anlamlı bulunmuştur ($p < 0.001$). Farmakovijilans bilgi puanının medyan değeri eğitim öncesinde 8 iken eğitim sonrasında 19'a yükselmiştir ($p < 0.001$). İlaç yan etkisi risk algısı için ortalama puanlar eğitim sonrasında önemli ölçüde artmış ve standart sapmadaki azalma, öğrenciler arasında daha homojen bir risk değerlendirmesine işaret etmiştir. İlaçlarla ilgili "Bilmiyorum" yanıtları ön testte yaygınken, bu oran son testte belirgin şekilde azalmıştır. Rasyonel ilaç kullanımı bilgi puanları ile ilaç yan etkisi risk algısı arasında pozitif ve zayıf ila orta derecede anlamlı bir korelasyon bulunmuştur ($p < 0.001$). Sonuç: Bulgular, yapılandırılmış farmakoloji eğitiminin diş hekimliği öğrencilerinin ilaç bilgisi, ilaçla ilgili risk farkındalığı ve farmakovijilans yetkinliklerini önemli ölçüde geliştirdiğini göstermiştir. Bu sonuçlar, rasyonel farmakoterapiyi teşvik etmede ve hasta güvenliğini artırmada lisans farmakoloji eğitiminin güçlendirilmesinin kritik rolünü vurgulamaktadır.

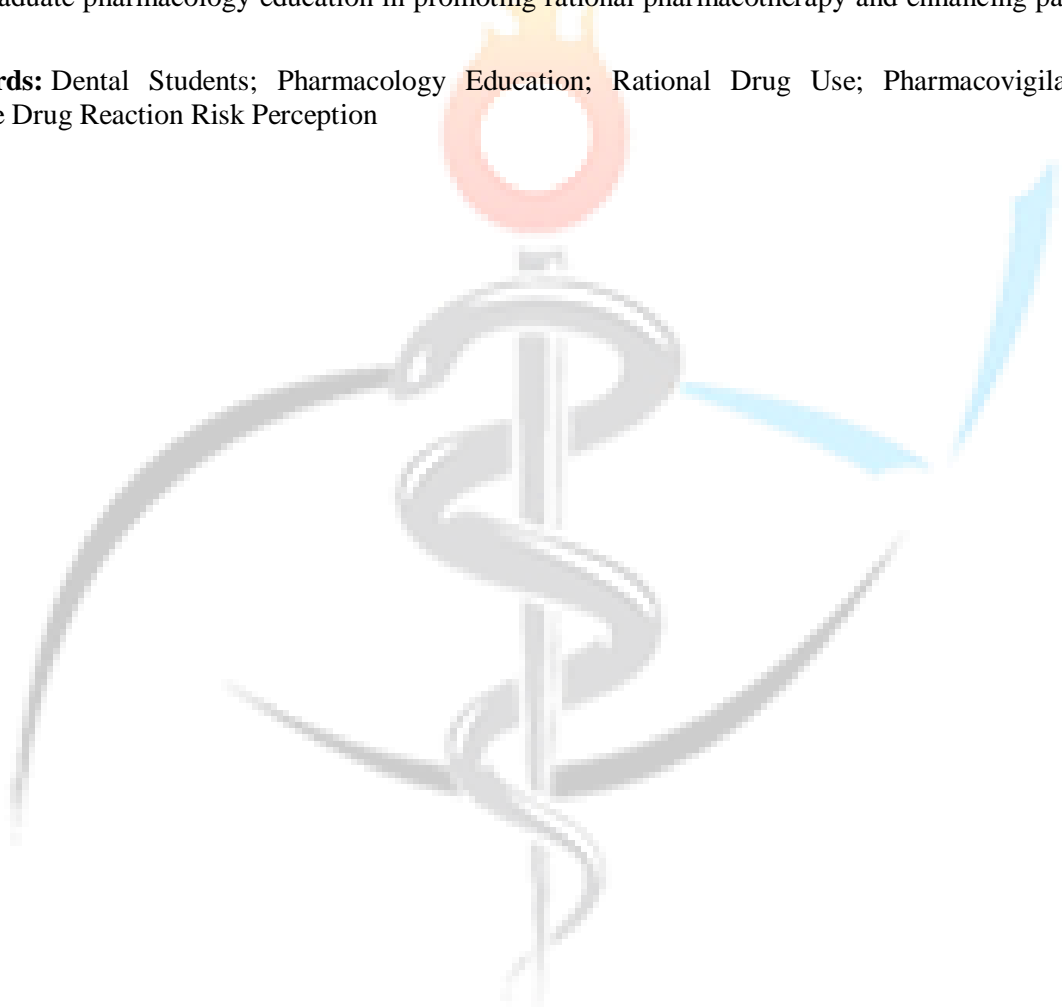
Anahtar Kelimeler: Diş Hekimliği Öğrencileri; Farmakoloji Eğitimi; Akılcı İlaç Kullanımı; Farmakovijilans; İlaç Yan Etki Risk Algısı

The Effect of Pharmacology Education on Rational Drug Use, Pharmacovigilance Knowledge, and Adverse Drug Reaction Risk Perception in Dental Students

Abstract: Rational drug use is a fundamental component in ensuring patient safety and treatment effectiveness. Dentists frequently prescribe analgesics, antibiotics, and adjunct pharmacological agents in their clinical practice. Therefore, it is of great importance that dental students possess adequate knowledge and awareness regarding pharmacology, pharmacovigilance, and drug-related adverse effect risks during their pre-graduation period. **Method:** This study is a cross-sectional, pretest–posttest designed study conducted with third-year dental students at a university. Students received face-to-face pharmacology education for 28 weeks. Before and after the training, the Rational Drug Use Questionnaire, Adverse Drug Effect Risk Questionnaire, and Pharmacovigilance Questionnaire were

administered. Data were analyzed using appropriate parametric and non-parametric tests. Statistical significance was accepted as $p < 0.05$ in all analyses. **Results:** A total of 176 students were included in the study. Following pharmacology education, the median knowledge score for rational drug use increased from 12 to 18, and this increase was found to be statistically significant ($p < 0.001$). The median pharmacovigilance knowledge score increased from 8 before training to 19 after training ($p < 0.001$). Mean scores for adverse drug effect risk perception increased significantly after education, and the decrease in standard deviation indicated a more homogeneous risk assessment among students. While “I don’t know” responses regarding drugs were common in the pretest, this rate decreased markedly in the posttest. A positive and weak-to-moderate significant correlation was found between rational drug use knowledge scores and adverse drug effect risk perception ($p < 0.001$). **Conclusion:** The findings demonstrated that structured pharmacology education significantly improved dental students’ medication knowledge, awareness of drug-related risks, and pharmacovigilance competencies. These results highlight the critical role of strengthening undergraduate pharmacology education in promoting rational pharmacotherapy and enhancing patient safety.

Keywords: Dental Students; Pharmacology Education; Rational Drug Use; Pharmacovigilance; Adverse Drug Reaction Risk Perception

Makale id= 174

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0000-5734-6756

| 250

Endometrioma Cerrahisi Sonrası Belirgin Düşük Over Rezervi: Başarılı Embriyo Pooling Stratejisi

Dr. Derya Poyraz¹

¹Gaziantep Şehir Hastanesi

Özet: Endometrioma cerrahisi özellikle genç kadınlarda over rezervini olumsuz etkileyebilmektedir. Hidrosalpenks varlığı ise endometrial reseptivite üzerine negatif etkisi nedeniyle üreme tedavisini daha da karmaşık hale getirir. Azalmış over rezervi (AOR) olan hastalarda embriyo pooling gibi fertilitte koruyucu stratejiler tedavi başarısını optimize edebilir. Biz de endometriozis cerrahisi sonrasında giderek azalan over rezervine ve aynı zamanda hidrosalpenkse sahip bir olguyu sunmak istedik. Dokuz santimetrelik endometrioma nedeniyle kistektomi ve endometriotik odakların ablasyonu öyküsü bulunan 26 yaşındaki hasta infertilite nedeniyle başvurdu. Preoperatif AMH değeri 1.8 ng/mL iken postoperatif dönemde 0.64 ng/mL'ye geriledi. Histerosalpingografide sol tüpte hidrosalpenks saptandı, sağ tüpte opak madde geçişi izlendi. Azalmış over rezervi ve planlanan salpenjektomi nedeniyle embriyo pooling stratejisi uygulandı. Ağustos 2025 – Ocak 2026 tarihleri arasında ardışık üç IVF siklusu gerçekleştirildi. AMH değerleri sırasıyla 0.58, 0.39 ve 0.35 ng/mL olarak saptandı. Düşük over rezervine rağmen tüm sikluslarda yeterli fertilizasyon ve yüksek kaliteli blastokist gelişimi elde edildi. Toplam 13 oosit toplandı ve 9 adet normal fertilizasyon (2PN) gözlemlendi. Altı adet 5. gün blastokist (4BC, 4AA, 4BA, 4AA, 5AA, 5AB) kriyoprezerve edildi. Bu olgu, endometrioma cerrahisi sonrası hızla azalan over rezervine rağmen genç hastalarda tekrarlayan ovarian stimülasyon ve embriyo pooling stratejisinin tatmin edici embriyo kalitesi sağlayabileceğini göstermektedir. Hidrosalpenks cerrahisi öncesinde bireyselleştirilmiş tedavi planlaması ve fertilitte koruyucu yaklaşımlar kümülatif canlı doğum potansiyelini artırabilecek rasyonel bir yaklaşım olarak değerlendirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Over Rezervi, Hidrosalpenks, Embriyo Pooling

Significant Ovarian Reserve Decline After Endometrioma Surgery: A Successful Embryo Pooling Strategy

Abstract: Endometrioma surgery, particularly in cases involving large cysts, may result in a significant reduction in ovarian reserve. The development of diminished ovarian reserve (DOR) at a young age represents a substantial threat to reproductive potential. Furthermore, hydrosalpinx is an independent factor known to negatively affect implantation rates. In such complex clinical scenarios, fertility preservation strategies and optimal timing of interventions are of critical importance. Our case is also about a 26-year-old young woman with a history of cystectomy and ablation of endometriotic foci for a 9-cm endometrioma presented with infertility. Her preoperative AMH level was 1.8 ng/mL, which declined to 0.64 ng/mL postoperatively. Hysterosalpingography revealed left-sided hydrosalpinx. Due to progressive decline in AMH levels (0.58 → 0.39 → 0.35 ng/mL) and the planned salpingectomy, an embryo pooling strategy was implemented prior to surgical intervention. Between August 2025 and January 2026, three consecutive IVF cycles were performed. Despite diminished ovarian reserve, a total of 13 oocytes were retrieved, yielding 9 normally fertilized oocytes (2PN), corresponding to a 69%

fertilization rate. Six high-quality day-5 blastocysts (4BC, 4AA, 4BA, 4AA, 5AA, 5AB) were successfully cryopreserved. This case highlights that, despite a rapid decline in ovarian reserve following endometrioma surgery, young age may preserve oocyte competence and developmental potential. Embryo pooling prior to salpingectomy represents a rational strategy to enhance cumulative live birth potential in young patients with DOR. Aggressive fertility preservation planning and individualized stimulation protocols should be considered in similar clinical scenarios.

Keywords: Endometrioma, ovarian Reserve, Hydrosalpinx, Embryo Pooling

Makale id= 133

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-4018-9920

| 252

Epilepside D Vitamini Reseptör Gen Polimorfizmleri: Bir Vaka-Kontrol Çalışması

Dr. Öğretim Üyesi Gönül Zişan Öncel¹, Doç.Dr. Hatice Köse Özlece², Prof.Dr. Serpil Can¹

¹Kafkas Üniversitesi Tıp Fak. Tıbbi Biyoloji Anabilim Dalı

²Nöroloji Özel Klinik

³Kafkas Üniversitesi Tıp Fak. Fizyoloji Anabilim Dalı

*Corresponding author: Gönül Zişan Öncel

Özet: Epilepsi, tekrarlayan nöbetlerle karakterize kronik bir nörolojik bozukluktur ve önemli bir küresel sağlık yükünü temsil eder. Genetik faktörlerin epilepsiye karşı bireysel duyarlılığa katkıda bulunduğu ve hastalığın klinik özelliklerini etkileyebileceği bilinmektedir. D vitamininin biyolojik etkilerine aracılık eden bir nükleer reseptör olan D vitamini reseptörü (VDR), bağışıklık düzenlemesi, nöroinflamasyon ve nöronal fonksiyonla ilişkilendirilmiştir; ancak epilepsideki genetik katılımı belirsizliğini korumaktadır. Bu çalışmanın amacı, epilepsi hastalarında BsmI (rs1544410), ApaI (rs7975232) ve TaqI (rs731236) dahil olmak üzere yaygın VDR gen polimorfizmlerinin dağılımını değerlendirmek ve bunların demografik ve klinik parametrelerle ilişkilerini değerlendirmektir. Bu vaka-kontrol çalışmasına Uluslararası Epilepsi ile Mücadele Birliği (ILAE) 2017 kriterlerine göre epilepsi tanısı konan toplam 67 hasta ve 122 sağlıklı kontrol dahil edilmiştir. Genotipleme MALDI-TOF MassARRAY iPLEX® GOLD platformu kullanılarak gerçekleştirilmiştir. Nöbet tipi, hastalık süresi, nöbet sıklığı, aile öyküsü, febril konvülsiyon öyküsü ve antiepileptik ilaç kullanımı dahil olmak üzere klinik veriler kaydedilmiştir. BsmI ve TaqI polimorfizmlerinin genotip dağılımları epilepsi hastaları ve kontroller arasında anlamlı farklılık gösterirken, ApaI varyantı için anlamlı bir ilişki gözlenmemiştir. Lojistik regresyon analizi yaş, cinsiyet ve TaqI polimorfizminin epilepsi riski ile bağımsız olarak ilişkili olduğunu göstermiştir. TaqI polimorfizminin GG genotipini taşıyan bireyler, AA genotipine sahip olanlara kıyasla belirgin bir risk artışı göstermiştir. VDR polimorfizmleri ile nöbetle ilgili klinik parametreler arasında anlamlı bir ilişki saptanmamıştır. Bu sonuçlar, başta TaqI olmak üzere spesifik VDR gen polimorfizmlerinin epilepsiye genetik yatkınlığa katkıda bulunabileceğini düşündürmektedir. Bu bulguların işlevsel uygunluğunu açıklığa kavuşturmak için daha geniş kohortlarla daha fazla çalışma yapılması gerekmektedir.

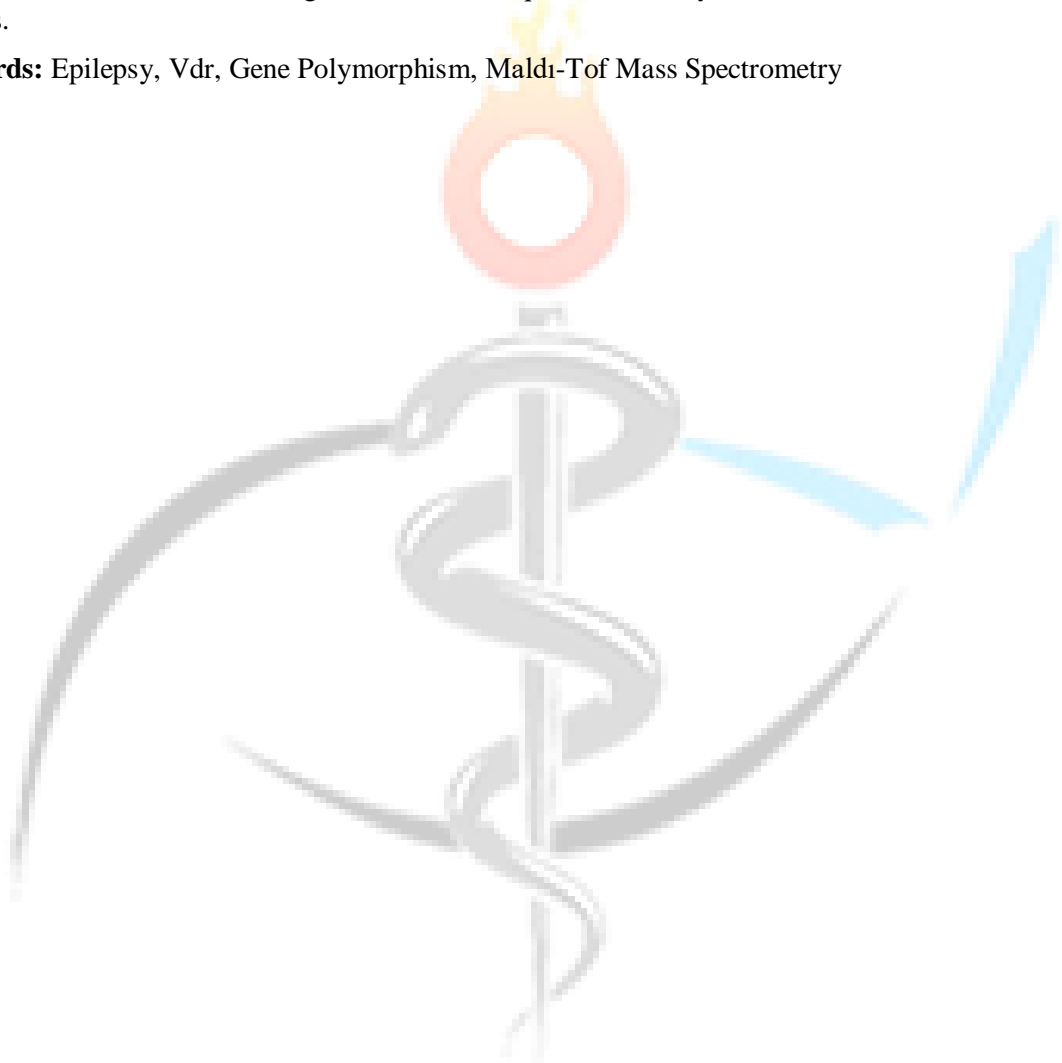
Anahtar Kelimeler: Epilepsi, Vdr, Gen Polimorfizmi, Maldı-Tof Kütle Spektrometresi

Vitamin D Receptor Gene Polymorphisms in Epilepsy: A Case-Control Study

Abstract: Epilepsy is a chronic neurological disorder characterized by recurrent seizures and represents a substantial global health burden. Genetic factors are known to contribute to individual susceptibility to epilepsy and may influence clinical characteristics of the disease. The vitamin D receptor (VDR), a nuclear receptor that mediates the biological effects of vitamin D, has been implicated in immune regulation, neuroinflammation, and neuronal function; however, its genetic involvement in epilepsy remains unclear. The present study aimed to evaluate the distribution of common VDR gene polymorphisms, including BsmI (rs1544410), ApaI (rs7975232), and TaqI (rs731236), in patients with epilepsy and to assess their associations with demographic and clinical parameters. A total of 67 patients

diagnosed with epilepsy according to the International League Against Epilepsy (ILAE) 2017 criteria and 122 healthy controls were included in this case–control study. Genotyping was performed using the MALDI-TOF MassARRAY iPLEX® GOLD platform. Clinical data, including seizure type, disease duration, seizure frequency, family history, febrile convulsion history, and antiepileptic drug use, were recorded. Genotype distributions of the BsmI and TaqI polymorphisms differed significantly between epilepsy patients and controls, whereas no significant association was observed for the ApaI variant. Logistic regression analysis demonstrated that age, sex, and the TaqI polymorphism were independently associated with epilepsy risk. Individuals carrying the GG genotype of the TaqI polymorphism showed a markedly increased risk compared to those with the AA genotype. No significant associations were detected between VDR polymorphisms and seizure-related clinical parameters. These results suggest that specific VDR gene polymorphisms, particularly TaqI, may contribute to genetic susceptibility to epilepsy. Further studies with larger cohorts are required to clarify the functional relevance of these findings.

Keywords: Epilepsy, Vdr, Gene Polymorphism, Maldı-Tof Mass Spectrometry

Makale id= 243

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-7378-6759

| 254

Epistaksis Olgularında Yapay Zeka Sohbet Botlarının Triyaj Önerilerinin Değerlendirilmesi

Uzman Dr. Şamil Şahin¹
¹Serbest Muayanehane

Özet: Epistaksis, otorinolarenoloji pratiğinde en sık karşılaşılan acil durumlardan biridir ve bazı vakalarda hayatı tehdit edebilecek ciddi kanamalara yol açabilir. Özellikle posterior epistaksis, antikoagülan tedavi kullanan hastalarda görülen kanamalar ve travmaya bağlı nazal hemorajiler hızlı değerlendirme ve tedavi gerektirebilir. Günümüzde hastalar sağlık profesyonellerine başvurmadan önce internet kaynaklarından ve yapay zekâ (AI) tabanlı sistemlerden tıbbi bilgi edinmeye giderek daha fazla başvurmaktadır. Bu çalışmanın amacı, ChatGPT, Gemini ve Claude adlı üç yaygın yapay zekâ sohbet botunun epistaksisin farklı klinik sunumlarında uygun triyaj önerileri sunma performansını değerlendirmektir. Çalışma senaryo temelli bir değerlendirme olarak tasarlanmıştır. Acil KBB pratiğinde sık karşılaşılan anterior epistaksis, posterior epistaksis, kontrolsüz hipertansiyonu olan hastada epistaksis, antikoagülan kullanan hastada epistaksis, travmaya bağlı nazal kanama, uzun süre kontrol altına alınamayan kanama, pediatrik epistaksis ve yaşlı hastada tekrarlayan epistaksis olmak üzere sekiz klinik senaryo oluşturulmuştur. Her senaryo ChatGPT, Gemini ve Claude sistemlerine aynı istem ile sunulmuş ve verilen yanıtlar acil servise yönlendirme, acil hekim değerlendirmesi veya evde ilk yardım ve gözlem önerisi şeklinde sınıflandırılmıştır. Bulgular, ChatGPT'nin kalıcı kanama veya yüksek riskli hasta özelliklerinin bulunduğu durumlarda daha sık acil tıbbi değerlendirme önerdiğini göstermiştir. Gemini benzer bir yaklaşım sergilemekle birlikte bazı senaryolarda önce hekimle iletişim kurulmasını önermiştir. Claude ise daha değişken yanıtlar vermiş ve bazı durumlarda başlangıçta evde uygulanabilecek yöntemleri vurgulamıştır. Sonuç olarak, yapay zekâ sohbet botları epistaksis hakkında ilk bilgilendirme sağlayabilse de ciddi olgularda tutarlı triyaj önerileri sunamamaktadır. Bu nedenle acil durumlarda bağımsız karar verme aracı olarak kullanılmaları uygun değildir.

Anahtar Kelimeler: Epistaksis, Yapay Zekâ, Tıbbi Triyaj, Acil Durumlar, Chatbotlar

Makale id= 98

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-6666-581X

| 255

Erişkin Hastalarda Tanısal Oral Besin Provokasyon Testi Sonuçlarının Değerlendirilmesi

Uzman Dr. Fikriye Kalkan¹, Prof.Dr. Şadan Soyyiğit¹

¹Ankara Bilkent Şehir Hastanesi

²Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, Tıp Fakültesi

*Corresponding author: Fikriye Kalkan

Özet: Giriş:Gıda alerjisi, giderek artan yaygınlığı ve hastaların ve ailelerinin yaşamlarını önemli ölçüde etkileyen, küresel bir halk sağlığı sorunu haline gelmiştir. Hayatın her alanını etkiler ve yüksek maliyetlerle ilişkilidir. Toplamda, klinik olarak doğrulanmış gıda alerjisi olan hastaların %15-21'inde yetişkinlikte ortaya çıkan alerji bulunmaktadır. Gıda alerjisi şüphesi hastalarda ciddi anksiyete ve yaşam kalitesinde bozulmaya sebep olur bu yüzden gıda alerjisinin kesin tanısı konulması için provokasyon testi yapılması çok önemlidir. Yetişkinlerde provokasyon testi yapılması yaygınlığı düşük olduğundan,erişkinlerde gıda alerjisi prevalansı net bilinmemektedir Bu çalışmanın amacı, besin alerjisi ön tanısı ile değerlendirilen erişkin hastalarda uygulanan tanısal oral besin provokasyon testlerinin sonuçlarını analiz ederek testin tanısal değerini ve güvenilirliğini ortaya koymaktır. Bu kapsamda hastaların demografik özellikleri, klinik başvuru bulguları, deri prik testi ve spesifik IgE sonuçları ile oral besin provokasyon testi bulguları karşılaştırılarak pozitiflik oranları, gelişen reaksiyonların sıklığı ve şiddeti değerlendirilmiştir. Results:Çalışmaya, gıda alerjisi için tanısal provokasyon testi uygulanan 7 yetişkin hasta dahil edildi. Hastaların demografik özellikleri Tablo 1'de sunulmuştur. (Tablo 1)Şüpheli gıdalar arasında badem, ahududu, süt ve süt ürünleri, zencefil, susam, pekmez, balık, karabuğday ve mantar yer alıyordu. Tüm hastalarda bu gıdalar ile yapılan gıda prick testleri,spesifik IgE sonuçları negatif saptandı. Oral gıda provokasyon testleri, sadece 2 hastada (%28,6) mantar ve zencefile karşı pozitif reaksiyon gösterdi. Diğer 5 hastada (%71,4) oral provokasyon test sonuçları negatifti (Tablo 2). Tartışma:Hastaların %71,4'ünde gıda provokasyon testi sonucunun negatif olması, yetişkinlerin önemli bir kısmının yalnızca klinik şüpheye dayanarak gereksiz eliminasyon diyetleri uyguladığını ve bunun yaşam kalitelerini olumsuz etkileyebileceğini düşündürmektedir. Pozitif reaksiyonların deri ve/veya solunum sistemiyle sınırlı olması ve ciddi anafilaksi gözlenmemesi, uygun koşullar altında yapıldığında provokasyon testinin yetişkinlerde güvenli bir tanı yöntemi olduğu fikrini desteklemektedir. Örneklem büyüklüğünün azlığı sonuçların genelleştirilebilirliğini sınırlasa da, bulgularımız provokasyon testinin yetişkinlerde şüphelenilen gıda alerjilerini doğrulamak için vazgeçilmez bir yöntem olduğunu göstermektedir.

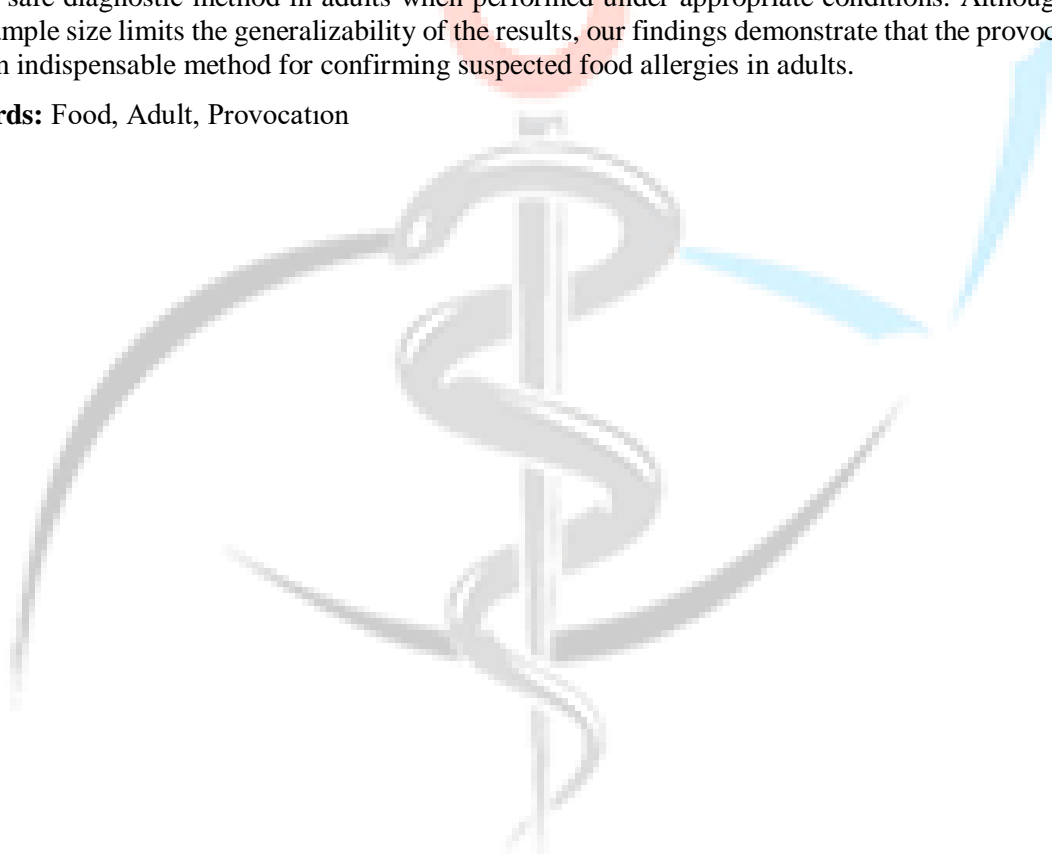
Anahtar Kelimeler: Gıda,erişkin,provokasyon

Evaluation of Diagnostic Oral Food Provocation Test Results in Adult Patients

Abstract: Introduction: Food allergy has become a global public health problem with its increasing prevalence and significantly affects the lives of patients and their families. It affects all aspects of life and is associated with high costs. In 15-21% of patients with clinically confirmed food allergy, the allergy develops in adulthood. Suspicion of food allergy causes serious anxiety and impairment of

quality of life in patients; therefore, provocation testing is very important for the definitive diagnosis of food allergy. Since the prevalence of provocation testing in adults is low, the prevalence of food allergy in adults is not clearly known. The aim of this study is to analyze the results of oral food provocation tests applied in adult patients evaluated with a preliminary diagnosis of food allergy and to reveal the diagnostic value and reliability of the test. In this context, demographic characteristics, clinical presentation findings, skin prick test and specific IgE results, and oral food provocation test findings of the patients were compared to evaluate the positivity rates, frequency, and severity of the developing reactions. Results: The study included 7 adult patients who underwent diagnostic provocation tests for food allergy. The demographic characteristics of the patients are presented in Table 1. (Table 1) Suspected foods included almonds, raspberries, milk and dairy products, ginger, sesame, molasses, fish, buckwheat, and mushrooms. Food prick tests and specific IgE results were negative in all patients. Oral food provocation tests showed positive reactions to mushrooms and ginger in only 2 patients (28.6%). The other 5 patients (71.4%) had negative oral provocation test results (Table 2). Discussion: The fact that 71.4% of patients had a negative food provocation test result indicates that a significant number of adults are undertaking unnecessary elimination diets based solely on clinical suspicion, which can negatively impact their quality of life. The fact that positive reactions were limited to the skin and/or respiratory system and that no serious anaphylaxis was observed supports the idea that the provocation test is a safe diagnostic method in adults when performed under appropriate conditions. Although the small sample size limits the generalizability of the results, our findings demonstrate that the provocation test is an indispensable method for confirming suspected food allergies in adults.

Keywords: Food, Adult, Provocation

Makale id= 182

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0002-7036-0063

| 257

Erişkin Yaş Grubunda Görülen Nazal Kavitedeki Yabancı Cisimlere Yaklaşım

Uzman Dr. Abdullah Musa Altaş¹

¹SBÜ Sincan Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet: Giriş: Nazal kavite yabancı cisimleri çocukluk çağında sık görülmesine rağmen erişkin yaş grubunda nadirdir ve bu nedenle tanıda gecikmelere yol açabilir. Uzun süre fark edilmeyen yabancı cisimler zamanla mineral tuzlarının birikimi sonucu rinolit oluşumuna neden olabilir. Özellikle tek taraflı ve kronik nazal semptomları olan erişkin hastalarda ayırıcı tanıda nazal yabancı cisim ve rinolit mutlaka düşünülmelidir. Bu çalışmada, kronik tek taraflı burun tıkanıklığı ile başvuran ve rinolit saptanan erişkin bir olgu üzerinden tanısal ve cerrahi yaklaşım tartışılmaktadır. Olgu Sunumu: Kırk dört yaşında kadın hasta, uzun süredir devam eden sağ taraflı burun tıkanıklığı şikayeti ile başvurdu. Travma veya yabancı cisim öyküsü yoktu. Ön rinoskopide sağ nazal pasajda sert, gri renkli bir kitle izlendi. Nazal endoskopide lezyonun nazal kaviteyi büyük ölçüde doldurduğu ve çevre mukozada irritasyona yol açtığı görüldü. Paranasal sinüs bilgisayarlı tomografisinde sağ nazal kavitede kalsifiye yoğunlukta lezyon ve çevresinde minimal mukozal kalınlaşma saptandı ve rinolit ile uyumlu değerlendirildi. Hasta genel anestezi altında endoskopik yaklaşımla opere edildi ve lezyon tamamen çıkarıldı. Postoperatif dönemde komplikasyon gelişmedi. Histopatolojik inceleme nonspesifik bulgular gösterdi. Bir yıllık takipte nüks izlenmedi. Sonuç: Erişkin hastalarda kronik ve tek taraflı nazal semptom varlığında nazal yabancı cisim olasılığı göz ardı edilmemelidir. Rinolit, uzun süreli yabancı cisim varlığının geç dönem bir komplikasyonu olarak karşımıza çıkabilir. Dikkatli endoskopik muayene ve uygun radyolojik değerlendirme ile erken tanı konulabilir. Endoskopik eksizyon güvenli ve etkili bir tedavi yöntemidir.

Anahtar Kelimeler: Nazal Kavite Yabancı Cisim, Rinolit, Erişkin, Tek Taraflı Burun Tıkanıklığı, Endoskopik Sinüs Cerrahisi

Approach to Foreign Bodies in the Nasal Cavity in the Adult Population

Abstract: Introduction: Although nasal cavity foreign bodies are commonly encountered in the pediatric population, they are rare in adults and may therefore lead to delayed diagnosis. Long-standing, unrecognized foreign bodies can serve as a nidus for mineral salt deposition, eventually resulting in rhinolith formation. In adult patients presenting with unilateral and chronic nasal symptoms, nasal foreign bodies and rhinolithiasis should be considered in the differential diagnosis. In this study, the diagnostic and surgical management of an adult patient presenting with chronic unilateral nasal obstruction and found to have a rhinolith is discussed. Case Presentation: A 44-year-old female patient presented with a long-standing complaint of right-sided nasal obstruction. She had no history of trauma or known foreign body insertion. Anterior rhinoscopy revealed a hard, gray-colored mass within the right nasal passage. Nasal endoscopy demonstrated that the lesion occupied a significant portion of the nasal cavity and was associated with mucosal irritation. Paranasal sinus computed tomography showed a calcified lesion in the right nasal cavity with minimal surrounding mucosal thickening, findings consistent with a rhinolith. The patient underwent endoscopic removal of the lesion under general anesthesia, and complete excision was achieved. No postoperative complications occurred.

Histopathological examination revealed nonspecific findings. At one-year follow-up, no recurrence or additional pathology was observed. Conclusion: The possibility of a nasal foreign body should not be overlooked in adult patients presenting with chronic and unilateral nasal symptoms. Rhinolithiasis may represent a late complication of a long-standing foreign body. Careful endoscopic examination combined with appropriate radiological assessment enables early diagnosis. Endoscopic excision is a safe and effective treatment modality.

Keywords: Nasal Cavity Foreign Body, Rhinolithiasis, Adult, Unilateral Nasal Obstruction, Endoscopic Sinus Surgery

Makale id= 35

Sözlü SunumORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-1752-9619>

| 259

Erken Evre Huntington Hastalığında Klinik Fenotiplerin ve Bakım Veren Yükünün Nörojenetik Belirleyicileri: Türkiye Kohortunda Çok Boyutlu Bir Analiz**Assoc.prof.Dr. Esra Demir Ünal¹**¹Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Tıp Fakültesi Nöroloji ABD, Ankara Şehir Hastanesi Nöroloji Kliniği

Özet: Arka Plan: Huntington hastalığı (HH), HTT genindeki patolojik CAG üçlü nükleotid genişlemeleri ile oluşan nörodejeneratif bir hastalıktır ve erken evrede nöropsikiyatrik belirtiler ile yürütücü işlev bozukluklarının baskın olduğu fenotipik heterojenlik gösterir. Bu çalışma, HTT CAG tekrar uzunluğunun hasta-bakım veren dyadını nasıl etkilediğini Türkiye'ye özgü erken evre bir kohortta nicelendirerek, motor ölçütlerin ötesine geçip çok boyutlu bir yük indeksini değerlendirmeyi amaçlamıştır. Yöntemler: Kesitsel çalışmaya UHDRS Toplam Motor Skoru ≤ 40 olan n = 17 erken evre HH hastası ve birincil bakım verenleri alınmıştır. Değerlendirmeler: nörojenetik yük (CAG tekrar uzunluğu), klinik motor şiddet (UHDRS), yürütücü/bilişsel işlev (Patient Competency Rating Scale — PCRS; Dysexecutive Questionnaire–Proxy — DEX-Proxy), yaşam kalitesi (Short Form-36 — SF-36; WHOQOL-BREF) ve bakım veren yükü (Zarit Burden Interview). İstatistiksel çıkarım, küçük örneklem için sağlam kestirim sağlamak üzere Normal–Gamma öncülleriyle Bayesyen lineer regresyon ve çoklu karşılaştırmalar için Bonferroni düzeltilmeli parametrik olmayan Spearman rho ile gerçekleştirilmiştir. Bulgular: Kohortun ortalama CAG tekrar uzunluğu 44.2 ± 2.6 idi. Bayesyen posterior kestirimler, CAG uzunluğunun UHDRS motor skorlarındaki varyansın %58'ini açıkladığını gösterdi ($BF_{10} > 100$). En dikkat çekici bulgu, bakım veren yükü (Zarit ort.: 54.1 ± 11.5) ile DEX-Proxy arasındaki güçlü korelasyondur ($r = 0.81, p < 0.001$); bu ilişki bakım veren yükü ile motor semptom şiddeti arasındaki korelasyondan ($r = 0.49, p = 0.045$) anlamlı derecede daha güçlüydü (Fisher Z, $p < 0.01$). PCRS fark skorları ile UHDRS arasında ters yönde korelasyon bulundu ($r = -0.55, p = 0.01$). Yaşam kalitesi ilişkilerinde SF-36 fiziksel bileşen ile UHDRS arası $r = -0.60$ ($p < 0.01$); WHOQOL-BREF psikolojik alan ile UHDRS arası $r = -0.58$ ($p < 0.01$) olarak saptandı. Çok değişkenli Bayesyen modelde nörojenetik yük ve DEX-Proxy birlikte fiziksel yaşam kalitesindeki düşüşü en güçlü şekilde öngördü (model $R^2 = 0.65, p < 0.001$). Sonuç: Bu çalışmada, toplam hastalık yükünün temel belirleyicisinin motor bozukluklardan ziyade genetik yük ile nöropsikiyatrik/yürütücü işlev gerilemesinin etkileşimi olduğu gösterilmiştir. Bu nicel bulgular, HH klinik çalışmalarında bütüncül fenotiplemeye geçilmesi ve bakım veren destek müdahalelerinin motor semptom modülasyonu ile eşdeğer önemde değerlendirilmesi gerektiğini desteklemektedir.

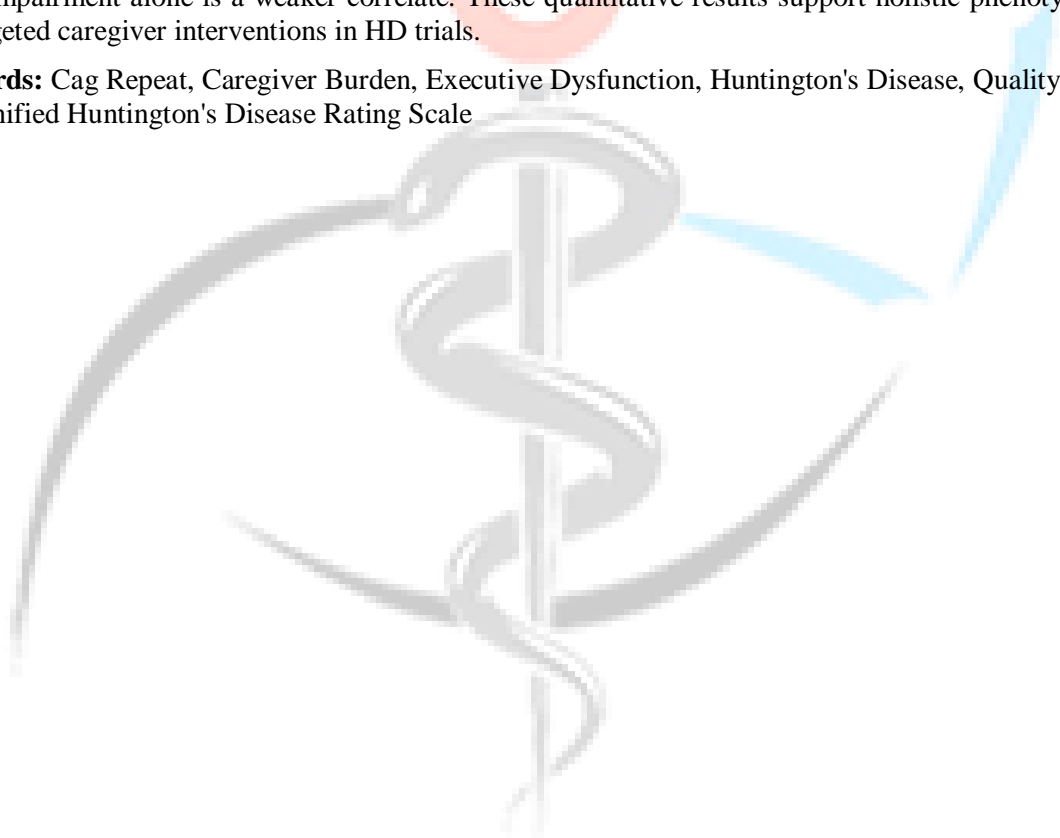
Anahtar Kelimeler: Bakım Veren Yükü, Cag Tekrarı, Huntington Hastalığı, Uhdrs, Yaşam Kalitesi, Yürütücü Disfonksiyon

Multi-Domain Phenotypic Profiling of Early-Stage Huntington's Disease in a Turkish Cohort: A Bayesian Approach to Neurogenetic and Psychosocial Interaction

Abstract: Background: Huntington's disease (HD) is caused by pathological CAG expansions in the huntingtin (HTT) gene and shows early-stage phenotypic heterogeneity dominated by neuropsychiatric

and executive deficits. We aimed to quantify how HTT CAG repeat length influences the patient–caregiver dyad in a Turkish early-stage cohort, moving beyond motor metrics to a multidimensional burden index. Methods: Cross-sectional study of $n = 17$ early-stage HD patients (UHDRS Total Motor Score ≤ 40) and their primary caregivers. Measures: CAG repeat length ($m \pm SD$), UHDRS (motor severity), PCRS (patient competence/insight), DEX-Proxy (caregiver-rated executive dysfunction), SF-36 and WHOQOL-BREF (quality of life), Zarit Burden Interview (caregiver strain). Statistical approach: Bayesian linear regression with Normal–Gamma priors for small-sample robustness; Spearman’s rho with Bonferroni correction for multiple comparisons. Significance thresholds reported as two-tailed p-values; Bayes Factors (BF_{10}) reported for key models. Results: The mean CAG was 44.2 ± 2.6 . Bayesian posteriors: CAG length explained 58% of the variance in UHDRS motor scores (adjusted $R^2 = 0.58$; $BF_{10} > 100$). Caregiver metrics: Zarit mean = 54.1 ± 11.5 ; DEX-Proxy mean (proxy executive dysfunction) correlated with Zarit: $r = 0.81$, $p < 0.001$. Correlation between Zarit and UHDRS motor: $r = 0.49$, $p = 0.045$; difference in correlation strength favored executive dysfunction (Fisher Z, $p < 0.01$). PCRS discrepancy scores inversely correlated with UHDRS ($r = -0.55$, $p = 0.01$). QoL associations: SF-36 physical component vs UHDRS $r = -0.60$, $p < 0.01$; WHOQOL-BREF psychological vs UHDRS $r = -0.58$, $p < 0.01$. Multivariable Bayesian model: neurogenetic burden and DEX-Proxy jointly predicted physical QoL (model $R^2 = 0.65$, $p < 0.001$). Conclusion: In this study, we showed that total disease burden is primarily driven by genetic load and executive/neuropsychiatric decline, whereas motor impairment alone is a weaker correlate. These quantitative results support holistic phenotyping and targeted caregiver interventions in HD trials.

Keywords: Cag Repeat, Caregiver Burden, Executive Dysfunction, Huntington's Disease, Quality of Life, Unified Huntington's Disease Rating Scale

Makale id= 189

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-3812-9654

| 261

Evaluation of Clinical Characteristics of Pediatric Patients With Proven Nonsteroidal Anti-Inflammatory Drug Allergy

Doç.Dr. İlknur Külhaş Çelik¹

¹Selçuk Üniversitesi Tıp Fakültesi, Çocuk İmmünoloji ve Alerji Hastalıkları Bilim Dalı

Abstract: Introduction: Nonsteroidal anti-inflammatory drugs (NSAIDs) are commonly used in children and can cause hypersensitivity reactions. This study aimed to evaluate the clinical characteristics of children with confirmed NSAID allergy by examining the results of drug provocation tests (DPT) performed with suspected NSAIDs. Method: Children who presented to the Pediatric Allergy and Immunology outpatient clinic of Selçuk University Faculty of Medicine with a history of reaction after NSAID intake and patients who underwent DPT with suspected NSAIDs between January 2022 and January 2026 were retrospectively evaluated. Age, gender, presence of asthma, allergic rhinitis, chronic urticaria, suspected drug, characteristics of presenting reaction, and DPT results were recorded from patient files. Results:Our study included 100 patients (52% girls) with a median age of 35 months [interquartile range (IQR):8-113]. Patient reactions occurred at the median first dose of the drug (IQR:1-2) and on the first day (IQR:1-2) of the drug intake. The reaction appeared a median 4 hours (1-8) after the last dose of drug. The most frequently reported suspected drugs were paracetamol in 56 patients (56%) and ibuprofen in 37 patients (37%). DPTs were positive in 21 out of 100 patients (21%). Of these 21 patients, 12 (57.1%) were classified as cross-intolerant, and 7 (33.3%) as selective responders. Two patients could not be classified because they did not accept aspirin DPT. Patients with confirmed NSAID allergy had a higher mean age, a history of reaction with strong COX1 inhibitor, and angioedema compared to those with unconfirmed allergy (p<0.05). Furthermore, the time between drug intake and reaction development was shorter in patients with confirmed NSAID allergy (p<0.05). Conclusion: The confirmation rate is low in children presenting with suspected NSAID allergy; only one in five patients has confirmed. The most common reaction in patients with confirmed NSAID allergy is cross-intolerant type reaction. Confirmation and characterization of reactions by drug provocation tests are important for long-term follow-up of patients.

Keywords: Nonsteroidal Anti-Inflammatory Drugs, Allergy, Children

Makale id= 41

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6900-0293

| 262

Fabry Hastalığında Genel Anestezi: İntraoperatif Supraventriküler Taşikardi ile Seyreden Bir Olgu

Uzman Dr. Gül Çakmak¹

¹Anesteziyoloji ve Yoğun Bakım Kliniği, İstanbul Eğitim ve Araştırma Hastanesi, İstanbul, Türkiye

Özet: Giriş: Fabry hastalığı, X'e bağlı resesif kalıtılan nadir bir lizozomal depo hastalığıdır. X kromozomunda yer alan GLA gen mutasyonları sonucunda alfa-galaktozidaz A enzim eksikliği gelişir ve endotel hücreleri, kardiyomyositler, nöronlar ve renal hücrelerde glikosfingolipid birikimi ile karakterizedir. Kardiyak tutulum en sık konsantrik sol ventrikül hipertrofisi ve iletim bozuklukları şeklinde görülür. Bu olguda Fabry hastasında genel anestezi altında gelişen intraoperatif supraventriküler taşikardi deneyimimizi sunmayı amaçladık. Olgu: 48 yaşında, sol inguinal herni operasyonu planlanan erkek hastanın Fabry hastalığı ve hipertansiyon öyküsü mevcuttu. Ejeksiyon fraksiyonu %45 olarak değerlendirildi. Zor entübasyon koşulları hazırlanarak hasta operasyona alındı. EKG sinüs ritminde idi. Anestezi induksiyonunda propofol, lidokain ve rokuronyum; idamede sevofluran ve remifentanil kullanıldı. Hasta sorunsuz şekilde orotrakeal entübe edilerek invaziv arter monitörizasyonu sağlandı. Operasyonun 30. dakikasında supraventriküler taşikardi gelişti. Hastaya 60 mg amiodaron, 1,5 g MgSO₄ ve 5 mg metoprolol tartrat uygulandı ve sinüs ritmine dönüldü. Operasyon 90 dakika sürdü. Hasta sorunsuz ekstübe edilerek yoğun bakım ünitesine devredildi. Tartışma/Sonuç : Fabry hastalığında kardiyak tutulum, kardiyomyositler, kapak fibroblastları ve iletim sisteminde glikosfingolipid birikimi sonucu gelişir. Bu süreç sol ventrikül hipertrofisi, miyokardiyal fibrozis ve iletim bozukluklarına yol açar. Hastalarda bradiaritmiler, atriyal fibrilasyon, ventriküler taşikardi ve kalp yetmezliği görülebilir ve kardiyak komplikasyonlar başlıca mortalite nedenidir. Bu nedenle Fabry hastalarında genel anestezi planlanırken ayrıntılı kardiyak değerlendirme yapılmalı, intraoperatif aritmilere karşı hazırlıklı olunmalı ve yakın hemodinamik monitörizasyon sağlanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Fabry Hastalığı, Genel Anestezi, Komplikasyon

General Anesthesia in Fabry Disease: A Case of Intraoperative Supraventricular Tachycardia

Abstract: Introduction Fabry disease is a rare X-linked lysosomal storage disorder caused by mutations in the GLA gene located on the X chromosome. Deficiency of the enzyme alpha-galactosidase A results in glycosphingolipid accumulation within endothelial cells, cardiomyocytes, neurons, and renal cells. Cardiac involvement most commonly manifests as concentric left ventricular hypertrophy and conduction abnormalities. In this report, we present a case of intraoperative supraventricular tachycardia occurring under general anesthesia in a patient with Fabry disease. Case Presentation A 48-year-old male patient with a history of Fabry disease and hypertension was scheduled for left inguinal hernia repair. His left ventricular ejection fraction was 45%. Difficult airway equipment was prepared prior to induction. Preoperative electrocardiography revealed sinus rhythm. Anesthesia was induced with propofol, lidocaine, and rocuronium and maintained with sevoflurane and remifentanil. The patient was successfully intubated without complications, and invasive arterial blood pressure monitoring was established. At the 30th minute of the operation, supraventricular tachycardia developed. The patient

was treated with 60 mg amiodarone, 1.5 g magnesium sulfate, and 5 mg metoprolol tartrate, resulting in conversion to sinus rhythm. The operation lasted 90 minutes. The patient was extubated uneventfully and transferred to the intensive care unit for close monitoring. Discussion and Conclusion Cardiac involvement in Fabry disease results from glycosphingolipid accumulation within cardiomyocytes, valvular fibroblasts, endothelial cells, and the cardiac conduction system. This process leads to left ventricular hypertrophy, myocardial fibrosis, and conduction disturbances. Patients may develop bradyarrhythmias, atrial fibrillation, ventricular tachycardia, heart failure, and other life-threatening cardiac complications, which represent a leading cause of mortality in Fabry disease. Therefore, in patients with Fabry disease undergoing general anesthesia, thorough preoperative cardiac assessment, preparedness for intraoperative arrhythmias, and close hemodynamic monitoring are essential.

Keywords: Fabry Disease, General Anesthesia, Complication

Makale id= 8

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-3416-5666

| 264

Femoral Kanal Obstruksiyonlu Bir Olguda İntramedüller Çivileme ve Literatürün Gözden Geçirilmesi

Doç.Dr. Abdülkadir Sarı¹

¹Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi

Özet: Giriş: Alt ekstremitte uzun kemik kırıklarında çivi ile osteosentez oldukça başarılı ve sonuçları yüzgüldürücüdür. Aynı kemikte geçirilmiş kırık cerrahi öyküsü varlığında teknik olarak kanalın tıkanma olasılığı gözönünde bulundurulmalı ve önlemler alınmalıdır. Olgu sunumu: 34 yaş, kadın hasta, yüksekten düşme sonrası sağ uyluk yakınmalarıyla başvuran hastada yapılan tetkikler sonrası sağ femur distal diyafiz kırığı saptandı. Hastanın özgeçmişinde 6 yaşında geçirilmiş ipsilateral femur kırık (plak vida cerrahisi) öyküsü mevcuttu. Hastanın çekilen preoperatif X ray de distal femur kırığına ek olarak subtrokanterik bölgede kortikal düzensizlik, çekilen tomografisinde proksimal femurda intramedüller alanda sklerotik değişiklikler tespit edildi. Operasyon esnasında skopi eşliğinde standart antegrad intramedüller çivileme (İMÇ) yapılırken kılavuz telin distale ilerletilemediği gözlemlendi, oyuncularla kanal içi tıkanıklık aşılımaya çalışıldı ancak başarılı olunamadı. Kemikte oyuncu kaynaklı hasar yaratmamak adına kırık hattı açılarak retrograde olarak oyma işlemi uygulandı. Redüksiyonu takiben distal oyma esnasında oyuncunun kırık hattından çıkarak anterior kortekste hasar yarattığı tespit edildi. Skopi altında her iki planda oyuncunun pozisyonu doğrularak işlem tamamlandı. Sonuç: Daha önce kırık cerrahi öyküsü bulunan uzun kemik refraktürlerinde İMÇ planlanıyorsa, standart grafilere ek olarak mutlak surette tomografi görüntülerinin alınması önemlidir. Kanal tıkanıklığı olasılığına karşı künt olmayan uçlu kanal açıcılar preoperatif hazırdaki bulundurulmalıdır. Ek olarak cerrahinin tüm aşamalarında skopi ile 2 yönlü görüntüleme yapılmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Intramedüller Kanal Blokajı, Femur Kırığı, İntramedüller Çivi

Intramedullary Nailing in a Case of Femoral Canal Obstruction and a Review of the Literature

Abstract: Introduction: Osteosynthesis with nails is quite successful and yields encouraging results in long bone fractures of the lower extremity. However, in the presence of a history of previous fracture surgery in the same bone, the possibility of canal obstruction should be considered and precautions should be taken. Case report: A 34-year-old female patient presented with complaints of right thigh pain following a fall from a height. Investigations revealed a distal diaphyseal fracture of the right femur. The patient's medical history included an ipsilateral femoral fracture (plate and screw surgery) at age 6. Preoperative X-ray showed cortical irregularity in the subtrochanteric region in addition to the distal femoral fracture, and CT scan revealed sclerotic changes in the intramedullary space of the proximal femur. During standard antegrade intramedullary nailing (IMN) under fluoroscopy guidance, it was observed that the guide wire could not be advanced distally. Attempts were made to overcome the intramedullary canal obstruction with reamers, but without success. To avoid creating further damage to the bone, the fracture line was opened and the resection was performed retrogradely. Following reduction, it was determined that the reamer had exited the fracture line during distal resection, causing damage to the anterior cortex. The reamer's position was confirmed in both planes under fluoroscopy,

and the procedure was completed. Conclusion: In long bone refractures with a history of previous fracture surgery, if IMN is planned, it is crucial to obtain CT images in addition to standard radiographs. Blunt-tipped root canal reamers should be readily available peroperatively to address the possibility of canal obstruction. Additionally, two-way fluoroscopy should be performed throughout all stages of the surgery.

Keywords: Intramedullary Canal Obstruction, Femoral Fracture, Intramedullary Nailing

Makale id= 54

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6720-0662

| 266

Genitoüriner Sistem Lezyonlarında Amacr Ekspresyonunun Değerlendirilmesi

Uzman Dr. Begüm Çalım Gürbüz¹

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi Başakşehir Çam ve Sakura Şehir Hastanesi

Özet: Amaç: Alfa-metilaçil koenzim A rasemaz (AMACR), genitoüriner sistem kanserleri ve öncül lezyonlarında sıklıkla kullanılan immünohistokimyasal bir belirteçtir. Günlük pratikte malignite tanısında ve primeri bilinmeyen tümörlerin kökeninin belirlenmesinde yararlanılmakla birlikte, yorumlanmasında güçlükler yaşanabilmektedir. Bu çalışmada, genitoüriner sisteme ait materyallerde AMACR ekspresyon düzeylerinin değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Gereç ve Yöntem: Haziran 2020–Şubat 2026 tarihleri arasında Patoloji Bölümü'ne ulaşan genitoüriner sisteme ait 1885 tanısal materyal çalışmaya dahil edilmiştir. Olguların cinsiyet, yaş, biyopsi türü, örneğin ait olduğu organ, histopatolojik tanı ve AMACR immünohistokimyasal ekspresyon özellikleri retrospektif olarak kaydedilmiştir. AMACR ekspresyonu; negatif, hafif, orta ve şiddetli olarak sınıflandırılmıştır. Elde edilen veriler istatistiksel olarak analiz edilmiştir. Bulgular: Olguların %92'si erkek olup, ortalama yaş 62,9±9,7 (0–92) olarak saptanmıştır. Materyallerin %72'si (n=1350) eksizyon/rezeksiyon örneklerinden oluşmaktadır. Organ dağılımına göre olguların %75'i (n=1410) prostat, %24'ü (n=451) böbrek ve %1'i (n=24) mesane kaynaklıdır. Histopatolojik değerlendirmede en sık saptanan tanı neoplazi izlenmemesidir (%49, n=924). En sık görülen malignite prostatik adenokarsinomdur (%31, n=589). AMACR ekspresyonu en sık negatif (%51, n=958) ve şiddetli (%48, n=909) olarak izlenmiştir. Prostat materyallerinde AMACR negatifliği diğer organlara kıyasla istatistiksel olarak anlamlı derecede daha yüksek bulunmuştur (p<0,001). Ayrıca tüm organlarda neoplazi izlenmemesi ile AMACR negatifliği arasında anlamlı bir ilişki saptanmıştır (p<0,001). Sonuç: AMACR ekspresyonu genitoüriner orijini göstermek amacıyla kullanılmakla birlikte bu sisteme ait materyallerde organ ve histopatolojik tanıya göre ekspresyon düzeyi farklılık göstermektedir. Neoplazi izlenmeyen olgularda AMACR negatifliği ile anlamlı ilişki bulunması, belirtecin malignite değerlendirmesinde destekleyici rolünü ortaya koymaktadır. Bununla birlikte, genitoüriner sisteme ait organlar arasında ekspresyon farklılıklarının varlığı, AMACR'ın tek başına genitoüriner sistem için tanısal bir belirteç olarak kullanılmasının sınırlı olabileceğini düşündürmektedir. Sonuç olarak, AMACR ekspresyon düzeyinin genitoüriner sistemdeki önemini koruduğu aşikar olsa da, bu belirteç klinik ve morfolojik bulgularla birlikte bütüncül bir yaklaşım çerçevesinde değerlendirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Amacr; Genitoüriner Sistem; İmmünohistokimya; Prostat Adenokarsinomu; Tanısal Değer

Makale id= 136

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8866-0967

| 267

Geriatrik Enterokok Bakteriyemisinde Crp/albumin Oranının Prognostik Değeri

Uzman Melis Demirci¹

¹İzmir Şehir Hastanesi

Özet: Amaç: Enterokok türleri, özellikle yaşlı ve komorbid hastalarda gelişen kan dolaşımı enfeksiyonlarının önemli etkenleri arasında yer almaktadır. Bu çalışmada geriatrik hastalarda gelişen *Enterococcus faecalis* ve *Enterococcus faecium* bakteriyemilerini klinik özellikler, risk faktörleri ve komorbiditeler açısından karşılaştırmak ve 30-gün mortalite ile ilişkili bağımsız belirleyicileri ortaya koymak, ve özellikle C-reaktif protein/albumin (CRP/Alb) oranının prognostik değerinin araştırılması amaçlanmıştır. Yöntem: Bu retrospektif çalışmada, Ocak 2025–Ocak 2026 tarihleri arasında hastanede yatan ve kan kültüründe *Enterococcus* spp. üremesi saptanan ≥ 65 yaşındaki 237 hasta (*E. faecalis*, n=114; *E. faecium*, n=123) değerlendirildi. Demografik veriler, klinik özellikler, antibiyotik direnç paternleri ve tedavi uygunluğu değerlendirildi. CRP/Alb oranı hesaplandı. 30-gün mortalite için çok değişkenli lojistik regresyon modeli oluşturuldu. Model performansı ROC analizi ve Hosmer–Lemeshow testi ile değerlendirildi. Bulgular: Türler arasında 30-gün mortalite oranları benzerdi (%58,8 vs %63,4; p=0,549). Ampisilin direnci *E. faecium*'da belirgin derecede daha yüksekti (%71,5 vs %3,5). Mortal hastalarda CRP/Alb oranı anlamlı olarak daha yüksekti (median 6,05 vs 3,17; p<0,001). Çok değişkenli analizde artan yaş (aOR 1,058; p=0,007), yoğun bakım yatışı (aOR 2,33; p=0,015) ve CRP/Alb oranı (aOR 1,142; %95 GA 1,064–1,227; p<0,001) mortalitenin bağımsız belirleyicileri olarak saptandı. Etken tür ve antibiyotik direnci mortalite ile bağımsız ilişkili bulunmadı. Model orta düzey ayırt edicilik gösterdi (AUC=0,697) ve iyi kalibre idi (Hosmer–Lemeshow p>0,05). Sonuç: Geriatrik enterokok bakteriyemisinde mortalite, esas olarak inflamatuvar yük ve klinik şiddet ile ilişkilidir. Etken türün mortalite üzerinde bağımsız bir etkisi saptanmamış olup, inflamatuvar parametrelerden biri olan CRP/Albumin oranı türden bağımsız olarak güçlü bir prognostik belirteç olarak öne çıkmaktadır. Bu bulgu, CRP/Albumin oranının erken dönem risk sınıflamasında kullanılabilecek pratik ve değerli bir biyobelirteç olduğunu düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Geriatri, Enterokok, Crp/albumin

Makale id= 97

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-5473-7775

| 268

Geriatrik Hastalarda Kateter İlişkili Kan Dolaşımı Enfeksiyonları: Tek Merkez Deneyimi

Uzman Dr. Yeliz Özdemir¹, Prof.Dr. Süheyla Serin Senger²

¹İzmir Şehir Hastanesi, Enfeksiyon Hastalıkları ve Klinik Mikrobiyoloji

²SBÜ İzmir Tıp Fakültesi, İzmir Şehir Hastanesi, Enfeksiyon Hastalıkları ve Klinik Mikrobiyoloji

*Corresponding author: Yeliz Özdemir

Özet: Amaç: Kateter ilişkili kan dolaşımı enfeksiyonları (KİKDE), geriatrik hastalarda önemli morbidite ve sağlık hizmeti yükü ile ilişkilidir. Bu çalışmada geriatrik hastalarda KİKDE' nin klinik ve mikrobiyolojik özellikleri ile klinik sonuçlarının değerlendirilmesi amaçlandı. Yöntem: Bu retrospektif çalışmaya, enfeksiyon hastalıkları ve klinik mikrobiyoloji servisinde KİKDE tanısıyla izlenen ≥ 65 yaş 30 hasta dahil edildi. Demografik özellikler, komorbiditeler, kateter özellikleri, mikrobiyolojik bulgular, tedavi yaklaşımları ve klinik sonuçlar değerlendirildi. Komplikasyon gelişen ve gelişmeyen hastalar karşılaştırıldı. Bulgular: Olguların yaş ortalaması $72 \pm 5,9$ yıl olup, tüm hastalarda en az bir komorbidite mevcuttu. En sık eşlik eden komorbidite kronik böbrek yetmezliği (%93,3) idi. Enfeksiyonların %96,7'si sağlık bakımı ilişkiliydi. Gram pozitif mikroorganizmalar baskın olup en sık etken *Staphylococcus aureus* (%51,7) idi ve metisilin direnci %66,6 olarak saptandı. Komplikasyon oranı %10(n=3) olup enfektif endokardit, septik tromboflebit ve spondilodiskit gözlemlendi. Komplikasyon gelişen hastalarda yatış süresi anlamlı olarak daha uzundu ($p=0,016$). MRSA varlığı komplikasyon gelişimi ile ilişkili eğilim gösterse de istatistiksel anlamlılığa ulaşmadı ($OR=4,75$; $p=0,251$). Sonuç: Geriatrik hastalarda KİKDE büyük oranda sağlık bakımı ilişkili olup Gram pozitif etkenler baskındır. Komplikasyon oranı düşük olmakla birlikte, komplikasyon gelişimi hastanede yatış süresini uzatmaktadır. Bulgular, geriatrik hemodiyaliz hastalarında kateter yönetimi ve ampirik tedavi stratejilerinin önemini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Kateter İlişkili Kan Dolaşımı Enfeksiyonu, Geriatrik Hasta, Hemodiyaliz, *Staphylococcus aureus*, MRSA

Catheter-Related Bloodstream Infections in Geriatric Patients: A Single-Center Experience

Abstract: Objective: Catheter-related bloodstream infections (CRBSIs) represent a significant source of morbidity and healthcare burden among geriatric patients. This study aimed to evaluate the clinical characteristics, microbiological profile, management strategies, and outcomes of CRBSIs in geriatric patients. Methods: This retrospective study included 30 patients aged ≥ 65 years hospitalized with CRBSIs in an infectious diseases ward. Demographic characteristics, comorbidities, catheter features, microbiological findings, treatment approaches, and clinical outcomes were analyzed. Patients with and without complications were compared to identify potential risk factors. Results: The mean age was 72 ± 5.9 years, and all patients had at least one comorbidity. Chronic kidney disease was the most common comorbidity (93.3%), and most infections were healthcare-associated (96.7%). Gram-positive organisms predominated, with *Staphylococcus aureus* being the leading pathogen (51.7%); methicillin resistance was observed in 66.6% of isolates. Complications occurred in 10% (n=3) of patients,

including infective endocarditis, septic thrombophlebitis, and spondylodiscitis. Patients with complications had significantly longer hospital stays ($p=0.016$). MRSA showed a trend toward association with complications but did not reach statistical significance ($OR=4.75$; $p=0.251$). Conclusion: CRBSIs in geriatric patients are predominantly healthcare-associated and caused mainly by Gram-positive pathogens. Although complication rates were low, complications were associated with prolonged hospitalization. These findings underscore the importance of early catheter management and appropriate empirical therapy in geriatric hemodialysis populations.

Keywords: Catheter-Related Bloodstream Infection, Geriatric Patient, Hemodialysis Staphylococcus aureus MRSA

Staphylococcus aureus

Makale id= 231

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-4772-2751

| 270

Geriatrik Poliklinik Hastalarında Polifarmasi ve Komorbidite Yükünün Üriner İnkontinans ile İlişkisi

Dr. Öğretim Üyesi Feyza Mutlay¹

¹Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi Tıp Fakültesi, İç Hastalıkları Anabilim Dalı, Geriatri Bilim Dalı

Özet: Amaç: Üriner inkontinans (Üİ) geriatrik popülasyonda sık görülen ve yaşam kalitesini olumsuz etkileyen bir durumdur. Bu çalışmada geriatrik poliklinik hastalarında polifarmasi ve komorbidite yükünün üriner inkontinans ile ilişkisini değerlendirmeyi amaçladık. Yöntem: Bu kesitsel çalışmaya geriatrik poliklinikte değerlendirilen 117 hasta dahil edildi. Katılımcıların yaş, cinsiyet, Charlson Komorbidite İndeksi (CKİ), ilaç sayısı, polifarmasi durumu (≥ 5 ilaç), üriner inkontinans varlığı ve laboratuvar parametreleri (üre, kreatinin, GFR, sodyum, potasyum, kalsiyum, AST, glukoz, D vitamini, B12 vitamini, hemoglobin, albumin) kaydedildi. Üriner inkontinans olan ve olmayan gruplar karşılaştırıldı. Bağımsız belirleyicileri saptamak amacıyla lojistik regresyon analizi yapıldı. Bulgular: Katılımcıların %64,1'i kadın olup, üriner inkontinans prevalansı %38,5, polifarmasi oranı %70,9 olarak saptandı. Üriner inkontinansı olan hastalarda hemoglobin ($p=0,014$), albumin ($p=0,036$) ve D vitamini düzeyleri ($p=0,046$) anlamlı olarak farklı bulundu. Kadın cinsiyette inkontinans daha sık gözlemlendi ($p=0,049$). Yaş, ilaç sayısı, polifarmasi ve CKİ açısından gruplar arasında anlamlı fark saptanmadı. Cinsiyet, CKİ, polifarmasi ve albumin değişkenleri ile yapılan lojistik regresyon analizinde erkek cinsiyetin üriner inkontinans için daha düşük odds ile ilişkili olduğu belirlendi (OR=0,378; %95 GA: 0,151–0,944; $p=0,037$). Polifarmasi ve komorbidite yükü bağımsız belirleyici olarak saptanmadı. Sonuç: Geriatrik poliklinik hastalarında üriner inkontinans ile polifarmasi ve komorbidite yükü arasında bağımsız ilişki gösterilememiştir. Buna karşın kadın cinsiyet inkontinans için bağımsız risk faktörü olarak bulunmuştur. Bulgular, üriner inkontinansın multifaktöriyel doğasını desteklemekte olup daha geniş örneklemli çalışmalarla desteklenmelidir.

Anahtar Kelimeler: Geriatri, Polifarmasi, Üriner İnkontinans, Charlson Komorbidite İndeksi

The Relationship Between Polypharmacy, Comorbidity Burden, and Urinary Incontinence in Geriatric Outpatient Patients

Abstract: Objective: Urinary incontinence (UI) is a common condition in the geriatric population that negatively affects quality of life. This study aimed to evaluate the relationship between polypharmacy and comorbidity burden and urinary incontinence in geriatric outpatients. Method: This cross-sectional study included 117 patients evaluated in a geriatric outpatient clinic. Age, gender, Charlson Comorbidity Index (CMI), number of medications, polypharmacy status (≥ 5 medications), presence of urinary incontinence, and laboratory parameters (urea, creatinine, GFR, sodium, potassium, calcium, AST, glucose, vitamin D, vitamin B12, hemoglobin, albumin) were recorded for each participant. Groups with and without urinary incontinence were compared. Logistic regression analysis was used to identify independent determinants. Findings: 64.1% of participants were female, with a prevalence of urinary incontinence of 38.5% and a polypharmacy rate of 70.9%. Hemoglobin ($p=0.014$), albumin ($p=0.036$),

and vitamin D levels ($p=0.046$) differed significantly between patients with and without urinary incontinence. Incontinence was observed more frequently in women ($p=0.049$). No significant differences were found between the groups in age, number of medications, polypharmacy, or CMI. In the logistic regression analysis with gender, CMI, polypharmacy, and albumin, male gender was associated with lower odds of urinary incontinence ($OR=0.378$; 95% CI: 0.151–0.944; $p=0.037$). Polypharmacy and comorbidity burden were not independent predictors. Conclusion: No independent association was found between urinary incontinence and polypharmacy or comorbidity burden in geriatric outpatients. However, female gender was found to be an independent risk factor for incontinence. These findings support the multifactorial nature of urinary incontinence and should be confirmed in studies with larger sample sizes.

Keywords: Geriatrics, Polypharmacy, Urinary Incontinence, Charlson Comorbidity Index

Makale id= 81

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0005-0769-6869

| 272

Glioblastoma Multiforme Tedavisinde Lipit Metabolizması İnhibitörleri ve Radyoterapinin Antitümoral Etkileri

Res.Ass.Dr. İrem Pınar Aydın¹, Ph.d.cand. Seher Şahin², Ph.d.cand. Deniz Atakol², Prof.Dr. Özen Özensoy Güler³, Prof.Dr. Ender Şimşek¹

¹1. Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Tıbbi Biyoloji Ana Bilim Dalı, 2. Dr. Abdurrahman Yurtaslan Ankara Onkoloji Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Radyasyon Onkolojisi Kliniği

²1. Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Tıbbi Biyoloji Ana Bilim Dalı

³1. Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Tıbbi Biyoloji Ana Bilim Dalı, 2. Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Yenimahalle Eğitim ve Araştırma Hastanesi

*Corresponding author: İrem Pınar Aydın

Özet: Glioblastoma Multiforme (GBM), en sık karşılaşılan primer beyin tümörüdür ve tanıdan sonra ortalama sağkalım 9-15 ay kadar olan ölümcül bir kanser türüdür. GBM tedavisinde; cerrahi, radyoterapi (RT) ve kemoterapi kombinasyonunu içeren tedaviler rutin tıbbi pratikte önerilmekte ve kullanılmaktadır. RT, tümör hücrelerini radyasyon ile hedefleyen bir tedavi modalitesidir. Tüm tedavilere rağmen düşük sağkalımın sebeplerinin başında, GBM tümör hücrelerinin radyasyona dirençli olması gelmektedir. Bu sebepten, rutin tedavinin mutlak parçası olan RT ile güvenle kullanılabilir ve radyasyona tümörün yanıtını artıracak yeni ajanlara ihtiyaç vardır. Son yıllarda, GBM biyolojisinde metabolik yeniden programlamanın merkezi bir rol oynadığı gösterilmiştir. GBM tümör hücreleri, tümörün artmış enerji ihtiyacını karşılayarak tümörü tedavilere dirençli kılan yüksek metabolik alterasyonlar içerir. Özellikle GBM'in agresif davranışı, başta yağ asidi sentezi artışı olmak üzere lipit metabolizmasındaki değişiklikler ile ilişkilendirilmiştir. Literatür sınırlı olsa da, lipit metabolizması hedefli ajanların GBM tedavisinde potansiyel yararı olabileceği raporlanmıştır. Bu nedenle, lipit metabolizmasını baskılayan bileşiklerin radyoterapi ile birlikte kullanımının, tümör hücreleri üzerinde artmış anti-tümoral etki oluşturabileceği düşünülmektedir. Lipit metabolizmasını hedefleyen farmakolojik yaklaşımlar, başta GBM olmak üzere solid tümörlerde potansiyel terapötik stratejiler arasında değerlendirilmektedir. Bu doğrultuda lipit metabolizması hedefli tedavi yaklaşımlarının radyoterapi ile additif antitümoral etkisinin değerlendirilmesi açısından dikkat çekici bir araştırma alanı oluşturmaktadır. Sonuç olarak, GBM'de lipit metabolizması ile tedavi direnci arasındaki ilişkinin daha iyi anlaşılması, düşük toksisiteye sahip alternatif tedavi yaklaşımlarının geliştirilmesine katkı sağlaması ve kombine tedavi stratejilerinin geliştirilmesi önemli bir araştırma alanı sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Glioblastoma Multiforme, Lipit Metabolizması, Radyoterapi

Antitumoral Effects of Lipid Metabolism Inhibitors Combined With Radiotherapy in Glioblastoma Multiforme Treatment

Abstract: Glioblastoma Multiforme (GBM) is the most common primary malignant brain tumor in adults and represents an aggressive and fatal malignancy, with a median overall survival of approximately 9–15 months following diagnosis. The current standard-of-care treatment consists of

maximal safe surgical resection followed by combined radiotherapy (RT) and chemotherapy. Radiotherapy, a cornerstone of GBM management, exerts its therapeutic effect through the delivery of ionizing radiation to eradicate tumor cells. Nevertheless, despite multimodal therapeutic approaches, prognosis remains poor, primarily due to the intrinsic and acquired radioresistance of GBM cells. Therefore, there is an urgent need to identify novel therapeutic agents that can be safely integrated with RT to enhance tumor radiosensitivity and improve clinical outcomes. Recent evidence has demonstrated that metabolic reprogramming plays a pivotal role in GBM pathobiology. GBM cells exhibit profound metabolic alterations that sustain their heightened bioenergetic and biosynthetic demands, thereby promoting tumor progression and therapeutic resistance. In particular, the aggressive phenotype of GBM has been closely associated with dysregulated lipid metabolism, including enhanced de novo fatty acid synthesis. Although the available literature remains limited, emerging studies suggest that pharmacological agents targeting lipid metabolic pathways may confer therapeutic benefit in GBM. In this context, the concomitant administration of lipid metabolism inhibitors with radiotherapy is hypothesized to potentiate antitumoral efficacy by sensitizing tumor cells to radiation-induced cytotoxicity. Targeting lipid metabolism has thus gained attention as a promising therapeutic strategy in solid malignancies, including GBM. Accordingly, investigating the additive or potentially synergistic antitumoral effects of lipid metabolism-targeted therapies in combination with RT represents a compelling and clinically relevant area of research. In conclusion, a more comprehensive understanding of the interplay between lipid metabolism and treatment resistance in GBM may facilitate the development of low-toxicity alternative therapeutic strategies and optimize combinatorial treatment paradigms.

Keywords: Glioblastoma Multiforme, Lipid Metabolism, Radiotherapy

Makale id= 210

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8416-3752

| 274

Gonartroz Hastalarında Mirna ve Elısa Temelli Biyobelirteç Analizi

Dr. Öğretim Üyesi Kürşat Kargün¹

¹Fırat Üniversitesi

Özet: Gonartroz (diz osteoartriti), eklem kıkırdağının dejenerasyonu, subkondral kemik değişiklikleri ve kronik inflamasyon ile karakterize edilen yaygın bir kas-iskelet sistemi hastalığıdır. Hastalığın erken teşhisi ve progresyonunun takibi için güvenilir biyobelirteçlere duyulan ihtiyaç giderek artmaktadır. Osteoartrit'nin etiolojisi karmaşıktır ve henüz tam olarak anlaşılmamıştır. Eklem yaralanması, obezite ve yaşlanma gibi genetik ve çevresel faktörleri içerir. Gonartroz, ilerleyici dejenerasyon, eklem hiperplazisi, eklem boşluklarının daralması ve hücre dışı matris metabolizması ile karakterize bir hastalıktır. Son çalışmalar, gonartrozun patogenezinin kodlamayan RNA ile ilişkili olabileceğini ve patolojik mekanizmasının Gonartroz'un azaltmanın etkili bir yolu olabileceğini göstermiştir. Bu çalışmada, gonartroz hastalarında miRNA profillemesi yapılarak hastalığa özgü potansiyel biyobelirteçlerin belirlenmesi ve bu biyobelirteçlerin protein seviyeleri ile ilişkisinin ELISA yöntemi kullanılarak değerlendirilmesi amaçlanmaktadır. Çalışmaya Elazığ Fetih Sekin şehir hastanesi ve Fırat Üniversitesi Sağlık Bilimleri Meslek Yüksekokulu ile ortak yapılacaktır, klinik ve radyolojik bulgularla gonartroz tanısı almış 60 hasta (30 diz sıvısı ve 30 kan) ve herhangi bir kas-iskelet hastalığı bulunmayan 30 sağlıklı birey dahil edilecektir. Kan ve serum örneklerinden izole edilen total RNA kullanılarak Fluidigm qPCR temelli yüksek verimli miRNA profillemesi gerçekleştirilecek, farklı olarak eksprese edilen miRNA'lar biyoinformatik analizlerle belirlenecektir. Potansiyel biyobelirteç olabilecek miRNA'ların hedeflediği proteinlerin seviyeleri ELISA yöntemi ile kantitatif olarak ölçülecek ve miRNA-protein ilişkisi analiz edilecektir. MikroRNA'lar (miRNA'lar) son zamanlarda biyobelirteç veya yeni terapötik ajanlar olarak kullanılma potansiyeline sahip oldukları için çok fazla ilgi görmektedir. Çok sayıda çalışma, miRNA ifadesinin gonartroz'da değiştiğini ve bu değişikliklerin muhtemelen gonartroz patogenezinin katkıda bulunduğunu gösterilmiştir. Bu çalışmadan elde edilecek verilerin, gonartrozun moleküler mekanizmalarının daha iyi anlaşılmasına katkı sağlaması, erken tanı ve hastalık seyrinin izlenmesi için yeni biyobelirteçlerin belirlenmesine olanak tanınması beklenmektedir. Ayrıca, miRNA'ların gonartrozda potansiyel tanısal ve prognostik belirteçler olarak kullanımı konusunda önemli bilgiler sunması hedeflenmektedir. Hastalığın tedavisinin bulunmaması adına oldukça önemli sonuçlar alınabileceği bir çalışmadır.

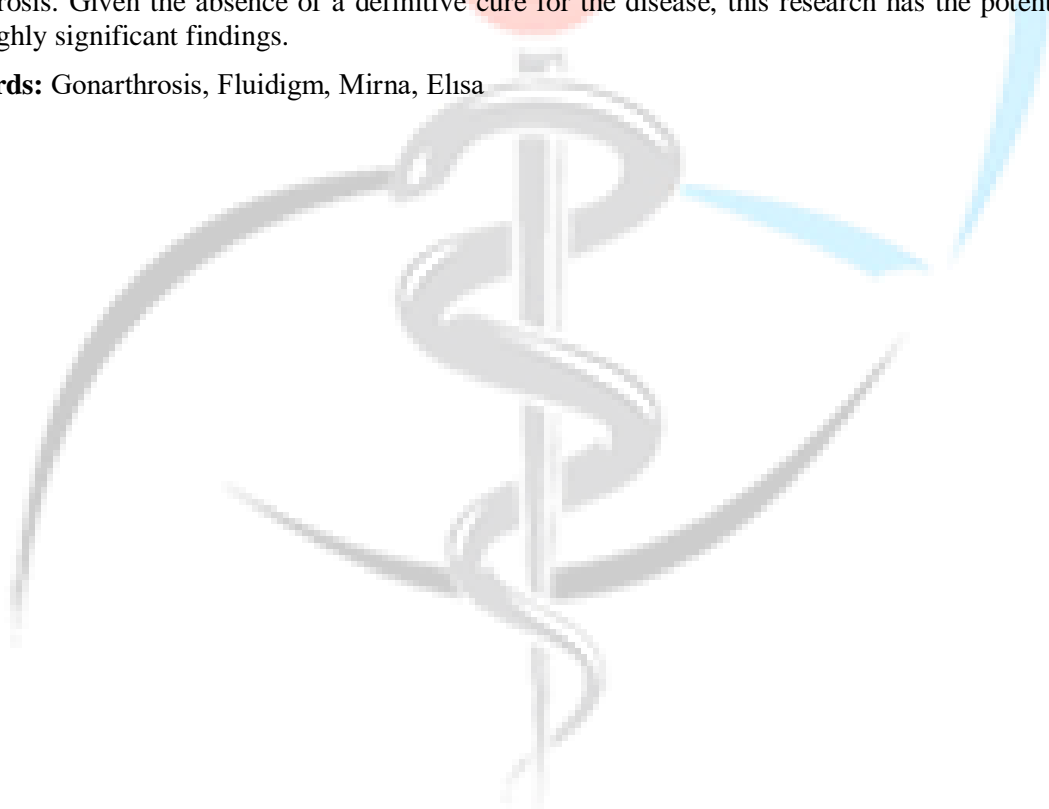
Anahtar Kelimeler: Gonarthrosis, Fluidigm, Mirna, Elısa

Mirna and Elısa-Based Biomarker Analysis İn Patients With Gonarthrosis

Abstract: Gonarthrosis (knee osteoarthritis) is a common musculoskeletal disorder characterized by degeneration of articular cartilage, subchondral bone alterations, and chronic inflammation. The need for reliable biomarkers for early diagnosis and monitoring of disease progression is steadily increasing. The etiology of osteoarthritis is complex and not yet fully understood. It involves both genetic and environmental factors such as joint injury, obesity, and aging. Gonarthrosis is characterized by progressive degeneration, joint hyperplasia, narrowing of the joint space, and alterations in extracellular

matrix metabolism. Recent studies suggest that the pathogenesis of gonarthrosis may be associated with non-coding RNAs, and targeting these pathological mechanisms could represent an effective approach to reducing disease progression. In this study, it is aimed to perform miRNA profiling in patients with gonarthrosis to identify disease-specific potential biomarkers and to evaluate the relationship between these biomarkers and protein levels using the ELISA method. The study will be conducted collaboratively with Elazığ Fethi Sekin City Hospital and Firat University Vocational School of Health Services. A total of 60 patients diagnosed with gonarthrosis based on clinical and radiological findings (30 synovial fluid samples and 30 blood samples) and 30 healthy individuals without any musculoskeletal disorders will be included. Total RNA isolated from blood and serum samples will be used to perform high-throughput miRNA profiling based on the Fluidigm qPCR platform. Differentially expressed miRNAs will be identified through bioinformatics analyses. The protein levels targeted by potential biomarker miRNAs will be quantitatively measured using the ELISA method, and the miRNA–protein relationship will be analyzed. MicroRNAs (miRNAs) have recently attracted considerable attention due to their potential use as biomarkers or novel therapeutic agents. Numerous studies have demonstrated that miRNA expression is altered in gonarthrosis and that these changes likely contribute to disease pathogenesis. The data obtained from this study are expected to contribute to a better understanding of the molecular mechanisms underlying gonarthrosis and to enable the identification of new biomarkers for early diagnosis and monitoring of disease progression. Furthermore, the study aims to provide important insights into the potential use of miRNAs as diagnostic and prognostic markers in gonarthrosis. Given the absence of a definitive cure for the disease, this research has the potential to yield highly significant findings.

Keywords: Gonarthrosis, Fluidigm, Mirna, Elisa

Makale id= 109

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-8800-7973

| 276

Hastanemizdeki 18 Yaş ve Altı Tiroid İnce İğne Aspirasyon Sitolojisi Sonuçları

Uzman Dr. Gülhan Kılıçarslan¹

¹Fethi Sekin Şehir Hastanesi

Özet: Tiroid nodülleri çocukların yaklaşık %0,5-5'inde görülür. Tiroid nodüllerinde malignite prevalansı çocuklarda (%19,1 ila %26) yetişkinlere (%5 ila %10) göre daha yüksek olmasına rağmen, çoğu pediatrik nodül benign (1,2). Benign ve malign pediatrik nodülleri ayırt etmek için ultrason eşliğinde ince iğne aspirasyon sitolojisi (İİAS) önerilir. Sitolojik değerlendirme malignite riskini değerlendirebilir ve önemli malignite riski taşıyan nodüllerin rezeksiyonuna rehberlik edebilir (3) Biz de hastanemizde 18 yaş ve altı çocuklara yapılan tiroid İİAS sonuçlarını değerlendirdik. Retrospektif olarak 2018-2025 yılları arasında, hastanemizde tiroid İİAS yapılan hastalar PACS sistemi üzerinden tarandı. 18 yaş ve altı 64 hasta çalışmaya dahil edildi. Bu hastaların patoloji sonuçları, yapılan ultrasonografi tetkiklerine göre İİAS yapılan nodüllerin özellikleri çıkarıldı. Tiroidektomi olanların sonuçları kayıt altına alındı. İİAS sonuçları: benign (29 adet), yetersiz (7 adet), önemi belirlenemeyen atipi (ÖBA) (21 adet), malignite kuşkusuz (7 adet) olarak raporlanmıştı. Bu vakalardan toplam 14 kişi tiroidektomi olmuştu ve 8 vaka malign olarak raporlanmıştı. Malign vakaların 5 tanesi folliküler karsinom, 3 tanesi papiller karsinomdu. 5 vaka folliküler nodüler hastalık, 1 vaka folliküler adenom tanısı almıştı. Vaskülarite özelliklerine ve boyutuna göre malign çıkanların sayıları tablo 2 de gösterildi. Malig nodüllerden 2 tanesi hipoekoik, 6 tanesi izoekoikti. Tip 2 ve 3 vaskülarite özelliği gösterenler ile boyutları 2-3 cm ve >4 cm olanların malignite oranları daha yüksekti (Figür 1-3). Malign nodüllerin 5 tanesi sağ lob, 3 tanesi sol lob yerleşimliydi. İİAS sonucu benign ve yetersiz olarak raporlanan 1'er vaka operasyon sonrası malign olarak raporlanmıştı. Vakaların 4 tanesinde otoümmün tiroidit mevcuttu ve bunların biyopsi sonuçları benign olarak raporlanmıştı.

Anahtar Kelimeler: Çocuk, Tiroid, İnce İğne Aspirasyon Sitolojisi

Thyroid Fine Needle Aspiration Cytology Results for Patients Aged 18 and Under At Our Hospital

Abstract: Thyroid nodules are seen in approximately 0.5-5% of children. Although the prevalence of malignancy in thyroid nodules is higher in children (19.1% to 26%) than in adults (5% to 10%), most pediatric nodules are benign (1,2). Fine needle aspiration cytology (FNAC) with ultrasound guidance is recommended to distinguish between benign and malignant pediatric nodules. Cytological evaluation can assess the risk of malignancy and guide the resection of nodules with significant malignant risk (3). We also evaluated the results of thyroid FNAC performed in children aged 18 years and younger at our hospital. Retrospectively, patients who underwent thyroid FNA at our hospital between 2018 and 2025 were screened through the PACS system. Sixty-four patients aged 18 years and younger were included in the study. The pathology results of these patients and the characteristics of the nodules undergoing FNA based on the ultrasound examinations performed were extracted. The results of those who underwent thyroidectomy were recorded. FNAB results were reported as benign (29 cases), insufficient (7 cases), atypia of undetermined significance (AUSD) (21 cases), and suspicious for malignancy (7

cases). Of these cases, a total of 14 patients underwent thyroidectomy, and 8 cases were reported as malignant. Five of the malignant cases were follicular carcinomas, and 3 were papillary carcinomas. Five cases were diagnosed with follicular nodular disease, and 1 case was diagnosed with follicular adenoma. The number of malignant cases according to vascularity characteristics and size is shown in Table 2. Two of the malignant nodules were hypoechoic, and 6 were isoechoic. Type 2 and 3 vascularity characteristics were observed. Thyroid nodules are seen in approximately 0.5-5% of children. The prevalence of malignancy in thyroid nodules in children was 5 malignant nodules were located in the right lobe and 3 in the left lobe. One case each reported as benign and inadequate on FNA was reported as malignant after surgery. Four cases had autoimmune thyroiditis, and their biopsy results were reported as benign.

Keywords: Child, Thyroid, Fine Needle Aspiration Cytology

Makale id= 147

Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-7912-2745>

| 278

**Hematoloji Servisinde Yatan Hastalarda Dermatolojik Bulguların Değerlendirilmesi:
Tek Merkezli Retrospektif Analiz**

Dr. Öğretim Üyesi Elif Afacan Yıldırım¹

¹T.C. Demiroğlu Bilim Üniversitesi, Dermatoloji Anabilim Dalı, İstanbul Florence Nightingale Hastanesi

Özet: Amaç: Hematolojik malignitesi olan hastalarda, immünsüpresyon ve çoklu ilaç kullanımına bağlı olarak eşlik eden dermatolojik hastalıklar sık görülmektedir. Çalışmamızın amacı hematolojik malignite nedeniyle yatarak izlenen hastalarda izlenen dermatolojik bulguların dağılımını ve dermatoloji konsültasyonunun tanıs ve terapötik katkısını değerlendirmektir. Yöntem: Ağustos 2023–Ocak 2026 tarihleri arasında hematoloji servisinde yatarak tedavi gören ve dermatoloji konsültasyonu istenen hastalar retrospektif olarak incelendi. Sosyodemografik veriler, tıbbi öykü ve komorbiditeler, hematolojik tanılar ve dermatolojik bulgular analiz edildi. Toplam 60 hasta çalışmaya dahil edildi. Bulgular: Hastaların yaş ortalaması 58.4±16.2 yıl olup %61.7'si erkekti. Olguların yatış nedeni olan hematolojik maligniteler arasında en sık akut myeloid lösemi (%36.7; n=22), non-Hodgkin lenfoma (%20.0; n=12) ve multipl myelom (%18.3; n=11) saptandı. En sık dermatolojik tanılar; kutanöz enfeksiyonlar (%41.6), ilaç reaksiyonları (%21.7) ve kserosis kutis (%18.3) olarak raporlandı. Enfeksiyonların çoğunu fungal etkenler (%70) (tinea pedis ve tinea unguium) oluşturdu, bakteriyel (%17) ve viral (%13) etkenler daha nadir izlendi. İlaç erüpsiyonları arasında ise en sık makülopapüler ilaç erüpsiyonu (76.9%) izlendi. Daha nadir olarak dermatitler (%16.7), GVHD (%5.0), deri metastazı (%3.3), pyoderma gangrenosum (%3.3) ve sweet sendromu (%1.7) gözlemlendi. Hastaların %18.3'üne (n=11) deri biyopsisi uygulandı. Histopatolojik bulgular klinik ön tanı ile %81.8 oranında uyumlu bulundu. Dermatoloji konsültasyonu sonrası hastaların %91.6'sında lezyonlar sistemik tedavi kesilmeden topikal ve destek tedavilerle kontrol altına alındı. Dermatolojik bulguların tedavisinde topikal ajanlar arasında en sık antifungal ajanlar (%38.3), topikal kortikosteroidler (%28.3) ve nemlendiriciler (%25.0) kullanılırken; sistemik tedaviler arasında en sık antihistaminikler (%16.7) ve sistemik kortikosteroidler (%13.3) kullanıldı. Sonuç: Hematoloji servisinde yatan hastalarda kutanöz bulgular sık görülmekte ve geniş bir klinik spektrum göstermektedir. En sık saptanan tanılar kutanöz enfeksiyonlar ve ilaç reaksiyonları olup olguların önemli bir kısmını oluşturmuştur. Dermatoloji konsültasyonları, ayırıcı tanının netleştirilmesi ve uygun tedavinin düzenlenmesi açısından belirleyici rol oynamaktadır. Multidisipliner yaklaşım, bu yüksek riskli hasta grubunda erken tanı ve etkin hastalık yönetimine katkı sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Hematolojik Malignite; Dermatoloji Konsültasyonu; Kutanöz Enfeksiyon; İlaç Reaksiyonu

**Evaluation of Dermatologic Findings in Patients Hospitalized in the Hematology Ward: A
Single-Center Retrospective Analysis**

Abstract: Objective: Patients with hematologic malignancies frequently develop concomitant dermatologic conditions due to immunosuppression and polypharmacy. This study aimed to describe

the distribution of dermatologic manifestations among inpatients hospitalized for hematologic malignancies and to evaluate the diagnostic and therapeutic contribution of dermatology consultations. Methods: Patients hospitalized in the hematology ward who received a dermatology consultation between August 2023 and January 2026 were retrospectively reviewed. Sociodemographic data, medical history and comorbidities, hematologic diagnoses, and dermatologic findings were analyzed. A total of 60 patients were included. Results: The mean age was 58.4 ± 16.2 years, and 61.7% were male. The most common underlying hematologic malignancies leading to hospitalization were acute myeloid leukemia (36.7%, n=22), non-Hodgkin lymphoma (20.0%, n=12), and multiple myeloma (18.3%, n=11). The most frequent dermatologic diagnoses were cutaneous infections (41.6%), drug reactions (21.7%), and xerosis cutis (18.3%). Among infections, fungal etiologies predominated (70%; primarily tinea pedis and tinea unguium), whereas bacterial (17%) and viral (13%) causes were less common. Among drug eruptions, maculopapular drug eruption was the most frequent subtype (76.9%). Less common conditions included dermatitis (16.7%), graft-versus-host disease (5.0%), cutaneous metastasis (3.3%), pyoderma gangrenosum (3.3%), and Sweet syndrome (1.7%). Skin biopsy was performed in 18.3% of patients (n=11), with histopathology concordant with the clinical provisional diagnosis in 81.8%. Following dermatology consultation, lesions were controlled without discontinuation of systemic therapy in 91.6% of patients using topical and supportive measures. The most commonly used topical treatments were antifungals (38.3%), topical corticosteroids (28.3%), and emollients (25.0%), whereas the most frequent systemic agents were antihistamines (16.7%) and systemic corticosteroids (13.3%). Conclusion: Dermatologic manifestations are common among hematology inpatients and encompass a broad clinical spectrum, with cutaneous infections and drug reactions accounting for a substantial proportion of diagnoses. Dermatology consultations play a pivotal role in refining the differential diagnosis and optimizing management. A multidisciplinary approach facilitates early recognition and effective clinical care in this high-risk patient population.

Keywords: Hematologic Malignancy; Dermatology Consultation; Cutaneous Infection; Drug Reaction

Makale id= 225

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-3154-8477, 0000-0002-2035-5330

| 280

Her Gece Sarımsak Yutan Hastada Özefagus Rüptüre Oldu

Uzman Dr. Aysun Gündüz Uslu¹, Prof.Dr. Veysel Burulday¹

¹Malatya Battalgazi Devlet Hastanesi

²İnönü Üniversitesi Tıp Fakültesi

*Corresponding author: Aysun Gündüz Uslu

Özet: Özofagus perforasyonu nadir görülmesine rağmen yüksek mortalite oranları nedeniyle erken tanı ve uygun yönetim gerektiren, hayatı tehdit eden bir klinik durumdur. Tanıda gecikme mortaliteyi %50'ye kadar artırabilmektedir. En sık neden iyatrojenik girişimler olmakla birlikte spontan, travmatik ve yabancı cisim ilişkili perforasyonlar da görülebilmektedir. Bu olguda, bilinen diyabetes mellitus tanısı bulunan 66 yaşındaki erkek hasta, sarımsak yutma sonrası boğazda takılma hissi ve yaklaşık 10 dakika süren öksürük şikâyeti ile acil servise başvurmuştur. Toraks BT incelemesinde proksimal özefagus düzeyinde paraözefageal minimal serbest hava dansiteleri, intramural hematoma ile uyumlu yüksek dansiteli sıvı koleksiyonu ve mediastinal hemoraji lehine bulgular saptanmıştır. Endoskopide distal özefagusta minimal erozyon ve proksimalde inlet patch izlenmiş, ancak intramural hematoma ve mediastinal hemoraji değerlendirilememiştir. Özofagografi ile perforasyon doğrulanmıştır. Multidisipliner değerlendirme sonucunda genel durumu stabil olan hastada cerrahi müdahale planlanmamış, konservatif izlem tercih edilmiştir. Takip BT incelemelerinde intramural hematoma sınırlı kaldığı ve mediastinal hava ile hemoraji bulgularının gerilediği gözlenmiştir. Bu olgu, özofagus perforasyonu şüphesinde endoskopi normal olsa dahi toraks BT'nin kritik öneme sahip olduğunu ve seçilmiş stabil hastalarda perforasyonun konservatif yaklaşımla gerileyebileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Özefagus Perforasyonu, Sarımsak, Rüptür

Esophageal Rupture in a Patient With Habitual Nightly Garlic Ingestion

Abstract: Esophageal perforation is a rare but life-threatening condition associated with high morbidity and mortality, particularly when diagnosis is delayed, with reported mortality rates reaching up to 50%. Although iatrogenic causes constitute the most common etiology, spontaneous, traumatic, and foreign body-related perforations may also occur. We present the case of a 66-year-old male patient with a history of diabetes mellitus who presented to the emergency department with a sensation of foreign body impaction and persistent coughing following ingestion of a garlic clove. Thoracic computed tomography (CT) demonstrated minimal paraesophageal free air at the proximal esophageal level, a high-density fluid collection extending inferiorly consistent with intramural hematoma, and findings suggestive of mediastinal hemorrhage. Additionally, intramural hematoma and air densities were noted along the proximal two-thirds of the esophagus. Upper gastrointestinal endoscopy revealed minimal distal esophageal erosions and a 1-cm inlet patch in the proximal esophagus; however, intramural hematoma and mediastinal involvement could not be adequately assessed. Esophagography subsequently confirmed the diagnosis of esophageal rupture. Following multidisciplinary evaluation, conservative management was preferred due to the patient's stable clinical status. Serial follow-up CT examinations demonstrated spontaneous containment of the intramural hematoma and regression of mediastinal air

and hemorrhagic findings. This case highlights the critical role of thoracic CT in suspected esophageal perforation, even when endoscopic findings are inconclusive, and underscores that selected hemodynamically stable patients may be successfully managed with non-operative treatment.

Keywords: Esophageal Perforation, Garlic, Rupture

Makale id= 202

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-1557-5774

| 282

Hiperemesis Gravidarumda Sistemik İnflamatuar İndekslerin Hastalık Şiddeti İle İlişkisinin Değerlendirilmesi

Dr. Öğretim Üyesi Mete Bertizlioglu¹, Doç.Dr. Zekiye Soykan Sert¹

¹Selçuk Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi

*Corresponding author: Mete Bertizlioglu

Özet: Amaç: Bu çalışmanın amacı, Hiperemesis Gravidarum (HEG) tanısı alan hastalarda idrar keton düzeylerine göre belirlenen hastalık şiddeti ile sistemik inflammatuar indeksler (SII, PIV, NLR ve PLR) arasındaki ilişkiyi değerlendirmektir. Gereç ve Yöntem: İlk trimesterde HEG tanısı konulan 234 hasta retrospektif olarak incelendi. Hastalar keton seviyelerine göre Hafif (n=99), Orta (n=77) ve Şiddetli (n=58) olarak gruplandırıldı. Tam kan sayımı parametrelerinden NLR, PLR, SII ve PIV hesaplandı. Gruplar arası analizlerde Kruskal-Wallis ve post-hoc Mann-Whitney U testleri kullanıldı. Bulgular: Tekil hücre sayımlarında anlamlı fark saptanmazken, kompozit inflammatuar indekslerde anlamlı farklılıklar gözlemlendi. SII hastalık şiddeti ile en güçlü ilişkiyi gösterdi (p=0.004). PLR (p=0.014), NLR (p=0.026) ve PIV (p=0.039) değerleri de şiddet arttıkça yükseldi. Sonuç: HEG hastalarında sistemik inflammatuar indeksler hastalık şiddeti ile anlamlı ilişkilidir. Özellikle SII, klinik şiddetin öngörülmesinde güçlü ve erişilebilir bir biyobelirteç olarak öne çıkmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Hiperemesis Gravidarum, SII, PIV, NLR, İnflamasyon

Evaluation of the Relationship Between Systemic Inflammatory Indices and Disease Severity in Hyperemesis Gravidarum

Abstract: Objective: To evaluate the relationship between urinary ketone-based disease severity and systemic inflammatory indices (SII, PIV, NLR, PLR) in hyperemesis gravidarum (HEG). Materials and Methods: A total of 234 first-trimester HEG patients were retrospectively analyzed. Patients were categorized as mild (n=99), moderate (n=77), and severe (n=58) based on urinary ketone levels. NLR, PLR, SII, and PIV were calculated from complete blood count parameters. Kruskal-Wallis and Mann-Whitney U tests were used for comparisons. Results: Composite inflammatory indices showed significant differences between groups. SII demonstrated the strongest association with severity (p=0.004). PLR, NLR, and PIV also increased significantly with disease severity. Conclusion: Systemic inflammatory indices are significantly associated with HEG severity. SII appears to be a powerful and accessible biomarker for clinical assessment.

Keywords: Hyperemesis Gravidarum, Systemic Immune-Inflammation Index, PIV, NLR

Makale id= 28

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0006-9215-6687

| 283

Hipofiz Bezi Hacmi Azalması ve Bos Artışı Olan Frajil X Sendromlu Hasta: Vaka Raporu

Fzt Sümeyye Yahyaoğlu¹, Fzt Fatıma Sümeyye Bolat¹, Doç.Dr. Sevim Yener², Dr. Öğretim Üyesi Nurullah Yücel¹

¹Anatomi Anabilim Dalı, Hamidiye Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Sağlık Bilimleri Üniversitesi, İstanbul

²Çocuk Ürolojisi Anabilim Dalı, Ümraniye Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Sağlık Bilimleri Üniversitesi, İstanbul

³ Anatomi Anabilim Dalı, Hamidiye Uluslararası Tıp Fakültesi, Sağlık Bilimleri Üniversitesi, İstanbul

*Corresponding author: Sümeyye Yahyaoğlu

Özet: Giriş: Frajil X Sendromu (FXS), FMR1 genindeki CGG trinükleotid tekrarlarının sayısındaki artışa (tam mutasyon için >200 tekrar) ve buna bağlı olarak Frajil X Messenger Ribonükleoprotein'in (FMRP) yokluğuna dayanan genetik bir hastalıktır. Mental retardasyon ve otizm spektrum bozukluğunun önde gelen nedenlerinden olan bu sendromda; dil gecikmesi, anksiyete, makroorşidizm ve karakteristik kraniofasial bulgular (uzun yüz, büyük kulaklar) görülebilmektedir. Bu vaka sunumunda, tipik dismorfik bulguları olmayan ancak nadir radyolojik bulgular saptanan bir FXS olgusu tartışılmaktadır. Vaka Sunumu: 4 yaşında erkek hasta, konuşma gecikmesi şikayeti ile polikliniğe getirilmiştir. Öyküsünde 240 CGG tekrarı ile FXS tanısı aldığı, ilk kelimesini 16 aylıkken söylediği ancak henüz cümle kuramadığı öğrenilmiştir. Hastanın fizik muayenesinde boy, kilo ve baş çevresi persentilleri normal sınırlarda olup, herhangi bir dismorfik bulgu saptanmamıştır. Ürolojik değerlendirmesi ve abdominal ultrasonu normal sonuçlanmıştır. Hastaya yapılan Kranial MR incelemesinde; sol temporal ve oksipital loblarda araknoid kist ile uyumlu ekstra serebral BOS artışı izlenmiştir. En dikkat çekici bulgu olarak, hipofiz bezi yüksekliğinin belirgin derecede azaldığı ve sisterna sellaya doğru uzandığı saptanmıştır. Ayrıca mastoid sellülerde havalanma azalması ve adenoid hipertrofisi izlenmiştir. Tartışma ve Sonuç: FXS'de fenotipik ekspresyon değişkenlik gösterebilir; nitekim bu olguda literatürde sıkça tanımlanan dismorfik yüz bulguları izlenmemiştir. Literatürde bazı FXS vakalarında sella turcica gelişimsel kusurları bildirilmiştir; bu durum hastamızdaki hipofiz bezi yüksekliği azalması ile ilişkilendirilebilir. Sonuç olarak, FXS tanılı çocuklarda sadece tipik gelişimsel ve fiziksel bulguların değil, hipofiz bezi ve çevresindeki yapıları içeren nadir nöroradyolojik değişikliklerin de klinik tabloya eşlik edebileceği akılda tutulmalıdır.

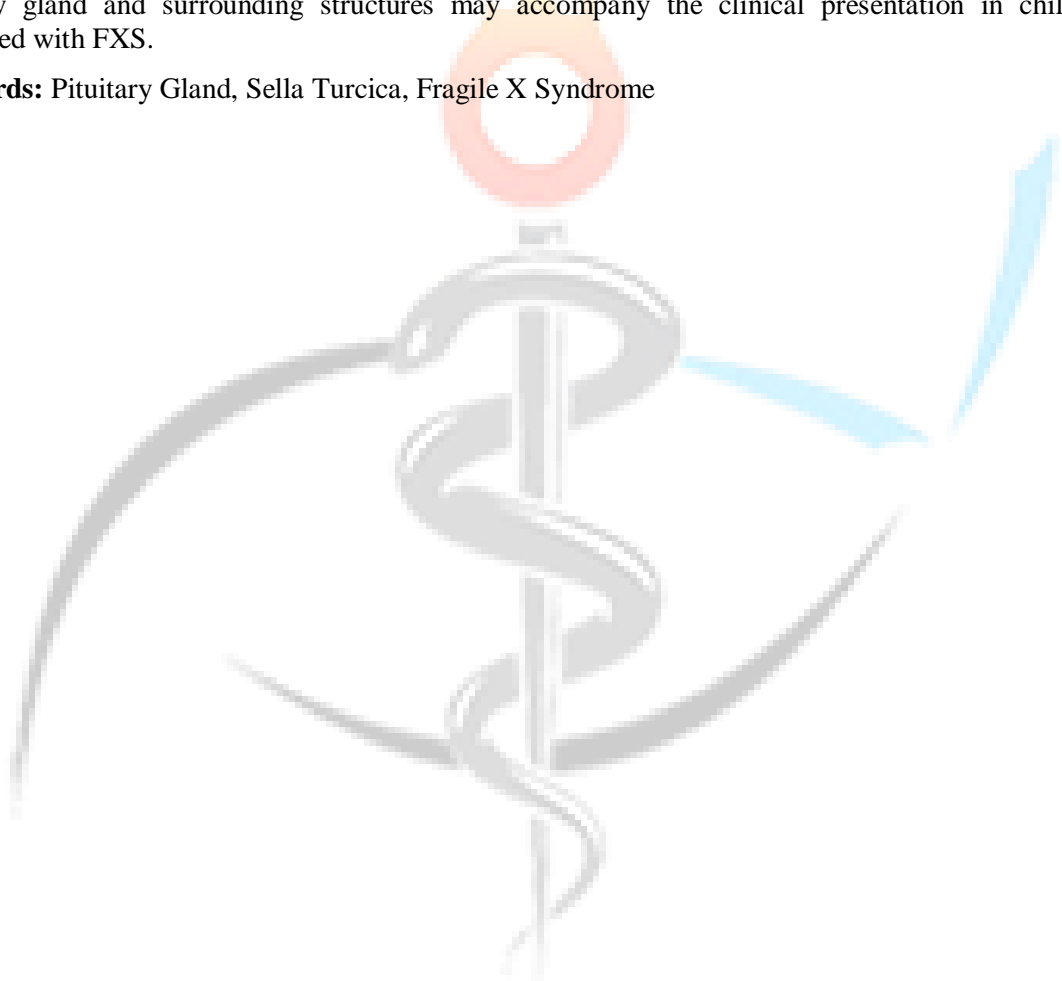
Anahtar Kelimeler: Hipofiz Bezi, Sella Turcica, Frajil X Sendromu

Pituitary Gland Volume Reduction and Increased Cerebrospinal Fluid in a Patient With Fragile X Syndrome: A Case Report

Abstract: Introduction: Fragile X Syndrome (FXS) is a genetic disorder caused by an expansion in the number of CGG trinucleotide repeats in the FMR1 gene (more than 200 repeats for full mutation), resulting in the absence of Fragile X Messenger Ribonucleoprotein (FMRP). As one of the leading causes of intellectual disability and autism spectrum disorder, this syndrome may present with language delay, anxiety, macroorchidism, and characteristic craniofacial features (long face, large ears). In this

case report, an FXS patient without typical dysmorphic features but with rare radiological findings is discussed. Case Presentation: A 4-year-old male patient was brought to the outpatient clinic with a complaint of speech delay. His history revealed a diagnosis of FXS with 240 CGG repeats; he spoke his first word at 16 months but had not yet formed sentences. Physical examination showed height, weight, and head circumference percentiles within normal limits, and no dysmorphic features were detected. Urological evaluation and abdominal ultrasonography were normal. Cranial MRI examination demonstrated increased extra-cerebral cerebrospinal fluid compatible with an arachnoid cyst in the left temporal and occipital lobes. The most striking finding was a marked decrease in pituitary gland height with extension toward the cisterna sellae. Additionally, decreased aeration in the mastoid cells and adenoid hypertrophy were observed. Discussion and Conclusion: Phenotypic expression in FXS may vary; accordingly, the commonly described dysmorphic facial features were not observed in this case. Developmental defects of the sella turcica have been reported in some FXS cases in the literature; this may be related to the decreased pituitary gland height observed in our patient. In conclusion, not only typical developmental and physical findings but also rare neuroradiological changes involving the pituitary gland and surrounding structures may accompany the clinical presentation in children diagnosed with FXS.

Keywords: Pituitary Gland, Sella Turcica, Fragile X Syndrome

Makale id= 146

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-5417-3773

| 285

Hipogonadotropik Hipogonadizmde Tekrarlayan Ivf Başarısızlığı Sonrası Gonadotropin ile Iui Siklusunda Elde Edilen Gebelik: Olgu Sunumu

Uzman Dr. Fatma Tülücü Kalkan¹

¹Gaziantep Şehir Hastanesi

Özet: Hipogonadotropik hipogonadizm (HH), hipotalamo-hipofizer aks yetersizliğine bağlı FSH ve LH eksikliği ile seyreden nadir bir anovulasyon nedenidir. Over rezervi çoğunlukla korunmuş olmasına rağmen yetersiz gonadotropin stimülasyonu nedeniyle infertilite gelişir. Tedavide gonadotropinlerle ovulasyon indüksiyonu uygulanır; ancak eşik FSH düzeyinin korunması ve uygun doz yönetimi başarı açısından kritik öneme sahiptir. Bu olguda, tekrarlayan IVF başarısızlıkları sonrası sabit doz gonadotropin ile IUI siklusunda elde edilen gebelik sunulmuştur. Yirmi dört yaşında, dört yıllık primer infertilite öyküsü bulunan hasta kliniğimize başvurdu. HSG normal, AMH 2.5 ng/mL ve spermiyogram normal saptandı. Karyotip ve FMR1 analizi normaldi. Hastanın üç siklus gonadotropin + IUI ve iki IVF denemesi mevcuttu. İlk IVF siklusunda 5500 IU hMG ile üç oosit elde edilmiş ancak fertilizasyon sağlanamamış; ikinci IVF siklusunda 3300 IU hMG uygulanmasına rağmen oosit toplanamamıştır. Bir siklusta doz azaltımı sonrası E2 düşüşü ve folikül gelişim arresti nedeniyle tedavi iptal edilmiştir. Son siklusta 150 IU hMG sabit doz başlanmış, doz değişikliği yapılmamış ve IUI sonrası klinik gebelik elde edilmiştir. Bu olgu, HH’de yüksek doz stimülasyonun her zaman başarı getirmedeğini; stabil ve yeterli eşik FSH maruziyetinin daha önemli olabileceğini göstermektedir. Uygun doz yönetimi ile IUI, seçilmiş HH hastalarında etkili ve daha az invaziv bir tedavi seçeneği olabilir.

Anahtar Kelimeler: Hipogonadotropik Hipogonadizm, Primer İnfertilite, Gonadotropin Tedavisi, Ovulasyon İndüksiyonu, İntrauterin İnseminasyon (Iui), Ivf Başarısızlığı

Pregnancy Achieved by Gonadotropin-Induced Iui Following Recurrent Ivf Failure in Hypogonadotropic Hypogonadism: A Case Report

Abstract: Hypogonadotropic hypogonadism (HH) is a rare cause of anovulation resulting from deficient gonadotropin-releasing hormone secretion and subsequent low FSH and LH levels. Although ovarian reserve is usually preserved, inadequate gonadotropin stimulation leads to infertility. Ovulation induction with exogenous gonadotropins is the mainstay of treatment; however, maintaining an adequate FSH threshold and stable hormonal exposure is critical for successful follicular development. We present a case of pregnancy achieved through intrauterine insemination (IUI) after recurrent IVF failures in a patient with HH. A 24-year-old woman with a four-year history of primary infertility was admitted to our clinic. Hysterosalpingography was normal. Anti-Müllerian hormone level was 2.5 ng/mL, and semen analysis was normal. Karyotype and FMR1 testing revealed normal results. The patient had previously undergone three cycles of gonadotropin plus IUI and two IVF attempts. In the first IVF cycle, 5500 IU hMG resulted in retrieval of three oocytes without fertilization. In the second IVF cycle, 3300 IU hMG was administered, but no oocytes were retrieved. In one cycle, dose reduction led to a decline in estradiol levels and follicular arrest, resulting in cycle cancellation. In the final cycle, 150 IU hMG was administered at a fixed dose without adjustment, and clinical pregnancy was achieved following

IUI. This case highlights that high-dose stimulation does not necessarily improve outcomes in HH. Maintaining a stable and sufficient FSH threshold may be more important than dose escalation. Carefully managed gonadotropin therapy with IUI can be an effective and less invasive treatment option in selected patients with HH.

Keywords: Hypogonadotropic Hypogonadism, Primary Infertility, Gonadotropin Therapy, Ovulation Induction, Intrauterine Insemination (Iui), Ivf Failure

Makale id= 63

Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-9990-1516>

| 287

İleri Yaş Üst Üriner Sistem Transizyonel Hücreli Karsinomu: Olgu Sunumu

Dr. Arif Mehmet Duran¹

¹Van Bölge Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet: Üst Üriner Sistem Transizyonel Hücreli Karsinomu (ÜÜS-TCC) altın standart tedavisi nefroüretrektomidir. Retrograd üreteroskopik lazer ablasyon seçilmiş vakalarda başarıyla uygulanmaktadır. External Radyoterapi ek tedavi seçeneği olarak uygulanabilmektedir. Vaka: Sağ yan ağrısı ile başvuran 94 yaşındaki kadın hastanın tomografisinde sol üreterde 5 mm taş ve böbrekte grade 2 hidroüreteronefroz izlendi. Ayrıca sağ grade 3 hidroüreteronefroz ve sağ proksimal üreterde doku kalınlık artışı izlendi. Serum kreatinin değeri 4.5 mg/dL ölçüldü. Hastaya akut postrenal böbrek yetmezliği tanısı ile acil bilateral üreterorenoskopi yapıldı. Mesanede yaklaşık 10 mm papiller kitle rezeke edildi. Sağ üreter taşı endoskopik olarak fragmente edildi. Sol proksimal üreterde yaklaşık 2 cm uzunlukta papiller tümoral lezyonlar izlendi. Tümörün bir kısmı Holmiyum-YAG lazerle ablate edilebildi. Sol JJ stent yerleştirildi. Patolojisi mesanede Ta düşük dereceli, üreterde T1 yüksek dereceli papiller üretelyal karsinom olarak raporlandı. Böbrek fonksiyonları normale dönen hastaya ileri yaş ve komorbiditeleri dolayısıyla nefroüretrektomi yapılamadı. External radyoterapi uygulandı. 3 ay ara ile yapılan 4 sistoüretroskopide mesanede milimetrik nüksler rezeke edildi ve üreterdeki tümoral oluşumların azalarak devam ettiği görüldü. Metastaz lehine bulgu saptanmayan hasta nefrostomi katater kabul etmediğinden uzun süreli JJ katater ile takip edilmektedir. Tartışma: Nefroüretrektomi yapılamayan ÜÜS-TCC vakalarında hasta yönetimi konusunda standart bir tedavi algoritması bulunmamaktadır. Düşük derece ve boyuttaki tümörlerde üreteroskopik ablasyon yapılabilmektedir. Yüksek derece veya boyuttaki tümörlerde radyoterapi uygulanabilmektedir. Anahtar kelime: transizyonel hücreli karsinom, üreter, lazer ablasyon, radyoterapi

Anahtar Kelimeler: Transizyonel Hücreli Karsinom, Üreter, Laser Ablasyon, Radyoterapi

Upper Urinary Tract Transitional Cell Carcinoma in the Advanced Geriatric Age: A Case Report

Abstract: Nephroureterectomy is the gold standard treatment for Upper Urinary Tract Transitional Cell Carcinoma (UUT-TCC). Retrograde ureteroscopic laser ablation is successfully performed in selected cases, and external radiotherapy can be administered as an adjuvant treatment option. Case: A 94-year-old female patient presented with right-sided flank pain. Tomography revealed a 5 mm calculus in the left ureter accompanied by Grade 2 hydroureteronephrosis. Additionally, Grade 3 hydroureteronephrosis on the right side and soft tissue thickening in the right proximal ureter were observed. The serum creatinine level was measured at 4.5 mg/dL. Following the diagnosis of acute postrenal kidney failure, the patient underwent emergency bilateral ureterorenoscopy. A papillary mass of approximately 10 mm in the bladder was resected. The right ureteral stone was endoscopically fragmented. In the left proximal ureter, papillary tumoral lesions approximately 2 cm in length were identified. A portion of the tumor was ablated using a Holmium-YAG laser, and a left JJ stent was placed. Histopathological examination reported Ta low-grade papillary urothelial carcinoma for the bladder and T1 high-grade papillary urothelial carcinoma for the ureter. Following the normalization of renal functions, nephroureterectomy could not be performed due to the patient's advanced age and

comorbidities; therefore, external radiotherapy was administered. During four cystoureteroscopies performed at 3-month intervals, millimetric recurrences in the bladder were resected, and a regression in the size of the ureteral tumoral formations was observed. No findings suggestive of metastasis were detected. As the patient declined a nephrostomy catheter, she is currently being followed up with a long-term JJ stent. Discussion: There is no standardized treatment algorithm for the management of UUT-TCC cases where nephroureterectomy is contraindicated. Ureteroscopic ablation is a feasible option for low-grade and small-sized tumors, whereas radiotherapy may be considered for high-grade or larger tumors.

Keywords: Transitional Cell Carcinoma, Ureter, Laser Ablation, Radiotherapy

Makale id= 172

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-7235-7979

| 289

İleri Yaştaki Bireylerde Evde Bakım Ziyaret Sıklığının Makine Öğrenmesi Temelli Öngörüsü: Yaşam Projesi Bulguları

Doç.Dr. Bilal Katipoğlu¹

¹Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi

Özet: Amaç Bu çalışmanın amacı, YAŞAM Projesi kapsamında klinisyenler tarafından belirlenen evde bakım ziyaret sıklığını öngörmeye yönelik makine öğrenmesi (ML) tabanlı modeller geliştirmek ve doğrulamaktır. Yöntem 2023–2024 yılları arasında YAŞAM programına dâhil edilen, toplumda yaşayan ≥ 80 yaş bireylerden oluşan çok merkezli gözlemsel bir kohortun ikincil analizi gerçekleştirildi. Kapsamlı geriatrik değerlendirmeden elde edilen 17 aday değişken değerlendirildi ve korelasyon temelli özellik seçimi sonrası 8 değişken analize dâhil edildi. Eksik veriler, değişken bazlı imputasyon yöntemleriyle ele alındı. Random Forest, Extreme Gradient Boosting (XGBoost) ve ileri beslemeli yapay sinir ağı modelleri %70 eğitim, %15 doğrulama ve %15 test veri setleri kullanılarak eğitildi ve değerlendirildi. Bulgular Değerlendirilen modeller arasında en yüksek sınıflandırma doğruluğu XGBoost modeli ile elde edildi (%83). Bunu Random Forest (%81) ve yapay sinir ağı (%78) izledi. Etkili değişkenlerin ağırlıklı olarak bilişsel, fonksiyonel ve nutrisyonel alanları yansıtması, izlem planlamasında çok boyutlu geriatrik değerlendirmenin önemini ortaya koydu. Sonuç Makine öğrenmesi tabanlı modeller, evde bakım ziyaret sıklığına ilişkin disiplinler arası klinik kararları yüksek doğrulukla yansıtılabilmekte ve ileri yaştaki bireyler için kişiselleştirilmiş evde bakım planlamasında etkili klinik karar destek araçları olarak kullanılabilir.

Anahtar Kelimeler: Evde Bakım; Geriatrik Değerlendirme; Makine Öğrenimi, Yapay Zeka; Sağlıklı Yaşlanma; Yaşlı Yetişkinler.

Predicting Home Care Visit Frequency in the Oldest-Old Using Data-Driven Models: Evidence From the Yasam Project

Abstract: Objective To develop and validate data-driven prediction models that support clinician-determined home care visit frequency among community-dwelling adults aged 80 years and older within the YASAM project. Methods We performed a secondary analysis of a multicenter observational cohort of community-dwelling adults aged ≥ 80 years enrolled in the YASAM program between 2023 and 2024. Seventeen variables derived from comprehensive geriatric assessment were considered, of which eight were retained using correlation-based feature selection. Missing data were addressed using feature-wise imputation. Machine learning models—including Random Forest, Extreme Gradient Boosting (XGBoost), and feed-forward artificial neural networks—were trained and evaluated using a 70/15/15 train-validation-test split. Results Among the evaluated models, XGBoost achieved the highest classification accuracy (83%), followed by Random Forest (81%) and neural networks (78%). Key predictors were predominantly related to cognitive, functional, and nutritional status, highlighting the central role of multidimensional geriatric assessment in determining follow-up intensity. Conclusions Data-driven models can closely approximate interdisciplinary clinical decisions regarding home care visit frequency in the oldest-old. These findings suggest that such models may serve as practical clinical

decision support tools to enhance personalized home care planning and optimize resource allocation in geriatric services.

Keywords: Home Care Services; Oldest-Old; Geriatric Assessment; Clinical Decision Support; Machine Learning.

Makale id= 191

Sözlü Sunum

ORCID ID: Ebru Hasbay (0000-0001-6288-3169)

| 291

İnflamatuvar Bağırsak Hastalıklarında Renkli Doppler Ultrasonografi Bulgularının Kolonoskopik Bulgular ile Korelasyonu

Dr. Ebru Hasbay¹

¹İzmir Şehir Hastanesi

Özet: Amaç: İntestinal ultrasonografi (İUS), İnflamatuvar Bağırsak Hastalıklarının (İBH) tanı ve takibinde kullanılan non-invaziv bir görüntüleme yöntemidir. Bu çalışmada, İBH'li hastalarda renkli Doppler ultrasonografi (RDUS) bulgularının (Limberg skoru) kolonoskopik bulgular ile korelasyonunun değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Gereç ve Yöntem: Çalışmaya yaş ortalaması $13,86 \pm 3,06$ yıl olan toplam 22 hasta (17 ülseratif kolit [ÜK], 5 Crohn hastalığı [CH]) dahil edilmiştir. Tüm hastalara kolonoskopi ile aynı hafta içinde 5–12,0 MHz lineer prob kullanılarak abdominal ultrasonografi uygulanmıştır. Bağırsak duvarı vaskülarizasyonu Limberg skoru (0–4) ile değerlendirilmiş ve skor ≥ 2 aktif inflamasyon olarak kabul edilmiştir. İstatistiksel analizde bağımsız örneklem t-testi ve Fisher'in kesin testi kullanılmış; çoklu segment ölçümlerinin analizinde Genelleştirilmiş Tahmin Denklemleri (GEE) yöntemi uygulanmıştır. Bulgular: ÜK grubunda kadın cinsiyet oranı CH grubuna göre anlamlı derecede daha yüksek bulunmuştur (sırasıyla %64,7 ve %0; $p=0,035$). Segmenter analizde sol alt kadranda bağırsak duvar kalınlığı ÜK grubunda CH grubuna göre anlamlı olarak daha yüksek saptanmıştır ($2,96 \pm 1,47$ mm'ye karşı $1,92 \pm 0,61$ mm; $p=0,033$). Sağ alt kadranda Limberg skoru CH grubunda daha yüksek bulunmuştur ($p=0,012$). GEE analizinde BDK ve Limberg skorları inflamatuvar aktivite ile ilişkili bulunmuş; ancak yaş ve segment etkileri için düzeltme yapıldığında hiçbir parametre kolonoskopik inflamasyonun bağımsız belirleyicisi olarak saptanmamıştır ($p>0,05$). Sonuç: Bağırsak duvar kalınlığı ve Limberg skoru bölgesel inflamasyon ile ilişkili bulunmuştur; ancak ultrasonografik paternler ÜK (sol taraflı BDK artışı) ve CH (sağ taraflı artmış vaskülarite) arasında farklılık göstermektedir. İUS güçlü bir izlem aracı olmakla birlikte, bağımsız bir belirleyici değildir ve inflamatuvar bağırsak hastalıklarında klinik ve laboratuvar bulgular ile birlikte bütüncül olarak değerlendirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Keywords: İnflamatuvar Bağırsak Hastalığı, Ülseratif Kolit, Crohn Hastalığı, Limberg Skor

Makale id= 134

Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-4620-6755>

| 292

İnfluenza Aşısı Yapılan Hastalarda Mevsimsel Dağılım ve Eşlik Eden Hastalıklar

Dr. Öğretim Üyesi Hanife Nur Karakoc Parlayan¹

¹Karadeniz Teknik Üniversitesi Tıp Fakültesi

Özet: Giriş: İnfluenza, özellikle eşlik eden hastalıkları bulunan bireylerde önemli bir morbidite ve mortalite nedenidir. İnfluenza vakalarının mevsimsel dağılımı ve aşılama durumu, hastalık yükünü ve klinik sonuçları etkileyebilmektedir. Bu çalışmada, influenza aşısı yapılan hastalarda mevsimsel dağılımın ve eşlik eden hastalıkların değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Yöntem: Bu retrospektif gözlemsel çalışma, üçüncü basamak üniversite hastanesinin aşı polikliniğinde gerçekleştirilmiştir. Ocak 2019 ile Aralık 2024 tarihleri arasında takip edilen hastaların influenza aşısı kayıtları incelenmiştir. Vakaların yaş, cinsiyet, aşılama yılı, ayı ve eşlik eden hastalıkları incelenmiştir. Bulgular: Çalışmaya 1.140 influenza aşısı uygulaması dahil edilmiştir. Erkek hastaların oranı %50,1 olup, ortalama yaş $42,4 \pm 13$ yıl olarak saptanmıştır (Şekil 1). Aşının endike olduğu ve hastalık komplikasyonlarının ciddi seyrettiği ≥ 65 yaş grubunda aşılama oranının oldukça düşük olduğu (%2,7) görülmüştür. Vakaların yaklaşık %81'inde en az bir eşlik eden hastalık mevcuttu. En sık eşlik eden komorbid hastalık romatolojik hastalıklar olup, bu grup içerisinde ankilozan spondilit en sık görülen tanıydı (%58) (Tablo 1). En yüksek aşılama oranlarının COVID-19 pandemisinin görüldüğü 2020–2021 yıllarında olduğu saptanmıştır. İnfluenza aşısının aylara göre dağılımı Şekil 2'de gösterilmiştir. Aşılamaların büyük çoğunluğu Aralık ayında gerçekleştirilmiş olmakla birlikte, ilkbahar aylarında da aşılanan bireyler mevcuttu. Sonuç: İnfluenza aşılması mevsimsel dağılım göstermekte olup, öncelikli olarak komorbiditesi bulunan yüksek riskli bireylere önerilmekle birlikte tüm erişkin bireylere uygulanmaktadır. Bununla birlikte, ileri yaş grubunda aşılama oranlarının düşük olması, bu popülasyona yönelik hedeflenmiş aşılama stratejilerinin güçlendirilmesi gerekliliğini ortaya koymaktadır Tablo 1. İnfluenza aşısı uygulanan hastalarda komorbiditelerin dağılımı n % Komorbidite varlığı 920 80.7 Ankilozan spondilit 661 58.0 Diabetes mellitus 500 43.9 Hipertansiyon 411 36.1 Malignite 227 19.9 Koroner arter hastalığı 221 19.4 Kronik obstrüktif akciğer hastalığı 60 5.3 Romatoid artrit 34 3.0 Sistemik lupus eritematozus 17 1.5 Diğer 39 3.4 Figure 1. Age and sex distribution of the study population Figure 2. Monthly distribution of influenza vaccinations by year

Anahtar Kelimeler: İnfluenza Aşısı, Mevsimsel Dağılım, Komorbiditeler

Seasonal Distribution and Comorbidities Among Influenza-Vaccinated Patients

Abstract: Background: Influenza remains a significant cause of morbidity, particularly among individuals with underlying comorbidities. Seasonal patterns of influenza cases and vaccination status may influence disease burden and outcomes. This study aimed to evaluate the seasonal distribution of cases and comorbidities among influenza-vaccinated patients. Methods: This retrospective observational study was conducted in the vaccination clinic of a tertiary care hospital. Influenza vaccination records of patients followed between January 2019 and December 2024 were reviewed. Data collected included age, sex, year and month of vaccination, comorbidities. Results: A total of 1,140 influenza vaccinations were included in the study. The proportion of male patients was 50.1%, and the

mean age was 42.4 ± 13 years (Figure 1). The vaccination rate among individuals aged ≥ 65 years, for whom vaccination is strongly recommended, was relatively low (2.7%). Comorbidities were present in approximately 81% of the patients. The most frequent comorbidities were rheumatological diseases, with ankylosing spondylitis accounting for 58% of this subgroup (Table 1). The highest number of vaccinations was observed during the COVID-19 pandemic period (2020–2021). The monthly distribution of influenza vaccinations is presented in Figure 2. Although the majority of vaccinations were administered in December, vaccinations were also observed during the spring months. Conclusion: Influenza vaccination exhibited a distinct seasonal distribution and was predominantly administered to high-risk individuals with comorbidities. However, vaccination coverage among older adults remained low, highlighting the need for improved targeted vaccination strategies.

Table 1. Distribution of comorbidities among influenza-vaccinated patients

n	%	Comorbidities
920	80.7	Ankylosing Spondylitis
661	58.0	Diabetes Mellitus
500	43.9	Hypertension
411	36.1	Malignancy
227	19.9	Coronary Artery Disease
221	19.4	Chronic Obstructive Pulmonary Disease
60	5.3	Rheumatoid Arthritis
34	3.0	Systemic Lupus Erythematosus
17	1.5	Others
39	3.4	

Figure 1. Age and sex distribution of the study population, Figure 2. Monthly distribution of influenza vaccinations by year

Keywords: Influenza Vaccination, Seasonal Distribution, Comorbidities

Makale id= 53

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-3888-1064

| 294

İnmeli Bireylerde Robot Destekli Yürüme Eğitiminin Yorgunluk Üzerine Etkisi: Bir Pilot Çalışma

Uzman Dr. Öznur Uzun¹

¹Ankara Bilkent Şehir Hastanesi Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon Hastanesi

Özet: Amaç: Bu çalışma, inme sonrası yaygın görülen yorgunluk ve yürüme parametreleri üzerine Robot Destekli Yürüme Eğitiminin (RDYE) etkisini incelemeyi amaçlamaktadır. Yöntem: Çalışmaya Ankara Bilkent Şehir Hastanesi'nde tedavi gören 22 inmeli birey dahil edilmiştir. Hastalar RDYE (n=11) ve Kontrol (n=11) grubu olarak ikiye ayrılmıştır. Her iki grup bireyselleştirilmiş rehabilitasyon programına devam ederken, çalışma grubuna ek olarak 3 hafta boyunca (haftada 5 seans) Lokomat® Pro v6 ile eğitim verilmiştir. Değerlendirmeler Yorgunluk Şiddet Ölçeği (YŞÖ), Fonksiyonel Bağımsızlık Ölçeği (FIM) ve 6 Dakika Yürüme Testi (6DYT) ile yapılmıştır. Bulgular: Her iki grupta da tedavi sonrası yorgunluk seviyelerinde anlamlı azalma, fonksiyonel bağımsızlık ve yürüme mesafesinde anlamlı artış saptanmıştır ($p < 0.05$). RDYE grubunda YŞÖ skorları 3.89'dan 3.12'ye gerilemiştir. Sonuç: RDYE, inme sonrası yorgunlukla baş etmede ve fonksiyonel kapasiteyi artırmada etkili bir yöntemdir.

Anahtar Kelimeler: Inme, Robot Destekli Yürüme Eğitimi, Yorgunluk,

The Effect of Robot-Assisted Gait Training On Fatigue in Individuals With Stroke: A Pilot Study

Abstract: Objective: To investigate the impact of Robot-Assisted Gait Training (RAGT) on gait parameters and post-stroke fatigue (PSF), a debilitating symptom often neglected in stroke recovery. Methods: Twenty-two stroke survivors treated in Ankara Bilkent City Hospital were allocated into a Robot group (n=11) and a Control group (n=11). Both groups received conventional individualized rehabilitation. The Robot group additionally received 15 sessions of training with the Lokomat® Pro v6 over 3 weeks. Outcomes included the Fatigue Severity Scale (FSS), Functional Independence Measure (FIM), and 6-Minute Walk Test (6MWT). Results: Both groups showed significant improvements post-treatment ($p < 0.05$). The Robot group exhibited a highly significant reduction in FSS scores (3.89 \pm 0.79 to 3.12 \pm 0.65, $p < 0.001$). Conclusion: RAGT is an effective method for reducing fatigue and enhancing functional mobility, offering a technological solution to address complex post-stroke symptoms.

Keywords: Fatigue, Robot-Assisted Gait Training, Stroke,

Makale id= 116

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-2569-3352

| 295

Kalça kemiğinde Ana Besleyici Foramenin Ender Lokalizasyonu: Vaka Raporu

Dr. Öğretim Üyesi Burhan Yazar¹

¹Atatürk Üniversitesi, Tıp Fakültesi

Özet: ÖZ Amaç: Kalça kemiğinde uzun kemiklerden daha fazla besleyici foramen bulunur ve bu foramenler kemiğin iç ve dış yüzünde yerleşim gösterirler. Daha büyük çaplı olanlar ana foramenler olarak kabul edilirler. Kemiğin iç yüzünde yerleşim gösteren foramenler pelvik girişin üst veya alt tarafında bulunabilirler. Alt tarafta yerleşim gösterenler pelvik giriş ve sakroiliak eklem hemen komşuluğunda (10 ile 25 mm yakınında) bulunurlar. Bu çalışmanın amacı pelvisin iç yüzünde ve pelvik girişin altında bulunan ve sakroiliak eklem ve pelvik girişten daha uzakta bulunan bir ana besleyici foramenin varlığını göstermektir. Yöntem: Üniversitemiz anatomi laboratuvarında bulunan 22 kalça kemiği (12 sağ, 10 sol) içerisinde bir kemikte (sol taraf), spina ischiadica ile foramen obturatum arasında bulunan ana besleyici foramen tespit edildi. Bu foramenle ilgili parametreler digital kaliper ile ölçüldü. Bulgular: Besleyici foramenin transvers çapı 2.11 mm, vertikal çapı 2.60 mm idi. Bu foramen, sakroiliak eklem yüzeyi alt kenarına 56.71 mm, pelvik girişe 51.30 mm, tuber ischiadicuma 51.92 mm, spina ischiadicaya 18.57 mm ve foramen obturatuma 18.45 mm mesafedeydi. Sonuç: Bu çalışmada, kalça kemiğinde bulunan ana besleyici foramenin ender bir lokalizasyonu tespit edilmiştir. Besleyici foramenlerin lokalizasyonunun bilinmesi, kemiklere uygulanan cerrahi işlemlerde vasküler komplikasyonların önlenmesi için önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Pelvis, Besleyici Foramen, Lokalizasyon

A Rare Localization of the Principal Nutrient Foramen in the Pelvic Bone: A Case Report

Abstract: ABSTRACT Aim: There are more nutrient foramina in the pelvic bone than in long bones, and these foramina are located on both the inner and outer surfaces of the bone. Larger foramina are considered the principal foramina. The foramina are located on the inner surface of the pelvic bone and can be found either above or below the pelvic brim. The ones located below are found immediately near the pelvic brim and the sacroiliac joint, at a distance of approximately 10 to 25 mm. This study aims to demonstrate the existence of a principal nutrient foramen located on the inner surface of the pelvis, below the pelvic inlet and distant from both the sacroiliac joint and the pelvic inlet. Method: In the anatomy laboratory at our university, one of the 22 hip bones (12 right, 10 left) was found to have the principal nutrient foramen located between the ischial spine and the obturator foramen. The parameters related to this foramen were measured using a digital caliper. Results: The transverse diameter of the nutrient foramen was 2.11 mm, and its vertical diameter was 2.60 mm. The nutrient foramen was located 56.71 mm from the inferior edge of the sacroiliac articular surface, 51.30 mm from the pelvic inlet, 51.92 mm from the ischial tuberosity, 18.57 mm from the ischial spine, and 18.45 mm from the obturator foramen. Conclusion: This study identified a rare location of the principal nutrient foramen in the pelvic bone. Knowing the location of nutrient foramina is important for preventing vascular complications during bone surgery.

Keywords: Pelvic Bone, Nutrient Foramen, Localization

Makale id= 103

Sözlü Sunum

ORCID ID: 000-0003-2897-3106

| 296

Kalp Yetmezliği Hastalarında Qrs Süresi ile Klinik Parametreler Arasındaki İlişki: Tek Merkezli Retrospektif Analiz

Dr. Öğretim Üyesi Erkan Alpaslan¹

¹İzmir Demokrasi Üniversitesi

Özet: Giriş Kalp yetmezliği (KY) klinik kardiyolojinin en önemli alanlarından biridir.(1) Uzamış QRS süresi ventriküler yeniden şekillenme, sistolik disfonksiyon ve kötü klinik sonuçlarla ilişkili bulunmuştur.(2-4) ESC kalp yetmezliği kılavuzları geniş QRS süresini prognostik değerlendirme ve kardiyak resenkronizasyon tedavisi için önemli bir kriter olarak tanımlamaktadır.(1) Yöntem Bu tek merkezli retrospektif gözlemsel çalışmaya Eylül 2025–Ocak 2026 tarihleri arasında, ≥ 18 yaş ve standart 12 derivasyonlu EKG ile ekokardiyografik değerlendirmesi bulunan KY hastaları dahil edildi. Hastalar QRS süresine göre dar (<120 ms) ve geniş (≥ 120 ms) olarak iki gruba ayrıldı. Sol ventrikül ejeksiyon fraksiyonu (LVEF) Simpson biplan yöntemiyle hesaplandı. Bulgular Toplam 50 KY hastası dahil edildi. Hastaların ortalama yaşı 67 ± 11 yıl olup, %62'si erkekti. QRS süresine göre yapılan sınıflandırmada 34 hastada (%68) dar QRS (<120 ms) ve 16 hastada (%32) geniş QRS (≥ 120 ms) saptandı. QRS grupları arasında demografik özellikler açısından anlamlı fark gözlenmedi. Geniş QRS grubunda LVEF belirgin düşüktü ($31 \pm 9\%$ vs $42 \pm 11\%$, $p=0.002$). Geniş QRS grubunda NYHA sınıf III–IV oranının daha yüksek olduğu görüldü (%62 vs %29, $p=0.03$). Ayrıca geniş QRS grubunda sol atriyum (LA) çapı daha büyük bulundu (45 ± 6 mm vs 41 ± 5 mm, $p=0.03$). Geniş QRS grubunda eGFR değerlerinin daha düşük olduğu saptandı (58 ± 16 vs 69 ± 18 mL/dk/1.73m², $p=0.04$). Tartışma Çalışmada KY hastalarında uzamış QRS süresinin daha ileri klinik durum ve bozulmuş kardiyak fonksiyon ile ilişkili olduğu gösterilmiştir. Geniş QRS kompleksine sahip hastalarda daha düşük LVEF ve daha ileri NYHA fonksiyonel sınıfı bulunması, elektriksel dissenkroninin hastalık progresyonu ile ilişkili olabileceğini desteklemektedir.(2-6) Çalışmamızda geniş QRS grubunda LA çapının daha büyük bulunması dolum basıncı artışı ve atriyal yeniden şekillenme ile ilişkili olabilir. Ayrıca böbrek fonksiyonlarının daha kötü olması kardiyorenal sendromun ileri KY evrelerinde önemli rol oynadığını desteklemektedir.(7) Sonuç Kalp yetmezliği hastalarında uzamış QRS süresi daha ileri klinik durum ve bozulmuş kardiyak fonksiyon ile ilişkilidir. QRS süresi standart elektrokardiyografi ile kolayca elde edilebilen ve klinik değerlendirmede yardımcı olabilecek pratik bir parametre olabilir.

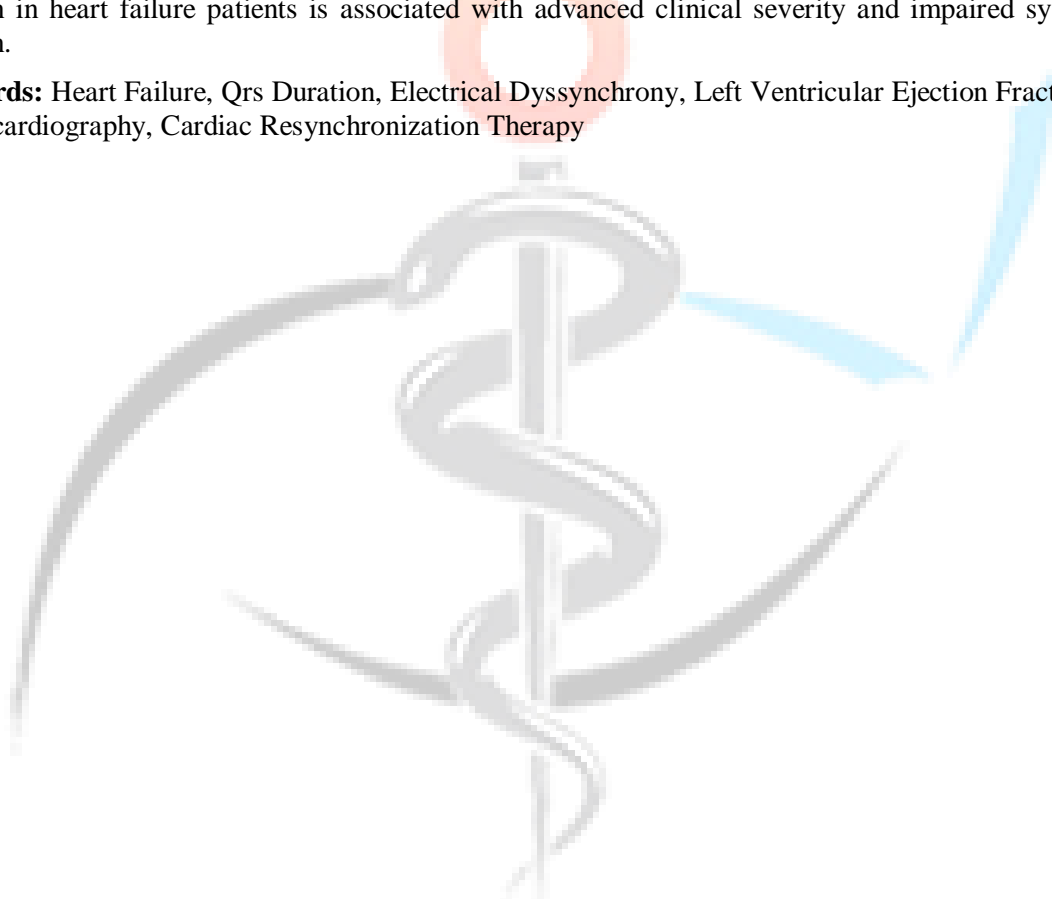
Anahtar Kelimeler: Kalp Yetmezliği, Qrs Süresi, Elektriksel Dissenkroni, Sol Ventrikül Ejeksiyon Fraksiyonu, Elektrokardiyografi, Kardiyak Resenkronizasyon Tedavisi

Association Between Qrs Duration and Clinical Parameters in Patients With Heart Failure: A Single-Center Retrospective Analysis

Abstract: Introduction Heart failure (HF) remains one of the most important areas in clinical cardiology (1). Prolonged QRS duration has been associated with ventricular remodeling, systolic dysfunction, and adverse clinical outcomes (2–4). Current ESC heart failure guidelines define wide QRS duration as an important criterion for prognostic evaluation and for cardiac resynchronization therapy (CRT) candidacy (1). Methods In this single-center retrospective observational study, HF patients aged ≥ 18 years with

available standard 12-lead electrocardiography and echocardiographic assessment between September 2025 and January 2026 were included. Patients were categorized into two groups according to QRS duration: narrow QRS (<120 ms) and wide QRS (\geq 120 ms). Left ventricular ejection fraction (LVEF) was calculated using the Simpson biplane method. Results 50 HF patients were included. The mean age was 67 ± 11 years, and 62% were male. According to QRS classification, 34 patients (68%) had narrow QRS and 16 patients (32%) had wide QRS duration. There were no significant differences in demographic characteristics between the groups. The wide QRS group had lower LVEF ($31\pm 9\%$ vs $42\pm 11\%$, $p=0.002$). The prevalence of NYHA class III–IV was higher in the wide QRS group (62% vs 29%, $p=0.03$). Left atrial (LA) diameter was greater in patients with wide QRS (45 ± 6 mm vs 41 ± 5 mm, $p=0.03$). Estimated glomerular filtration rate (eGFR) was significantly lower in the wide QRS group (58 ± 16 vs 69 ± 18 mL/min/1.73m², $p=0.04$). Discussion This study demonstrates that prolonged QRS duration in HF patients is associated with advanced clinical status and impaired cardiac function. Lower LVEF and higher NYHA functional class in patients with wide QRS support the concept that electrical dyssynchrony may be linked to disease progression (2–6). The larger LA observed in the wide QRS group may reflect increased filling pressures and atrial remodeling. Furthermore, impaired renal function supports the role of cardiorenal syndrome in advanced HF stages (7) Conclusion Prolonged QRS duration in heart failure patients is associated with advanced clinical severity and impaired systolic function.

Keywords: Heart Failure, Qrs Duration, Electrical Dyssynchrony, Left Ventricular Ejection Fraction, Electrocardiography, Cardiac Resynchronization Therapy

Makale id= 123

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-0349-2691

| 298

Kardiyak İmplant Edilebilir Elektronik Cihaz İşlemlerinde Preoperatif Spontan C-Reaktif Protein Yüksekliği ve Enfeksiyon ile İlişkisi: Retrospektif Tek Merkezli Bir Çalışma

Uzman Dr. Ersin Doğanözü¹

¹Akdeniz Üniversitesi

Özet: Giriş Kardiyak implante edilebilir elektronik cihazlar (CIED), kardiyovasküler mortaliteyi azaltarak yaşam beklentisini anlamlı ölçüde artırmıştır. Ancak CIED implantasyonu, özellikle enfeksiyonlar olmak üzere çeşitli prosedürel komplikasyonlarla ilişkilidir ve bu durum önemli bir klinik sorun olmaya devam etmektedir. C-reaktif protein (CRP), enfeksiyonu gösterebilen yaygın bir inflamatuvar biyobelirteçtir; ancak hafif ve orta derecede yüksek CRP düzeyleri (3–10 mg/dL), komorbiditesi olan yaşlı hastalarda sık görülmekte olup enfeksiyondan ziyade kardiyovasküler riski yansıtabilir. Bu durum, CRP yüksekliği saptanan CIED adaylarında preoperatif antibiyotik profilaksisinin gerekliliği konusunda belirsizlik oluşturmaktadır. Bu çalışmada, hafif-orta derecede yüksek CRP düzeyleri ile CIED enfeksiyonu riski arasındaki ilişkinin değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Yöntemler Bu retrospektif çalışmaya 2019–2020 yılları arasında CIED implantasyonu yapılan hastalar dahil edilmiştir. Hastalar preoperatif CRP düzeylerine göre iki gruba ayrılmıştır: <10 mg/dL ve 10–60 mg/dL. CRP düzeyi >60 mg/dL olanlar veya sefazolin dışında antibiyotik kullanan hastalar çalışma dışı bırakılmıştır. Cep enfeksiyonu Mayo kriterlerine, endokardit ise Duke kriterlerine göre tanımlanmıştır. Klinik ve demografik değişkenler gruplar arasında karşılaştırılmıştır. İstatistiksel anlamlılık düzeyi $p < 0,05$ olarak kabul edilmiştir. Bulgular Çalışmaya toplam 158 hasta dahil edilmiştir. Demografik ve klinik özellikler açısından gruplar arasında istatistiksel olarak anlamlı fark saptanmamıştır (Tablo 1). Laboratuvar bulguları genel olarak benzer olup, yalnızca beyaz kan hücresi (WBC) sayısı açısından fark bulunmuştur. WBC, grup 2’de grup 1’e göre istatistiksel olarak anlamlı derecede daha yüksektir ($p < 0,05$) (Tablo 2). CIED enfeksiyonu sıklığı açısından gruplar arasında istatistiksel olarak anlamlı fark bulunmamıştır ($p = 0,685$). Sonuç Sistemik enfeksiyon bulgusu olmayan ve tesadüfen hafif-orta derecede CRP yüksekliği saptanan hastalarda CIED işlemleri standart preoperatif antibiyotik profilaksisi ile güvenle uygulanabilir.

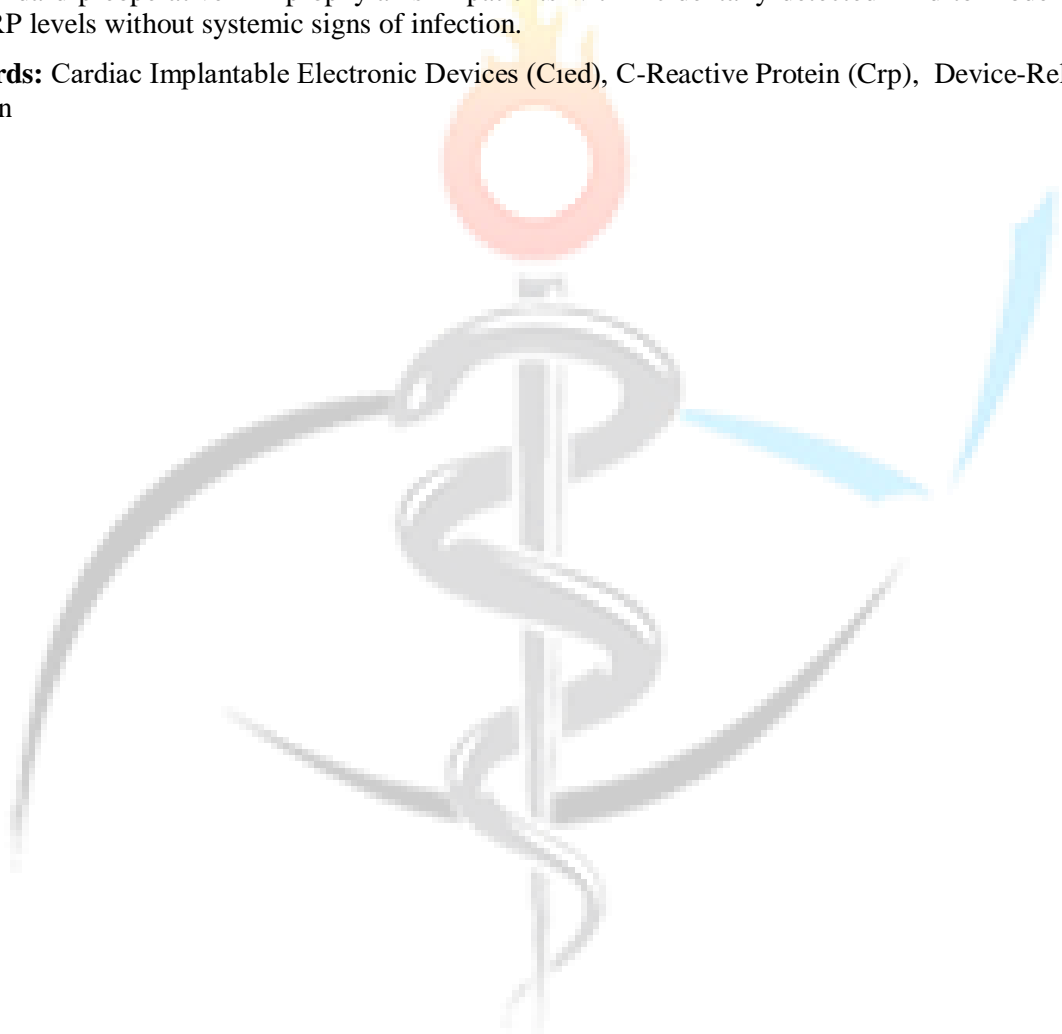
Anahtar Kelimeler: Kardiyak İmplant Edilebilir Elektronik Cihazlar (Cied),c-Reaktif Protein (Crp),cihaza Bağlı Enfeksiyon

Preoperative Spontaneous C-Reactive Protein Elevation and Its Association With Infection in Cardiac Implantable Electronic Device Procedures: A Retrospective Single-Center Study

Abstract: Introduction Cardiac implantable electronic devices (CIEDs) have significantly improved life expectancy by reducing cardiovascular mortality. However, CIED implantation is associated with procedural complications, particularly infections, which remain a major clinical concern. C-reactive protein (CRP) is widely used as an inflammatory biomarker and may indicate infection; however, mild to moderately elevated CRP levels (3–10 mg/dL) are also common in elderly patients with comorbidities and may reflect cardiovascular risk rather than infection. This overlap creates uncertainty about the need

for preoperative antibiotic prophylaxis in CIED candidates with elevated CRP levels. This study aimed to evaluate the relationship between mild-to-moderately elevated CRP levels and the risk of CIED infections. **Methods** This retrospective study included patients who underwent CIED implantation between 2019 and 2020. Patients were grouped according to preoperative CRP levels: <10 mg/dL and 10–60 mg/dL. Patients with CRP >60 mg/dL or receiving antibiotics other than cefazolin were excluded. Pocket infection was defined according to Mayo criteria and endocarditis according to Duke criteria. Clinical and demographic variables were compared between groups. Statistical significance was set at $p < 0.05$. **Results** The total number of patients enrolled in the study was 158. There was no statistically significant difference between the groups in demographic and clinical characteristics (Table 1). Laboratory findings were similar between the groups, except for white blood cell count (WBC). WBC was statistically significantly higher in group 2 than in group 1 ($p < 0,05$) (Table 2). CIED infection was not statistically different between the groups ($p = 0.685$). **Conclusion** CIED procedures can be performed with standard preoperative AB prophylaxis in patients with incidentally detected mild to moderately high CRP levels without systemic signs of infection.

Keywords: Cardiac Implantable Electronic Devices (Cied), C-Reactive Protein (Crp), Device-Related Infection

Makale id= 101

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-9020-3810

| 300

Kırmızı Gözün Oftalmolojik Nedenlerinin Değerlendirilmesi

Doç.Dr. Bediz Özen¹

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi, İzmir Tıp Fakültesi, Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Göz Hastalıkları Anabilim Dalı, İzmir, Türkiye

Özet: Amaç: Kırmızı göz nedeniyle başvuran hastalarda yaşa göre oftalmolojik nedenleri değerlendirmek ve en sık sebepleri belirlemektir. Yöntem: Kırmızı göz nedeni ile başvuran 550 olgunun bulguları değerlendirildi. Kırmızı göze neden olan oftalmolojik etiyolojik faktörler araştırıldı. Olgular yaşa göre; 65 yaş altında olanlar grup-1 (n=314) ve 65 yaş ve üzeri olanlar grup-2 (n=236) olarak sınıflandırıldı. Bulgular: Ortalama yaş; grup-1'de 51.9±7.5 (18-64) yıl, grup-2'de 72.5±6.4 (65-89) yıl idi (p=0.026). Kırmızı gözün en sık nedeni; 65 yaş altı hastalarda blefarokonjonktivit (159 olgu, %50.6; p=0.012) iken, 65 yaş ve üzeri hastalarda kuru göz hastalığı (98 olgu, %41.5; p=0.023) idi. Altmış beş yaş altı bireylerde, 65 yaş ve üzeri bireylere göre, blefarokonjonktivit (%50.6 vs %15.3; p=0.015) ve korneal/konjonktival yabancı cisimler (%6.7 vs %2.5; p= 0.038) anlamlı daha sık saptandı. Buna karşılık, 65 yaş ve üzeri olgularda kuru göz hastalığı (%13.4 vs %41.5; p=0.019), pterijyum/pinguekula (%4.5 vs %9.8; p=0.040) ve kapak şekil bozuklukları (%1.9 vs %5.9; p=0.034) anlamlı daha fazla görüldü. Grupların alerjik konjonktivit (%14.3 vs %13.6; p=0.823), subkonjonktival hemoraji (%3.2 vs %4.7; p=0.397), keratit/episklerit/sklerit (%2.9 vs %3.8; p=0.551) ve akut glokom krizi/üveit (%2.5 vs %2.9; p=0.792) dağılımları ise benzerdi. Sonuç: Kırmızı gözün en sık nedeninin, 65 yaş altı olgularda blefarokonjonktivit ile, 65 yaş ve üzeri olgularda kuru göz ile ilişkili olduğunu saptadık. Ayrıca, daha genç popülasyonda yabancı cisimler daha sık nedenler iken, yaşlı bireylerde oküler yüzey ve kapak şekil bozuklukları daha sık etkenlerdi. Yaş gruplarına göre kırmızı gözün etiyolojilerinin bilinmesi, olayın ciddiyetinin değerlendirilmesinde ve uygun tedavi yaklaşımının belirlenmesinde hekimlere yol gösterici olabilir.

Anahtar Kelimeler: Blefarokonjonktivit, Etiyoloji, Kırmızı Göz, Kuru Göz, Oftalmoloji

Assessment of Ophthalmological Etiologies of Red Eye

Abstract: Aim: To assess ophthalmological etiologies of red eye according to age and to determine most common causes in patients presenting with this complaint. Methods: Findings of 550 patients presenting with red eye were evaluated. Ophthalmological etiological factors causing red eye were investigated. Cases were classified according to age as group-1 (n=314) for those under 65 years of age and group-2 (n=236) for those 65 years and older. Results: Mean age was 51.9±7.5 (18-64) years in group-1 and 72.5±6.4 (65-89) years in group-2 (p=0.026). The most common cause of red eye in patients under 65 years of age was blepharoconjunctivitis (159 cases, 50.6%; p=0.012), whereas in patients aged 65 years and older, it was dry eye disease (98 cases, 41.5%; p=0.023). In individuals under 65 years of age, blepharoconjunctivitis (50.6% vs 15.3%; p=0.015) and corneal/conjunctival foreign bodies (6.7% vs 2.5%; p=0.038) were detected significantly more often compared to individuals aged 65 years and older. In contrast, dry eye disease (13.4% vs 41.5%; p=0.019), pterygium/pinguecula (4.5% vs 9.8%; p=0.040), and eyelid malformations (1.9% vs 5.9%; p=0.034) were observed significantly more frequently in cases aged 65 years and older. The distributions of allergic conjunctivitis (14.3% vs 13.6%; p=0.823), subconjunctival hemorrhage (3.2% vs 4.7%; p=0.397), keratitis/episcleritis/scleritis (2.9% vs

3.8%; $p=0.551$), and acute glaucoma crisis/uveitis (2.5% vs 2.9%; $p=0.792$) were similar between the groups. Conclusion: We found that the most common cause of red eye was associated with blepharoconjunctivitis in cases under 65 years of age, and with dry eye in cases aged 65 years and older. Additionally, foreign bodies were more frequent causes in younger population, whereas ocular surface and eyelid deformities were more common in older individuals. Knowing the etiologies of red eye according to age groups may guide physicians in assessing severity of the condition and determining appropriate treatment approach.

Keywords: Blepharoconjunctivitis, Etiology, Red Eye, Dry Eye, Ophthalmology

Makale id= 5

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-6526-1821

| 302

Kolorektal Kanserde Lenf Nodu Oranı ve Lodds: Klinik Karar Verme Açısından Hangisi Daha Anlamlı'

Uzman Dr. Vural Argin¹

¹Marmara Üniversitesi Pendik Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet: Amaç: Kolorektal kanserde (KRK) lenf nodu evrelemesi prognozun belirlenmesinde temel bir rol oynar. Ancak klasik TNM nodal evrelemesi; çıkarılan lenf nodu sayısındaki değişkenlik, neoadjuvan tedaviye bağlı lenf nodu regresyonu, tümör biyolojisi ve cerrahi kalite farklılıkları nedeniyle sınırlılıklar içermektedir. Bu nedenle lenf nodu oranı (LNR) ve pozitif lenf nodlarının logaritmik olasılığı (LODDS) gibi oran temelli parametreler önerilmiştir. Yöntem: PubMed veri tabanında yapılan literatür taramasında, kolorektal kanserde LNR ve/veya LODDS'un prognostik değerini inceleyen toplam 25 özgün çalışma değerlendirildi. Bu çalışmalar, 50 ila 100.000'den fazla hastayı içeren tek merkezli serilerden geniş popülasyon temelli (SEER) kohortlara kadar uzanmaktadır. İncelenen hasta grupları; kolon ve rektum kanseri, evre I–IV hastalık, neoadjuvan tedavi sonrası yp-evre olgular, metastatik hastalık ve özel histolojik alt tipleri kapsamaktadır. Bulgular: Çalışmaların büyük çoğunluğunda LNR, özellikle kolon kanserinde, lenf nodu sayısı <12 olan olgularda ve evre III–IV hastalarda, klasik pN evrelemesine kıyasla daha güçlü bir prognostik belirteç olarak bulunmuştur. Çok değişkenli analizlerde LNR'nin genel sağkalım ve hastaliksız sağkalım için bağımsız prognostik faktör olduğu ve hazard oranlarının çoğu çalışmada 1.4–2.5 arasında değiştiği gösterilmiştir. Metastatik hastalıkta, LNR düşük olan hastalarda median sağkalımın 25–30 ay, yüksek LNR grubunda ise 15–18 ay olduğu bildirilmiştir. Buna karşın LODDS, özellikle rektum kanseri, neoadjuvan tedavi sonrası yp-evre hastalar, müsinöz adenokarsinom ve yaşa özgü alt gruplarda, aynı pN veya LNR grubundaki hastalar arasında ek risk ayrımı sağlamış ve bazı çalışmalarda daha yüksek C-index ($\approx 0.75-0.79$) değerleri sunmuştur. LNR veya LODDS'un T evresi ve klinik değişkenlerle entegre edildiği nomogramlar, klasik TNM sistemine kıyasla daha yüksek öngörü doğruluğu göstermiştir. Sonuç: Kolorektal kanserde tek bir lenf nodu evreleme sistemi tüm klinik senaryolar için üstün değildir. Kolon kanserinde LNR pratik, stabil ve güçlü bir prognostik parametre iken; rektum kanseri ve biyolojik heterojenite gösteren alt gruplarda LODDS daha rafine risk sınıflaması sağlamaktadır.

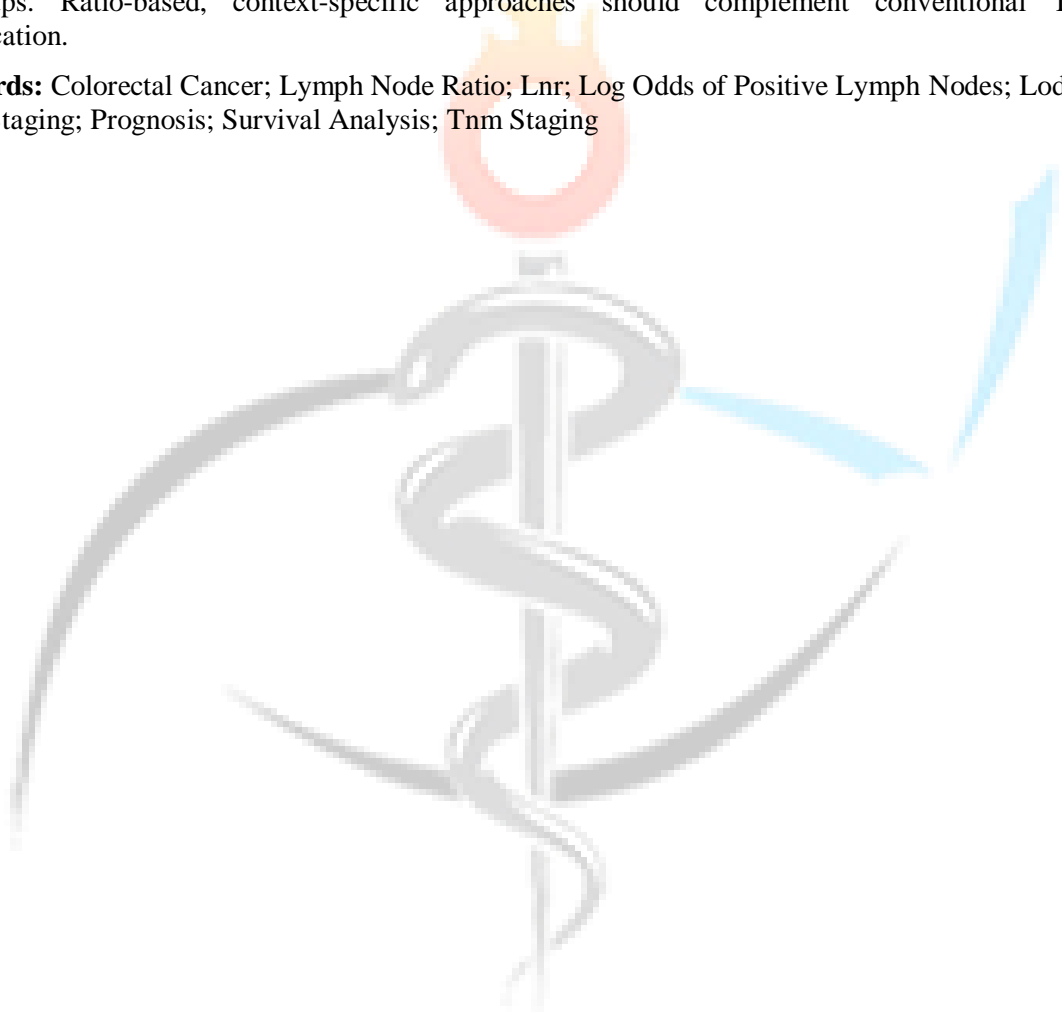
Anahtar Kelimeler: Kolorektal Kanser; Lenf Nodu Oranı; Lnr; Pozitif Lenf Nodlarının Logaritmik Olasılığı; Lodds; Nodal Evreleme; Prognoz; Sağkalım Analizi; Tnm Evreleme

Lymph Node Ratio and Lodds in Colorectal Cancer: Which Is More Meaningful for Clinical Decision-Making'

Abstract: Objective: Conventional TNM nodal staging has important limitations related to variability in lymph node yield, neoadjuvant-related regression, tumor biology, and surgical quality; therefore, ratio-based parameters such as the lymph node ratio (LNR) and log odds of positive lymph nodes (LODDS) have been proposed to improve prognostic assessment in colorectal cancer. Methods: A PubMed-based literature review identified 25 original studies evaluating the prognostic value of LNR and/or LODDS in colorectal cancer, including single-center series and large population-based cohorts.

The reviewed studies encompassed colon and rectal cancer across stages I–IV, neoadjuvant-treated yp-stage disease, metastatic cases, and selected histological subtypes. Results: Most studies identified LNR as a stronger prognostic indicator than conventional pN staging, particularly in colon cancer, patients with fewer than 12 retrieved lymph nodes, and those with stage III–IV disease. LNR was consistently shown to be an independent prognostic factor for overall and disease-free survival, with hazard ratios ranging from 1.4 to 2.5. In metastatic disease, low-LNR patients demonstrated longer median survival (25–30 months) compared with high-LNR patients (15–18 months). Conversely, LODDS provided additional risk stratification in rectal cancer, neoadjuvant-treated yp-stage disease, mucinous adenocarcinoma, and age-specific subgroups, and showed higher predictive performance in several studies (C-index \approx 0.75–0.79). Prognostic models integrating LNR or LODDS with T stage consistently outperformed conventional TNM staging. Conclusion: No single nodal staging system is universally superior in colorectal cancer. LNR is a practical and robust prognostic parameter in colon cancer, whereas LODDS offers more refined risk stratification in rectal cancer and biologically heterogeneous subgroups. Ratio-based, context-specific approaches should complement conventional TNM classification.

Keywords: Colorectal Cancer; Lymph Node Ratio; Lnr; Log Odds of Positive Lymph Nodes; Lodds; Nodal Staging; Prognosis; Survival Analysis; Tnm Staging

Makale id= 39

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-4059-9946

| 304

Kombine IgAN–MGN: Glomerüler C4d Boyanması Eşliğinde Nakil Sonrası Proteinüri/hematürinin Nadir Bir Nedeni

Dr. Öğretim Üyesi Şeymus Kaya¹

¹Sivas Cumhuriyet Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Tıbbi Patoloji Anabilim Dalı

Özet: Transplante böbrekte nüks/denovo glomerülonefritler görülebilmektedir. En sık görülen glomerülonefritler arasında IgA nefriti ve Membranöz glomerülonefrit yer alır. Ancak kombine IgA nefriti ve membranöz glomerülonefrit birlikteliği nadir bir durumdur. Primer böbrek hastalığı bilinmeyen 46 yaşında erkek hastaya, 25 yaşındaki bir kadavra vericiden böbrek nakli yapıldı; mikofenolat mofetil, takrolimus ve steroid tedavileriyle izlenen hastada ilk iki yıl greft fonksiyonları stabildi. İkinci yıl sonunda günlük yaklaşık 2 g proteinüri ve hematüri saptandı; serum kreatinin 0,8 mg/dL idi. ANA, anti-dsDNA ve ANCA negatif; C3–C4 normal aralıkta, idrar kültürü steril; ultrasonografide greft normal boyutta, ekogenitede hafif artış mevcuttu. Allogreft biyopside ışık mikroskopisinde glomerüllerde sklerotik olmayan segmentlerde diffüz+global olarak kapiller duvar kalınlaşması ve hafif şiddette mezangial hücre/matriks artışı saptandı; kresent, fibrinoid nekroz ve trombotik tıkaç izlenmedi. İnterstisyumda yamalı ödem ve hafif inflamasyon mevcut olup tubulitis ve peritübüler kapillarit saptanmadı; IF/TA korteksin %10'unu oluşturmuştur. En son Banff kalsifikasyonu kriterlerine göre değerlendirildiğinde rejeksiyon lehine bulgu yoktu. İmmünohistokimyasal çalışmada CMV ve SV40 negatifti; glomerüler kapiller duvarlarda diffüz,global olarak granüler tarzda C4d pozitifliği izlenirken peritübüler kapiller de negatiftir; ayrıca glomerüler kapiller duvarlarda PLA2R pozitifliği saptandı. İmmünfloresan incelemede kapiller duvarlarda diffüz-global olarak granüler tarzda IgG ile (3+) şiddette ve mezangial alanda diffüz-global olarak IgA ile (3+) şiddette boyama ile C3 eşlik ettiği, C1q ve IgM'nin negatif olduğu gösterildi. Bulgular, primer hastalığı bilinmeyen nakilli olguda PLA2R-pozitif membranöz patern ile IgA-dominant mezangial birikimin birlikteliğinin, renal allogreftte kombine IgAN+MGN tanısını desteklediğini; glomerüler C4d ve PLA2R boyamalarının ayırıcı tanıda (özellikle rejeksiyon/peritübüler C4d negatifliği bağlamında) kritik katkı sağlayabileceğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Kombine Glomerülonefrit, IgA Nefrit, Membranöz Glomerülonefrit, C4d, Pla2r

Combined IgAN–MGN: A Rare Cause of Post-Transplant Proteinuria/hematuria With Concomitant Glomerular C4d Staining

Abstract: Recurrent and de novo glomerulonephritides may occur in kidney allografts. Among the most frequently encountered entities are IgA nephritis and membranous glomerulonephritis; however, their concurrent occurrence is rare. A 46-year-old male recipient with unknown primary kidney disease underwent deceased-donor kidney transplantation from a 25-year-old donor. Under maintenance immunosuppression with mycophenolate mofetil, tacrolimus, and steroids, graft function remained stable for the first two years. At the end of the second post-transplant year, approximately 2 g/day proteinuria with hematuria was detected, while serum creatinine was 0.8 mg/dL. ANA, anti-dsDNA, and ANCA were negative; serum C3 and C4 levels were within the reference range; urine culture was sterile. Ultrasonography demonstrated a normally sized graft with mildly increased echogenicity.

Allograft biopsy by light microscopy revealed diffuse and global capillary wall thickening in non-sclerotic segments with mild mesangial cellularity/matrix expansion; no crescents, fibrinoid necrosis, or thrombotic plugs were identified. The interstitium showed patchy edema with mild inflammation; tubulitis and peritubular capillaritis were absent, and interstitial fibrosis/tubular atrophy involved approximately 10% of the cortex. According to the most recent Banff criteria, there was no evidence of rejection. Immunohistochemistry was negative for CMV and SV40; granular, diffuse-global C4d staining was present along glomerular capillary walls, whereas peritubular capillaries were C4d-negative. In addition, PLA2R positivity was demonstrated along glomerular capillary walls. Immunofluorescence showed diffuse-global granular IgG (3+) along capillary walls and diffuse-global mesangial IgA (3+) with accompanying C3 positivity; C1q and IgM were negative. These findings support a diagnosis of combined IgAN and PLA2R-positive MGN in a transplant recipient with unknown primary disease and suggest that glomerular C4d and PLA2R staining—particularly in the context of peritubular capillary C4d negativity—may provide critical diagnostic value in the differential diagnosis.

Keywords: Combined Glomerulonephritis, Iga Nephritis, Membranous Glomerulonephritis, C4d, Pla2r.

Makale id= 59

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-6870-2282

| 306

Konvansiyonel Tedaviye Dirençli Plantar Fasiit Hastalarında Radyofrekans Tedavisi Yanıtının Merkezî Ağrı Duyarlılığı ve Psikososyal Faktörlerle İlişkisi: Retrospektif Bir Kohort Çalışması

Uzman Dr. Ahmet Başarı¹

¹Kayseri Şehir Hastanesi, Sağlık Bilimleri Üniversitesi

Özet: Amaç: Radyofrekans tedavisi (RFT), konservatif tedaviye dirençli plantar fasiitte etkili bir seçenek olmakla birlikte, klinik yanıt hastalar arasında belirgin farklılık göstermektedir. Santral duyarlılık ve psikososyal faktörler bu heterojeniteye katkıda bulunabilir. Bu çalışmada, refrakter plantar fasiitte konvansiyonel RFT'nin klinik etkinliğinin değerlendirilmesi ve işlem öncesi santral duyarlılık ile biyopsikososyal parametrelerin tedavi yanıtı ile ilişkisinin araştırılması amaçlanmıştır. Yöntem: Bu tek merkezli retrospektif kohort çalışmasına, tedaviye dirençli plantar fasiit tanısı ile konvansiyonel RFT uygulanan 78 hasta dahil edilmiştir. Ağrı şiddeti Sayısal Derecelendirme Ölçeği (NRS) ile başlangıçta, 1. ayda ve 3. ayda değerlendirilmiştir. Tedavi yanıtı, 3. ayda NRS skorunda \geq %50 azalma olarak tanımlanmıştır. Santral duyarlılık Central Sensitization Inventory (CSI), ağrı felaketleştirme PCS, depresyon BDI, anksiyete BAI ve uyku kalitesi PSQI ile başlangıçta değerlendirilmiştir. Tedavi yanıtının bağımsız belirleyicilerini saptamak amacıyla çok değişkenli lojistik regresyon analizi yapılmıştır. CSI'nin ayırt edici gücü ROC analizi ile değerlendirilmiştir. Bulgular: Üçüncü ayda 39 hasta (%50) responder olarak sınıflandırılmıştır. Her iki grupta da zaman içinde ağrı skorlarında anlamlı azalma saptanmıştır ($p<0.001$); ancak non-responder grubunda başlangıç CSI, PCS ve PSQI skorları anlamlı derecede daha yüksek bulunmuştur (tümü $p<0.001$). Δ NRS ile CSI ($\rho = -0.72$, $p<0.001$) ve diğer psikososyal değişkenler arasında anlamlı negatif korelasyon saptanmıştır. Çok değişkenli analizde yalnızca CSI tedavi yanıtının bağımsız prediktörü olarak bulunmuştur ($\beta = -0.368$; OR = 0.692; %95 GA: 0.580–0.826; $p<0.001$). ROC analizinde CSI için eğri altında kalan alan 0.912 olarak hesaplanmıştır; 37.5 kesim noktasında duyarlılık %87.2 ve seçicilik %85.0 bulunmuştur. Sonuç: Refrakter plantar fasiitte RFT anlamlı ağrı azalması sağlamaktadır; ancak santral duyarlılık tedavi sonuçlarının önemli bir belirleyicisidir. İşlem öncesi CSI değerlendirmesi, periferik girişimsel tedavilerden daha az fayda görebilecek hastaların belirlenmesine ve bireyselleştirilmiş tedavi stratejilerinin planlanmasına katkı sağlayabilir.

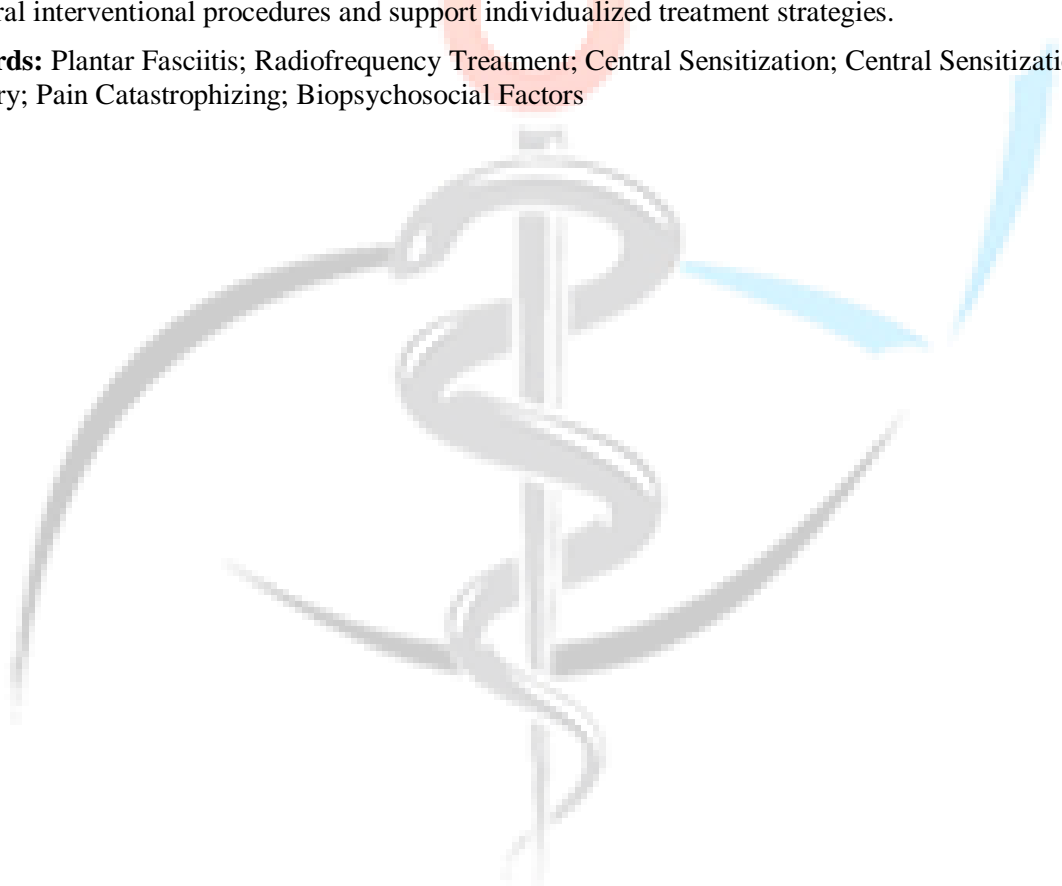
Anahtar Kelimeler: Plantar Fasiit; Radyofrekans Tedavisi; Santral Duyarlılık; Santral Duyarlılık Envanteri; Ağrı Felaketleştirme; Biyopsikososyal Faktörler

Association of Radiofrequency Treatment Response With Central Pain Sensitization and Psychosocial Factors in Patients With Plantar Fasciitis Resistant to Conventional Therapy: A Retrospective Cohort Study

Abstract: Background and Objective: Radiofrequency treatment (RFT) is an effective option for plantar fasciitis resistant to conservative therapy; however, clinical response varies substantially among patients. Central sensitization and psychosocial factors may contribute to this heterogeneity. This study aimed to evaluate the clinical effectiveness of conventional RFT in refractory plantar fasciitis and to

investigate the association between pre-procedural central sensitization, biopsychosocial parameters, and treatment response. **Methods:** This single-center retrospective cohort study included 78 patients with treatment-resistant plantar fasciitis who underwent conventional RFT. Pain intensity (Numeric Rating Scale, NRS) was assessed at baseline, 1 month, and 3 months. Treatment response was defined as a $\geq 50\%$ reduction in NRS at 3 months. Central sensitization (Central Sensitization Inventory, CSI), pain catastrophizing (PCS), depression (BDI), anxiety (BAI), and sleep quality (PSQI) were evaluated at baseline. Multivariate logistic regression was performed to identify independent predictors of treatment response. Receiver operating characteristic (ROC) analysis was used to determine the discriminative performance of CSI. **Results:** At 3 months, 39 patients (50%) were classified as responders. Both groups demonstrated significant pain reduction over time ($p < 0.001$); however, non-responders had significantly higher baseline CSI, PCS, and PSQI scores (all $p < 0.001$). Δ NRS correlated negatively with CSI ($\rho = -0.72$, $p < 0.001$) and other psychosocial variables. In multivariate analysis, only CSI independently predicted treatment response ($\beta = -0.368$; OR = 0.692; 95% CI: 0.580–0.826; $p < 0.001$). ROC analysis demonstrated excellent discriminative ability for CSI (AUC = 0.912), with an optimal cutoff value of 37.5 (sensitivity 87.2%, specificity 85.0%). **Conclusions:** In refractory plantar fasciitis, RFT provides significant pain relief; however, central sensitization appears to be a key determinant of treatment outcomes. Pre-procedural CSI assessment may help identify patients less likely to benefit from peripheral interventional procedures and support individualized treatment strategies.

Keywords: Plantar Fasciitis; Radiofrequency Treatment; Central Sensitization; Central Sensitization Inventory; Pain Catastrophizing; Biopsychosocial Factors

Makale id= 175

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-7495-6721

| 308

Koroner Arter Baypas Cerrahisi Geçiren Bir Hastada Broca Afazisi: Olgu Sunumu

Dr. Ahmet Deniz Kaya¹, Dr. İhsan Alur²

¹S.B.Ü. Bursa Yüksek İhtisas Eğitim ve Araştırma Hastanesi

²Medipol Bahçelievler Tıp Fakültesi Hastanesi

*Corresponding author: Ahmet Deniz Kaya

Özet: Broca Afazisi, koroner arter baypas greftleme (CABG) sonrasında gelişebilen nadir ancak ciddi bir komplikasyondur. Broca Afazisinin erken tanınması ve tedaviye başlanması oldukça önemlidir. Broca afazisi sıklıkla “ekspresif afazi” veya akıcı olmayan (nonfluent) afazi olarak adlandırılır. Azalmış cümle uzunluğu, bozulmuş konuşma melodisi ve dakikadaki kelime sayısında azalma ile birlikte duraksamalı, çabalı, akıcı olmayan ve kesintili konuşma şeklinde tanımlanır. Broca afazisinde tekrar etme genellikle bozulmuştur. Dopamin agonistleri (örneğin bromokriptin), semptomimetik dekstroamfetamin ve pirasetam Broca afazisinin tedavisinde etkilidir.

Anahtar Kelimeler: Broca Afazisi, Koroner Arter Baypas Cerrahisi, İnme

Broca's Aphasia in a Patient Undergoing Coronary Artery Bypass Surgery: A Case Report

Abstract: Broca's Aphasia is a rare but serious complication that can develop after CABG. Early recognition of Broca's Aphasia and initiation of treatment are very important. Broca's aphasia is often referred to as "expressive aphasia" or nonfluent aphasia. It is defined as halting, effortful, nonfluent interrupted speech with reduced sentence length, distorted melody, and reduced words per minute. Repetition is usually impaired in Broca's aphasia. Dopamine agonists such as Bromocriptine and sympathomimetic dextroamphetamine and piracetam are effective in the treatment of Broca's aphasia. In this article, we wanted to present a case of Broca's Aphasia that developed after coronary artery bypass grafting (CABG) and was successfully treated.

Keywords: Broca's Aphasia, Coronary Artery Bypass Surgery, Stroke

Makale id= 163

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8694-1693, 0009-0000-1271-4631

| 309

**Koroner Kollateral Akım Gelişiminde Pan-İmmün İnflamasyon Değeri'nin
Öngördürücülüğünün Araştırılması**

Dr. Öğretim Üyesi Cihan Öztürk¹, Arş.Gör.Dr. Merve Akbulut Çakır¹
¹Trakya Üniversitesi

Özet: Amaç: Koroner arterlerde kronik total oklüzyon varlığında gelişen koroner kollateral dolaşım, iskemik bölgeye perfüzyonu sürdürerek miyokardiyal fonksiyonu korumada hayati bir rol oynar. Pan-immün inflamasyon değeri, geleneksel inflamatuvar endekslere göre sistemik inflamatuvar durumu daha bütünsel bir şekilde temsil eder ve koroner kollateral dolaşım ile arasındaki ilişkiyi araştıran çok az çalışma bulunmaktadır. Bu çalışmanın amacı, koroner kollateral dolaşımını, Pan-immün inflamasyon değerinin öngördürücülüğünü araştırmaktır. Yöntem: Tek merkezli, geriye dönük çalışmamızda, kronik total oklüzyon saptanıp koroner kollateral akım saptanan 50 hasta incelendi. Hastalar zayıf kollateral akım grubu ve güçlü kollateral akım grubu olarak ikiye ayrıldı. Pan-immün inflamasyon değeri, her hasta için [nötrofil sayısı ($\times 10^3/uL$) \times trombosit sayısı ($\times 10^3/uL$) \times monosit sayısı ($\times 10^3/uL$) / lenfosit sayısı ($\times 10^3/uL$)] formülü kullanılarak hesaplanmıştır. Gruplar arası anlamlılık istatistiksel olarak araştırılmıştır. Bulgular: Hastaların yaş, cinsiyet, kronik hastalık gibi demografik parametrelerinde istatistiksel anlamlı fark saptanmadı ($p > 0.05$). Tam kan sayımı ve biyokimyasal parametreleri arasında da istatistiksel olarak anlamlı fark saptanmadı ($p > 0.05$). Hastaların ejeksiyon fraksiyonları arasında da istatistiksel anlamlı fark saptanmadı (48.06 ± 10.54 vs 50.53 ± 12.99 , $p=0.514$). Zayıf kollateral akıma sahip olan hastalar ile güçlü kollateral akıma sahip hastaları arasında PIV farkı istatistiksel olarak anlamlı saptanmadı (463.40 ($223.85-750.40$) vs 315.05 ($199.50-714.70$), $p=600$). Tartışma: Koroner arterlerde kronik total tıkanıklık saptanıp buna sekonder koroner kollateral akım gelişimini öngörmede Pan-immün inflamasyon değeri'nin öngördürücü olmadığı saptanmıştır. Kısıtlı hasta sayısı olması, hastaların bir kısmının eşzamanlı yanıtıcı faktörlerinin olması bu durumu açıklayabilir. Ancak daha büyük hasta sayısı içeren çalışmalara ihtiyaç duyulduğu kanaatindeyiz.

Anahtar Kelimeler: Pan-İmmün İnflamasyon Değeri, Kronik Total Oklüzyon, Koroner Kollateral Akım

Makale id= 70

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-2968-5352

| 310

Korunmuş Ejeksiyon Fraksiyonlu Kalp Yetmezliği Hastalarında Tsh Tertillerine Göre Hastane İçi Klinik Sonuçların Değerlendirilmesi

Dr. Öğretim Üyesi Çağlar Kaya¹
¹Trakya Üniversitesi

Özet: Amaç Korunmuş ejeksiyon fraksiyonlu kalp yetmezliği (KEFKY) önemli bir mortalite ve morbidite nedenidir. KEFKY hastalarında TSH tertillerine göre hastane içi klinik sonuçların ve prognozun değerlendirilmesi amaçlandı. Ayrıca tiroid fonksiyonlarının kardiyak performans, biyokimyasal belirteçler ve kısa dönem mortalite üzerindeki potansiyel etkisinin ortaya konulması hedeflendi. Metot Bu retrospektif çalışmaya kardiyoloji servisinde yatan 98 dekompanse KEFKY hastası dahil edildi. Hastalar başvuru sırasındaki TSH düzeylerine göre üç tertile ayrıldı: Grup 1 (2,15–5,03 mIU/L; n=33), Grup 2 (1,20–2,14 mIU/L; n=32) ve Grup 3 (0,33–1,19 mIU/L; n=33). Gruplar arası demografik özellikler, laboratuvar parametreleri, hastane içi komplikasyonlar ve mortalite karşılaştırıldı. Gruplar arası analizlerde parametrik veya non-parametrik testler kullanıldı ve değişkenler arasındaki ilişkiler Pearson korelasyon analizi ile değerlendirildi. Bulgular Yüksek TSH tertilindeki hastalar daha ileri yaşta olup KEFKY skorları daha yüksekti ($p<0.001$). BNP düzeyleri yüksek TSH grubunda anlamlı olarak daha yüksekti ($p=0.002$). EF değerleri TSH düzeyi arttıkça anlamlı olarak azaldı ($p<0.001$). Hastane içi yatış süresi yüksek TSH grubunda daha uzundu ($p=0.001$). Hastane içi mortalite yüksek TSH grubunda daha sık gözlemlendi ($p=0.041$). Ayrıca hastane içi komplikasyon ve AF gelişimi yüksek TSH grubunda anlamlı olarak daha yüksekti ($p=0.002$ ve $p=0.001$). TSH ile EF arasında orta dereceli negatif korelasyon ($r=-0.521$), TSH ile BNP arasında pozitif korelasyon ($r=0.332$) saptandı. Sonuç KEFKY hastalarında yüksek TSH düzeyleri daha kötü hastane içi klinik sonuçlar ile ilişkilidir. TSH artışı, düşük EF ve yüksek BNP ile korele olup artmış mortalite riski göstermektedir. Bu bulgular, tiroid fonksiyonlarının KEFKY hastalarında kısa dönem risk değerlendirmesinde potansiyel bir belirteç olarak kullanılabileceği düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Korunmuş Ejeksiyon Fraksiyonlu Kalp Yetmezliği, Tiroid Stimülan Hormon, Tsh Tertilleri, Hastane İçi Mortalite

Makale id= 88

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8362-8861

| 311

Kronolojik Yaş Değil Biyolojik Boyut: 14 Kg'lık Seckel Sendromlu Adölesanda Acil Sol Ventrikül Epikardiyal Kalp Pili İmplantasyonu

Uzman Dr. Ahmet Kuddusi İrdem¹

¹Ankara Bilkent Şehir Hastanesi

Özet: Giriş Seckel sendromu, belirgin büyüme geriliği ve tipik kraniofasial dismorfizm ile karakterize nadir bir otozomal resesif hastalıktır. Bu hasta grubunda klinik olarak anlamlı iletim bozukluklarına ilişkin veriler son derece sınırlıdır. Adölesanlarda transvenöz kalıcı kalp pili standart yaklaşım olarak kabul edilmekle birlikte, bu yaklaşım yeterli somatik gelişim ve uygun vasküler erişim varlığını varsayar; ağır sendromik hastalarda bu koşullar her zaman mevcut değildir. Olgu Sunumu On altı yaş altı aylık, 14 kg ağırlığında Seckel sendromlu hasta tam atriyoventriküler blok nedeniyle başvurdu. Daha önce sol ventrikül sistolik fonksiyon azalması nedeniyle digoksin tedavisi başlanmıştı. Geçici transvenöz pacing imkânı bulunmayan merkezden 40/dk ventriküler kaçış ritmi ile transfer edildi. Yoğun bakım kabulünden kısa süre sonra ventriküler fibrilasyon gelişti ve kısa süreli kardiyopulmoner resüsitasyon ile başarıyla geri döndürüldü; bu durum acil kalıcı pacing gereksinimini ortaya koydu. Aşırı somatik gelişme geriliği (<20 kg), ağır nörogelişimsel durum ve transvenöz erişimin teknik kısıtlılıkları nedeniyle kalıcı epikardiyal pacing zorunlu görüldü. Ayrıca mevcut borderline ventrikül fonksiyonu ve kronik sağ ventrikül pacing ile ilişkili pacing-indüklenmiş kardiyomiyopati riski göz önünde bulundurularak, bilinçli bir stratejik tercih olarak primer sol ventrikül epikardiyal pacing uygulandı. Sol anterior mini torakotomi ile sol ventrikül apeksine bipolar epikardiyal elektrotlar yerleştirildi ve jeneratör sol paramedian subkostal bölgede rektus kılıfı altına konumlandırıldı. Bulgular Hasta postoperatif ilk saat içinde ekstübe edildi, inotrop desteğe ihtiyaç duymadı ve ikinci gün taburcu edildi. Kontrolde algılama 8–11.2 mV, eşik 0.4 msn (VVI-R 70/dk) olarak saptandı. Ekokardiyografide LVEF %50 olup hafif atriyoventriküler kapak yetmezlikleri mevcuttu. Radyografiler uygun lead yerleşimini doğruladı. Sonuç Bu olgu, geleneksel yaş temelli pacing yaklaşımını sorgulamakta ve pacing stratejisinin kronolojik yaştan ziyade biyolojik boyut ve ventrikül mekaniğine göre belirlenmesi gerektiğini vurgulamaktadır. Aşırı gelişme geriliği olan sendromik adölesanlarda pacing yaklaşımı seçilirken anatomik uygunluk ve uzun dönem ventrikül korunumu önceliklendirilmelidir.

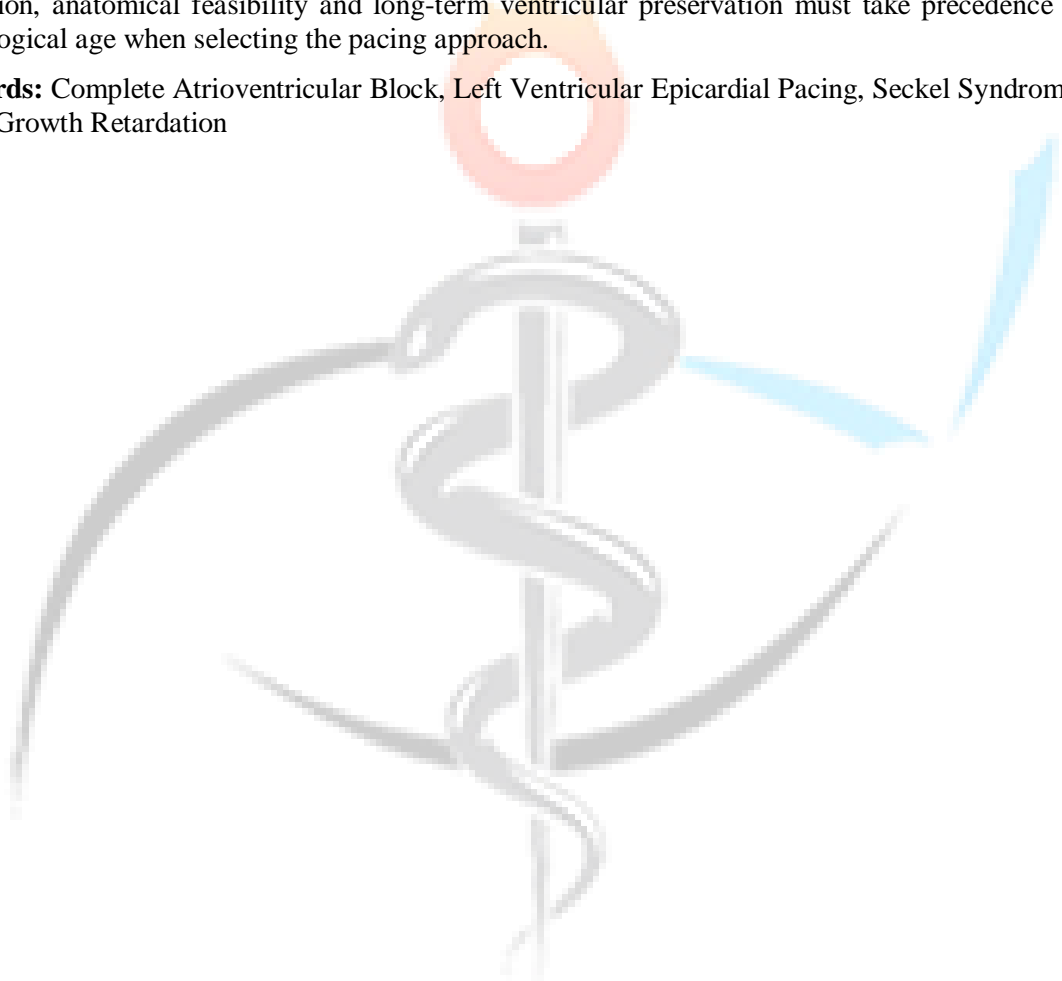
Anahtar Kelimeler: Ağır Gelişme Geriliği, Seckel Sendromu, Sol Ventrikül Epikardiyal Kalp Pili İmplantasyonu, Tam Atriyoventriküler Blok

Biological Size Over Chronological Age: Emergency Left Ventricular Epicardial Pacing in a 14-Kg Adolescent With Seckel Syndrome

Abstract: Background Seckel syndrome is a rare autosomal recessive disorder characterized by profound growth retardation and craniofacial dysmorphism. Data regarding clinically significant conduction disturbances in this population remain extremely limited. Although transvenous permanent pacing is considered standard in adolescents, this approach presumes adequate somatic growth and vascular access—assumptions that may not apply to severely syndromic patients. Case Presentation A 16-year-6-month-old adolescent with Seckel syndrome (14 kg) presented with complete atrioventricular block. The patient had previously received digoxin for reduced left ventricular systolic function. Temporary transvenous pacing was unavailable at the referring center, and he was transferred with a

ventricular escape rhythm of 40 bpm. Shortly after ICU admission, he developed ventricular fibrillation and was successfully resuscitated following brief cardiopulmonary resuscitation, necessitating urgent definitive pacing. Given extreme somatic underdevelopment (<20 kg), severe developmental delay, and anticipated limitations of transvenous access, permanent epicardial pacing was deemed obligatory. Importantly, in the presence of borderline ventricular function and the established association between chronic right ventricular pacing and pacing-induced cardiomyopathy, a deliberate strategy of primary left ventricular epicardial pacing was adopted. Through a left anterior mini-thoracotomy, bipolar epicardial leads were secured to the left ventricular apex, and the generator was implanted in a left paramedian subcostal pocket. Results The patient was extubated within one hour without inotropic support and discharged on postoperative day two. At follow-up, sensing was 8–11.2 mV and pacing threshold 0.4 ms (VVI-R 70 bpm). Echocardiography demonstrated LVEF 50% with mild atrioventricular valve regurgitation. Radiographs confirmed optimal lead positioning. Conclusion This case challenges the conventional age-based pacing paradigm and emphasizes that biological size and ventricular mechanics should guide pacing strategy. In syndromic adolescents with severe growth retardation, anatomical feasibility and long-term ventricular preservation must take precedence over chronological age when selecting the pacing approach.

Keywords: Complete Atrioventricular Block, Left Ventricular Epicardial Pacing, Seckel Syndrome, Severe Growth Retardation

Makale id= 62

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6835-4436

Kuersetin Ovaryum Kanseri Hücrelerinde Dosetaksel'in Antikanser Etkisini Güçlendirebilir

| 313

Arş.Gör. Yağmur Doğanlar¹, Doç.Dr. Yalçın Erzurumlu²

¹Biyokimya Anabilim Dalı, Eczacılık Fakültesi, Süleyman Demirel Üniversitesi, Isparta, Türkiye

²Biyokimya Anabilim Dalı, Eczacılık Fakültesi, Süleyman Demirel Üniversitesi, Isparta,

*Corresponding author: Yalçın Erzurumlu

Özet: Giriş: Ovaryum kanseri, kadınlarda kansere bağlı mortalitenin önde gelen nedenlerinden biri olup, genellikle geç evrede tanı konması nedeniyle yüksek ölüm oranlarıyla ilişkilidir. Günümüzde yaygın olarak kemoterapi ve immünoterapi gibi sistemik etkilere sahip tedavi yaklaşımlarından faydalanılmaktadır. Ancak kanser hücrelerinin kompleksitesi ve tümör içi heterojenite uygulanan tedavilere karşı direnç gelişimine yol açarak tedavi başarısını düşürebilmektedir. Ayrıca kullanılan antikanser ajanların sistemik toksisiteleri ve hastalığın yüksek nüks oranları da önemli sınırlayıcı faktörler arasında yer almaktadır. Bu nedenle, tedavi etkinliğini geliştirmek, direnç mekanizmalarının üstesinden gelmek ve yan etki profilini iyileştirmek amacıyla adjuvan tedavi stratejileri kanser tedavisinde giderek daha fazla önem kazanmaktadır. Amaç: Bu çalışmada insan ovaryum kanseri hücrelerinde kuersetin'in terapötik rejimlerde yaygın olarak kullanılan dosetaksel'in antikanser etkisi üzerindeki olası etkilerinin test edilmesi amaçlanmıştır. Yöntem: Kuersetin ve dosetaksel'in kombinasyonel etkisi insan ovaryum kanseri hücreleri SKOV3 ve Caov-3 hücreleri kullanılarak in vitro olarak test edildi. Bu kapsamda yalnız başına dosetaksel uygulamasına kıyasla kuersetin ile kombinasyonel olarak sürdürülen uygulamaların hücrelerin canlılık, migrasyon ve invazyon yetenekleri üzerine olan etkileri analiz edildi. Bulgular: Kuersetin ve dosetaksel'in eş uygulamalarının, tek başına dosetaksel uygulamalarına kıyasla daha etkili düzeyde ovaryum kanseri hücrelerinin canlılığını baskıladığını, migratif ve invazyon kabiliyetini sınırlandırdığını ortaya koydu. Tartışma ve Sonuç: Elde edilen tüm sonuçlar, dosetaksel'in kuersetin ile kombinasyonel uygulamalarının tek başına dosetaksel uygulamasına kıyasla daha etkin antikanser etkiler sergilediğini ortaya koydu. Mevcut in vitro bulgular, kuersetin'in ovaryum kanseri hücrelerinin dosetaksel'e karşı duyarlılığını artırarak hücreler üzerindeki sitotoksik etkinliği güçlendirebileceğini ve bu yolla daha etkin antikanser yanıtların elde edilmesine katkı sağlayabilecek potansiyel bir adjuvan tedavi adayı olabileceğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Antikanser, Dosetaksel, Kuersetin, Ovaryum Kanseri

Quercetin May Potentiates the Anticancer Effect of Docetaxel in Ovarian Cancer Cells

Abstract: Background: Ovarian cancer is one of the leading causes of cancer-related mortality in women and is associated with high mortality rates due to its often late diagnosis. Currently, various treatment approaches, such as chemotherapy and immunotherapy, which have systemic effects, are commonly used. However, the complexity of cancer cells and intratumor heterogeneity can lead to the development of resistance to applied treatments, reducing treatment success. Furthermore, the systemic toxicity of the anticancer agents used and the high recurrence rates of the disease are also significant limiting factors. Thus, adjuvant therapy strategies are gaining increasing importance in cancer treatment to improve treatment efficacy, overcome resistance mechanisms and improve the side effect profile. Aim: This study aimed to test the potential effects of quercetin on the anticancer efficacy of docetaxel,

a commonly used therapeutic regimen, in human ovarian cancer cells. **Methods:** The combination of quercetin and docetaxel was tested using human ovarian cancer cells SKOV3 and Caov-3 in vitro. In this context, the effects of combination therapy with quercetin compared to docetaxel alone on cell viability, migration and invasion capabilities were analyzed. **Results:** The combined treatment of quercetin and docetaxel was found to suppress the viability of ovarian cancer cells and limit their migratory and invasive capabilities more effectively than docetaxel alone. **Discussion and Conclusion:** All results obtained revealed that the combination therapy of docetaxel with quercetin exhibited more effective anticancer effects compared to docetaxel alone. Current in vitro findings suggest that quercetin may enhance the cytotoxic activity of ovarian cancer cells by increasing their sensitivity to docetaxel, thus potentially contributing to more effective anticancer responses and serving as a potential adjuvant therapy candidate.

Keywords: Anticancer, Docetaxel, Ovarian Cancer, Quercetin

Makale id= 141

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-5011-815X

| 315

Lomber Spondilolizde İntervertebral Disk Dejenerasyonunun Manyetik Rezonans Görüntüleme ile Değerlendirilen Yaygınlığı

Dr. Öğretim Üyesi Burhan Oral Gülü¹
¹Medipol Üniversitesi Sefaköy Hastanesi

Özet: Amaç: Spondilolizis (SL), pars interartikularis defekti ile karakterize olup segmental biyomekaniği değiştirdiği bilinmektedir. Ancak SL'nin komşu segment intervertebral disk dejenerasyonu üzerindeki etkisi tartışmalıdır. Bu çalışmanın amacı, SL hastalarında etkilenmemiş üst lomber segmentlerde disk dejenerasyonunun yaygınlığını manyetik rezonans görüntüleme (MRG) ile objektif olarak değerlendirmek ve bulguları lomber disk hernisi (LDH) hastaları ile sağlıklı bireylerle karşılaştırmaktır. Yöntem: 2014–2024 yılları arasında gerçekleştirilen bu retrospektif çalışmaya, patolojisi yalnızca L5–S1 tek seviye ile sınırlı olan ve yaşları 30–50 arasında değişen toplam 270 olgu dahil edildi. Olgular SL (n=90), LDH (n=90) ve sağlıklı kontrol (n=90) olmak üzere üç gruba ayrıldı. Üst lomber segmentler (L1–L4) sorumlu patoloji içermeyen “non-affected segments” olarak değerlendirildi. Disk dejenerasyonu Pfirrmann sınıflaması ile, disk yüksekliği ise intervertebral height index (IHI) kullanılarak ölçüldü. Gruplar arası karşılaştırmalarda tek yönlü ANOVA ve ki-kare testi kullanıldı; $p<0.05$ istatistiksel olarak anlamlı kabul edildi. Bulgular: L1–L4 segmentlerinde disk dejenerasyon oranı SL grubunda %32, LDH grubunda %63 ve kontrol grubunda %25 olarak saptandı. LDH grubunda dejenerasyon prevalansı hem SL hem kontrol grubuna kıyasla anlamlı derecede yüksekti ($p<0.05$), SL ve kontrol grupları arasında anlamlı fark izlenmedi ($p>0.05$). L1–L4 düzeylerinde ortalama IHI değerleri SL grubunda sırasıyla 0.20 ± 0.04 , 0.22 ± 0.05 , 0.24 ± 0.02 ve 0.29 ± 0.05 ; LDH grubunda 0.19 ± 0.02 , 0.22 ± 0.03 , 0.25 ± 0.04 ve 0.24 ± 0.03 ; kontrol grubunda ise 0.21 ± 0.03 , 0.22 ± 0.01 , 0.25 ± 0.02 ve 0.27 ± 0.05 olarak bulundu. SL grubunda IHI değerleri kontrol grubuyla benzerken, LDH grubuna kıyasla özellikle alt lomber seviyelerde anlamlı derecede daha yüksekti ($p<0.05$). L5–S1 düzeyinde SL ve LDH grupları arasında anlamlı fark saptanmadı. Sonuç: SL hastalarında komşu segment disk dejenerasyonu, LDH hastalarına kıyasla daha hafif olup sağlıklı bireylerle benzer düzeydedir. Bu bulgular, SL'nin komşu segment dejenerasyonunu hızlandırmadığını ve segmental biyomekanik adaptasyonlar yoluyla dejeneratif sürecin sınırlanabileceğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Lomber Spondilolizis, İntervertebral Disk Dejenerasyonu, Manyetik Rezonans Görüntüleme, Komşu Segment Dejenerasyonu, Lomber Disk Hernisi,

Prevalence of Intervertebral Disc Degeneration in Lumbar Spondylolysis Evaluated by Magnetic Resonance Imaging

Abstract: Objective: Spondylolysis (SL), characterized by a pars interarticularis defect, alters segmental biomechanics. However, its effect on adjacent segment intervertebral disc degeneration remains controversial. This study aimed to objectively evaluate disc degeneration prevalence in unaffected upper lumbar segments of SL patients using magnetic resonance imaging (MRI), comparing the findings with lumbar disc herniation (LDH) patients and healthy individuals. Methods: This retrospective study (2014–2024) included 270 subjects aged 30–50 years with pathology strictly isolated to the L5–S1 level.

Participants were divided into SL (n=90), LDH (n=90), and healthy control (n=90) groups. Upper lumbar segments (L1–L4) were evaluated as non-affected segments without culprit pathology. Disc degeneration was assessed using the Pfirrmann classification, and disc height was measured via the intervertebral height index (IHI). Group comparisons utilized one-way ANOVA and Chi-square tests ($p < 0.05$). Results: Disc degeneration rates in L1–L4 segments were 32% in the SL group, 63% in the LDH group, and 25% in the control group. Degeneration prevalence in the LDH group was significantly higher than in both SL and control groups ($p < 0.05$), with no significant difference observed between SL and controls ($p > 0.05$). Mean IHI values at L1–L4 levels were 0.20 ± 0.04 , 0.22 ± 0.05 , 0.24 ± 0.02 , and 0.29 ± 0.05 for SL; 0.19 ± 0.02 , 0.22 ± 0.03 , 0.25 ± 0.04 , and 0.24 ± 0.03 for LDH; and 0.21 ± 0.03 , 0.22 ± 0.01 , 0.25 ± 0.02 , and 0.27 ± 0.05 for controls. SL group IHI values were comparable to controls but significantly higher than the LDH group, particularly at lower lumbar levels ($p < 0.05$). No significant difference was found at the L5–S1 level between SL and LDH groups. Conclusion: Adjacent segment disc degeneration in SL patients is milder than in LDH patients and comparable to healthy individuals. These findings suggest that SL does not accelerate adjacent segment degeneration, and the degenerative process may be mitigated through segmental biomechanical adaptations.

Keywords: Lumbar Spondylolysis, Intervertebral Disc Degeneration, Magnetic Resonance Imaging, Adjacent Segment Degeneration, Lumbar Disc Herniation,

Makale id= 73

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009 0009 8520 4662

| 317

Maçka Ömer Burhanoğlu Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon Hastanesinde, 2023-24 Yıllarında Yatırılarak Rehabilitasyona Alınan Serebrovasküler Olay Geçirmiş Hemiplejik Hastaların Kardiyak Yapısal ve Klinik Bulguları ile İnme Tipleri ve Risk Faktörleri Arasındaki İlişkinin İncelenmesi. Retrospektif Çalışma

Uzman Dr. Erhan Özdemir¹

¹Trabzon Maçka Ömer Burhanoğlu Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon Hastanesi

Özet: Bu çalışmanın amacı; Maçka Ömer Burhanoğlu Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon Hastanesinde, 2023-24 yıllarında yatırılarak rehabilitasyona alınan serebrovasküler olay(SVO) geçirmiş hemiplejik hastalarda, eşlik eden kardiyak yapısal ve klinik özelliklerin dağılımının ve risk faktörlerinin incelenmesi ve bu özelliklerin iskemik ve hemorajik SVO ile olası ilişkilerinin değerlendirilmesidir. Çalışmaya SVO tanısı almış toplam 220 hemiplejik hasta dahil edildi ve hastalar inme tipine göre hemorajik (n=49) ve iskemik (n=171) olarak sınıflandırıldı. Hastaların demografik özellikleri ile birlikte kardiyak klinik parametreler (hipertansiyon(HT), diyabetes mellitus(DM), hiperlipidemi(HL), atriyal fibrilasyon(AF), kalp yetmezliği(KY), koroner(aterosklerotik) kalp hastalığı(KAH) şeklinde) ve ekokardiyografik bulgular (ejeksiyon fraksiyonu (EF), sol atriyum (LA) dilatasyonu, sol ventrikül hipertrofisi (LVH), sol ventrikül diyastolik disfonksiyonu (LVDD), kapak yetmezlikleri ve asendan aort dilatasyonu) retrospektif olarak değerlendirildi. Gruplar arası karşılaştırmalarda Ki-kare testi kullanıldı. Bulgular: Çalışma grubunun %77,7'si iskemik, %22,3'ü hemorajik inme idi. Hipertansiyon varlığı ile iskemik inme tipi arasında istatistiksel olarak anlamlı ilişki saptandı (p=0.006), hipertansiyonu olan hastalarda iskemik inme oranı daha yüksekti(%80,1). Diyabetes mellitus (p=0.272), atriyal fibrilasyon (p=0.600), hiperlipidemi(p=0.092), koroner kalp hastalığı (p=0.100) ve diğer ekokardiyografik parametreler ile inme tipi arasında anlamlı ilişki bulunmadı (p>0.05). Sonuç: Hipertansiyon, hemiplejik hastalarda inme tipi ile ilişkili bulunan tek klinik parametre olmuştur. Kardiyak yapısal parametrelerin inme tipini belirlemede sınırlı rol oynadığı görülmektedir. LA dilatasyonu, atriyal fibrilasyon ve sol ventrikül hipertrofisi gibi kardiyak yapısal parametreler ile inme tipi arasında anlamlı ilişki gösterilememiştir. Bulgular, serebrovasküler olayların multifaktöriyel doğasını desteklemektedir.

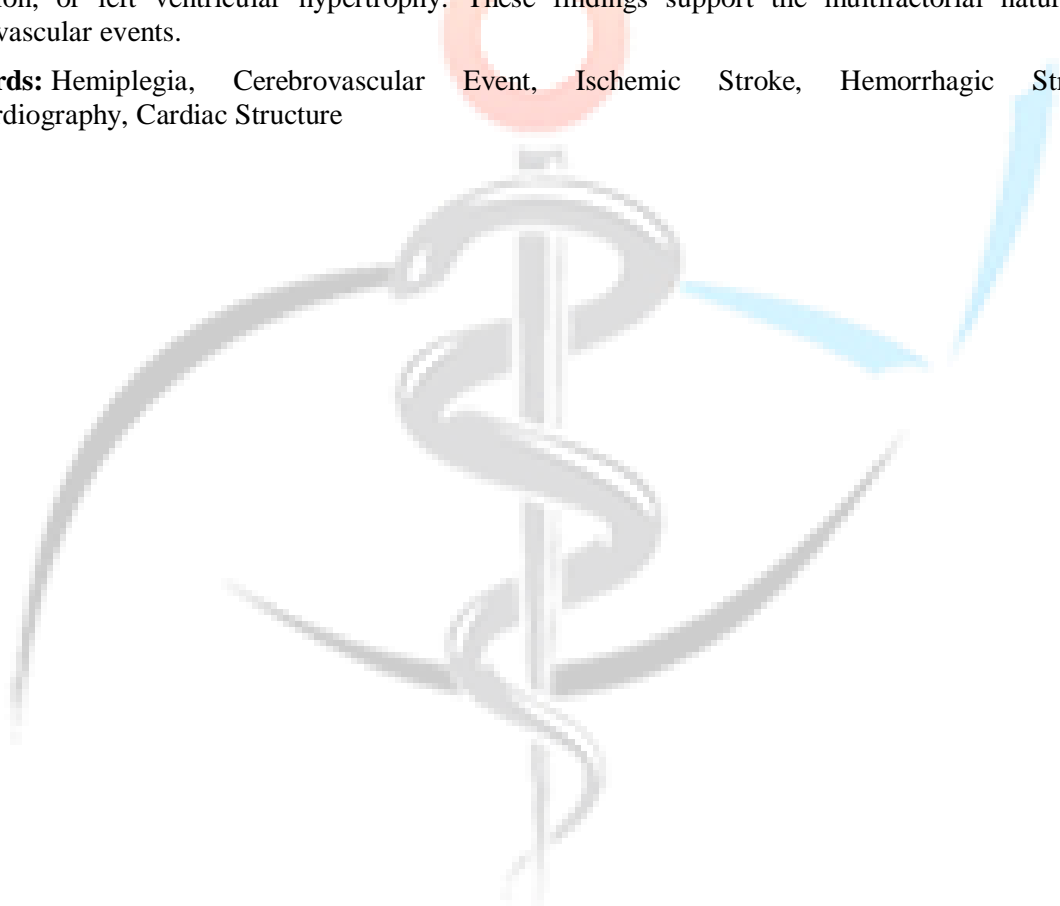
Anahtar Kelimeler: Hemipleji, Serebrovasküler Olay, İskemik İnme, Hemorajik İnme, Ekokardiyografi, Kardiyak Yapı.

Investigation of the Relationship Between Cardiac Structural and Clinical Findings and Stroke Types and Risk Factors in Hemiplegic Patients With Cerebrovascular Events Undergoing Inpatient Rehabilitation At Maçka Ömer Burhanoğlu Physical Therapy and Rehabilitation Hospital (2023–2024): A Retrospective Study

Abstract: Objective: The aim of this study was to evaluate the distribution of accompanying cardiac structural and clinical characteristics and risk factors in hemiplegic patients with cerebrovascular events (CVE) who were hospitalized for inpatient rehabilitation at Maçka Ömer Burhanoğlu Physical Therapy and Rehabilitation Hospital between 2023 and 2024, and to assess the potential associations of these parameters with ischemic and hemorrhagic stroke subtypes. Methods: A total of 220 hemiplegic patients

diagnosed with CVE were included in this retrospective study. Patients were classified according to stroke subtype as hemorrhagic (n = 49) or ischemic (n = 171). Demographic characteristics, cardiac clinical parameters—including hypertension (HT), diabetes mellitus (DM), hyperlipidemia (HL), atrial fibrillation (AF), heart failure (HF), and coronary (atherosclerotic) heart disease (CHD)—as well as echocardiographic findings—including ejection fraction (EF), left atrial (LA) dilation, left ventricular hypertrophy (LVH), left ventricular diastolic dysfunction (LVDD), valvular regurgitation, and ascending aortic dilation—were retrospectively evaluated. Intergroup comparisons were performed using the Chi-square test. Results: Among the study population, 77.7% had ischemic stroke and 22.3% had hemorrhagic stroke. A statistically significant association was found between hypertension and ischemic stroke subtype ($p = 0.006$), with a higher prevalence of ischemic stroke (80.1%) among hypertensive patients. No statistically significant associations were observed between stroke subtype and diabetes mellitus ($p = 0.272$), atrial fibrillation ($p = 0.600$), hyperlipidemia ($p = 0.092$), coronary heart disease ($p = 0.100$), or other echocardiographic parameters ($p > 0.05$). Conclusion: Hypertension was the only clinical parameter significantly associated with stroke subtype in hemiplegic patients. Cardiac structural parameters appeared to have a limited role in distinguishing stroke types. No significant associations were demonstrated between stroke subtype and left atrial dilation, atrial fibrillation, or left ventricular hypertrophy. These findings support the multifactorial nature of cerebrovascular events.

Keywords: Hemiplegia, Cerebrovascular Event, Ischemic Stroke, Hemorrhagic Stroke, Echocardiography, Cardiac Structure

Makale id= 47

Sözlü Sunum

ORCID ID: First Author ORCID : 0000-0001-5836-2344 Second Author ORCID: 0009-0001-9381-3881

| 319

Matur Kistik Teratom ve Benign Brenner Tümörü: Nadir Bir Birliktelik — Olgu Sunumu

Doç.Dr. Mahi Balcı¹, Dr. Zeynep Kurt¹

¹Department of Pathology, Faculty of Medicine, Kırıkkale University, Kırıkkale, Turkey.

*Corresponding author: Zeynep Kurt

Özet: Matur kistik teratomlar overin en sık görülen germ hücreli tümörleri olup, Brenner tümörleri transizyonel tip hücrelerden oluşan ve genellikle benign seyirli nadir epitel neoplazmlardır. Histogenetik olarak farklı kökenlere sahip bu iki tümörün aynı overde birlikteliği nadir görülmekte olup, literatürde teratom serilerinde yaklaşık %1 oranında bildirilmektedir. Bu birlikteliğin patogenezi tam olarak aydınlatılamamış olup, çarpışma tümörü (collision tumor) olasılığı ile aynı mikroçevrede gelişen bağımsız neoplazmlar veya farklılaşma süreçleri arasındaki ilişki tartışılmaktadır. Pelvik ağrı şikâyeti ile başvuran 50 yaşındaki kadın hastanın ultrasonografisinde sol overde 5,5 cm çapında komplike kistik lezyon saptanmış ve cerrahi eksizyon uygulanmıştır. Makroskopik incelemede parçalı halde gönderilen kistik dokuların içerisinde sebum ve serbest kıl şaftları izlenmiş, ayrıca ayrı olarak gönderilen over dokusunda en büyüğü 1,5 cm çapında iyi sınırlı, sert, beyaz renkli solid nodüller saptanmıştır. Histopatolojik değerlendirmede kistik komponentin matur kistik teratom ile uyumlu olduğu, solid nodüller alanların ise benign Brenner tümörü özellikleri gösterdiği belirlenmiştir. Bu nadir birliktelik, over kitlelerinin değerlendirilmesinde ayrıntılı makroskopik örnekleme ve dikkatli mikroskopik incelemenin önemini vurgulamakta olup, germ hücreli ve yüzey epiteli kökenli tümörler arasındaki olası histogenetik ilişkilere dair literatüre katkı sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Matur Kistik Teratom, Brenner Tümörü, Over Tümörü, Patogenez, Kollizyon Tümörü

Mature Cystic Teratoma and Benign Brenner Tumor: A Rare Coexistence — Case Report

Abstract: Mature cystic teratomas are the most common ovarian germ cell tumors, whereas Brenner tumors are uncommon epithelial neoplasms characterized by transitional-type cells embedded in a fibrous stroma. The coexistence of these two histogenetically distinct tumors within the same ovary is rare, with an estimated incidence of approximately 1% in teratoma series. The pathogenesis of this association remains unclear and raises questions regarding a possible collision phenomenon versus divergent differentiation within a common microenvironment. We report a 50-year-old woman presenting with pelvic pain. Ultrasonography revealed a 5.5 cm complex cystic lesion in the left ovary. Gross examination showed fragmented cystic tissue containing sebaceous material and free hair shafts, along with a separate ovarian specimen harboring well-circumscribed, firm, tan-white solid nodules up to 1.5 cm in greatest dimension. Histopathological evaluation confirmed a mature cystic teratoma in the cystic component and a benign Brenner tumor in the solid nodular areas. This rare coexistence highlights the importance of extensive gross sampling and careful microscopic evaluation of ovarian masses.

Furthermore, it prompts consideration of the histogenetic relationship between germ cell and surface epithelial tumors, contributing to the ongoing discussion regarding the origin and tumorigenic pathways of mixed or synchronous ovarian neoplasms.

Keywords: Mature Cystic Teratoma, Brenner Tumor, Ovarian Tumor, Pathogenesis, Collision Tumor

Makale id= 185

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0001-4660-0533

| 321

Meme Kanserinde Kannabinoid Türevlerinin Antikanser Etkilerinin Değerlendirilmesi

**Ma.St. Kaan Önal¹, Ph.d.cand. Deniz Atakol¹, Ph.d.cand. Seher Şahin¹, Prof.Dr. Özen Özensoy
Güler¹, Prof.Dr. Ender Şimşek¹**

¹Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi

*Corresponding author: Kaan Önal

Özet: Kadınlarda en sık teşhis edilen ve heterojen bir patolojiye sahip olan meme kanseri, küresel çapta onkolojik mortalitenin başlıca nedenlerinden birini oluşturmaktadır. Özellikle hastalığın agresif alt tiplerindeki ilerleme; hücre dışı matriks (ECM) yapısının bozulması, apoptozdan kaçış ve tümör mikroçevresindeki bağışıklık sisteminin baskılanması gibi karmaşık hücre yolakları tarafından yönetilmektedir. Bu agresif sinyal yollarının kontrolsüz aktivasyonu, mevcut tedavilerin başarısını sınırlandırarak düşük toksisiteli ve hedefe yönelik yeni nesil terapötik ajanların araştırılmasını zorunlu kılmaktadır. Son yıllarda bitkisel kaynaklı biyoaktif bileşenler olan kannabinoidler, onkoloji alanında küresel çapta büyük bir popülerite kazanmıştır. Ayrıca kannabinoidler, hücre mekanizmaları hedef alan ve tümör gelişimini durdurmayı amaçlayan yeni nesil kanser ilaçlarının formülasyonlarında aktif terapötik ajanlar olarak yer alma potansiyeli taşımaktadır. Tümör mikroçevresindeki (TME'deki) agresif invazyon ve inflamasyon, büyük ölçüde spesifik proteaz ailelerine ait proteinlerin aşırı ekspresyonu ile tetiklenmektedir. Meme kanserinde ECM yıkımını ve metastazı yöneten serin proteaz aile üyesi Kallikrein (KLK) proteinleri, tedaviler için kritik bir hedefdir. Özellikle bazı KLK üyelerinin aşırı ekspresyonu, tümör agresifliği ve kötü prognoz ile ilişkilendirilmiştir. Bu nedenle KLK'lar, meme kanserinde hem potansiyel biyobelirteç hem de terapötik hedef olarak değerlendirilmektedir. Antikanser özelliklere sahip kannabinoidlerin bu karmaşık proteaz ağını düzenleyici potansiyel etkileri, hedefe yönelik yeni nesil tedavi için umut verici olma ihtimali taşımaktadır. Güncel literatürde, kannabinoidlerin bu spesifik onkojenik proteinlerin salınım ve ifade profillerini nasıl değiştirdiğine dair önemli bir boşluk bulunmaktadır. Bu doğrultuda, kannabinoid türevlerinin KLK ekspresyonu üzerindeki düzenleyici etkilerinin ortaya konması, meme kanserinde daha seçici ve mekanizma temelli tedavi yaklaşımlarının geliştirilmesine katkı sağlayabilir. Sonuç olarak, kannabinoid türevlerinin agresif tümör karakteri üzerindeki etkilerini, hücre protein ekspresyonları üzerinden kapsamlı biçimde aydınlatmayı hedeflemekteyiz. Bu kapsamda elde edilecek verilerin, kannabinoidlerin tümör biyolojisini hangi moleküler mekanizmalar aracılığıyla düzenlediğini ortaya koyarak, kanser tedavisinde hedefe yönelik ve mekanizma temelli yeni terapötik stratejilerin geliştirilmesine bilimsel bir zemin oluşturacağı öngörülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Kallikrein, Kannabinoid, Meme Kanseri

Makale id= 86

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8821-4457

| 322

Meniere Hastalarında Vestibüler Rehabilitasyon Tedavisinin Etkinliği: 12 Olgunun Değerlendirilmesi

Uzman Dr. Koray Tümüklü¹

¹Özel Muayenehane, Kulak Burun Boğaz Hastalıkları, Gaziantep

Özet: Amaç: Meniere hastalığı, tekrarlayan vertigo atakları ve ataklar arası dönemde devam eden dengesizlik nedeniyle hastaların günlük yaşam aktivitelerini ve yaşam kalitesini olumsuz etkileyen kronik bir iç kulak hastalığıdır. Bu çalışmanın amacı, Meniere hastalarında uygulanan vestibüler rehabilitasyon tedavisinin (VRT), baş dönmesine bağlı özür algısı üzerindeki etkisini Dizziness Handicap Inventory (DHI) kullanarak değerlendirmektir. Gereç ve Yöntem: Çalışmaya Meniere hastalığı tanısı ile izlenen 12 hasta (7 kadın, 5 erkek; ortalama yaş 46,8±7,9 yıl) dahil edildi. Tüm hastalar medikal tedavi altında olup, vertigo atakları dışında devam eden dengesizlik yakınması mevcuttu. Hastalara 6 hafta süreyle, haftada iki seans olacak şekilde kişiye özel vestibüler rehabilitasyon programı uygulandı. Rehabilitasyon programı gaze stabilizasyon egzersizleri, habituasyon çalışmaları ve dengeyi destekleyici egzersizlerden oluşturuldu. Tedavi etkinliği, tedavi öncesi ve sonrası uygulanan Dizziness Handicap Inventory (DHI) toplam skorları üzerinden değerlendirildi. Bulgular: Vestibüler rehabilitasyon tedavisi sonrası hastaların DHI toplam skorlarında istatistiksel olarak anlamlı azalma saptandı (p<0,001). Bu azalma, hastaların vertigoya bağlı fonksiyonel, emosyonel ve fiziksel kısıtlılık algılarında belirgin iyileşmeye işaret etmekteydi. Tedavi süresince veya sonrasında herhangi bir ciddi yan etki izlenmedi. Sonuç: Vestibüler rehabilitasyon tedavisi, Meniere hastalarında vertigoya bağlı özür algısını anlamlı düzeyde azaltmaktadır. DHI sonuçları, vestibüler rehabilitasyonun medikal tedaviye etkili ve güvenli bir tamamlayıcı yaklaşım olduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Meniere Hastalığı, Vestibüler Rehabilitasyon, Vertigo, Yaşam Kalitesi

Effectiveness of Vestibular Rehabilitation in Patients With Meniere's Disease: Evaluation of 12 Cases

Abstract: Objective: Meniere's disease is a chronic inner ear disorder characterized by recurrent vertigo attacks and persistent imbalance during the interictal period, leading to significant impairment in daily activities and quality of life. The aim of this study was to evaluate the effectiveness of vestibular rehabilitation therapy (VRT) in patients with Ménière's disease using the Dizziness Handicap Inventory (DHI). Materials and Methods: Twelve patients diagnosed with Meniere's disease (7 females, 5 males; mean age 46.8±7.9 years) were included in the study. All patients were receiving medical treatment and reported persistent imbalance between vertigo attacks. A personalized vestibular rehabilitation program was administered for 6 weeks, consisting of two sessions per week. The rehabilitation program included gaze stabilization exercises, habituation exercises, and balance-oriented training. Treatment effectiveness was assessed by comparing total DHI scores obtained before and after vestibular rehabilitation. Results: A statistically significant reduction in total DHI scores was observed following vestibular rehabilitation therapy (p<0.001). This improvement indicated a marked decrease in patients' perceived functional, emotional, and physical handicap related to dizziness. No serious adverse effects

were observed during or after the rehabilitation program. Conclusion: Vestibular rehabilitation therapy significantly reduces dizziness-related handicap in patients with Meniere's disease. DHI findings suggest that vestibular rehabilitation is an effective and safe adjunct to medical treatment in the management of Meniere's disease.

Keywords: Meniere's Disease, Vestibular Rehabilitation, Dizziness Handicap Inventory, Vertigo, Quality of Life

Makale id= 176

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-4048-7510

| 324

Minimal İnvaziv Yöntem ile Perikard İçinden Mermi Çıkarılması

Dr. Öğretim Üyesi Murat Ziya Bağış¹

¹Harran Üniversitesi Tıp Fakültesi

Özet: Perikardiyal boşluğa penetre olan ancak kardiyak yaralanmaya neden olmayan ateşli silah yaralanmaları nadir görülmekle birlikte yüksek morbidite ve mortalite riski taşımaktadır. Bu olguda, yüksek hızlı havalı tabanca ile yakın mesafeden ateş edilmesi sonucu yaralanan pediatrik bir hasta sunulmaktadır. Hastanın acil servise başvuru anında ve takip sürecinde aktif şikâyeti bulunmamakta olup hemodinamik parametreleri stabildi. Direkt grafiler, toraks bilgisayarlı tomografisi ve ekokardiyografik incelemelerde mermi çekirdeğinin lokalizasyonu net olarak saptanamamış, ancak sağ hemitoraks boşluğunda olduğu düşünülmüştür. Literatürde, bu tür yaralanmalarda mermi çekirdeğinin kesin lokalizasyonunun belirlenmesinin güç olduğu ve başlangıçta asemptomatik seyretse dahi ilerleyen dönemde kardiyak tamponad gibi hayatı tehdit eden komplikasyonlara yol açabileceği bildirilmektedir. Kaviterde bulunan yabancı cisimlerin migrasyon riski ve perikardit gelişme olasılığı göz önünde bulundurularak cerrahi müdahaleye karar verilmiştir. Videotorakoskopi ile başlanan operasyonda mermi çekirdeğinin toraks boşluğunda olmadığı, perikardiyal boşluğa penetre olduğu saptanmış ve minimal invaziv cerrahi yaklaşıma geçilmiştir. Üçüncü interkostal aralıktan girilerek perikarda yaklaşık 2 cm'lik kesi yapılmış, yaklaşık 20 cc serohemorajik sıvı aspire edilmiş ve mermi çekirdeği çıkarılmıştır. Kardiyak eksplorasyonda miyokardiyal yaralanma izlenmemiştir. Hasta postoperatif 1 gün yoğun bakım ve 4 gün servis takibinin ardından sorunsuz olarak taburcu edilmiştir. Bir yıllık takip sürecinde herhangi bir patoloji saptanmamıştır. Yakın mesafeden ateş edilmesine rağmen kardiyak hasar oluşmaması, cerrahinin minimal invaziv yöntemle başarıyla gerçekleştirilmesi ve literatürde bildirilen sınırlı sağkalım oranlarına rağmen komplikasyonsuz izlem sağlanması nedeniyle olgunun sunulmaya değer olduğunu düşünüyoruz.

Anahtar Kelimeler: Minimal İnvaziv Cerrahi, Perikardiyal Yaralanma, Yüksek Hızlı Tabanca Yaralanması

Removal of Bullet From Pericardium Using Minimally Invasive Technique

Abstract: Firearm injuries that penetrate the pericardial space but do not cause cardiac injury are rare but carry a high risk of morbidity and mortality. This case presents a paediatric patient injured by a high-velocity air gun fired at close range. The patient had no active complaints upon presentation to the emergency department or during follow-up, and haemodynamic parameters were stable. Direct radiographs, chest computed tomography, and echocardiographic examination failed to clearly localise the bullet, but it was thought to be in the right hemithorax. The literature reports that it is difficult to determine the exact location of the bullet in such injuries and that, even if initially asymptomatic, it may lead to life-threatening complications such as cardiac tamponade in the later period. Considering the risk of migration of foreign bodies in cavities and the possibility of developing pericarditis, a decision was made to perform surgical intervention. The operation, which began with videothoracoscopy, revealed that the bullet core was not in the thoracic cavity but had penetrated the pericardial cavity, and a

minimally invasive surgical approach was adopted. An incision of approximately 2 cm was made in the pericardium through the third intercostal space, approximately 20 cc of serohemorrhagic fluid was aspirated, and the bullet core was removed. No myocardial injury was observed during cardiac exploration. The patient remained in intensive care for 1 day postoperatively and in the ward for 4 days.

Keywords: Minimally Invasive Surgery, Pericardial Injury, High Velocity Gunshot

Makale id= 222

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-3154-8477, 0000-0002-2035-5330

| 326

Nadir Bir Komplikasyonla Seyreden: Karaciğer Kist Hidatiği Olan Olguda Kist Hidatiğin Sağ Hepatik Ven Aracılığıyla Sağ Atrium'a Yayılması

Uzman Dr. Aysun Gündüz Uslu¹, Prof.Dr. Veysel Burulday¹

¹Malatya Battalgazi Devlet Hastanesi

²İnönü Üniversitesi Tıp Fakültesi

*Corresponding author: Aysun Gündüz Uslu

Özet: Kist hidatik hastalığı, Echinococcus granulosus enfeksiyonuna bağlı gelişen ve en sık karaciğer ile akciğeri tutan paraziter bir hastalıktır. Kardiyak tutulum oldukça nadir olup ciddi mortalite riski taşır. Bu olguda, karaciğer kaynaklı kist hidatiğin vasküler invazyon göstererek kalbe uzanımı sunulmaktadır. Elli yaşında kadın hasta, şiddetli karın ağrısı ve bulantı şikayetleri ile başvurdu. Özgeçmişinde karaciğer kist hidatiği nedeniyle medikal tedavi öyküsü mevcuttu. Görüntülemelerde sağ hepatic lobu büyük ölçüde dolduran, membran ve debris içeren yaklaşık 15×10 cm boyutunda kistik lezyon saptandı. Lezyonun sağ hepatic ven aracılığıyla inferior vena kavaya (IVC) ve buradan sağ atriya uzandığı, diyastolde sağ ventriküle prolabe olduğu kardiyak MRG ile gösterildi. Sağ kalp boşluklarında genişleme mevcuttu. Multidisipliner değerlendirme sonrası hasta eş zamanlı genel cerrahi ve kardiyovasküler cerrahi ekibi tarafından opere edildi. Ancak postoperatif dönemde gelişen komplikasyonlar nedeniyle hasta eksitus oldu. Patolojik inceleme kist hidatik tanısını doğruladı. Bu olgu, hepatic kist hidatiğin vasküler yol ile kardiyak yayılımının son derece nadir ancak yaşamı tehdit eden bir komplikasyon olduğunu göstermektedir. Özellikle hepatic ven ve IVC ile yakın komşuluk gösteren büyük kistlerde kardiyak uzanım açısından dikkatli preoperatif değerlendirme ve multidisipliner yaklaşım hayati önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Kardiyak, Kist Hidatik, Hepatik Ven

Case Report: A Rare Complication: Spread of Hepatic Hydatid Cyst to the Right Atrium Via the Right Hepatic Vein

Abstract: Hydatid disease, caused by Echinococcus granulosus, most commonly involves the liver and lungs, while cardiac involvement is rare and associated with high mortality. We present an unusual case of hepatic hydatid cyst with intravascular and intracardiac extension. A 50-year-old woman with a history of medical treatment for liver hydatid cyst presented with severe abdominal pain and nausea. Laboratory tests revealed mild liver enzyme abnormalities and anemia. Imaging demonstrated a large (15×10 cm) hydatid cyst occupying almost the entire right hepatic lobe, closely related to the hepatic veins and inferior vena cava (IVC). Transthoracic echocardiography revealed a mobile mass within the right atrium prolapsing into the right ventricle. Cardiac MRI confirmed that the hepatic hydatid cyst had extended through the right hepatic vein into the IVC and subsequently into the right atrium, with diastolic protrusion into the right ventricle. Right-sided cardiac chamber enlargement was also noted. The patient underwent combined general and cardiovascular surgical intervention for cyst removal. Despite multidisciplinary management, she developed severe postoperative complications and died. Histopathological examination confirmed hydatid cyst with acellular laminated membranes. This case

highlights an extremely rare and life-threatening complication of hepatic hydatid disease involving vascular invasion and cardiac extension. Careful preoperative imaging assessment and a multidisciplinary approach are essential in patients with large hepatic cysts adjacent to major vascular structures.

Keywords: Cardiac, Hydatid Cyst, Hepatic Vein

Makale id= 80

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-5227-1716

| 328

**Normal Non İnvaziv Değerlendirme Bulgularına Rağmen Unstabil Anjina Pektoris:
Kompleks Koroner Bifurkasyon Olgu Sunumu**

Dr. Öğretim Üyesi Mehmet Özyaşar¹

¹Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Tıp Fakültesi, İzzet Baysal Eğitim ve Araştırma Hastanesi,
Kardiyoloji Anabilim Dalı

Özet: Olgu sunumu: 69 yaşında kadın hasta, son 15 gündür giderek artan göğüs ağrısı şikâyeti ile kliniğimize başvurdu. Özgeçmişinde hipertansiyon, diabetes mellitus ve 2017 yılında sirkumfleks arter obtus marginalis dalına perkütan koroner girişim ile yerleştirilmiş bir adet stent öyküsü mevcuttu. Fizik muayene, laboratuvar incelemeleri ve transtorasik ekokardiyografide belirgin bir patoloji saptanmadı. Göğüs ağrısının yeni başlaması ve şiddetinde artış göstermesi nedeniyle unstabil anjina pektoris ön tanısı ile koroner anjiyografi yapılmasına karar verildi. Koroner anjiyografide, daha önce obtus marginalis dalına yerleştirilen stentin strutlarının lümen protrüde olduğu ve zamanla darlığa yol açtığı izlendi. Ayrıca sirkumfleks arter mid segmentinde %90–95, obtus marginalis dalı stent distalinde ise %70–80 oranında darlık saptandı. Bu bulgular doğrultusunda sirkumfleks arter ve obtus marginalis dalına koruyucu kompleks culotte bifurkasyon perkütan koroner girişim uygulandı. İşlem sonrası uygun medikal tedavi düzenlendi. Takiplerinde hastanın göğüs ağrısı geriledi, vital bulguları stabil seyretti. Medikal tedavisi optimize edilerek poliklinik takibine alındı. Tartışma ve Sonuç: Bu olgu, koroner arter hastalığı öyküsü bulunan ve non-invaziv değerlendirmelerde belirgin patoloji saptanmayan hastalarda klinik semptomların dikkatle değerlendirilmesinin önemini göstermektedir. Özellikle yan dal osteal bölgesine stentleme planlanan olgularda, ilerleyen dönemlerde gerekebilecek girişimler göz önünde bulundurularak stent yerleşiminin planlanması hayati önem taşımaktadır. Unstabil anjina pektoris tanısında zamanında invaziv değerlendirme yapılması, majör kardiyak olayların önlenmesi açısından kritik rol oynamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Koroner Arter Hastalığı, Unstabil Anjina Pektoris, Koroner Bifurkasyon Lezyonu, Perkütan Koroner Girişim

**Unstable Angina Pectoris Despite Normal Non-invasive Evaluation Findings: A Complex
Coronary Bifurcation Case Report**

Abstract: Case Presentation: A 69-year-old female patient presented to our clinic with progressively worsening chest pain over the preceding 15 days. Her medical history included hypertension, diabetes mellitus, and a previous percutaneous coronary intervention with stent implantation to the obtuse marginal branch of the circumflex artery in 2017. Physical examination, laboratory investigations, and transthoracic echocardiography revealed no significant abnormalities. Due to the recent onset and increasing severity of chest pain, coronary angiography was performed with a preliminary diagnosis of unstable angina pectoris. Coronary angiography demonstrated protrusion of the stent struts into the lumen of the previously treated obtuse marginal branch, resulting in progressive luminal narrowing. In addition, a 90–95% stenosis was observed in the mid-segment of the circumflex artery, and a 70–80% stenosis distal to the stent in the obtuse marginal branch. Based on these findings, a protective complex

culotte bifurcation percutaneous coronary intervention was successfully performed on the circumflex artery and obtuse marginal branch. Following the procedure, appropriate medical therapy was initiated. During follow-up, the patient's chest pain resolved, and vital signs remained stable. The patient was discharged with optimized medical therapy and scheduled for outpatient follow-up. Discussion and Conclusion: This case highlights the importance of careful clinical assessment in patients with a history of coronary artery disease who present with ischemic symptoms despite unremarkable non-invasive evaluations. Particularly in cases where stenting of the side branch ostium is planned, stent positioning should be carefully considered with regard to potential future coronary interventions. Timely invasive evaluation in unstable angina pectoris plays a critical role in preventing major adverse cardiac events.

Keywords: Coronary Artery Disease, Unstable Angina Pectoris, Coronary Bifurcation Lesion, Percutaneous Coronary Intervention

Makale id= 106

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-5654-1397

| 330

Nsaii Duyarlılığı Olan Hastalarda Kimyasal Grup Bazlı Reaksiyon Analizi ve Alternatif İlaç Provokasyon Testleri

Uzman Dr. Yasemin Akgül Balaban¹

¹Zonguldak Atatürk Devlet Hastanesi

Özet: Non-steroid antiinflatuvar ilaçlar (NSAİİ), analjezik ve antipiretik etkileri nedeniyle yaygın olarak kullanılmaktadır. Ancak bu ilaçlara bağlı duyarlılık reaksiyonları, hafif ürtiker ve anjiyoödemden anafilaksiye kadar değişen klinik tablolar oluşturabilir. Bu nedenle kimyasal yapılarına göre sınıflandırma, çapraz reaksiyon riskini öngörme ve güvenli alternatif belirleme açısından önemlidir. NSAİİ'ler; salisilik asit türevleri, asetik asit türevleri, antranilik asitler, propiyonik asit türevleri, oksikamlar, pirazolonlar, sülfonanilidler, selektif COX-2 inhibitörleri ve diğer non-narkotik analjezikler olarak gruplandırılır. Bu retrospektif çalışmada, ikinci basamak bir devlet hastanesine NSAİİ duyarlılığı ile başvuran 53 hasta değerlendirilmiştir. Hastaların yaş ortalaması 41,4±13,3 yıl olup 31'i kadın, 22'si erkektir. Reaksiyonların en sık propiyonik asit türevleri ile geliştiği (%50,9), bunu asetik asit türevleri (%20,8) ve pirazolonların (%18,9) izlediği görülmüştür. Oksikamlar %7,5 oranında reaksiyona neden olmuştur. Klinik şiddet açısından hastaların %50,9'unda hafif, %41,5'inde orta, %3,8'inde ise anafilaksi saptanmıştır. Tüm hastalara kılavuzlara uygun şekilde alternatif NSAİİ'lerle oral provokasyon testi uygulanmıştır. Otuz bir hastada oksikamlar, 22 hastada sülfonanilidler test edilmiştir. Dört hastada alternatif grup ile reaksiyon gelişmiş; bu hastalar selektif COX-2 inhibitörleri ile yeniden değerlendirilmiştir. Bir hastada selektif COX-2 ile de reaksiyon görülmüş ve tüm NSAİİ'ler kontrendike kabul edilmiştir. Ayrıca bir hasta NERD, bir hasta SNIUAA fenotipi olarak sınıflandırılmıştır. Sonuç olarak, NSAİİ duyarlılığında kimyasal sınıflama ve fenotip temelli yaklaşım, hem reaksiyon riskini değerlendirmede hem de güvenli alternatif belirlemede klinik pratiğe önemli katkı sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Nsaii Duyarlılığı, İlaç Alerjisi, Oral Provokasyon Testi, Kimyasal Sınıflama, Çapraz Reaksiyon

Chemical Group-Based Reaction Analysis and Alternative Drug Provocation Tests in Patients With Nsaid Hypersensitivity

Abstract: Non-steroidal anti-inflammatory drugs (NSAIDs) are widely used due to their analgesic and antipyretic effects. However, hypersensitivity reactions to these drugs can manifest with a range of clinical presentations, from mild urticaria and angioedema to anaphylaxis. Therefore, classification based on chemical structure is important for predicting cross-reactivity and identifying safe alternatives. NSAIDs are grouped as salicylic acid derivatives, acetic acid derivatives, anthranilic acids, propionic acid derivatives, oxicams, pyrazolones, sulfonanilides, selective COX-2 inhibitors, and other non-narcotic analgesics. In this retrospective study, 53 patients who presented with NSAID hypersensitivity to a secondary-level state hospital were evaluated. The mean age of the patients was 41.4 ± 13.3 years, with 31 females and 22 males. Reactions most frequently occurred with propionic acid derivatives (50.9%), followed by acetic acid derivatives (20.8%) and pyrazolones (18.9%). Oxicams caused reactions in 7.5% of cases. In terms of clinical severity, 50.9% of patients had mild reactions, 41.5%

had moderate reactions, and 3.8% experienced anaphylaxis. All patients underwent oral provocation testing with alternative NSAIDs according to guideline recommendations. Oxicams were tested in 31 patients, and sulfonanilides in 22 patients. Four patients developed reactions to the alternative group; these patients were re-evaluated with selective COX-2 inhibitors. One patient also reacted to a selective COX-2 inhibitor, and all NSAIDs were considered contraindicated. Additionally, one patient was classified with the NERD phenotype and another with the SNIUAA phenotype. In conclusion, chemical classification and a phenotype-based approach in NSAID hypersensitivity provide significant contributions to clinical practice in both evaluating reaction risk and identifying safe alternatives.

Keywords: Nsaid Hypersensitivity, Drug Allergy, Oral Provocation Test, Chemical Classification, Cross-Reactivity

Makale id= 16

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-8948-8801

| 332

Onarılmış Tibialis Anterior Kas Hernisi Re-Rüptürünün Mesh İle Onarımı : Vaka Sunumu

Uzman Dr. Muhammed Can Ari¹, Uzman Dr. Azat Közgün¹
¹Çermik Devlet Hastanesi

*Corresponding author: Muhammed Can Ari

Özet: Giriş ve Amaç: Kas hernileri, fokal fasyal defektler sonucu gelişen ve çoğunlukla asemptomatik seyreden nadir klinik durumlardır. Alt ekstremitede en sık tibialis anterior kası etkilenmektedir. Semptomatik olgularda öncelikle konservatif tedavi önerilmekle birlikte, tedaviye dirençli ve nüks eden vakalarda cerrahi tedavi gündeme gelmektedir. Ancak literatürde optimal cerrahi yöntem konusunda fikir birliği bulunmamaktadır. Bu çalışmanın amacı, primer fasyal onarım sonrası nüks gelişen tibialis anterior kas hernisinde, emilemeyen sentetik mesh kullanılarak uygulanan imbrikasyon tekniğini ve klinik sonuçlarını sunmaktır. Olgu Sunumu: Otuz dört yaşında erkek hasta; bacak ön yüzünde ağrı, eforla artan şişlik, kasılma hissi ve yürüme mesafesinde belirgin azalma şikayetleri ile başvurdu. Hastanın 1,5 yıl önce bacak ön yüzüne direkt travma sonrası dış merkezde primer fasyal onarım öyküsü mevcuttu. Fizik muayenede ayakta ve lunge pozisyonunda belirginleşen, redükte edilemeyen herniasyon saptandı. Manyetik rezonans görüntüleme anterior kompartman fasyasında yaklaşık 6–7 cm uzunluğunda geniş ve re-rüptüre bir defekt izlendi. Defektin genişliği, fasyal kenarların uç uca getirilememesi ve primer onarımda kompartman basıncının artarak nüks ve komplikasyon riskini artıracığı düşünülerek primer sütürasyon tercih edilmedi. Spinal anestezi altında, önceki insizyon hattından girilerek defekt alanına ulaşıldı. Emilemeyen polipropilen mesh (Mersilene® mesh), defekt sınırlarının her kenarından yaklaşık 1 cm taşacak şekilde hazırlanarak fasya altına yerleştirildi. Mesh, medial ve lateral kenarlarda çift kat imbrike edilerek emilemeyen prolen sütürlerle fasyaya tespit edildi. Mesh ile tespit sonrası mesh ile fasya arasında ölü boşluk, seroma, hematoma oluşmaması için serum fizyolojik ile yıkama yapılmadı. Ayak bileği dorsifleksiyonu ile intraoperatif olarak herniasyon ve mesh stabilitesi kontrol edildi. Sonuç: Postoperatif dönemde komplikasyon izlenmedi. Klinik ve radyolojik takiplerde herniasyonun kaybolduğu, ağrı ve fonksiyonel kısıtlılığın tamamen düzeldiği ve hastanın üçüncü ayda mesleğine sorunsuz geri döndüğü gözlemlendi. Geniş ve nüks tibialis anterior kas hernilerinde, kompartman basıncını artırmadan anatomik uyum sağlayan mesh imbrikasyon tekniği; güvenli, etkili ve uygulanabilir bir cerrahi seçenek olabilir. Anahtar Kelimeler: alt ekstremitte kas hernisi, polipropilen, mesh

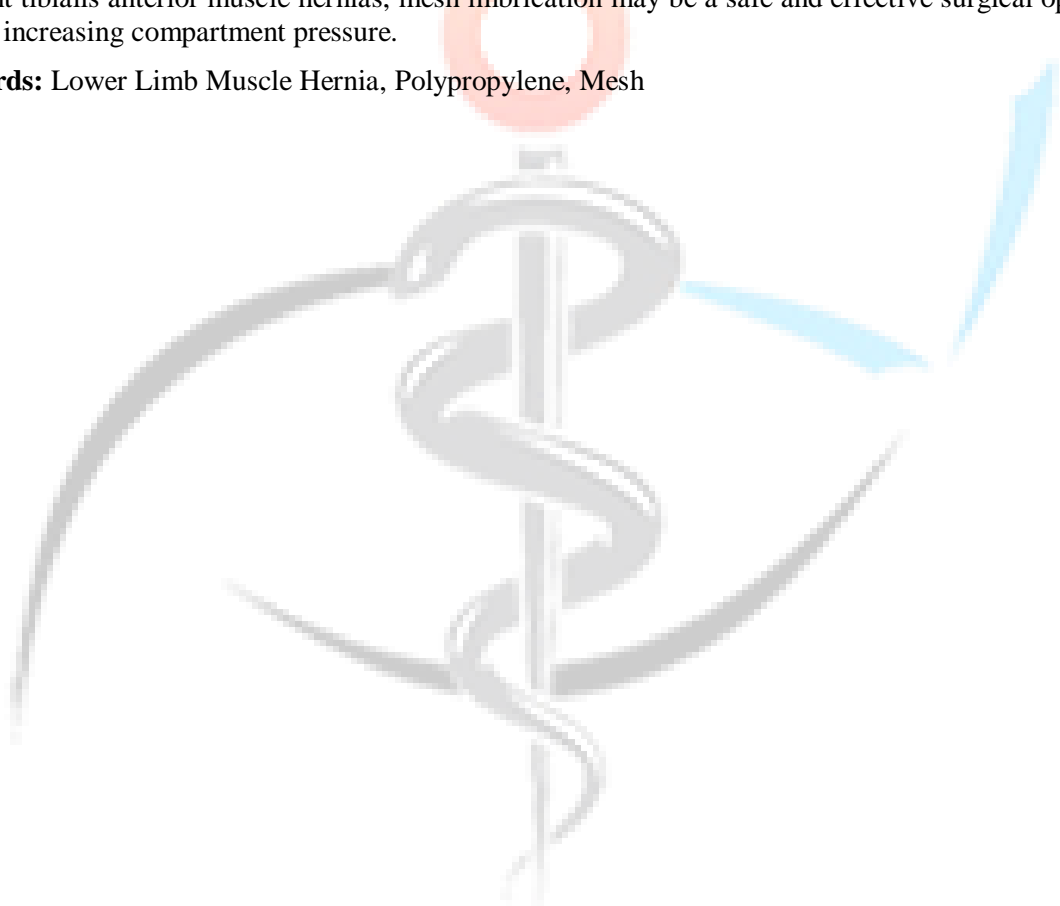
Anahtar Kelimeler: Alt Ekstremitte Kas Hernisi, Polipropilen, Mesh

Re-Rupture of a Previously Repaired Tibialis Anterior Muscle Hernia and Its Surgical Repair With Mesh: A Case Report

Abstract: Introduction and Objective: Muscle hernias are rare conditions caused by focal fascial defects and are mostly asymptomatic. Tibialis anterior muscle is the most commonly affected muscle in the lower extremity. Conservative treatment is recommended as first-line therapy in symptomatic cases; however, surgical intervention is indicated in treatment-resistant and recurrent cases. There is no

consensus in the literature regarding the optimal surgical technique. This study aims to present a mesh imbrication technique using a non-absorbable synthetic mesh and its clinical outcome in a recurrent tibialis anterior muscle hernia following primary fascial repair. Case Presentation: A 34-year-old male patient presented with anterior leg pain, exertion-related swelling, tightness, and reduced walking distance. He had undergone primary fascial repair 1.5 years earlier following direct trauma to the anterior leg. Physical examination revealed a prominent, irreducible herniation evident in standing and lunge positions. Magnetic resonance imaging demonstrated a re-ruptured fascial defect measuring approximately 6–7 cm in the anterior compartment. Primary suturing was avoided due to the defect size, inability to approximate the fascial edges, and concern that increased compartment pressure could increase recurrence risk. Under spinal anesthesia, the defect was accessed through the previous incision. A non-absorbable polypropylene mesh (Mersilene®), overlapping the defect margins by approximately 1 cm, was placed beneath the fascia. The mesh was imbricated at the medial and lateral edges and fixed with non-absorbable prolene sutures. Saline irrigation was avoided to reduce the risk of dead space, seroma, or hematoma formation. Mesh stability was assessed intraoperatively with ankle dorsiflexion. Results: Postoperative complications weren't observed. Follow-up demonstrated complete resolution of herniation, relief of pain and functional limitation, and return to work at three months. In large and recurrent tibialis anterior muscle hernias, mesh imbrication may be a safe and effective surgical option without increasing compartment pressure.

Keywords: Lower Limb Muscle Hernia, Polypropylene, Mesh

Makale id= 131

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-4987-9581

| 334

Onkoloji Hastalarında Adrenal İnsidentolamaların Değerlendirilmesi: Kantitatif Bt Wash Out Analizi ve Morfolojik Özellikler

Uzman Dr. Lale Duman¹

¹İzmir S.B.Ü. Dr. Suat Seren Göğüs Hastalıkları ve Cerrahisi Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet: Amaç: Adrenal kitlelerin ayırıcı tanısında; kantitatif bilgisayarlı tomografi (BT) yıkanma (wash-out) değerlerinin, lezyon boyutunun, morfolojik özelliklerin (sınır düzeni, iç yapı, nekroz, kalsifikasyon) ve klinik verilerin (yaş, sigara, BMI) adenom-metastaz ayırımındaki tanısal doğruluğunu tedavi almamış bir popülasyonda araştırmaktır. Materyal ve Metod: Dr. Suat Seren Göğüs Hastalıkları ve Cerrahisi EAH'de adrenal kitle saptanan ve herhangi bir sistemik tedavi almamış 45 hasta (29 adenom, 16 metastaz) retrospektif olarak incelendi. Pre-kontrast, portal (60. sn) ve geç (15. dk) faz dansite ölçümleriyle Absolü Yıkanma Yüzdesi (APW) hesaplandı. Lezyonların sınır özellikleri, heterojenite, kalsifikasyon, makroskopik yağ içeriği ve çevre invazyon bulguları iki radyolog tarafından konsensus ile değerlendirildi. Bulgular: Adenom grubunda ortalama APW %63.2 iken, metastaz grubunda %45.3 olarak saptandı ($p < 0.001$). Metastazlar anlamlı derecede daha büyük (45.1 mm vs 19.2 mm), daha heterojen (%81.2) ve daha yüksek oranda düzensiz sınırlı (%68.7) izlendi ($p < 0.001$). Metastaz grubunda sigara maruziyeti ve yaş anlamlı derecede yüksek; BMI değerleri ise daha düşük saptandı. APW için %60 eşik değerinin duyarlılığı %89.6, özgüllüğü %93.7 ve toplam tanısal doğruluğu %91.1 olarak bulundu. BMI ile radyasyon dozu arasında güçlü pozitif korelasyon izlendi ($r = 0.78$). Sonuç: Tedavi öncesi evreleme aşamasındaki onkolojik hastalarda, kantitatif BT wash-out analizi ve morfolojik detayların birlikte değerlendirilmesi, adrenal metastazları adenomlardan ayırmada yüksek güvenilirliğe sahip non-invaziv bir yöntemdir. Özellikle %60 APW eşiği, gereksiz biyopsi prosedürlerini önlemede kritik role sahiptir.

Anahtar Kelimeler: Adrenal Metastaz, Adenom, İnsidentaloma, Akciğer Kanseri, ct Wash-Out, Apw

Evaluation of Adrenal Incidentalomas in Oncology Patients: Quantitative Ct Wash-Out Analysis and Morphological Features

Abstract: Objective: The aim of this study is to investigate the diagnostic accuracy of quantitative computed tomography (CT) wash-out values, lesion size, morphological features (border regularity, internal structure, necrosis, calcification), and clinical data (age, smoking, BMI) in differentiating adenomas from metastases in an untreated population with adrenal masses. Materials and Methods: A retrospective analysis was performed on 45 patients (29 adenomas, 16 metastases) with adrenal masses who had not received any systemic treatment, at Dr. Suat Seren Chest Diseases and Surgery Training and Research Hospital. Absolute wash-out percentage (APW) was calculated using pre-contrast, portal (60s), and delayed (15 min) phase density measurements. Lesion border characteristics, heterogeneity, calcification, macroscopic fat content, and signs of local invasion were evaluated in consensus by two radiologists. Results: The mean APW was 63.2% in the adenoma group and 45.3% in the metastasis group ($p < 0.001$). Metastases were significantly larger (45.1 mm vs 19.2 mm), more heterogeneous (81.2%), and more frequently had irregular borders (68.7%) ($p < 0.001$). Smoking exposure and age

were significantly higher in the metastasis group, while BMI values were lower. An APW threshold of 60% had a sensitivity of 89.6%, specificity of 93.7%, and overall diagnostic accuracy of 91.1%. There was a strong positive correlation between BMI and radiation dose ($r = 0.78$). Conclusion: In oncological patients at the pre-treatment staging phase, combined evaluation of quantitative CT wash-out analysis and morphological details is a highly reliable non-invasive method for distinguishing adrenal metastases from adenomas. Especially the 60% APW threshold plays a critical role in preventing unnecessary biopsy procedures.

Keywords: Adrenal Metastasis, Adenoma, Ct Wash-Out, Insidentalomas, Lung Cancer, apw

Makale id= 127

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-5900-5098

| 336

Osteoporoz Değerlendirmesinde Femur ve Vertebra Dxa Ölçümleri Arasındaki Tanısal Uyumsuzluk: Retrospektif Analiz

Uzman Dr. Yüksel Topkaya¹
¹Tekirdağ Devlet Hastanesi

Özet: Amaç: Bu çalışmanın amacı, osteoporoz değerlendirmesinde femur ve lomber vertebra DXA ölçümleri arasındaki tanısal uyumu incelemek ve bölgesel kemik mineral yoğunluğu farklılıklarının klinik etkisini ortaya koymaktır. Farklı anatomik bölgeler arasında görülebilen tanısal uyumsuzluğun, risk sınıflaması ve tedavi kararları üzerindeki potansiyel etkisinin değerlendirilmesi hedeflenmiştir. Yöntem: Retrospektif olarak tasarlanan bu çalışmaya femur ve lomber vertebra DXA ölçümü bulunan toplam 104 hasta dahil edilmiştir. Femur ve vertebra T-skorumları ile yaşa göre düzeltilmiş Z-skorumları Wilcoxon signed-rank testi ile karşılaştırılmıştır. Tanısal sınıflamalar (normal, osteopeni, osteoporoz) üzerinden uyum çapraz tablo analizi ile değerlendirilmiştir. İstatistiksel anlamlılık düzeyi $p < 0,05$ olarak kabul edilmiştir. Bulgular: Hastaların yaş ortalaması 64,9 yıl olarak saptanmıştır. Vertebra T-skorumlarının femur T-skorumlarına göre anlamlı derecede daha düşük olduğu belirlenmiştir ($Z = -5,538$; $p < 0,001$). Benzer şekilde vertebra Z-skorumları da femur Z-skorumlarına göre anlamlı olarak daha düşüktür ($Z = -3,086$; $p = 0,002$). Toplam tanısal uyumsuzluk oranı %74, major uyumsuzluk oranı ise %17 olarak hesaplanmıştır. Femur ölçümüne göre normal veya osteopenik olarak sınıflanan hastaların %56,8'inde vertebra düzeyinde osteoporoz saptanmıştır. Sonuç: Femur ve vertebra DXA ölçümleri arasında belirgin tanısal uyumsuzluk bulunmaktadır. Tek bölgeye dayalı değerlendirme vertebral osteoporozun önemli bir kısmının gözden kaçmasına neden olabilir. Osteoporoz tanısında çok bölgesel DXA analizinin klinik açıdan büyük önem taşıdığı görülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Dxa, Femur, Vertebra, Osteoporoz, Tanısal Uyumsuzluk

Diagnostic Discordance Between Femoral and Vertebral Dxa Measurements in Osteoporosis Assessment: A Retrospective Analysis

Abstract: Objective: The aim of this study was to evaluate the diagnostic concordance between femoral and lumbar vertebral DXA measurements in osteoporosis assessment and to determine the clinical impact of regional differences in bone mineral density. The potential influence of diagnostic discordance between anatomical sites on risk stratification and treatment decisions was also investigated. Methods: This retrospective study included a total of 104 patients who underwent both femoral and lumbar vertebral DXA assessments. Femoral and vertebral T-scores, as well as age-adjusted Z-scores, were compared using the Wilcoxon signed-rank test. Diagnostic concordance across categories (normal, osteopenia, osteoporosis) was evaluated using cross-tabulation analysis. A p-value < 0.05 was considered statistically significant. Results: The mean age of the patients was 64.9 years. Vertebral T-scores were significantly lower than femoral T-scores ($Z = -5.538$; $p < 0.001$). Similarly, vertebral Z-scores were significantly lower than femoral Z-scores ($Z = -3.086$; $p = 0.002$). The overall diagnostic discordance rate was 74%, while major discordance was observed in 17% of patients. Notably, 56.8% of patients classified as normal or osteopenic based on femoral measurements were found to have

osteoporosis at the vertebral level. Conclusion: There is a substantial diagnostic discordance between femoral and vertebral DXA measurements. Reliance on single-site assessment may lead to underdiagnosis of vertebral osteoporosis. Multi-site DXA evaluation appears to be clinically essential for accurate osteoporosis diagnosis.

Keywords: Dxa, Femur, Vertebra, Osteoporosis, Diagnostic Discordance

Makale id= 115

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8325-9664

| 338

Otorinolaringolojik Acillerin Tanınmasında Yapay Zeka Sohbet Botlarının Triyaj Performansının Değerlendirilmesi

Dr. Öğretim Üyesi Burak Erkmen¹

¹Üsküdar Üniversitesi Tıp Fakültesi Kulak Burun Boğaz Hastalıkları Ve Baş Boyun Cerrahisi
Anabilim Dalı

Özet: Otorinolaringolojik acillerin hızlı şekilde tanınması ve uygun triyaj yapılması, ciddi komplikasyonların önlenmesi açısından büyük önem taşımaktadır. Son yıllarda hastalar sağlıkla ilgili bilgi almak için yapay zekâ (AI) tabanlı sohbet botlarını giderek daha fazla kullanmaktadır. Bu çalışmanın amacı, ChatGPT, Gemini ve Claude adlı üç yaygın yapay zekâ sohbet botunun sık görülen otorinolaringolojik acilleri tanıma ve uygun triyaj önerileri sunma performansını değerlendirmektir. Çalışmada epiglottit, şiddetli epistaksis, yabancı cisme bağlı hava yolu obstrüksiyonu, peritonsiller apse, Ludwig anjini, derin boyun enfeksiyonu, ani sensörinöral işitme kaybı, sinüzitin orbital komplikasyonları, postoperatif boyun hematomu ve şiddetli alerjik laringeal ödem gibi potansiyel olarak yaşamı tehdit eden durumları içeren on klinik senaryo kullanılmıştır. Her senaryo üç sohbet botuna aynı istem ile sunulmuş ve verilen yanıtlar acil servise yönlendirme, acil hekim değerlendirmesi veya evde gözlem şeklinde sınıflandırılmıştır. Sonuçlar, ChatGPT'nin çoğu yaşamı tehdit eden senaryoda doğru şekilde acil servise başvuru önerdiğini göstermiştir. Gemini benzer performans sergilemekle birlikte bazı durumlarda doğrudan acil yönlendirme yerine hekim değerlendirmesi önermiştir. Claude ise senaryolar arasında daha değişken ve tutarsız triyaj önerileri sunmuştur. Özellikle ani sensörinöral işitme kaybı ve şiddetli epistaksis gibi bazı durumlarda aciliyetin yeterince vurgulanmadığı görülmüştür. Yapay zekâ sohbet botları hastalara ilk bilgilendirme sağlayabilecek potansiyele sahip olsa da, akut tıbbi durumlarda bağımsız karar verme aracı olarak kullanılmaları uygun değildir. Bu sistemlerin güvenilirliğinin artırılması için kanıta dayalı klinik veriler ve acil yönetim rehberleri ile daha kapsamlı şekilde eğitilmeleri gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Yapay Zekâ, Otorinolaringoloji, Tıbbi Triyaj, Acil Durumlar, Chatbotlar

Makale id= 89

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-3435-8943

| 339

Over Endometrioma Cerrahisi Sonrası Follistatin Ekspresyonu ile Rekürrens Arasındaki İlişki

Exp. Candost Hanedan¹
¹Ankara Etlik Şehir Hastanesi

Özet: Amaç Postoperatif rekürrens, over endometriomasının yönetiminde önemli bir klinik sorun olmaya devam etmektedir. Bu çalışmanın amacı, over endometrioması cerrahisi sonrası epitelyal follistatin immünohistokimyasal boyanması ile rekürrens arasındaki ilişkiyi değerlendirmek ve rekürrens ile ilişkili klinik faktörleri belirlemektir. Yöntem Bu retrospektif çalışmaya Ocak 2008–Ocak 2013 tarihleri arasında over endometrioması nedeniyle opere edilen 50 hasta dahil edildi. Klinik ve cerrahi veriler, preoperatif ve postoperatif CA-125 düzeyleri ile rekürrens özellikleri kaydedildi. Follistatin ekspresyonunun immünohistokimyasal değerlendirmesi, endometriotik glandüler epitel hücrelerinde ikili skorlama sistemi (pozitif/negatif) kullanılarak yapıldı. Rekürrens ile ilişkili faktörler istatistiksel olarak analiz edildi. Bulgular Rekürrens 24 hastada (%48) saptandı. İleri evre hastalık ($p=0.034$), önceki cerrahi öyküsü ($p<0.001$) ve postoperatif CA-125 düzeyleri ($p=0.003$) rekürrens ile anlamlı olarak ilişkili bulundu; postoperatif gebelik ise koruyucu bir faktör olarak belirlendi ($p=0.042$). Sitoplazmik epitelyal follistatin boyanması hastaların %28’inde saptandı ve rekürrens ile anlamlı ilişki göstermedi ($p=0.860$). ROC analizi, follistatin boyanmasının rekürrensi öngörmeye ayırt edici bir güce sahip olmadığını gösterdi ($AUC=0.511$). Sonuç Over endometrioması cerrahisi sonrası rekürrens, epitelyal follistatin ekspresyonundan ziyade yerleşik klinik faktörlerden etkilenmektedir. Follistatin endometriozis patofizyolojisinde rol oynayabilse de postoperatif rekürrensi öngörmeye güvenilir bir biyobelirteç olarak görünmemektedir.

Anahtar Kelimeler: Endometrioma ;follistatin Immunohistochemistry ; ;recurrence Risk ; Prognostic Biomarkers

Association Between Follistatin Expression and Recurrence After Ovarian Endometrioma Surgery

Abstract: Objective Postoperative recurrence remains a major clinical challenge in the management of ovarian endometrioma. This study aimed to evaluate the relationship between epithelial follistatin immunohistochemical staining and recurrence after ovarian endometrioma surgery and to identify clinical factors associated with recurrence. Methods This retrospective study included 50 patients who underwent surgery for ovarian endometrioma between January 2008 and January 2013. Clinical and surgical data, pre- and postoperative CA-125 levels, and recurrence characteristics were recorded. Immunohistochemical evaluation of follistatin expression was performed using a binary scoring system (positive vs. negative) in endometriotic glandular epithelial cells. Factors associated with recurrence were analyzed statistically. Results Recurrence was detected in 24 patients (48%). Advanced-stage disease ($p=0.034$), previous surgery ($p<0.001$), and postoperative CA-125 levels ($p=0.003$) were significantly associated with recurrence, whereas postoperative pregnancy was identified as a protective factor ($p=0.042$). Cytoplasmic epithelial follistatin staining was present in 28% of patients and showed

no significant association with recurrence ($p=0.860$). ROC analysis demonstrated no discriminative ability of follistatin staining for predicting recurrence ($AUC=0.511$). Conclusion Recurrence after ovarian endometrioma surgery appears to be primarily influenced by established clinical factors rather than epithelial follistatin expression. Although follistatin may play a role in endometriosis pathophysiology, it does not appear to be a reliable biomarker for predicting postoperative recurrence.

Keywords: Endometrioma; Follistatin; Immunohistochemistry; Recurrence Risk; Prognostic Biomarkers

Makale id= 167

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-2923-5869

| 341

Paklitakselin Oluşturduğu Oksidatif Stres ve Apoptotik Yanıtın Ishikawa Endometrial Kanser Hücrelerinde Timokinon ile Modülasyonu

Dr. Öğretim Üyesi Oya Korkmaz¹

¹Malatya Turgut Özal Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Histoloji ve Embriyoloji Anabilim Dalı

Özet: Amaç: Paklitaksel, endometrial kanser tedavisinde yaygın olarak kullanılan bir kemoterapötik ajan olup sitotoksik etkisinin önemli bir kısmı oksidatif stres artışı ve intrinsik apoptotik yolak aktivasyonu ile ilişkilidir. Timokinon ise antioksidan özellikleri ile bilinen biyoaktif bir bileşik olup redoks dengesi üzerinde düzenleyici etkilere sahiptir. Bu çalışmada, paklitakselin Ishikawa endometrial adenokarsinom hücrelerinde oluşturduğu oksidatif stres ve apoptotik yanıtın timokinon ile modüle edilip edilemeyeceğinin araştırılması amaçlanmıştır. Gereç ve Yöntem: Ishikawa hücreleri 48 saat süreyle dört gruba ayrılarak inkübe edilmiştir: kontrol, timokinon (10 µM), paklitaksel (5 nM) ve paklitaksel + timokinon (eş zamanlı uygulama). Hücre canlılığı MTT yöntemi ile değerlendirilmiştir. Oksidatif stres durumu hücre lizati kullanılarak total antioksidan kapasite (TAS) ve total oksidan durum (TOS) düzeyleri ölçülerek analiz edilmiştir. Redoks dengesi TOS/TAS oranı üzerinden değerlendirilmiştir. Apoptotik aktivasyon ise cleaved kaspaz-3 düzeylerinin ELISA yöntemi ile belirlenmiştir. İstatistiksel analiz tek yönlü ANOVA ve Tukey post hoc testi kullanılarak gerçekleştirilmiş, p<0,05 değeri anlamlı kabul edilmiştir. Bulgular: Paklitaksel uygulaması, kontrol grubuna kıyasla hücre canlılığında anlamlı azalma ile ilişkili bulunmuştur (p<0,05). Ayrıca paklitaksel grubunda TOS düzeylerinde ve TOS/TAS oranında anlamlı artış saptanırken (p<0,05), cleaved kaspaz-3 düzeylerinde belirgin yükselme gözlenmiştir (p<0,05). Timokinon uygulaması redoks parametrelerinde düzenleyici etki göstermiştir. Kombine uygulamada ise paklitakselin oluşturduğu oksidatif stres ve apoptotik yanıtın anlamlı düzeyde modüle edildiği belirlenmiştir (p<0,05). Sonuç: Elde edilen bulgular, paklitakselin endometrial kanser hücrelerinde oksidatif stres ve apoptotik aktivasyonu artırdığını; timokinonun ise bu süreci redoks dengesi üzerinden modüle edebileceğini göstermektedir. Bu veriler, kemoterapiye eşlik eden hücrel stres yanıtlarının redoks düzenleyici ajanlar ile etkileşimine dair translasyonel açıdan dikkat çekici bir perspektif sunmaktadır.

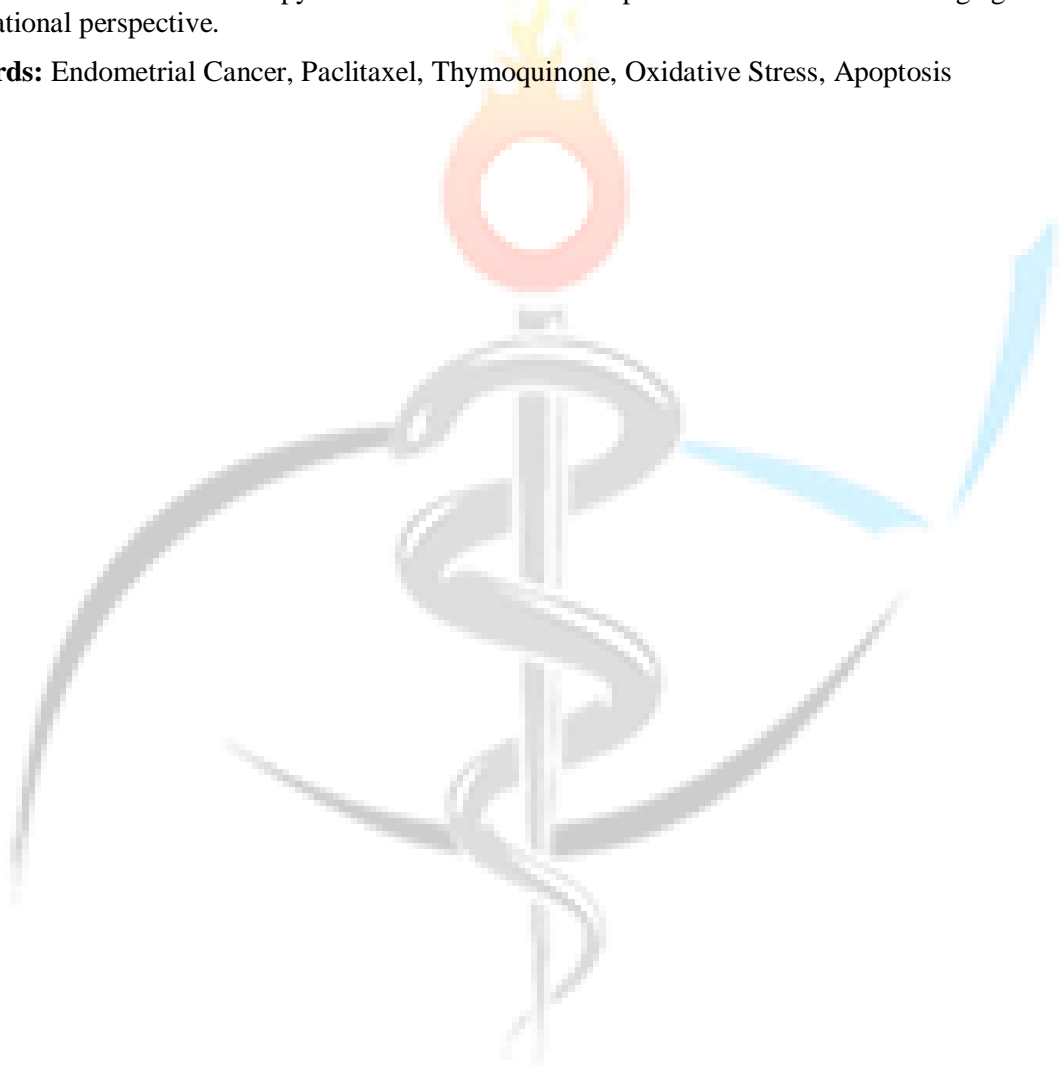
Anahtar Kelimeler: Endometrial Kanser, Paklitaksel, Timokinon, Oksidatif Stres, Apoptoz

Modulation of Paclitaxel-Induced Oxidative Stress and Apoptotic Response by Thymoquinone in Ishikawa Endometrial Cancer Cells

Abstract: Background: Paclitaxel is a widely used chemotherapeutic agent in the treatment of endometrial cancer, and its cytotoxic effect is closely associated with increased oxidative stress and activation of intrinsic apoptotic pathways. Thymoquinone is a bioactive compound known for its antioxidant and redox-regulating properties. The present study aimed to investigate whether thymoquinone modulates paclitaxel-induced oxidative stress and apoptotic activation in Ishikawa endometrial adenocarcinoma cells. Materials and Methods: Ishikawa cells were incubated for 48 hours in four groups: control, thymoquinone (10 µM), paclitaxel (5 nM), and paclitaxel + thymoquinone (co-treatment). Cell viability was assessed using the MTT assay. Oxidative stress status was evaluated by

measuring total antioxidant status (TAS) and total oxidant status (TOS) levels in cell lysates, and redox balance was calculated as the TOS/TAS ratio. Apoptotic activation was determined by measuring cleaved caspase-3 levels using ELISA. Statistical analysis was performed using one-way ANOVA followed by Tukey's post hoc test, and $p < 0.05$ was considered statistically significant. Results: Paclitaxel treatment significantly reduced cell viability compared to the control group ($p < 0.05$). In addition, paclitaxel significantly increased TOS levels and the TOS/TAS ratio ($p < 0.05$), accompanied by a marked elevation in cleaved caspase-3 levels ($p < 0.05$). Thymoquinone alone demonstrated regulatory effects on redox parameters. In the combination group, paclitaxel-induced oxidative stress and apoptotic activation were significantly modulated ($p < 0.05$). Conclusion: These findings indicate that paclitaxel enhances oxidative stress and apoptotic activation in endometrial cancer cells, while thymoquinone modulates this response through redox regulation. The results highlight the potential interaction between chemotherapy-induced cellular stress responses and redox-modulating agents from a translational perspective.

Keywords: Endometrial Cancer, Paclitaxel, Thymoquinone, Oxidative Stress, Apoptosis

Makale id= 148

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-5935-4319

| 343

Pankreasın Kistik Neoplazilerinin Genomik Özellikleri

Dr. Öğretim Üyesi Bengi Öztürk¹

¹Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi

Özet: Amaç: Pankreasın kistik neoplazileri heterojen biyolojik davranış gösteren lezyonlardır. Bu çalışmada müsinöz ve non-müsinöz pankreatik kistik neoplazilerin genomik özelliklerinin karşılaştırılması amaçlanmıştır. Yöntem: AACR Project GENIE Cohort v19.0 veri tabanından pankreas müsinöz (intraduktal papiller müsinöz neoplazi, müsinöz kistik neoplazi) ve non-müsinöz (solid psödopapiller neoplazi, seröz kistadenom) kistik neoplazi tanımlı hastalar dahil edildi. Demografik, klinikopatolojik ve genomik veriler analiz edildi. Gruplar ki-kare ve Kruskal–Wallis testleri ile karşılaştırıldı. Bulgular: Müsinöz grupta 66 hasta yer alırken, non-müsinöz grupta 47 hasta mevcuttu. Müsinöz neoplazilerde en sık mutasyonlar KRAS (%63.6) ve GNAS (%48.5) iken, non-müsinöz grupta CTNNB1 mutasyonu (%85.1) belirgin olarak saptandı. Gruplar arasında cinsiyet dağılımı ve mutasyon profili açısından istatistiksel olarak anlamlı fark bulundu ($p<0.05$). Non-müsinöz neoplaziler kadınlarda daha sık izlendi. Sonuç: Müsinöz ve non-müsinöz pankreatik kistik neoplaziler belirgin şekilde farklı moleküler alt tiplere sahiptir. Genomik farklılıkların tanısal ayırım ve moleküler sınıflandırmada önemli katkılar sağlayabileceği düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Pankreas Müsinöz Neoplazi, Pankreas Nonmüsinöz Neoplazi, İntraduktal Papiller Müsinöz Neoplazi, Müsinöz Kistik Neoplazi

Genomic Characteristics of Cystic Neoplasms of the Pancreas

Abstract: Aim: Cystic neoplasms of the pancreas are lesions exhibiting heterogeneous biological behavior. This study aimed to compare the genomic characteristics of mucinous and non-mucinous pancreatic cystic neoplasms. Method: Patients diagnosed with mucinous (intraductal papillary mucinous neoplasia, mucinous cystic neoplasia) and non-mucinous (solid pseudopapillary neoplasia, serous cystadenoma) cystic neoplasms of the pancreas were included from the AACR Project GENIE Cohort v19.0 database. Demographic, clinicopathological, and genomic data were analyzed. Groups were compared using chi-square and Kruskal-Wallis tests. Results: The mucinous group included 66 patients, while the non-mucinous group included 47 patients. The most frequent mutations in mucinous neoplasms were KRAS (63.6%) and GNAS (48.5%), while the CTNNB1 mutation (85.1%) was significantly more prevalent in the non-mucinous group. Statistically significant differences were found between the groups in terms of gender distribution and mutation profile ($p<0.05$). Non-mucinous neoplasms were observed more frequently in women. Conclusion: Mucinous and non-mucinous pancreatic cystic neoplasms have distinctly different molecular subtypes. It is thought that genomic differences may provide significant contributions to diagnostic differentiation and molecular classification.

Keywords: Pancreatic Mucinous Neoplasia, Pancreatic Nonmucinous Neoplasia, İntraductal Papillary Mucinous Neoplasia, mucinous Cystic Neoplasia

Makale id= 14

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0002-5258-7504

| 344

Paratiroid Cerrahisinde İnterooperatif Sinir Monitorizasyonu Deneyimlerimiz: Tek Merkez Sonuçları

Uzman Kazım Duman¹

¹sancaktepe Şehit Prof.Dr. İlhan Varank Eğitim Ve Araştırma Hastanesi

Özet: Rekürren laringeal sinir (RLS) yaralanması, paratiroid cerrahisinin nadir fakat ciddi komplikasyonlarından biridir. İnterooperatif sinir monitorizasyonu (İSM), tiroid cerrahisinde RLS korunmasında yaygın olarak kullanılmaktadır. Bu çalışmada paratiroid cerrahisi uygulanan hastalarda İSM deneyimlerimizi sunmayı amaçladık. GEREÇ VE YÖNTEM Ocak 2020 - Eylül 2025 tarihleri arasında primer ve sekonder hiperparatiroidizm nedeniyle paratiroidektomi uygulanan 156 hasta retrospektif olarak değerlendirildi. Hastalar İSM kullanılan (Grup 1, n=98) ve kullanılmayan (Grup 2, n=58) olarak iki gruba ayrıldı. Demografik veriler, ameliyat süresi, vokal kord paralizisi oranları ve hastanede kalış süreleri karşılaştırıldı. BULGULAR Hastaların 124'ü (%79,5) kadın, 32'si (%20,5) erkek olup ortalama yaş 52,4±12,8 yıl idi. Ortalama ameliyat süresi Grup 1'de 68,3±18,2 dakika, Grup 2'de 82,7±21,5 dakika olarak saptandı (p=0,014). Geçici RLS hasarı Grup 1'de 2 hastada (%2,04), Grup 2'de 3 hastada (%5,17) tespit edildi (p=0,035). Kalıcı RLS hasarı her iki grupta da gözlenmedi. İSM grubunda sinir tanımlama başarı oranı %100 idi. TARTIŞMA Çalışmamızda İSM kullanımının ameliyat süresini kısalttığı ve geçici sinir hasarı oranını azalttığı gösterilmiştir. İSM grubunda %8,2 oranında interooperatif sinyal değişikliği saptanması ve cerrahi stratejinin modifiye edilmesi, gerçek zamanlı geri bildirim klinik değerini ortaya koymaktadır. Kalıcı hasarın her iki grupta görülmemesi deneyimli ellerde görsel tanımlamanın yeterli olabileceğini düşündürse de, İSM'nin geçici hasarı azaltması ve medikolegal koruma sağlaması göz ardı edilmemelidir. Çalışmamızın retrospektif ve tek merkezli olması başlıca kısıtlılıklarıdır. SONUÇ İSM, paratiroid cerrahisinde RLS'nin güvenli korunmasını sağlayan değerli bir yöntemdir. Özellikle reoperasyon ve bilateral eksplorasyon gerektiren olgularda rutin kullanımı önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Paratiroid Cerrahisi, Rekürren Laringeal Sinir, İnterooperatif Sinir Monitorizasyonu, Hiperparatiroidizm, Vokal Kord Paralizisi

Intraoperative Nerve Monitoring in Parathyroid Surgery: A Single-Center Experience

Abstract: Background and Aim: Recurrent laryngeal nerve (RLN) injury is a rare but serious complication of parathyroid surgery. Intraoperative nerve monitoring (IONM) is widely used for RLN preservation in thyroid surgery. This study aimed to present our IONM experience in patients undergoing parathyroid surgery. Materials and Methods: A total of 156 patients who underwent parathyroidectomy for primary and secondary hyperparathyroidism between January 2020 and September 2025 were retrospectively evaluated. Patients were divided into two groups: IONM used (Group 1, n=98) and IONM not used (Group 2, n=58). Demographic data, operative time, vocal cord paralysis rates, and length of hospital stay were compared. Results: Of the patients, 124 (79.5%) were female and 32 (20.5%) were male, with a mean age of 52.4±12.8 years. Mean operative time was 68.3±18.2 minutes in Group 1 and 82.7±21.5 minutes in Group 2 (p=0.014). Transient RLN injury was

detected in 2 patients (2.04%) in Group 1 and 3 patients (5.17%) in Group 2 ($p=0.035$). No permanent RLN injury was observed in either group. Nerve identification success rate was 100% in the IONM group. Conclusion: IONM is a valuable method that ensures safe preservation of the RLN in parathyroid surgery. Routine use is recommended, particularly in reoperations and cases requiring bilateral exploration.

Keywords: Parathyroid Surgery, Recurrent Laryngeal Nerve, Intraoperative Nerve Monitoring, Hyperparathyroidism, Vocal Cord Paralysis

Makale id= 241

Sözlü Sunum

ORCID ID: 45

| 346

Parsiyel Trizomi 7p ve Parsiyel Monozomi 9p'li Olgu

Ph.D Şükriye Yılmaz¹, Researcher Dilhan Kuru¹, Researcher Ayşe Çırakoğlu¹, Researcher Yelda Tarkan-Argüden¹, Researcher Elif Yosunkaya-Fenerci¹

¹Istanbul University-Cerrahpaşa

*Corresponding author: Şükriye Yılmaz

Özet: Parsiyel trizomi 7p ve parsiyel monozomi 9p sendromları nadir görülen kromozom bozukluklarıdır. Kısmi trizomi 7p sendromunun klinik bulguları arasında zeka geriliği, dolikosefali, mikrognati, mongoloid aks, düşük yerleşimli malforme kulaklar, anormal dermatoglifikler yer alır. Kısmi monozomi 9p sendromunun klinik bulguları arasında zeka geriliği, kraniyofasiyal malformasyonlar, anormal dermatoglifikler, kısa ve yeke boyun, ekstremit malformasyonları ve kardiyovasküler anormallikler yer alır. Bu çalışmada kısmi 7p trizomi ve kısmi 9p monozomili bir olgu ve dengeli t(7;9)(p21;p24) taşıyıcılarına sahip aile üyeleri sunulmaktadır. Nörogelişimsel gecikme ve çoklu konjenital anomaliler nedeniyle polikliniğimize başvuran 11 aylık erkek çocuk, aralarında akrabalık olmayan sağlıklı anne ve babanın onuncu gebeliği idi. Aile öyküsünde ailenin iki sağlıklı kızının yanı sıra dört adet ilk trimesterde düşük yaptığı ve üç kızının etiyojisi bilinmeyen bir nedenle yeni doğan döneminde öldüğü öğrenildi. Probandımızın periferik kan örneğinden standart sitogenetik inceleme GTL bantlama ile gerçekleştirildi ve ISCN'ye (1995) göre değerlendirildiğinde, ilk sitogenetik bulgu, 9p'de ekstra bir materyal ortaya çıkardı. Ebeveynlerin sitogenetik analizinde babanın karyotipinin 46,XY, annenin karyotipinin ise 46,XX,t(7;9)(p21;p24) olduğu görüldü. Erkek ve iki kız kardeş de muayene edildi ve kız kardeşlerden biri ve erkek kardeşte normal karyotipler bulunurken, ablası annesi gibi dengeli translokasyon taşıyıcısı olarak ortaya çıktı. Dolayısıyla probandımızın karyotipi 46,XY,der(9)t(7;9)(p21;p24)mat idi. Daha sonra G-bantlamadan elde ettiğimiz bulguları doğrulamak için floresan in situ hibridizasyon (FISH) çalışmaları yapıldı. Dolayısıyla probandımızın FISH'den sonraki karyotipi: 46,XY,der(9)t(7;9)(p21;p24). ish der(9)t(7;9)(p21;p24)(wcp7+;wcp9+)mat Sunulan olgunun klinik bulguları parsiyel 7p+ ve parsiyel 9p- sendromlarının klinik bulgularıyla karşılaştırıldı. Vakamızın bulgularının çoğu literatürde bildirilen bulgularla uyumludur. Yalnızca supraorbital sırt ve ayak parmağı anormalliklerinin belirginliği (1. ve 3. ayak parmaklarının 2. ayak parmağında üst üste binmesi) daha önce bildirilmemiştir.

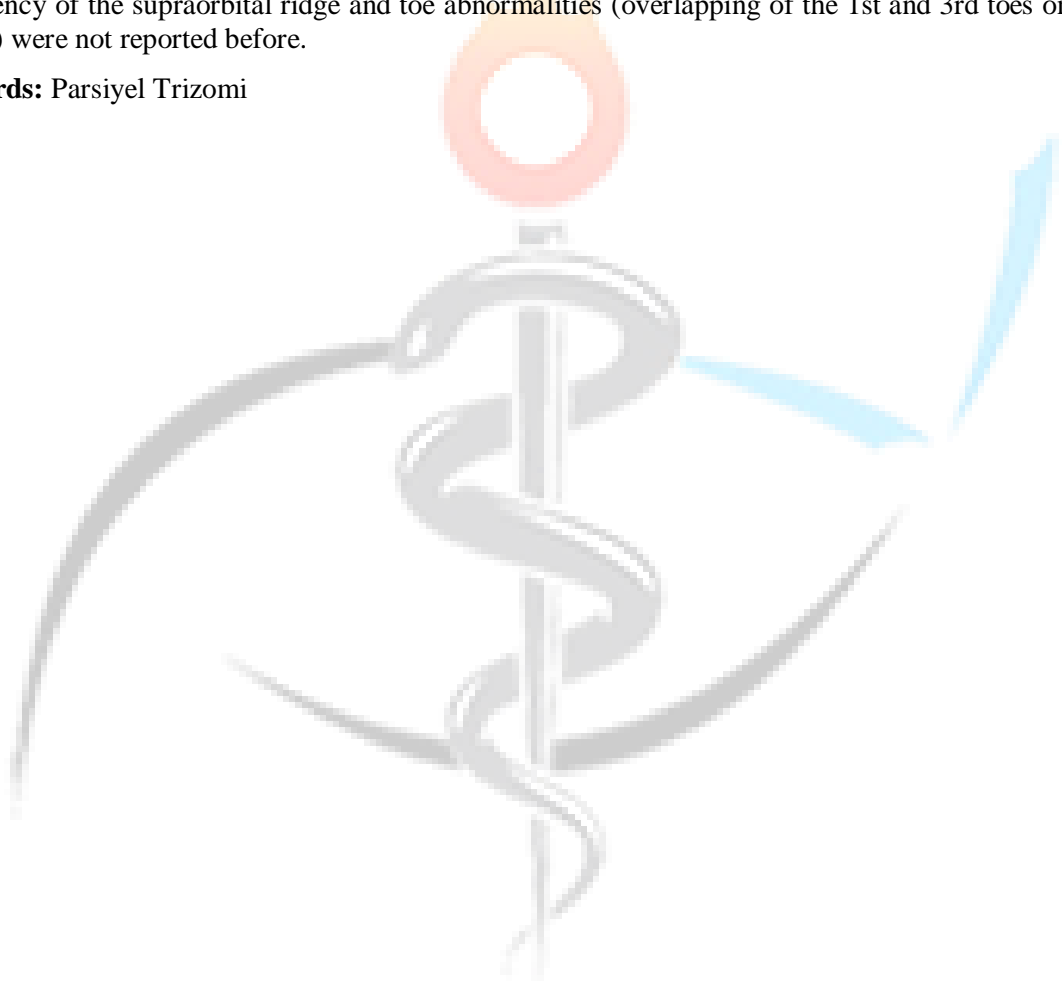
Anahtar Kelimeler: Parsiyel Trizomi

A Case With Partial Trisomy 7p and Monosomy 9p

Abstract: Partial trisomy 7p and partial monosomy 9p syndromes are rare chromosomal disorders. Among the clinical findings of partial trisomy 7p syndrome are mental retardation, dolicocephaly, micrognathia, mongoloid axis, low-set malformed ears, abnormal dermatoglyphics. The clinical findings of partial monosomy 9p syndrome include mental retardation, craniofacial malformations, abnormal dermatoglyphics, short and webbed neck, extremity malformations and cardiovascular abnormalities. This study presents a case with partial 7p trisomy and partial 9p monosomy and his family members with balanced t(7;9)(p21;p24) carriers. 11 month old boy referred to our outpatient clinic for

neurodevelopmental delay and multiple congenital abnormalities is product of a tenth gestation of non-consanguineous healthy parents. Family history reveals the family, besides two healthy daughters, had four first trimestre abortions, and three daughters who died in the neonatal period of unknown etiology. The initial cytogenetic study from our proband's peripheral blood sample, which was performed by standart cytogenetic techniques, GTL banding, and evaluated according to the ISCN (1995), revealed an extra material on 9p. The cytogenetic analysis of the parents showed that the father's karyotype was 46,XY and the mother's was 46,XX,t(7;9)(p21;p24). The brother and two sisters were also examined and in one of the sisters and the brother normal karyotypes were found while the elder sister appeared as balanced translocation carrier like her mother. Therefore, our proband's karyotype was 46,XY,der(9)t(7;9)(p21;p24)mat. Recently, fluorescence in situ hybridization (FISH) studies were performed in order to confirm our findings from G-banding. Thus, our proband's karyotype after FISH was: 46,XY,der(9)t(7;9)(p21;p24). ish der(9)t(7;9)(p21;p24)(wcp7+;wcp9+)mat The clinical findings of the present case were compared with the clinical findings of partial 7p+ and partial 9p- syndromes. Most of the findings of our case are consistent with the findings reported in the literature. Only the prominency of the supraorbital ridge and toe abnormalities (overlapping of the 1st and 3rd toes on the 2nd toe) were not reported before.

Keywords: Parsiyel Trizomi

Makale id= 4

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-9937-6267

| 348

Otizm Spektrum Bozukluğu Tanılı Ergenlerde Suç Davranışının Bağlamsal ve Psikiyatrik Özellikleri

Uzman Dr. Neşe Kavruk Erdim¹

¹Adli Tıp Kurumu

Özet: Amaç: Ceza sorumluluğu değerlendirmesi için adli psikiyatrik incelemeye sevk edilen otizm spektrum bozukluğu (OSB) tanılı ergenlerde suç davranışının bağlamsal ve psikiyatrik özelliklerini incelemek. Yöntem: 2020–2024 yılları arasında Adli Tıp Kurumu 6. İhtisas Kurulu'na gönderilen 37 OSB tanılı olgu retrospektif olarak değerlendirildi. Sosyodemografik veriler, suç türleri ve psikiyatrik eş tanılar incelendi. Motivasyonlar adli ve klinik dosya kayıtlarının sistematik incelemesi ile sınıflandırıldı. Şiddet ve şiddet dışı suçlar Fisher's exact testi ile karşılaştırıldı. Bulgular: Olguların %97,3'ü erkekti (yaş ortalaması 15,3±1,6 yıl). Psikiyatrik eş tanı oranı %62,2 olup en sık dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğu (%37,8) saptandı. Suçların %73,0'ı dürtüsel nitelikteydi. Suç türleri; şiddet (%32,4), cinsel (%24,3), malvarlığına karşı (%27,0) ve siyasi/uyuşturucu ile ilişkili (%16,2) olarak sınıflandırıldı. Şiddet suçlarında tanınan mağdur oranı anlamlı düzeyde daha yüksekti (p=0,010). Motivasyon analizinde; şiddet suçlarında en sık dürtüsellik (9/12, %75,0), malvarlığına karşı suçlarda sosyal kırılma (6/10, %60,0) ve siyasi/uyuşturucu ile ilişkili suçlarda obsesyon/özel ilgi alanları (3/6, %50,0) ön plandaydı. Çevrimiçi ve yabancı mağdur içeren suçlarda içe atım bozuklukları daha yüksek oranlarda gözlemlendi; dışa vurum bozukluklarında bağlamsal olarak belirgin bir farklılaşma saptanmadı. Sonuç: OSB tanılı ergenlerde suç davranışı heterojendir; suç türü ve bağlamı psikiyatrik özelliklerle ilişkilidir. Özellikle şiddet suçlarında mağdurun sıklıkla tanınan olması, ilişkisel bağlamın belirleyici olabileceğini düşündürmektedir. Bu bulgular, adli psikiyatrik değerlendirmede bireyselleştirilmiş ve bağlamsal yaklaşımın önemini desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: Otizm Spektrum Bozukluğu, Adli Psikiyatri, Ergen Suçluluğu, Komorbidite

Contextual and Psychiatric Characteristics of Offending in Adolescents With Autism Spectrum Disorder

Abstract: Aims: To examine the contextual and psychiatric characteristics of offending in adolescents with autism spectrum disorder (ASD) referred for forensic psychiatric evaluation of criminal responsibility. Methods: In this retrospective study, 37 adolescents with ASD referred to the Sixth Specialization Board of the Council of Forensic Medicine between 2020 and 2024 were analyzed. Sociodemographic characteristics, offense types, and psychiatric comorbidities were examined. Offense motivations were classified through systematic review of forensic and clinical records. Violent and non-violent offenses were compared using Fisher's exact test. Results: Of the cases, 97.3% were male (mean age 15.3 ± 1.6 years). Psychiatric comorbidity was present in 62.2%, most commonly attention-deficit/hyperactivity disorder (37.8%). Most offenses (73.0%) were characterized as impulsive. Offense types were classified as violent (32.4%), sexual (24.3%), property-related (27.0%), and political/substance-related (16.2%). The proportion of familiar victims was significantly higher in violent offenses (p = 0.010). Motivational analysis showed that impulsivity predominated in violent

offenses (9/12, 75.0%), social vulnerability in property-related offenses (6/10, 60.0%), and obsessive/special interests in political/substance-related offenses (3/6, 50.0%). Internalizing disorders were more frequent in offenses involving online contexts and stranger victims, whereas externalizing disorders did not demonstrate context-specific differentiation. Conclusion: Offending in adolescents with ASD is heterogeneous; offense type and contextual features are associated with psychiatric characteristics. The frequent involvement of familiar victims in violent offenses suggests a relationally mediated pattern. These findings support individualized and context-sensitive approaches in forensic psychiatric evaluations.

Keywords: Autism Spectrum Disorder, Forensic Psychiatry, Juvenile Delinquency, Comorbidity

Makale id= 242

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-9990-8099

| 350

Pcr ile Doğrulanmış Solunum Yolu Viral Enfeksiyonlarında Karaciğer Enzim Anormalliklerinin Prevalansı: 321 Hastalık Bir Kohort

Dr. Öğretim Üyesi Sinan Mermer¹

¹İzmir Ekonomi Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Enfeksiyon Hastalıkları ve Klinik Mikrobiyoloji Anabilim Dalı, İzmir, Türkiye

Özet: Giriş: Solunum yolu viral enfeksiyonları yalnızca solunum sistemi ile sınırlı kalmayıp geçici hepatik tutulumla seyredebilir ve karaciğer enzimlerinde yükselme ile kendini gösterebilir. Bu çalışmanın amacı, 2025 yılı boyunca PCR ile doğrulanmış solunum yolu viral enfeksiyonu tanısı alan hastalarda karaciğer fonksiyon testlerindeki (KCFT) anormalliklerin prevalansını ve dağılımını değerlendirmektir. **Gereç ve Yöntemler:** 1 Ocak–1 Aralık 2025 tarihleri arasında üçüncü basamak merkezimizde multipleks solunum yolu viral PCR testi pozitif saptanan hastalar retrospektif olarak incelendi. Eş zamanlı alanin aminotransferaz (ALT) ve aspartat aminotransferaz (AST) ölçümü bulunan 321 hasta çalışmaya dâhil edildi. KCFT anormalliği, klinik olarak anlamlı yükselmeleri belirlemek amacıyla ALT veya AST düzeyinin normal üst sınırı (NÜS) 1,5 katından yüksek olması olarak tanımlandı. Değerlendirilen viral etkenler arasında SARS-CoV-2, İnfluenza A ve B (H3, H1N1), Adenovirüs, Rinovirüs, RSV A/B, Parainfluenza virüsleri (1–4), mevsimsel insan koronavirüsleri (229E, OC43, NL63, HKU1), Bocavirüs ve Metapnömovirüs yer aldı. **Bulgular:** Toplam 321 hastanın 84'ünde (%26,1) ALT ve/veya AST düzeylerinde yükseklik saptandı. Medyan ALT ve AST değerleri sırasıyla 41 IU/L ve 38 IU/L idi. Şiddetli enzim yüksekliği ($>5 \times$ NÜS) 4 hastada (%1,2) gözlemlendi. KCFT anormalliği en sık İnfluenza A (%39,4), Adenovirüs (%32,2) ve SARS-CoV-2 (%27,9) enfeksiyonlarında izlendi. RSV (%25) ve İnfluenza B (%18,1) enfeksiyonlarında orta düzeyde, Rinovirüs (%14,2), Parainfluenza virüsleri (%12,8), mevsimsel koronavirüsler (%12,5) ve Bocavirüs (%6,6) enfeksiyonlarında daha düşük oranlar saptandı. Yüksek riskli (İnfluenza A, Adenovirus and SARS-CoV-2) ve düşük riskli (Rhinovirus, Parainfluenza) virüsler arasındaki fark istatistiksel olarak anlamlı bulundu ($p < 0,05$). Sonuç: PCR ile doğrulanmış solunum yolu viral enfeksiyonu olan hastaların yaklaşık dörtte birinde hafif-orta derecede KCFT anormalliği saptanmıştır. İnfluenza A, Adenovirüs ve SARS-CoV-2 enfeksiyonları en yüksek hepatik tutulum oranlarıyla ilişkilidir. Bu bulgular, viral enfeksiyonlara eşlik eden geçici KCFT yükselmelerinin doğru yorumlanmasına ve gereksiz ileri tetkiklerin önlenmesine katkı sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: Solunum Yolu Viral Enfeksiyonları; Karaciğer Fonksiyon Testleri; Karaciğer Enzim Yüksekliği; Pcr; Adenovirüs; Sars-Cov-2; Hepatik Tutulum

Prevalence of Liver Enzyme Abnormalities in Pcr-Confirmed Respiratory Viral Infections: A 321-Patient Cohort

Abstract: Background: Respiratory viral infections are not always confined to the respiratory tract and may be accompanied by transient hepatic involvement, manifested as elevations in liver enzymes. The aim of this study was to evaluate the prevalence and distribution of liver function test (LFT) abnormalities among patients with PCR-confirmed respiratory viral infections during 2025. Materials

and Methods: A retrospective analysis was conducted of patients with positive multiplex respiratory viral PCR results between January 1 and December 1, 2025, at a tertiary care center. A total of 321 patients with simultaneous alanine aminotransferase (ALT) and aspartate aminotransferase (AST) measurements were included. LFT abnormality was defined as an ALT or AST level greater than 1.5 times the upper limit of normal (ULN) to capture clinically meaningful elevations and avoid overestimation of minor physiological fluctuations. Viral pathogens evaluated included SARS-CoV-2; Influenza A and B (H3, H1N1 subtypes); Adenovirus; Rhinovirus; RSV A/B; Parainfluenza viruses (types 1–4); seasonal human coronaviruses (229E, OC43, NL63, HKU1); Bocavirus; and Metapneumovirus. Results: Elevated ALT and/or AST levels were detected in 84 of 321 patients (26.1%). The median ALT and AST values were 41 IU/L and 38 IU/L, respectively. Severe enzyme elevation ($>5\times$ the upper limit of normal) was observed in 4 patients (1.2%). Liver function test (LFT) abnormalities were most frequently observed in infections caused by Influenza A (39.4%), Adenovirus (32.2%), and SARS-CoV-2 (27.9%). Moderate rates were detected in RSV (25%) and Influenza B (18.1%) infections, whereas lower rates were found in Rhinovirus (14.2%), Parainfluenza viruses (12.8%), seasonal coronaviruses (12.5%), and Bocavirus (6.6%) infections. The difference between high-risk (Influenza A, Adenovirus and SARS-CoV-2) and low-risk viruses (Rhinovirus, Parainfluenza) was statistically significant ($p < 0.05$). Conclusion: Mild to moderate LFT abnormalities were observed in approximately one quarter of patients with PCR-confirmed respiratory viral infections. Influenza A, Adenovirus and SARS-CoV-2 were associated with the highest rates of hepatic involvement. Awareness of these patterns may assist clinicians in appropriately interpreting transient liver enzyme elevations and avoiding unnecessary diagnostic investigation.

Keywords: Respiratory Viral Infections; Liver Function Tests; Liver Enzyme Elevation; Pcr; Adenovirus; Sars-Cov-2; Hepatic Involvement

Makale id= 220

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-3543-0479

| 352

Pediyatrik Femur Boyun Kırıklarında Cerrahi Sonuçlar

Uzman Ferhat Danışman¹

¹SBÜ Van Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Ortopedi ve Travmatoloji Birimi

Özet: Amaç: Pediyatrik femur boyun kırıkları nadir görülmekle birlikte yüksek komplikasyon oranları ile ilişkilidir. Bu çalışmada, Garden ve Delbet sınıflamalarına göre cerrahi sonuçlar ve özellikle avasküler nekroz (AVN) gelişimini etkileyen faktörler değerlendirildi. Gereç ve Yöntem: Retrospektif olarak değerlendirilen 37 pediyatrik femur boyun kırığı çalışmaya dahil edildi. Hastalar anatomik lokalizasyona göre Delbet ve deplasman derecesine göre Garden sınıflamasına göre gruplandırıldı. Primer sonlanım noktası AVN gelişimi idi. Sekonder sonlanım noktaları kaynamama ve kollo-diafizer açı değişimi olarak belirlendi. İstatistiksel analizde Ki-kare, Fisher exact ve bağımsız örneklem t-testi kullanıldı. Bulgular: Hastaların %24,3'ünde AVN, %2,7'sinde kaynamama gelişti. Garden III-IV kırıklarda AVN gelişimi anlamlı derecede daha yüksek bulundu (p=0.047). Delbet sınıflamasına göre Tip 2 kırıkların %26'sında, Tip 3 kırıkların %27'sinde AVN gelişmiş olup kırık tipi ile AVN arasında anlamlı ilişki saptanmadı. AVN gelişen hastalarda ameliyata alınma süresi ortalama 15.3 saat, AVN gelişmeyenlerde 30.9 saat olup cerrahi gecikme ile AVN arasında anlamlı ilişki bulunmadı. Yaş ile AVN gelişimi (p=0.88) ve kollo-diafizer açı değişimi ile AVN gelişimi (p=0.90) arasında anlamlı ilişki saptanmadı. Sonuç: Pediyatrik femur boyun kırıklarında Garden sınıflaması AVN gelişimi açısından anlamlı bir prognostik faktör olarak bulunmuştur. Delbet sınıflaması, cerrahi gecikme süresi, yaş ve kollo-diafizer açı değişimi AVN gelişimi ile ilişkili bulunmamıştır. Bu sonuçlar, deplasman derecesinin anatomik lokalizasyondan daha güçlü bir belirleyici olabileceğini düşündürmektedir. Anahtar Kelimeler: 1.Pediyatrik femur boyun kırığı, avasküler nekroz, Garden sınıflaması, Delbet sınıflaması

Anahtar Kelimeler: Pediyatrik Femur Boyun Kırığı, Avasküler Nekroz, Garden Sınıflaması, Delbet Sınıflaması

Surgical Outcomes in Pediatric Femoral Neck Fractures

Abstract: Objective: Pediatric femoral neck fractures are rare but are associated with high complication rates. The aim of this study was to evaluate surgical outcomes according to the Garden and Delbet classifications and, in particular, the factors affecting the development of avascular necrosis (AVN). Materials and Methods: Thirty-seven pediatric femoral neck fractures that were retrospectively evaluated were included in the study. Patients were grouped according to the Delbet classification based on anatomical location and the Garden classification based on the degree of displacement. The primary endpoint was the development of AVN. Secondary endpoints were defined as nonunion and changes in the collo-diaphyseal angle. For the statistical analysis, the Chi-square test, Fisher's exact test, and the independent samples t-test were used. Result: AVN developed in 24.3% of the patients, and nonunion occurred in 2.7%. The development of AVN was found to be significantly higher in Garden III-IV fractures (p=0.047). According to the Delbet classification, AVN developed in 26% of Type 2 fractures and 27% of Type 3 fractures, and no significant relationship was found between fracture type and AVN. The mean time to surgery was 15.3 hours in patients who developed AVN and 30.9 hours in those who

did not, and no significant relationship was found between surgical delay and AVN. No significant relationship was found between age and the development of AVN ($p=0.88$) or between the change in the collo-diaphyseal angle and the development of AVN ($p=0.90$). Conclusion: In pediatric femoral neck fractures, the Garden classification was found to be a significant prognostic factor for the development of AVN. The Delbet classification, surgical delay, age, and the change in the collo-diaphyseal angle were not found to be associated with the development of AVN. These findings suggest that the degree of displacement may be a stronger determinant than anatomical location.

Keywords: Keywords: Pediatric Femoral Neck Fracture, Avascular Necrosis, Garden Classification, Delbet Classification

Makale id= 33

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0009-8430-3255

| 354

Persistan Yüksek Enfeksiyon Parametrelerinin Ayırıcı Tanısında Malignite: Olgu Sunumu

Uzman Dr. İlknur Gökdemir¹

¹Dr. Ali Kemal Belviranlı Kadın Doğum ve Çocuk Hastalıkları Hastanesi

Özet: Amaç: Periprotetik eklem enfeksiyonunun tanı ve takibinde kullanılan inflamatuvar belirteçler her zaman enfeksiyona özgü değildir. Bu olgu sunumunda, enfeksiyon ön tanısıyla tedavi edilen ancak inflamatuvar belirteçleri düşmeyen ve ileri incelemelerde malignite şüphesi saptanan hastanın sunulması amaçlanmıştır. Olgu: Yetmiş beş yaşında kadın hastaya 2003 yılında sol, 2013 yılında sağ total diz protezi uygulanmıştır. Hastanın 17.10.2025 tarihinde çekilen kemik sintigrafisinde sağ diz protezinde gevşeme ile uyumlu bulgular izlenmiştir. Ekim 2025'te sağ dizde ağrı ve protez gevşemesi saptanmasının ardından Kasım 2025'te periprotetik enfeksiyon ön tanısıyla sağ total diz protezi çıkarılarak antibiyotikli spacer yerleştirilmiştir. Alınan yara kültüründe üreme olmamış, hastada ateş ve lokal akıntı izlenmemiştir. Hastaya yaklaşık bir ay süreyle statin ve moksifloksasin tedavisi uygulanmıştır. Haftalık izlemde CRP değerleri sırasıyla 161, 214, 175, 103, 164, 144, 205, 173, 104, 66 ve 44 mg/L olarak ölçülmüştür. Sedimentasyon değerleri 24.11.2025'te 72 mm/saat, 28.11.2025'te 77 mm/saat, 15.12.2025'te 57 mm/saat ve 23.01.2026'da 72 mm/saat olarak saptanmıştır. Beklenen düşüşün olmaması üzerine yapılan ileri incelemede PET-BT'de uterusu yoğun FDG tutulumu gösteren malignite ile uyumlu kitle ve kemik yapılarında metastaz ile uyumlu odaklar izlenmiş, biyopsi yapılmıştır. Bulgular: Persistan yüksek inflamatuvar belirteçlerin yalnızca periprotetik enfeksiyon ile açıklanamayabileceği ve altta yatan malignite varlığında da yüksek seyredildiği görülmüştür. Sonuç: Periprotetik enfeksiyon şüphesiyle izlenen ve tedaviye rağmen inflamatuvar belirteçleri düşmeyen hastalarda malignite başta olmak üzere alternatif tanılar mutlaka araştırılmalıdır. Tanı sürecinde multidisipliner yaklaşım önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Periprotetik Enfeksiyon, Total Diz Protezi, Persistan Crp, Malignite

Malignancy in the Differential Diagnosis of Persistently Elevated Infection Parameters: A Case Report

Abstract: Objective: Inflammatory markers used in the diagnosis and follow-up of periprosthetic joint infection are not always specific to infection. This case report aims to present a patient who was treated with a preliminary diagnosis of periprosthetic infection but demonstrated persistently elevated inflammatory parameters and was subsequently found to have findings suspicious for malignancy. Case: A 75-year-old female patient underwent left total knee arthroplasty in 2003 and right total knee arthroplasty in 2013. Bone scintigraphy performed on October 17, 2025 demonstrated findings consistent with loosening of the right knee prosthesis. Following the development of pain and suspected loosening in October 2025, the right total knee prosthesis was removed in November 2025 with a preliminary diagnosis of periprosthetic infection, and an antibiotic-loaded spacer was implanted. Wound cultures showed no microbial growth, and the patient had no fever or local drainage. The patient received approximately one month of statin and moxifloxacin therapy. Weekly C-reactive protein (CRP) values

were recorded as 161, 214, 175, 103, 164, 144, 205, 173, 104, 66, and 44 mg/L. Erythrocyte sedimentation rates were measured as 72 mm/h (24.11.2025), 77 mm/h (28.11.2025), 57 mm/h (15.12.2025), and 72 mm/h (23.01.2026). Due to the lack of expected decline in inflammatory markers, further evaluation with PET-CT revealed an intensely FDG-avid uterine mass suspicious for primary malignancy and multiple lesions compatible with bone metastases. Biopsy was performed. Results: Persistently elevated inflammatory markers could not be explained solely by periprosthetic infection and suggested the presence of an underlying malignancy. Conclusion: In patients followed with a diagnosis of periprosthetic joint infection whose inflammatory markers fail to decrease despite appropriate treatment, alternative diagnoses—particularly malignancy—should be investigated. A multidisciplinary approach is essential for accurate diagnosis and management.

Keywords: Periprosthetic Infection, Total Knee Arthroplasty, Persistent Crp Elevation, Malignancy

Makale id= 246

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0007-5125-5301

| 356

Polikistik Over Sendromlu Olgularda İnsülin Rezistansının İnsülin Tolerans Testi ile Araştırılması

Dr. Fiat Zaman¹

¹Özel Diyarlife Hastanesi Merkez Diyarbakı

Özet: Amaç: Bu çalışmada polikistik over sendromu (PKOS) olan kadınlarda insülin rezistansının değerlendirilmesinde İnsülin Tolerans Testi (ITT)'nin tanısal değerinin belirlenmesi amaçlanmıştır. Gereç-Yöntem: Prospektif kesitsel çalışmada 61 PKOS hastası ve 28 sağlıklı kadın incelendi. Antropometrik ölçümler, hormonal profil ve metabolik parametrelerin yanı sıra ITT uygulanarak glukoz düşüş hızı (KITT) hesaplandı. Bulgular: PKOS grubunda açlık insülini, HOMA-IR ve testosteron düzeyleri anlamlı yüksek bulundu ($p < 0.001$). KITT değeri PKOS grubunda belirgin düşük olup insülin rezistansının varlığını ortaya koydu ($p < 0.001$). KITT ile HOMA-IR arasında güçlü negatif korelasyon bulundu ($r = -0.69$). Çok değişkenli analizde bel çevresi, açlık insülini ve testosteron KITT üzerinde bağımsız etkiliydi. Sonuç: ITT, PKOS'lu kadınlarda insülin rezistansını belirlemede yüksek duyarlılığa sahip bir testtir. Metabolik riskin erken tanımlanmasında kullanılabilir.

Anahtar Kelimeler: Pcos, İnsülin

Investigation of Insulin Resistance in Patients With Polycystic Ovary Syndrome Using the Insulin Tolerance Test

Abstract: Objective: The aim of this study was to determine the diagnostic value of the Insulin Tolerance Test (ITT) in evaluating insulin resistance in women with Polycystic Ovary Syndrome (PCOS). Materials and Methods: In this prospective cross-sectional study, 61 patients with PCOS and 28 healthy women were included. In addition to anthropometric measurements, hormonal profile, and metabolic parameters, the Insulin Tolerance Test was performed and the glucose disappearance rate (KITT) was calculated. Results: Fasting insulin, HOMA-IR, and testosterone levels were significantly higher in the PCOS group ($p < 0.001$). The KITT value was markedly lower in the PCOS group, indicating the presence of insulin resistance ($p < 0.001$). A strong negative correlation was found between KITT and HOMA-IR ($r = -0.69$). In multivariate analysis, waist circumference, fasting insulin, and testosterone were independent predictors affecting KITT. Conclusion: The Insulin Tolerance Test (ITT) is a highly sensitive method for detecting insulin resistance in women with PCOS. It may be useful for the early identification of metabolic risk.

Keywords: Pcos, insulin

Makale id= 24

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-1900-5405

| 357

Port Kateter İlişkili Sağ Atriyal Trombüs

Uzman Dr. Tamer Aksoy¹, Uzman Dr. Ahmet Hulisi Arslan¹

¹Anadolu Sağlık Merkezi

*Corresponding author: Tamer Aksoy

Özet: Total implante edilebilir venöz erişim portları, kanser tedavisinde sıklıkla tercih edilen santral venöz erişim cihazlarıdır. Bu cihazlar periferik intravenöz erişime göre önemli avantajlar sunarken, kullanımları daha yüksek komplikasyon oranlarıyla ilişkilidir. Kateterle ilişkili sağ atriyal tromboz, ciddi, yaşamı tehdit eden ancak yeterince rapor edilmeyen bir komplikasyondur. Pankreas adenokarsinomu olan 62 yaşında bir erkek hasta, kemoterapiyi tamamladıktan sonra pulmoner emboliyi düşündüren şikayetlerle hastaneye tekrar yatırıldı. Görüntüleme, sağ atriyal bir kitleyi ortaya çıkardı. Cerrahi eksizyon, atriyum duvarına yapışık organize bir trombüsü doğruladı. Bu vaka, kateter ucu konumlandırmasının, görüntüleme takibinin ve disiplinler arası yönetimin önemini vurgulamaktadır. Kateterle ilişkili sağ atriyum trombozu ile ilişkili ölümcül komplikasyonları önlemek için erken teşhis ve zamanında müdahale hayati önem taşır.

Anahtar Kelimeler: Sağ Atriyal Trombüs, Sağ Atriyum, Port Kateter, Kateterle İlişkili Komplikasyonlar

Port Catheter-Related Right Atrial Thrombus

Abstract: Totally implantable venous access ports are central venous access devices that are commonly preferred for cancer therapy. While these devices offer significant advantages over peripheral intravenous access, their use is associated with higher complication rates. Catheter-related Right Atrial Thrombosis is a serious, life-threatening, but underreported complication. A 62-year-old male patient with pancreatic adenocarcinoma was re-admitted after completing chemotherapy to the hospital with complaints suggesting pulmonary embolism. Imaging revealed a right atrial mass. Surgical excision confirmed an organized thrombus adherent to the wall of the atrium. This case underscores the importance of catheter tip positioning, imaging surveillance, and interdisciplinary management. Early detection and timely intervention are vital to prevent fatal complications associated with catheter-related right atrium thrombus.

Keywords: Right Atrial Thrombus, Right Atrium, Port Catheter, Catheter-Related Complications

Makale id= 173

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-0755-5338

| 358

Posterior Üretral Valv ile İlişkili Erken Dönem Fetal Megacistis Olgusunda 15. Gebelik Haftasında Uygulanan Vezikoamniyotik Şant: Şanlıurfa Eğitim ve Araştırma Hastanesi Deneyimi

Uzman Dr. Deniz Taşdemir¹

¹Şanlıurfa Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet: Giriş Alt üriner sistem obstrüksiyonuna bağlı fetal megacistis, özellikle posterior üretral valv (PUV) olgularında ilerleyici hidronefroz, renal displazi ve artmış perinatal mortalite ile ilişkili ciddi bir klinik tablodur. Erken gebelik haftalarında mesane dekompresyonu sağlayan vezikoamniyotik şant (VAŞ), uygun seçilmiş olgularda amniyon sıvısının devamlılığını ve böbrek parankim fonksiyonunun korunmasını hedefleyen minimal invaziv bir fetal girişimdir. Bu bildiri, 15. gebelik haftasında VAŞ uygulanan PUV ile ilişkili fetal megacistis olgusu sunulmaktadır. Olgu Sunumu Yirmi beş yaşında, G3P2, sistemik hastalığı olmayan, akraba evliliği ve sigara öyküsü bulunmayan olgu, 15+6 gebelik haftasında ayrıntılı ultrasonografi için kliniğimize refere edildi. İncelemede fetal mesanenin tüm batını dolduracak şekilde belirgin geniş olduğu (yaklaşık 30×28 mm), bilateral renal parankimin seçilebildiği ve amniyon sıvısının normal olduğu saptandı. Plasenta posterior yerleşimliydi. Bulgular PUV ön tanısı ile alt üriner sistem obstrüksiyonu lehine değerlendirildi. Olguya tıbbi genetik danışmanlık verildi ve aynı yatışta amniyosentez ile birlikte ultrason eşliğinde perkütan VAŞ yerleştirildi. İşlem sonrası kontrolde mesane boyutlarının 8×7×8 mm'ye gerilediği ve amniyon sıvısının yeterli olduğu izlendi. 18–24. gebelik haftaları arasındaki takiplerde fetal biyometri gebelik haftası ile uyumluydu; şant fonksiyoneldi ve renal pelvislerde yalnız minimal dilatasyon mevcuttu. Doppler incelemeler normal sınırlardaydı. Üçüncü trimesterde sağ renal pelvis çapı en fazla 7–7,5 mm olarak ölçüldü. Gebelik 37+3 haftada elektif sezaryen ile komplikasyonsuz sonlandırıldı. Doğum sonrası 6. ayda GFR hafif düşük (%70–90) olup belirgin kronik renal sekel izlenmedi. Sonuç Bu olgu, PUV ile ilişkili erken başlangıçlı fetal megacististe, erken gebelik haftasında uygulanan VAŞ'nin mesane basıncını hızla azaltarak amniyon sıvısının korunmasına ve renal yapının stabilitesine katkı sağlayabileceğini göstermektedir. Multidisipliner yaklaşım ile seçilmiş olgularda erken fetal mesane dekompresyonu perinatal prognozu iyileştirebilecek rasyonel bir seçenektir.

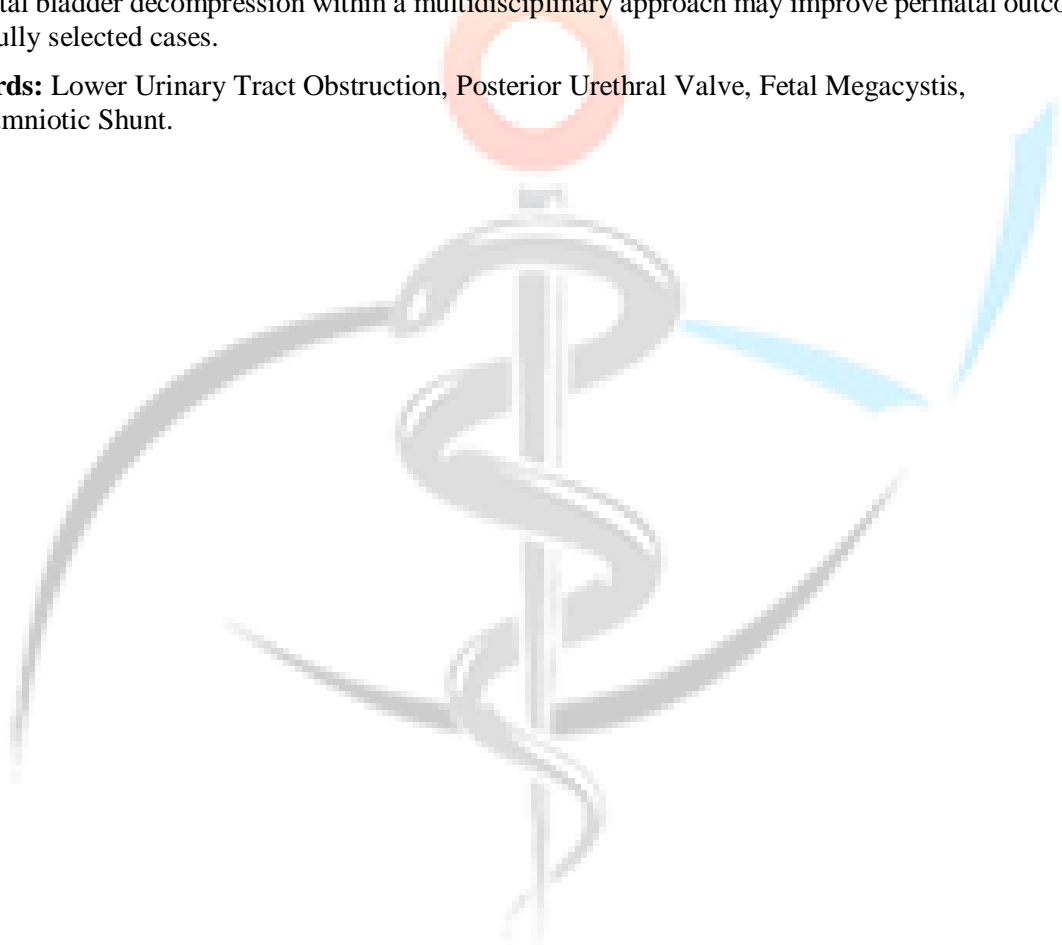
Anahtar Kelimeler: Alt Üriner Sistem Obstrüksiyonu, Posterior Üretral Valv, Fetal Megacistis, Vezikoamniyotik Şant.

Posterior Urethral Valve-associated Early-Onset Fetal Megacistis Treated With Vesicoamniotic Shunt At 15 Weeks' Gestation: Experience From Şanlıurfa Training and Research Hospital

Abstract: Introduction Fetal megacistis secondary to lower urinary tract obstruction, most commonly posterior urethral valve (PUV), is a serious condition associated with hydronephrosis, renal dysplasia, and increased perinatal mortality. Vesicoamniotic shunt placement in early gestation provides fetal bladder decompression and, in selected cases, may help preserve renal parenchymal function and maintain amniotic fluid volume. We report a case of PUV-associated fetal megacistis treated with vesicoamniotic shunting at 15 weeks of gestation. Case Presentation A 25-year-old gravida 3 woman

with no systemic disease, consanguinity, or smoking history was referred at 15+6 weeks' gestation for detailed ultrasonography. Examination revealed a markedly enlarged fetal bladder occupying almost the entire abdomen, measuring approximately 30×28 mm. Both kidneys showed preserved parenchymal structure, and amniotic fluid volume was within normal limits. The placenta was posteriorly located. These findings were consistent with lower urinary tract obstruction, with PUV considered the most likely diagnosis. After genetic counseling, invasive prenatal testing was offered. During the same admission, amniocentesis and ultrasound-guided percutaneous vesicoamniotic shunt placement were performed at 15 weeks' gestation. At the first post-procedural evaluation, bladder dimensions regressed to $8 \times 7 \times 8$ mm, and the deepest vertical pocket measured 34–36 mm, indicating adequate amniotic fluid. Follow-up demonstrated appropriate fetal growth, physiological bladder size, and a functioning shunt. Only minimal renal pelvic dilatation was observed, and Doppler studies remained normal. Delivery was performed by elective cesarean section at 37+3 weeks without complications. At 6 months of age, the infant had mildly reduced glomerular filtration rate (70–90%) with no significant chronic renal sequelae. Conclusion This case suggests that early vesicoamniotic shunting in PUV-related fetal megacystis can effectively decompress the bladder, preserve amniotic fluid, and support renal stability. Early fetal bladder decompression within a multidisciplinary approach may improve perinatal outcomes in carefully selected cases.

Keywords: Lower Urinary Tract Obstruction, Posterior Urethral Valve, Fetal Megacystis, Vesicoamniotic Shunt.

Makale id= 46

Sözlü Sunum

ORCID ID: Berfin TURAN BAYKUŞ ORCID ID: 0009-0004-6903-9875, Şeymus KAYA ORCID ID: 0000-0003-4059-9946

| 360

Prostat Kanseri Öyküsünde Yüksek Dereceli Tur Lezyonu: Metastaz mi Nüks Mü'

Arş.Gör.Dr. Berfin Turan Baykuş¹, Dr. Öğretim Üyesi Şeymus Kaya¹

¹Sivas Cumhuriyet Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Tıbbi Patoloji Anabilim Dalı

*Corresponding author: Berfin Turan Baykuş

Özet: Prostat bezinde sekonder tümörler nadirdir. Prostata metastaz çoğunlukla mesane gibi komşu organ tümörlerinin direkt invazyonu ile görülse de uzak organ kaynaklı metastazlar bildirilmektedir; akciğer adenokarsinomu bunlardan biridir. Bu olgular genellikle ileri evrede saptandığından prognoz kötüdür; bu nedenle erken tanı kritiktir. Metastatik tümörler ve primer prostat kanseri benzer klinik bulgular gösterebildiği için tanı zorlaşır. Akciğer kökenli maligniteler, akciğerde belirgin kitle veya PET/BT tutulumu olmadan ilk bulguyu metastazla verebilir. Bu yüzden primer–metastaz ayrımında histopatoloji ve hedefe yönelik immünohistokimyasal panel esastır. TTF-1, Napsin A ve CK7 akciğer adenokarsinomu; NKX3.1 ve PSA prostat primerini destekler. Bu tür olgularda klinik öykü, önceki tedaviler ve görüntüleme bulguları birlikte değerlendirilmelidir. Bu sunum, “nüks” izlenimi veren ancak akciğer kökeni gösterilen zor bir olgu ile yaklaşımın önemini vurgular. Altmış üç yaşında erkek hastada 2020 yılında kemik sintigrafisinde metastaz şüphesi saptanmış; PSA düzeyi normal olmakla birlikte üriner şikâyetler nedeniyle yapılan prostat biyopsisinde Gleason skor (4+4=8), (Grade Grup 4) prostat adenokarsinomu tanısı konmuştur. Hasta izleminde radyoterapi ve kemoterapi almıştır. 2025 yılında yapılan prostat TUR materyalinde yüksek dereceli tümör izlenmiş; morfoloji ve tedavi öyküsü nedeniyle ayırıcı tanıya prostat adenokarsinomu ile tedavi ilişkili prostat nöroendokrin karsinomu alınmıştır. Tümörün NKX3.1 ile negatif boyanması üzerine metastaz olasılığı gözetilerek geniş panel uygulanmış; tümör hücreleri TTF-1 ve CK7 ile pozitif, CD56, sinaptofizin ve kromogranin A ile negatif saptanmıştır. Böylece nöroendokrin diferansiyasyon desteklenmemiş, ürotelyal köken olasılığı dışlanarak olgu “akciğer adenokarsinom metastazı lehine” raporlanmıştır. Patolojik tanı sonrası PET görüntüleme akciğerde nodüler lezyonlar tariflenmiş ancak FDG tutulumu izlenmemiş; klinik-radyolojik korelasyon ve olası primer odağın doğrulanması için hasta ileri değerlendirmeye yönlendirilmiştir. Sonuç olarak, prostat kanseri öyküsü olan hastalarda yüksek dereceli prostat tümörlerinde yalnızca klinik ve görüntüleme bulgularına dayanmak yanıltıcı olabilir. Metastaz olasılığının sistematik değerlendirilmesi ve uygun immünohistokimyasal belirteçlerle (TTF-1/CK7 ± Napsin A; NKX3.1/PSA) primer–metastaz ayrımının yapılması, doğru tedavi planlaması ve erken yönlendirme açısından önemlidir.

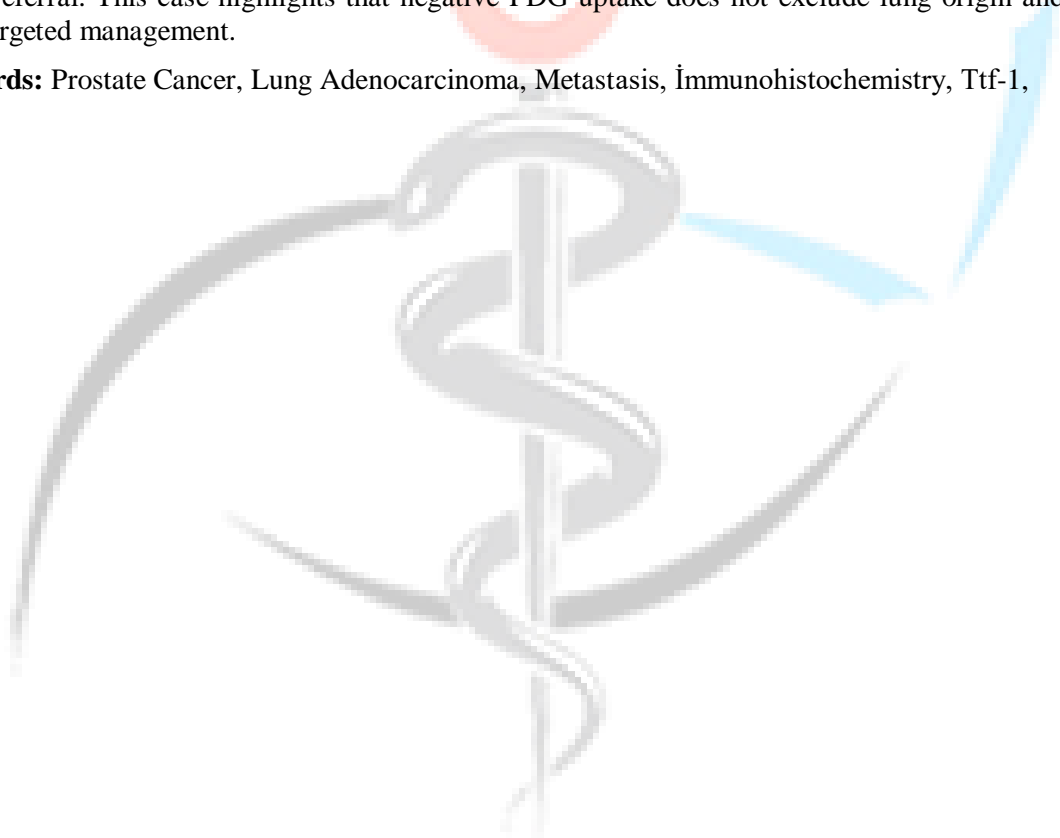
Anahtar Kelimeler: Prostat Kanseri, Akciğer Adenokarsinom, Metastaz, İmmünohistokimya, Ttf-1, Nkx3.1

High-Grade Tur Lesion in a Patient With a History of Prostate Cancer: Metastasis Or Recurrence'

Abstract: Secondary tumors of the prostate are uncommon. Prostatic involvement most often reflects direct extension from nearby cancers, but distant metastases also occur, including from lung adenocarcinoma. Because these lesions are frequently discovered late, prognosis is poor, making early

recognition important. Distinguishing metastatic disease from primary prostate cancer can be difficult, as symptoms and morphology may overlap, and lung cancer may present first with metastasis even without a clear lung mass or strong PET/CT uptake. Therefore, diagnosis depends on histopathology supported by a focused IHC panel: TTF-1, Napsin A, and CK7 support lung adenocarcinoma, whereas NKX3.1 favor a prostatic primary. Clinical history, prior therapy, and imaging must be integrated. A 63-year-old man had suspected bone metastasis on scintigraphy in 2020. Despite a normal PSA, biopsy for urinary symptoms showed prostatic adenocarcinoma, Gleason 4+4=8 (Grade Group 4). He received radiotherapy and chemotherapy. In 2025, TURP material revealed a high-grade tumor. Given morphology and treatment history, recurrence of prostatic adenocarcinoma and therapy-related prostatic neuroendocrine carcinoma were considered. The tumor was negative for NKX3.1, prompting an expanded workup for metastasis. Tumor cells were positive for TTF-1 and CK7, while CD56, synaptophysin, and chromogranin A were negative, arguing against neuroendocrine differentiation. Urothelial origin was also unlikely, and findings favored metastatic lung adenocarcinoma. After this diagnosis, PET imaging showed nodular pulmonary lesions but no FDG uptake. The patient was referred for further assessment to correlate clinico-radiologic findings and confirm the presumed primary. In patients with prior prostate cancer, clinical and imaging impressions alone may mislead when evaluating high-grade prostatic tumors. Routine consideration of metastasis and use of appropriate IHC markers (TTF-1/CK7 ± Napsin A; NKX3.1/PSA) are essential for correct classification, treatment planning, and timely referral. This case highlights that negative FDG uptake does not exclude lung origin and can delay targeted management.

Keywords: Prostate Cancer, Lung Adenocarcinoma, Metastasis, Immunohistochemistry, Ttf-1, Nkx3.1.

Makale id= 102

Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-6200-0909>

| 362

Proton Pompa İnhibitörlerine Bağlı Aşırı Duyarlılık Reaksiyonlarının Klinik Spektrumu: Erişkin Alerji Kliniğinde Retrospektif Bir Çalışma

Uzman Dr. Begüm Görgülü Akın¹, Prof.Dr. Şadan Soyyiğit¹

¹Ankara Bilkent Şehir Hastanesi, İmmünoloji ve Alerji Hastalıkları Kliniği

²Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Tıp Fakültesi ve Ankara Bilkent Şehir Hastanesi, İmmünoloji ve Alerji Hastalıkları Kliniği

*Corresponding author: Begüm Görgülü Akın

Özet: Amaç: Proton pompa inhibitörleri (PPI'ler), gastrointestinal hastalıkların tedavisinde yaygın olarak kullanılan ve genellikle iyi tolere edilen ilaçlardır. Bununla birlikte, nadir de olsa PPI'lere bağlı aşırı duyarlılık reaksiyonları (ADR) gelişebilmektedir. Bu reaksiyonlar hafif kutanöz bulgulardan yaşamı tehdit eden sistemik tablolara kadar geniş bir klinik spektrum gösterebilir ve erken ya da geç tip immünolojik mekanizmalarla ortaya çıkabilir. Bu çalışmada, PPI'lere bağlı ADR şüphesi olan hastaların klinik ve tanısal özelliklerinin retrospektif olarak değerlendirilmesi amaçlanmıştır. **Yöntem:** 2023–2025 yılları arasında İmmünoloji ve Alerji Hastalıkları Kliniği'ne PPI'ye bağlı ADR şüphesiyle başvuran 41 hastanın verileri retrospektif olarak incelendi. Demografik özellikler, şüpheli ilaç, reaksiyon tipi, klinik bulgular ile uygulanan ilaç provokasyon testlerinin (İPT) sonuçları kaydedildi. Reaksiyonlar zamanlama ve klinik şiddetine göre sınıflandırıldı ve tanımlayıcı istatistiklerle analiz edildi. **Bulgular:** Hastaların yaş ortancası 40 (21–81) yıl olup %75,6'sı (n=31) kadındı. Olguların %97,6'sında (n=40) erken tip, %2,4'ünde (n=1) geç tip reaksiyon saptandı. Erken tip reaksiyonların %60'ı grade 1, %20'si grade 2 ve %20'si grade 3'dü. Ortanca reaksiyon başlama süresi 60 (5–300) dakikaydı. En sık şüpheli PPI pantoprazol (n=18,%43,9) olup, lansoprazol (n=15,%36,6) ve esomeprazol (n=6,%14,6) bunu izlemekteydi. İPT uygulanan 41 hastanın büyük çoğunluğunda (%90,2, n=37) testin amacı alternatif ilaç belirlemek iken, sadece %9,8'inde (n=4) tanısal amaçla yapılmıştır. Tanısal amaçlı yapılan 4 İPT'nin tamamı pantoprazol ile gerçekleştirilmiş ve tümü negatif sonuçlanmıştır. Böylece bu hastalarda şüpheli PPI alerjisi dışlanmıştır. Alternatif ilaçla İPT yapılan 2 hastada pozitif sonuç saptanmıştır. Bu hastalardan birinde pantoprazol ile daha önce alerji öyküsü bulunmakta olup, esomeprazol ile gerçekleştirilen İPT pozitif bulunmuştur. Diğer hastada lansoprazol ile alerji öyküsü mevcut olup, pantoprazol ile gerçekleştirilen İPT pozitif bulunmuştur. Lansoprazol ve esomeprazol ile reaksiyon öyküsü olan hastaların tamamında pantoprazol tolere edilirken, pantoprazol ile öyküsü olan hastaların %50'sinde esomeprazol tolere edildi. Sonuç: PPI'lere bağlı ADR'ler çoğunlukla erken tiptedir ve sınıf içi çapraz reaktivite görülebilir. Uygun hasta seçimi ile gerçekleştirilen İPT'ler, güvenli alternatif tedavinin belirlenmesinde önemli bir tanısal araçtır.

Çalışma için Ankara Bilkent Şehir Hastanesi Tıbbi Araştırmalar Bilimsel ve Etik Değerlendirme Kurulu'ndan onay alınmıştır (TABED 1-26-2330) ve çalışma Helsinki Deklarasyonu ilkelerine uygun olarak yürütülmüştür.

Anahtar Kelimeler: Alerji, İlaç Provokasyon Testleri, Proton Pompa İnhibitörleri

Makale id= 184

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0009-7968-7880

| 363

Riketsiya Enfeksiyonuna Bağlı Gelişen Akut Hepatit ve Hemofagositik Lenfositosis: Bir Olgu Sunumu

Arş.Gör.Dr. Emre Kutlay Sarıtaş¹

¹Istanbul Bağcılar Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet: Amaç: Riketsiyal enfeksiyonlar genellikle ateş, döküntü ve hafif karaciğer enzim yüksekliği ile seyretmekle birlikte nadiren ağır sistemik komplikasyonlara yol açabilir. Bu olguda, *Rickettsia conorii* enfeksiyonuna sekonder gelişen akut hepatit ve hemofagositik lenfositosis (HLH) tablosu sunulmuştur. Olgu: Otuz sekiz yaşında erkek hasta, altı gündür süren yüksek ateş, baş ağrısı ve miyalji şikâyetleriyle başvurdu. İki hafta önce kırsal alanda kamp yaptığı ve bacak arkasında kabuklu yara geliştiği öğrenildi. Fizik muayenede popliteal bölgede nekrotik krutlu lezyon (eskâr) ve gövdede makülopapüler döküntü saptandı. Laboratuvarında AST: 420 U/L, ALT:380 U/L, trombosit 78.000/mm³, ferritin:1650 ng/mL idi. İzlemede sitopenilerin derinleşmesi, hiperferritinemi ve hipofibrinojenemi gelişmesi üzerine kemik iliği aspirasyonu yapıldı ve hemofagositosis saptandı. Viral ve otoimmün nedenler dışlandı. İndirekt immünfloresan testte *R. conorii* IgM pozitifliği ve yüksek IgG titresi tespit edildi. Klinik ve laboratuvar bulgular doğrultusunda riketsiyal enfeksiyona sekonder hemofagositik lenfositosis düşünüldü. Doksisisiklin tedavisi sonrası ateş 48 saat içinde geriledi; sitopeniler ve karaciğer enzimleri bir hafta içinde belirgin düzelme gösterdi. Hasta 14 günlük tedavi sonrası tam iyileşme ile taburcu edildi. Sonuç: Riketsiyal enfeksiyonlar nadiren HLH gibi hayatı tehdit eden komplikasyonlara yol açabilir. Ateş, sitopeni ve transaminaz yüksekliği olan hastalarda ayrıntılı epidemiyolojik sorgulama yapılmalı ve erken dönemde doksisisiklin tedavisi başlanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Riketsiya, Hemofagositik Lenfositosis, Hepatit

Acute Hepatitis and Hemophagocytic Lymphohistiocytosis Secondary to Rickettsial Infection: A Case Report

Abstract: Objective: Rickettsial infections typically present with fever, rash, and mild elevation of liver enzymes; however, severe systemic complications may rarely occur. We report a case of acute hepatitis and secondary hemophagocytic lymphohistiocytosis (HLH) associated with *Rickettsia conorii* infection. Case: A 38-year-old man was admitted with a six-day history of high-grade fever, headache, and myalgia. He reported recent camping in a rural area and a crusted lesion behind his knee. Physical examination revealed a necrotic eschar in the popliteal region and a maculopapular rash on the trunk. Laboratory findings showed AST 420 U/L, ALT 380 U/L, platelet count 78,000/mm³, and ferritin 4,850 ng/mL. During follow-up, worsening cytopenias, hyperferritinemia, and hypofibrinogenemia prompted bone marrow aspiration, which demonstrated hemophagocytosis. Viral hepatitis and autoimmune markers were negative. Indirect immunofluorescence assay revealed positive IgM and elevated IgG titers against *Rickettsia conorii*. Based on clinical, epidemiological, and laboratory findings, rickettsial infection-associated HLH was diagnosed. Following initiation of doxycycline therapy, fever subsided within 48 hours, and cytopenias and liver enzyme levels markedly improved within one week. The patient was discharged with complete clinical recovery after a 14-day course of doxycycline.

Conclusion: Although usually self-limited, rickettsial infections may rarely trigger life-threatening complications such as HLH. In patients presenting with fever, cytopenia, and elevated transaminases, detailed exposure history is crucial, and early doxycycline therapy can be lifesaving.

Keywords: Rickettsia, Hemophagocytic Lymphohistiocytosis, Hepatitis.

Makale id= 58

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-2555-243X

| 365

Romatoid Artritli Hastalarda Hoffa Yağ Yastığı Kalınlığının Patellofemoral Eklem Biyomekanığı ve Diz Dejenerasyonu Üzerine Etkisinin Gonartrozlu Hastalarla Karşılaştırılması

Uzman Dr. Sibel Süzen Özbayrak¹

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi Haydarpaşa Numune Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Fiziksel Tıp ve Rehabilitasyon Kliniği

Özet: Amaç: Bu çalışmanın amacı, romatoid artritli hastalarda infrapatellar Hoffa yağ dokusu boyutlarını osteoartritli hastalarla karşılaştırmak ve artmış Hoffa yağ dokusu boyutlarının diz ve patellofemoral eklem dejenerasyonu ile patellar biyomekanik dizilim üzerine etkisini değerlendirmektir. Yöntem: Fiziksel tıp ve rehabilitasyon kliniğinde son 1 yıl içerisinde takip edilen ve diz MRI'ı çekilmiş Romatoid Artrit hastaları ile diz ağrısı ile başvurmuş ve gonartroz tanısı almış olan hastalar retrospektif taranarak çalışmaya dahil edildi. Hastaların demografik bilgileri kaydedildi. Romatoid artritli olan hastaların kullanmakta olduğu ilaçları, akut faz değerleri ve hastalık aktivitesi DAS-28 'e göre değerlendirildi. Tüm hastaların diz MRI'nda İnfrapatellar Hoffa yağ yastığı kalınlığı ve volümü ölçüldü. Diz eklem dejenerasyonu Kellgren Lawrence ölçeği, patellofemoral kıkırdak dejenerasyonu ise Outerbridge sınıflamasına göre değerlendirildi. Patellofemoral eklem dizilimini gösterir radyolojik parametreler ayrıca kaydedildi. Bulgular: Çalışmaya 66 Romatoid Artrit ve 45 Diz Osteoarriti tanısı almış toplam 111 hasta dahil edildi. Her iki hasta grubu demografik ve klinik bilgiler açısından homojen dağılım göstermekteydi. Her iki grubun infrapatellar yağ yastığı kalınlığı ve alanı dahil radyolojik parametreleri trohlear oluk derinliği ölçümü dışında istatistiksel olarak benzer dağılım göstermekteydi. Trohlear oluk derinliği diz osteoarriti olan hastalarda anlamlı düzeyde daha düşüktü ($p<0,001$). Her iki hasta grubunda infrapatellar hoffa kalınlığı ve alan ölçümünün diğer radyolojik parametreler üzerine etkisi benzer dağılım göstermekteydi. DAS-28'e göre remisyonunda olan Romatoid artrit hastalarında düşük aktivite düzeyi olan hastalara göre infrapatellar hoffa kalınlığını ve volümü istatistiksel olarak anlamlı düzeyde daha düşüktü ($p=0.005$, $p=0.015$). Sonuç: Romatoid Artrit hasta grubunda infrapatellar hoffa kalınlığı ve volümünün hastalık aktivite düzeyine göre değiştiği gösterilmekle birlikte, her iki hasta grubunda bu ölçümlerin diz iç dizilimini gösteren radyolojik parametreler üzerine etkisi gösterilememiştir. İnfrapatellar hoffa kalınlığının Romatoid Artrit hastalarındaki değişimini ve klinik bulgular üzerindeki etkisini gösterir geniş hasta popülasyonunda yapılmış, prospektif çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Das-28, İnfrapatellar Hoffa Yağ Yastığı, Osteoartrit, Romatoid Artrit

Comparison of the Effect of Hoffa Fat Pad Thickness On Patellofemoral Joint Biomechanics and Knee Degeneration in Patients With Rheumatoid Arthritis and Patients With Gonarthrosis

Abstract: Objective: This study aimed to compare infrapatellar Hoffa fat pad dimensions in patients with rheumatoid arthritis (RA) and those with knee osteoarthritis (OA), and to investigate the association between increased Hoffa fat pad size, knee and patellofemoral joint degeneration, and patellar biomechanical alignment. Methods: This retrospective study included patients with RA who had

undergone knee magnetic resonance imaging (MRI) within the past year in a Physical Medicine and Rehabilitation clinic, and patients diagnosed with gonarthrosis presenting with knee pain. Demographic data were recorded. In the RA group, medications, acute-phase reactants, and disease activity according to the Disease Activity Score-28 (DAS-28) were documented. In all patients, infrapatellar Hoffa fat pad thickness and volume were measured on knee MRI. Knee joint degeneration was graded using the Kellgren–Lawrence scale, and patellofemoral cartilage degeneration was assessed according to the Outerbridge classification. Radiological parameters reflecting patellofemoral alignment were also evaluated. Results: A total of 111 patients (66 RA, 45 OA) were included. The groups were comparable regarding demographic and clinical characteristics. Radiological parameters, including infrapatellar fat pad thickness and volume, were similar between groups except for trochlear groove depth, which was significantly lower in the OA group ($p < 0.001$). The relationship between infrapatellar Hoffa measurements and other radiological parameters showed a similar pattern in both groups. Among RA patients, those in DAS-28 remission had significantly lower infrapatellar Hoffa thickness and volume compared with patients with low or high disease activity ($p = 0.005$ and $p = 0.015$). Conclusion: In RA patients, infrapatellar Hoffa fat pad thickness and volume varied according to disease activity; however, no significant association was observed between these measurements and radiological alignment parameters in either group. Larger prospective studies are needed to clarify the clinical implications of these findings.

Keywords: Das-28, Infrapatellar Hoffa Fad Pad, Osteoarthritis, Romatoid Arthritis

Makale id= 76

Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-9780-2808>

| 367

S1pr Modülatörlerinin Adam10 Kompleksinde Karşılaştırmalı Moleküler Docking Analizi

Dr. Ertuğrul Yiğit¹

¹Karadeniz Teknik Üniversitesi Tıp Fakültesi Tıbbi Biyokimya AbD

Özet: ADAM10, çinko-bağımlı bir metalloproteinaz olup inflamasyonla ilişkili birçok yolakta protein “shedding” süreçlerini düzenler. Bu çalışmada, FDA tarafından klinik kullanım için onaylanmış S1P reseptör (S1PR) modülatörlerinin (Etrasimod, Fingolimod, Ozanimod [baz ve aktif metabolit], Ponesimod, Siponimod) ADAM10 ile olası etkileşimleri, referans inhibitör GW280264X ile karşılaştırmalı olarak in silico düzeyde değerlendirildi. Reseptör olarak RCSB Protein Data Bank’tan alınan insan ADAM10–Tspan15 cryo-EM kompleksi (PDB ID: 8ESV) kullanıldı. Protein hazırlığı BIOVIA Discovery Studio 2021 ile yapıldı; protein dışı zincirler ve kristal bileşenler uzaklaştırıldı, eksik hidrojenler eklendi ve yapı temizlendi. Protonasyon durumları Poisson–Boltzmann sunucusu ile yeniden düzenlenerek PQR formatı oluşturuldu; dosya komut satırı ile PDB formatına çevrildi ve MGLTools/AutoDockTools 1.5.7 ile PDBQT formatına dönüştürüldü. Katalitik Zn²⁺ iyonu için AD4_parameters.dat parametre dosyası kullanılarak çinko-ligand koordinasyonunun modellenmesi hedeflendi. Ligandlar PubChem’den 3B konformer olarak indirildi; PyRx/Open Babel ile enerji minimizasyonu ve geometri optimizasyonu yapıldı ve PDBQT’ye çevrildi. Bağlanma bölgesi AGFR 1.2’de kristal inhibitör konumu ve Zn merkezi referans alınarak TRG dosyası üzerinden tanımlandı; TRG’den elde edilen center/size değerleri ile grid kutusu oluşturuldu. Docking AutoDock Vina ile yürütüldü; çoklu pozlar aktif bölgeyi ve GW280264X’in bağlandığı cebi örten yerleşimlere göre değerlendirildi. En iyi Vina skorları (kcal/mol): GW280264X –5.83, Ponesimod –5.96, Fingolimod –6.32, Ozanimod_met –6.36, Ozanimod_baz –6.57, Siponimod –7.41, Etrasimod –7.62. Etrasimod ve Siponimod’un daha elverişli bağlanma enerjileri, ADAM10 katalitik cebine yerleşim potansiyeline işaret eden ön in silico kanıt sunmaktadır. Bulguların ADAM10/ADAM17 enzim inhibisyon testleri ve hücresel fonksiyon analizleriyle doğrulanması önerilir.

Anahtar Kelimeler: Adam10, S1pr Modülatörleri, Autodock Vina, Inflammation.

Makale id= 96

Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-9990-1516>

| 368

Saf Prostat Duktal Tip Adenokarsinomu: Olgu Sunumu

Uzman Dr. Arif Mehmet Duran¹

¹Van Bölge Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet: Prostatın primer karsinomlarının %90'ından fazlası asiner tiptedir. İkinci sıklıkla görülen Duktal Tip Adenokarsinom (DAK) tüm prostat karsinomlarının %3,2'sini oluşturur. Genellikle asiner adenokarsinom ile birlikte görülür. Saf DAK oldukça nadirdir. 78 yaşındaki erkek hasta akut üriner retansiyon sebebiyle başvurdu. Mesane drenaj katateri yerleştirildi. Başarısız alfa reseptör blokörü tedavisi sonrası hastaya ürodinamik inceleme sonrası prostatektomi cerrahisine karar verildi. Transüretral rezeksiyon (TUR) yapılan hastanın patolojisi benign adenomatöz hiperplazi lehine raporlandı. Post-operatif 3.ayda makroskopik hematüri ile tekrar başvuran hastaya yapılan sistoskopide verumontanumdan sol lob inferioruna uzanan papiller 3-4' mmlik lezyon görüldü. Bu dokular rezeke edildikçe alt kısımda tipik adenokarsinomdan çok farklı kanamaya meyilli, daha yumuşak karakterde papiller çıkıntılar şeklinde kitle izlendi. Kitle inkomplet olarak rezeke edilebildi. Postoperatif hematüri atakları devam eden hastaya selektif prostatik arter embolizasyonu yapıldı ve kanama kontrolü tam olarak sağlandı. Hastanın ikinci patolojisi saf duktal tip adenokarsinom (DAK) şeklinde raporlandı. Serum PSA değeri 15 ng/ml ölçüldü. Hastanın çekilen Prostat Spesifik Membran Antijen pozitron Emisyon Tomografisi (PSMA PET) görüntülemesinde karaciğerde metastaz izlendi. Hormonoterapi ve kemoterapi tedavisi başlanan hematürisi olmayan hasta post-operatif 8. Ayda tümör dışı sebeplerden dolayı kaybedildi.

Anahtar Kelimeler: Prostat Duktal Adenokarsinomu, Transüretral Rezeksiyon, Prostatik Arter Embolizasyonu

Pure Ductal Adenocarcinoma of the Prostate: A Case Report

Abstract: More than 90% of primary prostate carcinomas are of the acinar type. Ductal adenocarcinoma (DAC) is the second most common subtype, accounting for approximately 3.2% of all prostate carcinomas. It is frequently observed in conjunction with acinar adenocarcinoma, while pure DAC is exceedingly rare. A 78-year-old male patient presented with acute urinary retention. A bladder drainage catheter was placed. Following unsuccessful alpha-blocker therapy, urodynamic studies were performed, and prostatectomy was planned. Transurethral resection (TUR) was performed, and the initial pathology was reported as benign adenomatous hyperplasia. At the third postoperative month, the patient presented again with gross hematuria. Cystoscopy revealed a 3-4 mm papillary lesion extending from the verumontanum to the inferior portion of the left lobe. Upon resection, a larger mass with papillary projections softer in texture and more prone to bleeding than typical acinar adenocarcinoma was observed. The mass was incompletely resected. Due to persistent postoperative hematuria, selective prostatic artery embolization was performed, achieving complete hemostasis. The second pathology report revealed pure ductal adenocarcinoma (DAC). The patient's serum PSA was 15 ng/mL. Prostate-specific membrane antigen positron emission tomography (PSMA PET) imaging revealed liver

metastases. Hormonal therapy and chemotherapy were initiated. The patient, who no longer exhibited hematuria, died 8 months postoperatively due to non-tumor-related causes.

Keywords: Ductal Adenocarcinoma of the Prostate, Transurethral Resection, Prostatic Artery Embolisation

Makale id= 203

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-1557-5774

| 370

Sağ Adneksiyel Yerleşimli Dev Matür Kistik Teratom: Olgu Sunumu

Dr. Öğretim Üyesi Mete Bertizlioğlu¹, Doç.Dr. Zekiye Soykan Sert¹

¹Selçuk Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi

*Corresponding author: Mete Bertizlioğlu

Özet: Matür kistik teratomlar, overin en sık görülen germ hücreli tümörleri olup tüm over neoplazmalarının yaklaşık %10–20'sini oluşturmaktadır.^{1,2} Bu tümörler totipotent germ hücrelerinden köken almakta olup embriyonik üç germ tabakasına ait diferansiye dokular içerebilmektedir.² Genellikle benign karakterli ve asemptomatik olmalarına rağmen, büyük boyutlara ulaştıklarında pelvik ağrı, torsiyon, rüptür ve nadiren malign transformasyon gibi komplikasyonlara neden olabilmektedirler.^{3,4} Bu olguda, sağ adneksiyel bölgede yerleşmiş, içerisinde organize saç ve diş yapısı bulunan dev matür kistik teratom saptanan 27 yaşındaki bir hastanın klinik, radyolojik ve cerrahi bulguları sunulmuştur. Hastaya fertilitate koruyucu cerrahi yaklaşım ile başarılı kistektomi uygulanmıştır. Bu olgu, matür kistik teratomların tanı ve cerrahi yönetiminde radyolojik değerlendirme, cerrahi teknik ve fertilitate koruyucu yaklaşımın önemini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Matür Kistik Teratom, Dermoid Kist, Over Kisti, Germ Hücreli Tümör, Kistektomi

Giant Mature Cystic Teratoma Located In the Right Adnexal Region: A Case Report

Abstract: Mature cystic teratomas are the most common germ cell tumors of the ovary, accounting for approximately 10–20% of all ovarian neoplasms.^{1,2} These tumors originate from totipotent germ cells and contain differentiated tissues derived from all three embryonic germ layers.² Although they are generally benign and asymptomatic, they may cause complications such as pelvic pain, torsion, rupture, and rarely malignant transformation when they reach large sizes.^{3,4} In this report, we present the clinical, radiological, and surgical findings of a 27-year-old woman diagnosed with a giant mature cystic teratoma located in the right adnexal region containing organized hair and a tooth structure. Fertility-preserving cystectomy was successfully performed. This case highlights the importance of radiological evaluation, surgical technique, and fertility-preserving management in the diagnosis and treatment of mature cystic teratomas.

Keywords: Mature Cystic Teratoma, Dermoid Cyst, Ovarian Cyst, Germ Cell Tumor, Cystectomy

Makale id= 219

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-1825-3113

| 371

Sağlık Çalışanlarında Delici-Kesici Alet Yaralanmaları ve Kan-Vücut Sıvısı Maruziyetlerinin Meslek Gruplarına Göre Dağılımı: 2020–2025 Retrospektif Analiz

Asst.Prof.Dr. Serkan Çelikgun¹, Araştırmacı Ümmügülsüm Oflaz², Prof.Dr. Naim Nur³,
Prof.Dr. E. Haldun Sümer¹

¹Sivas Cumhuriyet Üniversitesi

²celikgunserkan@gmail.com

³naimnur@yahoo.com

⁴Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Tıp Fakültesi Halk Sağlığı Anabilim Dalı

*Corresponding author: Serkan Çelikgun

Özet: Amaç: Bu çalışmada, 2020–2025 yılları arasında Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Hastanesi'nde bildirilen delici-kesici alet yaralanmaları ile kan ve vücut sıvısı maruziyetlerinin (KVS) sıklığı ve meslek gruplarına göre dağılımı değerlendirilmiştir. Gereç ve Yöntem: Retrospektif, tanımlayıcı-analitik nitelikte planlanan araştırmada 1 Ocak 2020–31 Aralık 2025 tarihleri arasında Çalışan Sağlığı Birimi kayıtlarına geçen tüm olgular incelenmiştir. Maruziyet türü (delici-kesici yaralanma, KVS teması), yıl ve meslek grubu (doktor, hemşire, sağlık teknikerleri/diğer sağlık personeli, temizlik-altyapı personeli, stajyer) temel değişkenler olarak ele alınmış; tanımlayıcı istatistikler sayı ve yüzde ile sunulmuştur. Bulgular: Altı yıllık dönemde toplam 216 delici-kesici alet yaralanması ve 58 KVS maruziyeti bildirilmiştir. Delici-kesici yaralanmalar yıllara göre 21 (2020), 41 (2021), 47 (2022), 32 (2023), 25 (2024) ve 50 (2025) olup, en yüksek sayı 2025'te saptanmıştır. Doktorlarda yaralanmalar tüm yıllarda düşük düzeyde (yıllık 0–2) izlenirken, hemşireler en yüksek olay sayısına sahip grup olmuş ve özellikle 2021, 2022 ve 2025'te artış dikkat çekmiştir. Sağlık teknikerleri/diğer sağlık personelinde 2023'te belirgin artış görülmüş, takip eden yıllarda azalma eğilimi izlenmiştir. Temizlik-altyapı personelinde 2022 ve 2025'te yükseliş, stajyerlerde ise tüm yıllarda bildirim devam etmekle birlikte 2023–2025 döneminde personel sayısındaki artışa paralel oransal azalma gözlenmiştir. KVS maruziyetleri 2020–2025 arasında 9, 5, 11, 15, 8 ve 10 olarak dağılmış; en yüksek değer 2023'te kaydedilmiştir. İzlemde HBV, HCV veya HIV serokonversiyonu saptanmamıştır. Sonuç: Bulgular, maruziyetlerin özellikle hemşireler ve klinik hizmetlerde aktif personelde yoğunlaştığını göstermektedir. Kurumsal önleme stratejilerinin meslek grubuna özgü eğitim, güvenli ekipman, atık yönetimi ve düzenli raporlama sistemleri ile güçlendirilmesi önerilir.

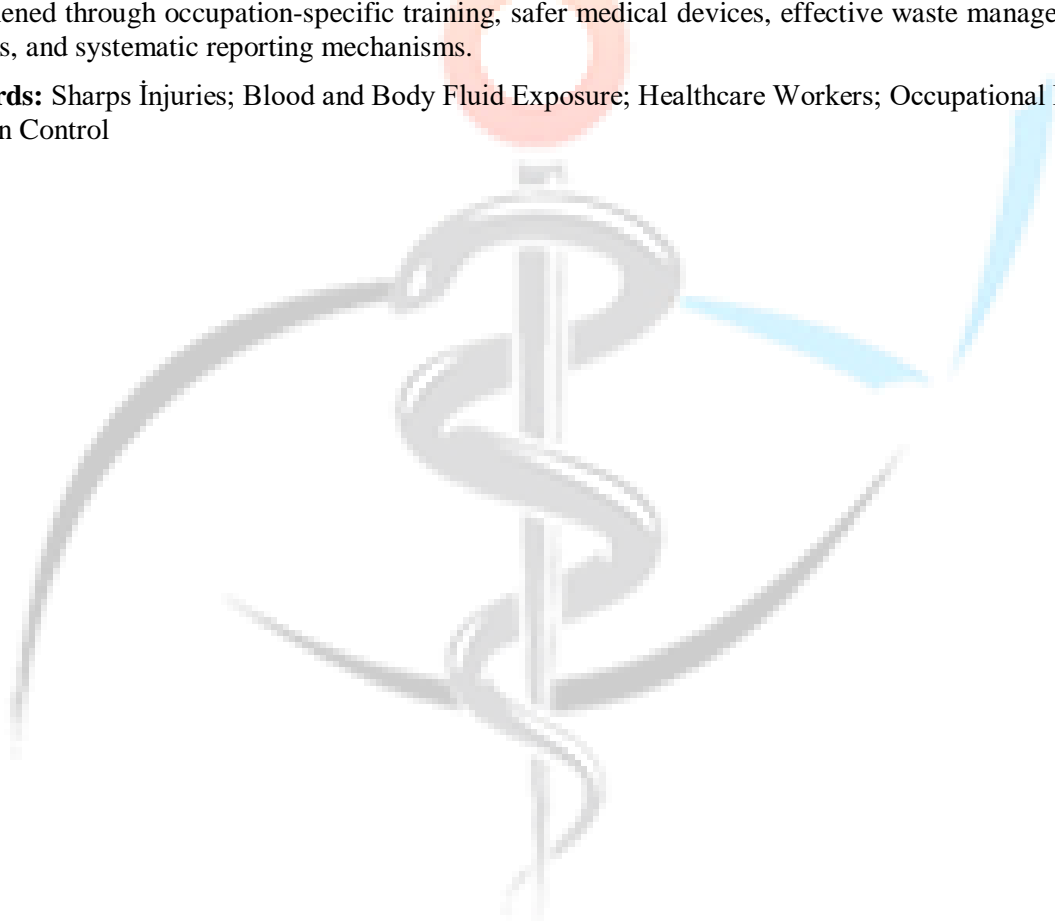
Anahtar Kelimeler: Delici-Kesici Alet Yaralanmaları; Kan ve Vücut Sıvısı Maruziyeti; Sağlık Çalışanları; Mesleki Risk; Enfeksiyon Kontrolü

Distribution of Sharps Injuries and Blood–body Fluid Exposures Among Healthcare Workers by Occupational Groups: A 2020–2025 Retrospective Analysis

Abstract: Objective: This study aimed to evaluate the frequency and occupational distribution of reported sharps injuries and blood and body fluid (BBF) exposures at Sivas Cumhuriyet University Hospital between 2020 and 2025. Materials and Methods: This retrospective, descriptive-analytical study included all cases recorded by the Employee Health Unit between January 1, 2020, and December

31, 2025. The primary variables were type of exposure (sharps injury, BBF exposure), year, and occupational group (physicians, nurses, healthcare technicians/other healthcare personnel, cleaning/infrastructure staff, and trainees). Descriptive statistics were presented as numbers and percentages. Results: Over the six-year period, a total of 216 sharps injuries and 58 BBF exposures were reported. The annual number of sharps injuries was 21 (2020), 41 (2021), 47 (2022), 32 (2023), 25 (2024), and 50 (2025), with the highest incidence observed in 2025. Injuries among physicians remained consistently low across all years (0–2 cases annually), whereas nurses constituted the group with the highest number of incidents, with notable increases in 2021, 2022, and 2025. A marked increase was observed among healthcare technicians/other healthcare personnel in 2023, followed by a declining trend in subsequent years. Cleaning/infrastructure staff demonstrated peaks in 2022 and 2025. Although incidents among trainees were reported throughout all years, a proportional decrease was observed between 2023 and 2025, parallel to an increase in the number of trainees. BBF exposures were distributed as 9 (2020), 5 (2021), 11 (2022), 15 (2023), 8 (2024), and 10 (2025), with the highest number recorded in 2023. No seroconversion for HBV, HCV, or HIV was detected during follow-up. Conclusion: The findings indicate that occupational exposures were predominantly concentrated among nurses and personnel actively engaged in clinical services. Institutional prevention strategies should be strengthened through occupation-specific training, safer medical devices, effective waste management practices, and systematic reporting mechanisms.

Keywords: Sharps Injuries; Blood and Body Fluid Exposure; Healthcare Workers; Occupational Risk; Infection Control

Makale id= 15

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-8028-8993

| 373

Şant Kullanılarak ve Kullanılmadan Yapılan Karotis Endarterektomi Deneyimlerimiz

Asst.Prof.Dr. Yavuz Arslanoğlu¹
¹Zonguldak Bülent Ecevit Üniversitesi

Özet: Özet Amaç: Karotis endarterektomi cerrahisinde şant kullanımı tartışmalı bir konudur. Şant serebral perfüzyonu korurken embolik komplikasyon riskini artırabilir. Bu çalışmada merkezimizde şant kullanılan ve kullanılmayan karotis endarterektomi olgularının sonuçlarını karşılaştırmayı amaçladık. Gereç ve Yöntem: Son beş yılda karotis endarterektomi uygulanan 83 hasta retrospektif incelendi. Hastalar şant kullanılan (Grup 1, n=51) ve şant kullanılmayan (Grup 2, n=32) olarak iki gruba ayrıldı. Demografik özellikler, preoperatif nörolojik durum, kros klemp süreleri ve postoperatif nörolojik komplikasyonlar kaydedildi. Bulgular: Gruplar arasında yaş, cinsiyet ve risk faktörleri benzerdi. Ortalama kros klemp süresi Grup 1'de daha uzundu. Grup 2'de bir hastada postoperatif serebrovasküler olay, bir hastada geçici iskemik atak gelişti. Grup 1'de hiçbir hastada nörolojik komplikasyon izlenmedi. Hiçbir grupta mortalite gözlenmedi. Grup 2'deki komplikasyonlar kros klemp sırasında yetersiz serebral perfüzyona bağlandı. Toplam komplikasyon oranı Grup 2'de %6.25, Grup 1'de %0 olarak hesaplandı. Sonuç: Karotis endarterektomi cerrahisinde şant kullanımı serebral perfüzyonu korumada etkilidir. Şant kullanılmayan hastalarda kros klemp sırasında serebral iskemi riski belirgin şekilde artmaktadır. Şant stratejisi hastaların bireysel değerlendirmesine göre belirlenmeli, intraoperatif monitörizasyon kullanılmalıdır. Sonuçlarımız rutin şant kullanımının nörolojik komplikasyonları önlemede üstün olabileceğini göstermektedir. Her iki yöntemde de mortalite izlenmemesi deneyimli merkezlerde güvenli cerrahi uygulandığını göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Karotis Endarterektomi, Şant, Nörolojik Komplikasyon, Serebral Koruma, Serebrovasküler Olay

Our Experiences With Carotid Endarterectomy With and Without Shunt

Abstract: Abstract Objective: The use of shunt in carotid endarterectomy surgery remains a controversial topic among surgeons. While shunt application protects cerebral perfusion, it may increase the risk of embolic complications. We aimed to compare the outcomes of carotid endarterectomy cases with and without shunt use at our center. Material and Methods: Eighty-three patients who underwent carotid endarterectomy over the past five years were retrospectively analyzed. Patients were divided into two groups: those with shunt use (Group 1, n=51) and those without shunt use (Group 2, n=32). Demographic characteristics, preoperative neurological status, cross-clamp times, and postoperative neurological complications were recorded. Results: Age, gender, and risk factors were similar between groups. Mean cross-clamp time was longer in Group 1. In Group 2, one patient developed postoperative cerebrovascular event and one patient experienced transient ischemic attack. No neurological complications were observed in any patient in Group 1. No mortality was observed in either group. Complications in Group 2 were attributed to inadequate cerebral perfusion during cross-clamping. Total complication rate was 6.25% in Group 2 and 0% in Group 1. Conclusion: Shunt use in carotid endarterectomy surgery is effective in protecting cerebral perfusion. The risk of cerebral ischemia during

cross-clamping is significantly increased in patients without shunt. Shunt strategy should be determined based on individual patient assessment, and intraoperative monitoring should be utilized. Our results suggest that routine shunt use may be superior in preventing neurological complications. The absence of mortality in both methods demonstrates safe surgical practice at experienced centers.

Keywords: Carotid Endarterectomy, Shunt, Neurological Complications, Cerebral Protection, Cerebrovascular Event

Makale id= 154

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-4077-8012

| 375

Serum Ürik Asit/albumin Oranı, Akut Kalp Yetmezliği Olan Genç ve Orta Yaşlı Hastalarda Mortalite Riskini Öngörebilir Mi'

Dr. Öğretim Üyesi Pelin Aladağ¹
¹Zonguldak Bülent Ecevit Üniversitesi

Özet: Amaç: Serum ürik asit/ albumin oranı (UAR), serum ürik asit ve albumin düzeyleri kullanılarak hesaplanan, hastanın oksidatif stres, inflamatuvar yanıt ve beslenme durumunu kapsamlı bir şekilde yansıtan bir biyomarkerdir. Bu çalışmada, akut kalp yetmezliği tanısıyla başvuran, genç ve orta yaşlı hastalarda, UAR'ın bir yıllık mortaliteyi öngörmedeki prognostik değerini göstermek amaçlanmıştır. Yöntem: Bu retrospektif gözlemsel çalışma, Ocak 2024 ile Ocak 2025 tarihleri arasında akut kalp yetmezliği nedeniyle Zonguldak Bülent Ecevit Üniversitesi Hastanesi Acil Servisi'ne başvuran ve 18 ile 65 yaş arasında genç ve orta yaşlı hastaları kapsamaktadır. Dışlama kriterleri: Aktif enfeksiyon ve malignite, kronik inflamatuvar hastalık, son dönem böbrek veya karaciğer yetmezliği ve UAR düzeyi hesaplanması için gerekli verilerin eksikliği. UAR şu formül ile hesaplandı: $UAR = \frac{\text{Serum ürik asit seviyesi } (\mu\text{mol/L})}{\text{serum albumin düzeyi } (\text{g/L})}$ Hastalar taburculuk sonrası 1 yıl boyunca takip edildi. Primer sonlanım noktası tüm nedenlere bağlı mortaliteydi. Bulgular: Genç ve orta yaşlı akut kalp yetmezliği olan toplam 193 hasta çalışmaya dahil edildi. Bir yıllık takip süresince 23 hasta (%11.9) yaşamını yitirdi. Exitus olan hastaların UAR düzeyleri, hayatta kalanlara göre anlamlı derecede daha yüksektir (0.26 vs. 0.16; $p < 0.001$) (Tablo 1). ROC analizine göre, UAR değerinin 1 yıllık mortaliteyi öngörme gücü yüksek bulunmuş olup, eğri altı alan (AUC) 0.77 idi (GA: 0.65–0.89; $p < 0.001$). UAR düzeyi için belirlenen 0.19 kesim değeri ile %73.9 duyarlılık ve %74.1 özgüllük elde edildi (Şekil 1). Kaplan-Meier analizi, UAR düzeyi > 0.19 olan hastalarda anlamlı derecede düşük sağkalım gösterdi (log-rank $p < 0.001$) (Şekil 2). Sonuç: Hastaneye başvuru sırasında hesaplanan yüksek UAR düzeyi, genç ve orta yaşlı akut kalp yetersizliği hastalarında bir yıllık tüm nedenli mortalite ile anlamlı düzeyde ilişkili bulunmuştur. UAR değeri, genç ve orta yaşlı akut kalp yetmezliği olan riskli hastaların erken dönemde tanımlanmasına yardımcı olabilecek, basit ve etkili bir araç olarak klinik karar süreçlerine katkı sağlayabilir.

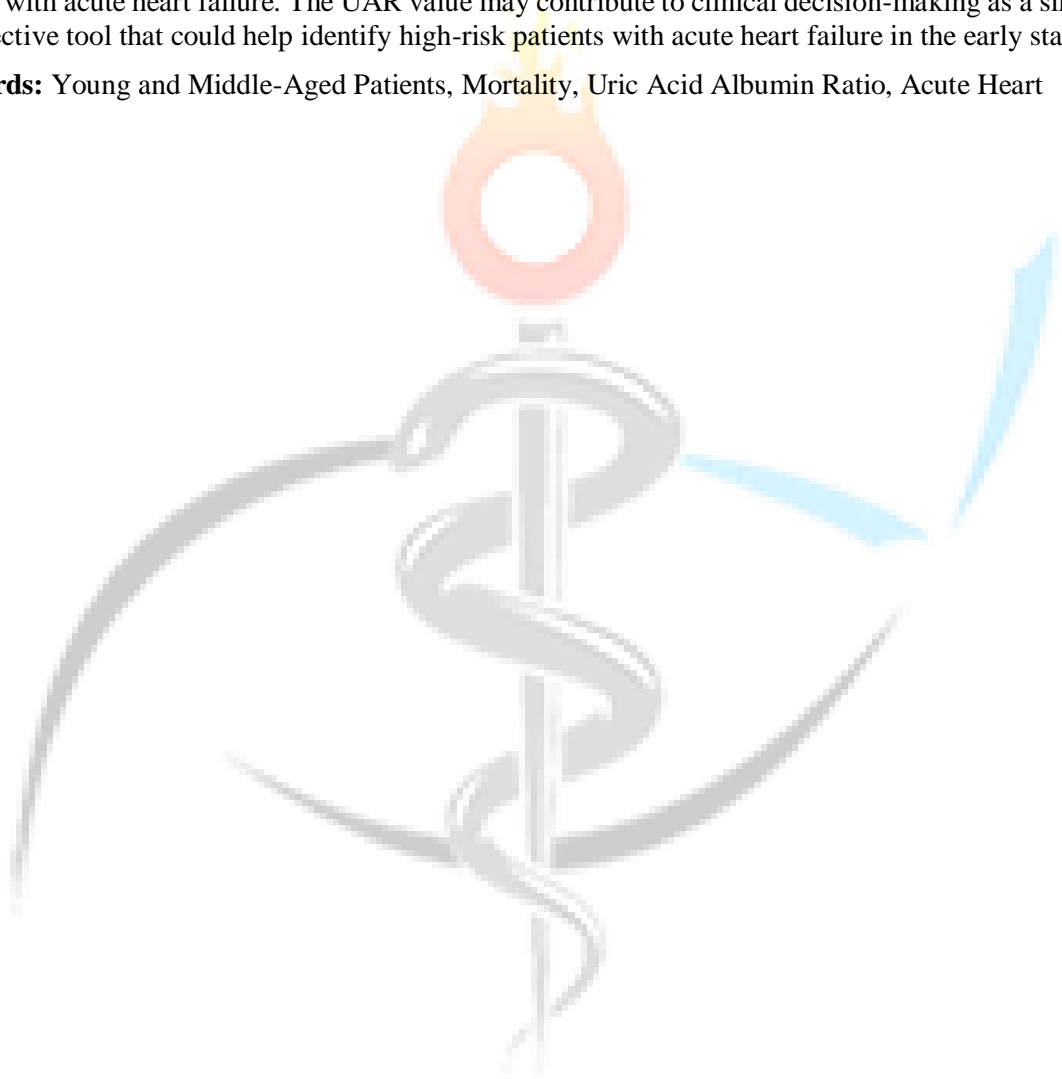
Anahtar Kelimeler: Genç ve Orta Yaşlı Hastalar, Mortalite, Ürik Asit Albumin Oranı, Akut Kalp Yetmezliği

Does Serum Uric Acid to Albumin Ratio Predict Mortality Risk in Young and Middle-Aged Patients With Acute Heart Failure'

Abstract: Objective: The serum uric acid/albumin ratio (UAR) is a biomarker calculated using serum uric acid and albumin levels, comprehensively reflecting the patient's oxidative stress, inflammatory response, and nutritional status. This study aimed to demonstrate the prognostic value of UAR in predicting one-year mortality in young and middle-aged patients with acute heart failure. Methods: This retrospective observational study included patients aged between 18 to 65 years who presented to the Emergency Department of Zonguldak Bülent Ecevit University Hospital with acute heart failure between January 2024 and January 2025. Exclusion criteria: Active infection and malignancy, chronic

inflammatory disease, end-stage renal or hepatic failure, and missing data. UAR = Serum uric acid level ($\mu\text{mol/L}$) / serum albumin level (g/L) formula was used. Patients were followed up for 1 year after discharge. The primary endpoint was all-cause mortality. Findings: A total of 193 young and middle-aged patients with acute heart failure were included in the study. During the one-year follow-up period, 23 patients (11.9%) died. The UAR levels of patients who died were significantly higher than those of survivors (0.26 vs. 0.16; $p < 0.001$) (Table 1). According to ROC analysis, the predictive power of the UAR value for 1-year mortality was high, with an area under the curve (AUC) of 0.77 (CI: 0.65–0.89; $p < 0.001$). A cut-off value of 0.19 for the UAR level yielded a sensitivity of 73.9% and a specificity of 74.1% (Figure 1). Kaplan-Meier analysis showed significantly lower survival in patients with a UAR level > 0.19 (log-rank $p < 0.001$) (Figure 2). Conclusion: A high UAR level calculated at hospital admission was significantly associated with one-year all-cause mortality in young and middle-aged patients with acute heart failure. The UAR value may contribute to clinical decision-making as a simple and effective tool that could help identify high-risk patients with acute heart failure in the early stages.

Keywords: Young and Middle-Aged Patients, Mortality, Uric Acid Albumin Ratio, Acute Heart Failure

Makale id= 170

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-8512-8833

| 377

Sitagliptin Tedavisi Uygulanan Deneysel Obezite Modelinde Farklı Dokularda Ppr- Gen İfadesinin Analizi

Doç.Dr. Gülper Nacarkahya¹, Researcher Elifsu Nacarkahya¹
¹Gaziantep Üniversitesi

*Corresponding author: Gülper Nacarkahya

Özet: Amaç: Türkiye obezitenin en çok görüldüğü üçüncü ülkedir; bu nedenle obeziteye neden olan ve obeziteyi geriye çevirecek olan moleküler ve genetik mekanizmalar ortaya konulmalıdır. Bu amaçla tip 2 diyabet tedavisi için kullanılan sitagliptinin obezitede PPR genine etkisi araştırıldı. Metod: Yetişkin Wistar albino sıçanlar (200-230 g, n=32), kontrol (n=8), Obez (n=8), Sitagliptin (n=8), sitagliptin verilen obez grubu (S+O) (n=8) olmak üzere 4 çalışma grubuna ayrıldı. 8. hafta sonunda sıçanlardan tüm gruplara ait karaciğer, yağ ve kas dokusu anestezi altında çıkartıldı. Sonuç: Sıçan karaciğer, kas ve yağ dokusunda PPR-1 geninin ekspresyon düzeyi kantitatif Real-Time PCR ile doğrulandı. Sitagliptin tedavisi uygulanmayıp obez olan deney hayvanlarında karaciğer dokusunda PPR-1 gen ekspresyonu kontrole göre 45 kat, kas dokusunda 8,3 kat, yağ dokusunda 356 kat azalma görüldü. Obez olup sitagliptin verilen grupta kontrole göre kc dokusunda PPR1 geninde 294 kat azalma, kas dokusunda 50,9 kat azalma, yağ dokusunda değişim gözlenmedi. Sitagliptin verilen grupta kontrole göre kc dokusunda PPR-1 gen ekspresyonunda 4 kat, kas dokusunda 18 kat azalma, yağ dokusunda 0,4 kat artış gözlendi.

Anahtar Kelimeler: : Ppr-, Obezite, Sitagliptin

Analysis of Ppr Gene Expression in Different Tissues in An Experimental Obesity Model Treated With Sitagliptin

Abstract: Objective: Turkey is the third most obese country in the world; therefore, the molecular and genetic mechanisms that cause and can reverse obesity must be elucidated. For this purpose, the effect of sitagliptin, used for the treatment of type 2 diabetes, on the PPR gene in obesity was investigated. Method: Adult Wistar albino rats (200-230 g, n=32) were divided into 4 study groups: control (n=8), obese (n=8), sitagliptin (n=8), and sitagliptin-treated obese group (S+O) (n=8). At the end of the 8th week, liver, fat, and muscle tissue from all groups were removed under anesthesia. Results: The expression level of the PPR-1 gene in rat liver, muscle, and fat tissue was confirmed by quantitative Real-Time PCR. In obese experimental animals that did not receive sitagliptin treatment, PPR-1 gene expression in liver tissue was 45-fold, in muscle tissue 8.3-fold, and in fat tissue 356-fold decreased compared to the control. In the obese group treated with sitagliptin, compared to the control group, a 294-fold decrease in the PPR1 gene in liver tissue, a 50.9-fold decrease in muscle tissue, and no change in fat tissue were observed. In the sitagliptin group, compared to the control group, a 4-fold decrease in PPR-1 gene expression in liver tissue, an 18-fold decrease in muscle tissue, and a 0.4-fold increase in fat tissue were observed.

Keywords: Ppr, Obesity, Sitagliptin

Makale id= 169

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-8512-8833

| 378

Sitagliptin Tedavisi Uygulanan Deneysel Obezite Modelinde Farklı Dokularda Sreb-1 Gen İfadesinin Analizi

Doç.Dr. Gülper Nacarkahya¹, Researcher Elifsu Nacarkahya¹

¹Gaziantep Üniversitesi

²Gaziantep Üniversitesi

*Corresponding author: Gülper Nacarkahya

Özet: Amaç: Tip 2 diyabet tedavisinde kullanılan sitagliptinin obezite tedavisinde kullanarak düşük maliyetli ve invaziv olmayan alternatif yöntemlerle tedavi edebileceğimizi amaçladık. Metod: Yetişkin Wistar albino sıçanlar (200-230 g, n=32), kontrol (n=8), Obez (n=8), Sitagliptin (n=8), sitagliptin verilen obez grubu (S+O) (n=8) olmak üzere 4 çalışma grubuna ayrıldı. 8. hafta sonunda sıçanlardan tüm gruplara ait karaciğer, yağ ve kas dokusu anestezi altında çıkartıldı. Sonuç: Sıçan karaciğer, kas ve yağ dokusunda SREB-1 geninin ekspresyon düzeyi kantitatif Real-Time PCR ile doğrulandı. Sitagliptin tedavisi uygulanmayıp obez olan deney hayvanlarında karaciğer dokusunda SREB-1 gen ekspresyonu kontrole göre 6,9 kat, kas dokusunda 8,5 kat, yağ dokusunda 256 kat azalma görüldü. Obez olup sitagliptin verilen grupta kontrole göre kc dokusunda SREB-1 geninde 26 kat azalma, kas dokusunda 8 kat azalma, yağ dokusunda 0,05 kat azalma görüldü. Sitagliptin verilen grupta kontrole göre kc dokusunda SREB-1 gen ekspresyonunda değişiklik bulunmazken, kas dokusunda 23,7 kat azalma, yağ dokusunda 0,6 kat artış gözlemlendi.

Anahtar Kelimeler: Sreb-1, Obezite, Sitagliptin

Analysis of Sreb-1 Gene Expression in Different Tissues in An Experimental Obesity Model Treated With Sitagliptin

Abstract: Objective: We aimed to treat obesity using sitagliptin, a treatment used in type 2 diabetes, with low-cost and non-invasive alternative methods. Method: Adult Wistar albino rats (200-230 g, n=32) were divided into 4 study groups: control (n=8), obese (n=8), sitagliptin (n=8), and sitagliptin-treated obese group (S+O) (n=8). At the end of the 8th week, liver, fat, and muscle tissue were removed from all groups under anesthesia. Conclusion: The expression level of the SREB-1 gene in rat liver, muscle, and adipose tissue was confirmed by quantitative Real-Time PCR. In obese experimental animals that did not receive sitagliptin treatment, SREB-1 gene expression was 6.9-fold lower in liver tissue, 8.5-fold lower in muscle tissue, and 256-fold lower in adipose tissue compared to the control group. In the obese group treated with sitagliptin, SREB-1 gene expression was 26-fold lower in liver tissue, 8-fold lower in muscle tissue, and 0.05-fold lower in adipose tissue compared to the control group. In the sitagliptin-treated group, while there was no change in SREB-1 gene expression in liver tissue compared to the control group, a 23.7-fold decrease was observed in muscle tissue and a 0.6-fold increase in adipose tissue.

Keywords: Sreb-1, Obesity, Sitagliptin

Makale id= 45

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-9422-5723

| 379

**Son 1 Yılda Nöroloji Konsültasyonu Sonrası Perkütan Endoskopik Gastrostomi (Peg)
Açılan Hastaların Retrospektif Değerlendirilmesi**

Uzman Pınar Öztürk¹

¹Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Yenimahalle Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet: Amaç: Perkütan endoskopik gastrostomi (PEG), nörolojik hastalıklara bağlı disfaji durumlarında uzun süreli enteral beslenme amacıyla yaygın olarak kullanılan bir yöntemdir. Ancak nöroloji konsültasyonu sonrası PEG açılan hastaların klinik özellikleri ve erken dönem komplikasyon profiline ilişkin gerçek yaşam verileri sınırlıdır. Bu çalışmada son bir yıl içinde nöroloji konsültasyonu sonrası PEG açılan hastaların demografik ve klinik özelliklerinin incelenmesi ve pnömoni gelişimi ile ilişkili faktörlerin değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Yöntem: Bu retrospektif çalışmaya, 31/12/2024–31/12/2025 tarihleri arasında Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Yenimahalle Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde nöroloji konsültasyonu sonrası PEG açılan 96 hasta dahil edilmiştir. Hastaların yaş, cinsiyet, altta yatan nörolojik tanıları ve yatış nedenleri hastane bilgi yönetim sistemi üzerinden elde edilmiştir. Pnömoni varlığı bağımlı değişken olarak tanımlanmış ve demografik ile klinik değişkenlerle ilişkisi lojistik regresyon analizi ile değerlendirilmiştir. Bulgular: Toplam 96 hastanın %52'sinde (n=50) pnömoni saptanmıştır. En sık altta yatan tanılar demans (%51), serebrovasküler olay (SVO) (%30) ve Parkinson hastalığı (%10) olarak belirlenmiştir. Lojistik regresyon analizinde SVO tanısı olan hastalarda pnömoni gelişme riskinin demans grubuna kıyasla anlamlı derecede daha düşük olduğu bulunmuştur (OR≈0.15, p<0.001). Yaş ve cinsiyet ile pnömoni gelişimi arasında istatistiksel olarak anlamlı bir ilişki saptanmamıştır (p>0.05). Sonuç: PEG açılan nörolojik hastalarda pnömoni oranı yüksek olup risk özellikle demans grubunda daha belirgindir. Bu bulgular, PEG kararı verilen demans hastalarında aspirasyon ve enfeksiyon riskinin dikkatle değerlendirilmesi gerektiğini düşündürmektedir. Çalışma, nörolojik hastalarda PEG uygulamalarına ilişkin klinik karar süreçlerine katkı sağlayabilecek gerçek yaşam verileri sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Perkütan Endoskopik Gastrostomi; Nörolojik Hastalıklar; Disfaji; Pnömoni; Aspirasyon; Demans;

Makale id= 206

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-1473-9415

| 380

Spinal Anestezi Sonrası Gelişen Subdural Hematom: Olgu Sunumu

Uzman Dr. Özlem Ateşal¹

¹Istanbul Eğitim ve araştırma Hastanesi

Özet: Giriş ve Amaç: Spinal anestezi sonrasında gelişen intrakraniyal subdural hematom nadir görülmekle birlikte, erken tanı ve tedavi edilmediğinde ciddi sonuçlara yol açabilen bir komplikasyondur. Dural ponksiyona bağlı gelişen beyin omurilik sıvısı (BOS) kaybı, intrakraniyal hipotansiyona neden olarak köprü venlerde gerilme ve kanamaya zemin hazırlayabilmektedir. Bu yazıda, pilonidal sinüs nedeniyle spinal anestezi altında opere edilen ve postoperatif dönemde baş ağrısı gelişen, yapılan görüntülemelerde sol frontoparietal subdural hematom saptanan olgunun klinik seyri literatür eşliğinde sunulmuştur. Olgu: On sekiz yaşında erkek hasta, spinal anestezi altında pilonidal sinüs operasyonu sonrası taburcu edilmiş; ancak dördüncü günde şiddetli baş ağrısı ve kusma şikâyeti ile tekrar başvurmuştur. Nörolojik muayenesi doğal (GKS: 15) olup lateralizan defisit saptanmamıştır. Kontrastsız beyin BT ve difüzyon MR incelemelerinde sol frontoparietal bölgede en geniş yerinde 4–6 mm kalınlığa ulaşan subdural hematom ile uyumlu görünüm izlenmiştir. Orta hat kayması ve hidrosefali saptanmamıştır. Beyin cerrahisi tarafından konservatif takip önerilmiş; anti epileptik, steroid, analjezik ve hidrasyon tedavisi uygulanmıştır. Klinik ve radyolojik takiplerinde gerileme izlenen hasta şifa ile taburcu edilmiştir. Tartışma ve Sonuç: Spinal anestezi sonrası gelişen ve persistan özellik gösteren baş ağrılarında subdural hematom olasılığı akılda tutulmalıdır. Nörolojik muayene normal olsa dahi görüntüleme yöntemleri ile değerlendirme yapılması erken tanı açısından önemlidir. Uygun hasta seçimi ve yakın klinik takip ile cerrahi gerektirmeyen olgularda konservatif yaklaşım başarılı sonuçlar verebilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Anahtar Kelimeler: Spinal Anestezi, Subdural Hematom, Postdural Ponksiyon Baş Ağrısı, Nörolojik Komplikasyon

Makale id= 120

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-5387-4698

| 381

Tek Aşamalı Cerrahiye Uygun Olmayan Büyük Vestibüler Schwannomalarda Güvenli ve Etkili Bir Strateji Olarak Aşamalı Rezeksiyon

Uzman Dr. Ufuk Erginoglu¹

¹Department of Neurological Surgery, The University of Wisconsin, School of Medicine and Public Health

Özet: Büyük vestibüler schwannomalar (VS), boyutları, beyin sapına bası etkileri ve kritik nörovasküler yapılarla yakın ilişkileri nedeniyle önemli cerrahi zorluklar oluşturmaktadır. Seçilmiş olgularda tümörün tek seansta tamamen çıkarılması, özellikle fasiyal sinir hasarı olmak üzere nörolojik morbidite riskini artırabilmektedir. Aşamalı rezeksiyon, cerrahi güvenliği artırırken etkin tümör kontrolünü sürdürmeyi amaçlayan alternatif bir strateji olarak öne çıkmıştır. Bu çalışmada aşamalı rezeksiyon uygulanan hastaların klinik, radyolojik ve fonksiyonel sonuçları; tek aşamalı retrosigmoid (RS) ve translabirentin (TL) yaklaşımları ile karşılaştırılmıştır. 2006–2024 yılları arasında tek bir kıdemli cerrah tarafından opere edilen, büyük VS (≥ 3 cm; Koos evre 4) tanı 75 hasta retrospektif olarak incelenmiştir. Hastalar aşamalı cerrahi (n = 22), tek aşamalı RS (n = 18) ve tek aşamalı TL (n = 35) gruplarına ayrılmıştır. Aşamalı cerrahi grubundaki hastalar anlamlı derecede daha gençtir (medyan 36 yıl; diğer gruplarda 56,5 ve 54 yıl; p = 0,013) ve tümör boyutları daha büyüktür (ortalama 43 mm; diğer gruplarda 35 ve 36 mm; p < 0,001). Gross-total rezeksiyon (GTR) en yüksek oranda tek aşamalı TL grubunda (%85,7) elde edilirken, near-total rezeksiyon (NTR) en sık aşamalı cerrahi grubunda görülmüştür (%36,4; p = 0,001). Rezidüel tümör oranı en düşük tek aşamalı TL grubunda saptanmış (%14,3; p = 0,002) ve takip süresince hiçbir grupta nüks izlenmemiştir. Son takipte iyi fasiyal sinir fonksiyonu (House–Brackmann derece I–II) oranları benzer bulunmuştur (RS: %88,9; TL: %91,4; aşamalı: %86,4; p = 0,83). İyi fonksiyonel sonuçlar (mRS 0–2) RS grubunda %94,4, TL grubunda %100 ve aşamalı grupta %95,5 oranında elde edilmiştir (p = 0,40). Komplikasyon oranları açısından anlamlı fark saptanmamıştır. Aşamalı cerrahi grubunda ameliyat ve hastanede yatış süresi daha uzun olmakla birlikte (p < 0,001), artmış morbidite ile ilişkili değildir. Sonuç olarak, tek aşamalı rezeksiyonun güvenli biçimde gerçekleştirilemediği büyük VS’lerde aşamalı cerrahi; fasiyal sinir korunumu, fonksiyonel sonuçlar ve tümör kontrolü açısından benzer sonuçlar sunmakta ve kompleks olgularda intraoperatif güvenliği artıran etkili bir alternatif oluşturmaktadır.

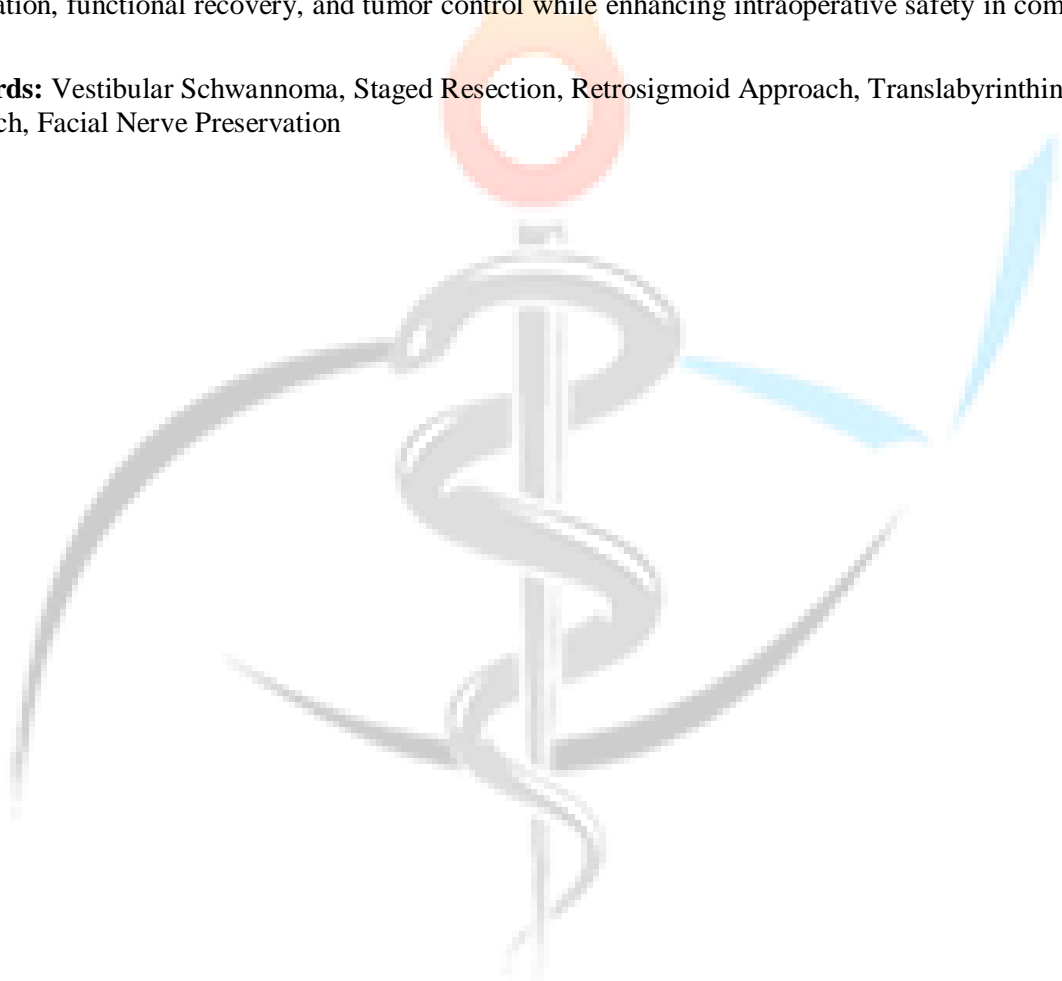
Anahtar Kelimeler: Vestibüler Schwannoma, Aşamalı Cerrahi, Retrosigmoid Yaklaşım, Translabirentin Yaklaşım, Fasiyal Sinir Korunumu

Staged Resection As a Safe and Effective Strategy for Large Vestibular Schwannomas Not Amenable to Single-Stage Surgery

Abstract: Large vestibular schwannomas (VSs) present significant surgical challenges due to their size, brainstem compression, and proximity to critical neurovascular structures. In selected cases, complete tumor removal in a single session may increase the risk of neurological morbidity, particularly facial nerve injury. Staged resection has emerged as an alternative strategy to improve surgical safety while maintaining effective tumor control. In this study, the clinical, radiological, and functional outcomes of

staged resection were compared with single-stage retrosigmoid (RS) and translabyrinthine (TL) approaches. A retrospective review included 75 patients with large VSs (≥ 3 cm; Koos grade IV) who underwent surgery between 2006 and 2024 by a single senior surgeon. Patients were stratified into staged ($n = 22$), single-stage RS ($n = 18$), and single-stage TL ($n = 35$) groups. Patients in the staged group were significantly younger (median 36 years vs. 56.5 and 54 years; $p = 0.013$) and had larger tumors (mean 43 mm vs. 35 mm and 36 mm; $p < 0.001$). Gross-total resection (GTR) was achieved most frequently in the single-stage TL group (85.7%), whereas near-total resection (NTR) was most common in the staged group (36.4%; $p = 0.001$). Residual tumor rates were lowest in the TL group (14.3%; $p = 0.002$), and no recurrences were observed. At last follow-up, favorable facial nerve outcomes (House–Brackmann grade I–II) were comparable (RS: 88.9%, TL: 91.4%, staged: 86.4%; $p = 0.83$). Favorable functional outcomes (mRS 0–2) were achieved in 94.4%, 100%, and 95.5%, respectively ($p = 0.40$). Complication rates did not differ significantly. Although operative time and hospital stay were longer in the staged group ($p < 0.001$), this did not translate into increased morbidity. In conclusion, for large VSs unsuitable for safe single-stage resection, staged surgery provides comparable facial nerve preservation, functional recovery, and tumor control while enhancing intraoperative safety in complex cases.

Keywords: Vestibular Schwannoma, Staged Resection, Retrosigmoid Approach, Translabyrinthine Approach, Facial Nerve Preservation

Makale id= 166

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-3183-5815

| 383

Tekrarlayan Non-Stemi ile Seyreden, Koroner Diseksiyon ve Perforasyonla Komplike Olan Steroid Bağımlı Post-Mı Perikarditin Il-1 İnhibisyonu ile Başarılı Tedavisi

Doç.Dr. Tolga Memioğlu¹

¹Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Tıp Fakültesi, Kardiyoloji AD

Özet: Giriş: Kompleks koroner arter hastalığı; girişimsel diseksiyon, koroner perforasyon ve rekürren perikardiyal efüzyon ile komplike olabilir. Steroid bağımlı post-miyokard enfarktüsü (post-MI) perikarditi, multidisipliner yaklaşım gerektiren zorlu bir klinik durumdur. Rekürren perikarditte interlökin-1 aracılı inflamasyon merkezi bir rol oynamaktadır. Olgu Sunumu: Diyabet ve hipertansiyon öyküsü olmayan ancak bilinen koroner arter hastalığı bulunan 62 yaşındaki kadın hasta Non-ST elevasyonlu miyokard enfarktüsü (NSTEMI) nedeniyle yatırıldı. Başvuru sırasında EKG’de 70/dk normal sinüs ritmi mevcuttu, kan basıncı 130/70 mmHg idi ve ekokardiyografide sol ventrikül ejeksiyon fraksiyonu %60 olup hafif mitral ve hafif aort yetmezliği saptandı. Koroner anjiyografide sirkumfleks arterde (CX) %99 instent restenoz ve sağ koroner arterde (RCA) yaygın hastalık izlendi. CX girişimi sırasında gelişen diseksiyon ve akım kaybı nedeniyle distal ve proksimale ilaç salınımlı stent implantasyonu yapılarak TIMI 3 akım sağlandı. Üç ay sonra RCA’ya elektif ve başarılı PCI uygulandı. Üç-dört ay sonra hasta tekrar NSTEMI ile başvurdu. Obtus marjinal dalda %99 instent restenozuna yapılan müdahale sırasında koroner perforasyon gelişti ve 2.5 × 20 mm greft stent implante edildi. İşlem sonrası gelişen kardiyak tamponad acil perikardiyosentez ile tedavi edildi ve hasta stabilize edilerek taburcu edildi. On beş gün sonra rekürren perikardiyal efüzyon saptandı. Kontrol anjiyografide greft stent bölgesinde kaçak görülmedi. NSAİİ ve kolşisine rağmen efüzyon tekrar etti (maksimum 10 mm, sağ ventriküle bası olmadan). Oral prednizolon sonrası gerileme sağlandı ve hemorajik efüzyon ekarte edilerek post-MI inflamatuvar perikardit tanısı desteklendi. Steroid azaltımı sırasında efüzyon tekrar etti ancak doz artırımı ile düzeldi. Azatioprin rekürrensi önleyemedi. Son olarak interlökin-1 inhibitörü anakinra başlandı ve perikardiyal efüzyon tamamen ve kalıcı olarak düzeldi. Sonuç: Bu olgu, kompleks PCI sonrası gelişen inflamatuvar perikarditin yönetimindeki güçlükleri göstermekte ve steroid bağımlı rekürren post-MI perikarditte IL-1 inhibisyonunun etkili bir tedavi seçeneği olabileceğini desteklemektedir.

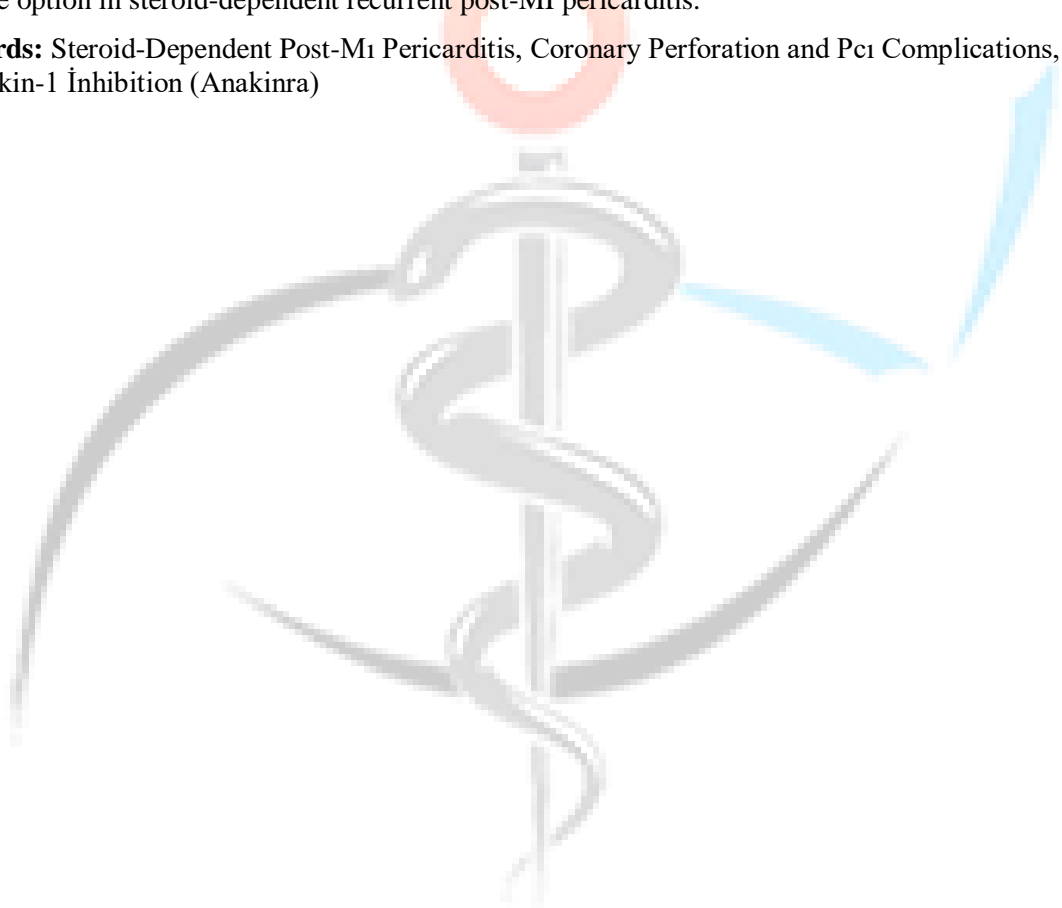
Anahtar Kelimeler: Steroid Bağımlı Post-Mı Perikardit, Koroner Perforasyon ve Pci Komplikasyonları, İnterlökin-1 İnhibisyonu (Anakinra)

Recurrent Non-Stemi, Complicated by Coronary Dissection and Perforation, and Successful Treatment of Steroid-Dependent Post-Mı Pericarditis With Il-1 Inhibition

Abstract: Background: Complex coronary artery disease may be complicated by procedural dissection, coronary perforation, and recurrent pericardial effusion. Steroid-dependent post–myocardial infarction (post-MI) pericarditis is a challenging condition requiring multidisciplinary management. Interleukin-1–mediated inflammation plays a central role in recurrent pericarditis. Case Presentation: A 62-year-old woman without diabetes or hypertension but with known coronary artery disease was admitted with non–ST-segment elevation myocardial infarction (NSTEMI). On admission, ECG showed normal sinus

rhythm at 70 bpm, blood pressure was 130/70 mmHg, and echocardiography revealed a left ventricular ejection fraction of 60% with mild mitral and aortic regurgitation. Coronary angiography demonstrated 99% in-stent restenosis in the circumflex artery (CX) and diffuse right coronary artery (RCA) disease. During CX intervention, coronary dissection with flow loss occurred, requiring distal and proximal drug-eluting stent implantation with restoration of TIMI 3 flow. Three months later, elective PCI of the RCA was successfully performed. Three to four months later, the patient was readmitted with NSTEMI. Intervention for 99% in-stent restenosis of the obtuse marginal branch was complicated by coronary perforation, treated with implantation of a 2.5 × 20 mm covered stent. Cardiac tamponade developed and was managed with urgent pericardiocentesis. The patient was stabilized and discharged. Fifteen days later, recurrent pericardial effusion was detected. Control angiography showed no leakage from the covered stent. Despite NSAID and colchicine therapy, effusion recurred (maximum 10 mm, without right ventricular compression). Oral prednisolone led to regression, and hemorrhagic effusion was excluded, supporting post-MI inflammatory pericarditis. During steroid tapering, effusion recurred but resolved with dose escalation. Azathioprine failed to prevent recurrence. Finally, interleukin-1 inhibition with anakinra resulted in complete and sustained resolution. Conclusion: This case highlights the challenges of managing inflammatory pericarditis after complex PCI and supports IL-1 inhibition as an effective option in steroid-dependent recurrent post-MI pericarditis.

Keywords: Steroid-Dependent Post-MI Pericarditis, Coronary Perforation and PCI Complications, Interleukin-1 Inhibition (Anakinra)

Makale id= 57

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-3198-4706

| 385

Testis Tümörlerinde Tcf7'nin Ekspresyon Profili ve Önemi

Doç.Dr. Remzi Arslan¹, Arş.Gör.Dr. Naz Geyikçi¹, Arş.Gör.Dr. Harika Derya Tamer¹

¹Atatürk Üniversitesi Tıp Fakültesi

*Corresponding author: Remzi Arslan

Özet: GİRİŞ: Testis tümörleri genç fertil erkeklerde sık görülen solid malignitelerdir. Çoğunluğunu germ hücreli tümörler oluşturur. İntratubuler germ hücre neoplazisi ile ilişkili olan ve olmayan şeklinde iki ana grupta incelenirler. Genel olarak tek bir germ hücresinden köken alıp farklı tümör tiplerine dönüşmesi veya farklı morfolojik paternlerin bir arada gözlenmesi sıktır. Bu tümörlerin heterojenitesi nedeniyle ayırıcı tanıda zorluklar yaşanmaktadır. Ayırıcı tanıda yaygın olarak panCK, PLAP, CD30, AFP, OCT3 v.b. İmmunhistokimyasal biyobelirteçler kullanılmaktadır. Son yıllardaki çalışmalarda WNT sinyal yolağının aracılardan biri olan TCF7'nin çeşitli kanser türlerinde yüksek oranda eksprese edildiği ve seminomların nonseminomatöz tümörlerden ayırımında önemli rol oynadığı bildirilmektedir. Çalışmamızda TCF7'nin testis tümörlerindeki genel ekspresyon durumu ve prognostik parametrelerle ilişkisinin araştırılması amaçlandı. MATERYAL VE METOD Çalışmamıza 2011-2020 yılları arasında orşiektomi ile tedavi edilen 144 testis tümörü dahil edilerek bu olgulara ait patolojik tanı raporları retrospektif olarak tarandı ve genel prognostik özellikleri tespit edildi. Olguların lezyonu temsil eden karakteristik parafin bloklarına TCF7 immunhistokimyasal boyası uygulandı, boyanma şiddet ve yaygınlık yönünden değerlendirildi. BULGULAR Olguların en çok %38,2'si seminoma, 2. sırada %34.0 Mikst Germ Hücreli Tümör(MGHT), %7,6 2'si Embriyonel karsinom, %4.9'u pür Yolk Sac Tümör ve diğer (Teratom, mezenkimal tümörler lenfomalar v.b) tümörlerden oluşmaktadır. TCF7 ile seminomlar ve MGHT'ler içerisindeki seminomatöz alanlarda genellikle boyanma izlenmezken bazı olgularda farklı yaygınlık ve şiddette boyanma izlendi. Pür seminomların %16,3 ve MGHT'ler içerisindeki seminomatöz alanlarda %16,1'inde, toplam seminomatöz alanların ise %16,2'sinde anlamlı sayılan (1-3+) nükleer boyanma izlendi. Seminomatöz alan içeren olguların %83,7'sinde ise hiç boyanma izlenmedi. SONUÇ: Olgu sayımız sınırlı olmasına rağmen çalışmamız sonuç verisi olarak seminomatöz alanlarda boyanma izlenmemesi ayırt edici özellik olarak değerlendirildi. TCF7 ile seminom ve seminomatöz alanların tespiti açısından spesifitesi %83,2, sensitivitesi %69,1 olarak tespit edildi. Testis tümörlerinde TCF7'nin seminomların nonseminomatöz tümörlerden ayırıcı bir biyomarker olarak kullanılabileceğini düşünmekteyiz.

Anahtar Kelimeler: Seminom, Mikst Germ Cell Tümör, Tcf7

Makale id= 178

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-1391-0647

| 386

Tip 1 Diabetes Mellitus Hastalarında Yaşanılan Şehrin Sosyoekonomik Düzeyinin Diyabet Yaşam Kalitesi Üzerine Etkisi

Uzman Dr. Beril Turan Erdogan¹

¹Gaziosmanpaşa Eğitim Araştırma Hastanesi

Özet: Bu çalışmanın amacı, farklı sosyoekonomik düzeylere sahip şehirlerde yaşayan Tip 1 Diabetes Mellitus (T1DM) hastalarının diyabet yaşam kalitesi (DQOL) skorlarını karşılaştırmaktır. Kesitsel tasarımlı çalışmaya Şırnak (n=16, düşük SED) ve İstanbul'dan (n=13, yüksek SED) toplam 29 yetişkin T1DM hastası dahil edilmiştir. Yaşam kalitesi, Türkçe geçerliliği kanıtlanmış 45 maddelik DQOL ölçeği ile değerlendirilmiştir (memnuniyet, etki, diyabet endişesi, sosyal/mesleki endişe; 1–5 Likert; yüksek skor = düşük yaşam kalitesi). Gruplar arası karşılaştırmalarda Mann-Whitney U ve Ki-kare testleri uygulanmıştır. DQOL toplam skoru Şırnak grubunda 3,23 [2,84–3,55], İstanbul grubunda 3,45 [2,95–3,90] olup gruplar arasında anlamlı fark saptanmamıştır (p=0,263). Alt boyutlarda da anlamlı farklılık gözlemlenmemiştir (A: p=0,693; B: p=1,000; C: p=0,920; D: p=0,245). Diyabet süresi Şırnak grubunda anlamlı olarak daha kısaydı (4,0 [1,8–10,5] vs 10,0 [7,5–18,5] yıl, p=0,048). Madde düzeyinde Bonferroni düzeltmesi sonrasında (p<0,0011) hiçbir madde anlamlılığını koruyamamıştır. T1DM hastalarında yaşanılan şehrin sosyoekonomik düzeyi diyabet yaşam kalitesini anlamlı biçimde etkilememiştir. Diyabet süresi farkının karıştırıcı etkisi göz önünde bulundurulmalı; daha geniş örneklemli, bireysel sosyoekonomik göstergeler kullanan çalışmalar planlanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Tip 1 Diyabet, Yaşam Kalitesi, Dqol, Sosyoekonomik Durum, Şırnak, İstanbul

The Effect of the Socioeconomic Level of the Residential City On Diabetes Quality of Life in Patients With Type 1 Diabetes Mellitus

Abstract: This study aimed to compare diabetes quality of life (DQOL) scores between Type 1 Diabetes Mellitus (T1DM) patients living in cities with different socioeconomic levels (SEL). A total of 29 adult T1DM patients from Şırnak (n=16, low SEL) and Istanbul (n=13, high SEL) were enrolled in this cross-sectional study. Quality of life was assessed with the validated Turkish DQOL measure (45 items; satisfaction, impact, diabetes-related worry, social/vocational worry; 1–5 Likert; higher score = poorer quality of life). Mann-Whitney U and Chi-square tests were used for comparisons. DQOL total scores were 3.23 [2.84–3.55] in Şırnak and 3.45 [2.95–3.90] in Istanbul, with no statistically significant difference (p=0.263). No significant difference was found in any subscale (A: p=0.693, B: p=1.000, C: p=0.920, D: p=0.245). Diabetes duration was significantly shorter in the Şırnak group (4.0 [1.8–10.5] vs 10.0 [7.5–18.5] years, p=0.048). After Bonferroni correction for 45 item comparisons (threshold p<0.0011), no item reached significance. The socioeconomic level of the residential city did not significantly affect DQOL in T1DM patients. The confounding effect of diabetes duration should be considered. Larger, multicentre studies using individual-level socioeconomic indicators are warranted.

Keywords: Type 1 Diabetes, Quality of Life, Dqol, Socioeconomic Status, Şırnak, İstanbul

Makale id= 150

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-0585-0958

| 387

Tip 2 Diyabeti Olan ve Perkütan Koroner Girişim Yapılan Akut Koroner Sendrom Hastalarında Serum Glukoz/albumin Oranının Koroner No-Reflow Fenomeni İle İlişkisi

Uzman Dr. Mustafa Ebik¹

¹Edirne Sultan 1.Murat Devlet Hastanesi

Özet: GİRİŞ VE AMAÇ: Akut koroner sendrom (AKS) hastalarında perkütan koroner girişim (PKG) sırasında gelişebilen no-reflow fenomeni, özellikle tip 2 diyabetli hastalarda mikrovasküler disfonksiyon ve inflamasyona bağlı olarak daha sık görülmekte ve kötü klinik sonuçlarla ilişkilidir. Serum Glukoz/Albumin(G/A) oranı, hem metabolik hem de inflamatuvar durumu yansıtan bütüncül bir biyobelirteç olarak no-reflow gelişimini öngörmede potansiyel bir gösterge olabilir. Bu çalışmada, tip 2 diyabetli AKS hastalarında serum G/A oranı ile no-reflow fenomeni arasındaki ilişkinin ve prediktif değerinin değerlendirilmesi amaçlanmıştır. METOD: Bu çalışma, AKS tanısıyla PKG girişim yapılan Tip 2 Diyabetli 118 hasta üzerinde yapılmıştır. Serum G/A oranı, başvuru kan glukozunun serum albumin düzeyine bölünmesiyle hesaplanmıştır. Hastalar koroner no-reflow gelişimine göre 2 gruba ayrılmıştır. Birincil sonlanım noktası, koroner no-reflow gelişimi olarak tanımlanmıştır. Serum G/A'nın no-reflow üzerindeki öngörü değeri analiz edilmiştir. Sonuçların değerlendirilmesinde Lojistik regresyon ve ROC analiz modelleri kullanılmıştır. BULGULAR: PKG sırasında koroner no-reflow gelişen hasta sayısı 20 (Grup 1, n:20), gelişmeyen hasta sayısı ise 98'di (Grup 0, n:98). Her 2 grup arasında kardiyovasküler risk faktörleri (Hipertansiyon, Sigara kullanımı, Kronik böbrek yetmezliği gibi) açısından istatistiksel farklılık yoktu ($p>0.001$). Grup 1'de serum G/A oranı daha yüksekti (77.00 (61.01–106.04), $p<0.001$). Hastane içi mortalite Grup 1'de daha yüksekti (n:9 (45.0%), $p<0.001$). Yapılan Lojistik regresyon analizinde serum G/A oranının yüksek olması, koroner no-reflow fenomeni gelişimi için bağımsız bir prediktörü olarak bulundu (OR:1.019, (GA: 1.001 – 1.037), $p:0.035$). Ayrıca ROC analizinde ise Cut-off değeri ≥ 60.36 , Duyarlılık:0.80, Seçicilik:0.62 olarak bulundu (EAA GA: 0.733 (0.644–0.810, $p<0.001$). SONUÇ: Serum G/A oranı, PKG uygulanan Tip 2 Diyabetli AKS hastalarında koroner no-reflow gelişiminin öngörülmesinde yeni, pratik ve bağımsız bir belirteçtir.

Anahtar Kelimeler: Serum Glikoz/albumin Oranı, Tip 2 Diyabet, Akut Koroner Sendrom

Makale id= 56

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009 0009 8520 4662

| 388

Tip2 Diyabetik Hastalarda Serum Hemoglobin A1c Düzeyi ile Koroner Arter Hastalığı Arasındaki Korelasyonun İncelenmesi ve Bu Korelasyonun Metabolik Hafıza ve Epigenetik Kavramları Işığında Yeniden Değerlendirilmesi (Retrospektif Bir Çalışma)

Uzman Dr. Erhan Özdemir¹

¹Trabzon Maçka Ömer Burhanoğlu Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon Hastanesi

Özet: Tip2 Diyabetik Hastalarda Serum Hemoglobin A1c Düzeyi ile Koroner Arter Hastalığı Arasındaki Korelasyonun İncelenmesi ve Bu Korelasyonun Metabolik Hafıza ve Epigenetik Kavramları Işığında Yeniden Değerlendirilmesi (Retrospektif bir çalışma) Uzm. Dr. Erhan ÖZDEMİR Özet Bu çalışmanın amacı; Tip2 diyabetli hastalarda serum Hemoglobin A1c (HbA1c) düzeyi ile koroner arter hastalığı (KAH) arasındaki ilişkiyi incelemek ve o dönemde açıklanamayan bazı sonuçları, “metabolik hafıza” ve “epigenetik” kavramları çerçevesinde değerlendirmektir. Çalışmanın çıkış noktası; 2001 yılında İzmir Atatürk Eğitim ve Araştırma Hastanesi Dahiliye ve Endokrinoloji polikliniklerine başvuran ve önceden Tip2 diyabet tanısı almış toplam 110 hasta ile yapılan uzmanlık tezi çalışmasının, güncel literatür ve kavramlar ışığında retrospektif olarak incelenmesine dayanmaktadır. Bu çalışmada HgbA1c düzeylerine göre üç gruba ayrılarak KAH sıklığı açısından karşılaştırılan hastalar arasında, KAH gelişimi yönünden istatistiki olarak anlamlı fark saptanmamışken ($p=0.714$), diyabet süresi (diyabetik yaş) ile KAH varlığı arasında güçlü bir ilişki bulunmuştur ($p<0.0001$). Aradan geçen süre içerisinde benzer konuda yapılan çalışmalar ile kıyaslama yapıldığında, benzer sonuçların görüldüğü, ancak o dönemde açıklanamayan mekanizmaların “metabolik hafıza ve epigenetik” kavramlarının literatüre girmesiyle açıklanması mümkün olmuştur. Sonuç olarak; HbA1c düzeyi tek başına KAH gelişimini açıklamakta yetersiz kalabilmektedir ve “başlangıçta HbA1c düzeyi düşük bulunan hastalarda, ilerleyen dönemde HbA1c değerinin yükselmesine karşın, KAH gelişme oranının düşük kalmaya devam etmesi” tartışmalara sebep olmuştur. Bugün gelinen noktada; erken dönemde sağlanan iyi glisemik kontrolün, uzun dönem kardiyovasküler koruma sağlaması, epigenetik mekanizmalar ve metabolik hafıza kavramı ile daha tutarlı biçimde açıklanabilmektedir.

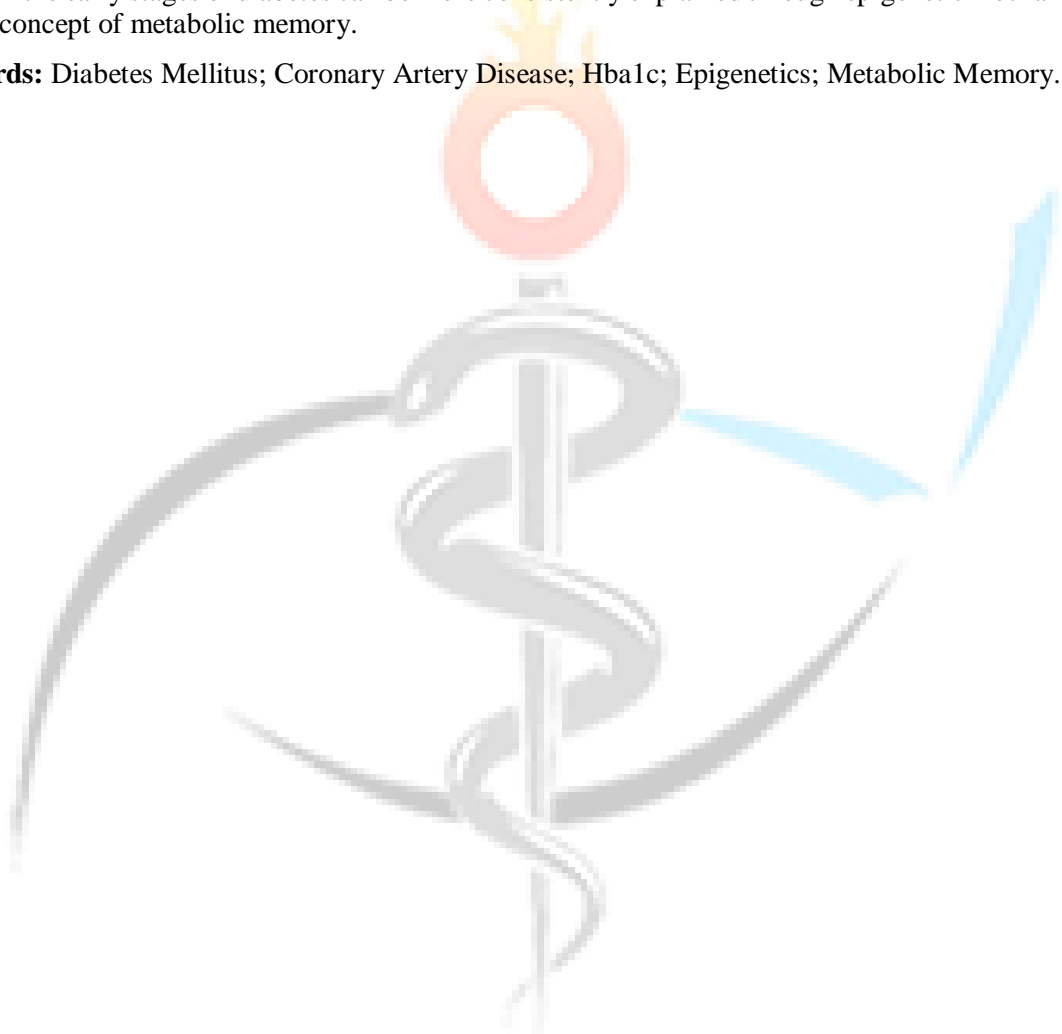
Anahtar Kelimeler: Diyabetes Mellitus, Koroner Arter Hastalığı, Hba1c, Epigenetik, Metabolik Hafıza

Investigation of the Correlation Between Serum Hemoglobin A1c Levels and Coronary Artery Disease in Patients With Type 2 Diabetes and Re-Evaluation of This Correlation in the Light of Metabolic Memory and Epigenetic Concepts (A Retrospective Study)

Abstract: Abstract The aim of this study was to investigate the relationship between serum Hemoglobin A1c (HbA1c) levels and coronary artery disease (CAD) in patients with Type 2 diabetes mellitus, and to re-evaluate certain findings that could not be adequately explained at the time within the conceptual framework of metabolic memory and epigenetics. The study is based on a retrospective reassessment of data derived from a specialty thesis conducted in 2001, which included a total of 110 patients previously diagnosed with Type 2 diabetes who presented to the Internal Medicine and Endocrinology outpatient clinics of İzmir Atatürk Training and Research Hospital. The original dataset was re-examined in the

light of current literature and contemporary scientific concepts. In the original analysis, patients were stratified into three groups according to their HbA1c levels and compared with respect to the prevalence of CAD. No statistically significant difference was observed among the groups regarding CAD development ($p = 0.714$). In contrast, a strong and statistically significant association was identified between duration of diabetes (diabetic age) and the presence of CAD ($p < 0.0001$). When compared with subsequent studies conducted over the intervening years, similar outcomes have been reported. Mechanisms that were not clearly interpretable at the time of the initial study have since become more comprehensible with the introduction of the concepts of metabolic memory and epigenetic regulation into the scientific literature. HbA1c level alone may be insufficient to fully explain the development of CAD. In particular, the observation that patients with initially low HbA1c levels may continue to exhibit a relatively low incidence of CAD despite later increases in HbA1c has been a subject of ongoing debate. From the current perspective, the long-term cardiovascular protective effect of achieving good glycemic control in the early stages of diabetes can be more consistently explained through epigenetic mechanisms and the concept of metabolic memory.

Keywords: Diabetes Mellitus; Coronary Artery Disease; HbA1c; Epigenetics; Metabolic Memory.

Makale id= 232

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7985-9931

| 390

Tiroid Lenf Nodu Metastazını Taklit Eden Jinekolojik Kanser :Olgu Sunumu

Uzman Dr. Zeliha Yazar¹, Prof.Dr. Sıdıka Fındık¹

¹Tokat Devlet Hastanesi, Endokrinoloji ve Metabolizma Hastalıkları Kliniği, Tokat

²Necmettin Erbakan Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi, Tıbbi Patoloji Anabilim Dalı,Konya

*Corresponding author: Zeliha Yazar

Özet: Giriş: Baş ve boyun metastatik kitleleri sıklıkla larenks, farenks, oral kavite, tiroid kanserlerinden köken almaktadır. Jinekolojik malignitelerin baş boyuna metastazı nadir olarak görülmektedir. Biz de bu vakada kliniğimize tiroid nodül değerlendirilmesi amaçlı gönderilip endometrium kanseri saptanan bir hastayı sunmayı amaçladık. Vaka: 67 yaşında kadın hasta boyundaki kitle nedeniyle yapılan ultrasonografide tiroidde nodül saptanması üzerine kliniğimize konsulte edildi. Hastanın tip 2 diabetes mellitus tanısı mevcuttu. Metformin 1000 mg kullanmaktaydı. Soygeçmişinde kardeşinde meme kanseri öyküsü mevcuttu. Fizik muayenesinde genel durumu iyi, arterial tansiyon 130-80 mm hg idi. Tiroid muayenesinde sağ lobda yaklaşık 2x2 cm boyutlarında, yumuşak kıvamlı nodül saptandı. Sağ ve sol servikal ve bilateral klavikular bölgede yaklaşık 1x1 cm boyutlarında çok sayıda lenfadenopati saptandı. Laboratuvar tetkiklerinde TSH:0.005 mIU/mL (0.35-4.94), st3 4.32 (2-4.4) ng/dl, st4 1.72 (0.93-1.7) ng/dl saptandı. Tiroid ultrasonografisinde sağ tiroid orta lobda 16x24.9x20 mm boyutlarında izoekoik, yer yer kistik alanlar içeren, düzenli sınırlı, solid nodül saptandı. Yapılan ultrasonografide bilateral santral, sağ ve sol seviye 4 de multipl sayıda hilusları seçilemeyen en büyüğü 2x2 cm çapında patolojik görünümlü lenfadenopatiler (LAP) saptandı. Hastanın tiroid bezinde nodül ve yaygın patolojik görünümlü lenfadenopatileri olması nedeniyle hastaya tiroid ve patolojik lenf nodlarından ince iğne aspirasyon biyopsisi (İİAB) yapıldı. Patoloji sonucu tiroid sağ nodül benign, sağ seviye 4, sol ve sağ seviye santral biyopsi sonuçları non diagnostik asellüler yayma olarak raporlandı. Tiroid nodül İİAB benign olarak gelmesi üzerine LAP eksizyonel biyopsi yapıldı. Patoloji karsinom infiltrasyonu olarak geldi. Olguda primer tümör için öncelikle genitoüriner sistemin araştırılması önerilir, şeklinde raporlandı. Malignite tarama amaçlı batın MR çekildi. Batın MR da endometrial kaviteden servikse doğru uzanan yaklaşık 2 cm ebatlı kitle saptandı. Hastaya endometrium biyopsi yapıldı. Patoloji endometrium karsinomu olarak raporlandı. Hastaya sistemik kemoterapi başlandı. Tedaviye rağmen hastalığı progrese olan hasta kardiyopulmoner arrest nedeniyle vefat etti. Sonuç: Jinekolojik malignitelerin boyun metastazı nadir görülmesine rağmen, boyunda lenfadenopati değerlendirilmesi sırasında endokrin kliniklerinde de, endokrin dışı maligniteler de akılda tutulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Boyunda Kitle, Endometrium Kanseri

Makale id= 65

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-9010-4537

| 391

Türkiye’de Doğurganlık Hızlarının Biyoistatistiksel Analizi: İl Düzeyinde Nüfus Sağlığı Risk Profilleri

Asst.Prof.Dr. Ali Vasfi Ağlarıcı¹

¹Kastamonu Üniversitesi Tıp Fakültesi Biyoistatistik Anabilim Dalı

Özet: Türkiye’de son yıllarda doğurganlık hızlarında gözlenen belirgin düşüş, nüfusun yenilenme düzeyi açısından ciddi sorun oluşturmaktadır. Bu çalışmanın amacı, 2009–2024 döneminde iller düzeyinde doğurganlık hızlarının düzey ve zamansal eğilimlerini birlikte değerlendirerek, nüfus sağlığı açısından riskli il profillerini ortaya koymaktır. Çalışmada Türkiye’deki tüm illere ait 2009–2024 yılları doğurganlık hızı verileri kullanılmıştır. İllerin ortalama doğurganlık hızları hesaplanmış, doğurganlık hızlarının yıllar içindeki değişimi korelasyon katsayıları ile değerlendirilmiştir. Ortalama düzey ve zamansal değişim göstergeleri birlikte ele alınarak iller kümeleme analizi ile sınıflandırılmıştır. Analizler, Edirne, Eskişehir ve Kırklareli gibi bazı illerde ortalama doğurganlık hızlarının yenilenme düzeyinin belirgin biçimde altında olduğunu göstermiştir. Buna karşılık Şanlıurfa, Şırnak ve Ağrı gibi illerde ortalama doğurganlık hızları yüksek olmakla birlikte, bu illerde doğurganlık hızlarının yıllar içinde güçlü bir doğrusal azalma eğilimi sergilediği saptanmıştır. Özellikle Hakkari, Siirt ve Van illerinde korelasyon katsayılarının -1 ’e çok yakın olması, doğurganlık hızındaki azalmanın rastlantısal dalgalanmalardan ziyade istikrarlı ve yönlü bir düşüşü temsil ettiğini göstermektedir. Buna karşılık Tunceli ve Kırklareli gibi bazı illerde korelasyon katsayıları mutlak değerce daha düşük olmakla birlikte, bu illerde de doğurganlık hızlarının düşük seviyelerde sabitlendiği görülmüştür. Kümeleme analizi sonuçları, illerin yalnızca doğurganlık düzeylerine göre değil, düzey–eğilim bileşimine göre ayrıştığını ortaya koymuştur. Türkiye’de doğurganlık hızlarının hem düzey hem de eğilim açısından olumsuz bir seyir izlediği ve birçok ilde doğurganlık hızındaki düşüşün alarm verici boyutlara ulaştığı görülmektedir. Korelasyon katsayılarının -1 ’e yaklaşması, doğurganlık hızındaki düşüşün istatistiksel olarak güçlü ve süreklilik arz eden bir eğilime dönüştüğünü ortaya koymaktadır. Bu durum, doğurganlık hızlarındaki azalmanın kalıcı bir nüfus daralması riskine işaret etmektedir. Doğurganlık ve nüfus sağlığına yönelik politikaların il düzeyinde risk profilleri dikkate alınarak yeniden ele alınması gerektiği ortaya konmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Doğurganlık Hızı, Nüfus Sağlığı, İstatistiksel Risk Göstergeleri, Nüfus Yenilenme Düzeyi

Biostatistical Analysis of Fertility Rates in Turkey: Population Health Risk Profiles At the Provincial Level

Abstract: The significant decline in fertility rates observed in Turkey in recent years poses a serious problem in terms of population replacement levels. The aim of this study is to identify province profiles at risk in terms of population health by evaluating the level and temporal trends of fertility rates at the provincial level during the period 2009–2024. The study uses fertility rate data for all provinces in Turkey from 2009–2024. Average fertility rates for each province were calculated, and the changes in fertility rates over the years were evaluated using correlation coefficients. Provinces were classified using cluster analysis by considering both average level and temporal change indicators. The analyses showed that in some provinces, such as Edirne, Eskişehir, and Kırklareli, average fertility rates were

significantly below the replacement level. In contrast, while average fertility rates were high in provinces such as Şanlıurfa, Şırnak, and Ağrı, a strong linear downward trend in fertility rates over the years was observed in these provinces. The correlation coefficients being very close to -1, especially in Hakkari, Siirt, and Van provinces, indicates that the decrease in fertility rates represents a stable and directional decline rather than random fluctuations. In contrast, while the correlation coefficients are lower in absolute terms in some provinces such as Tunceli and Kırklareli, it has been observed that fertility rates have stabilized at low levels in these provinces as well. The clustering analysis results revealed that the provinces are differentiated not only according to their fertility levels but also according to a combination of level and trend. In Turkey, fertility rates are showing a negative trend in terms of both level and trend, and the decrease in fertility rates has reached alarming levels in many provinces. The correlation coefficients approaching -1 reveal that the decrease in fertility rates has turned into a statistically strong and continuous trend. This indicates a risk of permanent population contraction due to the decrease in fertility rates. The study indicates that policies related to fertility and population health should be re-evaluated at the provincial level, taking into account risk profiles.

Keywords: Fertility Rate, Population Health, Statistical Risk Indicators, Population Replacement Level

Makale id= 110

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-8111-6149

| 393

Türkiye’den 10 Yıllık Bir Kohortta Mastositozda Gerçek Yaşam Özellikleri ve Hastalık Kontrolü: Mastositoz Kontrol Testi (Mct) Kullanılarak

Prof.Dr. İsmet Bulut¹

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi Süreyyapaşa Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet: Amaç: Mastositoz, klinik prezentasyonu ve hastalık yükü değişkenlik gösteren heterojen, klonal bir mast hücre hastalığıdır. Özellikle Batı Avrupa ve Kuzey Amerika dışındaki bölgelerden alerji ve immünoloji merkezlerine ait gerçek yaşam verileri sınırlıdır. Bu çalışma, Türkiye’de üçüncü basamak bir alerji ve immünoloji merkezinde izlenen mastositoz hastalarının klinik, laboratuvar ve tedavi özelliklerini, güncellenmiş WHO (2022) ve ICC kriterlerine göre tanımlamayı amaçlamıştır. Yöntem: Bu retrospektif, tek merkezli kohort çalışmasına 2015–2025 yılları arasında Süreyyapaşa Eğitim ve Araştırma Hastanesi’nde mastositoz tanısı alan hastalar dahil edilmiştir. Demografik veriler, klinik bulgular, komorbiditeler, laboratuvar sonuçları, kemik iliği özellikleri, KIT mutasyon durumu ve tedavi yaklaşımları analiz edilmiştir. Hastalar WHO 2022 ve ICC tanı çerçevelerine göre sınıflandırılmıştır. Bulgular: Toplam 12 hasta dahil edilmiştir (ortalama yaş 49.0 ± 16.5 yıl; %75 kadın). Hastaların çoğu indolent sistemik mastositoz kriterlerini karşılamaktaydı (%66.7). Ürtiker 12 hastanın 10’unda (%83.3), anafilaksi öyküsü yine 10/12 hastada (%83.3) mevcuttu. Pruritus (%75.0) ve flushing (%66.7) sık görülen semptomlardı. Gastrointestinal semptomlar hastaların %33.3’üne kadarında gözlendi. Hepatomegali 2/12 hastada (%16.7) saptanırken, splenomegali izlenmedi. Kemik tutulumu kapsamında 3/12 hastada (%25.0) osteopeni mevcuttu. Eşlik eden alerjik hastalıklar yaygındı: kronik ürtiker (%41.7), alerjik rinit (%41.7), astım (%16.7), venom alerjisi (%33.3) ve çoklu ilaç alerjisi öyküsü (%41.7). Medyan başlangıç triptaz düzeyi 22.2 ng/mL (aralık 4–126) idi ve 7/12 hastada (%58.3) triptaz >20 ng/mL idi. Kemik iliği majör kriteri 11/12 hastada (%91.7) mevcuttu ve tüm hastalarda (%100) KIT mutasyonu saptandı. H1/H2 antihistaminikler 10/12 hastada (%83.3), montelukast 7/12 hastada (%58.3) kullanılmıştı. Omalizumab 5/12 hastada (%41.7), çoğunlukla mediyatör ilişkili semptomlar veya eşlik eden kronik ürtiker nedeniyle reçete edilmişti. Tüm hastalara adrenalin otoenjektörü reçete edildi. Sonuç: Bu 10 yıllık gerçek yaşam kohortunda en sık alt tip indolent sistemik mastositoz olup, ürtiker, anafilaksi ve mediyatör ilişkili semptomlar yaygındı. KIT mutasyonları ve kemik iliği tutulumu yüksek oranda saptanmış olup, kapsamlı tanısal değerlendirmenin önemini desteklemektedir. Omalizumab seçilmiş hastalarda değerli bir ek tedavi seçeneği olarak öne çıkmıştır. Bu çalışma Türkiye’den sınırlı sayıda veri setinden birini sunmakta ve mastositoz tanı ve yönetiminin optimize edilmesi için daha geniş çok merkezli araştırmalara ihtiyaç olduğunu vurgulamaktadır.

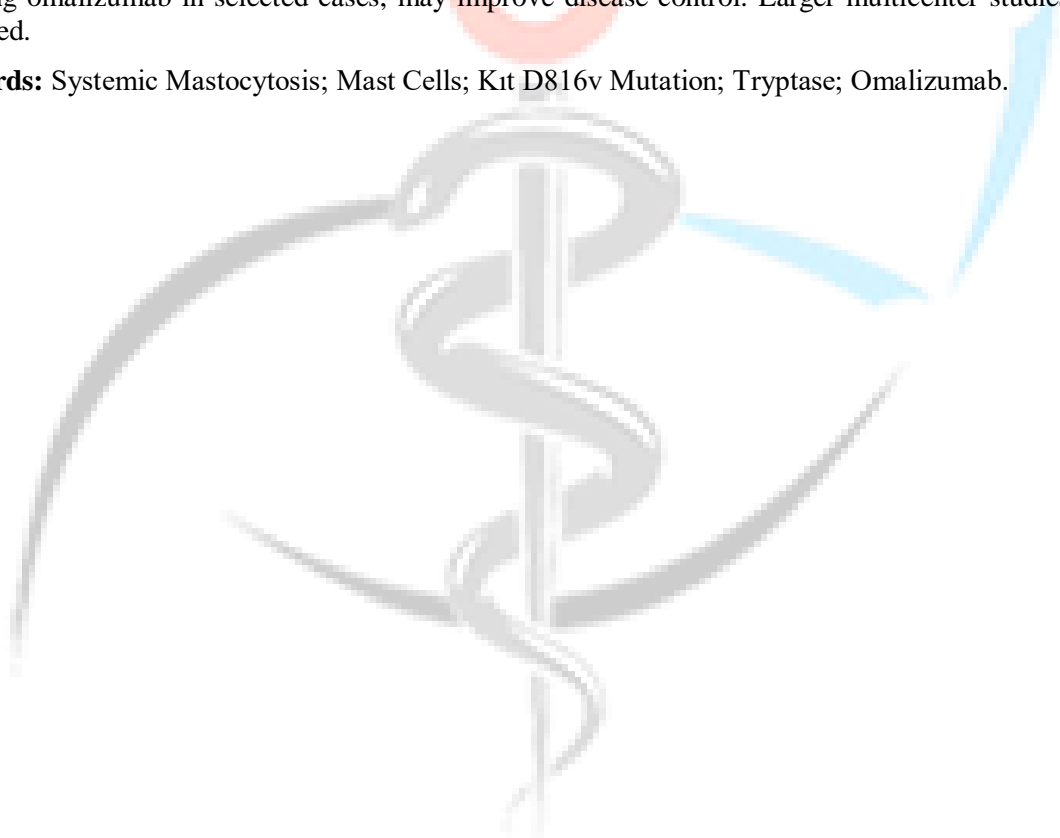
Anahtar Kelimeler: Sistemik Mastositoz; Mast Hücreleri; Kıt D816v Mutasyonu; Triptaz; Omalizumab.

Real-Life Characteristics and Disease Control in Mastocytosis: A 10-Year Cohort From Türkiye Using the Mastocytosis Control Test (Mct)

Abstract: Background: Mastocytosis is a heterogeneous clonal mast cell disorder with variable clinical presentation and disease burden. Real-life data from allergy and immunology centers, particularly

outside Western Europe and North America, remain limited. We aimed to describe the clinical characteristics and disease control of mastocytosis patients followed in a tertiary center in Türkiye. Methods: This retrospective, single-center cohort included patients diagnosed with mastocytosis between 2015 and 2025 at a tertiary allergy and immunology clinic. Demographic data, clinical features, comorbidities, laboratory findings, bone marrow characteristics, KIT mutation status, and treatment approaches were analyzed. Patients were classified according to the WHO 2022 and ICC criteria. Disease control was assessed using the Mastocytosis Control Test (MCT). Results: Twelve patients were included (mean age 49.0 ± 16.5 years; 75% female). Indolent systemic mastocytosis was the predominant subtype (66.7%). Urticaria and a history of anaphylaxis were present in 83.3% of patients, followed by pruritus (75.0%) and flushing (66.7%). Gastrointestinal symptoms occurred in 33.3%. Osteopenia was documented in 25.0%. Comorbid allergic diseases were frequent, including chronic urticaria (41.7%), allergic rhinitis (41.7%), asthma (16.7%), venom allergy (33.3%), and multiple drug allergy (41.7%). Median baseline tryptase was 22.2 ng/mL (range 4–126), and all patients had detectable KIT mutations. H1/H2 antihistamines (83.3%) and montelukast (58.3%) were commonly used. Omalizumab was prescribed in 41.7% of patients, mainly for mediator-related symptoms or comorbid chronic urticaria. Epinephrine autoinjectors were prescribed to all patients. Conclusion: Indolent systemic mastocytosis was the most common subtype, with a high burden of mediator-related symptoms and allergic comorbidities. Comprehensive diagnostic evaluation and individualized treatment, including omalizumab in selected cases, may improve disease control. Larger multicenter studies are warranted.

Keywords: Systemic Mastocytosis; Mast Cells; Kit D816v Mutation; Tryptase; Omalizumab.

Makale id= 26

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-3990-6681

| 395

Ucma Proteininin Antiartrotik Etkisinin Deneysel Osteoartrit Modelinde Hyaluronik Asit ve Kortikosteroidler İle Karşılaştırılması

Uzman Dr. Cemil Emre Gökdemir¹, Doç.Dr. Hamza Malik Okuyan², Dr. Öğretim Üyesi İhsan Karaboğa³, Doç.Dr. Menderes Yusuf Terzi⁴, Prof.Dr. Aydın Kalacı¹

¹KONYA ŞEHİR HASTANESİ

²Department of Pysiotherapy and Rehabilitation, Faculty of Health Sciences, Sakarya University of Applied Sciences, Sakarya, Türkiye

³Department of Histology and Embryology, Medicine Faculty of Kırklareli University, Kırklareli, Türkiye

⁴Department of Medical Biology, Medicine Faculty of Hatay Mustafa Kemal University, Hatay, Türkiye

⁵Department of Orthopedics and Traumatology, Medicine Faculty of Hatay Mustafa Kemal University, Hatay, Türkiye

*Corresponding author: Cemil Emre Gökdemir

Özet: Amaç: Bu çalışmada, osteoartrit (OA) oluşturulmuş sıçan modelinde, benzersiz kırık matrisi ile ilişkili protein (UCMA)'nın koruyucu etkisinin hyalüronik asit (HA) ve kortikosteroidler (KS) ile karşılaştırılması amaçlandı. Gereç ve Yöntemler: Deneysel hayvan çalışmasında 40 erişkin erkek sıçan rastgele beş gruba ayrıldı: kontrol, monosodyum iyodoasetat + taşıyıcı (MIA+V), MIA+HA, MIA+KS ve MIA+UCMA. OA modeli, sağ diz eklemine intraartiküler monosodyum iyodoasetat enjeksiyonu ile oluşturuldu. Tedavi gruplarına, 21 gün boyunca üç günde bir olmak üzere toplam yedi kez intraartiküler enjeksiyon uygulandı. Deney sonunda diz eklemleri histopatolojik ve immünohistokimyasal olarak değerlendirildi. Kesitler hematoksilin-eozin, safranin O-fast green ve toluidin mavisi ile boyandı. Kemik morfogenetik protein-2 (BMP-2) ve nükleer faktör-kappa B (NF-κB) ekspresyonları immünohistokimya ile analiz edildi. Kırık hasarının değerlendirilmesinde Mankin skorlama sistemi kullanıldı. Bulgular: Mankin skoru, MIA grubunda kontrol grubuna kıyasla anlamlı olarak daha yüksekti. UCMA, HA ve KS uygulanan gruplarda eklem kırıktağındaki dejenerasyonun MIA+V grubuna göre daha hafif olduğu gözlemlendi. Tedavi gruplarında Mankin skorlarının MIA grubuna göre anlamlı düzeyde azaldığı saptandı. İmmünohistokimyasal analizlerde, MIA ile oluşturulan OA modelinde NF-κB ve BMP-2 ekspresyonlarının arttığı, UCMA, HA ve KS tedavileri sonrasında ise bu ekspresyonların belirgin şekilde azaldığı belirlendi. Sonuç: UCMA'nın deneysel OA modelinde kırıktağındaki dejenerasyonuna karşı koruyucu etki gösterdiği ve bu etkinin HA ve KS ile benzer olduğu saptandı. UCMA'nın osteoartrite karşı potansiyel yararlı etkilerinin BMP-2 ve NF-κB düzeylerindeki azalma ile ilişkili olabileceği düşünülmektedir. UCMA'nın dejeneratif kırıktağı hastalıklarının önlenmesi ve tedavisindeki terapötik potansiyelinin daha iyi anlaşılabilmesi için ileri deneysel çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Osteoartrit, Ucma, Hiyalüronik Asit, Kortikosteroid, Monosodyum İyodoasetat.

Comparison of the Protective Effect of the Upper Zone of the Growth Plate and Unique Cartilage Matrix-Associated Protein With Hyaluronic Acid and Corticosteroids On An Experimental Rat Osteoarthritis Model

Abstract: Objective: This study aimed to compare the protective effects of unique cartilage matrix-associated protein (UCMA) with hyaluronic acid (HA) and corticosteroids (CS) in a rat model of osteoarthritis (OA). Materials and Methods: Forty adult male rats were randomly divided into five groups: control, monosodium iodoacetate + vehicle (MIA+V), MIA+HA, MIA+CS, and MIA+UCMA. OA was induced by intra-articular injection of monosodium iodoacetate into the right knee joint. Treatment groups received intra-articular injections every three days for 21 days. After sacrifice, knee joints were evaluated histopathologically and immunohistochemically. Sections were stained with hematoxylin-eosin, safranin O-fast green, and toluidine blue. Bone morphogenetic protein-2 (BMP-2) and nuclear factor-kappa B (NF- κ B) expressions were assessed by immunohistochemistry. Cartilage degeneration was evaluated using the Mankin scoring system. Results: The Mankin score was significantly higher in the MIA group compared to the control group. Cartilage degeneration was markedly reduced in the UCMA-, HA-, and CS-treated groups compared to the MIA+V group. Mankin scores were significantly lower in all treatment groups compared to the MIA group. Immunohistochemical analysis demonstrated increased NF- κ B and BMP-2 expression in the MIA-induced OA model, whereas these expressions were significantly decreased following UCMA, HA, and CS treatments. Conclusion: UCMA demonstrated a protective effect against cartilage degeneration in experimental OA comparable to HA and CS. The beneficial effects of UCMA may be associated with the downregulation of BMP-2 and NF- κ B signaling pathways. UCMA may represent a potential therapeutic agent for the prevention and treatment of osteoarthritis.

Keywords: Osteoarthritis, Ucima, Hyaluronic Acid, Corticosteroid, Monosodium Iodoacetate.

Makale id= 130

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-0845-5443

| 397

Üstün Yetenekli ve Normal Gelişim Gösteren Çocuklarda Koku Fonksiyonları: Sniffin' Sticks Testi ile Karşılaştırmalı Değerlendirme

Res.Ass.Dr. Oğuzhan Ekici¹, Dr. Hasan Ege², Dr. Muhammed Çiftçi³, Dr. Abdulkadir Muhammed Memduh Fakirullahoglu³, Dr. Gafur Rakıcı⁴, Prof.Dr. Gönül Şimşek⁵, Prof.Dr. Nermin Yelmen¹

¹Department of Physiology, Cerrahpasa Faculty of Medicine, Istanbul University – Cerrahpasa

²Department of Physiology, Faculty of Medicine, Istanbul Arel University

³Ministry of National Education

⁴Department of Physiology, Faculty of Medicine, Istanbul Medeniyet University

⁵Department of Physiology, Faculty of Medicine, Istanbul Atlas University

*Corresponding author: Oğuzhan Ekici

Özet: Amaç: Zekâ ile koku duyusu arasındaki ilişki, bilinen nöroanatomik bağlantılara rağmen çocukluk döneminde sınırlı sayıda çalışmada ele alınmıştır. Bu çalışmanın amacı, üstün yetenekli çocukların koku fonksiyonlarını Sniffin' Sticks testi kullanarak normal gelişim gösteren akranlarıyla karşılaştırmaktır. Yöntem: Çalışmaya İstanbul'da yaşayan, 8–11 yaş aralığında toplam 102 çocuk dâhil edildi. Katılımcılar üstün yetenekli ve normal gelişim gösteren olmak üzere iki gruba ayrıldı. Koku fonksiyonları Sniffin' Sticks testi kullanılarak koku alma eşiği, koku ayırt etme, koku tanımlama ve direkt koku tanımlama alt testleri ile değerlendirildi. Elde edilen veriler ayrıca cinsiyete göre analiz edildi. Bulgular: Üstün yetenekli çocukların koku alma eşiği ve toplam Sniffin' Sticks skorlarının normal gelişim gösteren çocuklara kıyasla anlamlı şekilde yüksek olduğu saptandı. Cinsiyete göre yapılan değerlendirmede, üstün yetenekli kızların hem üstün yetenekli erkeklerden hem de normal gelişim gösteren çocuklardan daha yüksek direkt koku tanımlama performansı sergilediği belirlendi. Sonuç: Bulgular, üstün yetenekli çocukların normal gelişim gösteren akranlarına göre daha üstün koku alma yetenekleri sergilediğini göstermektedir. Bu sonuçların altında yatan mekanizmalar henüz belirgin olmasa da, gelişmiş bilişsel süreçler ile koku duyusu arasında çift yönlü bir ilişki olduğu düşünülebilir. Ek olarak bulgular üstün yetenekli bireyler arasında direkt koku tanımlama performansında cinsiyet farklılıklarını ortaya koymaktadır. Bu durum, cinsiyetin koku fonksiyonlarının gelişiminde rol oynayabileceğine işaret etmektedir.

Anahtar Kelimeler: Üstün Yetenekli Çocuklar; Koku Duyusu; Sniffin' Sticks Test; Zeka Katsayısı; Nörobilişsel İşleme

Olfactory Functions in Gifted and Typically Developing Children: A Comparative Study Using the Sniffin' Sticks Test

Abstract: Objective: Despite known neuroanatomical connections, the relationship between intelligence and olfactory function has been addressed in only a limited number of studies during childhood. This study aimed to compare the olfactory functions of gifted children with those of their typically developing peers using the Sniffin' Sticks test. Methods: A total of 102 children aged 8–11 years living in Istanbul were included in the study. Participants were divided into two groups: gifted and

typically developing children. Olfactory function was assessed using the Sniffin' Sticks test, including subtests for odor threshold, odor discrimination, odor identification, and direct odor identification. Data were also analyzed according to sex. Results: Gifted children showed significantly higher odor thresholds and total Sniffin' Sticks scores compared to typically developing children. Sex-specific analysis revealed that gifted girls exhibited higher direct odor identification performance than both gifted boys and typically developing children. Conclusion: These findings indicate that gifted children demonstrate superior olfactory abilities compared to their typically developing peers. Although the underlying mechanisms remain unclear, there may be a bidirectional relationship between enhanced cognitive processes and olfactory function. Additionally, the results highlight sex differences in direct odor identification among gifted children, suggesting that sex may play a role in the development of olfactory abilities.

Keywords: Gifted Children; Olfaction; Sniffin' Sticks Test; Intelligence Quotient; Neurocognitive Processing

Makale id= 72

Sözlü Sunum

ORCID ID: First Author ORCID : 0000-0001-5836-2344 Second Author ORCID: 0009-0007-3772-9021

| 399

Uzun Süreli Gluteal Lezyonda Ekrin Porokarsinom Tanısı: Olgu Sunumu

Doç.Dr. Mahi Balcı¹, Dr. Onur Aydoğan¹

¹Department of Pathology, Faculty of Medicine, Kırıkkale University, Kırıkkale, Turkey.

*Corresponding author: Onur Aydoğan

Özet: Ekrin porokarsinom, ekrin ter bezlerinin intraepidermal duktal segmentinden köken alan ve ekrin duktal diferansiyasyon gösteren nadir bir malign adneksiyal tümördür. Tüm kutanöz malignitelerin yaklaşık %0.005–0.01'ini oluşturduğu bildirilmektedir. Genellikle ileri yaş grubunda görülür. Klinik olarak yavaş büyüyen nodüler ya da ekzofitik lezyonlar şeklinde ortaya çıkar. De novo gelişebileceği gibi uzun süreli poroid lezyonlarla ilişkili olarak da ortaya çıkabilmekte ve bu lezyonlarda zaman içinde malign transformasyon gelişebilmektedir. Altmış yaşında erkek hasta, yaklaşık 15 yıldır sol gluteal bölgede mevcut olan yüzeyden kabarık lezyon nedeniyle hastanemiz Genel Cerrahi Kliniğine başvurdu. Hastanın öyküsünde zaman zaman kanlı akıntı ve spontan kanama atakları bulunduğu, farklı merkezlerde lezyonun drenaj yoluyla tedavi edilmeye çalışıldığı öğrenildi. Yüzeysel ultrasonografi raporunda sol gluteal bölgede 4×3.3×3 cm boyutlarında, en büyüğü 41×10 mm ölçülen kistik dejenerasyon alanları içeren heterojen bir kitle saptandı ve radyolojik olarak abse ile hematoma ayrımı yapılamadı. Genel Cerrahi Kliniği tarafından lezyon total olarak eksize edilerek patoloji bölümüne gönderildi. Eksizyon materyalinde solid, yer yer kistik ve hemorajik alanlar içeren nispeten nodüler bir tümör izlendi. Mikroskopik incelemede dermiste yerleşimli, birbirleriyle anastomozlaşan poroid hücre adaları dikkati çekti. Tümör hücrelerinde belirgin sitolojik atipi, nükleer pleomorfizm ve nekroz alanları mevcuttu. Tümör içerisinde fokal mikrokistik ve duktus benzeri yapılar izlenmesi ile ekrin diferansiyasyon düşünüldü. Yer yer infiltratif büyüme paterni gözlemlendi. İmmünohistokimyasal incelemede CK19 ve EMA ile diffüz pozitiflik, CEA ile fokal lüminal boyanma saptandı. Ki-67 proliferasyon indeksi en yoğun alanlarda yaklaşık %70 olarak değerlendirildi. Bulgular morfolojik ve immünohistokimyasal özellikler ile birlikte ekrin porokarsinom tanısı ile uyumlu bulundu. Bu olgu, uzun süreli klinik seyir gösteren inflamatuvar ya da hemorajik süreçleri taklit edebilen deri lezyonlarında malign transformasyon olasılığının göz önünde bulundurulması gerektiğini ve kesin tanı için histopatolojik değerlendirmenin belirleyici rolünü vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Ekrin Porokarsinom; Adneksiyal Tümör; Malign Transformasyon; Gluteal Bölge; İmmünohistokimya

Diagnosis of Eccrine Porocarcinoma in a Long-Standing Gluteal Lesion: A Case Report

Abstract: Eccrine porocarcinoma is a rare malignant adnexal tumor arising from the intraepidermal Eccrine porocarcinoma is a rare malignant adnexal tumor arising from the intraepidermal ductal segment of eccrine sweat glands and showing eccrine ductal differentiation. It accounts for approximately 0.005–0.01% of all cutaneous malignancies and is generally seen in the elderly population. Clinically, it presents as slowly growing nodular or exophytic lesions. It may arise de novo or develop in association with long-standing poroid lesions, in which malignant transformation may occur over time. A 60-year-

old male presented to the General Surgery Clinic of our hospital with an exophytic lesion in the left gluteal region that had been present for approximately 15 years. The patient reported intermittent bloody discharge and spontaneous bleeding. The lesion had previously undergone drainage attempts at other medical centers. Superficial ultrasonography demonstrated a 4×3.3×3 cm heterogeneous mass containing cystic degeneration areas, the largest measuring 41×10 mm; radiologically, abscess and hematoma could not be distinguished. The lesion was totally excised and submitted for histopathological evaluation. Gross examination revealed a relatively nodular tumor with solid, partially cystic, and hemorrhagic areas. Microscopically, dermally located anastomosing nests of poroid cells were observed. Marked cytologic atypia, nuclear pleomorphism, and necrosis were present. Focal microcystic and duct-like structures suggested eccrine differentiation. An infiltrative growth pattern was observed focally. Immunohistochemically, tumor cells showed diffuse CK19 and EMA positivity and focal luminal CEA staining. The Ki-67 proliferation index reached approximately 70% in the most active areas. The findings were compatible with eccrine porocarcinoma based on the morphologic and immunohistochemical features. This case emphasizes that malignant transformation should be considered in long-standing cutaneous lesions mimicking inflammatory or hemorrhagic processes, and histopathological evaluation remains essential for definitive diagnosis.

Keywords: Eccrine Porocarcinoma; Adnexal Tumor; Malignant Transformation; Gluteal Region; Immunohistochemistry

Makale id= 118

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-9593-2502

| 401

Vein of Galen Malformation Complicated by Hydrocephalus and Shunt-Associated Infection in An Infant

Dr. Haris Sulejmani¹, Doç.Dr. Aleksandra Gavrilovska Brzanov², Asst.Prof.Dr. Nikola Brzanov², Doç.Dr. Marija Jovanovski Srceva², Dr. Rusandra Mechkaroska³, Doç.Dr. Tijana Nastasovic¹

¹Faculty of Medicine, Ss.Cyril and Methodius, Skopje, RN Macedonia

²University Clinic for Traumatology, Orthopedics, Anesthesiology, Resuscitation, Intensive Care and Emergency Center- Skopje, Department of Anesthesiology, Resuscitation and Intensive Care Medicine, University of St. Cyril and Methodius - Skopje, Faculty of Medicine

³Faculty of Medicine, Ss.Cyril and Methodius, Department of Anesthesiology and Intensive Care, General Hospital Struga, Republic of North Macedonia

⁴Clinic for Neurosurgery, University Clinical Center of Serbia, Belgrade, Serbia

*Corresponding author: Aleksandra Gavrilovska Brzanov

Özet: Vein of Galen aneurysmal malformations (VGAM) are rare congenital cerebrovascular anomalies characterized by abnormal arteriovenous shunting between cerebral arteries and the persistent median prosencephalic vein, resulting in high-flow circulation, venous hypertension, and impaired cerebral hemodynamics. These malformations typically present in the neonatal or early infantile period and are frequently associated with severe complications, including cardiac dysfunction, hydrocephalus, and long-term neurological impairment. Hydrocephalus in VGAM may develop secondary to elevated venous pressure impairing cerebrospinal fluid (CSF) absorption or following therapeutic interventions aimed at reducing shunt flow. Ventriculoperitoneal (VP) shunt placement remains the most widely used treatment for progressive hydrocephalus in infants, although it carries a significant risk of complications, particularly infection. We present a complex case of a 6-month-old female infant with Turner syndrome and previously diagnosed VGAM who developed progressive hydrocephalus requiring VP shunt placement. The patient had undergone initial neurosurgical intervention at four months of age, followed by prolonged intensive care hospitalization. Due to worsening ventricular dilatation, a VP shunt was implanted. Shortly after the procedure, the infant exhibited clinical deterioration, including lethargy, hypothermia, and elevated inflammatory markers. Microbiological evaluation identified *Enterococcus faecalis* and *Escherichia coli*, raising concern for shunt-associated infection and possible ventriculitis. The patient required intensive care management, targeted antimicrobial therapy, and multidisciplinary monitoring. Echocardiography demonstrated preserved systolic function with ventricular hypertrophy and mitral valve prolapse, consistent with the known cardiovascular impact of VGAM. Under coordinated multidisciplinary care involving neurosurgery, pediatric intensive care, cardiology, infectious disease, and pediatric surgery teams, the patient's condition gradually stabilized. This case highlights the complex interplay between congenital cerebrovascular malformations, CSF diversion, and infection risk in infants. Early recognition of complications, prompt microbiological diagnosis, and multidisciplinary management are essential to improving outcomes in this vulnerable population.

Anahtar Kelimeler: Vein of Galen Malformation; Hydrocephalus; Ventriculoperitoneal Shunt; Ventriculitis; Pediatric Neurosurgery; Infection.

Vein of Galen Malformation Complicated by Hydrocephalus and Shunt-Associated Infection in An Infant

Abstract: Vein of Galen aneurysmal malformations (VGAM) are rare congenital cerebrovascular anomalies characterized by abnormal arteriovenous shunting between cerebral arteries and the persistent median prosencephalic vein, resulting in high-flow circulation, venous hypertension, and impaired cerebral hemodynamics. These malformations typically present in the neonatal or early infantile period and are frequently associated with severe complications, including cardiac dysfunction, hydrocephalus, and long-term neurological impairment. Hydrocephalus in VGAM may develop secondary to elevated venous pressure impairing cerebrospinal fluid (CSF) absorption or following therapeutic interventions aimed at reducing shunt flow. Ventriculoperitoneal (VP) shunt placement remains the most widely used treatment for progressive hydrocephalus in infants, although it carries a significant risk of complications, particularly infection. We present a complex case of a 6-month-old female infant with Turner syndrome and previously diagnosed VGAM who developed progressive hydrocephalus requiring VP shunt placement. The patient had undergone initial neurosurgical intervention at four months of age, followed by prolonged intensive care hospitalization. Due to worsening ventricular dilatation, a VP shunt was implanted. Shortly after the procedure, the infant exhibited clinical deterioration, including lethargy, hypothermia, and elevated inflammatory markers. Microbiological evaluation identified *Enterococcus faecalis* and *Escherichia coli*, raising concern for shunt-associated infection and possible ventriculitis. The patient required intensive care management, targeted antimicrobial therapy, and multidisciplinary monitoring. Echocardiography demonstrated preserved systolic function with ventricular hypertrophy and mitral valve prolapse, consistent with the known cardiovascular impact of VGAM. Under coordinated multidisciplinary care involving neurosurgery, pediatric intensive care, cardiology, infectious disease, and pediatric surgery teams, the patient's condition gradually stabilized. This case highlights the complex interplay between congenital cerebrovascular malformations, CSF diversion, and infection risk in infants. Early recognition of complications, prompt microbiological diagnosis, and multidisciplinary management are essential to improving outcomes in this vulnerable population.

Keywords: Vein of Galen Malformation; Hydrocephalus; Ventriculoperitoneal Shunt; Ventriculitis; Pediatric Neurosurgery; Infection.

Makale id= 78

Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0009-6668-5392>

| 403

Viseral Arter Anevrizmalarında Endovasküler Yönetim

Uzman Dr. Çağatay Bölgen¹, Uzman Dr. Alptuğ Özen²

¹Adana Medline Hastanesi, Girişimsel Radyoloji bölümü

²Mersin Şehir Hastanesi, Girişimsel Radyoloji bölümü

*Corresponding author: Çağatay Bölgen

Özet: Amaç: Viseral arter anevrizmaları (VAA), nadir görülmekle birlikte rüptür durumunda yüksek mortalite riski taşıyan vasküler patolojilerdir. Gelişen görüntüleme yöntemleri sayesinde daha sık tanı almakta ve tedavi gereksinimi giderek artmaktadır. Bu çalışmada, kliniğimizde viseral arter anevrizmalarının endovasküler tedavi yaklaşımları, teknik seçim kriterleri ve klinik sonuçlarının değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Yöntem: Çalışmaya, çeşitli viseral arterlere ait anevrizma tanısı alan ve endovasküler yöntemlerle tedavi edilen hastalar dahil edilmiştir. Anevrizma lokalizasyonu, boyutu, morfolojisi ve kollateral dolaşım durumu önceden kontrastlı bilgisayarlı tomografi anjiyografi ile değerlendirilmiştir. Tedavi stratejisi, anevrizmanın anatomik özelliklerine göre belirlenmiş olup coil embolizasyonu, vasküler plug uygulamaları ve gerektiğinde stent destekli teknikler kullanılmıştır. Tüm işlemler lokal anestezi altında, anjiyografi eşliğinde gerçekleştirilmiştir. Bulgular: Endovasküler tedavi uygulanan olgularda teknik başarı oranı yüksek bulunmuştur. İşlem sırasında veya erken dönemde majör komplikasyon izlenmemiştir. Anevrizma kesesinin başarılı şekilde dolaşımdan izole edildiği ve hedef damarda yeterli akımın korunduğu gözlenmiştir. Klinik ve görüntüleme takiplerinde rüptür, yeniden kanlanma veya ek girişim gereksinimi saptanmamıştır. Sonuç: Viseral arter anevrizmalarının endovasküler tedavisi, uygun hasta ve lezyon seçimi yapıldığında güvenli, etkili ve minimal invaziv bir yöntemdir. Açık cerrahiye kıyasla daha düşük morbidite oranları, kısa hastanede kalış süresi ve hızlı klinik iyileşme sağlamaktadır. Güncel endovasküler teknikler, viseral arter anevrizmalarında ilk basamak tedavi seçeneği olarak değerlendirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Viseral Arter Anevrizması; Endovasküler Tedavi; Coil Embolizasyonu; Minimal İnvaziv Girişimler; Girişimsel Radyoloji; Anjiyografik Tedavi

Endovascular Management of Visceral Artery Aneurysms

Abstract: Objective: Visceral artery aneurysms (VAAs) are rare vascular pathologies but carry a high risk of mortality in the event of rupture. With advances in imaging techniques, VAAs are being diagnosed more frequently, and the need for treatment is steadily increasing. This study aimed to evaluate endovascular treatment approaches, technical selection criteria, and clinical outcomes of visceral artery aneurysms managed in our clinic. Methods: Patients diagnosed with aneurysms of various visceral arteries and treated with endovascular techniques were included in the study. Aneurysm localization, size, morphology, and collateral circulation were assessed preoperatively using contrast-enhanced computed tomography angiography. Treatment strategies were determined based on the anatomical characteristics of the aneurysm, and coil embolization, vascular plug applications, and stent-assisted techniques were used when necessary. All procedures were performed under local anesthesia with angiographic guidance. Results: A high technical success rate was observed in patients who

underwent endovascular treatment. No major complications were detected during the procedure or in the early post-procedural period. Successful exclusion of the aneurysm sac from the circulation was achieved while preserving adequate flow in the target vessel. During clinical and imaging follow-up, no rupture, recanalization, or need for additional intervention was observed. Conclusion: Endovascular treatment of visceral artery aneurysms is a safe, effective, and minimally invasive method when appropriate patient and lesion selection is performed. Compared with open surgery, it provides lower morbidity rates, shorter hospital stays, and faster clinical recovery. Current endovascular techniques should be considered a first-line treatment option for visceral artery aneurysms.

Keywords: Visceral Artery Aneurysm; Endovascular Treatment; Coil Embolization; Minimally Invasive Interventions; Interventional Radiology; Angiographic Treatment

Makale id= 18

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-5848-1618

| 405

**Yaklaşık 20 Yıllık Bir Görüntüleme Sistemiyle Yapılan Diz Artroskopisi Sonrası
Fonksiyonel Sonuçlar: 20 Hastalık Bir Vaka Serisi**

Dr. Batuhan Ayhan¹

¹Haymana Devlet Hastanesi

Özet: Giriş: Yüksek kaliteli artroskopik görüntüleme, güvenli ve etkili diz artroskopisinin temel bir bileşenidir. Bununla birlikte, birçok merkez kaynak kısıtlamaları nedeniyle eski nesil görüntüleme sistemlerini kullanarak işlemler yapmaya devam etmektedir. Bu çalışma, yaklaşık 20 yıllık bir görüntüleme sistemiyle yapılan diz artroskopisi sonrası fonksiyonel sonuçları değerlendirmeyi ve ameliyat sonrası sonuçların standart artroskopik uygulamalar için genel olarak bildirilen sonuçlarla tutarlı olup olmadığını belirlemeyi amaçlamıştır. Yöntemler: Tek bir merkezde diz artroskopisi geçiren ardışık 20 hastayı içeren retrospektif gözlemsel bir vaka serisi yapılmıştır. Cerrahi endikasyonlar arasında ön çapraz bağ rekonstrüksiyonu (n=3), menisküs patolojisi (n=8) ve osteokondral lezyonlar (n=9) yer almıştır. Fonksiyonel sonuçlar, ameliyat öncesi değerlendirme ve ameliyat sonrası takip sırasında rutin olarak uygulanan diz fonksiyonu skorlama sistemleri (örneğin, Lysholm ve/veya subjektif IKDC) ve ağrı değerlendirmesi (VAS) kullanılarak değerlendirildi. Komplikasyonlar ve erken yeniden ameliyat oranları kaydedildi. Sonuçlar: Ameliyat sonrası fonksiyonel değerlendirme, başlangıç değerlerine kıyasla dizle ilgili sonuçlarda ve ağrıda genel bir iyileşme gösterdi. Fonksiyonel iyileşme ve semptom rahatlamasının büyüklüğü, benzer endikasyonlar için rutin diz artroskopisinin beklenen sonuçlarıyla klinik olarak tutarlı bulundu. Ameliyat sırasında önemli bir komplikasyon gözlenmedi ve takip süresi boyunca erken yeniden ameliyat gerçekleşmedi. Tartışma: Bu 20 hastalık seride, yaklaşık 20 yıllık bir görüntüleme sistemiyle yapılan diz artroskopisi, standart artroskopik prosedürler için genel olarak bildirilenlerle karşılaştırılabilir fonksiyonel sonuçlar elde etti. Bu bulgular, uygun endikasyonlar, cerrahi teknik ve ameliyat sonrası rehabilitasyon protokolleri korunduğu takdirde, daha eski ekipmanlarla bile kabul edilebilir klinik sonuçlar elde edilebileceğini göstermektedir. Daha büyük hasta grupları ve karşılaştırmalı tasarımlarla yapılacak gelecekteki çalışmalar, yeni görselleştirme teknolojilerinin standart uygulamaların ötesinde ek klinik fayda sağlayıp sağlamadığını daha iyi açıklığa kavuşturabilir.

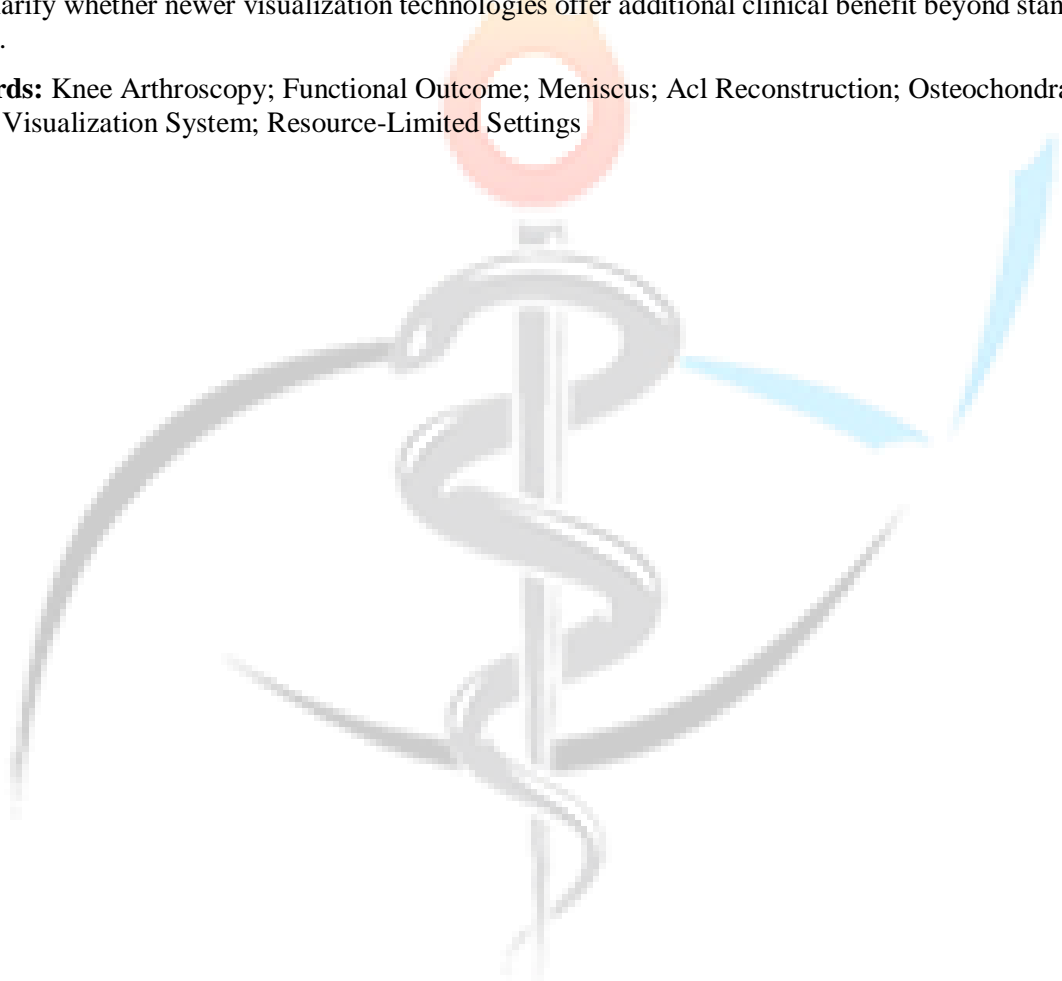
Anahtar Kelimeler: Diz Artroskopisi; Fonksiyonel Sonuç; Menisküs; Ön Çapraz Bağ Rekonstrüksiyonu; Osteokondral Lezyon; Görselleştirme Sistemi; Kaynak Kısıtlı Ortamlar

**Functional Outcomes After Knee Arthroscopy Performed With An Approximately 20-Year-Old
Visualization System: A 20-Patient Case Series**

Abstract: Introduction: High-quality arthroscopic visualization is an essential component of safe and effective knee arthroscopy. However, many centers continue to perform procedures using older generation visualization systems due to resource limitations. This study aimed to evaluate functional outcomes after knee arthroscopy performed with an approximately 20-year-old display system and to determine whether postoperative results were consistent with outcomes generally reported for standard arthroscopic practice. Methods: A retrospective observational case series was conducted including 20

consecutive patients who underwent knee arthroscopy in a single center. Surgical indications included anterior cruciate ligament reconstruction (n=3), meniscal pathology (n=8), and osteochondral lesions (n=9). Functional outcomes were evaluated using routinely applied knee function scoring systems (e.g., Lysholm and/or subjective IKDC) and pain assessment (VAS) during preoperative assessment and at postoperative follow-up. Complications and early reoperation rates were recorded. Results: Postoperative functional evaluation demonstrated overall improvement in knee-related outcomes and pain compared with baseline. The magnitude of functional recovery and symptom relief was found to be clinically consistent with expected results of routine knee arthroscopy for similar indications. No major perioperative complication was observed, and no early reoperation occurred during the follow-up period. Discussion: In this 20-patient series, knee arthroscopy performed with an approximately 20-year-old visualization system achieved functional outcomes comparable to those generally reported for standard arthroscopic procedures. These findings suggest that acceptable clinical results can be obtained even with older equipment, provided that appropriate indications, surgical technique, and postoperative rehabilitation protocols are maintained. Future studies with larger cohorts and comparative designs may better clarify whether newer visualization technologies offer additional clinical benefit beyond standard practice.

Keywords: Knee Arthroscopy; Functional Outcome; Meniscus; Acl Reconstruction; Osteochondral Lesion; Visualization System; Resource-Limited Settings

Makale id= 113

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0003-9957-0846

| 407

Yalova İlinde Şebeke Suyu Kaynaklı Norovirüs Salgını, Aralık 2023

Dr. Erhan Tiryaki¹, Uzman Dr. Tuğçe Dartılmak¹, Uzman Dr. Kaya Sami Nizamoglu¹, Dr. Vildan Uysal Karabacak¹, Dr. Gülşen Barlas¹, Uzman Dr. Fehminaz Temel¹

¹T.C. Sağlık Bakanlığı Halk Sağlığı Genel Müdürlüğü

*Corresponding author: Erhan Tiryaki

Özet: Akut gastroenteritler (AGE), Türkiye’de Akut Barsak Enfeksiyonları Sürveyansı kapsamında izlenmekte olup önemli bir halk sağlığı sorunudur. 29 Kasım 2023 tarihinde İZCİ sürveyans sisteminde Yalova Merkez ve Çiftlikköy ilçelerinde AGE başvurularında ani artış gözlenmiştir. 27 Kasım–6 Aralık 2023 tarihleri arasında toplam 4855 vaka bildirilmiş, en yüksek günlük başvuru sayısı 816 olmuştur. Bu araştırma, salgının kaynağını belirlemek, bulaş yolunu ortaya koymak ve kontrol önlemlerini uygulamak amacıyla yapılmıştır. Salgının su kaynaklı olduğu düşünülerek 1:1 vaka-kontrol çalışması yürütülmüştür. Hastanelere A09, R10, R11, K52 ICD-10 kodları ile başvuran kişiler şüpheli vaka, günde ≥ 3 sulu dışkılaması olanlar olası vaka olarak tanımlanmıştır. Analizler, vakalardan basit rastgele yöntemle seçilen 255 olası vaka ve komşularından seçilen kontroller üzerinden yapılmıştır. Analizlerde sayı, yüzde dağılımı, atak hızı, %95 güven aralığı, tahmini rölatif risk (OR) ve lojistik regresyon kullanılmıştır. Kaba atak hızı %2,3 olup en yüksek atak hızı 10–14 yaş grubunda (%4,6) görülmüştür. En sık semptomlar bulantı (%75,4), kusma (%72,6) ve ishal (%72,3) olarak belirlenmiştir. Vakalarda şebeke suyu kullanma tahmini rölatif riski anlamlı derecede yüksek bulunmuştur (OR=1,6; %95 GA: 1,1–2,4; p=0,014). Gaita örneklerinde Norovirüs ve EPEC/ETEC saptanmıştır. Salgın öncesinde yağış ve su kesintileri olduğu, şebeke yenileme çalışmaları sırasında açık boru hatları bulunduğu ve bazı uç noktalarda klor düzeylerinin düşük olduğu belirlenmiştir. İncelenen bu salgınının şebeke suyundan kaynaklandığı değerlendirilmiştir. Yağış, altyapı çalışmaları ve düşük klor seviyeleri salgına zemin hazırlamıştır. Klor seviyeleri artırılmış, klor takipleri sıklaştırılmıştır. Benzer salgınların önlenmesi için şebeke onarımı ve kesinti sonrası klor düzeylerinin kontrol edilmesi, depo bakım ve temizliklerinin düzenli yapılması ve Belediye ile İl Sağlık Müdürlüğü koordinasyonunun güçlendirilmesi önerilmiştir.

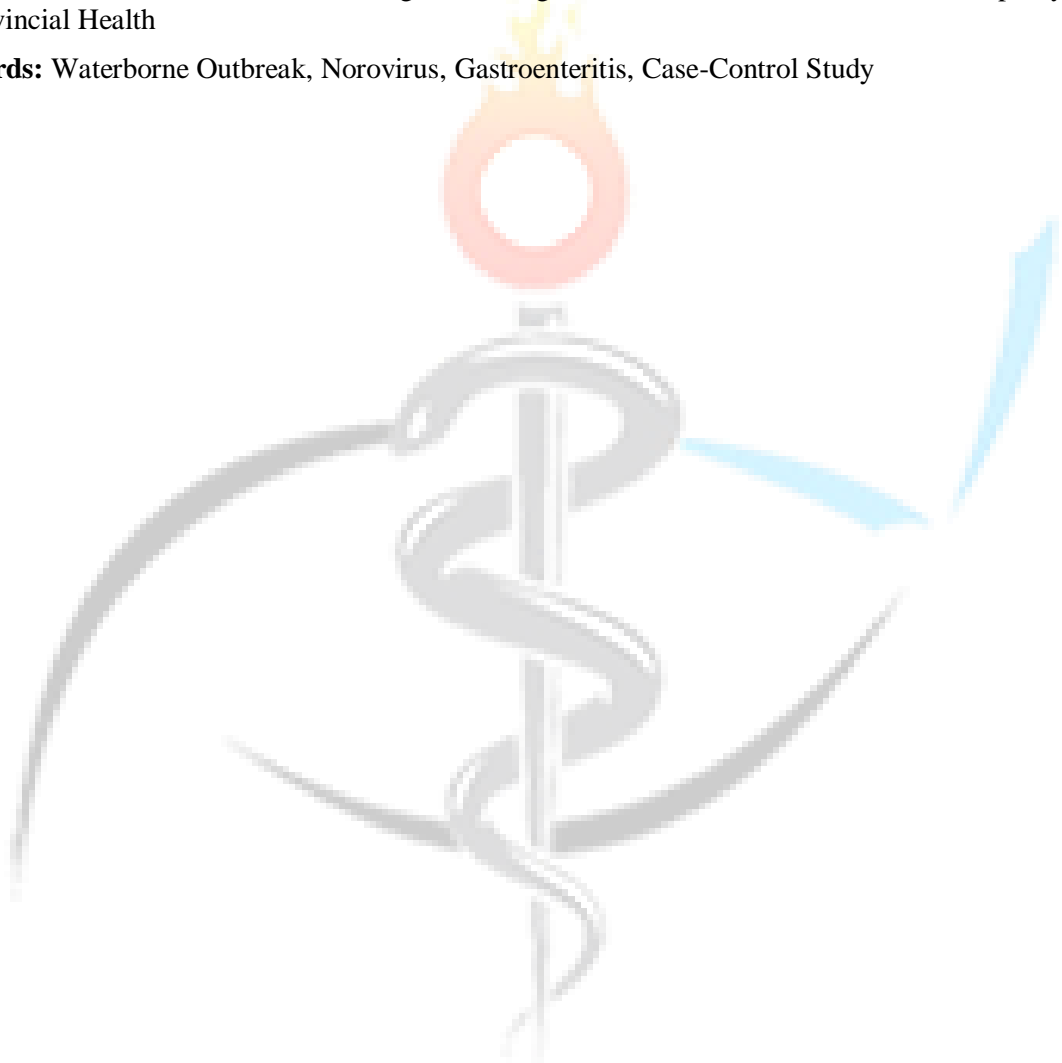
Anahtar Kelimeler: Su Kaynaklı Salgın, Norovirüs, Gastroenterit, Vaka-Kontrol Çalışması

Norovirus Outbreak Caused by Tap Water in Yalova Province, December 2023

Abstract: In Türkiye, acute gastroenteritis is monitored under the Acute Intestinal Infections Surveillance System and remains an important public health concern. On November 29, 2023, a sudden increase in AGE cases was detected in the İZCİ surveillance system in Yalova Central and Çiftlikköy districts. Between November 27 and December 6, 2023, a total of 4,855 cases were reported, with the highest daily number reaching 816. This investigation was conducted to identify the source of the outbreak, determine the mode of transmission, and implement control measures. Based on the hypothesis of a waterborne outbreak, case-control study was conducted. Individuals presenting to hospitals with ICD-10 codes A09, R10, R11, and K52 were defined as suspected cases, while those reporting ≥ 3 watery stools per day were classified as probable cases. Analyses were performed on 255 probable cases selected by simple random sampling and controls selected from neighbouring households. Statistical

analyses included number and percentage distributions, attack rates, 95% confidence intervals, odds ratios (ORs), and logistic regression. The crude attack rate was 2.3%, and the highest attack rate was among the 10–14 age group (4.6%). The most common symptoms were nausea (75.4%), vomiting (72.6%), and diarrhoea (72.3%). Odds of consumption of municipal tap water was higher in cases compared to controls (OR= 1.6; 95% CI: 1.1–2.1; $p = 0.014$). Norovirus and EPEC/ETEC were detected in stool samples. Prior to the outbreak, heavy rainfall and water interruptions had occurred; open pipeline sections were identified during water network infrastructure works, and low chlorine levels were detected at certain endpoints. The outbreak was assessed to be associated with the municipal water supply. Rainfall, infrastructure works, and low chlorine levels triggered the outbreak. We recommended increased the chlorine levels and monitor the chlorine levels. To prevent similar outbreaks, it is recommended to monitor chlorine levels following network repairs and water interruptions, conduct regular reservoir maintenance and cleaning, and strengthen coordination between the Municipality and the Provincial Health

Keywords: Waterborne Outbreak, Norovirus, Gastroenteritis, Case-Control Study

Makale id= 126

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-0675-4642

| 409

Yapay Zeka Destekli Giyilebilir Teknolojiler ile Geleneksel 24 Saatlik Ritim Holter Ekg Kayıtlarının Karşılaştırılması:Kalp Hızları, Taşikardi ve Bradikardi Analizi

Uzman Dr. Ömer Özkan Duman¹

¹Demokrasi Üniversitesi Buca Seyfi Demirsoy Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet: Yapay Zeka Destekli Giyilebilir Teknolojiler ile Geleneksel 24 Saatlik Ritim Holter EKG Kayıtlarının Karşılaştırılması:Kalp Hızları, Taşikardi ve Bradikardi Analizi Ömer Özkan DUMAN Demokrasi Üniversitesi Buca Seyfi Demirsoy Eğitim ve Araştırma Hastanesi **GİRİŞ VE AMAÇ:** Akıllı saatler ve giyilebilir teknolojilerin kardiyoloji pratiğindeki kullanımı ve hasta tarafından benimsenme oranları hızla artmaktadır. Bu çalışmanın amacı, yapay zeka (YZ) algoritmaları ile desteklenen fotopleletismografi (PPG) ve tek derivasyonlu EKG özelliğine sahip giyilebilir cihazların; ortalama kalp hızı ölçümü ile taşikardi ve bradikardi ataklarını saptamadaki tanılabilirliğini, altın standart olan 24 saatlik geleneksel ritim Holter EKG ile karşılaştırmaktır. **YÖNTEM VE GEREÇLER:** Prospektif ve gözlemsel olarak tasarlanan bu çalışmaya, çarpıntı şikayeti ile başvuran ve YZ destekli ritim analizi yapabilen güncel bir akıllı saat kullanan 54 hasta (yaş ortalaması 29±8, %55 erkek) dahil edilmiştir. Hastaların eş zamanlı olarak 3 kanallı 24 saatlik ritim Holter cihazı ve bileklerinde akıllı saatleri ile ritim takipleri yapılmıştır. 24 saatlik kayıt süresi sonunda her iki cihazdan elde edilen; 1. 24 saatlik ortalama, maksimum, minimum ve gece ortalama kalp hızları 2. Bradikardi (<60 atım/dk) ve Taşikardi (>100 atım/dk) atakları, aynı kardiyolog tarafından analiz edilmiş Veriler non-parametrik bir test olan Wilcoxon İşaretili Sıralar Testi (Wilcoxon Signed-Rank Test) ve cihazlar arası uyumu görmek için Pearson Korelasyon analizi ile istatistiksel olarak karşılaştırılmıştır. **BULGULAR:** Holter EKG ve YZ destekli giyilebilir cihaz arasında 24 saatlik ortalama kalp hızı (OKH) (77.57 ± 5.44, 77.72 ± 5.35 atım/dk ;r=0.98,p=0.15) ve maksimum kalp hızı (128.42 ± 8.67, 128.17 ± 8.45 atım/dk; r = 0.99,p=0.11) ölçümleri açısından mükemmel düzeyde bir korelasyon saptanmıştır. Minimum kalp hızı (65.08 ± 3.87, 64.21 ± 3.72 atım/dk; r = 0.9667,p<0.001) ve gece ortalama kalp hızı(66.17 ± 3.72,65.19 ± 3.75 atım/dk; r = 0.9750,p < 0.001) ölçümleri açısından ise akıllı saatin ortalama 1 atım/dk daha düşük ölçme eğiliminde olduğu saptandı. YZ destekli akıllı cihazın; • Taşikardi ataklarını saptamada: Duyarlılığı (sensitivite) %94, özgüllüğü (spesifisite) %96, pozitif prediktif değeri (PPD) %93 olarak bulunmuştur. • Bradikardi ataklarını saptamada: Duyarlılığı %88, özgüllüğü %91, pozitif prediktif değeri (PPD) %85 olarak hesaplanmıştır. Yapılan detaylı analizde, giyilebilir cihazın özellikle gece uykusu sırasındaki postüral değişiklikler ve hareket artefaktları nedeniyle kısa süreli fizyolojik bradikardileri veya sinyal kayıplarını patolojik bradikardi olarak (yanlış pozitif) değerlendirme eğiliminde olduğu (%4.4 oranında) gözlemlenmiştir. **SONUÇ:** YZ destekli giyilebilir teknolojiler, ortalama kalp hızı takibi ile taşikardi ve bradikardi ataklarının saptanmasında geleneksel Holter EKG'ye oldukça yakın ve klinik açıdan tatmin edici, güvenilir sonuçlar sunmaktadır. Her ne kadar hareket artefaktlarına bağlı minimal sensör hataları gözlemlense de, bu cihazlar özellikle semptomları nadir olan ve uzun dönem ritim takibi gerektiren hastalarda güçlü bir "uzaktan takip ve ön tarama" aracıdır. Ancak, patolojik aritmilerin kesin tanısı ve tedavi planlamasında şüpheli durumlarda Holter EKG altın standart olmaya devam etmelidir.

Anahtar Kelimeler: Giyilebilir Teknoloji, Yapay Zeka, Holter Ekg, Taşikardi, Bradikardi, Dijital Sağlık

Comparison of Artificial Intelligence-Supported Wearable Technologies and Conventional 24-Hour Rhythm Holter Ecg Recordings: Analysis of Heart Rates, tachycardia, and Bradycardia

Abstract: INTRODUCTION AND OBJECTIVE: The use of smartwatches and wearable technologies in cardiology is rapidly increasing, both in clinical practice and among patients. This study aims to compare the diagnostic accuracy of wearable devices equipped with artificial intelligence (AI)-supported photoplethysmography (PPG) and single-lead ECG features in detecting average heart rate, as well as episodes of tachycardia and bradycardia, against the gold standard of 24-hour conventional rhythm Holter ECG. METHODS AND MATERIALS: This prospective observational study included 54 patients (mean age 29 ± 8 years; 55% male) who presented with palpitations and used a smartwatch equipped for AI-supported rhythm analysis. Patients underwent simultaneous rhythm monitoring using a 3-channel 24-hour Holter device and their smartwatches, which were worn on the wrist. At the end of the 24-hour recording period, the following data obtained from both devices were analyzed by the same cardiologist: - 24-hour average, maximum, minimum, and nighttime average heart rates - Episodes of bradycardia (<60 bpm) and tachycardia (>100 bpm) The data were statistically analyzed using the Wilcoxon Signed-Rank Test, a non-parametric test, and Pearson correlation analysis to assess the agreement between the devices. RESULTS: There was a strong correlation between the Holter ECG and the AI-supported wearable device for 24-hour average heart rate (AHR) measurements (77.57 ± 5.44 vs. 77.72 ± 5.35 bpm; $r = 0.98$, $p = 0.15$) and maximum heart rate (128.42 ± 8.67 vs. 128.17 ± 8.45 bpm; $r = 0.99$, $p = 0.11$). For minimum heart rate (65.08 ± 3.87 vs. 64.21 ± 3.72 bpm; $r = 0.9667$, $p < 0.001$) and nighttime average heart rate (66.17 ± 3.72 vs. 65.19 ± 3.75 bpm; $r = 0.9750$, $p < 0.001$), the smartwatch measured, on average, 1 bpm lower than the Holter ECG. The AI-supported smartwatch exhibited: - Sensitivity of 94%, specificity of 96%, and positive predictive value (PPV) of 93% in detecting tachycardia episodes. - Sensitivity of 88%, specificity of 91%, and positive predictive value (PPV) of 85% in detecting bradycardia episodes. A detailed analysis revealed that the wearable device, particularly due to postural changes and movement artifacts during nighttime sleep, tended to interpret short-term physiological bradycardias or signal losses as pathological bradycardia (false positives) at a rate of 4.4%. CONCLUSION: AI-supported wearable technologies provide clinical results that closely align with traditional Holter ECG for monitoring average heart rates and detecting tachycardia and bradycardia episodes. Although minimal sensor errors due to motion artifacts are observed, these devices offer a powerful tool for "remote monitoring and preliminary screening," particularly for patients with infrequent symptoms requiring long-term rhythm monitoring. However, Holter ECG should remain the gold standard for the definitive diagnosis and treatment planning of suspected pathological arrhythmias.

Keywords: Wearable Technology, Artificial Intelligence, Holter Ecg, Tachycardia, Bradycardia, Digital Health

Makale id= 91

Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-7588-3288>

| 411

Yenidoğan Sarılığı: Patofizyoloji, Klinik Değerlendirme ve Tedavi Yaklaşımı

Uzman Dr. Hüseyin İlgin Bal¹

¹Ankara Etlik Şehir Hastanesi

Özet: Yenidoğan sarılığı, neonatal dönemde en sık görülen klinik durumlardan biridir ve serum bilirubin düzeyindeki artışa bağlı olarak deri ve skleralarda sarı renk değişikliği ile karakterizedir. Term bebeklerin yaklaşık %60'ında, preterm bebeklerin ise %80–90'ında görülür. Çoğu olgu fizyolojik ve iyi seyirli olmakla birlikte, hiperbilirubinemi bazı durumlarda hemolitik, enfeksiyöz, metabolik veya hepatobilyer hastalıkların ilk belirtisi olabilir. Klinik öneminin temel nedeni, özellikle indirekt hiperbilirubin kan-beyin bariyerini aşarak nörotoksik etki gösterebilmesidir. Tedavi edilmediğinde akut bilirubin ensefalopatisi ve kalıcı nörolojik hasar gelişebilir. Bilirubin, eritrositlerin yıkımı sonucu ortaya çıkan hem molekülünün katabolizmasıyla oluşur. Hem, heme oksijenaz ile biliverdine, ardından biliverdin redüktaz ile indirekt bilirubine dönüşür. Lipofilik yapıda olan indirekt bilirubin albümine bağlı taşınır. Hepatositlerde UGT1A1 enzimi aracılığıyla glukuronidasyon sonucu suda çözünebilir konjuge bilirubine dönüşür ve safra yoluyla atılır. Yenidoğanda hepatik alım ve konjugasyon mekanizmalarının immatüritesi hiperbilirubinemiye zemin hazırlar. Patogenezi artmış bilirubin üretimi, azalmış hepatik klirens ve artmış enterohepatik dolaşım rol oynar. Fizyolojik sarılık genellikle yaşamın 24. saatinden sonra başlar, 3–5. günlerde pik yapar ve 1–2 hafta içinde geriler. Erken başlangıç, hızlı yükselme, uzamış seyir veya direkt hiperbilirubinemi patolojik kabul edilir. Tam serum total ve direkt bilirubin ölçümü ile konur ve postnatal yaşa göre değerlendirilir. Kan grubu uyumsuzluğu, hemoliz ve metabolik nedenler araştırılmalıdır. Tedavi, risk faktörlerine göre planlanır; fototerapi ilk basamaktır. Gerekliğinde değişim transfüzyonu uygulanır ve altta yatan neden mutlaka ele alınmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Yenidoğan Sarılığı; Bilirubin Metabolizması; Fizyolojik Sarılık; İndirekt Bilirubin

Neonatal Jaundice: Pathophysiology, Clinical Evaluation, and Treatment Approach

Abstract: Neonatal jaundice is one of the most common clinical conditions in the neonatal period and is characterized by yellow discoloration of the skin and sclera due to elevated serum bilirubin levels. It is observed in approximately 60% of term infants and 80–90% of preterm infants. Although most cases are physiological and benign, hyperbilirubinemia may sometimes be the first sign of hemolytic, infectious, metabolic, or hepatobiliary disorders. Its clinical significance primarily stems from the ability of unconjugated bilirubin to cross the blood–brain barrier and exert neurotoxic effects. If left untreated, it may lead to acute bilirubin encephalopathy and permanent neurological damage. Bilirubin is produced through the catabolism of heme derived from erythrocyte breakdown. Heme is converted to biliverdin by heme oxygenase and subsequently to unconjugated bilirubin by biliverdin reductase. Due to its lipophilic nature, unconjugated bilirubin circulates bound to albumin. In hepatocytes, it undergoes glucuronidation via the enzyme UDP-glucuronosyltransferase (UGT1A1), becoming water-soluble conjugated bilirubin, which is then excreted into bile. In neonates, the immaturity of hepatic uptake and conjugation mechanisms predisposes to hyperbilirubinemia. The pathogenesis involves increased

bilirubin production, decreased hepatic clearance, and enhanced enterohepatic circulation. Physiological jaundice typically begins after the first 24 hours of life, peaks between days 3 and 5, and resolves within 1–2 weeks. Early onset, rapid progression, prolonged course, or the presence of direct hyperbilirubinemia is considered pathological. Diagnosis is based on measurement of total and direct serum bilirubin levels and should be interpreted according to postnatal age. Blood group incompatibility, hemolysis, and metabolic causes must be investigated. Treatment is determined according to bilirubin level and risk factors; phototherapy is the first-line therapy. Exchange transfusion is indicated in severe cases, and the underlying cause should always be addressed.

Keywords: Neonatal Jaundice; Bilirubin Metabolism; Physiological Jaundice; Unconjugated Bilirubin

Makale id= 205

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000000307178947

| 413

Yenidoğanlarda Doğum Salonunda Resüsitasyona Bağlı Gelişen Komplikasyonlar

Uzman Yegana Qasımova¹

¹K.Y.Ferecova adına Pediatri Araştırma Enstitüsü

Özet: Amac: Yenidoğanlara doğum salonunda yapılan ilk yardım bir sıra komplikasyonlara yol açmaktadır. Resüsitasyon sonrası gelişen komplikasyonlar yenidoğanların Yenidoğan Yoğun Bakım Ünitelerine (YYBÜ) yatışlarını gerektiren önemli faktörlerdendir. Bu çalışma yenidoğanlarda resüsitasyona bağlı gelişen komplikasyonları araştırmayı amaçladı. Yöntem: YYBÜ kritik durumda sevk edilen 50 term yenidoğan çalışmaya alındı. Doğum salonunda uygulanan ilk yardım ve sonrasında gelişen komplikasyonlar klinik değerlendirmeye alınarak analiz yapıldı. Bulgular: Bebeklere doğumdan sonra ilk 60 saniyede kordonun dolanması nedeniyle resüsitasyon yapılmıştı, onların 5. dakika Apgar skoru 1-5 olarak saptanmıştı. Resüsitasyonda en sık Neopuff canlandırma cihazı ile Pozitif basınçlı ventilasyon (PPV) kullanılmıştır, Tepe inspiratuar basıncı (PIP) 25 sm.H₂O, Pozitif Ekspirasyon Sonu Basıncı (PEEP) 6 sm.H₂O, oksijen konsantrasyonu (FiO₂) - % 28-30 olarak uygulanmıştır. Resüsitasyon sonrası bebeklerin %14 (n=7) pnömotoraks gelişmiştir. Daha yüksek PIP ve pnömotoraks arasında istatistiksel olarak pozitif doğrusal bir ilişki saptanmıştı (P < 0,05, r = 0,52). Çalışmaya alınan yenidoğanların %22 (n=11) endotrakeal tüp takılmıştı, bebeklerin %27,2 (n=3) entübasyonda zorluk yaşanmıştır ve 30 saniyeden geç bir sürede yapılmıştı. Kalp kompresyonu sırasında 2 bebekte kaburqalarda zedelenme tespit edilmiştir. Resüsitasyon sırasında bebeklerin %12 (n=6) hızlı müdahale nedeniyle ciltte kızartı görülmüştür. Sonuç: Doğum salonunda zamanında, doğru ve başarılı yapılan resüsitasyon neonatal mortaliteyi etkileyen önemli faktörlerden olup yenidoğanların kritik durumda YYBÜ sevklerini azaltmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Yenidoğan, Resüsitasyon, Mortalite

Complications Arising From Resuscitation in the Delivery Room in Newborns

Abstract: Resuscitation of newborns in the delivery room can lead to numerous complications and is the main reason for their admission to the neonatal intensive care unit. This study aimed to investigate complications arising from resuscitation in newborns. In resuscitation, the most frequently used methods were the Neopuff resuscitation device and positive pressure ventilation (PPV). Pneumothorax developed in 14% (n=7) of infants after resuscitation. A statistically significant positive linear relationship was found between higher PIP and pneumothorax (P < 0.05, r = 0.52). Conclusion: Timely, accurate, and successful resuscitation in the delivery room is a significant factor influencing neonatal mortality and reduces the need for critically ill newborns to be transferred to the NICU.

Keywords: Newborn, Resuscitation, Mortality

Makale id= 180

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-6905-9532

| 414

Yoğun Bakım Ünitesinde Methemoglobinemisi ve Yönetimi

Uzman Ayşe Gül Koçoğlu Kınal¹

¹Dr. Siyami Ersek Göğüs Kalp ve Damar Cerrahisi Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet: Amaç: Methemoglobinemi hereditör veya edinsel olabilir. En sık görülen edinsel form ilaçlara bağlı gelişir ve özellikle lokal anestetik ilaçlar dikkate alınmalıdır. Klinik bulgular arasında oksijen tedavisine yanıt vermeyen siyanoz, baş ağrısı, nefes darlığı, aritmiler, nöbetler ve koma yer alır. Tedavi çoğunlukla semptomatiktir; sorumlu ajan kesilmeli ve gerektiğinde metilen mavisi uygulanmalıdır. Nadir görülmesine rağmen zamanında tanı ve tedavi edilmezse yaşamı tehdit edebilir. Olgu: 57 yaşında kadın hasta, tam atriyoventriküler blok nedeniyle yapılan kalp pili implantasyonu sonrasında gelişen ani solunum sıkıntısı nedeniyle yoğun bakım ünitesine kabul edildi. İşlem sırasında lokal anestetik olarak toplam 400 mg prilokain uygulanmıştı. Oksijen saturasyonu %85, Arteriyel kan gazı (AKG) analizinde parsiyel oksijen basıncı (pO₂) normal, parsiyel karbondioksit basıncı (pCO₂) düşük ve methemoglobin düzeyi %14 olarak saptandı. Bu bulgular doğrultusunda methemoglobinemi düşünüldü. Hastaya 1 mg/kg dozunda metilen mavisi intravenöz olarak 5 dakika içinde yavaş infüzyon şeklinde ve 1000 mg intravenöz C vitamini uygulandı. Tedaviden yaklaşık 30 dakika sonra solunum sıkıntısı belirgin şekilde düzeldi. Tekrarlanan AKG analizinde methemoglobin düzeyi %1,3 olarak ölçüldü. Klinik durumu düzelen hasta ileri izlem amacıyla servise devredildi. Tartışma: Methemoglobin, hemoglobindeki demirin ferroz (Fe²⁺) formundan ferrik (Fe³⁺) formuna okside olması sonucunda oluşur. Bu durum dokulara oksijen taşınmasını bozarak hipoksemiye yol açar. Diğer hipoksi nedenlerinden farklı olarak oksijen tedavisiyle düzelmez. Normal methemoglobin düzeyi %1–1,5 arasındadır. %5'in üzerindeki değerler methemoglobinemi tanısını düşündürür. Semptomlar genellikle toplam hemoglobinin %10–20'sini aşan düzeylerde ortaya çıkar ve %30–40'ın üzerindeki seviyeler yaşamı tehdit edebilir. Sonuç: Methemoglobinemi nadir görülmesine rağmen, oksijen tedavisine dirençli hipoksi ve açıklanamayan siyanoz varlığında mutlaka akılda tutulmalıdır. Arteriyel kan gazı bulgularının dikkatli değerlendirilmesi ve erken tedavi başlanması ciddi komplikasyonların önlenmesi ve klinik sonuçların iyileştirilmesi açısından büyük önem taşır.

Anahtar Kelimeler: Prilokain, Methemoglobinemi, metilen Mavisi

Methemoglobinemia and Its Management in the Intensive Care Unit

Abstract: Objective: Methemoglobinemia may be hereditary or acquired. The most common acquired form is drug-induced, particularly associated with local anesthetics. Clinical manifestations include cyanosis unresponsive to oxygen therapy, headache, dyspnea, arrhythmias, seizures, and coma. Management is mainly supportive: the causative agent should be discontinued and methylene blue administered when necessary. Although rare, the condition can be life-threatening if not recognized and treated promptly. Case: A 57-year-old female patient was admitted to the intensive care unit due to sudden respiratory distress following pacemaker implantation for complete atrioventricular block. A total of 400 mg of prilocaine was administered as a local anesthetic during the procedure. Oxygen saturation was 85%, and arterial blood gas (ABG) analysis showed normal partial oxygen pressure

(pO₂), low partial carbon dioxide pressure (pCO₂), and a methemoglobin level of 14%. Based on these findings, methemoglobinemia was suspected. The patient was given methylene blue intravenously at a dose of 1 mg/kg via slow infusion over 5 minutes, and 1000 mg of intravenous vitamin C. Approximately 30 minutes after treatment, respiratory distress significantly improved. Repeated ABG analysis showed a methemoglobin level of 1.3%. The patient, whose clinical condition improved, was transferred to the ward for further observation. Discussion: Methemoglobin forms when the iron in hemoglobin is oxidized from the ferrous (Fe²⁺) to the ferric (Fe³⁺) state, impairing oxygen delivery to tissues and leading to hypoxemia. Unlike other causes of hypoxia, this condition does not respond to oxygen therapy. Normal methemoglobin levels range from 1–1.5%. Levels above 5% indicate methemoglobinemia, while symptoms typically occur when levels exceed 10–20%. Levels greater than 30–40% are potentially life-threatening. Conclusion: Although rare, methemoglobinemia should be considered in patients with unexplained cyanosis and hypoxia resistant to oxygen therapy. Careful evaluation of ABG findings and early treatment are essential to prevent serious complications and improve clinical outcomes.

Keywords: Prilocaine, Methemoglobinemia, Methylene Blue

Makale id= 171

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009000415101899

| 416

Yoğun Bakım Hastalarında Q Ateşi: İki Olgunun Klinik Değerlendirilmesi

Uzman Dr. Mehtap Zengi¹

¹Bursa Şehir Hastanesi

Özet: Q ateşi, etkeni *Coxiella burnetii* olan, klinik bulguları çoğunlukla nonspesifik seyreden ve bu nedenle tanısı gecikebilen zoonotik bir enfeksiyondur. Açıklanamayan ateş, atipik pnömoni veya standart antibiyotik tedavisine yanıt vermeyen yoğun bakım hastalarında ayırıcı tanıda mutlaka düşünülmelidir. Bu çalışmada ateş, öksürük ve eklem ağrısı şikayetleriyle hastaneye başvuran iki olgu sunulmuştur. Solunum sıkıntısı ve dispne yakınmalarının artması üzerine hastalar yoğun bakım ünitesinde izlem altına alınmıştır. Fizik muayenelerinde akciğer oskültasyonunda solunum sesleri kaba olup ek ses saptanmayan olguların akciğer görüntülemesinde belirgin infiltrasyonlar izlenmemiştir. Yapılan serolojik incelemeler sonucunda her iki olguya Q ateşi tanısı konulmuş ve uygun antimikrobiyal tedavi başlanmıştır. İzlem ve tedavi süreci sonrasında hastalar şifa ile taburcu edilmiştir. Sunulan iki olgu, ağır solunum yolu enfeksiyonlarında Q ateşinin erken dönemde akılda tutulmasının tanı sürecine katkı sağlayabileceğini ve uygun tedavi ile klinik sonuçların iyileştirilebileceğini düşündürmektedir. Özellikle endemik bölgelerde kritik hastaların değerlendirilmesinde Q ateşi ayırıcı tanıda göz önünde bulundurulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: *Coxiella Burnetii*, Q Ateşi, Mekanik Ventilasyon, Yoğun Bakım Ünitesi

Q Fever in the Intensive Care Unit: A Clinical Evaluation of Two Cases

Abstract: Q fever is a zoonotic infection caused by *Coxiella burnetii*, characterized by predominantly nonspecific clinical manifestations, which may lead to delayed diagnosis. It should be considered in the differential diagnosis of patients with unexplained fever, atypical pneumonia, or those in the intensive care unit who do not respond to standard antibiotic therapy. In this study, two cases presenting to the hospital with complaints of fever, cough, and joint pain are described. Due to worsening respiratory distress and dyspnea, the patients were admitted to the intensive care unit for close monitoring. On physical examination, breath sounds were coarse on lung auscultation, with no additional abnormal sounds detected. No significant infiltrations were observed on chest imaging. Based on serological investigations, both patients were diagnosed with Q fever and appropriate antimicrobial therapy was initiated. Following the monitoring and treatment process, both patients were discharged with full recovery. These two cases suggest that considering Q fever in the early stages of severe respiratory tract infections may contribute to timely diagnosis and improved clinical outcomes with appropriate treatment. Particularly in endemic regions, Q fever should be included in the differential diagnosis when evaluating critically ill patients.

Keywords: *Coxiella Burnetii*, Q Fever, Mechanical Ventilation, Intensive Care Unit

Makale id= 105

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-6858-6824

| 417

Yüksek Klinik Riskli İlaç Bağlı Anafilaksi Olgularında Bazofil Degranülasyon Testi

Uzman Dr. Zeynep Yegin Katran¹

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Süreyyapaşa Göğüs Hastalıkları ve Göğüs Cerrahisi Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet: Amaç İlaç ilişkili anafilaksi öyküsü bulunan hastalarda ilaç provokasyon testi ciddi risk taşıyabilir (1). Birden fazla ilacın birlikte kullanıldığı durumlarda sorumlu ajanı belirlemek daha da zorlaşmaktadır. Özellikle NSAİİ ve antibiyotiklerin eş zamanlı kullanıldığı ve indeks reaksiyonun ağır seyrettiği olgularda provokasyon testi güvenlik açısından sınırlı kalabilmektedir; sorumlu ilacın doğru tespiti ise kaçınma stratejileri açısından önemlidir (2). Bu hasta grubunda in-vitro testler provokasyon testine olan ihtiyacı azaltabilmektedir (3). Günümüzde ağır kesicilerden antibiyotiklere, kemoterapi ve biyolojik ajanlara kadar birçok ilaç grubu için bu testler çalışılmıştır (3–7). Bu çalışmada, yüksek klinik risk nedeniyle in-vitro bazofil degranülasyon testi (BDT) uygulanan hastaların klinik ve laboratuvar özelliklerinin değerlendirilmesi amaçlandı. Gereç ve Yöntem İlaç ilişkili anafilaksi nedeniyle başvuran ve yüksek klinik risk nedeniyle BDT istenen 10 hasta çalışmaya dahil edildi. Demografik veriler, komorbid durumlar, indeks reaksiyon özellikleri ve laboratuvar parametreleri (bazal serum triptaz, eozinofil sayısı ve yüzdesi, total IgE düzeyi) kaydedildi. Öyküde mevcut olan şüpheli ilaçlar ile BDT pozitif bulunan ilaçlar karşılaştırıldı. Bulgular Hastaların yaş ortalaması 46,4 ± 15,1 yıl olup 7'si kadın (%70) idi. Atopi 3 hastada (%30), astım 2 hastada (%20) ve kronik spontan ürtiker 2 hastada (%20) mevcuttu. Tüm hastalarda (%100) indeks ilaç ile anafilaksi gelişmişti. BDT pozitifliği amoksisilin-klavulanat (n=2), klaritromisin (n=3), sefalekssin (n=1), sefdinir (n=1), oseltamivir (n=1), asetilsalisilik asit (n=1), pantoprazol (n=1) ve lansoprazol (n=1) ile saptandı (Tablo 1). Kutanöz ve solunum sistemi tutulumu %50, kardiyovasküler tutulum %30 ve gastrointestinal tutulum %20 oranındaydı (Tablo 2). Ortalama bazal serum triptaz 3,0 ± 2,9 ng/mL, total IgE düzeyi 466 ± 677 IU/mL idi (Tablo 4). Tüm hastalarda (%100) indeks ilaç ile BDT pozitif bulundu. Sonuç Yüksek klinik riskli ilaç anafilaksisi olgularında BDT, provokasyon testine başvurulmadan tanısal doğrulama sağlamıştır. Klinik anafilaksi ile in-vitro immünolojik yanıt arasındaki uyum, özellikle riskli hastalarda BDT'nin güvenli ve etkili bir tanısal yaklaşım olabileceğini düşündürmektedir (8). İn-vitro testlerin ciddi yan etki riski olmaksızın tanısal katkı sağlaması önemli bir avantajdır; ancak uygun hasta seçimi, teknik altyapı ve deneyimli personel gerekliliği göz önünde bulundurulmalıdır (9).

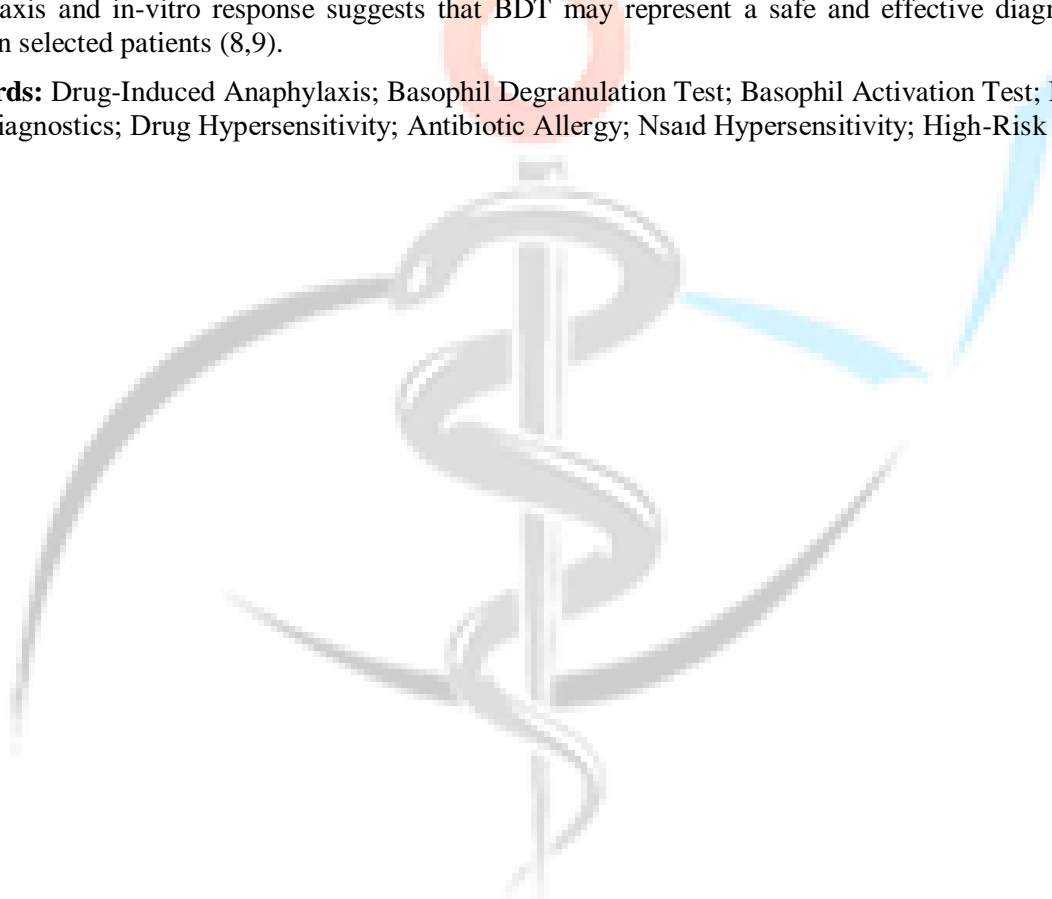
Anahtar Kelimeler: İlaç Bağlı Anafilaksi; Bazofil Degranülasyon Testi; Bazofil Aktivasyon Testi; İn-Vitro Tanı; İlaç Aşırı Duyarlılığı; Antibiyotik Alerjisi; Nsaii Aşırı Duyarlılığı; Yüksek Riskli Hastalar

Basophil Degranulation Test in Patients With High Clinical Risk Drug-Induced Anaphylaxis

Abstract: Objective Drug provocation tests (DPT) may pose significant risk in patients with a history of drug-induced anaphylaxis (1). Identifying the culprit drug is particularly challenging when multiple agents, such as NSAIDs and antibiotics, are administered concomitantly. In severe index reactions, DPT may be unsafe, although accurate identification of the responsible agent is crucial for avoidance

strategies (2). In-vitro tests may reduce the need for provocation testing in such high-risk patients (3). These tests have been studied for a wide range of drug classes, including analgesics, antibiotics, chemotherapeutics, and biologics (3–7). This study aimed to evaluate the clinical and laboratory characteristics of high-risk patients who underwent in-vitro basophil degranulation testing (BDT). Methods Ten patients presenting with drug-induced anaphylaxis and considered high risk for DPT were included. Demographic characteristics, comorbidities, index reaction features, and laboratory parameters (baseline serum tryptase, eosinophil count and percentage, total IgE) were recorded. Suspected drugs were compared with BDT-positive agents. Results The mean age was 46.4 ± 15.1 years; 70% were female. Atopy was present in 30%, asthma in 20%, and chronic spontaneous urticaria in 20%. All patients (100%) experienced anaphylaxis with the index drug. BDT positivity was detected for amoxicillin-clavulanate (n=2), clarithromycin (n=3), cephalexin (n=1), cefdinir (n=1), oseltamivir (n=1), acetylsalicylic acid (n=1), pantoprazole (n=1), and lansoprazole (n=1) (Table 1). Cutaneous and respiratory involvement were observed in 50%, cardiovascular in 30%, and gastrointestinal in 20% (Table 2). Mean baseline serum tryptase was 3.0 ± 2.9 ng/mL and total IgE 466 ± 677 IU/mL (Table 4). BDT was positive for the index drug in all patients (100%). Conclusion In high-risk drug-induced anaphylaxis, BDT provided diagnostic confirmation without DPT. The concordance between clinical anaphylaxis and in-vitro response suggests that BDT may represent a safe and effective diagnostic option in selected patients (8,9).

Keywords: Drug-Induced Anaphylaxis; Basophil Degranulation Test; Basophil Activation Test; In-Vitro Diagnostics; Drug Hypersensitivity; Antibiotic Allergy; Nsaid Hypersensitivity; High-Risk Patients

Makale id= 142

Poster Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-2622-7062>

| 419

Mesane Ürotelyal Karsinomlarında Histopatolojik Evre ve Derece Dağılımının Retrospektif Değerlendirilmesi

Dr. Öğretim Üyesi Seda Çetinkaya Karabekir¹, Prof.Dr. Adile Ferda Dağlı¹
¹İzmir Bakırçay Üniversitesi

*Corresponding author: Seda Çetinkaya Karabekir

Özet: Mesane kanseri, olguların büyük çoğunluğunu ürotelyal karsinomların oluşturduğu ve üriner sistemin en sık görülen malignitesidir. Bu çalışmada, 2020–2025 yılları arasında merkezimizde tanı alan mesane ürotelyal karsinom olgularında histopatolojik evre ve derece dağılımı ile bu parametrelerin yaş ve cinsiyetle ilişkisi retrospektif olarak değerlendirildi. Tümör evrelemesi American Joint Committee on Cancer (AJCC) TNM 8. Baskı'ya göre, histolojik derecelendirme ise Dünya Sağlık Örgütü / Uluslararası Ürolojik Patoloji Derneği (WHO/ISUP) iki dereceli sistemine göre yapıldı. Çalışmaya toplam 303 olgu dahil edildi. Olguların %92,7'si low-grade, %7,3'ü high-grade olarak sınıflandırıldı. T evresi dağılımında pTa evresi belirgin şekilde baskın olup (%94,4), pT1 ve pT2 evreleri düşük oranlarda saptandı. Yaş grupları ile histolojik derece arasında istatistiksel olarak anlamlı bir ilişki bulunmadı ($p>0,05$). Benzer şekilde, cinsiyet ile histolojik derece dağılımı arasında da anlamlı fark saptanmadı. Sonuç olarak, merkezimizde mesane ürotelyal karsinomlarının ağırlıklı olarak erken evre ve düşük dereceli olduğu gösterilmiştir. Demografik değişkenler ile histopatolojik derece arasında anlamlı bir ilişki saptanmamış olup, bu ilişkinin daha net ortaya konabilmesi için daha geniş örneklemli ve çok merkezli çalışmalara ihtiyaç bulunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Mesane Kanseri; Ürotelyal Karsinom; Histopatolojik Evre; Histolojik Derece; Ajcc Tnm; Dünya Sağlık Örgütü/uluslararası Ürolojik Patoloji Derneği (Who/isup); Non-Muscle Invasive Bladder Cancer (NmIBC)

A Retrospective Evaluation of the Histopathological Stage and Grade Distribution in Bladder Urothelial Carcinomas

Abstract: Bladder cancer is the most common malignancy of the urinary system, with urothelial carcinomas constituting the vast majority of cases. In this study, the distribution of histopathological stage and grade, as well as their associations with age and sex, were retrospectively evaluated in patients diagnosed with urothelial carcinoma of the bladder at our center between 2020 and 2025. Tumor staging was performed according to the American Joint Committee on Cancer (AJCC) TNM 8th Edition, and histological grading was based on the World Health Organization/International Society of Urological Pathology (WHO/ISUP) two-tier grading system. A total of 303 cases were included in the study. Of these, 92.7% were classified as low-grade and 7.3% as high-grade tumors. Regarding T stage distribution, pTa stage was markedly predominant (94.4%), whereas pT1 and pT2 stages were observed at considerably lower rates. No statistically significant association was identified between age groups and histological grade ($p > 0.05$). Similarly, there was no significant difference in grade distribution according to sex. In conclusion, urothelial carcinomas of the bladder in our center were predominantly early-stage and low-grade tumors. No significant relationship was observed between demographic

variables and histopathological grade. Larger, multicenter studies with broader sample sizes are warranted to further clarify the potential associations between demographic factors and tumor grade.

Keywords: Bladder Cancer; Urothelial Carcinoma; Histopathological Stage; Histological Grade; Ajcc Tnm; World Health Organization/international Society of Urological Pathology (Who/isup); Non-Muscle Invasive Bladder Cancer (Nmibc)

Makale id= 165

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-9354-3519

| 421

Farklı Irk Evcil Tavuklarda Tarsometatarsus'un Morfometrik Farklarının Ortaya Konulması

Asst.Prof.Dr. Sedat Aydođdu¹
¹Selçuk Üniversitesi

Özet: Amaç: Kanatlı türleri arasında en eski evcilleştirilmiş kuş olan evcil tavuklar (*Gallus gallus domesticus* L. 1758) dünya çapında yaygın olarak yetiştirilmektedir. Evcil tavuklar son yıllarda beslenmemizde önemli bir yere sahiptir. Evcil tavuklarda ırk ayrımında tarsometatarsus kemiği en sık tercih edilen kemiklerden biridir. Bu ayrımın ortaya konulmasında morfometrik ölçümler sıklıkla tercih edilmektedir. Bu çalışmanın amacı evcil tavuklarda tarsometatarsus kullanılarak ırk farklılıklarının ortaya konulmasıdır. Materyal ve Yöntem: Çalışmada sağlıklı, erişkin ve erkek evcil tavuklara ait tarsometatarsus kemiği kullanılmıştır. Ross ve Cobb damızlık etçi hibrit ırklara ait 8'er adet tarsometatarsus kullanılmıştır. Tarsometatarsus'ları kullanılan hayvanların yumurtadan çıkıştan yetişkinliğe kadar benzer barınma, beslenme ve büyüme koşullarına sahip olmalarına da dikkat edildi. Tarsometatarsus'lar üzerinde bulunan yumuşak doku uzaklaştırıldı. Daha sonra tarsometatarsus'ta 0.01 mm hassasiyete sahip dijital kumpas kullanılarak 10 farklı morfometrik ölçüm gerçekleştirilmiştir. Bulgular: İki farklı evcil tavuk tarsometatarsus'un da gerçekleştirilen morfometrik ölçümlerde 4 farklı ölçümde istatistiksel fark tespit edilmiştir. Maksimum uzunluk, trochlea metatarsi II uzunluğu, trochlea metatarsi IV uzunluğu ve sol medial trochlea genişliğinde fark gözlenmiştir. Bu değerlerin Cobb ırkı tavuklarda daha yüksek olduğu ve istatistiki fark olduğu belirlenmiştir. Tarsometatarsus'ta gerçekleştirilen morfometrik ölçümlerden genellikle kemiğin uzunluğundan elde edilen ölçümlerde fark gözlenmiştir. Kemiğin genişlik parametrelerinden elde edilen ölçümlerden sadece sol medial trochlea'da fark gözlenmiştir. Sonuç: Mevcut çalışmada kanatlılarda ırk ayrımında sıklıkla kullanılan tarsometatarsus kemiğinde ölçümler gerçekleştirilerek ırk farklılıkları ortaya konulmuştur. Bu çalışmada erkek tavuklara ait kemikler kullanılmıştır. Elde edilen ölçüm sonuçlarında ırk farklılıkları ortaya konulmuştur. Elde edilen bulguların anatomi, antropoloji ve arkeolojik çalışmalara katkı sunacağı düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Evcil Tavuk, Irk Ayrımı, Morfometri, Tarsometatarsus,

Determining the Morphometric Differences of the Tarsometatarsus in Different Breeds of Domestic Fowl

Abstract: Aim: Domestic fowl(*Gallus gallus domesticus* L. 1758), the oldest domesticated bird species, is widely raised worldwide. Domestic fowl have become an important part of our diet in recent years. In domestic fowl, the tarsometatarsus bone is one of the most frequently used bones for breed differentiation. The aim of this study is to determine breed differences in domestic fowl using tarsometatarsus. Materials and Methods: The tarsometatarsus bone from adult, healthy male domestic fowl was used in the study. Eight tarsometatarsus specimens, each from Ross and Cobb breeding hybrid breeds, were used. Care was also taken to ensure that the animals whose tarsometatarsus samples were used had similar housing, feeding, and growth conditions from hatching to adulthood. The soft tissue

located on the tarsometatarsus was removed. Subsequently, 10 different morphometric measurements were performed on the tarsometatarsus using a digital caliper with a precision of 0.01 mm. Results: Morphometric measurements performed on the tarsometatarsus of two different domestic fowl revealed statistically significant differences in four different measurements. Differences were observed in the greatest length (GL), extension of the trochlea metatarsi II (Ab), extension of the trochlea metatarsi IV (Ac), and left breadth of the medial trochlea (Bmit). It was determined that these values were higher in the Cobb breed and that there was a statistically significant difference. Morphometric measurements performed on the tarsometatarsus generally show a difference between morphometric measurements obtained from bone length and those obtained from other measurements. Measurements obtained from bone width parameters showed a difference only in the left breadth of the medial trochlea (Bmit). Conclusion: In the present study, measurements were taken of the tarsometatarsus bone, frequently used in domestic fowl breed differentiation, to reveal breed differences. The measurement results revealed breed differences. It is believed that these findings will contribute to anatomical, anthropological, and archaeological studies.

Keywords: Domestic Fowl, Breed Discrimination, Morphometry, Tarsometatarsus,

Makale id= 183

Sözlü Sunum

ORCID ID:

| 423

Komşu Diş Kaynaklı Olası Retrograd Periimplantitisin Cerrahi Yönetimi: Bir Vaka Sunumu

Uzman Ali Buğra Yanık¹ - Dt. Gülbeddin Yalnız

¹ Karaman Ağız ve Diş Sağlığı Merkezi

*Corresponding author: Uzman Ali Buğra Yanık

Özet: Retrograd periimplantitis, implantın apeks bölgesinde görülen ve sıklıkla komşu diş kaynaklı enfeksiyonlarla ilişkilendirilen nadir bir komplikasyondur. Bu olgu sunumunun amacı, komşu diş enfeksiyonu şüphesi bulunan ve implant apeksinde gelişen patolojinin cerrahi yönetimini ve kısa dönem klinik takibini sunmaktır. **Olgu Sunumu:** Sistemik olarak sağlıklı erkek hasta, mandibular anterior bölgede ağrı ve şişlik şikâyeti ile başvurdu. Klinik muayenede ilgili implant bölgesinde hassasiyet ve enflamasyon bulguları saptandı. İmplantın komşuluğundaki dişin enfeksiyon odağı olabileceği değerlendirildi ve cerrahi eksplorasyon planlandı. Mukoperiostal flep kaldırılmasını takiben implant apeks bölgesinde enfekte granülasyon dokusu gözlemlendi. İmplant explante edildi ve enfekte olduğu düşünülen komşu diş çekildi. Bölge kürete edilerek irrigasyon yapıldı ve primer kapatma sağlandı. **Bulgular:** Postoperatif dönemde komplikasyon izlenmedi. Üç aylık klinik takipte bölgede sağlıklı yumuşak doku iyileşmesi gözlemlendi ve enfeksiyon bulguları tamamen ortadan kalktı. Bölge asemptomatik ve klinik olarak stabil olarak değerlendirildi. **Sonuç:** Komşu diş kaynaklı enfeksiyonlar implant apeksinde patoloji gelişimine neden olabilir. Bu tür olgularda komşu dişlerin dikkatli değerlendirilmesi ve zamanında cerrahi müdahale, başarılı klinik sonuçlar açısından önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Retrograd periimplantitis, implant enfeksiyonu, apikal patoloji, implant explantasyonu,

Makale id= 226

Sözlü Sunum

ORCID ID:

| 424

iPhone GoCheck Kids akıllı telefon görme tarama cihazının ambliyopi risk faktörlerini tespit etmedeki etkinliği

Dr. Kenan Dağdelen

Beytepeşhit Murat Erdi Eker Devlet Hastanesi

Özet: ka plan: Son zamanlarda yaygınlaşan ve piyasaya sürülen GoCheck Kids iPhone fotoğraf tarama uygulaması, akıllı telefonla çekilen görüntülerin uzaktan incelenmesini içerir. Ambliyopi çağındaki çocuklarda ambliyopi risk faktörlerini (ARF) tespit etmek için tasarlanmıştır. Bu çalışmada, AAPOS kılavuzlarında belirtilen ARF'leri tespit etme doğruluğunu değerlendirmeyi amaçladık. **Yöntemler:** Hastanemizde 6 ay ile 7 yaş arası hastalar bu prospektif çalışmaya dahil edildi. Yaşa özgü ARF varlığı, tam bir oftalmik muayeneye dayanarak belirlendi ve GoCheck Kids önerileriyle karşılaştırıldı. **Sonuçlar:** Toplam 41 çocuk dahil edildi (ortalama yaş, 37 ay; %57 erkek). Uzaktan inceleme ile GoCheck Kids iPhone'un ARF'leri tespit etme duyarlılığı %91,5; özgüllüğü %67,1; pozitif prediktif değeri %55,8; negatif prediktif değeri %93,0 idi. **Sonuç:** Çocuklarda GoCheck Kids uygulaması, AAPOS ARF'lerini tespit etmede iyi bir duyarlılığa ve yeterli özgüllüğe sahiptir

Anahtar Kelimeler: iPhone GoCheck, smartphone, amblyopia

Smartphone vision screener effectiveness of the iPhone GoCheck Kids in detecting amblyopia risk factors

Abstract: Methods: Patients aged 6 months to 7 years in our hospital were included in this prospective study. The presence of age-specific ARFs was determined based on a complete ophthalmic examination and compared with GoCheck Kids recommendations. Results: A total of 41 children were included (mean age, 37 months; 57% male). The sensitivity of GoCheck Kids iPhone for detecting ARFs with remote examination was 91.5%; specificity was 67.1%; positive predictive value was 55.8%; and negative predictive value was 93.0%. **Conclusion:** The GoCheck Kids application has good sensitivity and sufficient specificity in detecting AAPOS ARFs in children.

Makale id= 247

Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-2988-639X

| 425

Renal Arter Darlığının Tanısında RDUS: Güncel Kriterler Ne Söylüyor?

Uzman Dr. Rana Beyoğlu¹- Prof.Dr. Mehmet Yurdakul¹- Prof.Dr. Muharrem Tola¹

¹Ankara Bilkent Şehir Hastanesi

*Corresponding author: Uzman Dr. Rana Beyoğlu

Özet: Dünya Sağlık Örgütü verilerine göre hipertansiyon, dünya genelinde erken mortalitenin önemli bir nedeni olan ve tedavi edilebilir bir hastalıktır. Hipertansiyon olgularının yaklaşık %5'i sekonder hipertansiyon olup, renal arter darlığı (RAD) bu grubun önemli nedenlerinden biridir. Renal Doppler ultrasonografi (RDUS), RAD tanısında ilk basamak görüntüleme yöntemi olup uygun koşullarda uygulandığında yüksek tanısal doğruluğa sahiptir. Bu çalışmanın amacı, referans standart olarak dijital subtraksiyon anjiyografi (DSA) kullanılarak %60 ve üzeri renal arter darlığını saptamada optimal RDUS eşik değerlerini belirlemektir. Bu retrospektif çalışmaya, Eylül 2011–Mayıs 2015 tarihleri arasında RAD ön tanısıyla RDUS ve DSA yapılan, yaşları 25–89 arasında değişen 54 hasta (26 kadın, 28 erkek) dahil edildi. Toplam 101 renal arter değerlendirildi. Pik sistolik hız (PSH), end-diyastolik hız (EDH) ve reno-aortik oran (RAO) için optimal eşik değerleri belirlemek amacıyla ROC eğrisi analizi yapıldı. %60 ve üzeri RAD saptanmasında optimal eşik değerler; PSH için >247 cm/sn (sensitivite %96, spesifite %87), EDH için >60 cm/sn (sensitivite %79, spesifite %81) ve RAO için >2,88 (sensitivite %96, spesifite %83) olarak bulundu. Eğri altındaki alan (AUC) analizinde en yüksek tanısal doğruluk PSH parametresinde izlenirken, bunu sırasıyla RAO ve EDH izledi. Sonuç olarak RDUS, renal arter darlığı tanısında yüksek doğruluğa sahip bir görüntüleme yöntemidir. Çalışmamızda belirlenen PSH eşik değeri, oldukça yüksek sensitivite, spesifite, pozitif prediktif değer ve negatif prediktif değer göstermiştir.

Anahtar Kelimeler: renal artery stenosis, doppler, PSV, RAR, EDV, DSA

RDUS in the Diagnosis of Renal Artery Stenosis: What Do the Current Criteria Tell Us?

Abstract: According to the World Health Organization, hypertension is a major cause of premature mortality worldwide and is a treatable condition. Approximately 5% of hypertension cases are secondary, with renal artery stenosis (RAS) being an important etiology. Renal Doppler ultrasonography (RDUS) is the first-line imaging modality for the diagnosis of RAS and demonstrates high diagnostic accuracy when performed under appropriate conditions. The aim of this study was to determine optimal RDUS threshold values for detecting $\geq 60\%$ renal artery stenosis using digital subtraction angiography (DSA) as the reference standard. This retrospective study included 54 patients (26 women, 28 men; age range: 25–89 years) who underwent both RDUS and DSA for suspected RAS between September 2011 and May 2015. A total of 101 renal arteries were evaluated. Receiver operating characteristic (ROC) curve analysis was used to determine optimal cutoff values for peak systolic velocity (PSV), end-diastolic velocity (EDV), and renal–aortic ratio (RAR). The optimal cutoff values for detecting $\geq 60\%$ RAS were >247 cm/s for PSV (sensitivity 96%, specificity 87%), >60 cm/s for EDV (sensitivity 79%, specificity 81%), and >2.88 for RAR (sensitivity 96%, specificity 83%). Area under the curve (AUC)

analysis demonstrated that PSV had the highest diagnostic accuracy, followed by RAR and EDV. RDUS is a highly accurate imaging modality for the diagnosis of RAS. The PSV threshold value identified in this study showed particularly high sensitivity, specificity, positive predictive value, and negative predictive value.

Keywords: renal artery stenosis, doppler, PSV, RAR, EDV, DSA

